MALLEVS MALEFICARVM,

MALEFICAS ET EARVM

haeresim frameâ conterens,

EX VARIIS AVCTORIBVS COMPILATVS, & in quatuor Tomos iustè distributus,

QVORVM DVO PRIORES VANAS DÆMONVM versutias, præstigiosas eorum delusiones, superstitiosas Strigimagarum cæremonias, horrendos etiam cum illis congressus; exactam denique tam pestiferæ sectæ disquisitionem, & punitionem complectuntur. Tertius praxim Exorcistarum ad Dæmonum, & Strigimagarum maleficia de Christi fidelibus pellenda; Quartus verò Artem Doctrinalem, Benedictionalem, & Exorcismalem continent.

TOMVS PRIMVS.

Indices Auctorum, capitum, rerúmque non desunt.

Editio nouissima, infinitis penè mendis expurgata; cuique accessit Fuga Dæmonum & Complementum artis exorcisticæ.

Vir siue mulier, in quibus Pythonicus, vel diuinationis fuerit spiritus, morte moriatur; Leuitici cap. 10.

LVGDVNI,

Sumptibus CLAVDII BOVRGEAT, sub signo Mercurij Galli.

M. DC. LXIX.

CVM PRIVILEGIO REGIS.

30

W
25/IV/16
7440
M 218
I–II
A.357633

AVCTORES PRIMI TOMI

I. Fr. Iacobi Sprengeri, & Fr. Henrici Institoris Inquisitorum hæreticæ prauitatis Malleus Maleficarum.

II. Fr. Ioannis Nideri Theologiæ Professoris Formicarium de Maleficis, & earum præstigiis ac deceptionibus.

TABVLA
QVÆSTIONVM TOTIVS OPERIS.

PRIMÆ PARTIS.

QVÆST. I. ASSERERE Maleficas esse, an ita sit Catholicum, quòd eius oppositum pertinaciter defendere sit hæreticum. fol. 1

II. Quòd affectum maleficialem semper habet Dæmon cum Malefico concurrere, vel quòd aliter sine adminiculo alterius talem effectum possit producere. 9

III. An Catholicum sit asserere quòd effectus per Incubos & Succubos Dæmones sic procurantur, quòd etiam veri homines in multiplicationem & originem Maleficorum per tales Dæmones procreantur. 18

IV. An Catholicum sit asserere quòd actus Incuborum & Succuborum Dæmonum, tantummodo infimis spiritibus conueniat. 25

V. An quoquo modo possit catholicè censeri, quòd origo & multiplicatio Maleficorum operum ex influentiis procedat corporum cœlestium absque adminiculo Dæmonum, seu à substantiis separatis, vt sunt motores orbium cœlestium, seu etiam à malitia hominum concurrente ad voces, & verba quæcunque stellarum. 28

VI. Quoad Maleficas cum Dæmonibus concurrentes. 40

Cur mulieres ampliùs inueniantur hac hæresi infectæ quam viri. ibid. Cuiusmodi etiam mulieres præ cæteris sunt inuolutæ, declaratur per quinque sequentes quæstiones. 46

VII. An maleficæ virtute Dæmonum mentes hominum ad odium, vel amorem inordinatum incitare valeant. 47. & de modo proponendi huiusmodi materias in sermonibus ad populum. 51

VIII. An generatiuam potentiam seu actum Venereum impedire, & maleficare possint. 54. Incidentalis quæstio, cui interdum actus ille impediatur respectu vnius, & non respectu alterius personæ. 56

IX. An præstigiosa illusione membra virilia, quasi sint à corporibus euulsa, auferre soleant, cum aliis difficultatibus annexis. 59

X. An homines in bestiales formas possint transmutare, cum alia incidentali quæstione. 63

XI. De obstetricibus Maleficis conceptus in vtero & extra diuer-

ſimodè interimentibus. 68

XII. An Diuinam permiſſionem in operibus maleficare commendare ita ſit Catholicum, quòd eius oppoſitum ſcilicet illam redarguere omninò ſit hæreticum. ibid.

XIII. Super duas diuinas permiſſiones circa caſum Diaboli,& primorum parentum, & quibus cuncta Maleficarum opera iuſtè permittuntur. 74

XIV. An præmiſſis non obſtantibus peccata Maleficorum grauiora ſint peccatis malorum Angelorum, & primorum parentum, & quod grauiſſimas mereantur pœnas, etiam in præſenti quæſtio. de materia tota prædicabilis eſt. 77

XV. An propter peccata Maleficarum innoxij ſæpè maleficentur, & interdum propter peccata propria. 81

XVI. An hæreſis Maleficarum omnes alias ſuperſtitionis ſpecies excedat. 84

XVII. Eſt declaratiua 14.grauitatem criminis ad peccata quæcunque Dæmone comparando. 87

XVIII. Contra quinque argumenta Laicorum,quòd Deus non permittat tantam poteſtatem Diabolo,& Maleficis,& annectitur hæc quæſtio primum. 89

SECVNDÆ PARTIS.

QVÆST. I. AN quis poſſit per bonos Angelos ita beneficiari, quòd à Maleficis & Dæmonibus non poſſit maleficiari, & continet 16.cap. 93

Primum cap.de diuerſis mediis, quibus Dæmones ad augmentum illius perfidiæ & alliciunt per Maleficas innoxias & honeſtas puellas. 101

2. De modo ſacrilegæ profeſſionis earum, & de homagio Diabolo præſtando. 104

3. De modo, quo de loco ad locum transferuntur. 111

4. De modo, quo ſe Incubis Dæmonibus ſubiiciunt. 116

Qualiter ex iis multiplicentur. 119

An ſemper cum ſeminis deciſione Incubus Maleficam aggrediatur. 120

An potiùs vno, quàm alio tempore aut loco. 121

An viſibiliter illas ſpurcitias agitent cum maiori vel minori venerea delectatione. 122

An Incubi tantummodo mulieres ex eorum ſpurcitiis procreatas aggrediantur. ibid.

5. De modo generali, quo per ſacramenta Eccleſiæ maleficia exercentur,& de ſex modis quibus omnibus creaturis (corporibus cœleſtibus exceptis) veras infirmitates, licèt non veras ſanitates, virtute naturali inferre poſſunt. 123

6. De modo,quo vim generatiuam impedire ſolent. 126

7. De modo, quo membra virilia auferre ſolent per operationis modos, vt ſcias quæ tacta ſunt in quæſt.8. primæ partis potentiam faciendi tangere. 127

8. De modo, quo homines in beſtiales formas tranſmutantur. 131

9. De modo, quo Dæmones intra corpora,& capita ſine læſione exiſtunt, dum præſtigioſas operantur tranſmutationes. 134

10. De modo, quo Dæmones per Maleficarum operationes ſubſtantialiter homines inhabitant. 138

11. De modo quo omne genus infirmitatis in generali inferre poſſunt. 144

12. De modo in ſpeciali, quo hominibus grauiores infirmitates inferunt. 148

13. De

INDEX QVÆSTIONVM.

13. De modo, quo obstetrices Maleficæ præ omnibus aliis maiora damna inferunt, dum infantes, aut interimendo, aut execrando Dæmonibus offerunt. 151

14. De modo, quo Maleficæ iumentis varia nocumenta inferunt. 156

15. De modo, quo grandines & tempestates concitare, ac fulgura fulminare solent. 159

16. De tribus modis, quibus viri, & non mulieres maleficiis afficiuntur. 162

II. Vtrùm sit licitum maleficia aut per alia, aut per illicita tollere, & continet 8.cap. 169

Primum caput de remedio Ecclesiastico contra Incubos & Succubos Dæmones. 177

2. De remediis pro his, qui circa vim generatiuam maleficiantur. 181

3. De remediis contra maleficiatos super amorem vel odium inordinatum. 184

4. De remediis, cùm præstigiosa arte membra virilia auferuntur, & cùm homines in bestiales formas transmutantur. 187

5. De remediis contra obsessos ex maleficio. 189

6. De Exorcismis Ecclesiæ contra quascunque infirmitates à Maleficis illatas & de modo exorcisandi. 193

7. De remediis contra grandines,& fulmina & pro iumentis maleficiatis. 203

8. De remediis contra quasdam occultas Dæmonum infestationes, & pro illis qui se Dæmonibus, intuitu alicuius commodi temporalis totaliter deuouissent. 208

TERTIÆ PARTIS.

QVæstio generalis & introductoria, quis sit competens Maleficarum Iudex. 210

I. Quis sit modus competens Iudici ad inchoandum processum fidei contra Maleficos. 222

II. De numero testium. 225

III. Vtrùm Iudex possit compellere testes ad iurandum de dicenda veritate in causa fidei & quoties possit examinari. 226

IV. De conditionibus testium. ibid.

V. An inimici capitales ad testificandum admittantur. 227

VI. De continuatione processus & qualiter testes sint citandi & interrogandi. 228

Interrogatoria super testes. 229

Interrogatoria generalia super Maleficum, aut Maleficam. ibid.

Interrogatoria particularia super eosdem. 230

VII. Varia declarans super præmissa interrogatoria, & responsiones negatiuas: & an delata sit incarceranda, & quando pro manifestè deprehensa in hæresi Maleficarum sit habenda. 231

VIII. De modo capiendi & incarcerandi. 233

IX. An deponentium nomina sint ei post captioné manifestãda. 234

X. Qualiter defensiones sint concedendæ cum deputatione Aduocati. 236

XI. Quid faciet Aduocatus cùm sibi nomina testium non publicentur. 237

XII. Qualiter inimicitia capitalis, inter delatum & testes inuestiganda. 239

XIII. De his quæ habet Iudex aduertere, ante locum carceris & torturæ, & ne sit facilis ad exponendum Maleficam tormentis torturæ, propter maleficium taciturnitatis. 241

XIV. De modo sententiandi delatam ad quæstiones,& quomodo prima die sit quæstionanda & an possit conseruationem vitæ compromittere. 243

XV. De

INDEX QVÆSTIONVM.

XV. De continuatione tormentorum & signis: quibus Malefica cognoscitur, quomodo sit abradenda & de variis cautelis super maleficium taciturnitatis. 245

XVI. De tempore & secundo modo interrogandi, atque de cautelis extremis à Iudice obseruandis. 249

Qualiter processus aduersus hæresim Maleficarum sit per debitam sententiam congruo fine terminandus. 251

XVII. Super purgationem vulgarem, & præcipuè super examen candentis ferri, ad quod Maleficæ appellant. 252

XVIII. De his, quæ Iudex obseruare debet, tam in sententia interlocutoria, quàm diffinitiua. 254

XIX. Quot modis Iudex possit delatum habere suspectum, & super quibus sententiam ferre possit. 255

XX. Quomodo sit sententia ferenda super personam totaliter immunem. 260

XXI. De secundo modo sententiandi delatum, sed diffamatum tantummodo. 261

XXII. Super tertium modum sententiandi diffamatum, & quæstionibus exponendum. 263

XXIII. Super quartum modum sententiandi suspectam de hæresi leuiter. 265

XXIV. De modo sententiandi vehementer suspectam. 266

XXV. De modo sententiandi delatum violenter suspectum. 269

XXVI. De modo sententiandi debitè suspectum, & diffamatum. 272

XXVII. De modo sententiandi confitentem hæresim, sed pœnitentem, & non relapsam. 275

XXVIII. Qualiter sententianda sit relapsa probabiliter, sed pœnitens. 277

XXIX. De sententia inferenda confessæ, sed impœnitenti non tamen relapsæ. 280

XXX. Super hæresim confessam & relapsam & impœnitentem. 281

XXXI. Super conuictum & deprehensum omnia tamen negantem. 283

XXXII. Super conuictum, sed fugitiuum vel se contumaciter absentantem. 286

XXXIII. Super delatam ab alia Malefica incinerata, vel incineranda, qualiter sit sententiandum. 289

XXXIV. De modo sententiandi Maleficam maleficia tollentem, & super Maleficas obstetrices & Maleficos sagittarios. 293

XXXV. & Vlt. Super modos sententiandi Maleficos quoscunque friuolè, aut etiam iustè appellantes. 297

PRIMA

PRIMA PARS MALLEI MALEFICARVM,

TRIA CONTINENS, QVÆ AD MALEFICIVM CONCVRRVNT: VT SVNT, Dæmon, maleficus, & diuina permiſſio.

QVÆSTIO PRIMA.

An Maleficium ſit?

VTRVM aſſerere maleficos eſſe, ſit adeò catholicum, quòd eius oppoſitum pertinaciter aſſerere omninò ſit hæreticum? Et arguitur quòd non ſit catholicum quicquam de his aſſerere *26. quæſt. 5. Epiſcopi.* Qui credit poſſe fieri, aliquam creaturam aut in melius deteriúſve tranſmutari, aut in aliam ſpeciem, vel ſimilitudinem transformari, quàm ab ipſo omnium creatore, pagano & infideli deterior eſt. Talia autem referuntur fieri à maleficis, ideò talia aſſerere non eſt catholicum, ſed hæreticum. Prætereà nullus effectus maleficialis eſt in mundo. Probatur. Quia ſi eſſet, operatione dæmonum fieret. Sed aſſerere quòd dæmones poſſunt corporales tranſmutationes aut impedire, aut efficere, non videtur catholicum, quia ſic perimere poſſent totum mundum. Prætereà omnis alteratio corporalis, putà circa infirmitates aut ſanitates procreandas reducitur in moto-localem. Patet ex 7. *Phyſic.* Quorumcumque eſt motus cæli, Sed dæmones motum cæli variare non poſſunt. Dionyſ. *in epiſtol. ad Policarpum.* Quia hoc ſolius Dei eſt. Ergo videtur quòd nullam tranſmutationem ad minus veram in corporibus cauſare poſſint: quòd neceſſe ſit huiuſmodi tranſmutationes in aliquam cauſam occultè reducere.

cere. Præterea sicut opus Dei est fortius quàm opus diaboli, ita & eius factura. Sed maleficium si esset in mundo, esset vtique opus diaboli contra facturam Dei: ergo sicut illicitum est asserere facturam superstitiosam diaboli excedere opus Dei, ita illicitum est credere, vt creaturæ & opera Dei in hominibus, & iumentis valeant vitiari ex operibus diaboli. Præterea id quod subiacet virtuti corporali, non habet virtutem imprimendi in corpora, sed dæmones subduntur virtutibus stellarum, quòd patet ex eo, quòd certi incantatores constellationes determinatas ad inuocandum dæmones obseruant: ergo non habent virtutem imprimendi aliquid in corpora, & sic multò minùs maleficæ. Item dæmones non operantur nisi per artem. Sed ars non potest dare veram formam. Vnde *in cap. de Mineris.* dicitur: Sciant auctores Alchimiæ species transmutari non posse, ergo & dæmones per artem operantes veras qualitates sanitatis aut infirmitatis inducere non possunt, sed si verè sunt, habent aliquam aliam causam occultam absque opere Dæmonum & maleficorum. Sed contra *in Decret.* 33. *quæst.* 1. Si per sortiarias maleficas artes nonnunquam occulto iusto Dei iudicio permittente, & diabolo præparante, &c. Loquitur de impedimento maleficiali quoad actus coniugales tria concurrere: scilicet maleficam, diabolum & Dei permissionem. Præterea fortius agere potest in id quod est minus forte. Sed virtus dæmonis est fortior virtute corporali Iob. 40. Non est potestas super terram quæ ei valeat comparari, qui creatus est vt neminem timeret. Responsio. Hic impugnandi sunt tres errores hæreticales quibus reprobatis veritas patebit: Nam quidam iuxta doctrinam. S. Thomæ *in* 4. *distinct.* 24. vbi tractat de impedimento maleficiali, conati sunt asserere maleficium nihil esse in mundo, nisi in opinione hominum qui naturales effectus quorum essentiæ sunt occultæ, maleficiis imputabant. Alij, qui maleficos concedũt, sed ad maleficiales effectus illos tantummodo imaginari, & phantasticè concurrere, asserunt. Tertij qui effectus maleficiales omnino dicunt esse phantasticos & imaginarios, licèt dæmon cum malefica realiter concurrat. Horum errores sic declarantur & reprobantur. Nam primò omnino de hæresi notantur per doctores *in* 4. *Præfata distinctione*, præcipuè per S. Thomam *in* 3. *art.* & *in corpore quæst.* dicens illam opinionem esse omnino contra auctoritates sanctorum, & procedere ex radice infidelitatis. Quia auctoritas Scripturæ sacræ dicit quòd dæmones habent potestatem supra corporalia & supra imaginationem hominum, quando à Deo permittuntur, vt ex multis Scripturæ sacræ locis notatur. Ideò illi, qui dicunt maleficium nihil esse in mundo, nisi in existimatione hominum, etiam non credunt esse dæmones, nisi in existimatione vulgi, tantùm vt errores, quos homo sibi ipse facit, ex sua æstimatione imputet dæmoni. Et quòd etiam ex imaginatione vehementi aliquæ figuræ apparent in sensu tales quales homo cogitat, quòd & tunc creduntur dæmones videri, vel etiam malefici. Et quum hæc vera fides repudiat, per quam angelos de cœlo cecidisse, & dæmones esse credimus ideò & fatemur ipsos ex subtilitate naturæ suæ multa posse, quæ nos non possumus. Et illi qui eos ad talia inducunt, facienda, malefici vocantur, hæc ibi. Quia verò infidelitas in baptizato, hæresis nominatur; ideò tales de hæresi reprehenduntur. Alij duo errores dæmones & eorum naturalem potentiam non negantes, sed inter se quoad effectum maleficialem & ipsam maleficam dissidentes in quantum vnus concedit maleficam realiter cooperari ad effectum, non tamen verum, sed phantasticum. Alter verò per contrarium effectum realem

lem in læso concedens, sed maleficam phantasticè putat cooperari. Fundamentum errorum ex *duobus locis canon.* qui habentur 26. *quæst.* 5. *Episcopi sumpserunt*, vbi primò reprehenduntur mulieres, quæ credunt se cum Diana, vel Herodiade nocturnis horis equitare. Inspiciatur *ibi* canon. Et quia sæpè phantasticè & imaginariè talia solummodò fiunt, ideò & illi errantes, de omnibus aliis effectibus ita fieri iudicant. Secundò quia ibi continetur quòd qui credit vel asserit posse fieri aliquam creaturam, aut in melius deteriúsve immutari aut transformari in aliam speciem, vel similitudinem quàm à Deo omnium creatore, infidelis est, & pagano deterior. Vnde propter hoc, quòd *ibi* dicitur, deteriúsve immutari, dicunt illum effectum non esse realem in maleficiato, sed tantummodò phantasticum. Sed quod hi errores hæresim sapiant, & contra sanum intellectum Canonis militant, ostenditur primò tam per legem diuinam quàm etiam Ecclesiasticam & Ciuilem, & hoc in generali, demum in speciali verba Canon. exprimendo, licèt etiam in sequenti quæstione clariùs hoc deducatur. Nam lex diuina in plerisque locis præcipit, maleficas non solùm esse vitandas, sed etiam occidendas, cuiusmodi pœnas non imponeret si non veraciter & ad reales effectus & læsiones cum dæmonibus concurrerent. Mors enim corporaliter non infligitur sine corporali & graui peccato, sed aliud de morte animæ quæ ex phantastica illusione seu etiam tentatione oriri potest. Hæc est sententia S. Thomæ *in* 2. *distinct.* 7. *in quæstione.* An vti auxilio dæmonum sit malum. Nam Deuter. 18. præcipitur omnes maleficos & incantatores interfici. Leuitici etiam 19. dicitur, Anima quæ declinauerit ad Magos & ad Ariolos & fornicata fuerit in eis, ponam faciem meam contra eam & interficiam eam de medio populi mei. Et iterum 20. Vir vel mulier in quibus pythonicus vel diuinus spiritus fuerit, moriatur, & lapidibus obruent eos. Et dicuntur pythones in quibus dæmon operatur miros effectus. Præterea propter hoc peccatum Ochozias infirmus mortuus fuit. 4. Regum 1. & Saul. 2. Paralipo. 10. Diuinorum denique eloquiorum tractatores quid aliud in eorum scriptis dicunt 2. *distinct.* 7. *&* 8. cùm tradiderunt de potestate dæmonum & magicis artibus? Eorum scripta inspiciantur & cuiuscunque doctoris super 2. *libr. sent.* inuenies, nullo discrepante, magos & maleficos virtute dæmonum permittente Deo, miros effectus non phantasticos posse producere. Taceo de variis aliis locis, in quibus Sanctus Thomas diffusè de huiusmodi operibus pertractat, vt *in Summa contra genti. lib.* 3. *cap.* 1. & 2. *in prima parte. quæst.* 114. *argum.* 4. Et in *secunda secundæ. quæst.* 92. *&* 93. Inspiciantur denique postillatores & glossatores de Magis Pharaonis. Exod. 7. Inspiciantur & Dicta Augustini 18. *de Ciuitate Dei*, *cap.* 17. Et *in* 2. *de doctrina Christiana.* Similiter aliorum doctorum quibus omnibus contradicere valdè absurdum est, nec à vitio hæresis excusari potest. Immò in iure hæreticus censetur quicunque errat in expositione sacræ Scripturæ, 24. *quæst.* 1. *hæresis.* Et quicunque aliter sensit de his quæ fidem concernunt, quam Romana tenet Ecclesia, eod. c. & q. Hæc est fides: quod denique contra sanum intellectum Canonis militent ostenditur per legem Ecclesiasticam. Nam & Canones & Doctores *super cap. Si per sortiarias & maleficas artes.* 24. *quæst.* 1. & *extra de frigidis & maleficiatis*, quid aliud portendunt nisi de maleficiali impedimento circa actus coniugales declarare, quomodo dirimit contractum aut contrahendũ matrimonium. Dicũt enim sicut S. Th. *in* 4. *vbi sup.* quòd si maleficiũ superueniat matrimonio ante carnalem copulam, tunc si est perpetuum, impedit & dirimit matrimonium con-

tractum, cuiusmodi sententia non daretur super illusorium & phantasticum effectum, vt de se patet. Videatur Hostien. *in summa copiosa* similiter Gotfrid. & Raymund. qui etiam nullibi leguntur dubitasse an talis effectus posset censeri imaginarius & non realis: sed hoc tanquam per se notum relinquebant, & quomodo posset censeri perpetuus vel temporalis declarant, si post triennium duraret, nec dubitabant an imaginariè per maleficam seu illusoriè intromitteretur. Sed quod verè & realiter potest talis defectus procurari virtute dæmonis propter pactum cum eo initum, vel etiam per ipsum dæmonem absque malefica, licèt hoc rarissimè fiat in Ecclesia, vbi sacramentum Matrimonij meritorium existit: sed quòd inter infideles hoc contingat, hoc est, quia iusto titulo illos possidere se cernit, vt Petrus de Palude *in suo quarto* recitat, de sponso qui desponsauerat idolum: & nihilominùs contraxerat cum quadam iuuencula, quam tamen cognoscere non potuit propter Diabolum, qui semper se in corpore assumpto interposuerat, cùm tamen in Ecclesia Diabolus conatur potiùs per maleficas propter suum lucrum in perditionem animarum tales effectus intromittere, & qualiter hoc facere potest, & quibus mediis, inferiùs declarabitur, vbi de septem modis nocendi hominibus per consimiles effectus tractabitur. Ex aliis etiam quæstionibus quas Theologi & Canonistæ circa hanc materiam mouent, hoc idem patet, discutientes quomodo possit tolli, & an licitum sit per aliud maleficium tollere, & quid, si malefica mortua sit, per quam maleficium est immissum: de quo casu Gotfrid. *in sua summa* mentionem facit, de quibus in quæstionibus tertiæ partis patebit. Cur denique tam diligenter Canonistæ varias pœnas promulgassent, distinguendo de occulto & manifesto peccato maleficorum, seu potiùs diuinatorum, cùm noxia superstitio varias habeat species, vt si notorium sit, Eucharistia denegetur. Si occultum, pœnitentiam 40. dierum, *de consecr. distinct. 2. pro diacon.* Item si Clericus, quòd deponendus & in Monasterium detrudendus. Si laïcus excommunicandus. *26. qu. 5. Non oportet.* Item quòd tales infames debeant censeri, & qui ad eos concurrunt, immò nec ad accusationem debent admitti. *2. quæst. 8. Quisquis nec*, sed per legem Ciuilem hoc idem ostenditur. Nam Azo. *in Summa super 9. lib. Codicis. rubrica de Maleficis ad Corneliam, de sicariis & homicid.* dicit: Sciendum, quòd omnes illi, quos vulgus maleficos vocat, & qui dicunt se scire aliquam artem diuinandi, patiuntur capitalem pœnam, vt *l. Nemo. Cod. de Maleficis.* Item inferunt pœnam *l. Culpa, & l. Nullus.* Hæ enim leges his verbis vtuntur, Nemini permittitur diuinare, alioquin supplicio capitis ferietur, gladio vltore prostratus. Et subdit: Sunt & alij qui arte magica vitæ innocentum insidiantur, animos mulierum ad libidinem flectunt, & hi bestiis subiiciuntur. vt *eod. Cod. l. Multi.* Decernunt etiam leges, quòd ad eorum accusationem quilibet admittatur, sicut & Canon. *in cap. In fauorem fidei. l. 6. de Hære.* vnde subditur *ibidem.* Ad hanc accusationem quilibet admittitur quasi in crimine læsæ Majestatis: Ipsam enim propemodum pulsant majestatem Diuinam. Item quòd quæstionibus ad interrogandum subiiciatur. Subdit: Et quilibet nulla dignitate obstante quæstioni subiicitur: etiam qui conuincitur, vel si denegat facinus suum, sit eculeo deditus, vngulisque sulcantibus latera, perferat pœnas dignas suo facinore, vt *eod. Cod. l. Et si excepta.* Nota quòd olim duplici pœna tales plectebantur capite & vngulis, ad dilacerationem corporis seu ad deuorandum bestiis obiiciendo. Iam autem cremantur fortè propter fœmineum sexum. Item prohibent participationem. Vnde subditur.

Sed

Sed nec permittuntur tales ad limen alterius accedere, alioquin concremantur: nec aliquis debet eos suscipere vel consulere: alioquin deportantur in insulam, & omnia bona publicantur. Hîc notatur pœna exilij cum amissione omnium bonorum qui tales consulunt aut suscipiunt. Has pœnas vbi prædicatores populis, & rectoribus terrarum publicant, plus aduersùs maleficas, quàm ex aliis scripturarum allegationibus marcescunt. Prætereà & per leges commendantur qui eorum maleficiis obstant. Vide *vbi suprà*, *l. Eorum*. Alij autem, qui faciunt id ne labores hominum ventorum grandinísque lapidatione sternantur, non pœna, sed prœmio digni sunt. Qualiter autem sit licitum talia impedire inferiùs patebit, vt priùs tactum est. Omnia autem hæc negare aut friuolè illis resistere, quomodo potest scrupulo hæreticæ prauitatis carere, iudicet vnusquisque, nisi fortassis cùm ignorantia excusabit: sed vtrùm huiusmodi ignorantia excuset, statim inferiùs patebit. Concludendum igitur ex omnibus præmissis Catholicam & verissimam assertionem, quòd malefici sunt, qui dæmonum auxilio propter pactum cum eis initum, maleficiales reales effectus, permittente Deo, procurare possunt, non excludendo quin & præstigiosos effectus & phantasticos etiam per media præstigiosa producere valeant. Sed quia præsens speculatio super maleficiales effectus versatur, qui plurimùm ab aliis differunt: ideò per hoc nihil ad propositum, cùm tales potiùs sortilegi vel incantatores dicantur, quàm malefici. Demum quia fundamentum sui erroris capiunt ex verbis Can. præcipuè duo vltimi errores, non loquendo de primo qui seipsum condemnat, dum nimium contra veritatem scripturæ exorbitat. Ideò ad sanum intellectum Canonis est procedendum. Et primò contra primum errorem dicentis medium esse phantasticum, sed extrema esse realia. Vbi notandum, quòd quatuordecim sunt species capitales in genere superstitionis, quas recitare breuitatis causa non expedit: quia clarè recitantur ab Isidoro, 8. *Etymolog.* Et *secunda secundæ*, per sanctum Thomam *quæst.92.* Tum etiam quia inferiùs, vbi de grauitate huius hæresis tractabitur, de ipsis mentio erit, & hoc *quæstione vlt. huius primæ partis.* Et species sub qua huiusmodi mulieres continentur, vocatur species pythonum, in quibus dæmon vel loquitur vel mira operatur. Et est sæpiùs prima in ordine. Species autem quâ malefici continentur vocatur species maleficiorum. Et quia inter se plurimùm distant, nec oportet quod qui in vna specie laborat, quòd etiam sub aliis comprehendatur. Ideò sicut Canon de illis mulierculis mentionem facit & non de maleficis; ita falsè Canonem interpretatur, qui huiusmodi imaginarias deductiones corporum ad totum genus superstitionis per omnes species eius reducere vult, vt sic illæ mulieres imaginariè solùm, ita & omnes maleficè transferantur: & peramplius Canonem falsificat qui ex illo arguere vellet maleficam solummodò imaginariè ad effectum maleficialem ægritudinis vel morbi concurrere. Prætereà tales sic errantes peramplius reprehenduntur dum extrema concedunt realia, scilicet dæmonem operantem, & effectum morbi realem, medium autem instrumenti, scilicet personam maleficam, dicunt phantasticè concurrere, cùm tamen medium semper naturam participet extremorum. Nec valet, si dicatur, quòd etiam phantasia sit quid reale, quia sicut phantasia vt talis, nil potest efficere nec concurrere ad dæmonis operationem nisi per pactum initum cum dæmone, in quo pacto malefica se totam obtulit & astrinxit Diabolo verè & realiter & non phantasticè aut imaginariè solùm: ita etiam oportet quòd cooperetur Diabolo verè corporaliter. Nam

& ad hoc ſunt omnia maleficiorum opera, vbi ſemper aut per viſum aut per locutionem alicuius malefici inſtrumenti repoſiti ſub limine domus operatione ſua maleficia exercent, provt in ſequenti quæſtione patebit. Prætereà ſi quis verba Canonis diligenter inſpexerit,conſiderabit quatuor quæ Prædicatores, & Sacerdotes per Eccleſias ſibi commiſſas omni cum inſtantia populo prædicare debent, ſcilicet, quòd extra vnum Deum nemo arbitretur aliquid eſſe numinis vel diuinitatis. Secundò, quòd cum Diana vel Herodiade equitare, eſt cum Diabolo (qui ſe ita fingit & nominat) tranſmeare. Tertiò, quòd talis equitatura ſit tunc phantaſtica quando Diabolus mentem per infidelitatem ſibi ſubiectam agitat taliter vt ea quæ ſolo ſpiritu fiunt, corporaliter fieri credatur. Quartò,quòd tali domino habeant in omnibus obedire. Vnde ad maleficiales actus hæc verba extendere eſt abſurdum, cùm ſint diuerſæ ſpecies. An autem malefici etiam localiter transferantur in ſua ſpecie ſuperſtitionis, vel ſolùm imaginariè ſicut Pythones, tractabitur de illo *in cap.* 2. *Partis cap.* 3. Quòd vtroque modo. Et ſic ſecundus error cum primo eliditur quod ad fundamentum & ſanum intellectum Canonis. Tertius inſuper, qui ex verbis Canonis effectum maleficialem aſſerit phantaſticum ex verbis Canoni s etiam eliditur: nam in eo, quod dicit,qui credit poſſe fieri aliquam creaturam aut in melius deteriúſve tranſmutari, aut in aliam ſpeciem vel ſimilitudinem transformari, quàm ab ipſo omnium creatore,&c. Infideli deterior eſt. Hæ tres partes ſi nudè intelligantur, ſunt contra proceſſum Scripturæ & determinationem Doctorum. Nam poſſe fieri aliquas creaturas à maleficis, vtpote vera animalia imperfecta, inſpiciatur ſequens Canon. Nec mirum poſt allegatum Canon. *Epiſcopi*, quod Auguſtinus determinat de Magis Pharaonis, qui virgas in ſerpentes verterunt, inſpiciatur Gloſſ. ſuper illud Exod. 7. *Vocauit Pharao ſapientes.* Inſpiciatur & alia Gloſſa *Strab.* Quòd Dæmones diſcurrunt per mundum, quando per incantationem malefici per eos aliquid efficere conantur & colligunt diuerſa ſemina & ex eorum adaptatione poſſunt corrumpere diuerſas ſpecies. Inſpiciatur & Albertus *in l. De Animalib.* Inſpiciatur & S. Thom. 1. *parte. qu.* 114. *artic.* 4. Quorum dicta breuitatis cauſâ omittuntur. Solum hoc, ſupereſt vt intelligatur ibi *Fieri*, pro *Creari*: ſecundum etiam, quòd in meliùs deteriúſve valeat tranſmutari, intelligatur ſolummodo à Deo auctoritate, & ad corruptionem ſeu etiam punitionem: ſæpiùs tamen iſta miniſterio Dæmonum exercentur: & ſicut de primo dicitur: Dominus percutit & ipſe medetur, & ego occidam & ego viuere faciam. Ita de ſecundo dicitur fieri immiſſionem per Angelos malos, vt *ſuprà* tactum eſt. In præfato denique cap. *Nec mirum.* Inſpiciantur verba Auguſt. quæ dicunt maleficos & eorum operationes hominibus interdum non ſolum infirmitatem, ſed etiam mortem inferre. Tertium etiam ſanè intelligere expedit, cùm moderni malefici ſæpiùs opere Dæmonum tranſformantur in lupos & alias beſtias. Sed Canon loquitur de reali transformatione eſſentiali, & non de præſtigioſa, quæ ſæpiùs fit, de qua etiam Auguſt. 18. *De Ciuitate Dei cap.* 17. Multa refert, vt de famoſiſſima Maga Circe, & de ſociis Diomedis & de patre Præſtantij.De qua materia *in Capitulis ſecundæ partis* patebit, & an ſemper ſint præſentes vel abſentes malefici,& an illam formam Diabolus aſſumat vel ipſe homo per ſe videatur talis, Capitul. 6. & 7.

An ſit hæreſis maleficos aſſerere?

SEd quia ſecunda pars quæſtionis dixit, quòd his appoſitum aſſerere pertinaciter

tinaciter sit hæreticum, quæritur, an tales debeant haberi, tanquam manifestè deprehensi in hæretica prauitate, vel solùm vt de hæresi vehementer suspecti: Et videtur, quòd primo modo; nam Bernardus *in Gloss. Ordinaria, in cap. Ad abolendam. §. Præsenti. & vers. Deprehensi. extra de hæret.* Præsenti nihilominùs ordinatione sancimus, vt quicunque manifestè fuerint in hæresi deprehensi, &c. Declarat, quòd tribus modis quis censetur manifestè deprehensus, facti videlicet euidentiâ, quia publicè prædicat hæresim, vel legitima probatione per testes vel ex sua confessione. Et quia tales publicè prædicant seu temerè contra præfata omnia se opponunt asserentes maleficas non esse: aut quòd nullo modo valeant hominibus nocere: ideò tanquam manifestè deprehensi in tali prauitate sub distinctione continentur. Ad eundem etiam sensum est eiusdem Bernard. Gloss. *in cap. Excommunicamus secundò*, super verbo *Deprehensi publicè.* Ad idem etiam facit *cap. Super quibusdam, extra de verborum significatione.* Inspiciat *ibidem* lector *cap. Et reperiet veritatem.* Sed contrà, quia hoc nimis durum videtur, tum propter pœnam annexam quæ notatur *in cap. Ad abolendam. §. In præsenti, extra de hæred.* vbi in Clerico ponitur degradatio & quòd secularis relinquatur arbitrio potestatis secularis animaduersione debita puniendus, tum etiam propter ignorantiam & multitudinem eorum, quia culpabilis in tali errore cernitur, & ex multitudine tali rigor iustitiæ est temperandus, *distinct.* 40. vt constitueretur. Responsio, cùm nostra sit intentio potiùs à vitio hæresis huiusmodi prædicatores pro posse excusare quàm incusare, cùm dicitur *Extra de præsum. cap. literas. §. Quocirca mandamus.* Quatenùs cùm propter solam suspicionem quamuis vehementem, nolumus illum de tam graui crimine condemnari, &c. vbi Gloss. Super condemnari. Procedi potest contra talem sic vehementer suspectum; sed non debet propterea condemnari nisi adsit, vt *ibidem* declaratur, violenta suspicio: attamen, quia suspicionem excludere non possumus, & hoc propter friuolas eorum assertiones contra fidei veritatem, & cùm hoc triplex sit suspicio, leuis, vehemens & violenta, de quibus *in cap. Accusatus*, & *cap. Cum contumacia. l. 6. de hære.* & per notata per Archidiaconum, & Ioan. Andream super *cap. Accusatus.* & *verbo vehemens.* & *de Præsumpt. cap. Literas.* De violenta etiam loquitur Canon. *distinct.* 24. *Quorundam.* Ideò quærendum cuiusmodi suspicioni talia prædicans subiacet. Et quidem cum talia dogmatizantes, non æqualiter se, ad huiusmodi errores habere noscuntur, eò quòd aliqui ex simplici ignorantia iuris Diuini, aliqui etiam sufficienter informati adhuc fluctuant vacillando, & plenè assentire nolunt, & cùm error in mente hæreticum non faciat, nisi adsit pertinacia voluntatis, oportet etiam dicere, quòd ad suspicionem super crimen hæreseos non se æqualiter habeant; attamen quia per ignorantiam putant se posse euadere, aduertant populum, quàm grauiter peccant, qui ex huiusmodi ignorantia delinquunt. Nam licet multiplex sit ignorantia, tamen in rectoribus animarum ignorantia quæcunque sit, non potest dici ignorantia inuincibilis seu ignorantia particularis, secundùm philosophos, quæ à Iuristis & Theologis dicitur facti. Sed censetur in eis ignorantia vniuersalis, quæ est ignorantia iuris diuini, quia est eorum, quæ quis de iure ex lege diuina scire tenetur *dist.* 41. Nicolaus Papa, dispensatio cœlestis seminis nobis iniuncta est. Væ si non aspersimus, væ si tacuerimus. Tenetur enim habere scientiam sacræ Scripturæ, *dist.* 36. *per totum.* Et hoc ad subditorum animas informandas *eadem dist. cap. 2. §. Ecce.* & *§. Si quis vult.* licèt secundùm Ray. Hostiens.

stiens. Thom. non requiratur quòd habeant scientiam eminentem, sed quòd habeant competentem, id est, sufficientem ad suum officium exequendum. Attamen pro illorum aliquali consolatione, dummodò damna præcedentia lucris sequentibus deinceps compensent, est eis aduertendum, quòd hîc ignorantia iuris; licèt dicatur interdum affectata & supina, dicitur tamen affectata, id est voluntaria dupliciter. Quia interdum cum scientia intentionis, interdum cum ignorantia intentionis: prima in nullo excusat, sed damnat. De qua Psalm. *Noluit intelligere vt bene ageret*. Secunda tamen diminuit voluntarium ita & peccatum. Quia fit quando quis tenetur aliquid scire, sed nescit quid teneatur, quæ etiam fuit *in Paulo primæ Tim.* 1. Misericordiam consequutus sum, quia ignorans feci in incredulitate. Quo tamen dicitur affectata indirectè, quia propter alias occupationes negligit addiscere ea quæ scire tenetur, nec vult laborare in studio ad sciendum, illaque excusat, non à toto, sed à tanto. Et etiam iuxta Ambros. super illud. *Rom.* 2. *An ignoras*, quod benignitas Dei ad pœnitentiam te adducit? dici grauissimè peccas, si ignoras, grauissimè, id est, valdè periculosè. Ideò præsertim iam in temporibus ad succurrendum animarum periculis omnem ignorantiam repellamus, & durissimum iudicium, quod nobis imminet, super districtam rationem & talentum nobis creditum semper præ oculis habeamus, ne ipsa ignorantia etiam in nobis notetur crassa vel supina, per metaphoram hominis crassi vel supini, qui non videt etiam ea, quæ coram ipso sunt. Dicit enim Cancellarius *In floribus regularium moralium, & in secunda regula:* quòd culpabilis ignorantia iuris diuini non cadit in facientem, quod in se est. Ratio est, quia Spiritus sanctus talem hominem de necessariis ad salutem, quæ vires eius excedunt docere immediatè paratus est. Ad primum argumentum solutio patet per sanum intellectum Canonis. Ad secundum dicit Pet. de Tharam. Perimeret vtique ea magna sua inuidia, qua aduersus hominem agitatur, si à Deo permitteretur. Quòd autem Deus permittit sibi aliqua, & aliqua non, hoc cedit in maiorem ipsius Diaboli contumeliam & displicentiam, quòd Deus in omnibus vtitur eo contra suam voluntatem ad manifestationem gloriæ suæ. Ad tertium dicitur, quòd ante rationem ægritudinis aut alterius effectus maleficialis semper præcedit aliquis motus localis in quantum dæmon per maleficam colligit determinata actiua, quæ videlicet lædere possunt, & apponit determinatis passiuis ad inferendum dolorem, vel nocumentum aut actum aliquem spurcissimum. Et si quæritur an motus ille rerum à Dæmone localis reducatur in motum cœlestem, dicendum est quòd non. Quia non mouentur ex virtute naturali, sed mouentur ex obedientia naturali, qua subjiciuntur virtuti dæmonis, qui habet hoc ex virtute naturæ suæ, quod potest suprà corpora. Hoc dico, non quòd possit influere rebus materialibus aliquam formam, vel substantialem vel accidentalem, absque adminiculo alterius rei naturaliter. Sed quia potest, Deo permittente, res localiter mouere, & ex rebus coniunctis dolorem vel aliquam qualitatem producere. Vnde effectus maleficialis non subiicitur motui cœli, sicut nec ipse dæmon, licèt res illæ & infima subiiciantur. Ad quartum dicendum est: Opus Dei potest opere Diaboli omninò vitiari, prout ad præsens loquimur de effectu maleficiali; sed quia hoc non potest nisi diuina permissione, ideò non sequitur quòd Diabolus sit fortior. Demum, quia non vitiat opera Dei per violentiam, cùm sic etiam destruere possit. Ad quintum simpliciter notum est, quòd corpora cœlestia non habeant virtutem imprimendi

in

in dæmones, cùm nihil agant vltra ſuam virtutem, ſed quòd magis aduocati ſub certa conſtellatione veniunt, duplici ex cauſa hæc facere videntur. Primò quia ſciunt virtutem illius conſtellationis iuuare ad effectum quem magis optant. Secundò faciunt, vt homines inducant ad venerandum aliquod numen in ſtellis, ex qua veneratione etiam ante tempora ritus idololatriæ proceſſit. Ad vltimum, quantum ad terminos argumenti ſuper aurum alchimicum, dicendum ſecundum ſanctum Thomam *in 2. diſt. 6. in ſolutione huius argumenti*, vbi declarat de virtute dæmonum in operando. Quod licèt quædam formæ ſubſtantiales per artem [illegible] poſſint virtute naturalis agentis, [illegible]ando forma ignis inducitur per artem in lignum, hoc tamen non poteſt fieri vniuerſaliter, eò quòd ars non poteſt inuenire ſemper ſeu coniungere propria actiua propriis paſſiuis, poteſt tamen facere aliquid ſimile, & ſic alchimiſtæ faciunt aliquid ſimile auro, quantum ad accidentia exteriora, ſed tamen non faciunt verum aurum, quia forma ſubſtantialis auri non eſt per calorem ignis quo vtuntur alchimiſtæ, ſed per calorem Solis in loco determinato vbi viget virtus mineralis, & ideò tale aurũ non habet operationẽ conſequentem ſpeciem. Et ſimile eſt de aliis eorum operationibus. Ad propoſitum, Dæmones operantur per artem circa effectus maleficiales, & ideò abſque adminiculo alterius agentis nullam formam ſubſtantialem vel accidentalem inducere poſſunt, & quia non dicimus, quòd maleficia inferant per artem abſque adminiculo alterius agentis, ideò etiam cum tali adminiculo poteſt veras qualitates ęgritudinis aut alterius paſſionis inducere, ſed qualiter hæc adminicula ſeu adminiſtrationes inſtrumentorum habent ad effectum maleficialem cum dæmonibus concurrere, vel non, patebit per ſequentia.

QVÆSTIO II.

An Dæmon cum malefico concurrat.

AN Catholicum ſit aſſerere, quòd ad effectum maleficialem ſemper habeat Dæmon cum malefico concurrere, vel quòd vnus ſine altero, vt Dæmon ſine malefico, vel è conuerſo talem effectum poſſit producere. Et arguitur primò quòd Dæmon ſine malefico. Auguſt. *lib. 83. quaeſt.* Omnia quæ viſibiliter fiunt, etiam per inferiores poteſtates aëris fieri poſſe creduntur. Sed omnia nocumenta corporalia non ſunt inuiſibilia, ſed potiùs ſenſibilia, igitur etiam à dæmonibus fieri poſſunt. Præthereà ex ſcripturis nocumenta Iob illata, vbi ignis de cœlo cecidit, & familiam cum gregibus pecorum vno impetu conſumpſit, & turbo domum dejiciens liberos occidit, Dæmon per ſe abſque maleficis, concurrente tantummodò diuina permiſſione, operatus eſt. Ergo à ſimili in aliis, qui maleficis adſcribuntur, patet, & de ſeptem viris Saræ Virginis, quos Dæmon occidit. Tob. 7. capite. Præthereà, quicquid poteſt virtus inferior abſque adminiculo virtutis ſuperioris, poteſt & virtus ſuperior abſque adminiculo virtutis inferioris. Sed virtus inferior poteſt concitare grandines & inducere infirmitates abſque auxilio virtutis ſuperioris. Dicit enim Albertus de Proprietatibus rerum, quòd ſaluia putrefacta, variis modis, vt *ibidem* ponit, ſi proiecta fuerit in fontem, mirabiles concitabit in aëre tempeſtates. Præthereà, ſi dicatur quòd Dæmon vtitur maleficio non propter indigentiam, ſed propter eius quam quærit perditionem. Contra Ariſt. 3. *Ethi.* Militia eſt quid voluntarium, quod probat per hoc, quòd nullus operatur iniuſtè, voluntariè non volens iniuſtum eſſe: & voluntariè ſtuprantem non velle incontinentem eſſe:

& per hoc etiam legislatores puniunt malos quasi voluntariè mala operantes. Dæmon ergo, si operatur per maleficam, operatur tanquam per instrumentum, & cùm instrumentum dependet à voluntate principalis agentis, non voluntariè agit, si concurrit, & non erit ei actio imputanda, nec per consequens punienda. Sed contrà, quòd nihil possit inficere inferior absque maleficis. Primò de generatione. Omnis actio est per contactum: Et quia non est aliquis contactus Dæmonis ad corpora, cùm nihil habeat cum eis commune: ergo vtitur aliquo instrumento illi influendo virtutem lædendi per contactum. Iuxta hoc etiam, quòd maleficia possint fieri absque opere Dæmonum. Probatur per *textum & Glos. ad Gal.* 3. O insensati Galatæ, quis vos fascinauit veritati non obedire. Gloss. quidam habent oculos virentes, qui solo aspectu inficiunt alios, & maximè pueros. Est ad hoc etiam Auicen. 6. *Naturalium lib.* 3. *cap. vltim.* ita dicens: Multoties autem anima operatur in corpore alieno sicut in proprio, quemadmodum est opus oculi fascinantis & æstimationis operantis. Et eandem sententiam etiam ponit Algazal. *lib.* 5. *Physicor. cap.* 10. Putat etiam Auicenna, licèt non teneatur in illo, quòd virtus imaginatiua etiam absque visu possit extranea corpora immutare, vbi nimis extendit virtutem imaginatiuam, & capimus hîc virtutem imaginatiuam, non in quantum distinguitur contra alias virtutes sensitiuas interiores, vt est sensus communis, & Phantasia & æstimatio, sed in quantum includit omnes illas virtutes interiores. Est benè verum, quòd talis virtus imaginatiua potest transmutare corpus coniunctum, scilicet illud in quo est, sicut homo potest ambulare suprà trabem, quæ est in medio viæ. Si verò posita fuerit super aquam profundam non audebit ambulare super eam, eo quod imaginabitur in eius anima forma cadendi vehementer impressa, cui obedit materia eius & virtus membrorum eius, & non obediunt eius contrario, scilicet ad directè ambulandum. In hoc ergo conuenit hæc immutatio cum oculo fascinantis in quantum immutatur corpus proprium, primò scilicet non corpus alienum, de qua immutatione nunc loquimur. Prætereà si dicatur quòd talis immutatio causatur à corpore viuo, mediante anima in aliud corpus viuum. Contrà. Quia ad præsentiam interfectoris manat sanguis ex vulneribus occisi. Ergo etiam absque virtute animæ, corpora possunt mirabiles effectus producere. Item homo viuens, & prope cadauer hominis occisi transiens, etiam non sentiendo illud, ad terrore concutitur. Prætereà sicut res naturales habent quasdam virtutes occultas, quarum ratio ab homine assignari non potest sicut quòd adamas trahit ferrum, & multa quæ August. enumerat. 20. *de Ciuit. Dei.* Ita mulieres ad immutationes faciendas in corporibus alienis certis rebus vti possunt, absque auxilio Dæmonum, quæ etiam nostram rationem excedunt. Et quia excedunt, non debemus proptereà dæmonibus quasi ex maleficis in simul conuersantes ascribere. Prætereà malefici certis vtuntur imaginibus & rebus instrumentalibus, quas interdum ponunt sub limine ostij domus, aut ad certa loca vbi pecudes conueniunt, aut etiam homines qui maleficiantur, & interdum moriuntur. Sed quia huiusmodi effectus possunt euenire ex imaginibus illis, in quantum habent quasdam influentias à corporibus cœlestibus receptas, probatur. Nam sicut corpora naturalia subduntur corporibus cœlestibus, ita & artificialia. Sed corpora naturalia possunt recipere quasdam virtutes occultas, ergo, &c. & artific. Vnde videtur, quod eorum opera possent per tales impressiones practicari & non per Dæmones. Præ-

tereà, si vera miracula possint fieri ex potestate naturæ, in eo quod operatur, ita & miranda & horribilia & stupenda opera ex virtute naturæ, probatur. Nam Greg. dicit 2. *Dial.* Sancti miracula faciunt, aliquando ex prece, aliquando ex potestate: Exemplum datur de vtroque. Petrus orando suscitauit Thabitham mortuam: Ananiam, & Sapphiram mentientes, morti increpando tradidit absque prece. Ergo & homo per virtutem suæ animæ poterit materiam corporalem in alteram etiam transmutare, seu immutare de sanitate in infirmitatem, & econuerso. Prætereà, corpus humanum est nobili[illegible] quàm alia corpora inferiora, sed pr[illegible]er apprehensionem animæ humanæ immutatur corpus humanum ad calorem & frigus, vt patet in irascentibus & timentibus, immò etiam hæc immutatio pertingit quandóque vsque ad ægritudinem & mortem. Ergo multò magis potest sua virtute materiam corporalem immutare. Sed contra est. Substantia spiritus, non potest imprimere aliquam formam, nisi adminiculo alterius agentis, vt suprà tactum est. Vnde & August. *in præfato libro*: Non est putandum istis transgressoribus Angelis ad nutum seruire hanc visibilium rerum materiam, sed soli Deo. Ergo, multominùs homo ex potestate naturali efficere potest effectus maleficiales. Respondeo quia non desunt errantes in hac materia, maleficas excusantes, & Dæmones tantummodò aut inculpantes, aut quibusdam naturalibus transmutationibus earum facta ascribentes. Ideò horum falsitas ostenditur, primò per descriptionem maleficarum de qua Isidor. 8. *Etymol. cap. 9.* Malefici dicuntur ob facinorum magnitudinem, scilicet, mala præ cunctis malefactoribus efficientia, vnde subdit: Hi elementa concutiunt, opere scilicet Dæmonum, ad grandines & tem[illegible]ates concitandas. Item dicit mentes hominum turbant, intellige ad amentiam, odium & amorem inordinatum. Item subdit, hac, sine vllo veneni haustu, violentia tantum carminis animas interimunt. Ad idem 26. *quæst. 5. c. Nec mirum*, & sunt verba Augustini. *in dict. lib. de Ciuit. Dei.* vbi declaratur qui dicuntur magi & malefici. Magi sunt, qui vulgò dicuntur malefici, & ob facinorum magnitudinem sic nuncupantur. Hi sunt, qui permissu Dei elementa concutiunt, hominum turbant mentes, minùs confidunt in Deo, ac sine vllo veneni haustu, violentia tantùm carminis interimunt homines. Vnde & Lucanus, mens hausti nulla sanie polluta veneni in[illegible]ntata perit, dæmonibus enim acc[illegible]s audent ventilare & quousque suos perimant malis artibus inimicos. Ex quibus patet, quòd in huiusmodi operibus semper habent Dæmones cum maleficiis concurrere. Secundò quia cùm quadruplices effectus pœnales assignare possumus, scilicet ministeriales, noxiales, maleficiales & naturales: & ministeriales dicuntur qui ministerio bonorum Angelorum, sicut noxiales malorum spirituum immittuntur. Moyses enim Ægyptum in decem plagis ministerio bonorum percussit. Vbi Magi in nouem tantùm per malos spiritus concurrerunt. Et triduam pestem propter peccatum Dauid circa numerationem populi commissum, & de 72. millibus hominum vna nocte prostratis per exercitum Sennacherib, vtique hæc per Angelos Domini, id est, per bonos Dominum venerantes & cognoscentes peracta fuerunt. Noxiales verò effectus cùm in scripturis nominantur immissiones per Angelos malos, secundum quas populus ille in deserto sæpè percussus fuit. Et maleficiales effectus dicuntur, quando Dæmon per Maleficos & per Magos operatur. Sicut & naturales, qui ex influentiis corporum cœlestium ex istis inferio-

Noxiales.

Maleficiales.

Naturales.

inferioribus circa mortalitates, sterilitates terrarum & grandines, & hæc similia causantur.

Iob plaga.

Et inter hos effectus magna fit differentia. Ideò cùm Iob noxiali plagâ fuit à Dæmone percussus & non maleficiali, ideò nihil ad propositum. Si qui verò curiosus instaret sicut plerunque hæc materia curiosas patitur à maleficarum defensoribus instantias, semper in cortice verborum aërem verberantes, & medullā veritatis nunquam penetrantes: Cur Iob non maleficali affectu per Dæmonem sicut noxiali percussus fuit? His curiosè etiam responderi potest, quòd Iob fuit percussus à Diabolo solùm & non mediante Malefico vel Malefica. Quia hoc genus superstitionis nondum erat inuentum: Diuina tamen prouidentia voluit, vt potestas Dæmonis mundo, ad præcedendum eius insidias, pro Dei gloria innotesceret, cùm nihil nisi à Deo permissus efficere possit.

Tempore Iob Maleficæ nō erant.

Magia quando inuenta.

Et de tempore quidem, quo primum genus superstitionis inuentum fuit: dico primum genus, quoad Dæmonum inuocationem, non quoad puram Idololatriam: Dicit Vincentius *in Speculo Historiali*, allegans plures Doctores, quod primus inuentor artis Magicæ & Mathematicæ fuit Zoroastres, qui dicitur fuisse Cham filius Noë. Hic secundum Augustinum *de Ciuitate Dei*, solus risit nascendo, & hoc non nisi opere Diaboli. Hic etiam cùm esset rex, superatus est à Nino filio Beli, qui ædificauit Niniuem, vel amplius, sub quo cœpit regnum Assyriorum tempore Abrahæ.

Cham risit cum nasceretur operāte Diabolo.

Origo adorationis imaginum.

Hic etiam Ninus, ob inordinatum amorem patris fecit fieri imaginem patri mortuo, ad quam quicunque confugiebant malefactores, liberi erant ab omni punitione debita. Et ex hoc cœperunt homines imagines adorare, vt Deos, sed hoc post primam ætatem: quia sub illo tempore non erat Idololatria propter recentem memoriam creationis mundi, vt dicit Sanct. Thom. *in 2. quæst. 95. articul.* 4. Vel etiam incepit à Nembroth, qui cogebat hominem ignem adorare: & sic in secunda ætate incepit. Idololatria, quæ est primum genus superstitionis, sicut Diuinatio secundum, & obseruantia tertium.

Primum genus superstitionis idololatria.

Maleficorum autem ritus reducitur ad secundum genus superstitionis, scilicet ad Diuinationem, quæ fit per expressam Dæmonum inuocationem: Cuius etiam sunt tria genera, scilicet, Necromantia, Planetarij, seu potiùs Mathematici, & Diuinatio per Somnia.

Secundū Diuinatio.

Tertium obseruantia.

Diuinationis tria genera.

Hæc ideò posui, vt priùs lector intelligat noxias illas artes non subitò, sed processu temporis fuisse inuentas, nec absonum esse afferere, Maleficas tempore Iob non fuisse. Sicut enim per incrementa temporum, vt Gregor. *in Moralibus* dicit, creuit scientia Sanctorum: ita & noxiæ artes Dæmoniorum: Et sicut iam repleta est terra scientia Domini, *Esa.* 11. Ita iam mundi vespere ad Occasum declinante, & malitia hominum excrescente, & charitate refrigescente, superabundat omnis maleficiorum iniquitas.

Ipse tamen Zoroastres cùm esset intentus illis artibus, solummodo consideratione Astrorum à Diabolo succensus est. Hæc vbi *suprà*.

Quando Malefici inceperint cum Dæmonibus colludere.

De tempore autem quo Malefici leguntur cum Dæmonibus ad maleficia inferenda conuenisse, tactum est *suprà*. Et habetur Exodi *libro septimo* quoad Magos Pharaonis, qui in plagis super Ægyptum Dæmonum assistentia, sicut Moyses ministerio bonorum Angelorum, signa plurima perpetrarunt.

Conclusio superiorum Responsio ad argumenta.

Vnde concluditur veritas Catholica, videlicet, quòd ad effectum maleficialem, licèt non ad effectum noxialem, semper habet maleficus cum Dæmone

mone concurrere. Et per hæc patet responsio ad argumenta.

Nam ad primum non negatur, quin effectus noxiales, qui visibiliter cernuntur super homines, iumenta, terræ fruges, & qui etiam ex influentiis corporum cœlestium sæpè proueniunt, etiam à Dæmonibus, Deo permittente, inferuntur. Dicit enim August. 4. *de Ciuitate Dei*: Dæmonibus subsunt ignis & aër, quantum eis à Deo permittitur: Patet & per Glossam super illud: *Immissiones per Angelos malos*: quæ dicit, De[illegible]unit per malos Angelos. Ex quibus e[illegible]m patet responsio ad secundum de Iob, & ex his quæ priùs tacta sunt de initio artis Magicæ. Et ad tertium, de saluia putrefacta, & in puteum proiecta dicitur, quòd licet sequatur effectus noxialis absque auxilio Dæmonis, licet non absque influentia corporis cœlestis. Loquimur autem de effectu [illegible]aleficiali: Vnde non est simile. Ad quartum dicitur verum esse, quòd Dæmones vtuntur Maleficis tantummodò propter eorum perditionem. Et cùm infertur quòd non essent puniendi, quia concurrunt tanquam instrumenta, quæ mouentur ad nutum non proprium, sed principalis agentis. Respondetur, quòd sunt instrumenta animata & liberè agentia, & licèt post expressum pactum, initum cum Dæmonibus non iam sint suæ libertatis, quia vt ex earum fassionibus accepimus, & loquor de mulierculis combustis, ad plurima maleficia coactæ, si verbera Dæmonum subterfugere volunt, cooperantur, prima tamen professione, quâ spontè se Dæmonibus subiecerunt, manent ligatæ.

Ad alia verò argumenta in quibus probatur, maleficiales effectus posse absque opere Dæmonum à vetulis procurari. Dicendum, quòd ex vno particulari, concludere vniuersale est dissonum rationi. Et cùm in tota (vt videtur) Scriptura Sacra, non inuenitur tale: nisi hic vbi agitur de fascinatione seu inuultuatione vetularum, ideò non valet per hoc concludere, quòd semper habeat ita euenire. Insuper est dubium per Gloss. An absque opere Dæmonum talis fascinatio fieri possit, eò quòd ex Glossis ibi elicitur, quòd Fascinatio capitur tripliciter. Vno modo dicitur ludificatio sensuum, quæ fit per artem Magicam, & sic potest fieri ministerio Dæmonum, nisi prohibeantur à Deo, immediatè mediante, vel ministerio sanctorum Angelorum. Secundo modo potest dici inuidia, vt ibi Apostolus dixit: Quis vos fascinauit, id est, tanto odio persecutus est. Tertiò, quòd ex tali odio fiat immutatio ad malum in corpore alicuius per oculos alterius aspicientes in eum. *Fascinatio siue inuultuatio triplex.*

Et de fascinatione hoc modo dicta communiter loquuntur Doct. secundum quem modum Auicenna & Algazel, vt in argumentis deducitur, loquuti sunt. Nam & S. Thom. hanc fascinationem declarat 1. *p.q.*117. per hunc modum. Et fortè inquit, imaginatione animæ immutatur spiritus corporis coniuncti, quæ quidem immutatio spirituum maximè fit in oculis, ad quos subtiliores spiritus proueniunt. Oculi enim inficiunt aërem continuum vsq; ad determinatum spatium. Per quem modum specula si sint noua & pura, contrahunt quandam impuritatem ex aspectu mulieris menstruatæ. Vt Arist. dicit *in lib. de som. & vigilia*. Sic igitur, cùm aliqua anima fuerit vehementer commota ad malitiam, sicut maximè vetulis contingit, efficitur secundum modum prædictum, Aspectus eius venenosus & noxius, & maximè pueris, qui habent corpus tenerum, & facilè receptiuum impressionis. Subdit tamen, quòd possibile est etiã quòd Dei permissione vel ex aliquo occulto facto co[illegible]eretur ad hoc malignitas Dęmonũ, cum qui[illegible] Sortilegæ vetulæ pactũ aliquod habent. *Immutatio spirituum maximè fit in oculis.* *Oculi vetularum nociui.*

Eſt ergo quæſtio ſuper influentias corporum cœleſtium, in qua tres alij errores reprobantur, & eſt quinta in ordine. Sed pro ampliori præmiſſorum declaratione, etiam obuiandum quibuſcunque prætenſis obiectionibus.

Quæritur de Maleficorum operibus, quoad quintuplicem cauſam, quatuor ex illis reprobando, ex quibus influere non poſſunt, quintam verò concludendo, ſcilicet, virtutem intellectiuam, ex qua fluere habent, quæ & licet bona ſit ſecundum naturam, eſt tamen mala ſecundum voluntatem.

Quatuor autem cauſæ reprobantur contra illos, qui aut Maleficas, aut eorum opera eſſe negant, & ſunt corporum Cœleſtium influentiæ, illorum corporum & orbium motores mouentia, hominum excreſcens malitia, & imaginum ac characterum & verborum efficacia. Prætereà corpora Cœleſtia mouentur à ſubſtantiis ſpiritualibus, ſecundum Theologos & Philoſophos omnes. Sed illi ſpiritus ſunt ſuperiores animabus noſtris, ſicut & corpora Cœleſtia corporibus noſtris, ergo ambo inſimul habent imprimere in animam & corpus hominis ad cauſandam quoſcunque actus humanos.

Sed pro ampliori intellectu ſolutionum, aliqua dubia mouentur, ex quorum ſolutione veritas magis patebit. Videtur enim obſtare primo illud quod *ſuperius* dictum eſt. Quòd ſubſtantiæ ſpirituales non poſſunt tranſmutare corpora ad aliquam naturalem formam, niſi adminiculo alterius agentis. Ergo multò minus hoc poterit efficere imaginatio quantumcunque fortis in anima. Prætereà eſt articulus condemnatus in pleriſque Vniuerſitatibus, præcipuè tamen Pariſienſi, quòd incantator aliquis projicit Camelam in foueam ſolo viſu, eò quòd ſicut intelligentiæ ſuperiores imprimunt inferioribus, ſic anima intellectiua imprimit in aliam & etiam in animam ſenſitiuam. Item ad hoc eſt articulus condemnatus, quòd materia exterior obediuit ſubſtantiæ ſpirituali, ſi intelligatur ſimpliciter, & ſecundum omnem tranſmutationem: Quia ſic ſoli Deo, vt priùs patuit, obedit.

Articuli damnati in Academiis.

Viſus tranſmutans.

His viſis faſcinatio de qua loquimur, qualiter ſit poſſibilis, & qualiter non, declaratur. Non enim eſt poſſibile homini, quod per naturalem virtutem animæ ſuæ, per oculos talem virtutem emittat, quæ non mediante tranſmutatione proprij corporis, neque medij, nocumentum inferre poſſit corpori hominis quod aſpicit, maximè cùm ſecundum opinionem communiorem videamus intra ſuſcipientes nihil extra mittentes. Non eſt etiam poſſibile homini, quod per virtutem naturalem animæ ſuæ, pro voluntate ſua tranſmutationem faciat, imaginando in oculis ſuis quæ mediante tranſmutatione medij, ſcilicet aëris, poſſit corpus hominis quem aſpicit in aliquam tranſmutare qualitatem, ſecundum quod ſibi placuerit.

Et quia ſecundum hos duos modos prædictos non poteſt vnus homo alium faſcinare: cùm nulli hominum poteſt ineſſe talis virtus per naturalem virtutem animæ ſuæ. Ideò velle probare, quòd maleficiales effectus poſſent prodire ex naturali aliqua virtute ſuper ad infringendum onera maleficorum, quæ virtute Dæmonum fiunt, eſt plurimum alienum à veritate. Quia etiam ſecundum hos duos modos faſcinatio & maleficatio reprobantur, ſicut & præfati duo articuli.

Aſpectus vt imaginationis mouet cor.

Qualiter tamen ſit poſſibilis, licet ſuperius tactum ſit, tamen clarius ſic deducitur. Poteſt enim contingere, quod homo vel mulier aſpiciens corpus alicuius pueri mouet ipſum, mediante viſu & imaginatione, vel aliqua paſſione ſenſibili. Et quia paſſio ſenſibilis eſt

cum

cum quadam immutatione corporali & oculi sunt tenerrimi, propter quod sunt impressionis multùm receptiui. Ideò quandoque contingit quòd per aliquam passionem interiorem transmutantur oculi in aliquam malam qualitatem, maximè cooperante ad hoc aliqua imaginatione, cuius impressio citò redundat in oculos, & propter eorum teneritudinem, & propter vicinitatem radicis sensuum particularium ad imaginationis organum. Cùm autem oculi sunt transmutati in aliquam qualitatem nociuam contingere potest quòd transmutent, ac rem sibi contiguam in aliquam qualit[illegible] malam, & illa pars aliqua & sic v[illegible]e ad aërem contiguum, oculis pue[illegible]ui adspicitur: & ille aër contigu[illegible]terit quandoque in materiam, tam dispositam quàm non dispositam, cui cònsonat, transmutare oculos ipsius pueri in aliam qualitatem malam & mediantibus oculis ipsius pueri aliquas alias partes interiores: vnde nec cibum digerere, nec in membris fortificari aut augmentari poterit. Experimentum huius rei manuductiuum est, quia videmus hominem patientem in oculis, quandoque ex aspectu suo lædere oculos eum aspicientis, quod contingit ex hoc, quòd oculi mala qualitate infecti, inficiunt aërem medium, & aër infectus inficit oculos directos ad oculos infirmos, eò quòd secundum rectam lineam infectio illa deriuatur in directum ad oculos inspicientium cooperante ad hæc multùm imaginatione eius qui aspiciendo oculos infirmos imaginatur se lædi. Plura possent exempla manuductiua adduci, quæ breuitatis causa obmittuntur.

Oculi quomodo læsis oculis visis lædatur.

Concordat his quædam Glossa super illud Psalm. Qui timent te, videbunt me: & Læ. dicens, Magna virtus oculis inest: quod in naturalibus apparet. Animal enim visum prodest ictericis. Prior videns Lupus vo[illegible]em aufert: Vel sic, Basiliscus si prior vidit, occidit; si prior videtur, occiditur. Et ratio, quare Basiliscus videndo occidit hominem, nisi quòd ex aspectu & imaginatione excitatur in eius corpore materia venenosa, per quam oculi primò inficiuntur, & demùm aër contiguus. Et sic alia & alia pars aëris vsque ad aërem homini contiguum, quem aërem per aspirationē cum homo attraxerit, intoxicatur, & moritur. Prior autem visus ab homine, vbi homo volens Basiliscum occidere, circummunit se speculis ex quibus dum Basiliscus inspicit ex reuerb[illegible]tione aër inficitur, & sic vsque ad Ba[illegible]iscum pertingit & occiditur. Sed dubium. Cur homo occisor bestiæ non moritur, & hic occultam quandam causam opinari necesse est.

Ictericis prodest

visum animal. Basiliscus quomodo occidat visu.

Hæc sine præiudicio & temeraria assertione dicta sunt, tantummodò dictis Sanctorum inhærentes. Catholicam veritatem concludamus, quod ad maleficiales effectus, de quibus ad præsens loquimur, Maleficos cum Dæmonibus semper concurrere, & vnum sine altero nihil posse efficere.

Conclusio præcedentium.

Ad argumenta, patet responsio de fascinatione ad primum. Ad secundum dicitur iuxta Vincen. *in Spe. Naturali. cap.* 13. quòd vulnus infectum spiritibus interficientis, ex forti imaginatione illud vulnus trahit aërem infectum transeunte iam interfectore sanguis ebulliens extra manat. Quia ad præsentiam interfectoris aër inclusus in vulnere, sicut ab interfectore intrauit, ita ad eius præsentiam commouetur ex qua commotione sanguis erumpit, sunt quidam alias causas allegantes, quasi illa ebullitio sanguis sit eius clamor de terra super homicidam præsentem, & hoc propter maledictionem primi homicidæ Cain: ad illud de horrore dicend[illegible], quod homo transiens propè cadauer hominis occisi horrore concutiatur, licet illud non sentiat: hoc fit ex spiritu

Responsio ad superiora argumenta.

De mortui sanguinem mittente.

tu quantumcunque infectionem recipiente, & eam animæ repræsentante. Sed hæc nihil concludunt aduersus opera Maleficorum, cum omnia illa naturaliter (vt dictum est, fieri valeant.

Ad tertium, sicut dictum est suprà, Maleficorum ritus deducuntur ad secundum genus superstitionis, quòd dicitur Diuinatio : rebus verò superstitiosè vti in obseruantiis quibusdam reducitur ad tertium genus, ideo argumentũ non est simile : demùm etiam, quia reducuntur non ad quamlibet Diuinationem, sed ad illam, quæ fit per expressam Dæmonum inuocationem, & hoc etiam cùm multis modis fieri possit, scilicet per Necromantiam, Geomantiam, & Hydromantiam, &c. Inspiciatur Sesse, *quæst. art.* 5.

Ideò hæc diuinatio Maleficorum, vbi maleficis sunt intenti, sicut supremum gradum in flagitiis tenet, ita & aliud iudicium de eo existit. Vnde quando arguitur, quod quia occultas rerum virtutes cognoscere non possumus, & Malefici etiam occultis rebus intendunt: Dicitur, quòd si intenderent rebus naturalibus ad aliquos effectus naturales ex naturali virtute producendos, hoc licitum foret, vt de se patet. Vel etiam concedendo, quod si intenderent superstitiosè rebus naturalibus, vt potè rebus huiusmodi certos characteres, vel aliqua nomina ignota inscribendo, & illis pro acquirenda sanitate vel amicitia, & pro aliqua vtilitate & non pro nocumento aliquo inferendo vterentur : tunc licèt absque expressa Dæmonum inuocatione, licèt non absque tacita ista fieri possent, & illicita iudicantur.

De obseruantiis vanitatum.

Quia tamen hæc & his similia reducuntur ad tertium genus superstitionis, scilicet ad obseruantiam vanitatum, vt dictum est, ideo nihil ad propositum super Hæresim Maleficorum fortificantur. Et iam solutio, quod huic tertio generi quatuor assignantur species: quia vel vtitur quis obseruantiis ad scientiam acquirendam : vel ad coniecturas sumendas fortuniorum vel infortuniorum : vel ad suspensiones sacrorum verborum : vel ad corpora immutanda in melius. Vnde & notanter S. Thom. *in titulo illo quæstionis*, vbi quærit, An obseruationes ordinatæ ad corporum immutationem sint licitæ, *quæst.* 96. *in summa præfata artic.* 2. addit, puta ad sanitatem. Obseruationes ergo Maleficorumc ùm hic locum non habent, sed vt dictum est sub secundo genere continentur superstitionis, ideo nihil ad propositum.

Ex his etiam ad quartum argument. respondetur, quod quia duplices in his obseruantiis [...] possunt imagines Necromanticæ & Astronomicæ : & inter hæc talis est differentia. Quòd in Necromanticis, semper fiunt expressè inuocationes Dæmonum, propter expressa pacta cum eis inita. Inspiciatur solutio secundi argumenti præfatæ quæstionis. In Astronomicis vero sunt pacta tacita, & ideo nulla inuocatio nisi fortassis tacita, puta propter figuratum, figurata & Characterum signa, quæ eis inscribuntur. Et iterum imagines Necromanticæ, vel fiunt sub certis constellationibus, ad recipiendum certos influxus & impressiones corporum cœlestium, etiam certis figuris & Characteribus insigniti, vt in annulo, lapide vel aliqua pretiosa materia. Vel fiunt simpliciter absque obseruantia constellationum, sed indifferenter ex quacunque materia, etiam vili, ad inferendum maleficia, vbi & quando ad aliqua loca reponuntur : & de his effectibus cum suis imaginibus iam sermo est, & non de alijs. Ideo argumentum non facit ad propositum.

Inter imagines Necromanticas & Astronomicas quæ differentia?

Qualiter denique certæ imagines superstitiosæ, de quibus tractatum est, nullam habent efficaciam, in quantum

Imagines vel quoad materialia, vel

sunt

Imagines vel quoad materialia vel artificialia, efficaces.

ſunt artificialia ſolum, licèt fortè materialia in eis conſiderata, poſſunt habere efficaciam, & non in quantum haberent naturalem aliquam virtutem ex impreſſione corporum cæleſtium: Si cui placet Doctorem ibidem inſpiciat. Semper tamen dicit eſſe illicitum imaginibus vti. Imagines verò maleficarum abſque naturali aptitudine ad effectum fiunt, ſolummodò autem ex iuſſu Dæmonum reponunt & applicant, vt manualiter ad effectum concurrant, in maiorem contumeliam creatoris, vt & per amplius irritatus, maláque fieri in flagitiorum talium vindictam amplius permittat: Vnde & ſacratioribus anni temporibus huiuſmodi fieri procurant.

Ad quintum dicendum, quòd Greg. *ibi* intellexit poteſtatem gratiæ non naturæ: vnde & ibidem ſubdit. Qui filij Dei poteſtate ſunt: vt *Ioan.* dicit quid mirum ſi ſigna ex poteſtate faciunt.

Ad vltimam dicendum, quòd ſimilitudo non valet, quia alia eſt actio animæ circa corpus proprium, & alia circa corpus alienum. Nam quia corpori proprio vnitur anima vt forma, & appetitus ſenſitiuus eſt actus alicuius organi corporalis. Ideò ad apprehenſionem animæ humanæ poteſt commoueri appetitus ſenſitiuus, cum aliqua immutatione corporali, calorem & frigus, vel etiam vſque ad mortem. Ad exteriora verò corpora immutando nulla apprehenſio animæ humanæ ſufficit, niſi mediante immutatione proprij corporis, ſicut de faſcinatione dictum eſt. Vnde & Malefici ex nulla poteſtate naturali, ſed ſolummodo auxilio Dæmonum, & ipſi Dæmones adminiculo alicuius alterius rei, vt per ſpinas, oſſa, crines, ligna, ferrum, & huiuſmodi, quando intromittunt aut inſtrumentum aliquod te ponunt, vt ſucceſſiuè patebit, maleficiales effectus procurant.

Deinde magis in ſpirituali tenore Bullæ Apoſtolicæ inhærendum conſiderandum eſt de origine Maleficorum, & eorum operum multiplicatione, & primo de ipſis Maleficis, ſecundo de eorum operibus. Vbi notandum, quòd quia ad huiuſmodi effectum tria habent concurrere, ſcilicet Dæmon, Malefica, & Diuina permiſſio 23. *q.* 1. Si per Sortiarias Auguſtinus etiam dicit, quòd ex peſtifera ſocietate hominum & Dæmonum hæc ſuperſtitioſa vanitas adinuenta eſt. Ideò origo & multiplicatio huius Hæreſis ex peſtifera hac ſocietate ſumitur, quòd etiam ex alijs elicitur.

Multiplicatio maleficorum.

Nam attento quod hæc hæreſis Maleficorum, non ſolùm differt ab aliis hæreſibus in hoc quòd ipſa per pacta, nedum expreſſa, verum etiam placita ac fœderata, in omnem creatoris, ac ſuarum creaturarum contumeliam & nocumentum inſanit: cùm tamen omnes alię ſimplices hæreſes per nullum pactum tacitum vel expreſſum, cùm Dæmonibus initum licet non abſque inſtinctu ſatoris omnis inuidiæ erroribus propter difficultatem credendorum aſſentiunt. Verumetiam differt ab omni noxia & ſuperſtitioſa arte, in hoc quòd ſuper omnia genera diuinationum ipſa Maleficorum hæreſis ſupremum obtinet gradum malitiæ, quòd etiam nomen à maleficiendo ſeu malè de fide ſentiendo ſibi vſurpat, vt priùs tactum eſt.

Maleficæ dictæ à malè de fide ſentiendo.

Attento etiam, quòd inter alios actus habent pro augmento illius perfidiæ quatuor exercere, videlicet fidem Catholicam in toto, vel in parte ore ſacrilego abnegare, ſeipſos in corpore & anima deuouere, infantes nondum renatos ipſi maligno offerre, ſpurcitijs diabolicis per carnales actus cum Incubis & Succubis Dæmonibus inſiſtere.

Quæ omnia vtinam aliena ab omni

veritate & figmenta forent dicenda, dummodò Ecclesia à tanta labe infectionis existeret immunis: Cui tamen heu obstat & Apostolicæ Sedis per Bullam determinatio, verum & experientia rerum magistra, quæ nos ex propriis eorum fassionibus ac flagitiis perpetratis in tantum certificauit, quod absque dispendio propriæ salutis iam ab eorum inquisitionibus desistere nequimus. Ideò de eorum origine & multiplicatione pestifera tractaturi, quia laboriosum existit, ideò legentibus sic summa cum diligentia singula sunt perscrutanda quod & admittenda, quæ rationi consona & Scripturarum traditionibus non dissona inueniuntur.

Partitio consequentium. Et quia inter omnes actus ad multiplicationem eorum deseruientibus, duo eorum plurima cooperantur scilicet, Incubi & Succubi Dæmones, & infantium sacrilegæ oblationes. Ideò de ipsis specialiter tractabimus: ita tamen, vt primo de ipsis Dæmonibus, secundo de ipsis Maleficis, & tertio de ipsa Diuina permissione mentio habeatur. Et quia Dæmones per intellectum & voluntatem operantur, & potius sub vna constellatione quàm sub altera, ad hoc vt semen ad prolis procreationem vigoretur: Inquirendum erit de ipsis constellationibus à Dæmonibus obseruatis.

Et ita principaliter quæruntur tria. Primò, an hæc hæresis per comparationem ad Dæmones Incubos & Succubos possit originaliter multiplicari. Secundò, anne per comparationem ad corpora cœlestia, quæ autem causæ sunt humanorum actuum, eorum opera possunt vigorari. Tertiò anne per oblationes sacrilegas infantes Dæmonibus offerentes, possit ipsa hæresis argumentari. Tamen infra secundam & tertiam tractabitur secunda quæstio principalis, scilicet, de Influentiis corporum cœlestium, & hoc propter decentem continuationem super opera Maleficorum. Circa primum tres erunt difficultates. Vna generalis de Incubis illis Dæmonibus. Altera specialis, à quibus Dæmonibus, huiusmodi actus exercentur. Tertia singularis, quo ad ipsas Maleficas, Dæmonibus se subiicientibus.

QVÆSTIO III.

An per Dæmones Incubos & Succubos detur hominum procreatio.

AD primum videtur, quod non sit Catholicum asserere, quòd per Incubos & Succubos Dæmones possint homines procreari: Procreatio hominum instituta est antè peccatum à Deo, in hoc quod homini mulierem in adiutorium de costa formauit. Quibus & dixit: Crescite & multiplicamini. *Gen.* 1. Et iterum Adam inspiratus dixit. Erunt duo in carne vna. *Gen.* 3. Similiter & post peccatum in lege naturæ dictum est ad Noe: Crescite, & multiplicamini. *Gen.* 9. In tempore etiam nouæ legis à Christo hæc coniunctio confirmata. *Matth.* 15. Non legistis, quod ab initio qui fecit homines, masculum & fœminam fecit eos. Ergo alij modi homines procreandi non debent assignari. An Catholicum sit asserere per Incubos & Succubos veros homines procreari.

Si dicatur, quòd Dæmones concurrunt, non vt principia naturalia, sed vt artificialia, quando studiosè cooperantur ad naturales conceptus hominum semen recipiendo, & iterum transfundendo. Contra. Quia aut hoc posset Diabolus in omni statu, videlicet, matrimoniali, & extra: Aut in vno tantùm. Non primo modo: quia tunc opus Diaboli esset fortius quàm opus Dei, qui quemlibet statum instituit aut confirmauit, putà continentium & coniugatorum. Nec secundo modo: quia de hoc nullibi legitur

legitur in scripturis, vt ex vno statu & non ex altero huiusmodi hominum fieret procreatio.

Dæmones opera vitæ exercere non possunt.

Præterea procreare hominem est actus viui corporis, sed Dæmones assumptis corporibus non dant vitam: quia illa tantummodò formaliter fluit ab anima, quæ est actus corporis physici organici potentia vitam habentis. 2. *de anima*: ergo per huiusmodi assumpta corpora opera vitæ exercere non possunt.

Si dicatur, quòd assumunt corpus, non vt vitam tribuant, sed vt semen naturale retineant, & transfundant.

Contrà. In operibus Angelorum bonorum & malorum, sicut nihil est superfluum, ita nec in operibus naturæ. Sed cùm Dæmon naturali virtute, qua etiam omnem virtutem corporis excedit, possit inuisibiliter & semel colligere & iterum applicare. Igitur aut ratio dabitur, quod non possit inuisibiliter hoc facere, aut si potest, alterum erit superfluum. Fortificatur ratio. Nam in *libro de causis* dicitur, quòd virtus intelligentiæ est infinita inferius, quamuis sit finita superius: sed omnia corporalia sunt infra intelligentias. Ergo & infinitate suæ virtutis potest eam qualitercunque vult immutare. Sed intelligentiæ sunt Angeli, siue boni, siue mali. Ergo possunt absque hoc quod corpora assumant, transmutationes in seminibus facere.

Omnia corporalia sunt infra intelligentias.

Præterea semen recipere ab vno & transfundere in alium fieret per motum localem: Sed Dæmones non possunt corpora mouere localiter. Probatur: Anima est substantia spiritualis, sicut & Dæmon: sed anima non potest localiter mouere corpus nisi à se viuificatum: Vnde si aliquod membrum mortificetur redditur immobile. Ergo & Dæmones aliquod corpus mouere localiter, nisi ab eis viuificatum non possunt. Dictum est autem, & quasi per se notum, quòd Dæmones non viuificant aliquod corpus, ergo nec semen poterunt mouere localiter de loco ad locum.

Dæmones non mouent corpora localiter.

Dæmones corpora non viuificant.

Præterea omnis actio est per contactum, vt dicitur *primo de generatione*. Non videtur autem quòd possit esse aliquis contactus Dæmonis ad corpora, cùm nihil habeat cum eis commune. Cùm ergo semen immittere & mouere localiter sit quoddam agere, videtur, quòd Dæmones illa facere non possunt.

Præterea Dæmones non possunt mouere corpora magis propinquiora eis in ordine naturæ, vt sunt cælestia, ergo nec alia magis distantia. Antecedens probatur. Quia cùm mouens & motum sunt simul, *secundo Physicorum*. Sequeretur quòd Dæmones mouentes corpora cælestia, essent in cœlo, quod neque secundum nos, neque secundum Platonicos habet veritatem.

Sed contra *Aug*. 3. *de Trinit*. Dæmones colligunt semina, quæ adhibent ad corporales effectus: Hoc autem sine motu locali fieri non potest: ergo Dæmones possunt semina recepta ab aliquibus in alios transfundere. Item glossa Strabi super illud *Exod*. 7. Vocabit Pharao Sapientes, &c. Item dicit, quòd Dæmones discurrunt per mundum, & colligunt diuersa semina, & ex eorum adaptione possunt prorumpere diuersæ species. Videatur etiam glossa ibidem super illa verba: Vocauit Pharao. Item *Geneseos* 6. super illud. Videntes filij Dei filias hominum, &c. glos. duo facit primò, quòd per filios Dei, filij Seth intelliguntur, & per filias hominum, filiæ Cain. Secundò dicit, quòd non est incredibile ab hominibus, sed à quibusdam Dæmonibus, qui mulieribus sunt improbi huiusmodi homines, id est, Gigantes esse procreatos. De quibus in litera dicitur: Gigantes autem erant super terram. Quia & post diluuium corpora non solùm virorum, sed etiam mulierum incredibilis pulchritudinis extiterunt.

Dæmones colligunt semina.

Gigantes à Dæmonibus procreati. Corpora hominum post diluuium pulchra.

Responsio. Quia de potestate, ac operibus Diaboli circa maleficiales effectus plura oportet breuitatis causa omittere, ideó pio lectori tanquam per se nota relinquuntur, vel ad minus si noscere velit; in scriptis Docto. super. 2. sent. d. 5. singula ad vnguem elucidata inueniet. Conspiciet enim, quòd cuncta opera sua per intellectum & voluntatem Dæmones exequuntur. Item, quòd hæc data naturalia non sunt immutata. Sed iuxta Dion. 4. *c. de di. no.* manserunt integra & splendidissima, quamuis eis vti ad bonum virtutis non valeant.

Dona naturalia Diaboli non sunt mutata. Dæmones triplici scientia vigent.

Inueniet etiam quantum ad intellectum, quòd triplici acumine scientiæ vigent, scilicet, subtilitate naturæ, experientia temporum & reuelatione supernorum spirituum. Inueniet etiam in quibus & qualiter conditiones, & naturales hominum impressiones, ex influentiis corporum cœlestium prædominantes agnoscunt. Vnde & eliciunt, aliquos magis esse dispositos ad maleficia exequenda, quàm alios quos etiam præ cæteris ad huiusmodi exequenda infestant.

Quantum verò ad eius voluntatem reperiet ipsam immobiliter malo inhærere, semper peccare peccatis superbiæ, inuidiæ & summæ displicentiæ: quod Deus pro sua gloria eo vtitur contra suam voluntatem. Cognoscet qualiter ex his duobus, scilicet, intellectu & voluntate mira operantur, ita quòd non est potestas in terra, quæ eis potest comparari. *Iob.* 41. Non est super terram potestas, quæ ei valeat comparari, qui factus est, vt neminem timeat. Vbi glossa. Et licet neminem timeat meritis tamen Sanctorum subiacet.

Diabolus meritis Sanctorũ subiacet.

Inueniet etiam qualiter cognoscat cogitationes cordium nostrorum: qualiter etiam possit transmutare corpora adminiculo alterius agentis substantialiter & accidentaliter: qualiter etiam possit mouere corpora localiter, immutare etiam sensus exteriores & interiores ad aliquid cogitandum: qualiter etiam possit immutare hominis intellectum & voluntatem, licèt indirectè.

Quæ omnia licèt ad præsentem nostram deseruiant speculationem, volumus tamen ex illis solummodò eorum proprietates concludere, vt ad quæstionis discussionem procedatur.

Diab. spiritus sunt impuri, sed non immundi.

Sunt autem proprietates Theologis assignatæ, quòd sunt spiritus impuri, licet non immundi ex natura. Quia in eis secundum Dionysium inest furor naturalis, amens cõcupiscentia, phantasia proterua, intellige quò ad peccata eorum spiritualia, scilicet, superbiam, inuidiam, & iram. Vnde sunt humani generis inimici: mente rationales, absque tamen discursu intelligentes, in nequitia subtiles, nocendi cupidi, semper in fraude noui, immutant sensus, inquinant affectus, vigilantes turbant, dormientes per somnia inquietant, morbos inferunt, tempestates concitant, in lucis Angelos se transformant, semper infernum secum portant, ergà Maleficos diuinum cultum sibi vsurpant, magicæ artes per eos fiunt, super bonos dominari appetunt, & amplius pro posse infestant: electis ad exercitium dantur, semper fini hominis insidiantur.

Et licet mille nocendi habeant modos & artes. 16. *q.* 2. vt potè qui conantur à principio ruinæ suæ vnitatem Ecclesiæ rescindere, charitatem vulnerare, sanctorum operum dulcedinem inuidiæ felle inficere, & omnibus modis humanum genus euertere & perturbare, potestas tamen eius in lumbis & vmbilico manet. Iob penultimo. Quia videlicet per luxuriam carnis multum dominantur hominibus: Sedes enim luxuriæ in viris est in lumbis: quia inde deciditur semen, sicut mulieribus ab vmbilico.

Sedes luxurię lũbi & vmbilicus.

De Incubis & Succubis.

His præsuppositis ad intellectum quæstionis de Incubis, & Succubis Dæmonibus, dicendum quòd asserere per Incubos & Succubos Dæmones homines

mines interdum procreari in tantum est Catholicum, quòd eius oppositum est asserere nedum dictis sanctorum, sed & traditioni Sacræ Scripturæ contrarium, quod sic deducitur. Nam Augustinus hanc quæstionem non quidem quo ad Maleficos, sed quantum ad ipsas operationes Dæmonum, & ad fabulas Poëtarum in vno loco mouet, & sub dubio relinquit. Licet posteà, quantum ad processum Sacræ scripturæ determinat. Nam *lib.3. de ciu. Dei c.2.* dicit. Vtrum poterit Venus ex concubitu Anchisis Æneam parere, in medio relinquamus. Nam penè talis quæstio in scripturis oritur, qua quæritur, vtrum præuaricatores Angeli cum filiabus hominum concubuerint. Vnde natis gigantibus, id est, nimium grandibus & fortibus viris, tunc terra repleta est. Sed *lib.5.c.23.* quæstionem determinat in hæc verba. Creberrima fama est, multíque se expertos, vel ab eis qui experti erant, de quorum fide dubitandum non est, se audiuisse confirmant, Siluanos & Faunos, (quos vulgus Incubos vocant) improbis extitisse mulieribus ac earum appetisse ac peregisse concubitum. Et quosdam Dæmones, (quos Dusios Galli nuncupant) assiduè hanc immunditatem & tentare & efficere pluries, talésque asseuerant, vt hoc negare impudentiæ videatur. Hæc ille.

Gigantes in S. Scriptura ex Incubis.

Siluani & Fauni sunt Incubi. Dusij Dæmones, ab aliis Drusij & Truti siue Druidæ vocantur.

Postea *ibidem* determinat secundam quæstionem, videlicet quòd illud *Gen.* Videntes filij Dei, id est, Seth, filias hominum, id est, Cain, non de Incubis solùm intelligitur. Quod autem Incubos esse non sit credibile. Ad illud ibidem est gloss. quæ sic dicit, vt priùs tactum est. Non est incredibile, non ab hominibus, sed ab Angelis, vel quibusdam Dæmonibus, qui mulieribus sunt improbi, eiusmodi homines, id est gigantes esse procreatos, de quibus in litera dicitur: Gigantes autem erant super terram, qui & post diluuium, &c. vt supra. Ad idem est gloss. *Esaiæ* 13. vbi Propheta, desertionem Babyloniæ ciuitatis prædicit, & monstra in ea habitanda. Ibi inquit habitabunt Strutiones & pilosi, ibi saltabunt Dæmones, intellige ibi loco pilosi. Vnde dicit gloss. Pilosi sunt siluestres homines, hispidi, qui Incubones vel Satyri, certa genera Dæmonum, & *Esa.* 34. super illo vbi prophetat desolationem terræ Idumæorum, qui persequebantur Iudæos. Erit, inquit, cubile draconum, & pascua struthionum, & occurrent Dæmonia. Glossa interlinearis, id est, monstra Dæmonum adinuicem. Et glo. Beati Grego. ibidem. Qui alio pilosi nomine figurantur: non hi quos Græci Panas, Latini verò Incubos vocant.

Pilosi.

Ad idem est beatus Isidorus, *lib.8.cap. vltimo*, sic dicens Pilosi qui Græcè Paniti, Latinè, Incubi appellantur. Vnde & Incubi dicuntur ab incubando, hoc est, stuprando. Sæpè enim improbi existunt etiam mulieribus, & earum peragunt concubitum, quod Dæmones Galli Dusios nuncuparit: quia assiduè hanc peragunt immunditiam. Quem autem vulgò Incubonem vocant, hunc Romani Faunum ficarium dicunt. Ad quem Horatius dixit: Faune Nimpharum fugientium amator, per meos fines & aprica rura lenis incedas.

Incubones Fauni ficarij.

Insuper illud Apostoli, 1. *Cor.* 11. Mulier debet habere velamen super caput suum propter Angelos, multi Catholici exponunt, quòd sequitur propter Angelos, id est Incubos. Ad idem est Beda in Historijs Angelorum. Item, Gulielm. *in lib. de vniuerso, par. vltima tract.6.* multipliciter. Præterea hoc determinat S. Doctor *prima par. quæst.* 25. Et *in secundo scripto di.* 8. Et *Quolibet.6.quo.* atque super Esaiam *c.13. &* 14. Vnde talia negare, dicit S. Thom. imprudentiæ est. Id enim quod multis videtur, non potest omnino falsum esse, secundum Philosophum, *de somno & vigilia, in fine*, & *in 2. Ethicorum.* Sileo de historijs multis & authenticis

Mulieres velantur propter Incubos.

tam Catholicorum quam Ethnicorum, qui Incubos esse palam asserunt.

Cur Dæmones Incubi fiant.

Causa autem quare Dæmones se Incubos faciunt vel Succubos, non delectationis est causa, cùm spiritus carnem & ossa non habeat. Sed hæc est potissima, vt per luxuriæ vitium, vtriusque hominis naturam lædant, corporis videlicet & animæ, vt sic ad omnia vitia homines proniores existant. Nec dubium quin sub certis constellationibus semina vigorare sciunt, sub quibus homines etiam concepti, semper malitijs existunt deprauati.

Vnde enumeratis per altissimum multis luxuriæ vitijs à quibus suum populum mundum esse voluit, & quibus infideles hæretici erant, ait *Leuit.* 18. Ne polluamini in omnibus his, quibus contaminatæ sunt gentes, quas ego eijciam ante conspectum vestrum, & quibus polluta est terra, cuius scelera ego visitabo. Dicit gloss. *super verb. gentes.*

Diaboli in S. Scriptura dicuntur gentes vniuersæ.

Dæmones, inquit, qui propter multitudinem dicuntur gentes vniuersæ, qui cùm omni peccato gaudent, præcipuè tamen fornicatione & Idololatria, quia in his corpus, & anima maculatur, & totus homo, qui terra dicitur. Omne etiam peccatum quodcunque fecerit homo extra corpus est, qui autem fornicatur, in corpus suum peccat. Si cui libet intueri historias de Incubis, & Succubis, inspiciat vt suprà Bedam *in historiis Angelorum*, & Gulielmum Thomam, denique Brabantinum *in libro qui de Apibus inscribitur.*

De impotentia coeundi per Maleficas.

Ad argumenta ad primum de naturali propagatione instituta à Deo, inter marem & fœminam dicitur. Quòd sicut Dei permissione, Sacramentum matrimonij potest opere Diaboli vitiari, per maleficia, vt *suprà* patuit. Ita à simili & fortiori, in quolibet alio actu venereo inter marem & fœminam.

Sed si quæritur, quare potius in actu & super actum venereum Diabolo permittitur maleficia exercere, quàm super alios humanos actus. Dicitur, quòd multiplex causa assignatur à Doctoribus, de quibus inferiùs ab illa parte, vbi de permissione diuina discutitur. Ad præsens sufficit causa, quæ priùs tacta est, scilicet quod potestas Dæmonis est in lumbis hominum. Quia inter omnia certamina duriora sunt prælia certaminis, vbi continua pugna, & raro victoria. Nec valet, vbi dicitur, quòd tunc opus Diaboli esset fortius opere Dei, cùm actus matrimonialis à Deo institutus posset vitiari: quia non vitiat per violentiam, imò cùm nihil valeat inficere, nisi à Deo permissus: ideò magis per hoc eius impotentia concluditur.

Quomodo Incubi procreent.

Ad secundum verum est, quòd procreare hominem est actus viui corporis. Sed cùm dicitur, quòd Dæmones non possunt dare vitam, quia illa fluit formaliter ab anima, verum est, sed quia materialiter descinditur à nemine, & Dæmon Incubus illud committere potest, Deo permittente, per coitum, & non tanquam ab eo descissum, sed per semen alicuius hominis ad hoc acceptum (vt dicit Sanctus Thomas *in* 1. *part. quæst.* 51. *artic.* 3.) vt potè quòd Dæmon qui est Succubus ad virum, fiat Incubus ad mulierem, sicut etiam aliarum rerum semina assumunt ad aliquarum rerum generationem, vt Augustin. dicit 3. *de Trinitate.*

Succubi fiunt Incubi.

Ex Incubo natus cuius filius.

Vnde si quæritur, cuius filius sic natus existit: Patet quòd non est filius Dæmonis, sed filius hominis, cuius est semen acceptum. Sed cùm instatur, quòd nihil est superfluum in operibus Angelorum sicut & naturæ conceditur. Sed cùm infertur, quòd Dæmon potest inuisibiliter semen & recipere & infundere, verum est: hoc autem potiùs operatur visibiliter, vt Succubus & Incubus, vt sic per talem spurcitiam inficiat corpus & animam, & in vtroque homine, mulieris

lieris scilicet & viri, vt in corpore quasi tactum est.

Præterea plura possent Dæmones inuisibiliter, qui tamen non permittuntur, etiam si vellent exercere visibiliter, permittuntur autem inuisibiliter, vel in exercitium bonorum vel in correctionem malorum. Posset denique contingere quod loco Dæmonis Succubi alter semen reciperet ab eo, & Incubum loco alterius Dæmonis se faceret, & hoc triplici ex causa. Puta quia Dæmon deputatus mulieri, reciperet semen ab altero Dæmone, deputato viro, vt sic vnusquisque circa sibi à principe Dæmoniorum commissum habeat maleficium exercere: cùm vnicuique proprius deputetur Angelus, etiam à malis, vel propter fœditatem actus, quam Dæmon vnus facere abhorreret: Cùm vt in sequenti quæstione patebit, certi Dæmones ex nobilitate naturæ, certos actus & spurcitias facere aborrerent. Vel quòd inuisibiliter loco viri seminis, suum semen, id est, quod Incubus recepit inuisibiliter, se interponendo mulieri, intromittat. Quam interpositionem facere, non est contra eius naturam aut virtutem: cùm etiam in corpore assumpto inuisibiliter & incontractabiliter se interponere potest, sicut suprà de illo iuuene, qui Idolum desponsauerat, patuit.

Quasdam spurcitias abhorret nobilitas certorum Dæmonũ.

Ad tertium. Hoc quod dicitur, quod virtus Angeli est infinita respectu superiorum, hoc est, quia eius virtus comprehendi non potest ab inferioribus, quin semper super excedit eam, ita quòd non limitatur ad vnum effectum tantùm. Et hoc ideò, quia suprema in entibus habent virtutes maximè vniuersales. Vnde propter hoc, quod est infinita superiùs, non potest dici, quòd possit indifferenter in omnem effectum illum ad proponendum: quia sic etiam diceretur infinita inferiùs sicut superiùs.

Demùm quia inter agens & patiens debet esse proportio, nulla potest esse proportio inter substantiam purè spiritualem & corporalem: Ideò nec ipsi Dæmones possent in aliquem effectum, nisi mediante aliquo alio principio actiuo. Inde est, quod seminibus rerum vtuntur ad effectus producendos, iuxta August. 3. *de Trin.* Vnde hoc argumentum redundat in præcedens, nec per illud fortificatur, nisi quis vellet declarationem eius habere, quare intelligentiæ asseruntur habere virtutes infinitas superiùs & non inferiùs: & daretur sibi ex ordine rerum corporalium & corporum cœlestium, qui secundum se in plures & infinitos effectus influere possent. Hoc autem non fit propter debilitatem inferiorum. Concluditur, quòd Dæmones licet absque hoc quòd corpora assumãt, possint transmutationes in seminibus facere, hoc nihil arguit contra hoc quod hic intenditur de Incubis & Succubis, quorum actus exercere non possunt nisi in assumptis corporibus, secundum quod *suprà* tactum est.

Inter agẽs & patiens debet esse proportio.

Cur spiritualia corpora virtutes exercent in inferiora, non in superiora.

Ad quartum quòd Dæmones non possunt mouere corpora localiter, vnde nec semen, &c. Probatúrque ibi de anima per similitudinem. Dicendum, quòd aliud est loqui de substantia spirituali ipsius Angeli aut Dæmonis, & aliud de ipsa anima. Hoc enim quod anima non potest mouere corpus localiter, nisi viuificatum ab ea, vel per contactum corporis ad aliud corpus non viuificatum, hoc est, quia tenet infimum gradum in ordine substantiarum spiritualium: ex quo etiam contingit, quod illud corpus, quod habet mouere etiam per contactum, oportet quod sit proportionatum: Non sic autem est de Dæmonibus, quorum virtus omninò corporalem virtutem excedit.

Ad quintum dicendum, quod contactus Dæmonis ad corpus seminis, vel cuiuscunque alterius, non est contactus

corpo

Cōtactus Dæmonis est virtualis non corporalis.

corporalis, sed virtualis, & fit secundum proportionem conuenientem tam mouenti quàm mobili, ita quòd illud corpus, quod mouetur, non excedit proportionem virtutis dæmonis, vt sunt corpora cœlestia, & etiam tota terra vel elementa mundi. Et quare illa excedunt dicere possumus, vt dicit S. Thom. *in quæst. de malo. quæst.* 10. de dæmonibus. Quod hoc est vel propter conditionem naturæ, vel propter damnationem culpæ. Est enim ordo rerum sicut secundū naturam ipsarum: & ita secundū motum: Et sicut superiora corpora cœlestia mouentur à superioribus substantiis spiritualibus, vt sunt Angeli boni, ita inferiora corpora moueri possunt à substantiis spiritualibus inferioribus, vt sunt Dæmones. Et si quidem hoc contingit eis secundum conditionem naturæ, secundum quam aliqui ponebant Dæmones non esse ex illis superioribus Angelis: Sed ex illis qui perficiuntur à Deo huic terrestri ordini, vt erat Philosophorum opinio. Vel etiam, si contingit ex pœna peccati, vt Theologorum sententia est, tunc à cœlestibus sedibus detrusi in hunc aërem, tanquam ad pœnam, non possunt ipsum aut terram commouere.

Per condemnationem motus Dæmonum alteratus.

Hæc addita sunt propter duo argumenta, quæ tacitè soluuntur, scilicet de corporibus cœlestibus, quòd illa etiam possent mouere, si possent corpora localiter mouere, quia sunt eis magis propinqua, vt etiam vltimum argumentum prætendit. Respondetur enim, quòd non valet: quia illa corpora excedunt proportionem virtutis eorum, siquidem prima opinio locum habet: Si verò non, sed secunda, tunc iterum non possunt mouere, propter pœnam peccati.

Idem motus totius terræ quæ glebæ.

Est etiam ad argumentum, vbi quis obiiceret, quòd idem est motus totus & partis, sicut totius terræ & glebæ. *in 4. physic.* Vnde si Dæmones possent mouere partem terræ, possent etiam mouere terram: Non valet, vt patet intuenti distinctionem. Colligere autem semina rerum & applicare ad certos effectus, non excedit eorum virtutem naturalem, Deo eis permittente, vt de se patet.

Summariè concludatur, quod non obstante, quòd quidam dicunt, Dæmones in assumptis corporibus nullo modo posse generare, & quòd per filios Dei significentur filij Seth, & non Angeli Incubi, sicut & per filias hominum, illæ quæ de stirpe Caïn descenderant. Quia tamen contrarium à multis, vt patuit, asseritur: & quod multis videtur, non potest omninò esse falsum, secundum Philosophum *in 6. Ethic.* & in fine de somno & vigilia. Iam etiam modernis temporibus attestantur facta & dicta Maleficarum talia verè & realiter exequentium.

Filij Seth, dicti filij Dei. Quod multis videtur non potest omnino esse falsum.

Ideò dicimus tria. Primò, quòd per tales Dæmones spurcissimi actus Venerei, non delectationis, sed infectionis animæ & corporum, quibus succubunt aut incubunt causa exercentur. Secundò, quòd per talem actum completa conceptio & generatio à mulieribus fieri potest, inquantum semen humanum apponere possunt, in loco conuenienti ventris mulieris, ad materiam proportionatam ibidem præexistentem. A simili, sicut & semina aliarum rerum colligere possunt ad complendum aliquos effectus. Tertiò, quod Dæmonibus attribuitur in talium generatione, illud tantùm, quod est motus localis, non autem ipsa generatio, cuius principium non est virtus Dæmonis aut corporis, ab eo sumpti: sed virtus illius cuius semen fuit, vnde & genitus non Dæmonis, sed alicuius hominis filius est.

Et per hæc patet responsio ad argumenta, vbi quis arguere vellet, quòd Dæmones generare non possent, propter duo. Primò, quod generatio completur per virtutem formatiuam, quæ est in semine corpore viuo resoluto. Et

corpus

corpus à Dæmonibus assumptum, quia non est tale, ergo, &c. Patet responsio, quia dæmon virtute seminis formatiuam reponit ad locum debitum, &c. Secundò, si dicatur, quòd semen non habet virtutem generandi, nisi quandiu calor animæ in eo retinetur: quem tamen exhalare necesse est per magnam distantiam delatam. Est enim responsio, quòd dæmones possunt aliqua reponere ad conseruationem seminis, ne calor vitalis euaporet. Vel etiam quia velocissimè mouentur propter victoriam mouentis super rem motam, ideò non poterit euaporari tam faciliter.

Quomodo semen Dæmones integrum asportent.

QVÆSTIO IV.

A quibus Dæmonibus huiusmodi scilicet Incubatus & Succubatus exercentur.

VTrùm Catholicum sit asserere, quòd actus Incuborum & Succuborum Dæmonum conueniant omnibus spiritibus immundis indifferenter & æqualiter. Et videtur quod sic: quia oppositum asserere, esset ordinem quendam bonum inter eos affirmare. Probatur. Sicut ad rationem boni pertinet modus & ordo: August. *in lib. de Natura boni*. Ita ad rationem mali pertinet inordinatio. Sed in Angelis bonis nihil est inordinatum, ergo, & in malis nihil potest esse inordinatum: Vnde indifferenter huiusmodi actibus habent insistere. Inde etiam illud: Vbi nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat in terra, videlicet miseriæ & tenebrarum *Iob*. 10.

Ordo inter Angelos.

Prætereà, si non omnes indifferenter his actibus insistunt, hoc eis competit vel ex natura, vel ex culpa, vel pœna. Non ex natura, quia possunt peccare omnes indifferenter, vt in præcedenti quæstione tactum est: Sunt enim natura ipsorum spiritus impuri, licet non immundi, quantum ad diminutionem naturalium bonorum, in nequitia subtiles, nocendi cupidi, per superbiam tumidi, &c. ergo competit eis quoad culpam vel pœnam. Tunc sic: Vbi est maior culpa, ibi maior pœna, sed superiores Angeli magis peccauerunt, ergo in eorum pœnam magis his spurcitijs habent insistere, si hoc non est, dabitur ratio alia, cur non illis actibus indifferenter insistant.

Ex natura peccant omnes Dæmones.

Præterea vbi non est subiectio & obedientia, ibi omnes indifferenter operantur. Sed in Dæmonibus nulla est subiectio & obedientia. Probatur. Quia illa sine concordia haberi non possunt: sed in Dæmonibus nulla est concordia. *Prou*. 13. Inter superbos sẽper sunt iurgia.

Inter Dæmones nulla concordia.

Præterea, sicut æqualiter omnes propter culpam: post diem iudicij in infernum detrudentur, ita & ante illud tempus in aëre caliginoso propter officium eorum detinentur. Nec legitur esse æqualitas ex causa emancipationis, ergo nec æqualitas ex parte officij & tentationis.

Sed contra glossa prima *ad Cor*. 15. Quandiu durat mundus, Angeli Angelis, homines hominibus, Dæmones Dæmonibus præsunt. Item *Iob*. 40. dicitur de squamis Leuiathan, per quas membra Diaboli significantur, quòd vna vni adhæret: ergo inter eos est diuersitas & ordinis, & actionis.

Squamæ Leuiathan quid.

Incidentaliter quæritur: An à bonis Angelis ipsi Dæmones ab huiusmodi eorum spurcitiis exequendis interdum impediantur vel non. Et dicendum, quòd quia potestates dicuntur Angeli, quorum ditioni virtutes aduersæ subiectæ, sunt, vt Gregorius dicit, & Augustinus, 3. *de Trinitate*, Spiritus vitæ, desertor atque peccator, regitur per spiritum vitæ, rationalem pium & iustum. Et sicut illæ creaturæ super alias influentiam habent, quæ sunt perfectiores, & Deo propinquiores: eò quòd totus ordo præla

prælationis, primò & originaliter est in Deo, & participatur à creaturis secundum quod ei magis propinquat. Ideò etiam boni Angeli, qui maximè appropinquant Deo, propter eius fruitionem, quâ Dæmones carent, super ipsos Dæmones habent prælationem, & per eos reguntur.

Ad negligentiam præsidētis pertinent, quæ à subditis malè fiunt.

Et cum instatur, quòd Dæmones præmissis mediis multa mala faciunt, aut ergo non impediuntur, quia non subsunt bonis Angelis, qui eos impedire possent, aut si subsunt, tunc cùm ad negligentiam præsidencis pertinere videntur ea quæ per subditos malè fiunt, videtur quòd in Angelis bonis sit aliqua negligentia. Respondetur, quòd sancti Angeli sunt ministri Diuinæ sapientiæ. Vnde sicut Diuina sapientia permittit aliqua mala fieri per malos Angelos vel homines, propter bona quæ ex eis elicit, ita boni Angeli non totaliter cohibent malos à nocendo siue homines siue Dæmones.

Ordo inter Dæmones

Responsio: Catholicum est asserere quendam ordinem actionum interiorum & exteriorum, etiam per quandam prælationem esse in Dæmonibus. Vnde & quædam spurcitiæ ab aliquibus infimis perpetrantur, à quibus superiores propter nobilitatem naturæ secluduntur. Et declaratur hoc primo generaliter ex triplici congruentia, qua talia congruunt eorum naturæ, Diuinæ sapientiæ & propriæ nequitiæ.

Diaboli inter se differunt specie.

Demum magis in speciali: ex natura quidem: Nam constat quod, à principio creationis, semper quidam alij superiores fuerunt ex natura, cùm inter se differant: Nec duo Angeli vnius speciei existant communiorem opinionem sequendo, quæ etiam dictis Philosophorum concordat: & Dionysius, qui ponit 10. *c. Cœlestis Hierarchiæ*, in eodem ordine esse primos medios & vltimos: cui etiam necessario oportet assentiri: tum ex immaterialitate eorum, tum etiam ex incorporalitate. Inspiciat qui vult dicta Doctoris *in 2. di. 2.* Et quia peccatum naturam non tollit, & Dæmones post casum data naturalia non amiserunt, vt *suprà* tactum est, & operationes rerum sequuntur naturales earum conditiones: ideo sicut in natura, sic & in operationibus sunt varij & multiplices.

Congruit etiam hoc Diuinæ sapientiæ, vt ea quæ ab ipso sint, ordinata sint. *Rom.* 13. quæ à Deo sunt, ordinata sunt. Et quia Dæmones sunt à Deo deputati ad exercendum homines & ad puniendum damnatos. Ideò in exercitiis eorum ab extra quæ ad homines sunt varij & multiplices.

Congruit etiam & nequitiæ ipsorum. Quia enim humano generi aduersentur, ideò cùm ordinatè impugnant magis hominibus nocere æstimant, sicut faciunt. Vnde constat, quòd in spurcitiis nefandissimis non æqualiter insistunt.

Quod etiam magis specificatur tali ratione. Nam cùm operatio sequitur naturam rei, vt dictum est, quorumcunque sint naturæ subordinatæ, oportet etiam quòd operatione sibi inuicem subordinentur, sicut patet in rebus corporalibus. Quia enim inferiora corpora naturali ordinatione sunt infra corpora cœlestia, actiones & motus eorum subduntur actionibus & motibus cœlestium corporum: & quia, vt dictum est, Dæmones naturali ordine inter se differunt: Ideò etiam naturalibus actionibus intrinsecis & extrinsecis, præsertim in huiusmodi spurcitiis peragendis.

Ex quibus concluditur, quòd quia huiusmodi spurcitiæ plurimum præter nobilitatem Angelicæ naturæ exercentur cum etiam in actibus humanis, infirmi & fœdissimi actus in se quidem considerando, non quantum ad officium naturæ, & procreationis reputantur.

Demùm,

Ex omnibus choris Angelorũ aliqui ceciderunt.

Demùm, cùm, de quolibet ordine aliqui cecidisse creduntur, non est inconueniens asserere, quòd illi Dæmones qui de infimo choro, & iterum illi qui infimi in illo existunt, in his spurcitiis & aliis deputantur & insistunt.

Incubatus horribilior Sodomia.

Hoc etiam plurimum est aduertendum, quòd licèt de Incubis & Succubis mulieribus infestos scriptura tradit, tamen nusquam legitur in vitiis quibuscunque contra naturam loquendo non solùm de Sodomitico, sed etiam de quocunque alio peccato, extra vas debitum perperam agendo, se Incubos & Succubos, fecisse. In quo maxima illorum peccaminum enormitas ostenditur, cum indifferenter omnes Dæmones cuiuscunque ordinis illa peragere abhorrent, & verecundum æstimant. Et hoc videtur, velle glossa super *Ezech.* 29. vbi dicitur: Dabo te in manus Palæstinorum, id est, dæmonum, qui etiam erubescunt de via tua scelerata: vitium contra naturam intelligens. Et intuenti patet, quod de Dæmonibus oportet auctoritatem intelligere. Nullum enim peccatum tam sæpè Deus reproba morte in multis condemnauit.

Per Palæstinos intelliguntur Dæmones Succubi.

Anni Christi non superantur à Maleficis.

Dicunt etiam nonnulli, & veraciter creditur, quod nullus talis vitij, postquam tempus mortalis vitæ Christi, quod ad annos 33. extenditur, in hoc scelere perseuerans excesserit: nisi speciali gratia redemptoris poterit liberari. Quod ex eo patet quòd octogenarij & centenarij isto crimine inueniuntur sæpè irretiti, quibus tempus Christi, quia vitæ morum disciplina fuit: ideò illo spreto, vix vnquam sine difficultate permaxima ab hoc scelere continebit.

Sed & quòd ordo sit inter eos, etiam ad officia exteriora, quo ad impugnationes, demonstrant eorum nomina. Nam licèt vnum & idem nomen scilicet Diabolus multipliciter exprimatur in scripturis, & hoc propter eorum diuersas proprietates, tamen his immundis operibus vnus præsidere in scripturis traditur, sicut etiam & certis aliis vitiis. Est enim vsus scripturæ & locutionis, quemlibet immundum Spiritum nominare Diabolum, à Dia, quod est duo, & bolus quod est morsellus: quia duo occidit, scilicet corpus & animam. Et secundum etymologiam licèt Græcè interpretetur Diabolus clausus ergastulo: & hoc sibi conuenit, cùm non permittitur sibi nocere quantum vellet. Vel Diabolus quasi defluens: quia defluxit, id est, corruit, & specialiter & localiter. Nominatur etiam Dæmon, id est sapiens super sanguinem, vel sanguineus, scilicet, super peccata, quæ sitit & procurat triplici scientia, qua viget, scilicet, subtilitate naturæ, experientia temporum, & reuelatione bonorum spirituum. Nominatur etiam Belial, quod interpretatur absque iugo, vel absque domino: quia pro posse pugnat contra eum, cui deberet esse subiectus. Vocatur etiam Beelzebub, quod interpretatur vir muscarum, id est, animarum peccantium, quæ reliquerunt verum sponsum Christum. Item Satanas, id est, aduersarius. Vnde 1. *Pet.* 2. Aduersarius vester Diabolus circuit, &c. Item Behemot, id est, bestia, quia facit homines bestiales.

Nomina Diabolorum.

Diabolus, à Dia & Bolus.

Triplex scientia Dæmonis.

Incubatus & spurcitiei princeps Dæmon vocatur Asmodeus.

Ipse tamen Dæmon fornicationis, & princeps illius spurcitiei, dicitur Asmodeus quod interpretatur factura iudicij: quia propter huiusmodi vitium, factum fuit terribile iudicium super Sodomam, & quatuor alias ciuitates. Sicut & Dæmon superbiæ dicitur Leuiathan, quod interpretatur additamentum eorum: quia & Lucifer tentans primos parentes, de superbia promisit eis additamentum diuinitatis. De quo & per Esaiam Dominus. Visitabo super Leuiathan, serpentem veterem & tortuosum. Et Dæmon auaritiæ & diuitiarum dicitur Mammona, quem & Christus

Etymologia Leuiathan.

Christus in Euangelio expressit. *Matt.* 6. Non potestis Deo seruire, &c.

Bonũ sine malo inuenitur, sed non contra.

Ad argumenta. Ad primum: quod quia bonum potest inueniri sine malo, sed malum nunquam inuenitur sine bono, quia fundatur super creaturam: quæ in se bona est. Et ideò Dæmones inquantum habent naturam bonam, ordinati sunt in naturalibus, & in eorum actionibus ad illud *Iob.* 10. Ad secundum potest dici quòd Dæmones ad exercitium deputati non sunt in inferno, sed in isto aëre caliginoso. Vnde hîc habent ordinem inter se, quem tunc in inferno non habebunt. Vnde etiam dici potest, quod etiam omnis ordo in eis cessat, quoad ipsam beatitudinem consequendam, cùm à tali ordine irrecuperabiliter ceciderint. Et dici potest, quòd etiam in inferno erit inter eos ordo potestatis, & pœnarum afflictionis, inquantum aliqui ad affligendum animas deputabuntur: & non alij. Sed hîc ordo magis erit à Deo quàm ab ipsis, sicut etiam & eorum tormenta.

Hîc Dæmones vtuntur ordine, in inferno non vtuntur.

Ad tertium cùm dicitur, quòd superiores Dæmones quia magis peccauerunt, magis puniuntur, etiam his actibus immundis, amplius deberent insistere: Respondetur, Quia culpa ordinatur per pœnam, & non per naturæ actum, seu operationem, ideò non insistunt illis immunditiis propter nobilitatem naturæ, non propter eorum culpam aut pœnam. Et licet omnes sint spiritus impuri, & ad nocendum cupidi, tamen vnus amplius altero, in quantum potiora naturalia sunt obtenebrata.

Vnus Dæmonum altero nocentior.

Ad quartum dicitur: quòd est concordia inter Dæmones, non amicitiæ, sed nequitiæ, ex qua homines odiunt, & Dei iustitiæ repugnant quantum possunt. Talis enim concordia inter impios reperitur, vt eis se adiungãt & subijciant ad propriam nequitiam exequendam, quos potioribus viribus vident.

Dæmonũ concordia est nequitiæ, non amicitiæ.

Ad quintum licèt carceralis mancipatio omnibus æqualiter deputetur, iam in aëre & post in inferno, non tamen ex hoc naturalia in eis sunt æqualiter ad æquales pœnas & officia æqualia ordinata, imò quantò sunt nobiliores in natura & potiores in officio, tanto etiam grauiori subiecti tormento. Vnde *Sap.* 6 Potentes potenter tormenta patientur.

QVÆSTIO V.

Vnde multiplicatio maleficorum operum procedat.

Quæstio super influentias corporum cœlestium.

AN possit quoquo modo catholicè censeri, quòd origo & multiplicatio maleficorum operum processerit ex influentiis corporum cœlestium, seu superabundanti malitia hominum, & non ex spurcitiis Incuborum, & Succuborũ Dæmonum: & videtur quod ex propria malitia. Nam Aug. *in lib.* 83. *q.* dicit, quòd ad hominis voluntatem, causa deprauationis eius redit, siue aliquo, siue nullo suadente deprauata sit. Sed Maleficus depravatur per peccatum: ergo causa illius non est Diabolus, sed voluntas humana. Ad idem dicit de liber. arbit. quòd quilibet est causa suæ malitiæ. Quod etiam probatur ratione. Peccatum hominis ex libero arbit. procedit. Sed Diabolus non potest liberum arbitrium mouere, hoc enim libertati repugnaret: Ergo Diabolus non potest esse causa illius, nec cuiuscunque peccati. Præterea *in lib. de Ecclesiasticis dogmatibus,* dicitur. Non omnes cogitationes nostræ malæ à Diabolo excitantur, sed aliquoties ex nostri arbitrij motu emergunt.

Quilibet est causa suæ malitiæ.

Demùm quòd ex influentiis corporum cœlestium possint oriri, & non à Dæmonibus, probatur. Sicut omnis multitudo reducitur ad vnum, ita omne multiforme reducitur in aliquod vniforme principium. Sed actus humani sunt

Omne multiforme reducitur ad aliquod vniforme.

ſunt varij & multiformes, tam ad vitia, quàm ad virtutes, ergo videtur, quòd reducantur in aliqua principia vniformiter mota & mouentia. Sed talia non poſſunt aſſignari, niſi ex motibus cœleſtium, qui ſunt vniformes, ergo illa corpora ſunt talium actionum cauſæ. Præterea, ſi cœleſtia corpora non eſſent humanorum actuum ad virtutes & vitia cauſæ, Aſtrologi non adeò frequenter vera prædicerent de bellorum euentibus & aliis humanis actibus: ſunt ergo aliquo modo cauſa. Præterea corpora cœleſtia poſſunt imprimere in ipſos Dæmones ad cauſandum certè maleficia, ergo à fortiori, in ipſos homines. Aſſumptum probatur ex tribus. Nam certi homines qui Lunatici dicuntur; infeſtantur à Dæmonibus plus vno tempore quàm alio, quod non facerent, ſed potiùs omni tempore moleſtarent, niſi ex certis Lunationibus etiam ipſi Dæmones inquietarentur ad infernum. Huiuſmodi probatur etiam ex Necromanticis, qui certas conſtellationes obſeruant, ad inuocandum Dæmones, quod non facerent, niſi ſcirent, illos Dæmones corporibus cœleſtibus eſſe ſubiectos.

Exemplũ de Lunaticis.

Probatur etiam ex illo, quòd Dæmones ſecundum Auguſtinum *in* 10. *de ciuitate Dei*, quibuſdam corporibus inferioribus exercentur, ſcilicet, herbis, lapidibus, animantibus, & ſonis quibuſdam certis, & vocibus, & figurationibus. Sed cùm corpora cœleſtia ſint virtuoſiora quàm corpora inferiora: ideò multò magis actionibus corporum cœleſtium. Et iterum amplius Malefici ſubijciuntur, vt eorum opera ex influentiis illorum corporum, & non ex aſſiſtentia ſpirituum malorum prouenjant. Fortificatur argumentum ex 1. *Reg. cap.* 16. vbi, cùm Saül vexabatur; à Dæmones alleviabatur tum quando David cytharam percutiebat coram eo, & quòd recedebat ſpiritus malus.

Dæmonib. imperant inferiora.

Sed contrà. Impoſſibile effectum ſine cauſa ſua producere, ſed opera Maleficorum ſunt talia, quod non poſſunt niſi opere Dæmonum fieri, patet ex deſcriptione operum Maleficorum, ex Iſidor. *lib.* 8. *Etym.* Malefici dicuntur ob magnitudinem facinorum: hi enim elementa concutiunt, mentes hominum turbant, & abſque vllo veneni hauſtu ſola vi carminum animas interimunt, &c. Huiuſmodi autem effectus non poſſunt ex influentiis corporum cœleſtium mediante homine cauſari.

Præterea Philoſophus Ethic. Difficile inquit, explicare quid ſit principium operationis in anima, & oſtendit, quòd oportet eſſe aliquod extrinſecum. Omne enim quod incipit de nouo, habet aliquam cauſam. Incipit enim homo operari, quòd vult: Incipit autem velle, quia præconſiliatur, ſi autem præconſiliatur propter aliquod conſilium procedens, aut ergo eſt procedere in infinitũ, aut oportet ponere aliquod principium extrinſecum, quod primo movet hominem ad conſiliandũ: niſi fortè aliquis dicat, quòd hoc eſt à fortuna: ex quo ſequeretur omnes actus humanos eſſe fortuitos, quod eſt abſurdũ. Principiũ ergo in bonis ad bona dicit eſſe Deũ, qui non eſt cauſa peccati. In malis autem, cùm homo incipit agere velle, & conſiliari ad peccandum oportet quòd huius etiam ſit aliqua cauſa extrinſeca, & nõ poteſt eſſe alia niſi Diabolus, præſertim in Maleficis, vt ſupra patuit, quia corpus cœleſte non poteſt ad tales actus influere: ergo patet veritas.

Anima movetur per aliquod extrinſecum.

Præterea cuius poteſtati ſubiacet motiuum, eius poteſtati ſubiacet & motus, qui à motiua cauſatur. Motiuum autem voluntatis eſt, aliquid apprehenſum per ſenſum vel intellectum, quorum vtrumque ſubiacet poteſtati Diaboli. Dicit enim Aug. *in lib.* 83. *q.* Serpit hoc malum, ſcilicet, quod eſt à Diabolo per omnes aditus ſenſuales, dat ſe eſſe

Dæmon movet voluntatem, quæ eſt cauſa peccati.

figuris, accommodat se coloribus, adhæret sonis, latet ira & in fallacia sermonis, odoribus se subiicit infundit saporibus, & quibusdam nebulis implet omnes meatus intelligentiæ. Ergo videtur quòd in potestate Diaboli est, mouere voluntatem, quæ est directè causa peccati.

Prætereà omnem quod se habet ad vtrumlibet, indiget aliquo determinante ad hoc vt exeat in actum. Sed liberum arbitrium hominis ad vtrumlibet se habet, scilicet ad bonum & malum: ergo ad hoc, quod exeat in actum peccati, indiget quod ab aliquo determinetur ad malum. Maximè autem hoc videtur fieri à Diabolo, præsertim in operibus Maleficorum, cùm eius voluntas est determinata ad malum. Ergo videtur, quòd mala voluntas Diaboli est causa malæ voluntatis, præcipuè in Maleficis. Et potest fortificari ratio, per hoc, quòd sicut bonus Angelus se habet ad bonum, sic malus Angelus ad malum. Sed ille reducit homines ad bonum, ergo iste ad malum. Est enim (dicit Dionysius) ex diuinitatis immobiliter stabilita voluntate, vt ima à summis perficiantur.

Mala volũtas Dæmonis est causa malæ voluntatis.

Responsio. Quia quæstio quoad originem maleficorum operum, fundatur super influentiam luminarium cœlestium, ostenditur per reprobationem trium errorum qui hoc asserere conantur, scil. planetariorum, genethliacorum & fatalium ordinum, ponentium, hoc non esse possibile quoad primum. Nam si quæritur an ex impressione luminarium cœlestium causetur in hominibus vitium Maleficorum: tunc ad diuersitatem motuum attendendo, & veritatem fidei saluando, oportet sub distinctione disserere, videlicet quòd mores hominum à sideribus causati possunt intelligi dupliciter. Aut necessariò & sufficienter, aut dispositiuè & contingenter. Si dicatur primo modo, tunc

Ima à sũmis perficiuntur.

Quomodo mores hominum causentur ab astris.

non solum est falsum, imo hæreticum, eò quòd Christianæ religioni adeò repugnat, quòd etiam veritas fidei in tali errore saluari non potest. Ratio. Dũm enim ponit omnia à syderibus necessario euenire, iam tollit meritum & per consequens demeritum: Tollit & gratiam, & per consequens gloriam: Tum quia honestas morum & per hunc errorem præiudicium patitur, dum culpa peccantis in sydera refunditur, licentia malefaciendi sine reprehensione conceditur & homo ad orandum & colendum sydera incuruatur.

Si autem dicantur mores hominum à dispositionibus syderum variari dispositiuè & contingenter sic potest habere veritatem, quia nec rationi nec fidei repugnat. Planum enim est, quòd dispositio corporis varia multum facit ad variationem affectionum & morum animæ, vt plurimùn enim anima complexiones corporis imitatur, vt dicitur in sex principiis. Vnde & cholerici sunt iracundi, & sanguinei sunt benigni, & melancholici sunt inuidi, flegmatici pigri. Hoc autem non est necessarium: anima enim dominatur suo corpori, & maximè quando est adiuta per gratiam. Multos enim videmus cholericos mansuetos, & melancholicos benignos. Quum ergo virtus corporum cœlestium operatur ad mixtionem & qualitatem complexionis, hinc est, quòd per consensus quodammodo operatur ad qualitatem morum, valdè tamen de longinquo. Plus enim facit ad qualitatem complexionis virtus naturæ inferioris, quam virtus syderis.

Sydera cõtingenter variãt mores hominum.

Vnde Augustinus 5. *de ciuitate Dei*, in solutione cuiusdam quæstionis de duobus fratribus, qui simul infirmabantur, & curuabantur, cùm quærebatur, vnde hoc esset, magis commendat rationem Hippocratis quàm Astronomi. Hippocrates enim respondit, quòd hoc erat propter similitudinem complexionis.

Quæstio à S. August. mota contra Astrologos.

xionis. Et Astronomus respondit, quòd erat propter identitatem constellationis. Meliùs enim respondit Physicus, quia causam reddit magis propriam, & magis propinquam. Sic ergo dicendum quòd impressiones syderum aliquo modo disponunt ad malitiam. Maleficorum siquidem aliqua influentia in eorum corporibus prædominatur potius ad huiusmodi nefanda, quàm ad alia opera quæcunque vitiosa seu virtuosa: quæ tamen dispositio non debet dici necessaria, proxima & sufficiens, sed remota & contingens.

An Regna per Astra mutentur.

Nec valet, si quis obiiceret Philosophum *libro de proprietatibus elementorum*: vbi dicit, quòd regna vacua facta sunt & terræ depopulatæ apud coniunctionem Iouis & Saturni, arguendo quasi, quia talia ex libero arbitrio deprehendebant hominem, ergo etiam influentiæ luminarium super liberum arbitrium haberent efficaciam. Respondetur enim quòd Philosophus super hoc dictum non vult innuere, quòd homines illi non poterant resistere illius influentiæ constellationis, ad dissensionem inclinantis, sed quia noluerunt: Quia sicut ait Ptolomæus *in Almagest.* Sapiens homo dominabitur astris. Quamvis enim coniunctio Iouis & Saturni, eò quòd Saturnus habet influentiam melancholicam & malam, & Iupiter valdè bonam, potest ad rixam vel discordiam homines inclinare: illi tamen inclinationi homines per libertatem arbitrij possunt resistere, & valdè faciliter cum adiutorio gratiæ Dei.

De Cometis sententia Damasceni.

Nec iterum valet, si quis obiicere dictum Damasc. *lib. 2. cap. 6.* vbi dicit: Constituuntur multoties cometæ & signa quædam mortis regum. Respondetur enim quod etiam sequendo opinionem Damasceni, quæ fuit vt patet in prædicto libro, contrariæ opinionis viæ Philosophicæ: siue non, nihil per hoc concluditur, quò ad necessitatē actuum humanorum. Opinatur enim Damascenus, quòd Cometa, nec naturaliter generatur, nec est vna de stellis in firmamento positis, vnde nec eius signatio est naturalis nec influentia. Dicit enim quod cometæ non sunt ex his, quæ à principio genita sunt astra, sed Diuina iussione secundum ipsum tempus constituuntur & rursus dissoluuntur. Hæc Damascenus. Prænunciat autem Deus per tale signum magis mortem Regis, quàm aliorum, tum quia est persona communis, tum quia potest ex hoc oriri turbatio regni. De cuius custodia magis sollicitantur Angeli, propter commune bonum, quorum etiam ministerio & generantur & dissoluuntur.

Opinio Philosophorū de Cometis.

Sed nec Philosophorum opinio obstat, qui dicunt, quòd stella cometa sit impressio calida & sicca, generata in superiore parte aëris prope ignem, ex cuius vapore calido & sicco globus illius vaporis adunatus apparet corpus stellæ. Partes autem illius vaporis discontinuatæ circa illum globum & longum protensæ in suis extremitatibus illi globo coniunctæ, sunt quasi eius comites: & secundum hanc positionem significat & causat non per se, sed per accidens mortalitatem prouenientem ex infirmitatibus calidis & siccis. Et quia vt plurimum diuites nutriuntur calidis & siccis; ideò illo tempore multi diuites moriuntur: inter quos mors regum & principum est magis notabilis. Et hæc positio nec distat à positione Damasceni, si quis benè considerat, nisi quo ad operationem & cooperationem Angeli, quam nec Philosophi excludere possunt. Imò vbi vapores nunquam in sua siccitate & caliditate ad generandum cometam currerent, adhuc operatione Angeli sæpè concurrere habent, causis prædictis.

Angeli cooperantur Cometis.

Stella præcessit mortem S. Doctor. Tho.

Sicut & stella, quæ sancti Thomæ Doctoris transitum indicauit, quæ vtique non ex superis in firmamento positis

sitis

sitis prosiliit, sed operatione Angeli ex materia aliqua præiacente formata, & officio peracto, iterum resoluta fuit.

Vnde videmus, quòd secundum quamcunque istarum opinionum, nullum penitùs habent cœli luminaria dominium super liberum arbitrium. Vnde nec consequenter super malitiam & mores hominum.

Cur Astronomi interdum vera prædicunt.

Nota insuper, quare Astronomi, vt sæpiùs vera prædicunt, & quod eorum iudicia vt plurimum super vnam provinciam, aut gentem vnius terræ eueniunt. Huius ratio est: quia sua indicia sumunt ex astris, quæ etiam habent maiorem influentiam, capiendo probabiliorem, non necessitatem in actibus tam naturæ quàm voluntatis, & in actibus hominum generalibus, sicut vnius generis vel provinciæ, quàm in particularibus vnius personæ. Quia maior effectus stellarum imprimitur in totam vnam gentem, quàm in vnum hominem, & quia maior pars gentis vnius, magis sequitur affectus naturales corporis, quàm vnus singularis homo, ideò, &c. Sed hoc incidentaliter est tactum.

Contra Genethliacos.

Fortunam colunt Mathematici.

Secunda via per quam præfata nostra Catholica assertio declaratur, est per reprobationem errorum Genethliacorum, & Deam fortunæ colentium Mathematicorum. De quibus Isidor. 8. *Etymol. cap.* 9. Genethliaci dicuntur propter natalium considerationem syderum, qui vulgò Mathematici dicuntur. Fortuna verò vt *ibidem* dicit *cap.* 2. à fortuitis nomen habere dicitur, quasi Deam quandam, res humanas variis casibus, & fortuitis illudentem. Vnde & cæcam appellant, eo quod passim in quoslibet incurrens, sine vllo examine meritorum; & ad bonos & ad malos venit. Hæc Isid. Sed talem Deam credere: aut quod læsiones in corporibus, & creaturis, quæ ex Maleficorum operibus inferuntur non ab ipsis maleficis, sed ad ipsa Dea fortunæ provenirent, sicut est Idololatria, ita & asserere Maleficas ipsas ad hoc esse natas, vt talia per eas in mundo exerceri possint, similiter à fide alienum existit: Imò & à communi Philosophorum traditione. Si cui placet, inspiciat Doctorem Sanctum *l.* 5. *Summa fidei contra gẽtiles, q.* 87. *& seq.* & inueniet plura. Licet hoc vnicum propter eos, qui fortassis copiam librorum non habent, non videtur omittendum: quod quia in homine tria sunt consideranda, vt ibi notatur, quæ à tribus cœlestibus causis diriguntur: Voluntatis actus, intellectus actus & corporis actus, quorum principium à Deo tantùm & immediatè, secundum ab Angelo, & tertium à cœlesti corpore dirigitur. Nam actiones & voluntates immediatè à Deo in bonis operibus diriguntur, dicente Scriptura: *Prou.* 21. Cor regis, supple, quod maiori potentia videtur posse resistere, eò minùs alij non possunt, quia in manu Domini, & quocunque voluerit inclinabit illud. Et Apostolus, Deus qui operatur in nobis velle & perficere pro bona voluntate.

Tria in homine, quæ à tribus cœlestibus causis diriguntur.

Voluntas.

Cognitio verò humana intellectiua à Deo mediantibus Angelis ordinatur. Ea verò quæ ad corporalia pertinent, siue sint exteriora siue interiora, in vsum hominis venientia, à Deo mediantibus Angelis & cœlestibus corporibus dispensantur. Dicit enim Beatus Dionysius 4. *de Diuinis nom.* quòd corpora cœlestia sunt causæ eorum, quæ in hoc mundo fiunt, non tamen necessitatem inferentia.

Intellectus. Actus corporis.

Et cùm homo sit ordinatus secundùm corpus sub corporibus cœlestibus, secundùm intellectum verò sub Angelis, secundùm voluntatem autem sub Deo, potest contingere, quòd homo spreta inspiratione Dei ad bonum, & illuminatione boni Angeli, ducatur affectio

Angeli possident intellectũ in homine Deus voluntatem, astra corpus.

affectione corporali ad ea quæ influentia luminarium cœli inclinant, vt & sic, tam voluntas, quam intellectus malitia & erroribus inuoluantur.

Non est autem possibile huiusmodi erroribus, quibus Malefici irretiti sunt ex influentijs luminarium cœli, inuolui, licèt ad fundendum sanguinem, vel furta, aut latrocinia, vel etiam incontinentias pessimas perpetrandas possit quis ex illis inclinari, sicut etiam alia quædam naturalia.

Oliua à meretrice plantata non fert fruges.

Etiam, vt Gulielmus *in De vniuerso* dicit, quòd per experientiam habetur, si meretrix nititur plantare oliuam, non efficitur fructifera, quæ tamen per castam plantata, fructifera efficitur. Et aliquis etiam Medicus in sanando, & agricola in plantando, & miles in expugnando, aliqua ex impressione cœlesti corporis efficiunt, quæ alij etiam easdem artes habentes efficere non possunt.

Fatum improbatur.

Tertia via sumitur ex reprobatione fatalium effectuum. Vbi notandum, quòd Fatum esse aliquod vno modo Catholicè asseritur. Alio modo asserere, est omnino hæreticum. Si enim Fatum æstimetur esse secundùm æstimationem quorundam Gentilium, & quorundam Mathematicorum, qui putabant, quod ex vi positionis syderum causaretur infallibiliter diuersitas morum, ita quod talis efficeretur necessario Maleficus vel virtuosus in moribus, quia talem eum esse causaret vis, quæ in dispositione syderum sub qua talis vel conceptus vel natus esse comprehenderetur. Et istam vim vocaverunt nomine Fati.

Sed quia ista opinio non tantùm est falsa, imo hæretica & omnino detestanda propter inconvenientia quæ necessario sequerentur, vt *suprà* tactum est circa reprobationem primi erroris, quia videlicet tolleretur ratio meriti & demeriti, imo gratiæ & gloriæ, & quod Deus malorum nostrorum auctor esset, & plura alia. Ideo Fatum sic omnino refutatur, quia nihil est: Secundum quam acceptionem etiam Gregor. dicit *in Homil. Epiph.* Absit à Fidelium cordibus, vt fatum aliquod esse dicant.

Inconvenientia ex Fato.

Et licèt hæc opinio videatur eadem esse, cum prima, quæ est Planetariorum, & hoc propter eadem inconvenientia, quæ vtrobique cernuntur, tamen sunt diversæ, quantum inter se diuersificantur vis syderum & influxus generalis septem Planetarum.

Si autem æstimetur, Fatum esse secundùm quandam dispositionem, siue ordinationem causarum secundarum ad producendum effectus diuinitùs prouisos. Hoc modo Fatum verè est aliquid: eo quod prouidentia Dei per causas medias exequitur suos effectus: In illis videlicet, quæ secundis causis subduntur, licèt in alijs non, vt est creatio animarum, glorificatio & gloriæ collatio.

Angeli cooperantur ad gratiæ infusionem.

Licèt etiam Angeli ad Gratiæ infusionem cooperari possunt, intellectum & voluntatis capacitatem illuminando & disponendo, & sic quædam ordinatio effectuum vna & eadem dicitur prouidentia & etiam Fatum. Si enim consideratur vt est in Deo, sic dicitur prouidentia, si autem secundum quod est in causis medijs ordinatis à Deo ad effectus aliquos producendos, sic habet rationem Fati. Et hoc modo Boëtius loquens de Fato 4. *de consol.* dicit: Fatum est rebus mobilibus inhærens dispositio, per quam prouidentia suis quæque nectit ordinibus.

Definitio Fati.

Sed tamen Sancti Doctores hoc nomine vti recusaverunt, propter eos qui illud ad vim positionis syderum retorquebant: Vnde Aug. *c. 5. de Ciuit. Dei*, dicit: Si propterea quisquam res humanas Fato tribuit, quia ipsam Dei voluntatem vel potestatem Fatum vocat, sententiam teneat & linguam corrigat.

S. Augusti. sententia de Fato.

Patet etiã ex præmissis tacita responsio ad quæstionẽ: An omnia Fato subdantur:

& an etiam Maleficorum opera illi ſubdantur? Quia ſi Fatum dicitur ordinatio cauſarum ſecundarum ad effectus diuinitus proviſos, id eſt, vbi Deus diſpoſuit per cauſas ſecundas producere effectus tales: ſic inquantum ſubduntur Fato, id eſt, ſubduntur cauſis ſecundis à Deo ordinatis, vt ſunt influentiæ corporum cœleſtium. Ea verò quæ à Deo immediatè fiunt, vt eſt creatio rerum, glorificatio ſubſtantialium ſpiritualium, & alia huiuſmodi non ſubduntur. Et hoc eſt, quod dicit Boëtius, *vbi ſuprà*, quòd ea, quæ ſunt primæ Deitati propinqua, fatalis ordinis mobilitatem excedunt. Vnde Maleficorum opera, quia non ſubſunt ſecundis cauſis, cùm talia præter curſum communem & ordinem naturæ eueniunt: Ideò nec Fato, ſed cauſis alijs, quoad eorum originem neceſſariò ſubduntur.

Excedẽtia Fatum.

A motoribus orbium maleficia non cauſari.

Subſtantiæ ſeparatæ ſunt motores orbium.

CONſequenter, quòd nec huiuſmodi Maleficorum opera poſſunt oriri, aut cauſari à ſubſtantijs ſeparatis, quæ ſunt motores orbium, ſeu corporum cœleſtium: Cuius opinionis fuit Auicenna, & ſui ſequaces: hac ratione moti, quia enim ſubſtantiæ illæ ſeparatæ, altioris ſunt virtutis animabus noſtris, & ab ipſa anima interdum, cùm fuerit in ſua imaginatione, ad ſolam quandam apprehenſionem interiorem circa aliquod extrinſecum immutatur corpus proprium, interdum etiam alienum ſeu extrinſecum. Verbi gratia: Aliquis ambulans ſuper trabem in alto poſitam cadit de facili, quia imaginatur caſum ex timore, non autem caderet ſi eſſet trabs illa poſita ſuper terram, vbi caſum timere non poſſet. Item ad ſolam apprehenſionem animæ incaleſcit corpus, vt in concupiſcentibus vel iratis, aut etiam infrigidatur, ſicut in timentibus. Poteſt etiam immutari ad aliquam ægritudinem, putà febrem vel lepram, ex forti imaginatione, & apprehenſione ad tales ægritudines. Et ſicut circa corpus proprium, ita circa alienum, vt illud immutetur ad ſanitatem vel ægritudinem, & hìc ponit cauſam etiam faſcinationis, de qua *ſuperius* tactum eſt.

De vi imaginationis

Imaginatio alieno corpori noxam dans.

Et quia ſecundùm illam poſitionem effectus Maleficarum haberent reduci ad motores orbium, licèt non præciſè ad ipſa corpora cœleſtia: Ideò vltra illa, quæ *ibi* tacta ſunt, dicamus adhuc, quòd talia ſic contingere eſt impoſſibile. Quia cùm motores orbium ſint ſubſtantiæ intellectuales & bonæ, non tam ſecundùm naturam, quàm ſecundùm voluntatem, quod patet ex earum operationibus ad bonum totius vniverſi. Illa autem creatura, cuius ope magicæ operationes fiunt, & ſi ſit bona ſecundùm naturam, non tamen poteſt eſſe bona ſecundùm voluntatem. Ideò non poteſt idem iudicium de ambabus ſubſtantijs ferri.

Natura bona, creatura mala ſecundùm voluntatē

Et quòd non poteſt eſſe bona ſecundùm voluntatem, probatur. Nam præſtare patrocinium aliquibus in his, quæ fiunt contrariæ virtuti, non eſt alicuius intellectus benè diſpoſiti: talia autem fiunt in huiuſmodi operationibus Maleficorum: Fiunt enim, vt in ſecunda parte operis patebit, plurima homicidia, fornicationes, puerorum & iumentorum occiſiones, & alia maleficia procurantur. Vnde vtentes his artibus, Malefici à malefaciendo vocantur. Non eſt ergo benè diſpoſita ſecundùm virtutem talis intellectualis naturæ, cuius auxilio huiuſmodi artes Maleficarum innituntur, licèt ſit bona ſecundùm naturam, quia habet eſſe, & illud omnia appetunt, vt cuilibet intuenti patet. Item non eſt intellectus benè diſpoſiti, familiarem eſſe ſceleratis, & eis patrocinium exhibere, & non quibuſdam

Non eſt intellectus bene diſpoſiti, familiarem eſſe ſceleratis.

virtuo

Motores orbium inclinant semper ad bona.

virtuosis. Huius autem operibus in artibus Maleficorum vtuntur homines scelerati, quia à fructibus eorum cognoscuntur.

Auxilio autem substantiarum, orbes moventium, in bonum quælibet creatura inclinatur à natura, licèt corrumpatur per accidens sæpè: ergo illæ substantiæ non possunt esse originalis causa Maleficarum.

Præterea, intellectus benè dispositi est reducere homines in ea, quæ sunt homini propria bona, quæ quidem sunt bona rationis: abducere ergo ab istis, & pertrahere ad alia minima bona, est intellectus indecenter dispositi. Per huius autem artes non adipiscuntur homines aliquem profectum in bonis rationis, quæ sunt scientiæ & virtutes, sed in quibusdam minimis, vt sunt deprehensiones & exercitia latronum, & mille nocumentorum, ergo origo non est à substantijs separatis, sed ab aliqua virtute non benè disposita secundùm virtutem.

Maleficia invertunt propria hominis.

Præterea, non est benè dispositus secundùm intellectum, qui per aliqua scelera commissa provocatur ad auxilium alicui ferendum. Hoc autem fit in istis artibus Maleficorum. Nam, vt patebit in executione harum, fidem abnegant, innocentes pueros occidunt. Substantiæ enim separatæ, quæ sunt orbium motores propter suam bonitatem non his maleficis auxilium præstant.

Concludendum ergo, quòd huiusmodi artes, sicut non possunt à corporibus cœlestibus, ita nec ab eorum motoribus oriri: & cùm necesse habent oriri ex aliqua virtute alicui creaturæ collatæ, & illa etiam non potest esse bona secundùm voluntatem, licèt sit bona secundùm naturam, & huiusmodi creaturæ sint ipsi Dæmones, relinquitur quòd eorum virtute huiusmodi fiant.

De malitia

Nisi fortassis adhuc obstat frivola æstimatio, quòd ex hominum malitia concurrente super Maleficorum verba comminatoria, & imagines repositas ad certum locum, virtute quadam stellarum sequerentur, vt v.g. Quando Maleficus diceret imaginem aliquam reponendo, faciam te cæcam, aut claudam, & hoc eveniret. Tunc ideò eveniret, quòd talis à sua nativitate ex virtute stellarum sortiretur præ cæteris hominibus talem virtutem, quantumcunque alij talia verba proferrent, & essent instructi per disciplinam ad proferendum, adhuc tamen efficaces in huiusmodi operibus esse non possent. Ad quæ singula respondendo declarabitur: Primò, quòd ex malitia hominum huiusmodi effectus causari non possunt. Secundò, quòd nec ex vocibus quorumcunque nominum, concurrente quacunque stellatione, etiam ad quascunque imagines.

hominum per verba vel rei efficaci concurrente.

Ex malitia humana maleficia non oriuntur.

De primo, quòd non ex malitia quantumcunque humana possint oriri huiusmodi Maleficorum opera, sic declaratur. Nam malitia hominis, siue sit habitualis, in quantum ex frequentatis actibus acquirit habitum inclinantem ad perpetrandum peccata non ex ignorantia, nec ex infirmitate: vnde censetur peccare ex malitia. Vel sit actualis malitia, quæ dicitur ipsa mali electio, quæ etiam ponitur peccatum in Spiritum sanctum, nunquam potest circa ipsum maleficum tantum efficere, quòd talia opera, vt sunt immutationes elementorum, & læsiones circa corpora, indifferenter hominum & iumentorum, absque assistentia alicuius altioris virtutis proveniant, quod declaratur primò ex parte causæ, secundò ex parte effectus maleficialis.

Malitia habitualis.

Actualis.

Nam hoc, quod non potest homo

efficere absque malitia, putà per sua naturalia imminuta, minùs potest per ipsa naturalia iam diminuta. Patet, cùm sit virtus actiua etiam diminuta. Sed homo per peccata qualitercunque per malitiam commissa, diminuitur in bonis naturalibus. Probatur auctoritate & ratione. Nam Dionysius *4.c.de Diui.nom.* dicit: Malum est effectus naturalis habitudinis: & loquitur de malo culpæ. Vnde & nemo noscens malum operatur.

Nemo qui nouit malum, operatur illud.

Respondeo sic: Sicut se habet bonum gratiæ ad malum naturæ, ita se habet malum culpæ ad bonum naturæ. Sed per gratiam diminuitur malum naturæ, vt fomes qui est inclinatio ad culpam ergo per culpam, à fortiori diminuitur bonum naturæ. Nec obstat, si dicatur de fascinatione, quæ interdum procuratur ex inspectione alicuius vetulæ, malitiosè puerum aspicientis, vnde puer immutatur & fascinatur. Quia sicut *suprà* tactum est, hoc tantùmodò contingere potest circa pueros, propter teneram complexionem. Hîc autem loquimur de corporum quorumcunque hominum, & iumentorum ac etiam elementorum ad grandinis immutationes. Si quis velit latiùs intelligere, inspiciet, Doctorem sanctum *in quæstionibus de malo*: Vtrùm peccatum possit corrumpere totum bonum naturæ, &c.

Fascinatio

Ex parte denique effectuum maleficialium declaratur: Nam ex effectibus deuenitur in cognitionem causæ. Vnde sicut illi effectus, quoad nos, qui fiunt præter ordinem naturæ creatæ nobis notæ, per virtutem creatæ nobis ignotæ, licèt non sint propriè miracula, sicut illa, quæ fiunt præter ordinem totius naturæ creatæ: qualia secundùm potestatem operatur ille, qui est suprà omnem ordinem totius naturæ creatæ, qui est Deus benedictus: Secundùm quam acceptionem dicitur: Tu es qui facis mirabilia magna solus. Ita & maleficiales effectus dicuntur miraculosi, in quantum fiunt ab aliqua causa nobis ignota, & præter ordinem naturæ creatæ nobis notæ. Ex quibus elicitur, quòd virtus corporalis hominis ad huiusmodi opera causanda non se extendere potest, quæ semper hoc habet, vt causa cum suo effectu naturali nota sit naturaliter absque admiratione.

Quomodò maleficiales effectus sint miracula.

Et quòd effectus maleficiales possunt aliquo modo dici miracula, in quantum notitiam humanam excedunt, patet ex seipsis, cùm naturaliter non fiunt. Patet, & per omnes Doctores, præsertim Aug. *in li.83. q.* vbi dicit: Quòd Magicis artibus fiunt miracula plerunque similia illis miraculis, quæ fiunt per seruos Dei. Et iterùm *in eodem* dicit: Magi faciunt miracula per priuatos contractus, boni Christiani per publicam iustitiam, mali Christiani per signa publicæ iustitiæ. Quæ omnia sic declarantur. Nam iustitia diuina est in toto vniuerso, sicut publica in ciuitate. Virtus autem creaturæ cuiuslibet in virtuoso se habet, vt virtus alicuius priuatæ personæ in ciuitate. Ideò boni Christiani in quantum per diuinam iustitiam miracula faciunt, dicuntur facere miracula per publicam iustitiam. Magus autem, quia operatur ex pacto inito cum Dæmone, dicitur operari per priuatum contractum: quia operatur per Dæmonem, qui sua naturali virtute potest facere aliquid præter ordinem naturæ creatæ nobis notæ, per virtutem creaturæ nobis ignotæ: & erit miraculum quoad nos, sed non simpliciter, quia non potest operari præter ordinem totius naturæ creatæ, & per omnes virtutes creaturarum nobis ignotarum. Sic enim solus Deus dicitur facere miracula. Iuxta illud: Tu es Deus qui facis mirabilia magna solus. Mali autem Christiani faciunt per signa publicæ iustitiæ: sicut inuocando nomen Christi, vel exhibendo aliqua Sacramenta. Si cui placet inspiciat S.Thomam

Christianorum miracula quomodo fiant.

S. Thomam *in prima parte quæstion. 111. artic.* 4. Poteſt etiam attendere ad ea quæ *in 2. parte operis. cap. 6.* deducentur *inferiùs.*

Quòd nec per voces & verba, concurrente virtute ſtellarum maleficia fiant.

Demum quòd nec ex vocibus quorumcunque hominum, concurrente quacunque cõſtellatione, ſuper quaſcunque imagines. Nam cùm intellectus hominis huius diſpoſitionis eſt, quod eius cognitio ex rebus cauſatur: cùm intelligentem neceſſe ſit Phantaſmata ſpeculari: Non eſt eius conceptio, quòd ex ſua conceptione ſeu intellectuali operatione intrinſeca, vbi illam ſolam per verba exprimeret, res ab extra habeat cauſare: aut quòd conceptio intellectus expreſſa per verba haberet corpora immutare. Tales enim homines qui talem haberent virtutem, non eſſent nobiſcum vnius ſpeciei, ſed æquiuocè dicerentur homines.

Neceſſe eſt intelligentem Phantaſmata ſpeculari.

Præterea ſi dicatur, quòd illa efficiunt per verba, concurrente virtute ſtellarum à natiuitate: Vnde contingit quòd præ cæteris hominibus dum proferunt verba, quòd per illa aliquid efficiunt, cùm tamen alij etiam proferentes eadem, non poſſent aliquam tranſmutationem efficere, quia virtus ſtellarum à natiuitate eis non deſeruit. Patet ex præcedentibus illa eſſe falſa, ex reprobatione trium errorum, Planetariorum, Genethliacorum & Fatalem ordinem ponentium.

Præterea cùm verba exprimunt mentis conceptum, & corpora cœleſtia non poſſunt imprimere intellectum, nec etiam eorum motores niſi per ſe, abſque motione corporum cœleſtium intellectum vellent illuminare: & hoc ſolummodò fieret ad opera bona, quia ad mala perpetranda non illuminatur intellectus, ſed obumbratur, quod non eſt officium bonorum ſpirituum, ſed malorum. Ideò patet, quòd ſi verba eorum aliquid efficiunt, hoc non eſt vigore alicuius corporis cœleſtis, ſed aſſiſtentia alicuius virtutis intellectiuæ: quæ etiam & ſi ſit bona ſecundùm naturam, non tamen poteſt eſſe bona ſecundùm voluntatem, in quantum ſemper ad malum machinatur, & talis erit Dæmon, vt *ſuprà* oſtenſum eſt.

Corpora cœleſtia non poſſunt imprimere intellectũ.

Et quòd nec per imagines poſſint talia efficere, quaſi corpora cœleſtia ſuper ipſas aliquid influerent: quia huiuſmodi imagines, quantumcunque characteribus & figuris ſunt inſignitæ, ſunt effectus hominis operantis per artem. Cœleſtia autem corpora effectus cauſant naturales: cuiuſmodi non ſunt effectus Maleficorũ, qui dicuntur Maleficiales, vtpotè in malum creaturarum, præter conſuetum ordinem naturæ proſilientes: vnde nihil ad propoſitum.

Imagines conſtellatæ.

Præterea *ſuprà* oſtenſum eſt etiam, quòd duplices ſunt imagines, Aſtrologicæ, & Magicæ, quæ etiam ad bonum aliquod priuatum obtinendum, & non ad corruptionem ordinantur. Maleficorum autem imagines ſunt omnino alterius, cùm ſemper ad nocumentum creaturarum, & ex Dæmonum iuſſu, ad aliquem locum occultè reponuntur, vt deſuper ambulantes, aut dormientes lædantur, vt ipſæ Maleficæ fatentur. Vnde & ab ipſis Dæmonibus efficiunt quicquid cauſant & non ex corporum cœleſtium influentiis.

Differentia imaginũ Aſtrologicarum, Magicarum, & Maleficarum.

Ad argumenta. Ad primum dictum Auguſtini eſt intelligendum, quòd cauſa deprauationis hominis redit ab hominis voluntate, ſicut ad cauſam effectum perficientem, quæ propriè dicitur eſſe cauſa. Non ſic autem ad cauſam effectum permittentem, vel diſponentem, vel conſiliantem, aut præcipientem, quibus modis ſcilicet conſiliatiuè, diſpoſitiuè, & præceptiuè Diabolus

Cauſæ deprauationis hominis.

dicitur causa peccati & depravationis: Deus autem solummodò permissione, qui mala permittit propter bona. Iuxta August. *in Ench.* Diabolus autem disponit interiùs suggerendo, persuadet interiùs & exteriùs acriùs stimulando. Præcipit autem his, qui ei se totaliter subdiderunt, vt sunt Malefici, quibus non est opus interiùs instigari, sed tantùm exteriùs, &c.

Et per hoc etiam ad secundum, quòd quilibet est causa suæ malitiæ, directè intelligendo, & ad probationes, patet eadem responsio, quia scilicet repugnat libero arbitrio moveri per modum præcipientis, non autem per modum disponentis.

Ad tertium. Motus ad virtutes aut ad vitia dispositivè possunt causari ab influentijs corporum cœlestium, & capitur motus pro quadam naturali inclinatione ad virtutes humanas & vitia: Opera autem Maleficorum, quia excedunt communem ordinem naturæ, ideò illis influentijs subjacere non possunt.

Ad quartum idem patet, quia sunt causæ humanorum actuum corpora cœlestia, sed illa opera non sunt humanitùs adinventa.

Ad quintum, quòd motores orbium possint imprimere in animas, si intelligatur immediatè, sic imprimunt illuminando ad bonum & non ad Maleficia, vt *suprà* tactum est. Si autem intelligatur mediatè: tunc iuxta influentiam corporum cœlestium imprimunt indirectè & dispositivè.

Cur Dæmones ad decremēta Lunæ homines vexent.

Ad sextum, hoc quòd Dæmones ad certa augmenta Lunæ homines vexant contingit propter duo. Primò quidem ad hoc, vt infament creaturam Dei, scilicet Lunam, vt Hieronymus & Chrysostomus dicunt. Secundò, quia non possent operari nisi mediantibus naturalibus virtutibus, vt *suprà* dictum est. Ideò considerant corporum aptitudines ad effectus inducēdos, & quia cerebrum est humidissimum omnium partium corporis, vt Aristoteles dicit, & naturales omnes: Ideò maximè subjicitur operationi Lunæ, quæ ex sua proprietate habet movere humores. In cerebro autem perficiuntur vires animales, & ideò Dæmones secundùm certa augmenta Lunæ perturbant hominis Phantasiam, quando considerant cerebrum ad hoc dispositum.

Cerebrum maximè ad Lunam movetur.

Ad aliud, quòd Dæmones advocati in certis constellationibus adueniunt, faciunt propter duo. Primò, vt homines in hunc errorem inducant, quòd credant aliquod nomen esse in stellis. Secundò, quia considerant, secundùm aliquas constellationes materiam corporalem magis esse dispositam ad effectus pro quibus advocantur.

Cur vocati Dæmones in certis constellationibus adueniant.

Ad tertium, quòd sicut dicit August. *36. de ciuitate Dei.* Per varia genera lapidum, herbarum, lignorum, animalium, carminum & instrumentorum musicorum Dæmones alliciuntur, non vt animalia cibis, sed vt spiritus signis, in quantum, scilicet hæc eis exhibentur in signum Divini honoris, cuius ipsi sunt cupidi.

Quomodo Dæmones alliciātur carminib. Musica, herbis.

Tamen quia sæpè obijcitur, quòd Dæmones possunt impediri per herbas & harmonias à vexatione hominum: vt in argumento allegatur de Saül per harmoniam cytharæ: Vnde nituntur defendere, quòd aliqui possent effectus maleficiales producere per certas herbas & occultas causas, absque auxilio Dæmonum, tantummodò ex influentia corporum cœlestium, quæ plus possunt imprimere in huiusmodi res corporales ad effectus corporales, quàm in ipsos Dæmones, ad producendum huiusmodi effectus maleficiales.

Ideò latiùs cùm sit respondendum, est aduertendum quòd herbæ vel harmoniæ

moniæ non possunt sua naturali virtute totaliter excludere vexationem, qua Diabolus possit hominem vexare, si sibi permitteretur à Deo, vel Angelis bonis, possunt tamen illam vexationem mitigare, & ita parua posset esse vexatio illa, quòd possent eam penitùs excludere: sed hoc facerent non agendo in ipsum Dæmonem, cùm sit spiritus separatus, in quem non potest naturaliter agere quodcunque corpus, sed agendo in ipsum vexatum à Dæmone. Omnis enim causa limitatæ virtutis, producere potest effectum intensiorem in materiam dispositam, quàm non dispositam, cui & consonat illud Philos. 2. *de anima*. Actus activorum sunt in patiente prædisposito. Dæmon autem est agens limitatæ virtutis, ergo vexationem intensiorem facere potest Diabolus in homine disposito ad illam vexationem, siue ad illud ad quod Diabolus intendit adducere quàm in homine dispositionis contrariæ. Putà Diabolus, potest vexare intensiùs passione melancholica hominem dispositum ad illam, quàm hominem contrariæ dispositionis.

Quomodo mitigetur Musica Dæmon.

Dæmon est limitatæ virtutis

Certum est autem quòd herbæ & harmoniæ multùm possunt immutare dispositionem corporis, & ex consequenti motus sensualitatis: Hoc patet de herbis, cùm quædam inclinant ad lætitiam, quædam ad tristitiam, & sic de alijs. Hoc etiam patet de Harmonijs per Philosoph. 8. *polit.* vbi vult, quòd diversæ harmoniæ habent provocare diversas passiones in homine. Hoc etiam refert Boëtius *in Musica sua*, & Author *de ortu scientiarum*, vbi loquens de vtilitate Musicæ, dicit, quòd valet ad curandum vel alleviandum diversas infirmitates, & ita patere potest quòd cæteris paribus sit vexatio debilior.

Herbæ & Harmoniæ possunt immutare dispositionem corporis.

Non autem video, quomodo herbæ vel harmoniæ possint in homine dispositionem aliquam causare, propter quam homo nullo modo posset à Dæmone vexari: si tamen permitteretur, quia Diabolus movendo solùm motu locali vaporem & ipso spiritus inordinato motu posset hominem multùm vexare. Herbæ autem vel harmoniæ nullam dispositionem causare possent in homine sua naturali virtute, per quam prohibetur Dæmon prædictam commotionem facere. Contingit tamen quandoque quòd Diabolo non permittitur hominem vexare, nisi vexatione ita parva, quòd per aliquam fortem dispositionem ad contrarium tolleretur totaliter, & tunc aliquæ herbæ vel harmoniæ possent corpus hominis ita ad contrarium disponere, quod illa vexatio totaliter amoveretur, V.G. Diabolus quandoque posset hominem vexare vexatione tristitiæ, ita debiliter, quod per aliquas herbas vel harmonias, quæ haberent causare dilationem & diffusionem spirituum, qui sunt motus contrarij tristitiæ, totaliter amoveretur illa tristitia.

Quod autem August. *lib. 2. de doctrina Christiana*, condemnat, ligaturas & quædam alia, de quibus *ibi* diffusiùs scribit, hoc attribuens arti Magicæ, hoc est quantum ad illud quod non possunt sua naturali virtute. Quod patet ex hoc, quod dicit sic. Ad hoc genus pertinent omnes ligaturæ atque remedia, quæ Medicorum condemnat disciplina. In quo satis patet quòd illa condemnat quantùm ad vsum, respectu cuius non habent aliquam efficaciam ex sua naturali virtute.

De Ligaturis.

Quantùm autem ad illud quod 1. *Regum cap. 6.* habetur. Quòd Saül, qui vexabatur à Dæmone, alleviabatur quando Dauid cytharam percutiebat coram eo, & quòd spiritus malus recedebat, &c. Sciendum quod benè verum est, quod per tactum cytharæ, virtute naturali illius harmoniæ, alleviabatur aliquantulū afflictio Saülis, in quantum illa

De Saüle sono cytharæ mitigato.

illa harmonia aliqualiter dulcorabat appetitum eius per auditum: per quam dulcorationem reddebatur minùs aptus ad illam vexationem. Sed quòd spiritus malus recederet quando David cytharizabat, hoc erat propter vim crucis, quod satis expressè dicitur in glossa, vbi sic dicitur; Erat David in canticis musicis eruditus, diversorum sonorum rationabilis, moderatúsque concentus. Vnitatem essentiæ significat, quæ varijs modis quotidiè resonat. David malignum spiritum in cythara compescuit, non quia tanta esset vis in cythara, sed in signo crucis: quia in ligno crucis & cordarum extensione, id est, venarum gerebatur, quæ etiam tunc Dæmones effugabat.

Vi crucis David cytharam pulsans Dæmonem abegit.

QVÆSTIO VI.

Quoad ipsas maleficas Dæmonibus se subijcientes.

PRo tertia & annexa difficultate, quoad ipsas Maleficas Dæmonibus se subijcientes plura super modum aggrediendi huiusmodi spurcitias possunt difficultari. Primò ex parte Dæmonis, & corporis ab eo assumpti, ex quo elemento sit illud formatum. Secundò ex parte actus, an semper cum infusione seminis ab altero recepto. Tertiò ex parte temporis & loci, an potiùs in vno tempore, quàm in altero exerceat. Quartò, an visibiliter quoad circumstantias se agitat, ex parte mulierum, an tantummodo illæ, quæ ex huiusmodi spurcitijs procreantur, à Dæmonibus frequentantur. Secundò, an illæ quæ ab obstetricibus tempore partus Dæmonibus offeruntur. Tertiò an remissior sit in talibus ipsa Venerea delectatio. Ad quæ omnia ad præsens cum non sit respondendum, eo quòd tantummodo generalitati studemus, & in secunda parte operis illa singula per eorum opera explanantur: vt patebit *in quarto capitulo*, vbi de singulis modis fiet mentio. Ideò ad secundum principale tendamus. Et primò, cur in tam fragili sexu hoc genus perfidiæ invenitur ampliùs quàm in viris. Et erit quæstio prima generalis quoad conditiones generales mulierum. Secunda specialis, cuiusmodi mulieres ampliùs inveniuntur superstitiosæ, & Maleficæ. Tertia singularis quoad ipsas obstetrices, quæ omnes alias in malitia excedunt.

Difficultates in quæstione de succubis.

Cur magis fœminæ superstitiosæ reperiantur.

QVò ad primum, cur in sexu tam fragili mulierum maior multitudo Maleficarum reperitur, quàm inter viros. Et quidem in contrarium argumenta deducere non expedit, cum ipsa experientia, præter verborum & fide dignorum testimonia talia facit credibilia. Dicamus sexum non despiciendo, in quo Deus semper magna fecit fortia vt confunderet, quòd diversæ à diversis super hæc assignantur rationes. Semper tamen in principali concordantes, Vnde & pro mulierum admonitione ipsa materia benè est prædicabilis, affectántque audire, vt experientia sæpe docuit, dummodò discretè proponatur.

Nam aliqui Doctores hanc rationem tradunt. Dicunt enim tria esse in rerum natura, Lingua, Ecclesiasticus, & Fœmina, quæ medium in bonitate & malitia tenere nesciunt, sed vbi limites suæ conditiones excedunt, ibi quendam apicem & supremum gradum in bonitate aut malitia vendicant. In bonitate quidem quando à bono reguntur spiritu, vnde & optima sunt. In malitia vero quando à malo spiritu reguntur, vnde & pessima efficiuntur.

Tria, quæ medium in malitia tenere nesciunt.

De lingua enim patet, cùm eius ministerio plurima regna fidei Christianæ sunt subiugatæ, vnde & Apostolis Christi

Linguæ bonitas.

Prædicatores habent linguas canum.

Christi in igneis linguis Spiritus sanctus visus est. Patet & in alijs sapientibus Prædicatoribus quotidiè lingua canum, vulnera & vlcera languentis Lazari lingentes. Iuxta illud; Lingua canum tuorum ex inimicis animas eripientes.

S Dominicus per canem figuratus.

Vnde & dux & pater Prædicatorum ordinis, in figura catuli latrantis, & accensam faculam in ore gestantis præmonstratus est, vt suo latratu vsque ad præsens habeat lupos hæreticos arcere à gregibus ovium Christi.

Patet, & ex quotidiana experientia quod vnius viri prudentis lingua interdum infinitorum hominum strages præpeditur, propter quæ non immeritò in eius commendationem Salo. *Prouer.* 10. plura cecinit. In labijs sapientis inuenitur sapientia. Et iterum: Argentum electum lingua iusti, cor impiorum pro nihilo. Iterum: Labia iusti erudiunt plurimos, qui autem indocti sunt in cordis egestate morientur. Cuius causa *ibidem* 16. subditur, quia hominis est præparare animum, & Dei gubernare linguam.

Homo præparat animum, sed Deus gubernat linguam.

De mala verò lingua inuenies. *Eccles.* 28. Lingua tertia multos commouit & dispersit illos à gente in gentem, ciuitates munitas destruxit, & domos magnorum effodit. Et dicitur lingua tertia eorum qui inter duas partes contrarias incautè vel maculosè loquuntur.

Malitia linguæ. Quid tertia lingua.

De secundo scilicet Ecclesiasticis, intellige clericos & religiosos in vtroque sexu Chrysost. *super illud*: Eiecit vendentes & ementes [de] templo. Sicut omne bonum à sacerdotio, ita omne malum ab eo egreditur. Hieronymus *in epistola ad Nepotianum*: Negociatorem clericum, ex inope diuitem ex ignobili gloriosum, quasi quandam pestem fuga. Et beatus Bernardus *homilia* 23. *super Canti. loquens de clericis* dicit. Si insurgeret apertus hæreticus, mitteretur foras & aresceret, si violentus inimicus, absconderent se forsitan ab eo boni.

A sacerdotio omne bonum & omne malum egreditur. Clericus negotiator quasi pestis fugiendus.

Nunc verò quomodò abijcient, aut quomodo abscondent se. Omnes amici, & tamen omnes inimici, omnes domestici, & nulli pacifici, omnes proximi & omnes quæ sua sunt quærunt.

Et *alibi*: Nostri Prælati facti sunt Pilati, nostri pastores facti sunt tonsores. Et loquitur etiam de Prælatis religiosorum, qui onera grauia inferioribus imponunt, digito autem suo minimo non tangerent. Et Greg. *in pasto.* dicit: Nemo ampliùs in Ecclesiâ nocet, quàm qui perversè agens, nomen vel ordinem sanctitatis habet, delinquentem namque hanc redarguere nullus præsumit, & in exemplum culpa vehementer extenditur, quando pro reverentia ordinis peccator honoratur. De religiosis etiam dicit B. August. *ad Vincentium Donatistam*: Simpliciter fateor charitati vestræ coram Domino Deo nostro, qui testis est super animam meam ex quo Deo servire cœpi, quantum difficilè expertus sum peiores, sicut & meliores non possè inveniri, quam qui in monasterijs defecerunt, aut profecerunt.

Prælati facti Pilati, Pastores fiunt tonsores.

Pro reverentia ordinis peccator honoratur.

De mulierum verò malitia dissseritur *Ecclesiast.* 25. Non est caput nequius super caput colubri, & non est ira super iram mulieris. Commorari leoni & draconi plus placebit, quàm habitare cum muliere nequam. Et inter plura, quæ sequuntur & præcedunt *ibidem* de muliere nequam, concludit: Brevis est omnis malitia super malitiâ mulieris. Hinc Chry. *super Matt.* 19. Non expedit nubere. Quid aliud est mulier nisi amicitiæ inimica, ineffugabilis pœna, necessarium malum, naturalis tentatio, desiderabilis calamitas, domesticum periculum, delectabile detrimentum, malum naturæ bono colore depicta. Ergo si dimittere illam peccatum est, cùm oportet tenere, iam verò tormentum necessarium est, vt aut dimittentes adulteria faciamus, aut quotidianas pugnas habeamus. Tullius deniq. 2. *Rhetoricæ* dicit:

De malitia mulierum.

Mulier necessariũ malum.

dicit: Viros ad vnumquodque maleficium ſingulæ, id eſt, plures cupiditates impellunt, mulieres ad omnia Maleficia cupiditas vna ducit. Muliebrium enim vitiorum omnium fundamentum eſt avaritia. Et Seneca *in ſuis Tragœd.* aut amat aut odit mulier, niſi tertium dediſſe eſt: flere fœminam eſt mendacium. Duo genera lachrymarum habentur in oculis fœminarum, veri doloris vnum, inſidiarum aliud. Mulier cùm ſola cogitat, mala cogitat.

Muliebriũ vitiorum fundamẽtum eſt avaritia.

De bonis mulierib.

De bonis autem mulieribus tanta laus eſt, vt etiam beatificaſſe viros legantur, & ſaluaſſe gentes, terras & vrbes: Patet de Iudith, Delbora, & Heſter. Hinc Apoſt. 1. *Cor.* 7. Si qua mulier habet virum, & hic conſentit habitare cum illa, non dimittat virum: ſanctificatus eſt enim vir infidelis per mulierem fidelem, Ideò *Eccl.* 26. dicitur: Mulieris bonæ, beatus vir, numerus enim annorum duplex. Multa ibi narrat laudabiliſſima per totum ferè capitulum de excellentia bonarum. Et *Prou. vlt.* de muliere forti.

Quæ omnia etiam in nouo Teſtamento in fœminis claruerunt, vt in virginibus, & alijs ſanctis fœminis, quæ per fidem gentes & regna ab Idololatriæ cultu ad Chriſtianam religionem deduxerunt. Si quis inſpicere velit Vincent. *in ſpe. hiſtor. lib.* 20. *cap.* 9. de regno Vngariæ per Giliam Chriſtianiſſimam. Et de regno Francorum per Clotildem virginem, & Clodoveo deſponſatam inſpiciat, & mira inueniet: Vnde quæcunque vituperationes leguntur, in concupiſcentiam carnis interpretari poſſunt, vt ſemper mulier pro carnis concupiſcentia intelligatur. Iuxta illud: Inveni amariorem morte mulierem, & bona mulier ſubiecta carnis concupiſcentia.

Vituperationes mulierum vt intelligendæ.

Sunt & alij alias rationes aſſignantes, cur in maiore multitudine repe riantur fœminæ ſuperſtitioſæ quàm viri. Prima eſt, quia pronæ ſunt ad credendum: & quia principaliter Dæmon, quærit corrumpere fidem, ideò potiùs eas aggreditur. Vnde & *Eccl.* 19. Qui citò credit, leuis eſt corde, & minorabitur. Secunda cauſa eſt, quia à natura propter fluxibilitatem complexionis facilioris ſunt impreſſionis ad revelationes capiendas per impreſſionem ſeparatorum ſpirituum: qua complexione etiam, cùm bene vtuntur, multæ bonæ ſunt, cùm malæ, peiores ſunt.

Tertia cauſa, quia lubricam habent linguam: & ea quæ mala arte ſciunt, eis comparibus fœminis vix celare poſſunt ſeque occultè, cùm vires non habeant, per maleficia vindicare quærunt faciliter. Vnde *Eccl. vt ſuprà*: Commorari leoni & draconi plus placebit, quam habitare cum muliere nequam. Brevis omnis malitia ſuper malitiam mulieris. Item poteſt & addi illa, cùm fluxibiles ſunt, ſicut & faciunt.

Mulieres ſunt incontinentis linguæ.

Sunt & tertij alias rationes aſſignantes quas prædicatores cautè debent proponere: & dicere quòd licèt in veteri teſtamento, ſcripturæ vt plurimùm mala loquuntur de mulieribus, & hoc propter primam prævaricatricem mulierem, ſcilicet, Evam, & imitatrices eius, tamen & poſt in novo teſtamento propter mutationem nominis, vt Eva in Ave (vt ait Hiero.) Totum quod intulit maledictio Evæ, totum abſtulit benedictio Mariæ. Vnde plurima & ſemper laudabilia ſunt de ipſis prædicanda.

Eva in Ave.

Sed quia ad[illegible] modernis temporibus hæc perfidia ampliùs in mulieribus, quàm in viris invenitur, vt ipſa experientia docet, curioſus cauſam inveſtigando, vltra præmiſſa dicere poſſumus, quod in omnibus viribus, tam animæ, quàm corporis, cùm ſint defectuoſæ, non mirum, ſi plura maleficia in eos, quos æmulantur, fieri procurant.

Quantum enim ad intellectum, ſeu ad intelligendum ſpiritualia alterius videntur

dentur esse speciei à viris cui auctoritas & ratio cum variis scripturæ exemplis alludit. Terentius ait: Mulieres fermè vt pueri leui sententia sunt. Et Lactantius, 3. *Institutionum*. Numquid aliquam mulierem philosophiam sciuisse nisi Temesten. Et *Prouer*. 11. quasi describens mulierem dicit: est circulus aureus in naribus suis, mulier pulchra & fatua.

Mulieres minus valent intelligendo bona quàm viri

Ratio naturalis est, quia plus carnalis viro existit, vt patet in multis carnalibus spurcitiis: Qui etiam defectus notatur in formatione primæ mulieris, cùm de costa curua formata fuit, id est, de costa pectoris, quæ est torta, & quasi contraria viro. Ex quo defectu etiam procedit, quòd cùm sit animal imperfectum, semper decipit. Nam dicit Cato: Instruit insidias lachrymis dum fœmina plorat. Et illud: Dum fœmina plorat decipere laborat. Patet in vxore Samsonis, quæ multùm infestans eum, ad declarandum sibi problema propositum sodalibus ab eo expositum eis reuelauit, & sic decepit. Patet in prima muliere, quod ex natura minorem habet fidem, cùm dixit serpenti interroganti, quare non ederent de omni ligno paradisi. Respondit de omni, &c. ne fortè moriamur: in quo ostendit se dubitare, & fidem non habere ad verba Dei, quæ omnia etiam Etymologia nominis demonstrat. Dicitur enim Fœmina à Fe, & minus: quia semper minorem habet & seruat fidem: Et hoc ex natura, quoad fidelitatem: licèt ex gratia & natura fides in beatissima Virgine nunquam defecerit, cùm tamen in omnibus viris defecisset tempore Passionis Christi.

Ex formâ costæ mulier contraria viro

Eua non credidit Deo, quia dixit Forte.

Fœmina dicta à Fe, & Minus.

Mala ergo mulier ex natura cùm citiùs in fide dubitat, etiam citiùs fidem abnegat, quod est fundamentum in maleficis.

Quantùm denique ad aliam potentiam animæ, scilicet voluntatem ex natura, cùm odit aliquem, quem priùs amauit, tunc æstuat per iram & impatientiam, & sicut maris æstus semper bullit & currit, sic talis ex tota impatiens. Alludit huic rationi, auctoritas diuersa. *Eccles*. 25. Non est ira super iram mulieris. Et Senec. *Trag*. 8.

Mulieris procliuitas ad talia.

Nulla vis flammæ tumidique venti,
Tanta nec teli metuenda torti,
Quanta cùm coniux viduata tædis.
Ardet, & odit.

Patet in muliere quæ falsè accusauit Ioseph, & incarcerare fecit, quia noluit sibi in scelus consentire adulterij, *Genes*. 30. Et reuera potissima causa deseruiens in augmentum Maleficarum est dolorosum duellum inter maritatas & non maritatas fœminas, & viros: immò & inter ipsas fœminas sanctas, quid tunc de cæteris: Vides enim *in Genesi* quanta fuit impatientia & inuidia Saræ, ad Hagar postquam concepit. *Genes*. 21. Quanta Rachel ad Liam propter filios, quos non habebat Rachel *Genes*. 30. Quanta Annæ ad Phenennam fœcundam, ipsa sterili existente. 1. *Reg*. 1. Quanta Mariæ ad Moysen. *Num*. 12. Vnde murmurauit, & detraxit Moysi, propter quod & lepra percussa. Quanta Marthæ ad Magdalenam, ipsa sedente, & Martha ministrante. *Luc*. 10. Vnde & *Eccles*. 37. Tracta cum muliere de his quæ æmulatur: quasi dicat non esse tractandum cum ea, quia semper æmulatio, id est, inuidia est in mala muliere. Et quæ inter se sic agitantur, quantò magis aduersus viros.

Stimulatio & impatientia mulierum.

Quare etiam vt narrat Valerius Phoroneus rex Græcorum, die qua mortuus est, dixit Leontio fratri suo, ad summam felicitatem nihil mihi deesset, si mihi semper vxor defuisset. Cui Leontius. Et quomodo vxor obstat felicitati? Et ille, Mariti hoc omnes sciunt. Et Socrates Philosophus interrogatus, si ducenda esset vxor. Respondit: Si non capies, solitudo erit tibi, excipiet hinc generis interitus, hinc hæ-

Felix per se, felicissimus si cælebs.

Sine vxore solitudo, cum vxore solicitudo.

res alienus. Sed si ceperis illam, perpetua solicitudo, conquestus querularum, dotis exprobratio, affinium grave, supercilium, garrula socrus lingua, successor alieni matrimonij, incertus liberorum eventus. Hæc dixi vt expertus. Nam vt ait Hieron. *contra Iouinianum*. Hic Socrates duas habuit vxores, quas ingenti patientia sustinens, non potuit tamen ab earum contumelijs clamoribus & vituperationibus liberari. Vnde quadam die ipsis querulantibus contra eum, ipse domum egressus, vt earum molestias evitaret, cùm ante domum sederet, proiecerunt illæ mulieres super eum aquam immundam: Super quo ipse non perturbatus, quia Philosophus ait, Sciebam quòd post tonitrua pluviæ sequerentur.

De vxore submersa quæsita adverso flumine.

Et de quodam legitur, cuius vxor submersa erat in fluvio, quòd cùm quæreret cadaver eius ad educendum de aqua ibat per fluvium contra aquam, & interrogatus causam: cùm res graves descendant infrà & non suprà, quare quæreret contra aquam, Respondit: Mulier ista in vita, semper fuit contraria dictis & factis sive mandatis meis, ideò quæro contrario modo, si fortè etiam mortua contrariam voluntatem vltra consuetum tenuisset.

Mulieres sunt vindicabiles.

Et quidem sicut ex primo defectu intelligentiæ abnegationem fidei faciliùs incurrunt: ita ex secundo, scilicet inordinatis affectionibus & passionibus varias vindictas quærunt, excogitant & infligunt, sive per Maleficas, sive alijs quibuscunque modis. Vnde non mirum tantam multitudinem maleficarum in hoc genere existere.

Natura sunt mulieres immorigeræ.

Quantum insuper defectum in memorativa potentia, cùm hoc sit in eis ex natura virium, nolle regi; sed suos sequi impetus, sive quacunque pietate: ad hoc studet, & cuncta memoria disponit. Vnde Theophrastus: Si totam domum ei commiseris ad serviendum, & si aliquid tuo arbitrio reservaveris etiam minimum vel magnam fidem sibi adhiberi non putabit, & iurgia concitabit: nisi citò consulueris, parat venena, aruspices & ariolos consulit: ecce maleficia.

De Gynæcocratia iudicium Ciceronis.

Sed quale sit dominium mulierum, audi Tullium *in paradox*. Nunquid ille liber est cui mulier imperat, leges imponit, præscribit, iubet, vetat quod ei videtur, nec illi imperanti aliquid negare potest vel audet. Ego istum non modò servum, sed nequissimum servorum appellandum puto, licèt amplissima familia natus sit. Vnde & Seneca *in persona furiosa Medeæ*: Quid ammodo cessas, sequere felicem impetum, pars ista vltionis qua gaudes quota est, &c. Vbi multa ponit, ostendens quòd mulier non vult regi, sed suo impetu procedere etiam in damnum suum: Sicut de multis legitur mulieribus, quæ vel ob amorem, vel dolorem, quia vindictas facere non potuerunt, seipsas occiderunt.

De Laodice & Berenice reginis Syriæ.

Sicut de Laodice narrat Hieron. super Danielem: quæ existēs vxor regis Antiochi regis Syriæ, zelans ne plus amaret Berenicem, quam etiā habebat vxorem, Berenicem & filiam eius ex dicto Antiocho priùs fecit occidi, & pòst seipsā veneno occidit. Vnde? Quia non vult regi, sed suo impetu procedere. Ideò Chrysost. non immeritò dicit: O malum omni malo peius, mulier mala, sive illa pauper sit, sive dives. Si enim vxor divitis sit, non cessat nocte & die virum calidis stimulare sermonibus, blanda nequiter, & importuna violenter. Si verò pauperem virum habet, ipsum quoque ad iracundiam & rixas incitare non desinit. Et si vidua sit, ipsa per semetipsam omnes despicit passim, & ad omnem audaciam spiritu superbiæ inflammatur.

Aut blanditijs, aut importunitate instigant viros mulieres.

Omnia ferè mundi Regna propter mulieres eversa.

Quæramus, inveniemus ferè, omnia mundi Regna propter mulieres fuisse eversa. Primum enim quod fuit regnum felix, scilicet Troiæ, propter raptum

vnius fœminæ, scilicet Helenæ, destructum est multis millibus Græcorum occisis. Regnum Iudæorum multa mala exterminia habuit propter pessimam Iezabel, & filiam eius Athaliam, reginam in regno Iudæ, quæ occidi fecerat filios filij, vt eo mortuo ipsa regnaret: sed vtraque occisa Regum Romanorum multa mala sustinuit propter Cleopatram Reginam Ægypti, pessimam mulierem. Et sic de aliis. Vnde non mirum, si mundus iam patitur ob malitiam mulierum.

Demùm inspiciendo corporis ipsius carnalia desideria: vnde innumera nocumenta vitæ humanæ contingunt: Vt meritò cùm Catone Vticen. dicere possimus: Si absque fœmina posset esse mundus, conuersatio nostra non esset absque Diis. Cùm reuera, si mulierum non essent nequitiæ, etiam tacendo de maleficiis, adhuc ab innumeris periculis mundus remaneret exoneratus. Valerius ad Rufinum: Chimæram mulierẽ esse nescis, sed scire debes: quod monstrum illud triforme insigni venustetur facie leonis olentis, maculetur ventre capræ, virulenta cauda viperæ armetur, vult dicere: Quod aspectus eius pulcher, tactus fœtidus, conuersatio mortifera.

Mundus sine mulieri. esset conuersatio Deorum.

Mulierem esse Chimæram.

Audiamus, & aliam proprietatem per vocem. Nam sicut est mendax in natura, sic & in loquela, nam pungit, & tamen delectat. Vnde & earum vox cantui Syrenarum assimilatur, quæ dulci melodia transeuntes attrahunt, & tamen occidunt. Occidunt quidem, quia ex marsupio euacuant, vires auferunt, & Deum perdere cogunt. Iterum Valerius ad Rufinum: Hæc loquens placet delectatio: & pungit delictum, flos veneris rosa est, quia sub eius purpura multi latitant aculei. *Prouerb.5.* Nitidius oleo guttur eius, id est, locutio nouissima eius amara quasi absynthium.

Voces fœminarum mortiferæ.

Audiamus & aliam in eius incessu, statu & habitu, ibi est vanitas vanitatum. Non est homo in mundo, qui tantum studeat placere Deo benigno, quantum mulier etiam mediocris, suis vanitatibus studet hominibus placere. De quo exemplum in vita S. Pelagiæ, quando dedita mundo discurrebat per Antiochiam ornata nimis: quam Sanctus pater, Nominus nomine videns, flere cepit, & dixit sociis: quod toto tempore vitæ suæ tantam diligentiam nunquam adhibuerat Deo placere, &c. quæ demùm orationibus eius conuersa est.

De incessu & habitu muliercularum. De S. Pelagia.

Hæc est de qua *Eccl.7.* & de qua iam Ecclesia lamentatur propter ingentem multitudinem Maleficarum. Inueni amariorem morte mulierem, quæ laqueus est venatorum, sagena cor eius, vincula sunt manus eius, qui placet Deo, fugiet illam, qui autem peccator est, capietur ab ea. Amarior est morte, id est, Diabolo: *Apoc.6.* Nomen illi mors: Nam licèt Diabolus duxit Euam ad peccandum, Eua tamen seduxit Adam. Et sicut peccatum Euæ non induxisset nobis mortem animæ & corporis, nisi subsequuta fuisset culpa in Adam, ad quam induxit Eua, & non Diabolus, ideò amarior morte.

Cur mulier amarior morte.

Euæ peccatum nõ induxisset mortem, nisi culpa Adam accessisset.

Iterum amarior morte, quia hæc naturalis, & interimit tantùm corpus, sed peccatum à muliere inchoatum occidit animam, priuando gratia, & corpus similiter in pœnam peccati ducit.

Iterum amarior morte, quia mors corporalis, est inimicus manifestus & terribilis, sed mulier inimicus blandus & occultus.

Et ideò amarior & periculosior laqueus iam non dicitur venatorum, sed Dæmonum. Quia iam capiuntur homines non solùm per carnalia desideria, eas videndo & audiendo cùm earum facies sit ventus vrens, & vox serpentis sibilus. Iuxta Ben. Verum etiam innumeros malefaciẽdo homines, & iumẽta. Sagena dicitur cor eius, i. inscrutabilis

Mulierum facies est ventus vrens.

Sagena cor mulierum, manus sunt vincula.

lis malitia, quæ in cordibus earum regnat. Et manus sunt vincula ad detinendum, vbi manum ad malefaciendum creaturæ apponunt, tunc diabolo cooperante, hoc efficiunt quod prætendunt.

Quatuor insatiabilia.

Concludamus. Omnia per carnalem concupiscentiam, quæ quia in eis est insatiabilis. *Prouerb. penultimo*, Tria sunt insatiabilia, &c. & quartum quod nunquam dicit, Sufficit, scilicet nos vuluæ. Vnde & cum Dæmonibus, causa explendæ libidinis se agitant. Plura hæc deduci possent, sed intelligentibus satis apparet, non mirum quòd plures reperiuntur infectæ hæresi maleficorum mulieres quàm viri. Vnde & consequenter hæresis dicenda est non maleficorum, sed maleficarum, vt à potiori fiat denominatio. Et benedictus altissimus, qui virilem speciem à tanto flagitio vsque in præsens præseruat: in quo vtique cùm sic pro nobis nasci & pari voluit, ideò & ipsum priuilegiauit.

Dicendũ hæresis Maleficarum, non Maleficorum. Priuilegium viri à Maleficio.

Cuiusmodi mulieres præ cæteris inueniuntur superstitiosæ, & maleficæ.

QVò ad secundum, cuiusmodi mulieres præ cæteris inueniuntur superstitiosæ & maleficiis infectæ. Dicendum, quòd ex præcedenti quæstione patuit, quòd quia tria generalia vitia, scilicet, infidelitas, ambitio & luxuria: præcipuè in malis mulieribus, regnare videntur. Ideò illæ præ cæteris maleficiis intendunt, quæ præ cæteris illis vitiis deditæ sunt. Iterum quia inter illa tria vltimum ampliùs prædominatur, ideò quia insatiabile, &c. Ideò & illæ inter ambitiosas ampliùs infectæ sunt, quæ pro explendis suis prauis concupiscentiis ampliùs inardescunt, vt sunt adulteræ, fornicariæ, & magnatorum concubinæ.

Tria præcipua vitia mulierum.

Magnatorum concubinæ.

Et hoc ex septemplici maleficio, vt in bulla tangitur. Venereum actum & conceptus in vtero variis inficiendo Maleficiis. Primò, mentes hominum ad inordinatum amorem, &c. immutando: Secundo, vim generatiuam impediendo. Tertiò, membra illi actui accommoda auferendo. Quartò, homines præstigiosa arte in bestiales formas mutando. Quintò, vim generatiuam, quo ad fœmellas destruendo. Sextò, aborsum procurando. Septimò infantes Dæmonibus offerendo, absque alijs animalibus & terræ frugibus, quibus varia nocumenta inferunt: de quibus in sequentibus tractabitur. Sed ad præsens, de nocumentis hominum demus rationes.

Septem maleficia ad actum Venereum pertinentia.

Et prima conclusio, super eos, quos maleficiunt ad amorem vel odium inordinatum. Et post eadem materia pro maiori intelligentia sub difficultate est discutienda. Conclusio autem hæc est. Nam sanctus Thomas *in* 4. *dist.* 34. de impedimẽto maleficiali pertractans, sicut ostendit quare permittitur Diabolo à Deo maior potestas maleficij super actus Venereos hominis, quàm super alios: rationes assignando. Ita dicere à simili oportet, quòd hæ mulieres ampliùs infestantur, quæ his actibus ampliùs deseruiunt.

Quare Dæmon plus mali potest in actibus Venereis.

Dicit enim, quòd quia corruptio peccati prima, per quam homo factus est seruus diaboli, in nos per actum generantem deuenit: Ideò maleficij potestas permittitur Diabolo à Deo in hoc actu magis quàm in alijs. Sicut etiam in serpentibus magis ostenditur virtus Maleficorum, vt dicitur, quàm in alijs animalibus, quia per serpentem Diabolus tanquam per suum instrumentum mulierem tentauit. Vnde etiã, vt posteà subdit, licet matrimonium sit opus Dei, tanquam ab eo institutum, adhuc per opera Diaboli interdum destruitur. Non quidem per violentiam, quia censeretur sic fortior Deo: sed ex Diuina permissione, procurando impedimentum

Cur circa Serpentes magis vis Maleficorum versetur.

dimentum actus coniugalis, vel temporale, vel perpetuum.

Ex quibus hoc quod experientia docet dicamus, quòd propter huiusmodi spurcitias explendas, tam erga se, quàm & sæculi potentes, cuiuscunque etiam status & conditionis, innumera Maleficia pertractant, eorum animos ad amorem illicitum, vel Philocaptionem adeò immutando, vt nulla confusione, aut persuasione ab eis desistere valeant. Ex quibus etiam & exterminium fidei, seu periculum intolerabile quotidie imminet, quòd eorum animos immutare taliter sciunt, quòd eis nullum nocumentum siue per se, siue ab alijs fieri permittant, sícque quotidie crescunt. Et vtinam experientia nos minimè edocuisset, imò & odia talia etiam in Sacramento matrimonij coniunctis suscitata per maleficia, & similiter per infrigidationes generatiuæ potentiæ, vt nec redditionem nec exactionem debiti matrimonialis locum pro prole habere valeant. Sed quia amor, & odium in anima existunt, quam etiam Dæmon intrare nequit, ne alicui hæc quasi incredibilia videantur: sub quæstione sunt discutienda: cùm etiam opposita iuxta se posita magis elucescunt.

Philocaptio.

QVÆSTIO VII.

An malefici mentes hominum ad amorem, vel odium valeant immutare.

QVæritur an Dæmones per ipsas maleficales, mentes hominum ad amorem, vel odium inordinatum mutare, & incitare valeant, & arguitur, quòd non secundùm præmissa. Tria sunt in homine, voluntas, intellectus, & corpus. Primum Deus sicut habet per se regere (quia cor regis in manu Domini,) ita secundum per Angelum illustrare, & ipsum corpus per influxus cœlestium corporum dirigere. Prætereà intra corpora Dæmones non possunt esse illa immutando, ergo minus intra animam, eius potentijs odium vel amorem immittendo. Patet consequentia: quia ex natura maiorem habet potestatem supra corporalia, quàm supra spiritualia. Et quidem quòd non possunt immutare, suprà patuit in plerísque locis: Quia nullam formam substantialem vel accidentalem inducere possunt, nisi adminiculo alicuius alterius agentis, sicut etiam quilibet alius artifex. Est etiam ad idem *cap. 26. quæstione quinta, episco. in fine.* Qui credit aliquam creaturam posse transmutari in melius, vel in deterius nisi ab ipso omnium creatore, infideli & pagano deterior est.

Prætereà omne agens ex proposito, cognoscit suum effectum. Si igitur Diabolus posset mentes hominum immutare ad odium, vel amorem, posset internas cogitationes animæ videre, quod est contra illud, quòd in libro de Ecclesiasticis dogmatibus dicitur: Diabolus internas cogitationes non potest videre. Et iterum ibidem: Non omnes cogitationes nostræ malæ à Diabolo excitantur, sed aliquoties ex nostri arbitrij motu emergunt.

Diabolus non est scrutator cordium.

Prætereà amor & odium, sunt circa voluntatem, quæ radicatur in anima, ergo non possunt causari à Diabolo quacunque arte. Tenet consequentia: quia illabi animæ, (vt dicit Aug.) illi soli est possibile, qui eam creauit.

Nemo illabitur animæ, nisi eius creator.

Prætereà si dicatur, quòd post mouere sensitiuas interiores, & sic consequenter voluntatem, non valet: Quia vis sensitiua est dignior, quàm vis nutritiua. Sed Diabolus non potest formare actum virtutis nutritiuæ, vt formet carnem aut os, ergo etiam non potest causare aliquem actum interiorum virium animæ.

Diabolus causat etiam circa animã.

Sed contra. Diabolus non solùm visibiliter, sed etiam inuisibiliter homines tentare dicitur:hoc autem falsum esset, nisi interiùs circa animam, & eius potentiam aliquid causare posset. Prætereà Damasc. *in suis sententiis*: Omnis malitia & omnis immunditia à Diabolo excogitata sunt. Et Dionys.4. *cap. de Diui. nom.* Multitudo Dæmonum, causa omnium malorum, & sibi & alijs.

Responsio: hic primò danda est distinctio de causa: & secundò qualiter potest interiores potentias animæ immutare, dicuntur Sensitiuæ interiores, & sic tertiò concludetur propositum.

Causa alicuius dicitur dupliciter.

Quò ad primum, considerandum est: quòd causa alicuius potest aliquid dici dupliciter. Vno modo directè, alio modo indirectè. Indirectè quidem, sicut cùm aliquid agens, causat aliquam dispositionem ad aliquem effectum, dicitur esse occasionaliter & indirectè causa illius effectus. Sicut si dicatur, quòd ille, qui secat ligna est occasio combustionis ipsorum: Et hoc modo dicere possumus, quòd Diabolus est causa omnium peccatorum nostrorum: quia ipse instigauit primum hominem ad peccandum: ex cuius peccato consequuta est in toto genere humano quædam pronitas ad omnia peccata. Et sic intelligenda sunt verba Damasceni & Dionysij.

Directè autem dicitur aliquid esse causa alicuius, in quantum operatur directè ad illud, & hoc modo Diabolus non est causa omnis peccati, Non enim omnia peccata committuntur Diabolo instingante, sed quædam ex libertate arbitrij, & carnis corruptione. Quia vt Origines dicit: Etiamsi Diabolus non esset, homines haberent appetitum cibi, & Venereorum & huiusmodi. Circa quæ inordinationes multæ contingunt, nisi per rationem talis appetitus refrenetur. Refrenare autem in ordine huiusmodi appetitum, subiacet libero arbitrio, super quem etiam Diabolus minùs habet potestatis.

Etsi Diabolus non esset, Venerea flagrarent homines.

Sed quia per hanc distinctionem non possumus discernere, qualiter interdum amor illicitus, seu philocaptio procurari potest, est vlteriùs aduertendum, quòd Diabolus, licèt non possit esse causa illius inordinati amoris, directè cogendo hominis voluntatem, potest tamen esse per modum persuadentis. Et hoc iterum dupliciter, scilicet visibiliter & inuisibiliter. Visibiliter, sicut cùm in alia specie hominis sensibiliter etiam apparet ipsis Maleficis, & eis sensibiliter loquitur, & persuadet peccatum. Sicut tentauit primos parentes in Paradiso in specie serpentis, Christum in deserto in aliqua specie ei visibiliter apparens.

Per modũ persuadentis cogit Diabolus voluntatem.

Et quia non est putandum, quòd solùm sic persuadeat hominem, quia sequeretur, quòd nulla alia peccata fierent ex instructione Diaboli, nisi quæ Diabolus visibiliter apparens persuaderet. Ideò dicendum est, quòd etiam inuisibiliter instigat hominem ad peccandum. Quod quidem fit dupliciter, per modum persuasionis, & per modum dispositionis. Per modum persuasionis, sicut cùm proponitur aliquid virtuti cognitiuæ vt bonum. Et hoc potest fieri tripliciter: Quia vel proponitur quantùm ad intellectum, vel quantùm ad sensum interiorem, vel exteriorem. Quantùm ad intellectum quidem: quia intellectus humanus potest adiuuari ab Angelico intellectu bono, vel aliquid cognoscendum per modum illuminationis cuiusdam, vt Dionysius dicit: Ratio, quia sicut intelligere, secundùm Philosophum, est quoddam pati: Ideò potest imprimere in intellectum aliquam speciem, vnde actus intelligendi elicitur.

Intelligere est aliquod pati.

Et si dicatur, quòd Diabolus etiam hoc

hoc facere posset sua virtute naturali, quæ non est diminuta, vt patet ex præcedente. Dicendum, quòd non potest per modum illuminationis, sed per modum persuasionis. Ratio, quia intellectus hominis, est istius conditionis, quòd quantò magis illuminatur, tantò magis cognoscit verum, tantò magis potest sibi cavere à deceptione. Et quia hanc deceptionem Diabolus finaliter intendit, ideò quæcunque eius persuasio non potest dici illuminatio, licèt possit dici revelatio in quantum, per impressionem quandam in vires sensitivas interiores, aut exteriores, vbi visibiliter persuaderet, aliquid imprimeret: vnde intellectualis cognitio persuaderetur ad aliquem actum exercendum.

Persuasio Diaboli dicitur revelatio non illuminatio.

Quod qualiter fieri potest, videlicet, vt in vires interiores aliquid imprimere possit. Advertendum est, quòd quia corporalis natura nata est naturaliter moveri localiter à spirituali. Patet hoc in corporibus nostris, quæ ab animabus moventur: Similiter in corporibus cœlestibus. Non est autem apta, nata formari ab ea immediatè, & loquimur præcipuè de formis à foris manendo, non ab informando. Vnde oportet, quod concurrat aliquod corporale agens, vt probatur *in 7. metaph.* Materia corporalis naturaliter obedit bono vel malo Angelo ad motum localem: Quo stante, quia Dæmones sic per motum localem semina colligere possunt & coniungere, seu adhibere aliquibus effectibus mirabiliter faciendis: Vt de Magis Pharaonis contigit, vbi produxerunt serpentes, & vera animalia: vbi debita activa debitis passivis coniungebant. Ideò quæcunque ex motu locali materiæ corporali accidere possunt, nihil prohibet per Dæmones fieri, nisi divinitùs impediantur.

Magi Pharaonis veros serpentes produxerunt.

Quo iterum statuto, sic volumus intelligere, quomodo potest phantasiam hominis & interiores potentias sensitivas incitare ad apparitiones & impetuosos actus per motum localem. Notandum quòd sicut Philosophus in libro de somno & vigilia, assignat causam apparitionis somniorum per motum localem: ex eo quòd cùm animal dormit, descendente plurimo sanguine ad principium sensitivum, simul descendunt motus sive impressiones, relictæ ex sensibilium motionibus præteritis, & quæ conservatæ fuerunt in spiritibus, sive virtutibus sensibilibus interioribus, quæ sunt Phantasia seu imaginatio: quæ idem sunt, secundùm sanctum Thomam, vt patebit.

De Apparitionibus.

Est enim Phantasia, seu imaginatio quasi thesaurus quidam formarum per sensus acceptarum. Vnde contingit, quod ita movet principium apprehensivum, id est, potentiam conservatoriam specierum, quòd apparent in Phantasijs ita recenter: ac si tunc principium sensitivum à rebus ipsis exterioribus recenter immutaretur.

Phantasia quid.

Verum est, quòd non omnes hæc intelligunt, sed si quis se occupare vellet, considerare haberet numerum & officium sensuum interiorum: qui secundùm Avicennam *in libr. de animâ*, licèt dicas esse quinque, scilicet, Sensum communem, Phantasiam, Imaginativam, Æstimativam, Memoriam: Tamen secundùm B. Thom. *in prima parte quæst.* 79. dicit, esse quatuor tantùm, eò quòd potentiam imaginativam, & phantasiam ponit vnam. Timetur prolixitas, ideò obmittitur declaratio, eò quòd etiam quia in plerísque locis de his pertractatur.

Quinque officia sensuum.

Tantummodò hoc quod dictum est, phantasiam esse thesaurũ formarum, & alicui videretur memorativam esse huiusmodi, distingue, quia phantasia est thesaurus, seu conservatorium formarum per sensum acceptarum, memoria autem thesaurus intensionum, quæ per

Memoria est thesaurus intentionum.

per sensum non accipiuntur. Quis enim videns Lupum, fugit non propter indecentiam coloris, aut figuræ: quæ sunt formæ receptæ à sensibus exterioribus, & repositæ in Phantasia, sed fugit quia inimicus naturæ. Et hoc habet per quandam intentionem, & apprehensionem existimativa, quæ apprehendit vt nocivum, & canem vt amicum. Sed conservatorium illarum intentionum est memoria: quia recipere & retinere, in corporalibus reducuntur ad diversa principia: nam humida benè recipiunt, & malè retinent, è contrario autem est de siccis.

Somniorũ apparitiones.

Ad propositum. Hoc quod contingit in dormientibus de apparitionibus somniorum ex spirituum, id est, specierum in conservatorijs repositarum motu, & ex hoc naturali motu locali propter cómotionem sanguinis & humorum, ad principia illa, id est, ad virtutes sensitivas interiores: & dicimus motu locali intrinseco in capite & in cellulis capitis.

Hoc etiam potest accidere ex consimili motu locali per Dæmones procreato. Et non tantùm in dormientibus, sed & vigilantibus: in quibus Dæmones possunt admovere & commovere interiores spiritus & humores, vt species conservatæ in conservatorijs educantur de thesauris ad principia sensitiva, id est, ad virtutes illas Imaginativam & Phantasticam, vt res aliquas habeat talis imaginariè: & talis dicetur interior tentatio.

Et non mirum, quòd Dæmon hoc possit sua naturali virtute, cùm quilibet homo per se vigilans, & vsum rationis habens, vel voluntariam commotionem specierum conservatarum educere potest de suis thesauris, scilicet conservatorijs huiusmodi species, vt res aliquas ad suum placitum imaginetur, quo stante iam clarè intelligitur materia de amore illicito.

Ligatio rationis à Dæmonibus.

Nam quia Dæmones, vt dictum est, commovere possunt huiusmodi species, &c. faciunt ista dupliciter. Aliquando absque ligamine vsus rationis, vt de tentatione dictum est, & per exemplum de voluntaria adhæsione, quæ interdum fit. Aliquando autem quòd totaliter vsus rationis ligetur. Et hoc etiam possumus exemplificare per naturales quosdam defectus: vt in phreneticis, & ebrijs: ergo non mirum, quòd Dæmones sic ligare possunt, Deo permittente, vsum rationis: & tales dicuntur Arreptitij: & inde Arreptitius, ab arripio arripis, quia arreptum à Dæmone. Et hoc dupliciter, vel absque Malefica, & maleficio, vel cum ea absque maleficio. Quia vt Philosophus in præfato libro dicit, quòd aliquis in passione existens, à modica similitudine movetur, sicut amans ex modica similitudine amati, & sic odium habens. Ideò Dæmones, qui per actus hominum experiuntur, quibus passionibus magis subduntur, illos ad huiusmodi amorem vel odium inordinatum instigant eo fortiùs, in eorum imaginationem & efficaciùs imprimendo hoc, quod contendunt, quantò etiam id faciliùs possunt. Faciliùs autem possunt, quantò etiam amans faciliùs speciem reservatam ad principium sensitivum, id est, imaginationẽ educit, & in eius cogitatione delectabilius moratur.

Arreptitij.

Quomodò odium vel amor per Dæmones excitetur.

Cum malefico verò, quando talia per Maleficas, & ad Maleficarum instantiam propter pactum initum cum eis procurat: de quibus enumerare præ multitudine tam in spiritualibus, quàm in sæcularibus non est possibile. Quòd enim adulteri pulcherrimas vxores dimittentes in fœdissimas alias inardescunt.

Vetula quatuor Abbates interimẽs amore.

Novimus vetulam, tres successivè Abbates, vt publica omnium fratrum fama in illo monasterio etiam in hodiernum diem refert, non solùm in his maleficiasse, sed & interemisse, quartum iam simili modo dementasse. Quòd & ipsa

ipsa publica voce fatetur nec veretur dicere, feci & facio: nec desistere à meo amore poterũt, quia tantùm de meis stercoribus comederunt, quantitatem per extensum brachium demonstrando. Fateor autem, quia nobis non aderat vlciscendi & inquirendi super eam facultas, ideò adhuc superest.

Esus stercorũ amorem operatur.

Et quia dictum fuit in principio distinctionis, quòd inuisibiliter instigat Diabolus hominem ad peccandum, non solùm per modum persuasionis, vt dictum est, imò etiam per modum dispositionis, licèt non deseruiat ad propositum, tamen sic declaratur: Per consimilem enim admonitionem, mouendo spiritum & humorem, facit aliquos magis dispositos ad irascendum vel concupiscendum, vel ad aliud huiusmodi. Manifestum est enim, quòd corpore aliqualiter disposito, est homo magis pronus ad concupiscentiam, & iram, & huiusmodi passiones: quibus insurgentibus, homo disponitur ad consensum. Sed quia præcedentia difficile prædicare, ideò faciliori modo pro populi auisamento sunt declaranda. Et à quibus remediis possint tales maleficiati liberari, tractatur in tertia parte.

Diab. instigat inuisibiliter per modũ dispositionis.

Modus proponendi præmissa de amore illicito in sermonibus ad populum.

PRædicator de supra dictis sic mouet quæstionem, An Catholicum sit asserere, quòd Maleficæ valeant ad amorem alienarum fœminarum inordinatum mentes hominum immutare, & eorum corda sic succendere, vt nulla confusione, plagis, verbis aut factis, ad desistendum valeant cogi: & similiter ad odium inter matrimonialiter coniunctos incitare, vt nec redditionis, nec exactionis debiti matrimonialis locum pro prole habere valeant: quinimò interdùm eos oportet currere ad amasias, intempestiuæ noctis silentio, per multa terrarum spatia.

An Maleficæ valeant ad amorem corda succendere.

Super quæ, si voluerit, argumenta aliqua ex præcedenti quæstione sumat. Si non dicat tantummodò quòd quæstiones istæ patiuntur difficultates propter amorem & odium, qui cùm fundantur in voluntate, quæ in suo actu semper libera est, nec cogi potest per aliquam creaturam, nisi à Deo, qui eam regere potest, vnde nec Dæmõ, vel Malefica eius virtute ad amorem vel odiũ voluntatem cogere videtur. Item, quia voluntas, sicut & intellectus, subiectiuè existunt in anima & illabi animæ illi soli est possibile qui eam creauit, ideò difficultatem patitur quæstio, quoad veritates enucleandas in suis partibus.

His tamen non obstantibus. Dicendum est primò super Philocaptionem & odium, secundò super Maleficium generatiuæ potentiæ. De primo, quòd licèt in intellectum & voluntatẽ hominis immediatè Dæmon nequeat operari, tamen secundùm omnes Doctores Theologos *in 2. sentent.* de virtute Dæmonis in operando in corpus, & in potentias corporis, siue corpori alligatas, siue sint sensus interiores, siue exteriores, permittente Deo, agere valent. Hoc probatur auctoritate & ratione ex præcedenti quæstione, si placet inuenit, si non dicat auctoritatem & rationem *Iob. 2.* Dæmoni dixit Deus: Ecce in manu tua, id est, potestate, est Iob. Et hoc erat quò ad corpus, quòd patet, quia in animam noluit dare. Vnde dicit: Veruntamen animam eius serua, id est, illæsam serua. Ratio qui enim dedit corpus, dedit etiam super omnes potentias corpori alligatas, vt sunt quinque exteriores, & quatuor interiores, scilicet sensus cõmunis, phantasia siue imaginatiua, æstimatiua, & memoratiua. Si non potest aliter declarari, detur de porcis & ouibus exemplũ: vbi porci per memoratiuã redire sciunt, & oues lupum

De Philocaptione.

Deus dedit potestatem Diabolo in corpus Iob. non in animã.

Per memoratiuã porci redire sciunt.

 lupum

lupum & canem discernunt ex naturali imaginatione, vnum tanquam inimicum alterum tanquam amicum suæ naturæ.

Necessariò intelligens phantasias speculatur.

Consequenter cùm omnis nostra cognitio intellectiua ortum habet à sensu (cum intelligentem, iuxta philosophum *in 2. de anima*, necesse sit phantasmata speculari.) Ideò sicut Dæmon potest interiorem phantasiam immutare, sic etiam intellectum obtenebrare. Et hoc quidem non erit immediatè agere in animam, sed mediantibus phantasmatibus. Item, quia nihil amatur nisi cognitum.

Dentur exempla ad placitum de Auro, quod amat auarus, quia intelligit eius virtutem, &c. Ideò obtenebrato intellectu, obtenebratur, & sua volũtas in suis affectionibus. Hoc autem potest facere Dæmon absque Malefica & cum Malefica, imò & accidere possunt ex sola incautela oculorum. Et de singulis trademus exempla. Nam vt *Iac.* 1. dicitur. Vnusquisque tentatur à concupiscentia sua abstractus & illectus. Deinde concupiscentia cùm conceperit, parit peccatum, peccatum verò, cùm consummatum fuerit, generat mortem. Sic Sichem cùm vidisset Dinam exeuntem ad videndum mulieres regionis, adamauit eam, & rapuit, & dormiuit cum illa, & conglutinata est anima eius cum ea. *Genes.* 34. & secundùm gloss. Inermæ animæ sic accidit, quando postpositis propriis vt Dina negotia aliena curat, seducitur consuetudine, & fit vna vnitate sensus cum illicitis.

Concupiscentia mater peccati.

De secundo, quòd etiam absque maleficis oriuntur interdum, & tentatione Dæmonum principaliter, sic declaratur. Nam Ammon sororem suam Thamar speciosissimam adamauit, & deperierat in eam valde, ita vt propter eius amorem ægrotaret, 2. *Reg.* 13. Non enim in tãtùm facinus stupri quis prosiliret, nisi in toto corruptus, & à Diabolo grauiter tentatus. Vnde glossa *ibidem*. Hoc monet nos, & ideò Deus permisit, vt semper cautè agamus, ne vitia in nobis dominentur, & princeps peccati, qui falsam pacem periclitantibus spondet, nos paratos inueniens improuisè trucidet.

Sancti etiã amore mulierum tentati.

De hoc secundo genere amoris refertus est liber sanctorum Patrum, qui fert, quòd licèt omnem tentationem carnalis concupiscentiæ sibi subtraxissent, tamen vltrà quam credi potest tenebantur aliquoties amore mulierum. Vnde & 2. *Corinth.* 12. Apostolus dicit: Datus est mihi stimulus carnis meæ, angelus Satanæ, qui me colaphizet, *vbi glossa*. Tentando per libidinem datus est mihi. Tentatio autem, cui non consentitur non est peccatum, sed materia exercendi virtutem. Et hoc intelligitur, de tentatione, quæ ab hoste, non à carne, quæ semper est ad minus peccatum veniale, etiamsi ei non consentiatur. Poterit prædicator aliqua exempla deducere, si placuerit.

Stimulus carnis S. Pauli fuit amor mulierum.

Tentatio cui non consentitur, nõ est peccatũ.

Quomodo discernẽdum, an amor ex Diabolo, vel maleficio procedat.

De tertio, quòd amor illicitus proueniat ex maleficiis Dæmonum, discussum est suprà, & de hac loquimur tentatione.

Et si quis diceret, quomodo posset discerni, quòd non ex Diabolo, sed solum ex maleficio talis amor inordinatus procedit. Dicendum quòd ex multis. Primò, si taliter tentatus pulchram & honestam habeat vxorem, & oppositum constat de altera, &c. Secundò, si iudicium rationis omnino ligatur, quod nullis plagis: seu verbis, aut factis, aut etiam confusionibus ad desistendum ab ea induci valeat. Et tertiò potissimè, quando se continere non potest, quin interdum inopinatè se etiam per longum spatium, non obstante asperitate itineris (prout ex talium confessione quisque sentire potest) se transferre habeant, siue de die siue de nocte. Nam sicut dixit Chrysost. *super Matth.* 20. de Asina quam Christus equitauit: quòd cum Dæmon voluntatem hominis peccato possidet,

quasi

quasi ad libitum trahit quod placet. Exemplum dans de naui in mari, perdito gubernaculo, quæ ad libitum venti proiicitur: & sicut qui equo potenter insidet, & Rex Tyranni habens possessionem. Quartò discernitur in eo, quòd inopinatè & subitò vehuntur, & immutantur interdum, vt nihil eis obstare possit. Elicitur etiā ex ipsius personæ infamia Et antequam ad vlteriorem quæstionem, de maleficis, circa potentiā generatiuā, procedamus, quæ etiā annexa est: primò soluenda sunt argumenta.

Sequuntur solutiones argumentorum.

Voluntas regitur à Deo, sicut intellectus ab Angelo.

AD argumenta autem respondendo. Ad primum, quòd voluntas hominis regatur à Deo, sicut intellectus ab Angelo bono. Patet solutio. Intellectus enim sicut tantummodò illustratur ab Angelo bono ad cognitionem veri: vnde sequitur amor boni: quia Verum & Ens conuertuntur. Ita & intellectus potest à malo obtenebrari in cognitionem veri apparentis: & hoc per confusionem specierum, principiis sensitiuis. i. virtutibus & potentiis sensitiuis interioribus repræsentatis: vnde sequitur amor inordinatus apparentis boni: putà corporalis delectationis, quam & tales quærunt.

Verum & Ens conuertūtur.

Quomodo Dæmones immutationes in corporibus operentur.

Ad secundum argumentum, quòd intra corpora non possunt esse illa immutando, partim est verum, & partim non, & hoc quo ad triplicem immutationem. Non enim possunt illa immutare, quantùm ad eductionem alicuius formæ, siue substantialis, siue accidentalis: Quæ etiam potiùs dicenda est productio quàm immutatio, siue adminiculo alicuius alterius agentis, aut etiam siue Diuina permissione. Si autem loquamur de immutatione qualificatiua, vt de sanitate & infirmitate, sicut ex præcedentibus patet, possunt varias infirmitates etiam vsque ad ligamen rationis immittere, & sic odium & amorem inordinatum procurare.

Potest etiam addi tertia immutatio, quæ fit, quando Angelus bonus, vel malus illabitur corpori, sicut dicimus, quòd Deus tantummodo illabitur animæ, id est essentiæ animæ. Sed vbi dicimus, quòd Ang. illabitur corpori, præcipuè malus, vt in obsessis, ibi non illabitur infra terminos essentiæ corporis, quia sic ille solummodò, qui dat esse, scilicet Deus creator, illabi potest, & continetur, tanquam qui habet intrinsecam operationem animæ. Dicunt tamen illabi corpori, quando aliquid operatur circa corpus: Quia ibi est vbi operatur, vt dicit *Damasc.* & tunc operatur infra terminos corporalis quantitatis: & infra terminos essentiæ corporis.

Quomodo Diabolus illabatur obsessis. Diab. est vbi operatur.

Vnde elicitur, quòd corpus habet terminos duplicis rationis, quantitatis & essentiæ. Et est distin. sicut inter suppositum & naturam. Vnde sicut corpori illabi possunt, ita & potentiis affixis organis corporalibus, & per consequens, possunt impressiones facere in potentias: Vnde per accidens, talis operatio & impressio resultat in intellectum, cùm eius obiectum sit phantasma, sicut color visus, vt dicitur *in 3. de anima.* Et consequenter per accidens vsque ad voluntatem. Quia voluntas suum obiectum recipit ab intellectu sub ratione boni, secundùm quod intellectus apprehendit aliquid in ratione boni, veri & apparentis.

Ad tertium argumentum, cognoscere cogitationes cordis est dupliciter, vel in suo effectu, vel vt sunt in intellectu. Primo modo non solum Angelus, sed & homo cognoscere potest: licèt Angelus subtiliùs, vt patebit. Nam interdum cogitatio cognoscitur, non solùm per actum exteriorem, sed etiam per immutationem vultus. Et etiam Medici aliquas affectiones animi per pulsum cognoscere possunt. Vnde Aug. *in lib. de Diuin. Nom.* dicit: quod aliquando hominum dispositiones, nō solùm voce

De cogitationibus cognoscendis.

 prolata,

prolatas, sed etiam cogitatione conceptas, quæ vt signa quædam ex animo, exprimuntur in corpore, tota facilitate perdiscunt. Quamvis *in lib. Retractationum* hoc dicat non esse asserendum, quomodò hoc fiat: existimo quod retractat, si quis diceret eum sensisse, quòd cogitationes Dæmon cognosceret in intellectu.

Alio modo possunt cognosci cogitationes, provt sunt in intellectu, & affectiones provt sunt in voluntate, & sic solus Deus cogitationes cordium & affectiones voluntatum cognoscere potest. Cuius ratio est: quia voluntas creaturæ rationalis soli Deo subjacet, & ipse in eam solus operari potest, qui est principale eius objectum & vltimus finis. Et ideò ea, quæ in voluntate sunt, vel ex voluntate sola dependent, soli Deo sunt nota. Manifestum est autem quòd ex sola voluntate dependet, quòd actu aliquis aliqua consideret. Quia cùm aliquis habet habitum scientiæ, vel species intelligibiles in eo existentes, vtitur eis cùm vult.

Voluntas hominis soli Deo subjacet.

Probatur etiam ex his quæ dicta sunt, quia Angelus non potest illabi animæ, ergo non potest per naturam videre ea, quæ sunt in anima, & quamdiu sunt in intimo animæ. Vnde quando arguitur: Dæmon non potest videre cogitationes cordium, ergo non potest corda seu mentes hominum ad amorem vel odium incitare. Dicitur, quod sicut cognoscit, scilicet per effectus & subtiliori modo quàm homo: ita etiam subtiliori modo potest immutare ad odium vel amorem, commovendo phantasmata, & intellectum obtenebrando.

Angelus non cognoscit ea quæ sunt animæ.

Est etiam aliquid timorosis conscientijs & virtuosis, pro eorum consolatione, advertendum quòd immutatio sensibilis exterior, & corporalis, quæ concomitatur cogitationes hominis, quandoque est ita exilis & indeterminata, quòd Diabolus per eam incertam cognitionem cogitationis venire non potest, præsertim quando studijs, aut bonis operibus vacant interpellatim, & tales tunc in somnis plus vexat: experientia hoc docet. Quandoque est ita fortis & determinata, quòd per illam potest cognoscere cogitationem, quantùm ad speciem: vt quòd cogitat de invidia, vel de luxuria. Sed an per eam possit certitudinaliter cognoscere quantùm ad omnes circunstantias, vt videlicet super talem, vel talem, sub dubio dimittamus, sicut & reperimus. Nisi quod verum est, quòd tales circumstantias ex actibus postmodum cognoscere potest.

Consolatio pro meticulosis.

Diabolus vexat pios in somnis.

Ad quartum, quia licèt illabi animæ tantùm conveniat Deo, tamen illabi corpori, & per consequens potentijs affixis corpori modo suprà tacto, hoc potest convenire Angelo sive bono, sive malo: vnde amor & odium in tali homine accusari possunt. Ad aliud quod virtus sensitiva sit dignior quàm nutritiva, quæ tamen non potest immutari ab eo. Dicendum, quòd imò super vim nutritivam etiam posset, ita vt aliquid citiùs vel tardiùs dirigatur in os vel in carnem: sed ad illud non cooperatur, sicut ad impediendum vel agitandum vires sensitivas interiores, vel exteriores, & hoc propter suum lucrum quod ex sensuum deceptione & intellectus illusione plurimùm procurat.

Sensitiva dignior nutritiva.

QVÆSTIO VIII.

An generativam potentiam, seu actum Venereum Malefici impedire possint: quod Maleficium in bulla continetur.

SEcundò, eadem veritas, scilicet, quòd adulteræ, fornicariæ, &c. amplius existunt maleficijs, ostenditur per impedimen-

pedimentum maleficiale super actum generativæ potentiæ. Et vt veritas magis elucescat, arguitur primò, quòd non sit possibile. Quia si tale maleficium esset possibile, posset etiam maritatis contingere: quod si conceditur, tunc cùm matrimonium sit opus Dei, & maleficium opus Diaboli, fortiùs erit opus Diaboli opere Dei. Si verò conceditur, quòd tantummodò fornicarijs & non maritatis, tunc redibit opinio, quod maleficium nihil sit in re, sed tantùm in opinione hominum: cuius oppositum in prima quæstione tactum est. Aut dabitur ratio cur istis & non illis contingere possunt, & cùm non videbitur subesse alia ratio, nisi quia opus Dei, Matrimonium existit. Et ista ratio secundùm Theologos, non concludit vt patet *in* 4. *dist*. 34. de impedimento maleficiali, manet adhuc argumentum quòd opus Diaboli erit fortius opere Dei. Et cùm hoc sit inconveniens asserere, ergo etiam inconveniens est asserere per maleficium posse impediri actum Venereum.

An per Maleficia impediantur res Venereæ.

Item Diabolus non potest impedire actus aliarum virium naturalium, vt comedendi, ambulandi, erigendi, quod videtur esse verum ex eo, quia interimere possent totum mundum.

Prætereà, cùm actus Venereus æqualiter se habet ad omnem mulierem si impeditur: impeditur etiam ad omnem mulierem, sed hoc est falsum: ergo & primum. Quod falsum sit docet experientia, cùm tales qui dicunt se maleficiatos, sunt potentes ad alias, licèt non ad illas quas cognoscere non potest: quia videlicet non vult, vnde nihil potest in re.

In contrarium & pro veritate est *cap. Si per sortiarias*, 33. *q*. 8. Item omnium Theologorum & Canonistarum sententia, vbi tractant de maleficiali impedimento matrimonij.

Quod homo potest, Diabolus subtiliter potest.

Item ratio alludit, cùm maior sit potestas Dæmonis quàm hominis: & homo impedire potest potentiam generativam, sive per herbas frigidissimas, sive per alia impedimenta, &c. vt quisque imaginari potest: ergo & Dæmon qui acutioris scientiæ existit facere per amplius potest.

Responsio: ex duobus quæ suprà tacta sunt, veritas satis patere potest, licèt modus impediendi non sit speculativè declaratus. Nam tactum est, quod maleficium non est solum opinione hominum, quasi nihil in re, imò effectus innumeri maleficiales accidere possunt verè & realiter Deo permittente. Ostensum est etiam quod Deus amplius permittit, super vim generativam propter maiorem eius corruptionem, quàm super alios actus humanos. Sed de modo, quo tale impedimentum procuratur, est advertendum, quod non procurat solùm circa vim generativam, sed etiam circa vim imaginativã seu phantasiam.

Quinque modi impediendi Venerem.

Et super hoc notat Petrus de Palude *in suo* 3. *dist in*. 34. quinque modos; Dicit enim, quod quia Dæmon, ex hoc quod est spiritus, habet potestatem super creaturam corporalem, ad motum localem prohibendum vel faciendum. Ideò potest corpora impedire ne sibi appropinquent directè vel indirectè, interponendo se quandoque in corpore assumpto. Sicut accidit sponso, qui desponsaverat Idolum, & nihilominùs contraxerat cum iuvencula, nec propter hoc poterat eam cognoscere. Secundo modo hominem inflammare ad actum illum, vel etiam refrigerare ab actu illo, adhibendo occultè virtutes rerum, quas optimè novit ad hoc validas. Tertio modo turbando æstimationem & imaginationem, qua reddit mulierem exosam: Quia potest, vt dictum est, in imaginationem imprimere. Quartò reprimendo directè rigorem membri fructificationi congruentis, sicut etiam motum localem reprimere potest.

Desponsans Idolum.

Quintò

Quintò prohiberi missionem spirituum ad membra, in quibus est virtus motiva: quasi intercludendo vias seminis: ne ad vasa generationis descendat, vel ne ab eis recedat, vel ne excidat, vel emittatur, & multis alijs modis.

Et subdit de hoc, quod suprà tactum est ab alijs Doctoribus, concordando dicens. Plus enim permittit Deus super hunc actum, per quem primum peccatum diffunditur quàm super alios actus humanos: Sicut & super serpentes, qui magis incantationibus deserviunt, quàm alia animalia. Et post pauca dicit: Idem etiam de muliere est, quia potest imaginationem eius sic dementare, vt exosum habeat virum, quòd pro toto mundo non permittit se cognosci.

Serpentes magis incantationibus obnoxij.

Pòst vult dare rationem, quare plus maleficiantur viri circa talem actum, quàm mulieres: & dicit, quòd quia tale impedimentum fit interdum per obstrusionem vasis, vel etiam per motum localem, reprimendo rigorem membri, quæ potiùs & faciliùs in viris contingere possunt, ideò plures viri maleficiantur, quàm mulieres. Posset etiam quis dicere, quod ideò, quia plures mulieres superstitiosæ sunt, quam viri, & potiùs allicere cupiunt viros quàm mulieres. Vel etiam in dispunctum hoc faciunt mulieris coniunctæ, vt vtrobique faciat occasionem adulterandi, dum vir alias cognoscere potest, & non propriam: & similiter vxor etiam alios habeat quærere amores.

Cur in Venereis magis maleficiantur viri quàm fœmina.

Addit etiam, quòd Deus permittit ampliùs sævire in peccatores quàm in iustos. Vnde Angelus dixit Tobiæ: In illos qui libidini vacant, accipit Dæmonium potestatem. Sed etiam aliquando in iustos, sicut in Iob: Sed non circa vim generativam, propter quæ debent facere confessiones & alia bona. Ne ferro manente in vulnere, frustra sit medicinam apponere. Hæc Petrus. Sed de amotione talis effectus patebit in tertia parte operis.

Incidentaliter aliqua dubia, in quæstione de impedimento cohabitationis matrimonialis, declarantur.

INcidentaliter verò si quæritur: Quare actus ille aliquando impeditur respectu vnius mulieris, & non respectu alterius. Responsio secundùm Bonaven. hæc est: Vel quia Sortilegus, seu Malefica ad hoc respectu personæ determinatæ Diabolum immutavit: vel quia Deus respectu personæ cuiuslibet impedire non permittit. Occultum enim Dei iudicium hîc latet, vt patet in vxore Tobiæ. Et addit.

Actus carnalis cur respectu vnius, & non alterius mulieris impeditur. Modi impediendi vim generativam.

Si quæritur, quomodo Diabolus hoc facit, dicendum quod impedit generativam vim non impedimento intrinseco, lædendo organum, sed extrinseco, impedimento vsum, vnde quia est impedimentum artificiale, non naturale, ideò potest impedire ad vnam, quod non ad alias: Vel tollendo excitationem concupiscentiæ ad illam & non adversus aliam, & hoc per virtutem propriam, vel herbam, vel lapidem, vel per aliquam naturam occultam. Et hæc conveniunt cum dictis Petri de Palude.

Præterea cùm impotentia talis actus quandoque ex frigiditate naturæ seu naturali defectu contingit. Si quæritur, quomodo potest discerni, quòd ex maleficio vel non maleficio contigerit? Respondit Host. *in Summa* (licèt hoc non sit prædicandum publicè) quando virga nullatenùs movetur, & nunquam potuit cognoscere, & hoc est signum frigiditatis. Sed quando movetur & & erigitur, perficere autem non potest, est signum maleficij.

Quomodò frigiditas naturæ à Maleficio dignoscatur.

Notandum insuper, quòd non solùm fit maleficium, ne quis actum illum exercere valeat, sed etiam aliquando fit ne mulier concipiat, vel vt abortum faciat.

Impotentes facientes sunt homicidæ.

Sed nota secundùm Canonum sanctiones, quòd quicunque propter vindictæ libidinem explendam, vel propter odium aliquid fecerit viro vel mulieri propter quod non posset generare vel concipere, reputatur homicida. Extra: de homicid. Si aliquis. Et nota, quòd communiter loquitur Canon de amatoribus sæculi, qui suis amasiis per pocula, ne confusionem incurrant, talia procurant: vel etiam per certas herbas, naturam nimium infrigidantes, absque auxilio Dæmonum. Vnde pœnitentes sicut homicidæ sunt puniendi. Maleficæ, per maleficia talia procurantes, sunt secundùm leges vltimo supplicio puniendæ, vt suprà in prima quæstione tactum est.

An maritatis possit impotentia machinari.

Et pro solutione argumentorum, vbi difficultatur, an matrimonialiter coniunctis talia contingere possint. Est vlteriùs aduertendum, quòd licet ex his quæ tacta sunt non pateat super hoc veritas, tamē verè & realiter illis in matrimonio, sicut & extra, contingere possunt. Et prudens lector, qui copiam librorum habet, inueniet, tam apud Theologos; quàm Canonistas, præcipuè. Extra: & in materia de frigidis & maleficiatis, & *in 4.dist.*34. mutuò concordantes, & duos errores reprobantes: præsertim circa matrimonialiter coniunctos qui sentire videbantur, quod tale maleficium non posset contingere inter matrimonialiter coniunctos, moti illis rationibus, quòd Diabolus non posset opera Dei destruere.

Maleficiū esse reuera, non in opinione.

Et primus error, qui ab eis reprobatur, est contra illos, qui dicebant, maleficium nihil esse in mundo, sed tantùm esse in opinione hominum, qui ex ignorantia causarum occultarum, & quas etiam nullus hominum scire poterit aliquos effectus naturales maleficiis imputabant, quasi illos efficerent non occultæ causæ, sed Dæmones per se vel maleficos. Hic error, licèt ab omnibus aliis Doctoribus sub simplici falsitate reprobetur, tamen à Sancto Thoma acrius impugnatur, vbi ipsum tanquam hæresim condemnat, dicens, quæ hic error ex radice infidelitatis procedit: Et quia infidelitas in Christiano hæresis dicitur, ideò tales vt Hæretici meritò suspecti sunt. De qua tamen materia etiam in 1. quæstio. tactum est, licèt ibi non taliter sit declaratum. Nam si quis alia dicta Doctoris Sancti in aliis locis considerat rationes, inueniet, quare asserit talem errorem extra radicem infidelitatis procedere.

Nam in quæstionibus de malo, vbi tractat de Dæmonibus, & in quæst. prima. An Dæmones habeant corpora naturaliter sibi vnita: Inter alia quæ ibi recitantur, mentio de illis, qui singulos effectus referebant ad virtutes cœlestiū corporum: quibus & subesse dicebant occultas causas effectuum inferiorum: dicens: Considerandum est quod Peripatetici, Aristotelis sectatores, non posuerunt Dæmones esse, sed ea quæ attribuuntur Dæmonibus, dicebant prouenire ex virtute cœlestium corporum & aliarum naturalium rerum. Vnde August. *dicit* 10. *de ciuit. Dei.* Porphyrium visum fuisse quæ herbis, & lapidibus, & animantibus, ac sonis certis ac vocibus, ac figurationibus atque figmentis quibusdam, etiam obseruatis in cœli conuersione motibus syderum, fabricari in terra ab hominibus potestates syderum idoneas variis effectibus exequendis. Ex quibus apparet error quòd omnia reducebant in causas occultas syderum, & Dæmones tantum modò fabricarentur ex opinione hominum.

Peripateticorum opinio de Dæmonibus.

Sed quòd hæc positio sit falsa, manifestè probat S. Thomas, ex hoc ibidē quæ reperiuntur aliquæ operationes Dæmonum, quæ nullo modo possunt ex aliqua naturali causa procedere, putà quòd aliquis obsessus à Dæmone loquatur linguam ignotam: & multa alia

inueniuntur opera Dæmonum, tam in Arreptitiis quàm Necromanticis artibus, quæ nullo modo possunt nisi ex aliquo intellectu procedere, ad minus bona secundum naturam, licèt mala secundum voluntatem. Et ideò coacti fuerunt propter inconuenientia tacta alij Philosophi ponere Dæmones esse. Licèt pòst se varios errores inciderunt, aliis putantibus animas hominum à corporibus exeuntes Dæmones fieri. Vnde & multi Aruspices pueros occiderunt, vt animas eorum suos cooperatores haberent, & plures alij errores recitantur.

Animas hominum Dæmones fieri.

Vnde patet, quòd non immeritò doctor Sanctus dicit talem opinionem ex radice infidelitatis procedere. Si cui placet, legat Aug. *in* 8. *&* 9. *de ciu. Dei*, super varios errores infidelium, circa naturam Dæmonum. Quare etiam communis ratio omnium Doctorum, quæ in præfata distinctione allegatur, contra huiusmodi errantes, scilicet maleficium aliquod esse negantes, magnæ est efficaciæ in sententia, licèt breuis sit in verbis: vbi dicunt, quod qui maleficium nihil esse in mundo asserunt, contrariantur omnium Doctorum sententiis, & sacræ scripturæ, declarantes Dæmones esse, & Dæmones habere potestatem supra corpora & supra imaginationes hominum, Deo permittente: Vnde & per eos Malefici ipsorum Dæmonum instrumenta, & ad quorum instantiam Dæmones interdum ad creaturam nocumenta operantur, Malefici dicuntur.

Et quidem quòd per reprobationem huius primi erroris, à Doctoribus, non fit mentio de matrimonialiter coniunctis, tamen per reprobationem secundi erroris hoc patet. Dicunt enim, quod aliorum error erat, quòd licet maleficium esset & abundaret in mundo, etiam contra carnalem copulam, tamen quia nullum tale maleficium potest censeri perpetuum, ideò nunquam dirimeret matrimonium iam contractum. Ecce quòd mentio fit de matrimonialiter coniunctis. Improbando autem hunc errorem, (licèt declarare hoc non deseruiat ad propositum, tamen propter eos qui copiã librorum non habent) notandum, quòd improbant per hoc, quòd talia asserere dicunt esse contra experimentum, & contra iura antiqua & noua.

Quando maleficiata impotentia matrimoniũ dirimat.

Vnde dant talem Catholici Doctores distinctionem, quòd impotentia ex maleficio procreata, aut est temporalis aut perpetua. Si temporalis, tunc non impedit. Tunc autem præsumitur esse temporalis, quando infra spatium trium annorum cohabitantes, & quantum possunt operam dantes, siue per Ecclesiastica sacramenta, siue per alia remedia sanari possunt. Si verò non sanentur aliquo remedio, ex tunc præsumitur esse perpetua: Et tunc aut præcedit matrimonij contractionem & consummationem, & sic impedit matrimonium contrahendum, & dirimit iam contractum. Aut sequitur matrimonij contractionem, sed non consummationem: & sic etiam, vt dicunt aliqui, dirimit matrimonium iam contractum. (Dicitur enim. *33. q. 1. c. 1.* quòd coniugium confirmatur officio, scilicet, carnis, *vt dicit gl.*) Aut sequitur matrimonium consummatum, & tunc vinculum matrimoniale non dirimit. Plura *ibi* notantur: Extra, *de frigid. &c.* per Host. & Godfred. & Doct. etiam Theologos, *vbi suprà.*

Impotẽtia temporalis vel perpetua.

Coniugiũ confirmatur officio.

Ad argumenta. Ad primum satis patet ex his quæ dicta sunt. Nam primò quòd Dei opera possunt destrui per opera Diaboli, si maleficium posset inter coniugatos contingere, non valet instantia, imò oppositum patet, cùm nihil possit Diabolus nisi Deo permittente. Item quia non per violentiam destruit vti tyrannus, sed per quandam artem extrinsecam, vt suprà patuit, ad secundum patuit suprà, quare potiùs Deus permittit super hunc actum Venereum,

nereum, quàm super alios actus. Potest etiam super alios quando Deus permittit. Vnde non valet quòd perimat mundum. Ad tertium similiter patet ex dictis.

QVÆSTIO IX.

An Maleficæ præstigiosa illusione operentur circa membra virilia, quasi illa omninò sint à corporibus euulsa.

TErtiò, eadem veritas declaratur per Diabolicas operationes, circa membrum virile, cuius rei Veritas vt magis elucescat, quæritur: An maleficæ valeant membra virilia virtute Dæmonum verè & realiter, vel solummodo præstigiosa apparitione auferre: & arguitur quòd verè & realiter, per argumentum à fortiori. Maiora possunt Dæmones, vt homines occidere, vel localiter transferre, vt suprà patuit *de Iob. & Tobiæ.* 7. viris occisis: ergo etiam possunt membra hominis verè & realiter auferre.

An maleficæ reuera auferant virilia.

Præterea glossa super illud Psal. Immissiones per Angelos malos: Deus punit per malos Angelos, sicut populum Israëliticum sæpè puniuit variis languoribus, verè & realiter corporibus immissis: Ergo & huiusmodi infirmitates circa membrum tale immittere potest.

Si dicatur quòd potest Diuina permissione, tunc sic in præcedentibus dictum est, quòd Deus amplius permittit vim generatiuam maleficiari, propter primam corruptionem peccati, quæ per actum generantem in nos deuenit, ergo etiam ampliùs permittit super membrum illius potentiæ generatiuæ, vt ipsum totaliter auferat.

Præterea maior fuit conuersio vxoris Loth in statuam salis. *Gen.* 19. quàm auferre membrum virile, sed illa fuit vera & realis, & non apparens conuersio, (quia adhuc visibiliter, vt dicitur, superest illa statua.) Et factum fuit per malum Angelum, vt coacti à bonis, qui priùs cæcitate eos percusserant, vt ostium domus inuenire non possent. Sicut etiam aliæ punitiones Gomorrheorum. Quia & glossa ibidem asserit ipsam etiam illo vitio infectam: ergo, & ista facere possunt.

Vxor Loth à Diabolo fuit conuersa in statuam salis.

Prætereà, quicunque potest inducere formam naturalem, potest & illam auferre. Sed Dæmones formas naturales pluries induxerunt, vt patet de Magis Pharaonis, qui virtute Dæmonum ranas & serpentes fecerunt. Item Aug. *in lib.* 83. *q.* dicit quòd omnia quæ visibiliter fiunt etiam per inferiores potestates aëris, hæc non absurdè fieri posse creduntur: Sed hoc possunt facere homines, vt aliqua arte vel incisione membrum auferatur, ergo & Dæmones ista facere inuisibiliter, quòd alij visibiliter possunt.

Sed contrà Aug. 18. *de Ciuit. Dei.* Non est credendum, etiam hominis corpus Dæmonum arte vel potestate in bestialia lineamenta posse conuerti: ergo etiam à simili, non potest auferre hoc quod ad veritatem corporis humani deseruit. Item 3. *de trin.* dicit: Non est putandum, istis transgressoribus Angelis ad nutum seruire hanc visibilium rerum materiam, sed soli Deo.

Responsio. Nulli dubium, quin maleficæ quædam mira operentur circa membra virilia, vt ex visis & auditis plurimorum, imò & ex ipsa publica fama constat de hoc quòd per sensum visus, aut tactus veritas illius membri cognoscebatur. Quod qualiter fieri potest dicendum: quòd licèt dupliciter fieri possit, scilicet, verè & realiter, vt argumenta prima tetigerunt, & præstigiosa operatione. Ea tamen, quæ à maleficis fiunt circa huiusmodi, non fiunt nisi præstigiosa illusione: quæ tamen illusio non habet locum in imaginatione patientis: Quia imaginatio eius potest verè

Quomodo membrum virile planè auferatur.

& realiter æstimare aliquam rem non esse præsentem, licèt per nullam operationem sensus exterioris, scilicet, visum, aut tactum percipit esse præsentem.

Vnde potest dici vera ablatio membri ex parte imaginationis patientis, licèt non ex parte rei, quod qualiter fiat, sunt plura notanda. Primò, duo modi, quibus ista fieri possunt. Non mirum, quod Diabolus sensus humanos exteriores decipere potest, qui interiores, de quibus *suprà* tactum est, illudere potest, formas reservatas educendo ad principalia sua sensitiva. Decipit autem eos in sua naturali operatione, vt quod visibile est, sit illis invisibile, tangibile intangibile, audibile inaudibile, & sic de alijs. Hæc autem veritas ita nihil ponit ex parte rei, quod omnia fiunt ex immutatione organorum destruentium visum, auditum, &c. vt sunt oculi & manus, quibus immutatio iam fallitur, sensus, iudicium.

Possumus ista ex naturalibus quibusdam demonstrare, nam sicut vinum dulce, propter infectionem linguæ in febricitante, videtur amarum, vnde gustus decipitur, non ex parte rei, sed ex parte humorum. Ita & ibi nulla deceptio ex parte rei, quin ibi sit virga adhærens, sed deceptio ex parte organi sensus.

De illusione Satanæ.

Iterum, sicut suprà dictum est de vi generativa, illam impediendo per impositionem alicuius alterius corporis eiusdem coloris & apparentiæ, ita & aliquod corpus planum figuratum colore carneo interponere possunt inter visum aut tactum oculorum & manuum, & inter ipsum verum corpus patientis, ita quod suo iudicio nihil valeat videre & sentire, nisi corpus planum, & nullo membro interruptum. Videantur dicta S.Tho. *in* 2.*dist*.8. *art*.5. de præstigiosis illusionibus & similiter secunda secundæ.*q*.91.*& in quæstionibus de malo*. Frequenter allegans illud Augustini, *in lib.* 83.*q*. Serpit hoc malum Dæmonis per omnes aditus sensuales, dat se figuris, accommodat se coloribus, adhæret sonis, odoribus se subijcit, infundit se saporibus.

Prætereà alludit ratio, quòd non solùm per interpositionem alicuius corporis plani, non membrati talis illusio præstigiosa in vidente & tangente fiat, imò & per modum, quo certi spiritus seu species reservati educuntur ad sua principia sensitiva interiora, scilicet ad imaginationem & phantasiam, vnde contingit aliquid imaginari, ac si primò eliciatur ex sensu interiori. Nam vt in præcedenti quæstione tactum est, Dæmones virtute propria possunt localiter corpora mutare: Ex transmutatione autem spirituum & humorum, etiam secundùm naturæ operationem, contingunt. Aliqua secundùm imaginationem vel sensum videri naturaliter dico: quia & Philosophus in de *som. & vig.* assignans causam apparitionis somniorum dicit, quòd cùm animal dormierit descendente plurimo sanguine ad principium sensitivum, simul descendunt motus sive impressiones relictæ ex sensibilium motionibus, quæ in spiritibus sensibilibus conservantur. Termini fuerunt superiùs declarati: ita quòd tunc aliqua appareant, ac si tunc primo à rebus exterioribus sensus immutarentur. Et quia hoc natura facere potest, à fortiori Diabolus formas seu species corporis plani, & non membro virili organizato, educere potest ad vim phantasticam & imaginativam, vt in se sensus iudicent, ac si in rerum veritate ita esset. Per hunc etiam modum, vt patebit inferiùs, homines videntur animalia, cùm tamen non sint in rerum veritate.

Causa apparitionis somniorũ.

Secundò notandi sunt alij modi faciliores ad intelligendum & prædicandum. Nam quia præstigium nihil aliud est secundùm Isid. 8. *Ethy. cap*.9. quàm sensuum

Præstigiũ quid.

sensuum quædam delusio & præsertim oculorum. Vnde & dicitur à perstringo, quia aciem oculorum perstringit vt res videantur aliter esse quàm sint. Et vt Alexander de Alexandro dicit, *Par.* 2. Præstigium propriè sumptum, est illusio Dæmonis, quæ non habet causam ex parte mutationis rei, sed solummodò ex parte cognoscentis qui deluditur, siue quantùm ad interiores sensus, siue quantùm ad exteriores.

Triplex ars præstigiosa.

Vnde in genere loquendo, etiam de humana præstigiosa arte dicamus. Tribus modis potest fieri. Vna absque Dæmonibus, & illa potiùs dicitur delusio, quia artificialiter fit agitatione hominum, ostendentium vel occultantium aliquas res sicut fit in traiectionibus per Ioculatores vel per Mimos. Alius modus fit etiam sine virtute Dæmonum, vtpotè naturaliter virtute corporum naturalium, vel etiam mineralium, quæ qui habent, possunt secundùm quandam virtutem, huiusmodi rebus inditam rem ostendere, vel facere apparere non sic vt est. Vnde Thom. 1. *par. q.* 114. *ar.* 4. & secundùm alios plures, quædã herba succensa, seu accensa, fumigans, facit trabes apparere serpentes.

Ioculatores.

Trabes apparent serpentes.

Tertius modus delusionis est, qui fit per Dæmones, Deo tamen permittente. Habent enim Dæmones ex natura, vt patuit, quandam potestatem super quasdam res inferiores, quas possunt exercere circa illas, quando Deus sinit, vt tunc etiam res appareant aliter quàm sint.

Pro quo notandum tertiò, quod Dæmon potest quinque modis illudere aliquem, vt iudicet rem aliter quam est. Primò artificiali traiectione, vt dictum est: quia quicquid homo scit per artem, ipse meliùs scire potest. Secundo modo naturali applicatione alicuius rei, provt dictum est, per interpositionem alicuius corporis, vt alterum occultetur, vel etiam ex phantasijs hominum illas perturbando. Tertio modo, vt quando in assumpto corpore ostendit se esse aliquam rem quæ non est, sicut Gregorius *in primo Dialo.* narrat, de Moniali, quæ comedit lactucam, quæ tamen, vt ipse Dæmon fassus fuerat, non lactuca, sed Dæmon in lactucæ specie, aut in ista lactuca erat. Vel etiam vt contigit Antonio, in massa auri, quam in deserto reperit. Vel etiam quando hominem verum tegit, & facit vt brutum animal videatur, provt iam dicetur. Quarto modo, vt quando turbat organum visus, vt videatur res nubilosa quæ est clara, vel è converso vt vetula videatur iuvencula. Nam & post fletum apparet aliter lumen quàm antè. Quinto modo, vt in imaginatiuam potentiam operando, & transmutationem specierum sensibilium, per commotionem humorum, vt *suprà* tactum est faciendo, vt tunc quasi recentes, & nouæ apparitiones in ipsis potentiis sensitiuis causentur. Et sic tribus vltimis modis Dæmon illudere potest præstigiosa arte sensus hominis: ac etiam secundo modo. Vnde nulla difficultas, quin membrum virile occultare præstigiosa arte valeat. Evidens indicium siue experimentum, quod nobis in officio Inquisitionis existentibus revelatum fuit, infrà ponetur, vbi de his & alijs factis plura recitantur in secunda parte tractatus.

Monialis lactucam pro Dæmone comedit.

S. Antonius in massa auri reperit Dæmone.

Post fletũ aliter apparet lumen.

Quomodò maleficium à defectu naturali potest discerni.

INcidentalis quæstio, cum certis alijs difficultatibus: quod sequitur. Petro ablatum est membrum, ignorat autem an per maleficium, seu aliàs Divina permissione, per Dæmonis potentiam sit ablatum? Suntne modi cognoscendi, & discernẽdi inter ista? Responderi potest quod sic. Primò, quòd tales, quibus accidunt vt plurimùm sunt adulteri, seu aliàs fornicarij. Vnde dum amasijs non ad nutũ seruiunt, seu eas relinquere volunt, alijs adhærendo, tunc in vindictam

talia procurant, aut aliàs potentiam illius membri amputant. Secundò, cognoscitur per hoc, quod non est durabile. Nam si non sit ex maleficio, tunc non est durabile, sed quandoque redibit.

An impotentia non durabilis, sit ex maleficio.

Sed hic iterùm suboritur dubitatio, an hoc sit ex natura maleficij, quod non sit durabile. Respondetur, quòd potest esse perpetuum, & durare vsque ad mortem, sicut etiam de impedimento maleficiali in matrimonio iudicant. Canonistæ Theologi quòd reperitur temporale perpetuum. Nam dicit Godfre. *in Summa*: Maleficium non potest solvi semper per illum qui fecit, vel quia est mortuus, vel quia nescit delere ipsum, vel quia maleficium est perditum. Vnde à simili dicere possumus, quòd maleficium Petro illatum erit perpetuum, vel quia illa malefica, quæ fecit, non potest eum sanare.

Maleficia tolluntur ab his qui fecerunt.

Malefic æ triplices.

Sunt enim maleficæ in triplici genere. Nam quædam sanant & lædunt: quædam lædunt, sed sanare nequeunt: quædam tantummodò sanare videntur, id est, læsiones amovere, vt inferiùs patebit. Sic enim nobis contingit. Nam duæ maleficæ mutuò rixantes, dum vna alteri improperaret vna dixit: Non sum tam pessima sicut tu, quia quos lædo, sanare scio. Vel etiam durabit, vbi ante eius sanationem malefica discederet, vel locum mutando, vel ab hac vita discedendo. Nam & *S.Thom.* dicit Maleficium quodlibet ita potest esse perpetuum quòd non potest habere humanum remedium: quia & si habet remedium, non est tamen hoc homini notum, vel licitum: licèt Deus possit præstare remedium per S. Angelum, vel per Dæmonem, licèt non maleficam cogendo.

Sunt quædam maleficæ quæ sanare iterum possunt.

Pœnitentiæ Sacramentum est remedium contra maleficium.

Veruntamen summum remedium contra maleficium est Pœnitentiæ Sacramentum. Extra de frigi. Nam & infirmitas corporalis sæpè provenit ex peccato. Extra *de pœnit.* cùm infirmitas. Qualiter etiam maleficia sint auferenda, patebit in tertia parte tractatus, & in secunda part. *cap.6.* tres aliæ differentiæ tanguntur.

Solutiones argumentorum.

PAtet ad primum: quòd nulli dubium, quin sicut Deo permittente, occidere possunt homines, ita vt membrum illud seu alia auferre possint verè & realiter. Sed tunc Dæmones non operantur per maleficas, de quibus iam mentio habetur. Et per hæc etiam ad secundum patet solutio. Sed ad illud: quòd quia Deus ampliùs permittit vim generativam maleficiare propter, &c. ergo etiam permittitur vt illud membrum verè & realiter auferatur. Non valet vt semper hoc fiat. Quia non esset per modum maleficij hoc fieri: nec etiam Maleficæ hoc affectant, dum talia operantur, quòd non habeant potestaté restituendi membrum quando volunt & sciunt. Ex quo patet, quod non verè, sed præstigiosa arte aufertur. Ad tertium, de conversione vxoris Loth dicimus: vera fuit & non præstigiosa arte: nunc autem loquimur de arte præstigiosa. Ad quartum, quòd Dæmones possunt inducere aliquas formas substantiales, ergo etiam, auferre. Dicitur quantùm ad magos Pharaonis, quòd fecerunt veros serpentes, & possunt Dæmones circa aliquas imperfectas creaturas, adminiculo alicuius alterius agentis, aliquos effectus producere, quæ non possunt circa homines, de quibus Deo magis est cura, iuxta illud: Nunquid Deo cura est de bobus? Possunt tamen semper, vt dictum est, Deo permittente, hominibus etiam nocere verè & realiter, aut etiam præstigiosa arte, & per hæc etiam patet solutio ad vltimum argumentum.

Vxoris Loth conversio vera fuit, non præstigiosa.

QVÆSTIO

QVÆSTIO X.

An malefica operentur circa homines, in beſtiales formas præſtigioſa arte illos tranſmutando.

An homines transformentur in beſtias.

QVartò ipſa veritas declaratur: vel etiam homines transformant in beſtias, quod qualiter fiat, arguitur quod non ſit poſſibile hoc fieri. 29. *q.* 5. Epiſcopi ex Concilio Acquirenſi. Quiſquis credit poſſe fieri aliquam creaturam, aut in melius, aut deterius immutari, aut transformari in aliam ſpeciem vel in aliam ſimilitudinem, niſi ab ipſo creatore qui omnia fecit, & per quem omnia facta ſunt, proculdubio infidelis eſt & pagano deterior.

Et vtamur argumentis S. Thom. *in* 2. *ſent. diſt.* 8. An Dæmones poſſunt imprimere in ſenſus corporales, præſtigijs illudendo. Vbi primò arguitur quòd non. Nam illa forma beſtiæ, quæ videtur, oportet quòd ſit alicubi: ſed non poteſt eſſe tantùm in ſenſu: quia ſenſus non habet aliquam ſpeciem niſi à rebus acceptam, & ibi non eſt vera beſtia: Per auctoritatem Gen. allegatam. Nec iterum poteſt eſſe in re quæ videtur, ſicut quòd mulier videatur beſtia: quæ duæ formæ ſubſtantiales non poſſunt eſſe in eodem ſimul & ſemel: Ergo tùm illa forma beſtiæ, quæ videtur, nullibi poſſit eſſe, ideò nulla præſtigioſa illuſio in oculo videntis fieri poteſt: cùm viſio per aliquam formam neceſſario habeat terminari.

Aër non eſt ſuſceptivus alicuius figuræ.

Præterea ſi dicatur, quòd forma illa ſit in aëre circunſtante, hoc non poteſt eſſe: tum quia aër non eſt ſuſceptivus alicuius formæ ſeu figuræ, tum etiam quia non ſemper vnus & idem aër circa perſonam propter fluxibilitatem manere poteſt, præcipuè quando movetur: Tum etiam quia ſic videretur ab omnibus talis transformatio, quod tamen non fit: quia dæmones non videntur ad minus ſanctorum virorum viſiones decipere.

Dæmones ſanctorum virorum oculos nō decipiunt.

Præterea ſenſus, viſus, ſeu potentia viſiva eſt potentia paſſiva: ſed omne paſſivum movetur ab activo ſive proportionato: Activum autem proportionatum ſenſui eſt duplex. Vnum quaſi originans actum, ſcilicet obiectũ. Aliud autem quaſi deferens, ſicut medium: Sed forma illa quæ videtur non poteſt eſſe objectum ſenſus, neque etiam medium quaſi deferens: De primo, ſcilicet, quòd non poteſt eſſe objectum, quia à nulla re ſumi poteſt: vt in præcedenti argumento tactum eſt, cùm non ſit in ſenſu à re accepta, nec in ipſa re, nec & etiam in ipſo aëre quaſi in medio differente, vt priùs tactum eſt in tertio argumento.

Præterea, ſi dæmon movet vim cognitivam interiorem, aut hoc facit ſe obijciendo virtuti cognitivæ, aut hoc facit immutando ipſam: Non autem hoc facit ſe ei obijciendo: quia oporteret quod vel aſſumeret corpus, & ſic non poſſet interius ingredi ad organum imaginationis. Cùm duo corpora non ſint ſimiliter in eodem loco: neque in aſſumendo phantaſma, quod etiam eſſe non poteſt: quia phantaſma non eſt ſine quantitate.

Phãtaſma non eſt ſine quantitate.

Similiter etiam non poteſt hoc facere immutando: Quia, aut immutaret alterando, quod videtur non poſſe facere quia omnis alteratio fit per qualitates activas, quibus dæmones carent: Aut immutaret tranſmutando ſive localiter movendo, quod videtur eſſe inconveniens, duabus rationibus. Primò quidem, quia tranſmutatio organi non poſſet fieri ſine ſenſu doloris. Secundò, quia ſecundùm hoc dæmon non oſtenderet huiuſmodi niſi nota: cùm tamen Auguſt. dicat, quòd oſtendit huiuſmodi formas & notas & ignotas. Ergo videtur,

deret huiusmodi nisi nota: cùm tamen August. dicat, quòd ostendit huiusmodi formas & notas & ignotas. Ergo videtur, quòd Dæmones nullo modo possunt imaginationem vel sensum hominis decipere.

Apparet solum homines bestias factos.

Sed contra Aug. 18. *de Ciuit. Dei,* dicit, quòd transmutationes hominum in animalia bruta, quæ dicuntur arte Dæmonum factæ, non fuerunt secundùm veritatem, sed solùm secundùm apparentiam. Hoc autem fieri non posset si Dæmones humanos sensus transmutare non possent. Præterea alludit & auctoritas Aug. *in l.* 83. quæ etiam prius allegata fuit: Serpit hoc malum Dæmonis per omnes aditus sensuales, &c.

Responsio. Si lector voluerit super modum transmutandi inspicere, inueniet *in* 2. *p. operis, c.* 6. varios modos. Ad præsens tantummodò scholasticè procedendo, dicamus trium Doctorum sententias concordantes, in eo quod Diabolus potest phantasiam hominis decipere, vt homo verè animal videatur. Inter quas etiam vltima subtilior cæteris, quæ S. Thom. est, & prima est D. Antonini 1. *p. summæ, tit.* 5. *c.* 5. *§. declarantis*: quòd Diabolus phantasiam hominis ad decipiendum quandóque operatur: & præcipuè circa illusionem sensuum, & declarat naturali ratione, canonis auctoritate, & experimentorum multiplicitate.

Diabolum phantasiã hominis operari.

Primum sic: Corpora naturaliter subduntur & obediunt naturæ Angelicæ quantùm ad motum localem. Angeli autem mali, etiamsi amiserunt gratiam, non tamen virtutem naturalem, vt sæpiùs suprà tactum est. Cùm autem potentia phantastica, siue imaginatiua sit corporalis, id est, affixa organo corporeo, naturaliter subditur etiam malis, vt possint eam transmutare, causando varias phantasias ex descensione humorum, & spirituum, ad principium sensitiuum procurata ab eis. Hæc ille: & subdit: Patet & ex hoc Canone, 26. q. 5. *Episcopi.* Illud non est omittendum, quòd quædam sceleratæ mulieres post Satan retro conuersæ, Dæmonum illusionibus & phantasmatibus seductæ, credunt se & profitentur, cum Diana horis nocturnis Dea paganorum, vel cum Herodiade, & cum innumera mulierum multitudine equitare, super quasdam bestias, & multa terrarum spatia, intempestæ noctis silentio pertransire: & infra. Quapropter sacerdotes prædicare debent populo Dei, vt nouerint omninò hæc falsa esse, & non à Diuino, sed à maligno spiritualia phantasmata mentibus fidelium irrogari. Siquidem ipse Satanas transformat se in diuersarum personarum species atque similitudines, & mentem, quam captiuam tenet, in somnis deludendo per deuia quæque deducit.

Et quidem intellectus huius Canonis *in* 1. *quæst.* tactus est, quoad quatuor quæ prædicanda sunt. Sed quod non valeant etiam vehi, vbi hoc affectant & non impediuntur Diuina virtute, sic non esset verus intellectus: quia sæpissimè homines inuiti & non malefici per multa terrarum spatia corporaliter transferuntur.

Sed quia vtroque modo potest fieri, sequitur in præfata summa, & in c. nec mirum, ea. q. August. narrat, quod in libris Gentilium legitur de quadam maga dicta Circe quæ socios Vlyssis mutauerat in bestias: quod magicis præstigiis potiùs fingebatur, quàm in rerum veritate compleretur, alterando phantasias hominum, vt patet hoc etiam per plura exempla.

Circe non reuera mutauit socios Vlyssis.

Legitur enim in Vita Patrum, quòd quædam iuuencula, quia assentiri noluit cuidam iuueni, de turpitudine eam sollicitanti, ipse iuuenis turbatus ex hoc, à quodam Iudæo procurauit maleficium fieri contra illam, quo peracto mulier conuersa est in equam. Quæ conuersio

non

non fuit secundum rei veritatem, sed secundum ludificationem Dæmonis immutantis phantasiam, & sensum ipsius mulieris, & aspicientium eam, vt videretur equa, quæ erat vera mulier. Vnde ducta ad beatum Macharium, non potuit Diabolus ita operari, quod illuderet sensus eius sicut aliorum, propter suã sanctitatem: nam sibi videbatur mulier vera, non equa: cuius tandẽ oratione liberata est ab illa illusione: dicẽs hoc sibi accidisse, quia non vacabat diuinis, nec frequentabat sacramenta, vt dicebat: ideò diabolus potestatem habuerat super eã, & si aliàs esset honesta.

S. Macharius curat virginem visam equam.

Potest igitur Diabolus, per commotionem interiorum spirituum & humorum, operari ad immutandum actum & potentiam, nutritiuæ, sensitiuæ & appetitiuæ, & cuiuscunque potentiæ corporalis organo vtentis secundum B. Th. 1. *p. q.* 91. Sicut credi potest fuisse gestum super Simonem Magum in incantationibus suis, quæ de eo narrantur. Sed nihil horum potest Diabolus facere, nisi Deo permittente, qui cum Angelis suis bonis frequenter reprimit malitiam eius, decipere nos & nocere quærentis. Vnde dicit August. loquens de Maleficis. Hi sunt, qui permissu Dei elementa concutiunt, hominum mentes perturbant minus confidentes in Deo. 26. *q.* 5. nec mirum.

Simonis Magi artes.

Horum etiam operatione per maleficã artem fit quandoque, vt vir non possit videre vxorẽ, & è conuerso: Et hoc per immutationem phãtasiæ, repræsentando ei talem, vt rem odibilem & horribilem. Ipse etiã Diabolus vigilantibus, & dormientibus, suggerit repræsentationes turpium phantasiæ, ad decipiendũ, & inducendũ ad malũ. Verùm quia peccatũ non consistit in imaginatione, sed in volũtate, ideò ex huiusmodi phãtasiis per Diabolum suggestis, & alterationibus variis, homo non peccat, nisi voluntate propria peccato assentiat.

Vir Vxorẽ non videre sustinens.

Peccatum non consistit imaginatione, sed voluntate.

Secunda sententia ad idem modernorum Doct. declarans: Primò quid sit præstigium, & quot modis Dæmon potest huiusmodi illusiones causare. Hic nota quod Anto. allegat ea quæ *in præc. q.* 9. tacta sunt, vnde non est opus ea renouare.

Tertia sententia est S. Th. & est responsum super argumentum, quo quæritur, vbi sit illa forma bestiæ quæ videtur, aut in sensu, aut in re, aut in aëre circunstante: & est talis, quòd illa forma bestiæ, quæ videtur, non est nisi in sensu primò interiori, & per fortem imaginationem resultat in sensum exteriorem quodammodo. Et quòd ibi sit, potest per Dæmonis operationem contingere dupliciter.

Vno modo, vt species animalium, dicamus, quæ sunt in thesauro imaginationis reseruatæ, fluant operatione Dæmonum ad organa sensuum interiorum: Sic etiam in somno contingit, provt suprà declaratum est. Et ideò quando illæ species contingunt organa sensus exterioris, putà visus, videntur ac si essent res præsentes extra & actu sentirentur.

Imaginando.

Alius modus potest esse ex immutatione organorum interiorum, quibus mutatis, fallitur sensus iudicium, sicut apparet in eo qui habet gustum corruptum, cui omnia dulcia videntur amara, & parum differt à primo. Hoc autem facere possunt, etiam homines virtute quarundam rerum naturalium, sicut ad vaporationem cuiusdam fumi, trabes domus videntur serpentes, & multa experimenta huius inueniuntur, vt *suprà* tactum est.

Sensus recipiendo.

Solutiones argumentorum.

AD argumenta patet ad primum, quòd textus ille sæpè allegatur, & malè intelligitur. Nam quod ad hoc, quod loquitur de trãsformatione in aliã speciem vel similitudinem, declaratum est

est qualiter hoc fieri potest præstigiosa arte. Sed quoad hoc quod dicit, quòd non possit fieri aliqua creatura virtute Dæmonis, si capitur Fieri pro Creari, manifestum est. Quod si verò non capitur fieri pro naturali productione, sic certum est quòd non possunt facere aliquas creaturas imperfectas. Quod qualiter sit, declarat S.Th. *vbi suprà*. Nam dicit, quòd omnes transmutationes corporalium rerum, quæ possunt fieri per aliquas virtutes naturales, ad quas pertinent semina, quæ in elementis huius mundi inueniuntur, putà in terra, vel aquis, sicut relinquunt sua semina serpentes & ranæ, & his similia possunt fieri per operationes Dæmonum, huiusmodi seminibus adhibitis. Sicut cùm aliqua res transmutatur in serpentes, vel ranas, quæ per putrefactionem generari possunt.

Fiunt à Dæmonibus creaturæ, at non creãtur.

Ex seminibus creat Diabolus.

Illæ verò transmutationes corporalium rerum, quæ non possunt virtute naturæ fieri, nullo modo operatione Dæmonum, secundum rei veritatem, perfici possunt: Sicut quòd corpus humanum mutetur in corpus bestiæ, aut quòd corpus mortui reuiuiscat. Quod si fieri videntur, apparentia est præstigiosa, aut Diabolus in assumpto corpore se agitat coram hominibus.

Quæ natura trãsmutare potest, eadem etiã Diabolus.

Fortificantur ista. Nam Albertus *in lib. de animal.* vbi quærit: An Dæmones, seu etiam dicamus Malefici, possint facere verè animalia. Respondit quòd sic, Deo permittente, & hoc quòd ad imperfecta animalia. Sed non possunt in instanti, sicut Deus facere, sed motu quodam, licèt subitò, sicut patet de Maleficis. *Exod.* 7. super ista: Vocauit Pharao sapientes: dicit Dæmones discurrunt per mundum & colligunt diuersa semina, & eorum adaptatione possunt prorumpere diuersas species. Et gl. *ibid.* sic dicit: Dum per incantationem Dæmonum malefici aliquid efficere conantur, discurrunt per mundum, & semina subitò eorum, de quibus hoc afferunt, & sic ex illis permittente Deo nouas species producunt. Hæc etiam superiùs tacta sunt.

At vbi difficultas suborietur: An talia facta Dæmonum essent opera miraculosa dicenda. Responsio patuit ex præcedentibus, quòd etiam Dæmones aliqua vera miracula facere possunt, ad quæ virtus naturæ particularis se extendere potest. Et licèt talia sint vera, non tamen ad veri cognitionem ab eo fiunt: secundum quem sensum opera Antichristi possunt dici signa mendacia, quia ad seductionem hominum fiunt. Patet & solutio ad aliud argumentum de subiecto formæ, dicamus, Bestiæ forma, quæ videtur, non est in aëre, nec in ipsa re, vt patuit, sed in ipso sensu, prout ex sententia S.Thom. vt superiùs declaratum est.

An Diaboli facta miraculosa dicantur.

Antichristi miracula qualia.

Ad illud, quòd omne passiuũ mouetur ab actiuo sibi proportionato, conceditur. Et quando infertur, quòd forma illa, quæ videtur, non potest esse obiectum originans actum, seu eliciens, eò quòd à nulla re sumatur: Dicitur quòd imò à re: quia à specie sensibili in imaginatione reseruata, quam educere potest, & imaginationi, seu etiam sensitiuæ potentiæ offerre potest, vt dictum est *suprà*.

Ad vltimum dicendum, quòd Dæmon non immutat potentiam sensitiuam & imaginatiuam, se ei obiiciendo, vt ostensum est, sed eam transmutando, non quidem alterando, nisi quantum ad motum localem: Quia non potest de se imprimere nouas species, vt dictum est. Immutat autem transmutando, id est, localiter mouendo: Et hoc iterum facit non substantiam organi diuidendo, vt sic consequatur sensus doloris: sed mouendo spiritus & humores.

Quod autem vlterius obiicitur, quòd sequeretur, quòd secundùm hoc Dæmon non possit aliquid noui homini demonstrare,

Nouum dupliciter dicitur.

monstrare, secundùm imaginatiuam visionem. Dicendum est, quod nouum aliquod potest intelligi dupliciter. Vno modo totaliter nouum, & secundùm se, & secundùm sua principia, & secundùm hoc dæmon non potest aliquid nouum homini secundùm visionem imaginariam demonstrare: Non enim potest facere quòd cæcus natus imaginetur colores, vel quòd surdus natus imaginetur sonos. Alio modò dicitur aliquid nouum, secundùm speciem totius, putà si dicamus esse nouum, in imaginatione, quod aliquis imaginetur montes aureos quos nunquam vidit, quia tamen vidit & aurum & montem, potest naturali motu imaginari phantasmata aurei montis: & hoc modo potest Dæmon aliquid noui imaginationi offerre.

Aureos montes imaginantes.

Quid de lupis, interdum homines & pueros ex cunabilis rapientes & comedentes sentiendum sit, an etiam præstigiosa arte per maleficas fiat.

INcidentalis quæstio de lupis, interdum homines & pueros è domibus rapientes & comedentes, & cum magna astutia discurrentes, ita vt neque aliqua arte aut potentia lædi aut capi valeant. Dicendum est, quòd hoc interdum habet naturalem causam, interdum verò præstigiosam artem, dum per maleficas contingunt. De primo Albertus *de animal.* dicit, quòd ex quinque causis prouenire potest. Aliquando propter famis augmentum, sicut & cerui aliquando & aliæ bestiæ hominibus appropinquant. Aliquando propter ferocitatem virium, & hoc in regionibus frigidis, & etiam quando habent catulos. Sed quia de his nihil ad propositum, dicimus, quòd Dæmonum illusione fiunt, quando Deus propter peccata punit aliquem populum, iuxta illud *Leuit.* 16. Si non feceritis mandata mea, mittam in vos bestias agri quæ consumant vos, & pecora vestra. *&* *Deut.* 32. Dentes bestiarum immittam in eos cum furore, &c.

Ex quinque causis contingit animalia infesta esse hominibus.

Animaliũ noxæ sunt pœnæ Diuinæ.

Per quem autem modum. An sint veri lupi, vel Dæmones in formis sic apparentibus: dicitur quòd sunt veri lupi, sed obsidentur à Dæmonibus: Vel agitantur duplici modo. Vno modo absque maleficorum operatione, sicut quadraginta duobus pueris contigit, à duobus vrsis de sylua exeuntibus, quos iugulauerunt, propter irrisionem factam Heliseo prophetæ dicendo, ascende Calue. &c. Et de leone, quis Prophetam Dei iussum non implentem occidit. 3. *Reg.* 13. Et historia de Episcopo Viennensi, qui Litanias minores instituerat ante Ascensionem Domini, eò quòd lupi ciuitatem intrantes homines vorauerunt publicè.

Litaniæ institutæ Viennæ contra lupos.

Alio modo & maleficorum illusione. Sicut Guil. *vbi suprà*, narrat, de quodam viro, qui se conuerti putabat in lupum, certis temporibus, quibus in antris latitabat. Illuc enim certo tempore iuit, & sibi interim, cùm fixus maneret, videbatur quòd lupus ipse factus circumiret pueros deuorando, & cum illud realiter solum Dæmon quendam lupum possidens faceret, putabat falsò se somnians circumire. Et sic tamdiu dementatus fuit, quovsque inuentus est iacere in sylua raptus. Delectatur in his Dæmon, vt paganorum errorem qui homines & vetulas in bestias mutari credebant, inducat. Vnde discernitur quòd ex singulari Dei permissione, & Dæmonum opere talia eueniunt, & non ex naturali aliquo defectu, quando nulla arte, aut potentia lædi aut capi possunt. Sicut etiam Vincen. *in specul. hist. lib.* 6. *cap.* 40. narrat: In Gallia, inquit, ante Christi incarnationem, & ante bellum Punicum lupus Vigilibus vagina gladium abstulit.

Exemplũ de Lycanthropo.

Lupus vigilibus gladium surripuit.

QVÆSTIO XI.

Quod obstetrices Malefica, conceptus in vtero diuersis modis interimunt, aborsum procurant, & vbi hoc non faciunt, Dæmonibus natos infantes offerunt.

QVintò, sextò, & septimò insimul veritas suprà dicta probatur per quatuor horrendos actus, quos, circa infantes in vtero & ex vtero matris exercent. Quæ cùm per mulieres Dæmones exercere habent & non per viros, ideò potius mulieres quàm viros sibi associare ille homicida satagit, & sunt huiusmodi opera.

Nam Canonistæ plus quam Theologi de maleficiali impedimento tractantes, *vbi suprà*, dicunt quod maleficium fit, non solùm ne quis actum carnalem exercere valeat, de quo *suprà* dictum est, sed etiam fit, ne mulier concipiat, vel si concipit quod tunc aborsum faciat. Et additur tertius modus cum quarto, quòd tunc aborsum non procurant, quod tunc infantem consumunt vel Dæmoni offerunt.

De primis duobus modis non est dubium cùm per naturalia homo absque Dæmonum auxilio, vt per herbas, vel alia impedimenta procurare possit, quod mulier non possit generare, vel concipere, vt *suprà* tactum est. Sed de aliis duobus: quòd etiam à Maleficis procurantur, disserendum est: nec opus est argumenta deducere, vbi euidentissima indicia, & experimenta hæc reddunt credibiliùs.

Et de primo quòd certæ Maleficæ contra humanæ naturæ inclinationem, imò aduersus omnium bestiarum conditiones, lupina, duntaxat specie excepta infantes deuorare, & comedere solent. Est Inquisitor Cumanus, de quo suprà mentio habita est, qui hæc no- **Exempla mulieres infantes vocare.**

bis retulit, quòd ea de causa ab incolis Comitatus Burbiæ vocatus ad inquisitionem faciendam, eò videlicet, quòd quidam cùm puerum ex cunis amisisset, & explorando conuentionem mulierum nocturno tempore vidisset & perpendisset infantem occidi, & liquore ebibito deuorare. Ideò, vt prius tactum est, vnico anno, qui & fuit annus proximè elapsus, quadraginta & vnam Maleficam igni tradidit, certis aliis ad Dominum Archiducem Austriæ Sigismundum fugam capientibus. Adsunt pro confirmatione huius scripta quædam Io. Nider in suo Formicario, cuius vtique & eorum quæ scripsit recens memoria superest, vnde non incredibilia, sicut apparent, existunt. Sed & hoc, quòd maiora damna in his omnibus obstetrices Maleficæ procurant, prout Maleficæ pœnitentes nobis & aliis sæpius, retulerunt, dicentes, Nemo fidei catholicæ ampliùs nocet, quàm obstetrices: Vbi enim pueros non interimunt, tunc quasi aliquid acturæ foris extra cameram infantes deferunt, sursum in aëre eleuantes, Dæmonibus offerunt. Modus autem in huiusmodi flagitiis qui obseruatur, in secunda iam parte patebit: *& cap. 7.* quam & aggredi necesse est, prius vnicam dumtaxat decisione quæstionis de permissione Diuina præmissa. Dictum est enim à principio, tria necessariò ad maleficialem effectum concurrere. Dæmonem cum Malefica & diuinam permissionem.

XLI. Maleficæ combustæ. **Io. Nider Formicarium.** **Obstetrices Maleficissimæ.**

QVÆSTIO XII.

An Dei permissio concurrat ad Maleficia.

DEinde considerandum est de ipsa permissione Diuina, circa quam quatuor quæruntur. Primò an necessarium

ſarium ſit ipſam permiſſionem ad maleficialem effectum concurrere. Secundò, quòd Deus iuſte permittit creaturam ex natura peccabilem, etiam actum maleficialem & alia horrenda flagitia perpetrare, aliis duabus permiſſionibus præſuppoſitis. Tertiò, quòd maleficiorum flagitia, cuncta mala, quæ Deus fieri permittit excedunt. Quartò, qualiter hæc materia ſit populo publicanda.

Circa tertium principale huius primæ partis tangens Diuinam permiſſionem, quæritur, An Diuinam permiſſionem in his operibus maleficorum commendare ita ſit Catholicum, quòd eius oppoſitum, ſcilicet redarguere illam, omninò ſit hæreticum. Et arguitur, quòd non ſit hæreticum aſſerere, quòd Deus tantam poteſtatem non permittat Diabolo in huiuſmodi maleficiis. Refutare enim illa, quæ in contumeliam creatoris poſſunt cedere, eſt Catholicum & non Hereticum. Sed aſſerere, quòd Diabolo non permittatur talis poteſtas nocendi hominibus, eſt Catholicum. Probatur, quia oppoſitum aſſerere, videtur cedere in contumeliam creatoris. Nam ſequeretur quòd non omnia ſint ſubiecta Diuinæ prouidentiæ, eò quod omnis ſapiens prouiſor excludit defectum & malum, quantùm poteſt ab his quorum curam gerit: Cùm autem ea, quæ per maleficia fiunt, ſi à Deo permittuntur, ab eo non excluduntur: & ſi ab eo non excluduntur, non erit ſapiens prouiſor ipſe Deus, & ſic non ſubſunt omnia ſuæ prouidentiæ, quòd quia falſum eſt, ideò hoc falſum quòd Deus permittat.

Præterea ille aliquid permittit fieri: quod poſſet impedire, ſi vellet, aut quod non poteſt impedire etiam ſi vellet, ſed neutrum illorum Deo poteſt conuenire. Non primum, quia talis iudicatur inuidus, non ſecundum, quia talis iudicatur impotens. Tunc quæritur incidentaliter. Hoc maleficium Petro accidit, & Deus potuit impedire, & non fecit, ergo Deus eſt inuidus, ſeu non habet curam de omnibus. Si verò non potuit impedire etiam ſi vellet, tunc non eſt omnipotens: Quæ omnia ſicut inconueniens eſt aſſerere. ſ. Deum non habere curam omnium, &c. ergo & hoc quod maleficia ex Dei permiſſione contingunt.

Præterea, quicunque dimittitur ſibi, & eſt dominus actuum ſuorum, non ſubeſt permiſſioni aut prouidentiæ alicuius gubernantis. Sed homines ſibiipſis dimittuntur à Deo, ſecundum illud *Eccle.* 15. Deus ab initio conſtituit hominem, & reliquit eum in manu conſilij ſui. Specialiter etiam mali in ſuis operibus relinquuntur, ſecundum illud: Dimiſit eos ſecundùm deſideria cordis eorum. Igitur non omnia mala diuinæ permiſſioni ſubduntur.

An Deus ſinat hominē ſuo arbitrio viuere.

Præterea Auguſt. dicit *in Enchiridio*, ſicut etiam Philoſo. *in nono meta.* Melius eſt quædam neſcire quàm ſcire, vt vilia, ſed omne quod eſt melius, eſt Deo attribuendum. Ergo Deus non impedit ſe de illis viliſſimis maleficiorum operibus vt illa permittat vel non. Ad idem Apoſtolus 2. *Corinth.* 9. *c.* Non eſt Deo cura de bobus. Et eadem ratione de aliis irrationalibus creaturis. Vnde quando maleficiantur vel non eſt Deo cura, nec etiam eius permiſſioni, quæ ex eius prouidentia procedit, ſubduntur.

Vilia non ſunt ſciēda.

Non eſt Deo cura de bobus. Neceſſitas non requirit prudentiam.

Præterea, quæ ex neceſſitate contingunt, prouidam permiſſionem non requirunt, ſicut nec prudentiam. Patet hoc per Phi. 2. *Eth.* Prudentia eſt recta ratio contingentium, de quibus eſt conſilium & electio. Sed plures effectus maleficiales ex neceſſitate contingunt. Putà quando ex aliqua cauſa, & influentia corporum cœleſtium accidunt infirmitates, vel aliqua alia quæ nos iudicamus maleficia: vnde non ſemper ſubduntur diuinæ permiſſioni.

Prætereà si permissione Divina homines maleficiantur, tunc quæritur: Cur potiùs super vnum quàm super alium. Si dicatur, quòd propter peccata quæ magis abundant in vno quàm in altero, hoc videtur esse falsum, quia tunc maiores peccatores ampliùs maleficerentur, cuius contrarium apparet, eò quòd minus in mundo puniuntur. Iuxta illud. Benè est omnibus qui prævaricantur: ita etiam maleficiantur. Patet denique ex eo, quòd innocentes pueri: & alij iusti ampliùs maleficiantur.

Benè est impijs.

Sed contrà, Deus permittit, licèt non velit malum fieri, & hoc propter perfectionem vniversi. Dion. *3. c. de div. nom.* Erit malum ad omnes, id est, perfectionem vniversi conferens. Et August. *in Ench.* Ex omnibus bonis & malis consistit vniversitatis admirabilis pulchritudo. In quantum etiam illud, quod malum dicitur, benè ordinatum, & in loco suo positum, eminentiùs, comedat bona, vt illa magis placeant & laudabiliora sint, dum comparantur malis. Item S.Thom. improbat opinionem illorum, quòd licèt Deus non velit mala quia neque creatura aliqua appetit malum sive appetitu naturali, sive animali, sive intellectuali, quæ est voluntas cuius obiectum est bonum, vult tamen mala esse, vel fieri, hoc dicit esse falsum. Quia Deus neque vult mala neque vult fieri, mala non fieri, sed vult permittere mala fieri, & hoc est bonum propter perfectionem vniversi.

Deus permittit mala, & non vult. Bona & mala pulchritudine constituunt.

Malũ fieri est bonum propter perfectionem vniversi.

Quare autem sit erroneum dicere, Deus vult mala esse, vel fieri propter bonum vniversi: dicit. Quia nihil est iudicandum bonum, nisi secundùm id quod competit ei per se, & non per accidens: Sicut virtuosus iudicatur bonus in intellectuali creatura, & non animali. Malum autem non ordinatur ad bonum per se, sed per accidens: quia præter intentionem eorum qui malum operantur, resultat bonum: sicut præter intentionem maleficorum, aut præter intentionem tyrannorum, fuit quod ex eorum persecutione claresceret patientia martyrum.

Responsio. Quæstio quanto vtilior ad prædicandum tantò etiam difficilior ad intelligendum existit. Est enim inter argumenta hoc principium non tam Laicorum, quàm & quorundam Sapiẽtum: Maleficia tam horrenda vt superiùs tacta sunt non permitti à Deo: causas Divinæ permissionis huius ignorantes. Ex qua etiam ignorantia, quia Maleficæ non supprimuntur per vltionem debitam, iam totam Christianitatem depopulare videntur: Vt ergo ad vtramque viam, iuxta Theologorum sententiam, docto & indocto satisfiat, per discussiones duarum difficultatum est respondendum: & primò. Quòd mundus Divinæ providentiæ ita subiacet, quòd ipse immediatè omnibus providet. Secundo quòd vniversitatem malorum, quæ fiunt sive in malis culpæ, sive pœnæ, sive damni ex duabus primis permissionibus, circa casum Angelorum, & primorum parentum, iustè permittit. Vnde & patebit, quòd in his diffidere pertinaciter hæresim sapit: cum erroribus infidelium talis se implicat.

Quoad primum notandum, quòd præsupposito illo, quod providentia Deo conveniat, iuxta illud *Sap.* 14. Tu autem pater, gubernas omnia providentia: oportet etiam asserere, quòd omnia sunt ita subjecta suæ providentiæ, quòd etiam omnibus immediatè provideat. Quod vt pateat, ostendamus primò per reprobationem cuiusdam contrarij erroris. Nam super illud *Iob.* 22. Nubes latibulum eius, & circa cardines cœli perambulat, nec nostra considerat. Quidam opinati fuerunt iuxta doctrinam S.Thom. 1. *p. q.* 22. ponere tantummodò incorruptibilia subjacere

Incorruptibilia solùm subjacere Divinæ providentiæ putantes.

subjacere Divinæ providentiæ, provt sunt substantiæ separatæ, & corpora cœlestia, cum speciebus rerum inferiorum, quæ etiam sunt incorruptibilia: Individua verò specierum, quia sunt corruptibilia, dicebant non subjacere. Vnde sic Divinæ providentiæ dicebant subjacere omnia inferiora, quæ in mundo aguntur, in vniversali tantùm, & non in particulari seu singulari. Sed quia hoc alijs videbatur inconveniens, vt de homine non esset amplior Deo cura quàm de alijs animalibus, ideò Rabbi Moses, volens medium tenere, dixit, concordando cum primis: Corruptibilia omnia sicut sunt individua rerum, omninò non subjacere Divinæ gubernationi, sed tantummodò vniversalia, & alia quæ tacta sunt. Hominem verò ab illa generalitate corruptibilium excepit: & hoc propter splendorem intellectus quo participat cum substantijs separatis. Et sic secundùm istam opinionem, quidquid hominibus accideret in maleficijs, esset ex permissione Dei: non autem quicquid animalibus, aut alijs terræ frugibus eveniret.

Rabbi Mosis mala opinio de providentia.

Et hæc opinio, licèt veritati propinquior, quàm illa quæ omnino prouidentiam Dei de rebus mundi negabat, asserens mundum casu esse factum: sicut fuerunt Democritus & Epicurei: Tamen non caret magna falsitate eò quod necesse est dicere, omnia diuinæ prouidentiæ subiacere, non in vniuersali tantum, sed in particulari, quod non solum maleficio hominum, sed & iumentorum, & terræ frugum; ex Diuina & prouida permissione eueniunt. Quod sic patet. Ad tantum se extendit prouidentia & ordinatio rerum in finem, quantum ipsa causalitas se extendit: Sicut à simili in rebus alicuius dominio subiectis, quæ in tantum subiacent eius prouidentiæ, in quantum sibi existunt subiectæ. Cùm autem causalitas Dei, quæ est primum agens, extendit se ad omnia entia, non solum quantum ad principia speciei, sed etiam quantum ad principia indiuidualia, & non solùm incorruptibilium. Ideò sicut omnia habent esse à Deo, ita omnia sunt prouisa ab eo, id est, ad aliquem finem ordinata.

Prouidentia est ordinatio ad finem aliquem.

Et hoc tangit Apostolus *ad Rom.* 13. Quæ à Deo sunt ordinata sunt: quasi dicat, sicut omnia à Deo sunt, ita etiam omnia ab ipso ordinata sunt, & per consequens prouidentiæ eius subiecta. Quia prouidentia Dei nihil aliud noscitur, quàm ratio, id est, causa ordinis rerum in finem. Omnia ergo in quantum participant deesse, in tantum etiam subduntur Diuinæ prouidentiæ. Item Deus omnia cognoscit, non solùm in vniuersali seu vniuersalia, imò & in particulari seu particularia. Et tum Dei cognitio comparatur ad res creatas, sicut cognitio artis ad artificiata: Ideò sicut omnia artificiata subduntur ordini & prouidentiæ artis, ita omnia subduntur & ordini & prouidentiæ Dei.

Omnia creata sũt ordinata.

Sed quia per hoc non satisfit, vt intelligatur, quod Deus iuste permittat mala fieri; & maleficia in mundo, licet intelligamus hoc, quod ipse sit prouisor, omnia gubernans, quod quia conceditur, ideo etiam deberet omne malum ab his quorum curam gerit, excludere. Inter homines enim videmus ita fieri, quod sapiens prouisor excludit defectum & malum, quantum potest ab his quorum curam gerit: Ideò ad intelligendum ista, cur non omnia mala Deus excludit: Notandum, quod aliud est loqui de prouisore particulari, & aliud de prouisore vniuersali. Prouisor enim particularis necesse habet malum excludere quantum potest, quia non potest ex malo elicere bonum. Deus autem cùm sit vniuersalis prouisor totius mundi & potest ex particularibus malis plurima bona elicere, sicut ex persecutione Tyrannorum patientiam martyrum,

Deus potest ex malis particularibus bona plurima elicere.

 tyrum,

tyrum, & ex operibus maleficorum purgationem seu probationem fidei iustorum, vt patebit: Ideò non habet Deus omnia mala impedire, ne multa bona deesse contingat vniuerso. Vnde Aug. *in Enchid.* Adeò misericors est omnipotens Deus, quod non sineret aliquod malum esse in operibus suis, nisi adeò esset omnipotens & bonus, vnde benefaceret etiam de malo.

Et huius exemplum etiam habemus in actionibus rerum naturalium. Nam corruptiones & defectus qui accidunt in rebus naturalibus, licèt sint contra intentionem naturæ particularis illius, videlicet, cui talis corruptio contingit, vt quod suspendatur, vel quod animalia in cibum hominis occidantur: sunt tamen de intentione naturæ vniversalis, vt videlicet conserventur homines in vita & in bonis: vt & sic bonum vniversi conservetur. Vt enim species rerum conserventur oportet vt corruptio vnius sit conservatio alterius. Occisiones enim animalium conservant vitam leonum.

Vt species rerum cõserventur oportet vt corruptio vnius sit conservatio alterius.

Declaratur super permissionem divinam, quòd Deus non potuit conferre creaturæ, vt ex natura esset impeccabilis.

QVoad secundum, quòd vniversitatem malorum, sive in culpis, sive in pœnis iustè Deus permittat, & præsertim iam refrigescente, & mundo ad occasum declinante, declaratur ex duabus propositionibus necessariò præsupponendis. Quarum prima, quòd Deus non potest facere (sive melius, vt cum timore Dei loquamur) non est est possibile, vt natura creata, vt est Homo vel Angelus, haberet hoc quod ex conditione suæ naturæ peccare non posset. Secunda, quod Deus iustè permisit hominem peccare, vel tentat. Quibus stantibus cùm ad Divinam providentiam pertineret, vt vnaquæque creatura in sua natura relinquatur dicere, oportet ex præmissis impossibile esse, quòd Deus non permittat maleficia fieri virtute Dæmonum.

Deus non potest facere creaturam ex sui natura impeccabilem.

Et primum quidem, quòd non fuit possibile creaturæ communicare quod peccare non posset ex conditione naturæ, ostenditur à Doctore sancto *in 2. dist. 23. art. 1.* Quia si hoc fuisset communicabile alicui creaturæ, Deus vtique communicasset: eò quod omnes aliæ communicabiles bonitates & perfectiones creaturarum sunt communicatæ, saltem in genere: Vt vnio personalis duarum naturarum in Christo, maternitatis & virginitatis in Maria, vnio gratuita in viatoribus, vnio beatifica in electis & sic de alijs. Cur ergo non legimus hoc alicui creaturæ communicatum: Quia nec homini nec Angelo: Iuxta illud. Et in Angelis suis reperit pravitatem. Certum est quia homini à Deo non potest communicari hoc quod ex natura sit impeccabilis, licèt hoc per gratiam inveniat.

Omnes communicabiles perfectiones creaturarum Deus communicavit.

Secundò ad idem, quòd si esset communicabile, & non communicaretur, vniversum non esset perfectum. Cuius perfectio in hoc consistit, vt omnes bonitates creaturarum communicabiles in genere sint communicatæ.

Nec valet argumentum, quòd Deus, cùm sit summè potens, & ad suam similitudinem homines & Angelos creauit, quòd etiam hoc conferre potuerit, quòd creatura ex conditione suæ naturæ haberet, quòd peccare non posset. Vel etiam quòd faceret, vt habitus ille gratiæ, qui confirmationem in bono causat, esset pars essentialis naturæ Angeli vel hominis, vt sic secundum naturale suum principium & naturalem conditionem haberet confirmationem in bono, vt peccare non posset.

Nam primum argumentum non concludit, quia licèt Deus sit summè potens, sicut & summè bonus, non tamen hoc

Non derogare potẽtiæ Dei ipsũ quædam non posse.

hoc conferre potest: Non ex imperfectione suæ potentiæ, sed ex imperfectione creaturæ. Quæ imperfectio consideratur primo, quod hoc recipere non potest, nec potuit homo vel Angelus. Ratio, quia cùm sit creatura, esse suum dependet à creatore, sicut causatum à causa sui esse: Et creare est aliquid ex nihilo facere, ideo si sibi relinquitur, deficit; conseruatur autem quandiu causæ influentiam recipit. Exemplum, si vis, de candela, quæ tamdiu lucet quandiu habet ceram. Quo stante, notum est, quod Deus creauit hominem, & reliquit eum in manu consilij sui. *Eccles.* 17. Et similiter Angelum à principio creationis. Et hoc factum est per liberum arbitrium, cuius sicut proprium est facere, vel omittere, ita proprium est à suo casu recedere, & non recedere. Et quia hoc est posse peccare, posse ex libertate arbitrij à Deo recedere, ideo non potuit hoc homo vel Angelus recipere, nec ei potuit à Deo communicari, vt ex natura haberet libertatem arbitrij, & etiam ex natura haberet non posse peccare.

Liberum arbitrium est peccabile.

Alia imperfectio, ex qua hoc non potuit homini, vel Angelo communicari, est, quia implicat contradictionem: quæ quia in se non sunt factibilia, dicimus, Deus non potest illa facere, sed potiùs dicendum, quod creaturæ non possunt ista recipere, vt videlicet aliquid sit viuum, & mortuum simul & semel. Ita etiam implicat, vt aliquis habeat liberum arbitrium, ex quo possit causæ suæ inhærere, & quod possit non peccare: quasi si non potest peccare, non potest causæ suæ inhærere: Cùm peccatum sit, spreto incommutabili bono rebus mutabilibus inhærere. Spernere autem, vel non spernere, est ex libertate arbitrij.

Peccare est mutare commutabilia mutabilibus.

Secundum etiam argumentum non valet, puta si gratia confirmationis vteretur creatura in naturam, ita quod ex principiis essentialibus haberet non posse peccare, tunc non haberet ex aliquo dono accidentali & gratia, non posse deficere & peccare, sed haberet hoc per naturam, & tunc esset Deus, quod esset absurdum. Hanc solutionem tangit S. Thom. vbi *suprà*, in solutione vltimi argumenti, cùm dicit, quod quandocunque alicui creaturæ conuenit aliquod accidens, quod ex influentia superioris tantummodo inest non potest inferior natura illud accidens per se habere, nisi efficeretur naturæ superioris. Sicut si aër illuminatur in actu per ignem non potest esse, quod sit de natura sua lucidus in actu, nisi fiat ignis.

Dico ergo, quod cùm confirmatio insit creaturæ rationali solùm per gratiam, quæ est quoddam spirituale lumen, & similitudo increati luminis, non potest esse, quod aliqua creatura ex natura sua confirmationem habeat vel gratiam nisi efficeretur Diuinæ naturæ per esse, dicamus, eiusdem naturæ, quod est omnino impossibile. Concludamus, quod non posse peccare, per naturam Deo tantummodo conuenit, eo quod sicut abesse deficere non potest, cùm dat omnibus esse, ita nec à rectitudine bonitatis deficere, cùm hoc ei conueniat per conditionem suæ naturæ. Omnibus autem aliis, qui hoc habent, vt peccare non possint, confertur ex hoc, quod confirmantur per gratiam in bono: ex quo filij Dei efficiuntur, & quodammodo Diuinæ naturæ consortes.

Gratia est quoddam spirituale lumen & similitudo increati luminis.

QVÆSTIO XIII.

Declaratur quæstio super duas permissiones Diuinas, quas Deus iustè permisit, videlicet, Diabolum auctorem omnis mali peccare, simul & primos parentes cadere ex quibus Maleficorum opera iustè permittuntur.

De Angelorum & hominum lapsu.

SEcunda quæstio simul & propositio, quòd Deus iustè permisit quasdam creaturas Angelicas, quas aliter condere non potuit, nisi quod peccare possent, etiam actu peccare. Et quasdam simili modo creatas, per gratiam præseruare, & hoc absque præuia tentatione. Hominem verò iustè permittit & tentare & peccare, quæ omnia sic declarantur. Nam ad prouidentiam Diuinam pertinet, vt vnumquodque in sua natura relinquatur, & in suis naturalibus operibus non omnino impediatur, quia vt Dion. dicit *in 4. c. de diuin. nom.* Prouidentia non est corruptiua naturæ, sed saluatiua. Quo stante, cùm manifestum sit, quòd sicut bonum gentis diuinius est, quàm bonum vnius, 1. *Ethic.* Ita & bonum vniuersi excedit bonum particulare cuiuscunque naturæ creati in particulari. Ideò etiam attendere oportet, quòd si peccatum hominum impediretur, per hoc multi gradus tollerentur perfectionis. Tollerentur enim natura illa, quæ potest peccare & non peccare: Quod si dicatur, tamen habuisset homo ex conditione naturæ, vt *prius* tactum est.

Nisi peccatum venisset, lateret gratia

Respondetur, si nullum peccatum fuisset subsecutum in actu, sed statim confirmatio tunc semper lateret quid gratiæ deberetur in bonis erga Deum, & quid potestas peccandi potuisset, & plura alia, quibus ablatis vtique vniuerso multùm detraheretur. Decuit etiam vt nullo suggerente ab extra peccaret, nempè occasionẽ peccandi ex seipso suscipere quod & fecit, vbi Deo æqualis esse voluit. Quod est intelligendũ non similiter & directè, nec indirectè, sed solùm secundũ quid & hoc declaratur propter auctoritatem. *Esaiæ* 14. In cœlo ascendam, & similis ero Altissimo. Non enim simpliciter & directè, quia sic habuisset intellectum ligatum & erroneum: appetendo aliquid quod sibi erat impossibile. Cognouit enim se esse creaturam, & à Deo creatum, & ideò æqualem fieri creatori, cognouit hoc sibi esse impossibile. Nec etiam indirectè, quia cùm totum bonum Angeli & creaturæ est in hoc quod Deo subest: sicut tota claritas aëris est in hoc quod subiicitur radiis Solis: ideò hoc ab Angelo non potuit appeti, quia appetiisset contra bonum naturæ. Sed appetiit Dei æqualitatem non absolutè, sed secundum quid: hoc sic est, cùm Deus habet per naturam suam duo, beatitudinem & bonitatem, & aliud, & quod ab ipso omnis creaturæ beatitudo & bonitas transfunditur. Videns Angelus dignitatem naturæ suæ, quæ à creaturis cũctis præeminebat, voluit & appetiit à se in omnia inferiora beatitudinem & bonitatem deriuari. Et hoc per sua naturalia, ita quod ipse primò illa ex natura haberet, & sic aliæ creaturæ, ex nobilitate suæ naturæ acciperent. Et quod etiã illa appetiit à Deo, & sub Deo volens esse, dummodò ista haberet. Et ideo nec etiam quantùm ad modum habendi Deo æquiparari voluit, sed tantummodò secundum quid.

Quomodo Angeli lapsi voluerint Deo æquales esse.

Diabolus voluit sub Deo esse, sed ipse inferioribus Deus esse.

Nota insuper, quòd quia suum desiderium attentauit vt ad actum perduceret, ideo subitò suum desiderium aliis exposuit: Et quia subito etiam fuit aliorum Angelorum visio desiderij, & consensus peruersus sui desiderij. Ideo peccatum primi Angeli aliorum peccata excessit & præcessit quantitate culpæ, & causalitate, non tamen duratione. Ita quod illud. *Apoc.* 12. Draco de

Primi Angeli peccatum, aliorum Angelorũ excessit

cœlo cadens, traxit tertiam partem stellarum. Et in figura Leuiathan habetur. Ipse est rex super omnes filios superbiæ. Et rex secundùm Philosophum 5. *Meta.* dicitur principium, inquantum mouet per suam voluntatem & imperium sibi subiectos. Ideo & suum peccatum aliorum occasio peccandi fuit, ita quod ipse primus à nullo extrinseco tentatus alios extrinsecè tentauit.

Et quidem quod dictum est, quod instantanea operatio in omnibus illis fuit, exemplificatur hoc ex sensibilib. Nam simul tempore sunt illuminatio aëris, visio coloris, & discretio rei visæ.

Maleficorum peccata primorum parentum peccata excedunt. De lapsu Adæ.

Hæc ad longum posui, vt considerando tam stupendam permissionem Diuinam super nobilissimas creaturas, propter vnum duntaxat peccatum ambitionis, quomodo non particulares permissiones super Maleficorum opera, propter maiora peccata, quantum ad aliquas circunstantias admittet. Nam Maleficorum peccata in varijs circunstantijs peccatum Angeli, & primorum parentum excedunt, vt in secunda quæstione patebit.

Sed & hoc quod prouidentia Dei iustè permisit primum hominem tentari & peccare, ex his quæ dicta sunt de transgressoribus Angelis satis patere potest. Sicut enim ad eundem finem homo & Angelus creati fuerunt, & in libertate arbitrij relicti: propterea vt beatitudinis præmium non absque merito perciperent. Ideo sicut Angelus à casu nõ fuit præseruatus, vt potestas peccandi ex vno, & potestas gratiæ confirmationis ex altero ad decorem vniuersi patesceret, ita & circa hominem seruari oportuit.

In peccato Deus apparet laudabilis

Vnde & S. Thom. *in 2. dist. 20. art. 2* illud ex quo Deus apparet laudabilis non debet penitus impediri, sed in peccato etiam Deus apparet laudabilis, cùm per misericordiam parcit, & per iustitiã punit, ergo non debuit peccatum impedire. Tantummodo breuiter & recapitulando ad propositum redeamus, dicamus quod in iusta Dei prouidentia, homo in his permissus est multis rationibus. Prima, vt ostendatur Dei potentia, qui solus immutabilis est, omnis autem creatura mutabilis. Secunda autem ratio, vt declaretur Dei sapientia, qui ex malo scit elicere bonum, quod non potuit fieri nisi Deus creaturam peccare permisisset. Tertia, vt manifestetur Dei clementia, in qua Christus per mortem suam hominem perditum liberauit. Quarta, vt ostendatur Dei iustitia, quæ non solùm reddit bonis præmia, sed & malis supplicia. Quinta, vt homo non sit peioris conditionis quàm aliæ creaturæ, quas omnes sic Deus administrat, vt eas agere proprijs motibus sinat. Vnde & hominem proprio arbitrio relinquere debuit. Sexta est laus humana, laus enim viri iusti, quod potuit transgredi, & non est transgressus. Septima est decor vniuersi, quia sicut triplex malum culpæ, pœnæ, & damni inuenitur, ita ex opposito triplex bonũ, scilicet, honestum bonum, delectabile & vtile decoratur. Nam culpa decoratur honestas, per pœnam delectabilitas, per damnum summa vtilitas. Et per hæc patet responsio ad argumenta.

Iustè à Deo hominem in peccato permissum esse.

Triplex malum & bonum.

Solutiones argumentorum.

IAm ad primum, vbi dicitur: Asserere quod Diabolo permittatur potestas nocendi hominibus sit hæreticum. Oppositum potius patet, quia sicut asserere quod Deus non permittat hominem ex libertate arbitrij peccare quando vult, est hæreticum. Ita asserere, quod Deus peccatum dimittat inultum. Hoc autem fit per potestatem nocendi hominibus in vindictam malorum, & decorem vniuersi. Iuxta illud Aug. *in lib. Soliloquiorum.* Iussisti Domine & ita est, vt nunquam dedecus culpæ sit sine decore vindictæ.

Nunquam dedecus culpæ, est sine decore vindictæ.

Probatio denique argumenti non valet de sapiente prouisore, qui excludit defectum & malum quantum potest. Quia aliud est de Deo, qui habet curam particularem, & de prouisione vniuersali. Nam prius ex malo non potest elicere bonum, sicut vniuersalis prouisor facit, vt per præcedentia patuit.

Ad secundum patuit, quòd tam potentia quàm bonitas & iustitia Diuina patescunt in hoc, quod mala permittit. Vnde quando dicitur: Aut Deus potest mala impedire, aut non, dicitur quod potest impedire, sed non debuit rationibus prætactis.

Deus permittit mala fieri propter perfectionem vniuersi.

Neque valet instantia, si dicatur, ergo vult mala fieri, cùm potest impedire, & non vult quia, vt in argumentis pro veritate tactum est, Deus non potest velle mala, neque vult mala fieri, neque vult malum non fieri, sed vult permittere malum fieri, & hoc propter perfectionem vniuersi.

Ad tertium Aug. & Philosoph. loquuntur de cognitione humana cui melius est non cognoscere mala & vilia, duplici de causa. Primo, quia per ea impeditur interdum à consideratione malorum, & hoc contingit, quia non possumus simul multa intelligere. Etiam & ea de causa: quod cogitatio malorum peruertit interdum voluntatẽ in malum. Hæc autem in Deo locum non habent, quia intelligit omnia opera hominum & Maleficorum absque aliquo defectu.

Ad quartum: Apostolus curam Dei à bobus remouit, vt ostendat, quod quia creatura rationalis habet per liberum arbitrium dominium sui actus: vt dictum est: ideo vt ei imputetur aliquid ad culpam, vel ad meritum, & reddatur ei iuxta hoc pœna vel præmium, habet Deus specialem de eo prouidentiam, secundùm quæ irrationabilia non prouidentur.

Velle autem asserere, quod indiuidua irrationabilium creaturarum ex illa auctoritate non pertinerent ad Diuinam prouidentiam, esset hæreticum: quia esset asserere: quod non omnia subjecta essent Diuinæ prouidentiæ, contra Scripturæ sacræ commendationem super Diuinam sapientiam, quæ attingit à fine vsque ad finem fortiter, & disponit omnia suauiter, & esset error Rabbi Mosis, vt in argumentis pro veritate patuit.

Ad quintum, quia homo non est institutor naturæ, sed vtitur naturalibus operibus artis & virtutis ad suum vsum. Ideo prouidentia humana non se extendit ad necessaria, quæ ex natura proueniunt, vt quod cras Sol oriatur. Ad quæ tamen se extendit prouidentia Dei, eò quòd ipse est actor naturæ. Vnde & defectus naturales, etiamsi ex cursu rerum naturalium prouenirent, adhuc Diuinæ prouidentiæ subiacerent. Quare & Democritus, & alij Philosophi naturales errauerunt, attribuentes soli necessitati materiæ, quicquid inferioribus accideret.

Necessitati materiæ attribuere prouidentiam.

An maioribus peccatoribus maiora maleficia infligantur.

Ad vltimum licèt omnis pœna infligitur à Deo propter peccata, non tamen semper maioribus peccatoribus maleficia infliguntur, vel quia Diabolus non vult, vt illos affligat & tentet, quos iusto titulo possidere se cernit, vel ideò vt non ad Deum accelerent. Iuxta illud: Multiplicatæ sunt infirmitates, posteà accelerauerunt, &c. Et quod omnis pœna infligitur à Deo, propter peccata, patet ex sequentib. quia iuxta Hieronymum: Quicquid patimur, peccatis nostris meremur.

Nunc declaratur, quod peccata maleficorum grauiora sunt peccatis malorum Angelorum & primorum parentum. Vnde sicut innocentes puniuntur ex culpis parentum, ita etiam plures innoxij damnificantur, & maleficiuntur propter peccata Maleficorum.

QVÆSTIO

QVÆSTIO XIV.

Enormitas Maleficorum consideratur, & est tota materia prædicabilis.

SEd super enormitatem criminum quæritur, an maleficorum flagitia cuncta mala, quæ Deus fieri sinit, & vsque in præsens à principio mundi fieri permisit, tam in culpis, quàm in pœnis & damnis excedant. Et videtur quòd non, præcipuè quoad culpam. Nam peccatum quod quis committit, quod faciliter vitare potuisset, excedit peccatum, quod alter committit, quod ita faciliter vitare non potuit. Patet per August. *in lib. de ciuit. Dei.* Magna est in peccando iniquitas, vbi est tanta in non peccando facilitas. Sed Adam & plures qui ex aliquo statu perfectionis, seu etiam gratiæ peccauerunt, faciliùs propter assistentiam gratiæ, peccata vitare potuissent, præsertim Adam, qui in gratia creatus fuerat: quàm plures Maleficæ, quæ huiusmodi dona non perceperunt, Ergo illorum peccata omnia Maleficorum flagitia excedunt.

Præterea quoad pœnam, maiori culpæ maior pœna debetur: sed peccatum Adæ grauissimè punitum fuit, in hoc, quòd, vt patet, in omnes posteros eius pœna cum culpa ostenditur in transfusione originalis peccati. Ergo eius peccatum grauius est omnibus aliis peccatis.

Præterea quoad damnum. Nam iuxta August. Ex hoc aliquid est malum, quia adimit bonum, ergo vbi plus de bono amittitur, ibi maior culpa præcessit. Sed peccatum primi parentis maius damnum tam in naturalibus, quàm in gratuitis intulit, vbi nos innocentia & immortalitate priuauit, quòd nullum aliorum frequentium peccata intulit, ergo, &c.

Sed econtra, id quod plures rationes mali includit, magis est malum, sed peccata Maleficarum sunt huiusmodi. Nam omnia mala in bonis naturæ & formæ procurare possunt, Deo permittente, vt ex Bulla Papæ deducitur. Præterea Adam peccauit solummodò faciendo illud quod est vtroque modo malum, quia prohibitum, & quod non erat malum secundùm se: Sed Malefici, & alij peccatores peccant faciendo illud quod est vtroque modo malum & secundum se, & prohibitum, vt homicidia & alia multa prohibita. Vnde eorum peccata grauiora sunt aliis peccatis.

Probatur Maleficorum peccata, Adæ peccato enormiora.

Præterea peccatum quod fit ex certa malitia, est grauius peccato quod est per ignorantiam. Sed Maleficæ ex magna malitia contemnunt fidem & sacramenta fidei, prout plures confessæ sunt.

Innuit, ac si Adam ignorãtia peccarit.

Responsio, quòd mala quæ à modernis Maleficis perpetrantur cuncta alia mala, quæ Deus vnquam fieri permisit, secundùm quod *in titulo quæstionis* tangitur, excedunt. Et hoc quoad peccata, quæ contingunt in peruersitate earum, licèt secus sit de peccatis, quæ opponuntur & aliis virtutibus Theologicis. Potest ostendi triplici via. Primò in generali, comparando eorum opera indifferenter ad quæcumque flagitia mundi. Secundò in speciali, comparando ad species superstitionis, ex quocumque pacto cum Dæmonibus inito. Tertiò, comparando illa ad peccata malorum Angelorum aut etiam primorum parentum.

Primum sic. Nam cùm triplex sit malum, videlicet culpæ, pœnæ, damni: eò quod triplex sit bonum, cui illa opponuntur, scilicet honestum, delectabile, & vtile. Et culpæ opponitur honestum, pœnæ delectabile, damno vtile.

Bona & mala triplicia.

Quod culpa Maleficarum excedit cuncta alia peccata; sic apparet. Nam iuxta doctrinã S. Th. *in 2. dist. 22. art. 2.*

Licet in peccato multæ possint considerari ex quibus peccati grauitas, vel etiam leuitas trahi potest. Vnde & contingit, quòd idem peccatum, quod secundùm vnum eorum est grauius, secundùm aliud leuius inueniatur: provt dicere possumus, In fornicatione iuuenis peccat, senex insanit. Tamen illa simpliciter grauiora sunt, quæ plures & potentiores habent, non dico circunstantias solùm, sed in specie & quantitate peccati essentiali peccati grauitatem.

In fornicatione iuuenis peccat, senex insanit.

Et si dicere possumus, quòd licèt peccatum Adæ, quantum ad aliquas circunstantias grauius sit omnibus aliis peccatis, quantum ad hoc quòd minori tentatione pulsatus cecidit, quia videlicet tantùm ab intrinseco. Et etiam quia facilius resistere potuisset, propter originalem iustitiam in qua creatus erat. Tamen quantum ad speciem & quantitatem peccati, & etiam quantum ad alias circunstantias, quæ peccatum magis aggrauant, sicut multa grauiora peccata sunt secura, ita & inter illa omnia Maleficorum excedunt: quod etiam clariùs ex duobus deducitur.

Maleficorum peccata grauiora originali peccato.

Nam sicut vnum peccatum dicitur maius altero, vel causalitate, vt peccatum Luciferi, vel generalitate, vt peccatum Adæ, vel deformitate, vt peccatum Iudæ, vel difficultate remittendi, vt peccatum in Spiritum sanctum, vel periculo, vt peccatum ignorantiæ, vel inseparabilitate. Vt peccatum cupiditatis. Vel pronitate vt peccatum carnis. Vel Diuinæ maiestatis offensione, vt peccatum Idololatriæ & infidelitatis. Vel expugnandi difficultate, vt superbia, vel mentis cæcitate, vt ira. Ita & post peccatum Luciferi, omnia alia peccata, Maleficorum opera excedunt tam in deformitate, crucifixum abnegantes, quàm & pronitate, spurcitias carnis cùm Dæmonibus exercentes, ac mentis cæcitate, in omne nocumentum tam animarum quàm corporum, hominum & iumentorum, toto malignitatis spiritu debacchantes, provt ex supradictis patuit.

Quot modis peccatum dicitur maius altero.

Post peccatũ Luciferi nullum maius Maleficorum peccato.

Quod etiam secundum Isidorum nomen ostendit. Dicuntur enim Malefici ob facinorum magnitudinem, &c. vt *suprà* patuit.

Deducitur & ex isto. Nam duo sunt in peccato, auersio, & conuersio, iuxta illud August. Peccatum est, spreto incommutabili bono, rebus mutabilibus inhærere. Et ipsa etiam auersio à Deo fit tanquam formale, sicut ipsa conuersio tanquam materiale. Ideò tantò aliquod peccatum est grauius, quantò magis homo per ipsum à Deo separatur. Et quia per infidelitatem homo maximè à Deo elongatur, ideò & maius omnibus peccatis maleficium infidelitatis existit. Et hoc declaratur per nomen Hæresis, quod est etiam Apostasis à fide simul, & quod tota earum vita peccatum est.

Quid sit peccatũ.

De primo: nam cùm peccatum infidelitatis consistit in renitendo fidei. Et hoc potest dupliciter fieri, vel quia renititur fidei nondum susceptæ, aut susceptæ. Si primo modo tunc est infidelitas Paganorum seu Gentilium: Si secundo modo, tunc iterum dupliciter, quia aut renititur Christianæ fidei susceptæ in figura, aut in ipsa manifestatione veritatis. Primo modo est infidelitas Iudæorum. Secundo modo infidelitas Hæreticorum.

Quomodo Maleficæ fidem abnegent.

Tres species infidelitatis.

Vnde patet, quod hæresis Maleficarum inter tres species infidelitatis grauissima existit, quod etiam ratione & auctoritate comprobatur. Nam 2. *Pet.* 2. dicitur. Melius erat illis viam veritatis non cognoscere, quàm post cognitam, retrorsum conuerti. Ratio. Nam sicut grauiùs peccat, qui non implet quod promisit, quàm ille qui non implet hoc quod nunquam promisit. Ideò infidelitas Hæreticorum, qui profitentur

tur fidem Euangelij, & tamen ei renituntur, corrumpentes ipsam, grauius peccant, quàm Iudæi & Pagani.

Et iterum, Iudæi grauiùs peccant quam Pagani, quia susceperunt fidei Christianæ figuram in veteri Lege, quam malè interpretantes corrumpunt, quod Pagani non faciunt: ideò etiam eorum infidelitas est grauius peccatum, quàm infidelitas Gentilium qui nunquam fidem Euangelij susceperunt.

Apostasia multiplex.

De secundo quòd & Apostatæ nuncupantur. Nam secundum D.Th. *secunda secundæ, q.* 12. Apostasia importat quandam retrocessionem à Deo & religione, quæ fit per diuersos modos, quibus homo coniungitur Deo vel per fidem, vel per subiectam ad obediendum voluntatem, vel per religionem & clericatum. Secundùm quod dicit Raymun. & Hostien. quòd Apostasia est temerarius à fidei statu, vel obedientiæ vel religionis excessus. Et cum remoto priori, remouetur posterius, sed non è conuerso. Ideò & prima alias duas excedit, scilicet, Apostasia à fide, procedit à religione, de qua 48. *dist. quantumlibet.* 16. *q.* 1. *leg. non debet.*

Quis Apostata seu fugitiuus habendus.

Tamen secundùm Raymundum non iudicatur Apostata seu fugitiuus, etiam si ad longinqua diu euagetur, nisi postquam sic viuit, quòd animum redeundi se deposuisse ostendit. *ff. de re milit. l. desertorem.* Et hoc fie[illegible] si vxorem, duceret, vel simile tale. Similiter & Apostasiam inobedientiæ, vbi quis sponte contemnit præcepta Ecclesiæ, & Prælatorum, de qua 3. *q.* 4. *alieni.* Qui etiam infamis efficitur, repellitur à testimonio, & debet excommunicari, 11. *q.* 3. *Si autem.*

Clericus vxorem ducens Apostata est.

Apostasia perfidiæ Maleficarum.

Vnde & Apostasia, de qua loquimur super Apostasiam Maleficarum, dicitur Apostasia perfidiæ, quæ & tantò grauior, quãtò &[illegible]cũ inimico fidei rationis salutis per pactum expressum peragitur. Hoc enim habent facere Maleficæ & hoc inimicus ille exegit in toto vel in parte. Repertæ sũt enim per nos Inquisitores, quæ omnes fidei articulos abnegauerãt, quasdã verò certos in numero, semper tamẽ confessionem, verã & Sacramentalem habebant abnegare. Vnde & Iuliani Apostatæ perfidia non videtur tanta fuisse, licèt in aliis aduersus Ecclesiam maiora exercuisset, de qua & *secundo. q.* 7. *non potest.*

Iuliani Apostatæ perfidia minor Apostasia Maleficarum.

Si quis verò incidentaliter quæreret, Quid si mente & corde fidem tenerent, quorum scrutator solùm Deus est, & non quæcunque Angelica creatura, vt *suprà* patuit: faceret tamen reuerentiam & obedientiam Diabolo per actus exteriores. Dicendum videtur, quod cum Apostasia perfidiæ dupliciter potest fieri, per actus infidelitatis exteriores, absque expresso pacto cum Dæmone inito, sicut qui in terris infidelium Mahumeticam vitam assumeret: aut in terris Christianorum cum expresso pacto, &c. Primi, vbi mente retinent fidem: actu tamen exteriori negant, licet non sunt Apostatæ, nec Hæretici, tamen mortaliter peccant. Sic enim Salomon diis suarum vxorum reuerentiam exhibuit. Nec enim aliquis excusatur, si ex metu hoc faceret, quia secundùm Aug. Sanctius est mori fame, quã vesci idololatricis, (aliqui habent satius) 33. *q.* 3. *Satius.* Malefici autem quantumcunque fidem retinent corde, & abnegant ore. Apostatæ tamen iudicantur eo quod fœdus cum morte, & pactum cum inferno pepigerunt. Vnde & S. Thom. *in* 2. *dist.* 4. *art. vlt.* Loquens de similibus operibus magicis. Et qui quocunque modo auxilium petunt à Dæmonibus, dicit: In omnibus est apostasia à fide, propter actum initum cum Dæmone, vel verbotenus si inuocatio intersit, vel facto aliquo, etiamsi sacrificia desint. Non enim potest homo duobus dominis seruire.

Hypocritæ non sũt Apostatæ, Salomon fuit Hypocrita.

Malefici pactũ cum inferno pangunt.

Vtrum magi & astronomi sint apostatæ.

Ad idem Albertus *vbi suprà dist.* 8. vbi quæritur: Vtrum Magicis, & Mathematicis intendere sit peccatum & apostasia à fide. Ita respondit: In talibus est semper apostasia verbi vel operis. Si enim inuocationes fiant tunc apertum pactum initur cum Dæmone, & tunc est aperta apostasia verborum. Si autem non fit nisi opere simplici, tunc est apostasia operis. Et quia in his omnibus semper est fidei contumelia, quia expectatur à Dæmone quod expectandum est à Deo, ideò semper apostasia iudicatur. Ecce quam clarè duplicem apostasiam ponunt, tertiam subintelligentes, scilicet, cordis: quæ si desit, tamen Maleficæ verbis & operibus apostatrices iudicantur. Pœnis ergo, vt patebit, & Hæreticorum & Apostatarum subiacere debent.

Quando expectatur à Dæmone quod expectandū à Deo, est apostasia.

Et est tertia criminis enormitas præ cunctis aliis hæresibus in eis. Nam si iuxta Aug. omnis infidelium vita peccatum est. 18. *q.* 1. §. 2. & est glossa super illud *Roman.* 14. Omne quod non est ex fide, peccatum est. Quid iudicandum est de tota vita, id est, de omnibus aliis operibus Maleficarum, quæ tamen non ad complacentiam Dæmonum fiant, sicut ieiunare, Ecclesias frequentare, communicare, & sic de aliis. In omnibus enim peccant mortaliter, quod sic declaratur. Tanta est enim labes huius peccati, quod facultatem resurgendi licèt non ex toto amputant, eò quòd peccatum nō corrumpit totum bonum naturæ, & lumen naturale in eis remanet. Tamen propter præstitum homagium, nisi ab illo absoluantur, omnia eorum opera etiam de genere bonorum sunt potiùs de genere malorum, quod in aliis infidelibus non cernitur.

Peccatum non corrumpit totum bonū naturæ.

Nam secundùm Thomam *secunda secundæ, quæst.* 10. An omnis actio infidelis sit peccatum? dicit quod quamuis opera infidelium, quæ sunt de genere bonorum, vt ieiunia, eleemosynæ & huiusmodi non sint eis meritoria, propter infidelitatem, quæ est grauissimum peccatum: tamen quia peccatum non corrumpit totum bonum naturæ, sed remanet in eis lumen naturale. Ideo non omnis actus eorum est mortale peccatum, sed actus procedens ex ipsa infidelitate, vel relatus ad ipsam etiam si sit de genere bonorum: puta, Sarracenus ieiunat, vt seruet legem Mahumeti de ieiunio mandantem: Iudæus seruat suas festiuitates, & huiusmodi in his est mortale. Et sic intelligitur illud Augustini *suprà* allegatum: Omnis infidelium vita peccatum est.

An omnis actio infidelis sit peccatum.

Quod Maleficæ grauissimas merentur pœnas vltra omnes flagitiosos mundi.

Hæreticorum pœna multiplex.

DEnique Maleficiorum flagitia, cuncta aliorum peccata excedunt: quantum ad demeritum pœnæ, declaratur. Primo quo ad pœnam Hæreticis infligendam. Secundo, quo ad pœnam Apostatis inferendam. Nam Hæretici duplici pœna puniuntur, secundùm Raymun. scilicet excommunicatione, depositione, rerum ablatione & corporali morte. De quibus omnibus lector inueniet *super primum, de sentent. excommunic. Nouerit & super secundum.* 24. *q.* 1. *Qui contra pacem, & tertium, dist.* 8. *quo iure.* 23. *q.* 7. *c.* 1. *& seq. super* 4. *eod. tit. scilicet de Hæreticis, Excommunicamus.* 1. *&* 2. Imo & grauissimas incurrunt pœnas credentes, receptatores, fautores & defensores. Nam vltra pœnam excommunicationis illis inflictam. Hæretici cum fauoribus & defensoribus suis, & receptatoribus, & ipsorum filij, vsque ad secundam generationem per lineam paternam, per lineam vero maternam, vsque ad primum gradum, ad nullum beneficium, vel officium Ecclesiasticum admittuntur: vt eodem tit. quicunque, & cap. statutum. lib. 6.

Pœna hæreticorum in hæredes vergit.

Sed

Sed super tertiam pœnam, si Hæretici habent filios Catholicos, priuantur paterna hæreditate in detestationem criminis, & super quartam pœnam, si post deprehensionem erroris continuò non velit reuerti, & hæresim abiurare, subitò debet comburi, si laicus est. Falsarij .n. pecuniæ statim morti traduntur, quantò magis falsarij Fidei? Si verò clericus: post solennem degradationem relinquitur curiæ seculari occidendus. Si autem reuertatur ad fidem, detrudi debet in perpetuum carcerem: de hæreticis. Excommunicamus, primo & secundo, & hoc de rigore iuris. Mitiùs tamen agitur cum eis post abiurationem, quam ad arbitrium Episcopi & Inquisitoris facere debent, prout in tertia parte operis patebit, vbi de variis modis sententiandi tales tractatur, quis etiam dicatur deprehensus & conuictus, etiam relapsus.

Processus ad ignem.

His autem modis mulctare maleficas non videtur sufficere, cùm non sint simplices hæreticæ, sed apostatæ, & vltra hoc quòd in ipsa apostasia non hominibus propter metum, carnis oblectamenta, fidem abnegant, vt *suprà* tactum est: Sed ipsis Dæmonibus vltra abnegationem, homagium, corpora, & animas offerendo præstant. Ex quibus satis probabile videtur, quòd quātumcunque pœniteant, & ad fidem reuertantur, non debent sicut alij hæretici carceribus perpetuis mancipari, sed vltimo supplicio puniri: & hoc etiam propter damna temporalia, hominibus & iumentis variis modis illata leges imperant, vt patet *C. de maleficiis. l. nullus. l. nemo. & l. culpa.* Et est similis culpa prohibita discere & docere. Et loquuntur leges super sortilegos: quantò magis super maleficos: vbi dicunt, quòd pœna illorum est bonorum publicatio & decapitatio. Et si quis tali arte mulierem ad luxuriam prouocauerit, vel è conuerso, bestiis exponitur, vt dicitur *ibidem. l. multi.* Et de his in prima quæstione tactum est.

Maleficæ austerius quàm Hæretici puniendæ.

QVÆSTIO XV.

Declaratur, quòd propter peccata Maleficarum innoxij sæpè maleficantur, etiam interdum propter peccata propria.

Sed hoc, quòd Diuina permissione plures innoxij damnificantur & puniuntur in præmissis nocumentis, propter aliena peccata Maleficarum, & non propter culpas proprias. Nec alicui hoc videatur inconueniens ostendit S. Thom. *secunda secundæ, q. c.* 8. Hoc fieri iustè à Deo: loquendo de pœnis præsentis vitæ triplici ratione. Primò quidem, quòd vnus homo est res alterius, & sicut quis punitur in rebus, ita & in pœnam alterius aliquis puniri potest. Nam filij secundum corpus, sunt quædam res patris, & serui & animalia, res dominorum, & sic filij puniuntur quandoque pro parentibus. Sicut filius natus ex adulterio Dauid mortuus fuit quam citius: Et animalia Amalechitarum iussa sunt interfici. Quamuis & in huiusmodi sit ratio mystica, vt habetur 1. *q.* 4. §. *paruulos.*

Triplici modo punitur quis iustè ob aliena peccata.

Secundò, quia peccatum vnius deriuatur in alterum, & hoc dupliciter. Per imitationem, sicut filij imitantur peccata parentum, & serui & subditi peccata dominorum, vt audacius peccent: vt fit in rebus malè acquisitis, in quibus filij succedunt, serui in latrociniis & guerris iniustis: vnde sæpius interficiuntur. Et subditi prælatorum audacius peccant, dum eos peccare cernunt, etiamsi eadem peccata non committunt, vnde & iustè puniuntur.

Peccatores imitātes puniūtur cum imitatoribus.

Deriuatur etiam peccatum vnius in alterum per modum meriti, vt subditorum in malum prælatum, id est, quod peccata subditorum merentur peccatorem prælatum, secundum illud *Iob*: Regnare facit Hypocrita propter peccata populi.

Deriuatur etiam peccatum, & consequenter pœna per aliquem consensum vel dissimilitudinem. Hoc est, quando superiores peccata non redarguunt, tunc sæpissimè boni cum malis puniuntur, vt dicit Aug. *in primo, de ciuit. Dei.* Exemplum: vbi inter nos inquisitores vnius reperit quoddam oppidum mortalitate hominum quasi destitutum, & vbi fama volabat, quod quædam mulier sepulta, linteamen, in quo sepulta erat, successiuè deglutiret, & quod pestis cessare non posset, nisi ex integro linteamen deglutiendo ad ventrem consumpsisset. Habito consilio desuper, Scultetus cum præfecto ciuitatis sepulchrum effodientes, inuenerunt quasi dimidietatem linteaminis per os & collum vsque in ventrem immissam & consumptam. Quo viso, motus Scultetus, gladium extraxit, & caput amputando extra foueam proiecit, sícque subitò pestis cessauit. Ex quibus vtique, diuina permissione, peccata illius vetulæ super innoxios, propter dissimulationem præcedentium punita fuerunt. Nam præhabita inquisitione repertum fuit, ipsam longo tempore vitæ suæ sortilegam & magam fuisse. Exemplum etiam de punitione Dauid in enumeratione populi per pestem.

De muliere mortua, quæ linteamen deglutiẽdo pestem procurauit.

Tertiò fit Diuina permissione, vt humanæ societatis vnio commendetur, ex qua vnus homo debet pro alio sollicitus esse, vt non peccet, & ad detestationem peccati, dum scilicet pœna vnius redundat in omnes, quasi omnes sint vnum corpus. Exemplum de peccato Achan, *Iosuë* 7.

Puniuntur coniũctim homines, vt videãt eosdẽ esse omnes.

Possumus adhuc addere duos modos: prout puniuntur mali interdum per bonos, interdum etiam per alios malos. Nam vt Gratian. dicit 23. *q.* 5. §. *vltim.* Aliquando Deus punit malos per legitimam potestatem gerentes ex mandato suo & hoc dupliciter. Interdum cum merito punientium, sicut puniuit peccata Chananæorum per populum suum: Interdum absque peccato punientium, sed etiam in ipsorum pœnam, sicut tribum Beniamin puniuit & deleuit vsque ad paucos. Aliquando punit etiam per populos suos, iussu seu permissione excitatos, non tamen intendentes Deo obsequi, sed suæ satisfacere cupiditati, & ideo cum sui damnatione sicut iam punit populum suum per Turcas, & sæpiùs ante per alienigenas etiam in Veteri lege.

Pro flagellis vtitur Deus opera infidelium.

Sed nota quòd quæcunque de causa quis puniatur, si non sustinet patienter pœnas, tunc sunt flagella, non ad satisfactionem, sed ad vindictam tantùm, id est, punitionem. Iuxta illud *Deuter.* 32. Ignis scilicet pœnæ temporalis succensus est in furore meo, id est, in punitione: (cùm tamen in Deo aliàs furor non sit) & ardebit vsque ad inferni nouissima, id est, vindicta hic incipiet & ardebit vsque ad extremam damnationem, vt exponit Aug. & habetur *de pœn. dist.* 4. §. *auctoritas.* Sed si patienter ferantur ipsa flagella, & sint patientes in statu gratu gratiæ, habent locum satisfactionis, vt dicit S. Th. *in* 4. Etiamsi quis puniretur à Iudice propter maleficium commissum vel etiam malefica, & hoc secundùm plus & minus, sedum deuotionem patientis & qualitatem criminis.

Sustinens patienter pœnas satisfacit pro culpa.

Mors autem naturalis cùm sit vltimum terribilium non tamen est satisfactoria, quia per naturam inoleuit in pœnam originalis peccati. Licet secundum Scotum etiam voluntariè & cum deuotione expectata, & Deo oblata in sua amaritudine, possit fieri aliquo modo

Mors vltimum terribilium.

satisfa

Mors fit etiam satisfactoria.

satisfactoria. Mors tamen violenta, siue quis eam metuit siue non, semper est satisfactoria, si patienter sustineatur & in gratia. Et hæc quidem, quoad pœnas propter aliorum peccata inflictas.

Propter propria autem etiam Deus flagellat in vita præsenti, & specialiter circa maleficia inferenda. Nam *Tobiæ* 7. Super illos qui libidini deseruiunt, Diabolus accipit potestatem: quod etiam ex præcedentibus patuit, declarando maleficia circa membra, & potentias generatiuæ potentiæ quæ Deus amplius permittit maleficiari.

Attamen ad prædicandum populo notandum, quòd præmissis punitionibus non obstantibus, secundùm quos Deus pro culpis alienis, siue propriis punit, hanc regulam iuris pro fundamento teneat, & populo proponat, quæ dicit: Sine culpa, nisi subsit causa, non est aliquis puniendus. *Extra. de reg. iur.* Et hæc regula locum habet in iudicio poli, id est, Dei, & in iudicio fori, id est, in foro humano, siue seculari, siue Ecclesiastico.

Sine culpa nisi subsit causa nemo est puniendus.

Declara de iudicio poli. Nam Deus duplici pœna spirituali & temporali punit. In prima inuenitur, quòd nunquam sine culpa. In secunda inuenitur, quòd interdum benè sine culpa, sed non sine causa. De prima spirituali pœna, quæ cum est triplex, scilicet subtractio gratiæ, vnde sequitur obduratio in præstitis, non fit sine culpa propria. Secunda pœna damni, id est, priuationis gloriæ, hæc etiam nunquam infligitur sine culpa propria, vt in adultis, vel contracta, vt in paruulis in originali decedentibus. Tertia pœna sensus, id est, cruciatio ignis infernalis, etiam patet. Vnde quod dicitur *Exod.* 20. Ego dominus zelotes, visitans peccata parentum in filios vsque in tertiam & quartam generationem, intelligitur de imitationibus paternorum scelerum, vt exponit Gratianus, 1. *quæst.* 4. §. *quibus.* Vbi etiam dat alias expositiones. De secunda autem pœna temporali punit Deus.

Pœna subtractionis gratiæ, pœna priuationis gloriæ.

Primò propter culpam alterius, vt *suprà* tactum est, triplici ratione, vel etiam sine culpa aliena & propria, sed non sine causa, vel etiam ex culpa propria & non aliena: Quòd si vis scire causas propter quas Deus punit, & tamen absque culpa aliena & propria, videas quinque modos, quos ponit Magister *in* 4. *dist.* 17. *c.* 2. Et recipe tres primas causas: Reliquas duas accipe, pro culpis propriis.

Nam dicit, quinque de causis Deus hominem flagellat in vita præsenti, siue pœnas infert. Primo, vt Deus glorificetur. Et hoc fit, quando miraculosè remouetur pœna siue flagellum. Exemplum de cæco nato. *Ioan.* 9. de Lazaro resuscitato. *Ioan.* 11.

Quinque causæ cur Deus flagellet.

Secundò, si primum desit, immittitur tamen vt meritum cumuletur per exercitium patientiæ, ac etiam vt virtus latens intus, aliis manifestetur. Exemplum *in Iob* 1. *& Tobiæ* 2.

Deus punit vt meritum cumuletur per exercitiũ patientiæ.

Tertiò, vt virtus conseruetur per humiliationem flagellorum. Exemplum in Paulo, qui de se dicit 2. *Cor.* 12. Ne magnitudo reuelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis meæ. Angelus Satanæ: Qui stimulus secundum Remi, fuit hæc infirmitas corporalis. Hæ sunt causæ sine culpa.

Quartò, vt æterna damnatio hic inchoetur, vt scilicet aliqualiter ostendatur, quid in inferno patietur. Exemplum in Herode, *Act.* 12. & in Antiocho. 2. *Machab.* 9.

Quintò, vt homo purificetur, vel per expulsionem culpæ, cùm scilicet, ea flagellis conteritur. Exemplum de Maria sorore Aaron. *Num.* 13. lepra infecta, & Israëlitis prostratis in deserto, secundùm Hieron. 23. *q.* 4. quid ergo. Vel ad satisfactionem pœnæ. Exemplum in Dauid, qui post remissionem

Originale est causa omnium causalitatum.

adulterij commissi, quòad culpam in pœnam fuit expulsus de regno, vt patet *in 2. Regum.* Quod notat Gregor. *de pœn. dist.* 1. *si peccatum David.* Posset etiam dici, omnem pœnam quam patimur procedere ex culpa nostra, saltem originali, cum qua nascimur, quia ipsa est causa omnium causalitatum. *ar. dist.* 5. *ad eius.*

Sed & tertia pœna, quæ & damni, loquendo de illa quoad æternam damnationem, quam in futuro sustinebunt nemo ambigat, quin super omnes damnatos in pœnis super sensibilibus cruciabuntur. Sicut enim gratiæ visio in patria, ita mortali culpæ pœna in inferno succedit. Et sicut gradus beatitudinis in patria commensurantur iuxta gradus charitatis, & gratiæ in via, ita & mensura suppliciorum in inferno iuxta mensuram criminum in via. Hoc est, quòd *Deuter.* 25. dicitur. Pro mensura peccati, erit & plagarum modus. Et sic hoc in aliis peccatis omnibus, tamen in speciali Maleficis hoc conuenit, quòd ad *Heb.* 10. tangitur: Quanto magis putatis deteriora mereri supplicia, qui filium Dei conculcauerit, & sanguinem testamenti pollutum duxerit, in quo sanctificatus est. Hæc sunt propria Maleficarum, fidem abnegantium, & per diuinissimum sacramentum plurima maleficia, vt iam in secunda parte patebit exercentium.

QVÆSTIO XVI.

Declaratur in speciali Veritas præmissa: comparando opera maleficarum ad alias superstitionis species.

PRæmissa denique veritas, quoad enormitatem criminum in maleficiis probatur per comparationem ad alia opera Magorum & Diuinatorum. Nam cùm quatuordecim sint species circa opera superstitiosa, ex triplici genere Diuinationum. Quorum primum fit per manifestam Dæmonum inuocationem. Secundum per tacitam solam considerationem dispositionis, vel motus alicuius rei, vt syderum, dierum, horarum & huiusmodi. Tertium, per considerationem alicuius actus humani, ad inquirendum aliquid occultum, quæ Sortium nomen habent.

Species expressæ inuocationis Dæmonũ.

Et species primi generis diuinationis, quæ fit per expressam Dæmonum inuocationem, sint præstigium, Diuinatio somniorum, Necromantia, Diuinatio pythonica, Geomantia, Hydromantia, Acromantia, Pyromantia, & aliorum cultus. S. Thom. *secunda secundæ, q.* 95. *&* 26. *q.* 5. *igitur. & q.* 5. *nec mirum.* Species denique secundi generis Genethliaci, Aruspices, Augures, Omen obseruantes, Chiromantia, & Spatulamantia.

Spatulamantia.

Species etiam tertij generis variantur, secundum omnia illa quæ Sortium nomen habent, ad inquirendum aliquid occultum, scilicet, per considerationem punctorum, festucarum, figurarum in plumbo liquefactarum. Et de his S. Thom. *vbi suprà, &* 26. *quæst.* 2. *& q.* 4. *per totam.*

Figuræ in plumbo liquefactæ.

Tamen hæc omnia crimina, maleficarum flagitia excedunt: quod de præstantioribus speciebus deducitur: Vnde & de minoribus non difficultatur.

Quod malefici etiã sint Præstigiatores.

Nam in prima specie, vbi aliqui præstigiosi quibusdam apparitionibus sensus humanos decipiunt, vt res corporalis aliter sentiatur per sensum visus aut tactus, vt in præcedentibus tactum est de modo præstringendi. Maleficæ his non contentæ circa membra generatiuæ potentiæ, illa interdum præstigiosa apparitione auferendo, licet non in rerum veritate, etiam ipsam generatiuam potentiam pluries auferunt, ne mulier

concipere

concipere aut vir actum exercere valeat, etiam remanente membro: absque præstigiosa illusione post conceptum, etiam aborsum procurant, sæpéque procurant cum innumeris aliis malis: in diuersis etiam formis bestiarum apparent, vt *in superioribus* patuit.

Maleficos esse Necromanticos.

In secunda denique specie, quæ & Necromantia dicitur, & fit per mortuorum apparitionem, vel locutionẽ, cùm vt dicitur *3. lib. Ethic.* Νεκρὸς Græcè, *mors* dicitur Latinè, *mantia* verò *diuinatio.* Faciunt autem talia per sanguinẽ hominis, aut alicuius animalis, super quibusdam characteribus, scientes Dæmonem sanguinem amare, id est, eius effusionem, & peccata. Vnde fit vbi mortuos ab inferis se vocare putant, ad respondendum ad interrogata, Dæmones in eorum similitudinibus apparentes, talia exercent. Et huiusmodi artis erat illa magna Pythonissa, de qua 1. *Reg.* 28. quæ ad instantiam Saulis Samuëlem suscitauit.

De Pythonissa Saulis.

Nec ex hoc putet quis talia esse licita, quòd Scriptura commemorat animam iusti Prophetæ ab inferis vocatam, Sauli euentum futuri belli, etiam per mulierem Pythonissam apparuisse. Quia vt August. dicit *ad Simplicianum*: Non est absurdum credere aliqua dispensatione permissum fuisse, vt non dominante arte magica, vel potentia, sed dispensatione occulta, quæ Pythonissam & Saulem latebat, se iusti spiritus ostenderet regis aspectibus, diuina cum sententia percussurus. Vel non verè spiritus Samuëlis à sua requie est excitatus, sed aliquod phantasma, & illusio Dæmonum imaginaria Diaboli machinationibus est facta, quam appellat Samuëlem scriptura, sicut imagines solent suarum rerum nominibus appellari. Hæc ex responsione cuiusdam argumenti, super quæstionem, An diuinatio, quæ fit inuocatione Dæmonum, sit illicita 2. 2. *q.* 95. *art.* 4. *Ad secundum.* Sed si lectori placet, videat responsionem super vltimum argumentum quæstionis, An gradus prophetiæ, sint in beatis *in eadem summa*, *q.* 174. Inspiciat etiam dictum Augustini 26. *q.* 5. *Nec mirum.* Sed hæc parum ad maleficarum opera, quæ nullam in se retinent speciem pietatis, vt intuenti eorum opera patet, sanguinem innocentem fundere non cessantes, occulta quæque Diabolicis instructionibus manifestantes, nec viuis aut mortuis parcunt, vbi animas cum corporibus interimunt.

De apparitione Spiritus Samuëlis.

In tertia denique specie, quæ & somniorum diuinatio dicitur, dupliciter obseruatur. Primò, quando quis vtitur somnis, vt valeat aliquid occultum inuestigare ex reuelatione malorum spirituum, cum quibus habentur pacta expressa, quando scilicet ad hoc inuocantur. Secundò verò, quãdo quis vtitur somnis ad cognoscẽdum futura, secundum quòd somnia procedũt ex reuelatione diuina, vel ex causa naturali intrinseca, vel extrinseca, quantũ potest se extendere talis virtus, non erit illicita diuinatio. Hæc Thomas *vbi suprà.*

Pro cuius intelligentia, vt Prædicatores nucleum ad minus habeant, notandum ad primum de Angelis, quòd cùm Angelus sit limitatæ virtutis efficacius reuelare potest aliquid futurorũ animæ dispositæ quàm indispositæ. Dispositio autem fit post sedationem motuũ exteriorum & interiorum, vt quãdo silentes sunt noctes, & sedati sunt motus fumositatum, & hoc fit circa auroram, quando digestio est completa: & hoc dico de nobis peccatoribus similibus quibus Angeli ex diuina pietate ad prosecutionem officij aliqua reuelant, aut tempore studij in aurora intellectum de occultis scripturarum informãte. Præsidet enim Angelus bonus intellectui, sicut Deus volũtati, & corpora cœlestia nostris corporibus, aliis autem perfectioribus quibuscunque potest

Angelicæ reuelationes.

De anima disposita ad reuelationes.

& quacumque hora reuelare vigilando, & dormiendo. Quamuis & iuxta Philosophum *in lib. de somn. & vigil.* sunt magis aptæ recipere reuelationes, vt dictum est, vno tempore, quàm altero, provt cæteri Magi facere consueuerunt.

Naturales reuelationes.

Ad secundum nota, quòd ex naturali sollicitudine naturæ de regimine corporis contingit, quòd quædam futura habent causam naturalem in homine somniante: & tunc illa somnia seu visiones, sunt tantummodò signa, & non causæ sicut ex parte Angeli dictum est, & hoc accidentium futurorum in homine, vt sanitatis, vel ægritudinis, vel periculi, &c. Et hæc est sententia Aristot. *vbi suprà.* Quia natura repræsentat in somniis animæ aliquas dispositiones, quæ sunt in corde: ex quibus posteà contingit infirmitas, vel aliud, vt si quis somniat de occupationibus igneis, signum est quod in eo prædominatur cholera: si de aëris, vt de volatu & huiusmodi, signum est sanguinis: si aquæ, vel alterius liquoris aquei, signũ est phlegmatis: si de terrenis signũ est melancholiæ. Et ideò per somnia quandoque iuuantur Medici, ad cognoscendum dispositiones corporis: vt etiam dicit Philosophus *in eod. lib.*)

Somnia secundum complexiones.

Sed hæc iterum leuia sunt, per comparationem ad somnia à maleficis superstitiosè obseruata. Nam si corporaliter, vt *suprà* tactum est, nolunt transferre, sed tantum imaginariè cernere, quæ à consodalibus maleficis perpetrantur, reponere se habent ad sinistrum latus in nomine sui Diaboli & omnium Dæmoniorum. Vnde fit, vt eis singula imaginaria visione repræsentetur à simili. Si aliqua occulta scire pro se vel aliis hominibus volunt à Dæmonibus, per somnia instruuntur, non per tacita, sed per expressa cum eis pacta inita. Nec iterum per quodcunque pactum, quocunque modo per aliquod sacrificium alicuius animalis, seu sacrilegæ deprecationis, aut cultus etiam latriæ exhibitionis; sed se ipsas in anima, & corpore Dæmonibus offerentes, fidem penitùs sacrilego ore abnegantes. Nec his contentæ, etiam proprios aut alienos infantes Dæmonibus offerunt, aut interimunt, de quibus *suprà* habitum est.

Somnia Maleficarum.

In quarta denique specie quæ per Pythones, à Python, Apolline, iuxta Isidorum, qui auctor diuinandi dicitur fuisse, exercetur, nõ per somnia, aut per mortuorum allocutionem, sed per viuos, vt in arreptitiis, qui sic arrepti à Dæmonibus, vel voluntariè, aut inuoluntariè, ad prædicendum tantummodò futura, & non ad alia flagitia perpetranda agitantur, qualis fuit illa puella de qua *Act.* 16. clamando post Apostolos, quòd essent veri serui Dei. Vnde indignatus Paulus, impetrauit spiritui exire ab ea: Patet quòd modica sit comparatio per respectum ad maleficas & eorum opera, quæ vtique sic ob magnitudinem facinorum, & enormitatem criminum, iuxta Isidor. vt *suprà* habitum est, nuncupantur.

Oracula.

Pythonissa in Actis Apostolorum.

Vnde causa breuitatis de aliis minoribus speciebus diuinationum hæc probare non expedit, vbi maiores excedere noscuntur. Nam vbi prædicatori placet applicare alias species, potest, vt Geomantiam, quæ fit circa corpus terrestre, vt in ferro vel lapide polito. Hydromantiam, quæ fit in aqua vel crystallo Æromantiam, quæ fit in aëre. Pyromantiam, quæ fit in igne. Ariolorum, quæ fit in visceribus animalium immolatorum in aris Dæmonum. Licèt hæ omnes per expressam Dæmonum inuocationem fiant, nulla tamen est comparatio ad maleficia Maleficarum, cùm ad nullum nocumentum hominum, iumentorum & terræ frugum tendunt directè, sed ad futurorum præcognitionem. De aliis etiam speciebus diuina

Geomantia. Hydromantia. Æromantia. Pyromantia. Arioli.

diuinationum, quæ cum tacita inuocatione, & etiam per tacitum, vt sic pactum erga Dæmones practicantur, vt sunt Genethliaci, seu Astrologi, sic dicti propter natalium considerationes. Auruspices, qui dies & horas obseruant. Augures, qui gustus & garritus auium, & Omen, quo verba hominum obseruant. Et Chiromantici, qui ex lineamẽtis manuum aut spatulis animalium diuinant. Si cui placet, inspiciat præceptorem Nider, circa secundum præceptum, & plura inueniet, quomodo sint licita, & quomodo non. Maleficarum verò opera nunquam sunt licita.

Geneth-liaci. Auruspi-ces. Augures. Omina. Chiro-mantici.

QVÆSTIO XVII.

Declaratiua quarta decima, grauitatem criminis ad peccata quæcumque Dæmonum comparando.

SEd & tanta est earum facinorum magnitudo, quòd etiam malorum Angelorum peccata & ruinam excedunt. Et si in culpis, quomodo non, & in infernalibus suppliciis. Et hoc quidem ad culpas demonstrare, non est difficile variis rationibus. Primò: nam licet eorum peccatum sit irremissibile, hoc tamen non est propter magnitudinem criminis, habendo respectum ad eorum naturalia, & præcipue secundum opinionem illorum, qui dicunt, eos tantùm in naturalibus & nunquam in gratuitis fuisse creatos. Et quia bonum gratiæ, excedit bonum naturæ, ideò illorum peccata, qui à statu gratiæ cadunt, provt maleficæ fidem susceptam in baptismo abnegantes existunt, eorum vtique peccata excedunt. Si verò dicamus eos in gratia fuisse creatos, licet non confirmatos, sic etiam maleficæ, licet non creatæ in gratia tamen à gratia sponte ceciderunt, sicut & illi volentes peccauerunt.

Maleficas peccato Diabolis pares.

Diabolos solùm in naturalibus, non in gratuitis fuisse creatos.

Secundò demonstratur, nam licet eorum peccatum sit irremissibile variis de causis aliis, puta secundum August. quia nullo suggerente peccauerunt, ideò nullo reparante redire debent. Vel secundum Damasc. contra Dei formam intellectu peccauerunt: & cognitio, quantò est nobilior, tantò peior est error. Seruus enim sciens voluntatem domini sui, &c. Vel iterum secundùm eundem Damasc. quia Angelus malus non est susceptibilis pœnitentiæ, ideò nec veniæ, & hoc ex natura sua, quæ quia spiritualis tantummodò semel est vertibilis, eò quòd se totam conuertit: quod in homine non fit, vbi caro semper repugnat spiritui. Vel iterum, quia excelso loco peccauit, vt in cœlo, homo autem in terra.

Cur Diaboli peccatum irremissibile.

Diabolus semel tãtùm vertibilis.

His tamen non obstantibus eius culpa in multis aliis minoratur comparatiuè ad maleficarum flagitia. Primò, in hoc, quòd ille iuxta Anselmum, in quadam oratione nulla, præcedente delicti vindicta superbiens peccauit. Maleficæ verò post tantas pœnas sæpè multis aliis Maleficis inflicta, imò & post pœnas, quas percipiunt in Ecclesia, Diabolo occasione suæ ruinæ inflictas, omnia hæc contemnunt, & non ad minima peccata mortalia, vt cæteri peccatores, qui ex infirmitate aut malitia absque habitu malitiæ peccant, sed ex profunda cordis malitia ad horrenda flagitia properant.

Diabolus nullo metu pœnæ peccauit.

Secundò, quia licet triplex sit status mali Angeli, innocentiæ culpæ, & miseriæ seu pœnæ, ipse tamen sic ab innocentia semel tantùm cecidit, vt ad illam nũquam restitutus fuerit. Peccator autem ad innocentiam per baptismum restitutus iterum ab illo cadens multum profundatur. Et super omnes ipsæ maleficæ, vt earum flagitia demonstrant.

Tertiò ille contra creatorem, nos autem, & super omnes ipsæ maleficæ contra creatorem & redemptorem, &c.

Satan non peccauit in redemptionem.

Quartò

Quartò ille dereliquit Deum permittentem, videlicet eum peccare, & non pietate eum prosequentem, nos autem, & super omnes ipsæ maleficæ, peccatis elongamur, à Deo permittente, & ex pietate nos continuò prosequente, & beneficiis plurimis nos præueniente.

Quintò ille præstat in malitia Deo reprobante, & suam gratiam non apponente, nos miseri currimus in illam malitiam, Deo continuè reuocante.

Sextò, ille manet obduratus ad punientem, nos obdurati ad blandientem. Et si ambo contra Deum, tamen ille contra se requirentem, nos contra pro nobis morientem, quem vt præmisimus, super omnes maleficæ dehonestantes offendunt.

Solutiones argumentorum etiam declarant veritatem per comparationem.

AD argumenta. Ad primum patet responsio per ea, quæ in principio quæstionis tacta sunt. Vnde videlicet aliquod peccatum debet censeri grauius altero, & quomodo peccata Maleficarum grauiora cunctis, quoad culpam existunt. Et aliud quoad pœnam. Dicendum, quòd sicut culpa Adæ, ita & eius pœna dupliciter considerantur. Vel quoad personam, vel quoad naturam totam, videlicet posteritatem ex eo sequutam. Primo modo sicut maiora peccata fuerunt post eum perpetrata, quia videlicet ipse solummodò peccauit, faciendo illud quod erat malum, non secundum se, sed quia prohibitum. Fornicationes verò, adulteria, & homicidai, vtroque modo mala sunt, scilicet secundum se, & quia prohibita, ideò etiam grauior pœna eis debetur.

Cur Adæ peccatum maximũ.

Secundo verò modo, licet maxima pœna primum peccatum sequuta est, hoc tamen est per indirectum, inquantum videlicet per eum tota posteritas originali peccato fuit infecta, eò quòd ipse primus parens omnium, pro quibus omnibus solus filius Dei satisfacere potuit potentia ordinata. Pro suo autem personali medietate diuina gratia pœnituit & saluatus per solutionem factam per Christum. Imcomparabiliter aut peccata Maleficarum excedunt in grauitate, non contentæ de suis personalibus peccatis, & perditionibus, cùm etiam innumeras alias post se continuè trahunt.

Ad tertium dicendum ex prohibitis, quòd hoc fuit per accidens in peccato Adæ, quod maiorem læsionem intulit: hoc videlicet, quòd naturam integram inuenit, & quòd corruptam necessariò non voluntariè transfundere habuit, vnde non sequitur, quòd ipsius peccatum simpliciter grauius cæteris fuit. Tum etiam, quia hæc idem etiam sequentia peccata fecissent, si talem naturam inuenissent: sicut & secundum mortale peccatum non grauat gratiam, eò quòd illam non inuenit, priuaret, autem si illam inueniret. Hæc est solutio S. Thom. *in 2. dist. 21. art. 2. in solutione secundi argumenti*, quam solutionem si quis ad plenum vult intelligere, habet considerare, quòd Adam originalem iustitiam si præstitisset, non transfudisset in posteros, provt Anselm. opinabatur: quia etiam aliquis tum peccare potuisset. Videantur dicta Doct. *dist.* 20. An pueri mox nati, fuissent in gratia confirmati.

Adæ peccatum nõ excedit maleficarum crimen.

Adam si non peccasset, an qui nunc saluantur, saluati fuissent.

Item *quodlib.* 10.

An idem qui nunc saluantur homines, saluati fuissent si Adam non peccasset.

QVÆSTIO

QVÆSTIO XVIII.

Sequitur modus Prædicandi, contra quinque argumenta laicorum, quibus probare videntur ſparſim quòd Deus non permittat tantam poteſtatem Diabolo, & maleficis, circa huiuſmodi maleficia inferenda.

SIt denique prædicator prouidus ſuper certa argumenta laicorum, vel etiam peritorum quorundam, qui in tantum Maleficas eſſe negant quòd licet malitiam & potentiam Dæmonis, ad inferendum ex ſuo deſiderio huiuſmodi mala, concedant, diuinam tamen permiſſionem ſibi condeſcendentem negant, nec volunt quòd Deus tanta fieri permittat. Et licet modum arguendi non habeant, & in tenebris ſicut cæci palpitent, iam vnum, iam alterum medium tangendo, opus tamen eſt eorum aſſertiones ad quinque argumenta reducere. Ex quibus vtique omnes eorum cauillationes procedere poſſunt. Et primò, quòd Deus non permittat Diabolo ſub tanta poteſtate ſæuire in homines.

Vtrum ad maleficialem effectum à Dæmone per Maleficam procurandum, ſemper habet concurrere diuina permiſſio. Et arguitur quinq; argumentis quòd Deus non permittit, vnde etiam maleficium nihil eſt in mundo. Et primum ſumitur ex parte Dei, ſecundum ex parte Diaboli. Tertium ex parte Maleficæ. Quartum ex parte morbi. Quintum ex parte Prædicatorum & Iudicum, qui talia contra eas prædicant, & iudicant, vtique nunquam ſecuri eſſent.

Impoſſibilitas ex parte Dei. Primò ſic, Deus punire poteſt hominem propter peccata, & punit gladio, fame, & mortalitate. Item diuerſis aliis infirmitatibus variis & innumeris quibus humana conditio ſubiacet, vnde quia opus ei non eſt adiungere alias punitiones, ideò non permittit.

Ex parte Satanæ. Secundò ſic. Ex parte Diaboli, ſi vera eſſent quæ prædicantur quod videlicèt vim generatiuam impedire poſſet, vt videlicet mulier non concipiat, vel ſi concipiat, quòd aborſum faciat vel ſi non aborſum, quòd etiam poſt natos interficiant vtique ſic perimere poſſent per totum mundum, & iterum poſſet dici; quòd opera Diaboli eſſent fortiora operibus Dei, ſcilicet ſacramento matrimonij quod eſt opus Dei.

Ex parte Maleficæ. Tertiò ex parte hominis; nam videmus quòd ſi maleficiũ debet eſſe aliquid in mundo, tunc aliqui homines plus aliis maleficientur. De quo ſi quæritur, vtique dicitur, hoc eſſe propter punitionem peccatorum, ſed hoc eſt falſum, ergo & illud quod maleficia ſint in mundo. Falſitas autem probatur ex eo, quia tunc maiores peccatores amplius punirentur, hoc eſt falſum, cùm minus puniantur quam alij interdum iuſti: quod etiam cernitur in pueris innocentibus: qui aſſeruntur maleficiati.

Quartò poteſt addi & aliud argumentum ex parte Dei hoc quod quis impedire poſſet, & non impedit, ſed fieri permittit, vtique iudicatur ex ſua voluntate proceſſiſſe. Sed Deus cùm ſit ſummè bonus non poteſt velle malum, ergo non poteſt permittere vt fiat malum, quod ipſe impedire poteſt.

Ex parte Maleficiorum. Item ex parte morbi: defectus & infirmitates quæ dicuntur maleficiales, ſimiles etiam ſunt defectibus & infirmitatibus naturalibus, id eſt, quæ ex naturæ defectu procedunt. Quòd enim aliquis claudicat, excæcatur, vel rationem perdit, vel etiam moritur, ex defectu naturæ contingere poſſunt. Vnde non poſſunt ſecurè maleficis aſcribi.

Ex parte Iudicum & prædicatorum. Vltimò ex parte iudicum & prædicatorum, qui cùm talia aduerſus Maleficas prædicant & practicant; vti-

que propter ingens odium à Maleficis contra eos conceptum, nunquam essent securi.

Quomodo Deus sinat malum fieri.

Sed contra argumenta sumantur ex quæstione prima: super tertium principale primæ partis tractatus, & proponantur illa quæ sunt magis ad populum, quomodo videlicet Deus permittit mala fieri, licet non velit malum fieri, permittit autem propter admirabilem perfectionem vniuersi, quæ consideratur in hoc, quòd bona commendantur eminentius & magis placent, & sunt laudabiliora, dum comparātur malis: habētur ibi auctoritates. Item, profunda Dei diuinæ sapientiæ, iustitiæ & bonitatis relucent, quæ aliàs essent occulta.

Deus iustè permisit Angelos & primū hominem cadere.

Breuiter pro decisione quæstionis possunt colligi ex his, quæ ibi tanguntur varia documenta, pro informatione populi, videlicet, quòd Deus iustè duos casus permisit, scilicet Angelorum, & primorum parētum: qui cùm sint maiores omnibus aliis casibus non mirum si alij minores permittantur. Qualiter autem sint maiores, quoad causalitatem, non quoad alias circunstantias, secundum quas peccata Maleficarum, vt in quæstione tangitur, & malorum Angelorum & primorum parentum peccata excedunt, & quare Deus iustè permisit illos primos casus, tangitur *in 2. q.* ex quibus plura colligere & dilatare potest ad suum placitum.

Deo non conuenit Diaboli malitiam impedire.

Sed ad respondendum super argumenta. Nam ad primum cùm dicitur: Deus sufficienter punit per naturales infirmitates mortales, gladio & fame. Respondetur ex tribus. Primò, quòd Deus non limitauit suam virtutem ad naturalem processum, aut etiam ad influentias corporum cœlestium, vt videlicet præter illa agere non possit, ideò & præter illa sæpissimè egit in punitionem peccaminū, mortalitates & alia inferendo: præter omnem influentiam corporum, sicut in punitione peccati superbiæ in Dauid super mortalitatem inflictam populo, propter populi numerationem, &c.

Secundò hoc vtique congruit diuinæ sapientiæ, quæ cum rebus omnibus sic administrat, vt eas propriis motibus agere sinat. Ideò sicut nō conuenit malitiam Dæmonis omninò impedire, sed potiùs decet ipsam permittere, vt agat quantum ad bonum vniuersi spectare potest, licèt continuò etiam refrenatur per bonos Angelos, vt non tantum noceat, quantum nocere vellet. Ita etiam non conuenit malitiam humanam refrenare super ea, ad quæ ex libertate arbitrij potest, vt est fidem abnegare, & seipsum Dæmoni deuouere, quæ vtique facere in potestate sunt voluntatis humanæ. Ex quibus etiam duobus, cùm Deus maximè offenditur, iustè permittit ea quæ à Malefica desiderantur, & propter quæ fidem abnegauit, & ad quæ Diaboli potentia se extendit, vt est hominibus iumentis, & terræ frugibus posse nocere.

Etiā malis Diabolus torquetur.

Tertiò Deus iustè permittit illa mala fieri, per quæ Diabolus etiam per indirectum maximè torquetur, & summam recipit displicentiam. Sed per illa mala, quæ à Maleficis virtute Dæmonum fiunt per indirectum Diabolus maximè torquetur, dum contra suam volūtatem Deus omnibus malis ad gloriam sui nominis, ad fidei commēdationem, ad electorum purgationem, & cumulum meritorum vtitur. Certum est enim, quod inter omnes displicentias, quas Diabolus ex superbia, quæ semper contra Deum exigit, iuxta illud, Superbia eorum qui te oderunt ascendit semper, hæc præcipua est, quia sibi displicet, quod Deus omnia sua machinamenta in sui gloriam, &c. conuertit. Iustè ergo Deus cuncta permittit.

Ad secundum superius responsum est: & debet respondere ad duo, quæ includuntur in argumento scilicet, quòd non dic itur

dicitur Diabolus fortior Deo, nec eius factura, imò cernitur quod minimæ virtutis existit, cùm nihil possit nisi permissione diuina, vnde eius virtus potest dici minima, comparando ad diuinam permissionem, licet sit maxima comparando ad virtutes corporales, quas naturaliter excedit, iuxta illud sæpè allegatum. Non est potestas super terram, quæ ei valeat comparari. *Iob* 41.

Cur generatiuam vim Deus permittat impedire.

Alterum ad quod respondendum. Cur videlicet Deus potiùs super vim generatiuam permittit maleficia fieri quam super alios actus humanos. De quibus etiam *supra* tactum est in materia de permissione diuina, sub titulo, Quomodo Maleficæ vim generatiuam, & actum, Venereum impedire possunt: Est enim hoc propter fœditatem illius actus. Et quia originale peccatum inflictum ex culpa primorum parentum, per illum actum transfunditur: & exemplificatur etiam de serpente, qui primum instrumentum Diaboli fuit, &c.

Cur Diabolus plus affectat lædere bonos quàm malos.

Ad tertium dicendum, quòd sicut intentio & appetitus Diaboli maior est ad tentandum bonos quàm malos, licet ex parte tentati magis tentat malos quàm bonos, idest, quòd amplior habilitas est in malis, ad recipiendum tentationem Dæmonis, quàm sit in bonis. Ita etiam plus affectat lædere bonos, quàm malos, licet maiorem habilitatem lædendi inueniret in malis quàm in bonis. Et huius est ratio, quia secundum Greg. quantò crebrius, quis Diabolo se subiicit, tantò intolerabiliorem sibi facit, vt ei reluctari non possit. Sed cum mali crebrius se subiiciant Diabolo, eis fit tentatio magis intolerabilis & frequentior, cùm non habeat scutum fidei formatæ, quo se tueantur. De quo scuto Apost. *Eph. 6.* in omnibus sumẽtes scutum fidei, in quo possitis omnia tela nequissimi ignea extinguere. Sed ex alia parte, magis possideat & acrius impugnat bonos, quàm malos. Et ratio, quia

Scutum fidei formatæ.

cum iam malos, non autem bonos, ideò magis conatur per tribulationem trahere ad sui dominium iustos, quos non habeat, quam peccatores possessos: sicut aliquis princeps terrenus magis insurgit contra illum, qui plus aufert de iure suo, vel qui plus nocet regno, quàm cõtra illos, qui non sibi contrariantur.

Quomodo Deus nolit & permittat mala.

Ad quartum, quòd Deus permittit mala fieri, non vult tamen mala fieri, vltra præmissa, quæ tacta sunt: Prædicator declarare potest per quinque signa voluntatis diuinæ, quæ sunt, præceptum, prohibitio, consilium, operatio, & permissio. Vide S. Thomam præcipuè *in prima parte* quia *ibi* planius declarat. *q. 19. art. 12.* Nam licet vna sit volũtas in Deo quæ est ipse Deus, sicut & vna eius essentia: tamen per respectũ ad eius opera, iudicatur & significatur nobis eius voluntas multipliciter, secundum quod Psalmus dicit: Magna opera Domini, exquisita in omnes voluntates eius. Vnde voluntas in Deo distinguitur non ex parte rei, sed ex parte suorum effectuum, ita vt voluntas propriè dicta, dicatur voluntas beneplaciti: & voluntas metaphoricè dicta, dicatur voluntas signi: inquantum videlicet per signa & metaphoras indicatur nobis Deum hoc velle.

In Deo voluntas beneplaciti & signi.

A simili. Sicut paterfamilias vnam habens in se voluntatem, demonstrat illam quinque modis, scilicet per se, & per alium. Per se dupliciter, directè, & indirectè. Directè, cùm aliud operatur, & tunc est operatio. Indirectè autem, quando non impedit operantem, sicut & *in 4. Physic.* dicitur. Remouens & prohibens, est mouens per accidens. Et quantum ad hoc, dicitur signũ permissio. Per aliud autem declarat se paterfamilias aliquid velle tripliciter. Vel inquantum ordinat aliquem ad aliquid faciendum necessariò, & prohibendo contrarium, & sic sunt præceptio in præceptis, & prohibitio in affirma-

Quinque modis declarat homo volũtatem.

tiuis & negatiuis præceptis. Vel inquantum ordinat aliquem persuasiue ad aliqua consiliatiuè, & hoc pertinet ad consilium. Et sicut voluntas humana manifestatur per hæc quinque, sic & ipsius Dei. Quòd enim præceptum prohibitio & consilium dicatur voluntas Dei, patet per illud *Matth.6.* Fiat voluntas tua, sicut in cœlo & in terra, id est, vt in terra impleamus eius præcepta, vitemus prohibita, & impleamus pro posse consilia. Et similiter quòd permissio & operatio dicatur Dei voluntas. Patet per Aug. qui dicit *in Ench.* Nihil fit nisi omnipotens Deus fieri velit, vel sinendo vt fiat, vel faciendo.

Ad propositum, cùm dicitur illud, quòd quis impedire posset, & non impedit, iudicatur ex sua voluntate processisse, verum est. Sed cum infertur, Deus est summè bonus, ergo non potest velle mala fieri: verum est, voluntate beneplaciti, & per quatuor signa huius voluntatis, quia non potest operari mala, nec percipere mala, nec vt non prohibeat mala, & persuadeat bona supererogationis, potest autem velle permittere mala fieri.

Quomodo dignoscãtur morbi maleficiales & naturales.

Ad aliud, quomodò cernuntur infirmitates ab inuicem, vt vna sit maleficialis, altera naturalis, puta ex defectu naturæ. Respondetur quòd variis modis. Primò medicorum iudicio. *26.q.5. Non licet. & q.2.c. illud.* vbi verba Aug. ex secundo de doctrina Christ. Ad hoc genus superstitionis, pertinent omnes ligaturæ & remedia, quæ medicorum disciplina contemnat, in quibuscunque rebus suspendendis atque ligandis. A simili: vbi medici ex circunstantiis, videlicet ætate, complexione sana, & subitò quasi in actu oculi immutata, & quod non ex defectu sanguinis, stomachi, aut labe, infirmitas acciderit. Indicant illam non ex defectu naturæ, sed ab extrinseco accidisse. Et ab extrinseco, vbi non ex venenosa infectione quia sic sanguis & stomachus malis humoribus esset repletus tunc ex sufficienti diuisione iudicant effectum esse maleficalẽ.

Medicorũ iudicia.

Item secundò, cum eis existit incurabilis, vt nullis medicaminibus æger potest reuelari, imò potiùs cernunt ipsum aggrauari. Tertiò, quia sic subitò interdum accidit, quòd iudicium infirmi super hoc contingit.

Res gesta vni ex nobis innotuit. Nam quidam de optimatibus ciuitatis Spirensis, nimis ceruicosæ voluntatis, vxorem habuit in tantum, vt cùm ipse libens in omnibus complacere studeret, tamen in cunctis ferè suis effectionibus ei recalcitrabat, & verbis contumeliosis semper ipsum molestare satagebat. Accidit inde vt domum ingressus quadam die cùm mulier solito more contra se rixanti verbis opprobriosis, & iræ locum dare, & domo exire volebat, ipsa ostium per quod exire habebat, cursu veloci anticipando obserauit, & vociferando contestabatur, quod nisi eam verberaret, nulla probitas aut honestas sibi inesset. Ad quæ verba grauia, ille manum non animo lædendi extendit, & ipsam expansis digitis, super spatulam leuiter tangendo, subito ad terram collisus, omnem sensum perdidit, & per plures septimanas in lecto decumbens grauissima infirmitate detentus fuit: Qua in re videri potest, illam infirmitatem non ex naturali defectu, sed per maleficium mulieris sibi accidisse. Plura imò quasi innumera consimilia acta sunt, & multis innotuerunt.

Alias habe Briganti.

Practica cognoscendi morbos maleficiales.

Sunt quidam qui per certam practicam experientiam rei capiunt per hunc modum. Nam plumbum liquefactum super infirmum tenent, & in scutellam plenam aquæ infundunt & si imago aliqua condensata cernitur, tunc infirmitatem ex maleficio accidisse iudicant. Et quidam an talis imago opere Dæmonum an naturali virtute erumpat vbi interrogantur talia practicantes, respondere

Cur M leficæ dicent

Cur M ficæ p cipibu non n ceant.

dere solent quod virtute Saturni super plumbum, quia alias malus existit, sicut Sol super aurum maleficium sua virtute ostendere solet. Sed quid de his sentiendum sit an videlicet practica licita sit an non, circa tertium principale huius tractatus tractabitur: Canonistis enim videtur licitum, vt vana vanis confundantur, licet Theologis omnino contrarium videatur, cùm non sint facienda mala, vt eueniant bona.

Ad vltimum vbi diuersa quæruntur. Primo, cur maleficæ non ditantur. Secundo, cur principibus eis fauentibus, ad perniciem omnium inimicorum ipsorum non cooperantur. Tertio, cur Prædicatoribus & aliis eos persequentibus non nocere valeant. Ad primum dicendum quod ideo vt plurimum Maleficæ non ditantur, vt iuxta complacentiam Dæmonis, in contumeliam creatoris, quantum possibile est, pro vilissimo pretio emantur. Et secundo ne in diuitiis notentur.

Cur Maleficæ non ditentur.

Ad secundum, cur principibus non nocent, causa est manifesta, quia quantum in ipsis est, hoc fit, vt ipsos in amicitia retineant. Et si quæritur, cur eorum inimicis non noceant. Respondetur, quia bonus Angelus ex altera parte hoc maleficium impedit. Iuxta illud Danielis: Princeps Persarum restitit mihi viginti vna diebus. Vide Doctorem in secundo sententiarum. An inter bonos Angelos sit pugna & qualiter. Ad tertium dicitur quod ideo nec Inquisitoribus, aut aliis Officialibus nocere possunt, quia publica iustitia vtuntur. Exempla varia ad hoc possunt adduci, sed temporis prolixitas non patitur.

Cur Maleficæ principibus non noceant.

SECVNDA PARS

MODVM IN Maleficijs inferendis, atque amouendis feliciter pertractans.

Duabus solùm quæstionibus multis tamen capitibus diuisis, absoluta.

QVÆSTIO PRIMA.

Quibus maleficus nocere non potest.

SECVNDA Pars principalis huius Operis, quia est de modo procedendi, qui à maleficis pro maleficijs inferendis obseruatur. Et per decem & octo capitula distinguntur: cum duabus duntaxat difficultatibus: Quarum vna in principio super remedia præseruatiua, vt videlicet quis maleficiari non possit, altera in fine super remedia mouentia maleficia, & per quæ maleficiati curari possunt. Cum secundum Philosophum *in* 4. *Physic.* remouens & prohibens concidunt, & sunt causæ per accidens, ideo vt per hæc totale fundamentum huius horrendæ hæresis habeatur.

Partitio subsequêtis secundæ huius partis.

Circa duo principaliter insistendum erit. Primo circa introitum earum, & professionem sacrilegam. Secundo circa progressum in modum operandi & horrendam obseruantiam. Tertio, impedimenta salubria, contra

earum maleficia, & remedia præseruatiua. Et quia in mortali iam laboramus materia, vnde argumentis variis & declarationibus insistere opus non est, cùm ea quæ per capitula sequentur sint per præcedentes quæstiones sufficienter discussa. Ideò precamur in Deo lectorem, ne demonstrationem in omnibus quærat vbi accommodata sufficit probabilitas, ea deducendo, quæ constant, aut visus vel auditus propria experientia, aut fide dignorum relatibus esse vera.

Circa primum autem duo principaliter tangentur. Primò diuersi modi ipsius Dæmonis alliciendi. Secundò diuersi modi ipsarum hęresim profitendi. Circa secundum vero sex per ordinem tangentur, quoad modum procedendi & curandi. Quia primo de his, quæ à maleficis pro se & suis corporibus practicãtur. Secundo de his, quæ erga alios homines operantur. Tertio de his quæ erga bestias. Et quarto de his quibus terræ frugibus nocent. Quinto de maleficio tãtummodo virorum, quibus videlicet maleficiis tantũmodo viri, & non mulieres insistunt. Sextò de quæstione super maleficia admouenda, & quibus modis curantur maleficiati. Est ergo prima quæstio, per decem & octo capitula distincta, cùm totidem modis in suis ritibus variantur & multiplicantur.

De custodia Angelorum.

Vtrum qui possit per bonos Angelos ita beneficiari, quòd à Maleficis per quoscunque infra scriptos modos non valeant maleficiari. Et videtur quòd non, eo quòd per præcedentia declaratum est, etiam innoxios & innocentes, & iustos pluries à Dæmonibus affligi, vt *Iob*, & plures pueri innocentes, qui cernuntur maleficiari, cum aliis multis iustis licet non æqualiter vt peccatores, eo quòd non in perditionem suarum animarum quamuis bonis fortunæ, & corporum affligantur. In contrarium est maleficarum fassio, quòd videlicet non omnes lædere valeant, sed tantummodò illos, quos cernunt ex informatione Dæmonum, diuino auxilio destitutos. Responsio.

Tria genera hominum tuti à maleficis. Cæremonias Ecclesiæ obseruantes tuti.

Tria sunt genera hominum beneficiati à Deo, quibus illud pessimum genus suis maleficiis nocere non potest. Et primi sunt qui publicam contra eos iustitiam exercent, aut officio aliquo publico aduersus eos insistunt. Secundi, qui ritibus Ecclesiæ seruatis & veneratis, vt per aquæ benedictæ aspersionẽ, per salis consecrati sumptionem, per candelabrum in die purificationis, & frondium, in die palmarum consecratorum, vsum licitum, cùm ad hoc talia Ecclesia exorcizat vt vires Dæmonis imminuant, se muniunt, de quibus modis patebit. Tertij sunt, qui per sanctos Angelos variis & infinitis modis beneficiantur.

Cur magistratus à maleficiis tutus.

De primis ratio datur, & per varia acta & gesta comprobatur, quia enim omnis potestas à Deo est, & gladium tenet iuxta Apostolum, in vindictam malorum & retributionem bonorum, non mirum, quod tunc Angelica potestate Dæmones arceantur, quando iustitia in vindictam illius horrendi criminis exercetur.

Præfixa potestas Diaboli.

Notant ad idem Doctores, quòd quia potestas Dæmonis quinq; modis impeditur, in toto vel in parte. Primò per terminum suæ potestatis à Deo impositum, de quo *Iob.* I. & 2. tangitur. Et de illo, de quo *in Formic. Nider* legitur, qui Iudici fassus fuerat, quod dum quidam ipsum inuocasset, vt inimicũ suum vita priuaret aut in corpore læderet: vel ictu fulminis interimeret, cũ vocassem Dæmonem, ait, vt eius auxilio talia perpetrarem. Respondit mihi quòd neutrum facere posset, habet, inquit, fidẽ bonam, & diligenter se signo crucis munit, idcirco non in corpore, sed in vndecima parte fructuum suorum in campo, si libet ei nocere possum.

Fidę muniti, sunt signo crucis muniti.

Secundò

Secundò impeditur per impedimentum exterius adhibitum, vt in Asina Balaam. *Nu.* 22. Tertiò per miraculum possibilitatis exterius factum. Et sunt qui ex singulari priuilegio beneficiantur: De quo tertium genus hominum, quòd & maleficiari non potest, iam inferius patebit. Quartò per Dei iudicium singulariter disponentis per obstaculum boni Angeli, vnde Asmodeo interficiente sponsos Saræ virginis, non autem Tobiam.

Quintò interdum per cautelam sui ipsius: quia non vult interdum Diabolus lædere vt peius inde sequatur, vt cùm excommunicatos vexare posset, sicut & Corinthum, quem vexauit excommunicatum. 1. *Cor.* 5. tamen non facit, vt fidem Ecclesiæ in clauium potestate eneruet. Ideò à simili etiam dicere possumus, quòd etiamsi diuina virtute non arcerentur, quando publica iustitia exercetur, adhuc tamen sæpè manum seu protectionem à maleficis voluntariè retrahunt, quia vel timent earum conuersionem, vel quia desiderant & accelerant earum damnationem.

Maleficarum artes eneruantur, quam primum à magistratu capiuntur.

Actis deniq; & gestis hæc comprobantur. Nam & præfatus Doctor refert, quòd malefici verbo & experientia testimonium dederunt, quòd eò ipso, quo per Reipublicæ iustitiæ officiales capiuntur, statim omnis maleficorum eneruatur potestas. Vnde & quidam Iudex Petrus nomine, de quo & *suprà* mentio facta est, cùm quemdam maleficum Staldin nomine, per suos famulos capere voluisset, tantus tremor eorum manibus incussus fuit, & naribus tam malus fœtor illapsus, vt ferè desperarent an maleficum inuadere auderent. Quibus dum Iudex imperasset, securè miserum inuadite, quia publica tactus iustitia, omnes vires perdet suæ nequitiæ: & ita rei probauit euetus: nam captus & incineratus fuit propter plurima ab ea perpetrata maleficia, quæ sparsim hinc inde posita sunt & accommodata diuersis materiis.

Inquisitoribus maleficæ non possunt nocere.

Sed & plura, quæ nobis inquisitoribus in officio inquisitionis laborantibus contigerunt, si recitare expediret, vtiq; animum lectoris in admirationem verterent. Sed quia laus in ore proprio sordescit, potiùs expedit silentio præterire, quàm notam inanis gloriæ incurrere: illis duntaxat exceptis, quæ adeò in lucem prodierunt, quod celari non possunt.

In oppido nempè Rauenspurg. dum à consulibus maleficæ incinerandæ interrogarentur, cur nobis inquisitoribus aliqua maleficia, sicut aliis hominibus non intulissent. Responderunt: Licet pluries hoc facere attentassent, non tamen potuerunt. Et de causa inquirentibus respondebant se nescire, nisi quòd à Dæmonibus informatæ fuissent. Quoties enim nocturnis & diurnis temporibus nobis infesti fuerunt, enarrare non sufficimus, iam vt simiæ, cum iam vt canes, aut capræ suis clamoribus & insultibus nos inquietarent de nocte, ad orationes, licet indeuotas, surgētibus, extra fenestram loci, quæ tamen in tanta altitudine erat, quòd nisi per longissimas scalas quis adire potuisset: ictu validissimo quasi ad caput de directo percutiebat, acus linteo, quo caput regebatur inferentes: sic etiam à nobis surgentibus reperiebantur, quasi illos capiti nostro immittere voluissent. Sed laus altissimo, qui sua pietate, absque meritis nostris, nos tanquam publicos iustitiæ fidei indignos famulos præseruauit.

Indeuotæ orationes Claustrarum.

De secundis verò ratio in se patet. Nam ad hoc exorcizantur ab Ecclesia, & omnino sunt efficacissima remedia ad præseruandum se ab insultibus Maleficarum.

Quod si quæritur, per quem modum quis se munire debeat dicendum primò de his quæ absque allegationibus sacrorum verborum, fuerint, & demum

de

de ipsis sacris carminibus. Nam de primis licitum est aqua benedicta etiam quæcunque honesta loca hominum & iumentorum cum inuocatione Sanctissimæ Trinitatis, & Oratione Dominica, in saluationem hominum & iumentorum aspergere. Sic enim in Exorcismo dicitur, vt vbicunque aspersa fuerit, careat omni immunditia, liberetur à noxa, non illic resideat spiritus pestilens, &c. Homines enim & iumenta saluat Dominus, iuxta Prophetam, vnumquodque pro modulo suo.

Aqua benedicta ad quid ordinetur.

Secundò, sicut primum de necessitate, ita hoc secundum, licet cereum benedictum accendere est de congruitate, aspergere videlicet cum tali cereo loca inhabitantia. Tertiò herbas consecratas adiungere, vel fumicare, cum illis habitaculis in aliquo loco occulto coniungere plurimum expedit.

Cereum benedictum.

Herbæ consecratæ.

Sic enim in ciuitate Spirensi, anno eodem, quo hic liber est inchoatus, contigit, quòd dum quædam deuota mulier, cum quadam suspecta malefica verba habuisset, iuxta morem muliercularum mutuo rixantium rixosa, de nocte tamen cum paruulum lactantem cunis imponere voluisset, & mente reuoluens ea quæ de die cum suspecta malefica peregisset timens de periculo pueri herbas benedictas puero supposuit, aqua simili aspersit, sal exorcizatum ori parum immisit, eúmque signo crucis muniuit, & cunabulum diligenter alligauit. Et ecce circa medium noctis vagientem puerum audiuit, & dum iuxta morem, puerum contrectare, & cunabulum in altum prope lectum positum mouere voluisset, cunabulum quidem mouit, sed puerũ contrectare, quia aberat, non potuit: tremens paupercula, & de pueri amissione vehementer dolens, lumine accenso, paruulum vagientem sub lectica & in angulo, sine tamen læsione reperit.

Qua in re perpendi potest, quanta insit exorcismis Ecclesiæ aduersus insidias Diaboli virtus. Liquet insuper omnipotentis Dei clementia & sapientia, quæ attingit à fine vsque ad finem, fortiter disponit etiam istorum pessimorum hominum & Dæmonum maleficia suauiter, vt vbi quærunt fidem imminuere & infirmare, eandem in multorum cordibus firment, & radicent validius. Vtilitates enim plurimæ fidelibus ex huiusmodi malis prouenient: vbi sic fides roboratur, Dæmonis malitia inspicitur, Dei misericordia, & potestas manifestatur, homines ad sui custodiam actuantur, & ad reuerendum Christi passionem, & cæremonias Ecclesiæ accenduntur.

Illis etiam diebus Scultetus cuiusdam villæ *Viesenthal* grauissimis doloribus & torsionibus corporis esset maleficiatus, & quòd per maleficia sibi contigisset, non tam ab aliis Maleficis, quantum & per experientiam edoctus fuit. Dixit enim quòd singulis Dominicis diebus se munire cum sumptione salis, & aquæ benedictæ solebat, & quia vno die propter cuiusdam celebrandas obmiserat nuptias, eodem etiam die maleficiatus fuit.

Vis salis benedicti.

Quid denique de illo in Rauenspurg. cùm à Diabolo in forma vnius mulieris, ad carnalem actum sollicitaretur, ille plurimum anxius, dum desistere nollet Diabolus, illi pauperi, in mentem venit, vt sumptione salis prout in prædicatione audierat, se munire deberet: vnde cum ad introitum stubæ sal benedictum sumpsisset mulier toruo vultu eum inspexit: & quis Diabolorum ipsum de hoc docuisset improperando, subito disparuit. Vbi diabolus per se in effigie Maleficæ: aut cum præsentia corporali maleficæ affuerat, tum vtrunque facere, Deo permittente, potest.

Stubam hypocaustum intelligi.

Sed & illi tres socij per viam ambulantes,

Missę operatio.

lantes, duo eorum ictu fulminis percussi fuerant, & tertius territus, cùm voces in aëre clamantes audisset. Percutiamus & illum, altera vox cùm respondisset. Non possumus, quia hodiè Verbum caro factum est audiuit: intellexerat quòd ea de causa, quòd Missã audierat, & in fine Missæ, Euangelium Ioan. In principio erat Verbum, &c. audiuisset ideò præseruatus fuisset.

Sed & per sacra verba corpori alligata, quod miro modo sunt præseruatiua, dummodo septem conditiones in ipsis seruentur. De quibus & *in vltima quæstione huius secundæ partis* mentio fiet: eo quòd ibi de remediis sanatiuis, sicut hic de remediis præseruatiuis tractabitur. Et illa sacra verba non solum ad præseruandum, sed etiam ad curandum maleficiatos tendant.

Plurimum autem sunt præseruatiua locorum, hominum & iumentorum, verba tituli triumphalis nostri Saluatoris, dum scilicet per quatuor partes loci, in modum crucis inscribuntur: Iesus† Nazarenus†, Rex† Iudeorum†, vel etiam iungendo nomen virginis Mariæ, aut Euangelistarum aut verba Ioannis, Verbum caro factum est.

Vis tituli crucis.

Tertium vero genus quod à maleficis lædi non potest, est singularissimũ, vt pote præcipua angelica custodia munitum interius & exterius. Interius, per gratiæ infusionem, exterius per cœlestium virtutum, id est, per motores orbium cœlestium protectionem. Et hoc quidem genus in duabus speciebus Electorum diuersificatur: quia vel minuitur contra omnia genera Maleficorum, ita quòd in nullo lędi possunt vel quòd pręcipuè circa generatiuam potentiam, ita castificentur ab ipsis bonis Angelis, sicut mali spiritus quosdam malos homines vel inflammant circa vnam, vel infrigidant circa aliam, per sua maleficia.

Custoditi loci ab Angelis.

Primum de interiori & exteriori protectione quoad gratiam, & quoad influentias corporum cœlestium sic declaratur. Nam licet Deus per se gratiã infundat menti nostræ, ita quòd nulli creaturæ potestas ad talem infusionem se extendere potest, iuxta illud: Gratiã & gloriam dabit Dominus: tamen dispositiuè, vt tradit S. Thom. *in quodam loco super tertium sent.* quando Deus aliquam notabilem gratiam vult infundere, Angelus bonus cooperatur.

Angeli cooperantur ad gratiæ infusionem.

Et hoc est id quod Dionysius prætendit, 4. *cap. de Diuinis nominibus.* Hæc est lex Diuinitatis immutabiliter stabilita, vt ima à summis per media perficiantur, ita quòd quicquid boni, à fonte totius bonitatis in nos emanat, totum per ministerium bonorum Angelorum. Habemus exempla cum rationibus. Nam licet ad verbi Dei conceptionem, in virgine beatissima per quam Deus homo factus est, sola diuina virtus efficienter affuerit, tamen Angelico ministerio mens virginis per salutationem, & per intellectus conformationem & informationem multùm exercitata, & ad bonum prædisposita fuit. Ratione: nam & præfati Doctoris sententia est quod in homine sunt tria, vt videmus, vt scilicet, voluntas, intellectus, & potentiæ, aliæ interiores & exteriores affixæ membris & organis corporalibus. In primum solus Deus agere valeat: quia cor Regis in manu Domini dispositione Angelus bonus, inquantum intellectum ad veri & boni agnitionem amplius illuminat, ita quòd in secundum & Deus & Angelus bonus agere possunt illuminãdo. Et in tertium similiter bonus Angelus ad bonum, & malus Angelus licet Deo permittente, immissiones malas imprimere potest. Tamẽ in potestate humanæ voluntatis est, tales immissiones factas acceptare, vel refutare, quas etiam semper homo cum Dei inuocata gratia potest propulsare.

Angelus prædisposuit S. Mariam in conceptionem Christi.

Custodia exterior Angelorum.

De exteriori etiam custodia, quæ per motores orbium à Deo communicatur, est communis traditio, & magis consona tam sacræ Paginæ, quàm Philosophiæ naturali, quòd omnia corpora cœlestia mouentur virtute Angelica, & dicuntur motores orbium à Christo, & ab Ecclesia Virtutes cœlorum vocantur, & consequenter à cœlestibus influentiis, omnia huius mundi corporalia reguntur, teste Philo. 1. *metaph.* Quare & dicere possumus, cùm Deus singularem habet prouidentiam de suis electis, licet quosdam malis huius vitæ, scilicet pœnalitatibus subiicit, quosdam tamen ita præseruat, quòd in nullo lædi possunt. Et hoc donum recipiunt vel ab Angelis bonis, ipsis ad custodiam à Deo deputatis, vel ex influentiis cœlestium corporum, seu à motoribus ipsorum orbium.

Quid sint motores orbium & virtutes cœlorum.

Castificati ab Angelis.

Insuper notandum, quod licet aliqui contra omnia maleficia muniantur, aliqui verò contra aliqua, & non contra omnia, sunt tamen aliqui, qui singulariter à bonis Angelis super vim generatiuam ita castificantur, quòd nullo modo à malis maleficiari circa illam potentiam possunt. Sed de his scribere videtur in parte superfluum, licet in parte foret necessarium, propter hoc, quòd isti qui circa potentiam generatiuam maleficiuntur, ideò destituuntur Angelica custodia, quòd vel semper sunt in mortali peccato, vel nimis libidinoso affectu illis spurcitiis insistunt. Vnde etiam in prima parte operis tactum est, quòd Deus amplius permittit potentiam illam maleficiari, nedum propter eius turpitudinem, quantum etiam propter hoc, quòd corruptio primi parentis, sub originali contagione, in totum genus humanum traducitur.

De S. Sereno ab Angelo castificato.

Dicamus tamen pauca, qualiter bonus Angelus interdum viros iustos & sanctos beneficiet. & præcipuè circa vim generatiuam. Nam ita factum est de S. Sereno Abbate, de quo refert Cassianus *in collation. patrum, collatione abbatis Sereni prima.* Hic, inquit, pro interna cordis atque animæ castitate, nocturnis diuinisque precibus, ieiuniis quoque atque vigiliis infatigabiliter insistens, cunctos æstus carnalis concupiscentiæ, tandem per diuinam gratiam, se extinxisse percepit. Deinde, maiori zelo castitatis succensus, præfatis vsus remediis à Deo Optimo, Maximo petiit, nimirum, vt interioris hominis castitas in suum corpus redundaret, Dei dono. Postremò autem veniens ad eum Angelus Domini in visione nocturna, eiúsque velut aperiens ventrem, quandam ignitam carnis strumam de eius visceribus euellens, suísque omnia vt fuerant locis intestina restituens: Ecce, inquit, incentiua carnis tuæ abscissa sunt, & obtinuisse te noueris hodierna die perpetuam corporis puritatem, iuxta votum, quo poposcisti, vt ne ipse quidem naturali motu, qui etiam in paruulis atque lactentibus excitatur, vlterius pungaris.

De S. Equitio ab Angelo eunuchato.

Sic etiam de beato Equitio abbate, dicit beatus Gregor. 1 *lib. dialog.* Hunc, inquit, cùm iuuentutis suæ tempore acre certamen carnis incentiua fatigaret, ipsum suæ tentationis angustiæ, ad orationis studium solertiorem fecerunt. Cúmque hac in re ab omnipotenti Deo remedium continuis precibus quæreret, nocte quadam adsistente Angelo eunuchari se vidit, eiúsque visione, apparuit, quòd hominem motum ex genitalibus membris abscinderet: atque ex eo tempore ita fuit alienus à tentatione, ac si sexum non haberet in corpore. Ecce, quale beneficium castificationis, qua virtute fretus, ex Dei omnipotentis auxilio, vt viris ante præerat: ita cœpit postmodum fœminis præesse.

Ita in vitis patrum eorum, quos

S.Hera

S. Heraclidis Paradisus.

S. Heraclides vir religiosissimus collegit, *in libro suo* quem *Paradisum* nominat, meminit cuiusdam S. Patris, & monachi quem Heliam vocat, hic misericordia motus, trecentas fœminas in monasterium collegit, & regere cœpit. Transacto autem biennio, iam triginta annos habens vitæ, tentatus à carne in eremum fugit, vbi biduò ieiunus orans, ait: Domine Deus, aut occide me, aut libera me ab hac tentatione. Vespere igitur somnus ei irrepsit, & tres Angelos ad se venire vidit, quibus, quærentibus, cur à monasterio virginum fugisset, nec ille præ verecundia respondere auderet, dixerunt Angeli. Si liberaberis, non redibis curam fœminarum gerendo? Respondit ille quòd lubens. Tunc illi iuramentum ab eo excipientes, quod exegerant, eum eunucharunt. Nam vnus manus, alter pedes, tertius nouacula, testiculos eius visus est abscindere: non quòd ita verè esset, sed quia ita esse videbatur, quærentibúsque an remedium sentiret, respondit ille se plurimum exoneratum. Vnde quinta die ad lugentes fœminas rediit, & per quadraginta annos quibus superuixit, nec pristinæ tentationis deinceps scintillam sensit.

Abbas trecentarum monialiũ castratur ab Angelis.

S. Thomas Doctor cingulo castitatis ab Angelis inducitur.

Non minus beneficium collatum esse legimus beato Thomæ Doctori nostri Ordinis, qui à consanguineis propter ingressum dicti Ordinis incarceratus, vt per meretricem seduceretur, ad seculum tentatus est, quæ per consanguineos immissa veste, & ornatu comptissimo, cùm Doctor eam intuitus fuisset, ad materialem ignem concurrit, titionem ignitum arripuit & suggestricem ignitæ libidinis è carcere fugauit, & oratio ne statim pro castitatis dono prostratus, obdormiuit, vbi duo Angeli ei apparuerunt, dicentes: Ecce Dei ex parte te cingimus cingulo castitatis, quod nulla possit de cætero impugnatione dissolui, & quod humana virtute meritis non acquiritur, ex parte Dei confertur ex dono. Sensit igitur cincturam, scilicet, tactus cincturæ, & exclamando euigilauit. Deincépsque tanto munere castitatis se dotatum sensit, vt ab eodem tempore omnem abhorreret luxuriam, vt nec sine necessitate fœminis colloqui posset, sed perfecta castitate polleret. Hæc ex *Formicario* Nider.

Distributio eorum quæ sequentur.

His igitur tribus generibus hominum redemptis nemo securus à maleficis: quin ex decem & octo modis infrà scriptis, aut maleficiatur, aut ad maleficium tentatur & incitatur, de quibus per ordinem primò est differendum, vt post clarius, quibus remediis maleficiati possint releuari discutiatur, & vt eò clarius pateat ipsi decem & octo modi, per totidem capitula deducentur: vt primo circa maleficarum introitum pateant diuersi modi, per quos ipsæ maleficæ innoxias iuuenculas in augmentum illius perfidiæ attrahunt. Secundò, de modo sacrilegæ professionis earum, vbi & quædam declaratio homagij præstandi ipsi diabolo inducitur. Tertiò, de modo quo localiter transferuntur in corpore, vel in spiritu. Et quarto quomodo se incubis Dæmonibus subiiciunt. Quintò de modo generali prout per Sacramenta Ecclesiæ sua maleficia exercent, & in speciali de modo, quo demptis corporibus cœlestibus, quascumque creaturas, Deo permittente, inficere solent. Sextò, de modo quo vim generatiuam impedire solent. Septimò, super modum, quo membra virilia auferre præstigiosa arte solent. Octauò, super modum quo homines in bestiales formas transmutare solent. Nonò, super modum quo Dæmones intra capita sine læsione existunt, quando præstigiosas apparitiones operantur. Decimò, super modum quo Dæmones operatione maleficarum, homines interdum substantialiter inhabitant.

bitant. Vndecimò, quòd omne genus infirmitatis inferre solent, & hoc in generali. Duodecimo, de quibusdam infirmitatibus in speciali. Decimo tertio, super modum quo obstetrices maleficæ, maiora damna inferunt, dum infantes aut iterimunt, aut Dæmonibus execrãdo offerunt. Decimo-quartò, super modum quo iumentis varia nocumenta inferunt. Decimoquintò super modum quo grandines & fulgura fulminare & super homines, iumenta solent. Decimo sextò, decimoseptimò, & decimooctauò, super tres modos quo tantùm viri, & non mulieres maleficiis sunt intenti. Post hæc sequetur quæstio super modos tollendi huiusmodi maleficia.

Nec æstimat, quis funditus horum notitiam capere, pro eò quòd varij modi super varia maleficia inferenda recitantur. Hoc enim & modicum vtile, imò fortassis & nocere possèt: neque enim prohibiti libri Necromantiæ hic inferuntur, cùm hoc genus superstitionis, non libris aut à doctis, sed omninò ab imperitis practicentur: vnum habens fundamentum, dum illud non exprimitur, aut practicatur, impossibile sit aliquem maleficis vt maleficum insistere.

Libri Necromantici.

Recitantur autem hic modi in superficie, vt eorum opera non incredibilia videantur, sicut hucusque in magnam fidei contumeliam, & ipsorum maleficorum augmentum actum est. Quòd si aliquis ex præhabitis, cum dictum est, aliquos præseruari per influentias corporum cœlestium, vt maleficiari nullo modo possint, velit hoc etiam attribuere illis influentiis, dum aliqui maleficiantur, quasi quædam necessitas ibi sit, siue ad præseruandum à maleficiis, siue ad inferendum ab illis, talis non rectè mentem Doctorum saperet variis respectibus.

An influentiæ astrorum præseruent à maleficiis.

Primò, quia enim tria sunt, quæ à tribus cœlestibus causis dirigi possunt, scilicet, voluntatis, intellectus actus, & corporalia. Et primum, vt *suprà* tactum est à solo Deo, & immediatè dirigitur. Secundùm verò ab Angelo. Tertium à cœlesti corpore, licèt dirigitur, non tamen necessitatur.

Secundò, quia ex dictis manifestum est, quòd electiones & voluntates immediatè à Deo, diriguntur iuxta Apostolum: Deus est, qui operatur in nobis velle & perficere, pro bona voluntate: & cognitio humana intellectiua, à Deo, mediantibus Angelis ordinatur. Ideò etiam corporalia quæcunque, siue sint interiora, vt virtutes & scientiæ acquisitæ per corporales potentias interiores siue sint exteriores, vt sanitates & ægritudines à cœlestibus corporibus, mediantibus Angelis dispensentur: Quod Dionysius tangit in *quarto capite de diuin. nominibus* quòd corpora cœlestia sunt causæ eorum, quæ in hoc fiunt, tamen hæc sunt intelligenda quoad sanitates, & ægritudines naturales. Hæ autem ægritudines, cùm sint supernaturales, propter Dæmonis potentiam quæ illas Deo permittente infert, ideò non possumus dicere, quòd ex influentiis corporum cœlestium contingat, quòd aliquis maleficiatur, sicut benè dici potest, quòd ex influentiis corporum cœlestium est, quòd aliquis maleficiari non potest.

Et si dicitur, quòd opposita habent fieri circa idem & sicut propositum in proposito, ita oppositum in opposito. Respondetur quòd vbi aliquis præseruatur virtute corporum cœlestium ab infirmitatibus his super naturalibus, hoc non fit virtute corporum cœlestium immediatè, sed virtute Angelica, quæ illam influentiam confortare potest, vt inimicus suis maleficiis

non

non possit super eam prævalere: & virtus illa angelica potest deriuari, vel à motore orbis cœlestis: vt si iam in puncto quis mori deberet, super periodo naturali, Deus sua potentia, qui semper per medias causas huiusmodi operatur, hoc immutare potest, virtutem conseruatiuam pro defectiua naturæ immittendo, & eius influentiæ: Ita & dicere possumus de eo qui maleficari posset, quòd etiam tali modo à maleficiis præseruatur, vel fit talis præseruatio ab Angelo ad custodiendum deputato, quæ etiam præcipua est inter omnes custodias.

Iustus sterilis quis. Et quod dicitur *Hierem.* 22. Scribe virum iustũ sterilem, qui in diebus suis non prosperatur. Hoc intelligitur quantum ad electiones voluntatis, in quibus homo vnus prosperatur, alius non: quòd etiam contingere potest ex influentiis corporum cœlestium. Verbi gratia, Aliquis inclinatur ex impressione corporum cœlestium ad aliquas electiones vtiles, vt de ingressu religionis vel huius. Et cum ex lumine illuminatur eius intellectus ad eadem agenda, & ex diuina operatione inclinatur eius voluntas ad hoc prosequendum, talis dicitur bene prosperari: vel etiam quando quis inclinatur ad aliquam artem, vel ad aliquid vtile practicandum. Econtrà dicetur malè fortunatus, quando ex superioribus causis ad contraria eius electio inclinatur.

De quibus sententiis & multis aliis loquitur sanctus Thomas, *in sum. contra Gentil. libro* 3. & in plerisque aliis locis, quomodo differt dicere aliquem esse benè, vel malè natum, benè vel malè fortunatum, benè vel malè gubernatum & custoditum, Quia ex dispositione relicta à corpore cœlesti, dicitur aliquis benè vel malè natus, & sic etiã fortunatus, secũdum verò quod ab Angelo illuminatur, dicitur benè custoditus, & non malè, vbi sequuntur illuminationes. Sed secundum quòd à Deo in bonum, & illud prosequitur, dicitur benè gubernatus. Quæ tamen electiones hic non habent locum, quia, de ipsis non intendimus, sicut de præseruatione à maleficis inferendis. De qua ad præsens sufficiat, aggrediendo earum cæremonialia, quæ ab eis practicantur, & primò quibus modis innoxios ad earum perfidiam alliciunt.

CAPVT I.

De diuersis modis, quibus Dæmones attrahunt & alliciunt innoxios per maleficas ad augmentum illius perfidiæ.

SVnt autem tres modi præ cæteris quibus Dæmones per maleficas innoxios subuertunt. Et ex quibus continuè illa perfidia augmentatur. Et primus est per tædium ex importuna temporalium damnificatione. Nam sicut *S. Gregorius* dicit: Diabolus frequenter tentat, vt saltem tædium vincat. Intelligas hoc tamen infra vires tentati. Vt super diuinam permissionem, declara quòd Deus permittit ne homines ignauia torpeant. In cuius figura *Iudicum* 2. Has gentes non deleuit Deus vt erudiret Isräel in eis, & loquitur de finitimis nationibus Chananæorum, Iebusæis & aliis. Et iam Hussitæ, & alij Hæretici permittuntur, vt deleri non valeant: ita & Dæmones per maleficas tantis afficiunt damnis in temporalibus, vicinos & innoxios vt quasi coacti, maleficarum suffragia primò habeant implorare, & demum earum consiliis se submittere, experientia sæpè nos edocuit.

Tædio damni accepti fiunt quædam maleficæ.

Hussitæ Chananæis comparati.

Nouimus in diœcesi Augustensi hospitem, cui infra annum 44. qui successiuè dum fuissent maleficiati, vxor tædio affecta, maleficas consulit,

& iuxta eorum consilia vtique non salubria, alios quos ex post emerat, quia vector erat, à maleficiis præseruauit.

Quantæ denique mulieres in officio inquisitionis nobis existentibus conquestæ fuerunt, quòd dum propter damna vaccis, ex priuatione lactis, & aliis iumentis illata, suspectas maleficas consuluissent, etiam remedia oblata percepissent, dummodò aliquid vni spiritui promittere voluissent, & illis inquirentibus, quidnam promittendum foret, respondebant parum hoc esse, dummodò informationibus illius magistri assentirent, super certas obseruantias, tempore diuinorum in Ecclesia, aut in confessionibus faciendis sacerdotibus aliqua subticendo assentirent.

Vbi notandum, quòd vt *suprà* tactum est, ille artifex, à minimis & paucis inchoat, vt quòd tempore eleuationis corporis Christi, in terram spuant aut oculos claudant, quòd aliqua verba inutilia proferant, sicut & nouimus eam, quæ adhuc superest, seculari brachio defensa, quando infra Missarum solemnia, sacerdos populum salutat, dicendo Dominus vobiscum, ita semper subiungit, vulgari sermone, kehr mir die zunge im arss vmb. Aut quòd in confessione post absolutionem factam etiam similia proferant, aut quòd nunquàm ex integro confiteâtur, præcipuè mortalia peccata, sicque ad omnimodam fidei abnegationem, & sacrilegam, professionem paulatim perducuntur.

Et hic modus, seu etiam quicunque consimilis obseruatur à maleficis, erga honestas matronas, vitiis carnalibus minus deditas, magis autem terrenis commodis inhiantibus. Sed erga iuuenculas, ambitioni & voluptatibus corporis magis deditas alium modum obseruant, scilicet, per carnalia desideria, & voluptates corporis.

Vbi notandum, quòd sicut intentio & appetitus Diaboli maior est ad tentandum bonos quàm malos, licet ex parte tentatorum magis tentat malos, quàm bonos, id est, quòd amplior habilitas reperitur in malis, ad recipiendum tentationem Dæmonis, quàm sit in bonis. Ita & Diabolus sanctiores quasque virgines & puellas, magis seducere conatur: cui experientia superest, & etiam ratio. Bonis Diabolus magis insidiatur.

Nam cùm malos iam possideat, non autem bonos, ideò magis conatur seducere ad sui dominium iustos quos non habet, quàm possessos malos. Sicut etiam aliquis princeps terrenus magis insurgit contra illum, qui plus aufert de iure suo, quàm contra quosvis alios, qui non sibi contrarientur.

Experientia. Nam in oppido Rauenspurg. ex duabus incineratis, provt etiam *inferius* patebit, vbi de modo quem obseruant, concitando tempestates tangetur, vna illa Balneatrix inter alia, quæ fassa fuerat, hoc etiam recitauit, se multas à Diabolo fuisse perpessam iniurias, ea de causa, quòd virginem quandam deuotam, & filiam cuiusdam prædiuitis, (quem nominare non opus est, cùm & ipsa iam defuncta sit, disponente diuina clementia, ne malitia deprauaret cor eius,) seducere deberet, taliter vt ipsam festiuo aliquo die inuitaret, vt ipse Dæmon in specie iuuenis, cum ea sua colloquia habere posset. Addiderat etiam quòd licet sæpissimè hoc facere attentasset, semper tamen vbi iuuenculam fuisset allocuta illa signo sanctæ crucis se muniuit. Et hoc vtique ex instinctu sancti Angeli, ad effugandum opera Diaboli processisse nemo dubitat. De Balneatrice Rauenspurgensi seductrice filiarum.

Est & alia virgo in diœcesi Argentinensi constituta, quæ vni ex nostris confessa, asseruit, quòd die quadam Dominica dum solitaria in domo paterna incederet, vetula quædã illius oppidi ipsam

ipsam visitandi gratia accessit, & inter alia scurrilia verba quæ protulerat, hæc vltimatim subintulit, vt eam si placeret, ad locum vbi iuuenes omnibus hominibus oppidi incogniti morarentur, deduceret. Et dum ait, virgo, assensum præbuissem & ipsam subsequuta ad domum venissem, vetula subintulit, Ecce per gradus ad cameram superiorem ascendimus, vbi iuuenes morantur, sed caueas ne signo crucis te munias, quod dum me facturam asseruissem, illa præcedente, ego per gradus sequendo, occultè me signo crucis muniui. Vnde contigit, quòd in summitate graduum, & ante cameram pariter constitutæ, illa vetula horribili vultu, & stomachato animo se vertendo, & me aspiciendo dixit: En maledicaris, cur signo crucis te signasti? ab hinc, in nomine Diaboli recedas: sicque ad propria redij illæsa.

Qua ex re colligitur, quantis versutiis antiquus ille hostis in seductionem animarum debacchatur. Præfata denique balneatrix incinerata, per hunc modum asseruit, ab aliqua quadam vetula se seductam, cum tamen eius consodalis differenti modo: quia videlicet Dæmonem in via in specie humana inuenisset, cùm & ipsa intentionis fuisset, amasium suum fornicationis causa visitare: & vbi à Dæmone Incubo cognita fuisset, & interrogata, an eum agnosceret, & ipsam se eum minimè agnoscere assereret. Ille respondit. Dæmon sum, & si volueris ad tuum beneplacitum semper ero paratus, nec in quibuscunque necessitatibus te deseram. Ad quæ illa dum annuisset, decem & octo annis vsque videlicet ad vltimum vitæ, spurcitiis illis diabolicis inseruiuit, cum fidei tamen omnimoda abnegatione.

Modus alliciẽdi per mœstitiam & paupertatem.

Et est tertius modus alliciendi per viam mœstitiæ, & paupertatis. Nam corruptis iuuenculis, & spretis ab amatoribus, quibus se nubendi gratia, ad eorum promissa impudicitiæ copulauerant vt iam omni frustrantur confidentia, & se vndique infamatas considerant, etiam ad quæcunque diabolica præsidia se conuertunt, aut ratione vindictæ, illum maleficiando amatorem, seu illam cui se coniunxit, aut alia, omnibus spurcitiis se submittendo, machinantur. Et sicut talium iuuencularum non est numerus, vt heu experientia docet: ita nec numerus maleficarum, ex eis insurgentium. Pauca ex multis referamus.

Est locus in diœcesi Brixin. vbi iuuenis super vxorem sibi maleficatam, talem casum deposuit: Me enim tempore iuuentutis, quandam ait adamando, dum ipsa iugiter instaret, vt eam matrimonio copularem, & ego eam spernendo, aliam ex alio dominio duxissem in vxorem, volens tamen amicitiæ gratia ei complacere, ipsam ad nuptias inuitabam. Qua veniente, dum aliæ mulieres honestæ suas propinas, seu oblationes præsentarent, illa quæ inuitata fuerat, manum eleuans, cæteris mulieribus, quæ circumstabant audientibus, dixit: Paucos dies sanos post hanc diem habebis. Et sponsa territa, cùm eam non cognosceret eò, vt præmissum est, quòd ex alio dominio copulata fuerat, dum interrogaret circumstantes, quænam esset, quæ ei huiusmodi minas intulisset. Aliæ ipsam vagam & dissolutam mulierem existere affirmabant: non minùs tamen ea quæ prædixit, & eo ordine subsequuta fuerunt. Nam post paucos dies adeò maleficata fuit, & omnibus membris destituta, quòd etiam vsque in præsens, vltra annos decem, in suo corpore maleficia cernantur. Si ea quæ in vno dumtaxat oppido illius diœcesis reperta sunt, inferenda essent, liber integer foret conficiendus, conscripta autem & reposita sunt apud eundem Episcopum Brixin.

De Comite in Vvesterich. maleficato, & post triennium sanato.

Brixin. & vtique stupenda & inaudita, vt testis idem existit.

Nec silentio prætereundum putamus rem stupendam & inauditam. Nam Comes quidam præclarus genere, Vuestrasiensis territorij in confinibus Argentinensis diœcesis iuuenculam simili genere præclaram, duxit vxorem, quam tamen post celebratas nuptias, vsque ad tertium annum, carnaliter cognoscere non poterat, maleficiali impedimento, vt rei probauit euentus præpeditus: anxius, & quid ageret ignorans, & Sanctos Dei iugiter interpellans, accidit vt ad ciuitatem Metensem, ob negotiorum quorundam expeditionem applicaret: In qua dum per vicos & plateas, seruis & familia vallatus incederet, quandam mulierem, quæ ante illos annos concubina sua fuerat, obuiam haberet, qua visa, dum super maleficia sibi illata minimè cogitaret, improuisè eam blandè ex antiqua amicitia contracta alloquitur, & qualiter se haberet, vt valeret inuestigat. At illa cernens Comitis pietatem, viceversa. Comitem de valetudine sui corporis & status, diligenter inuestigauit, quo respondente, quod benè, & prospera cuncta sibi succederent: Illa attonita paululum siluit. Et Comes cernens eam attonitam, amplius verbis blandis, eam aggreditur, ad collationem inuitando. At illa de statu vxoris inuestigando, simile responsum accipit, quòd benè in omnibus se haberet. Tunc illa anne pueros generasset inquisiuit. Et Comes: tres mihi, ait, sunt pueri masculi, quolibet anno vnum genui. Tunc amplius illa stupefacta paululum siluit, Et Comes, rogo te charissima, cur tam diligenter inquiris indica, nec enim dubito, quin meæ felicitati congratuleris. Tunc illa. Verè congratulor, sed maledicatur illa vetula, quæ obtulit se corpus vestrum velle maleficiare, vt carnalem actum cum vxore vestra exercere minimè haberetis. In cuius signum puteus qui est in medio curiæ vestræ, continet in fundo ollam, certas res maleficiales continentem, quæ ea de causa *ibidem* posita fuit, vt quandiu ibidem contineretur, tandiu coëundi impotentia vobis adesset, sed ecce omnia vana sunt de quibus gaudeo, &c. Nec Comes diu distulit, ad domum regressus, puteum exhauriri fecit ollam reperit, & cuncta concremando, potentiam illam perditam subitò recuperauit. Vnde Comitissa denuò nobiles quasque ad nuptias nouas inuitauit, affirmans se iam dominam illius castri & dominij, quæ tanto tempore virgo permansisset Castrum & dominium, propter honorem Comitis non expedit, nominatim exprimere, hoc enim ipsum recta ratio persuadet & vt substantia facti in detestationem tanti criminis detegatur.

Ex quibus patent varij modi à maleficis visitati, in augmentum suæ perfidiæ. Præfata enim mulier, quia ab vxore Comitis expulsa, hoc maleficium Comiti ex alterius maleficæ informatione tulerat, qua de causa innumeri effectus maleficiales sequuntur.

CAPVT II.

Sequitur de modo sacrilegæ professionis.

Modus autem sacrilegæ professionis, super expressum pactum fidelitatis cùm Dæmonibus varius existit, vt potè cùm & ipsæ maleficæ variis exercitiis circa maleficia inferenda insistunt. Pro cuius intellectu est primò aduertendum, quòd sicut in genere triplices apparent Maleficæ, vt *in 1. par. tractatus* tactum est, scilicet lædentes, sed curare non valentes. Curantes & ex aliquo singulari pacto cum Dæmone inito non lædentes & curantes. Ita

Triplices maleficæ.

Summæ maleficæ & earum opera.

Ita & inter lædentes vnum genus existit supremum, in quo genere existentes, omnia alia maleficia, quæ aliæ sparsim exercent perpetrare valent. Vnde profitendi vbi describitur, satis, declarat de aliis speciebus. Sunt autem hæ, quæ contra humanæ naturæ inclinationem, imò omnium ferarum, propriæ speciei infantes vorant, & comedere solent.

Et hæc est suprema species in maleficis exercendis: sunt enim quæ ad innumera nocumenta alia tendunt. Hæ enim grandines & auras læsiuas cum fulminibus exagitant, sterilitatem in hominibus & iumentis procurant. Infantes quos non deuorant, Dæmonibus (vt *suprà* patuit) offerunt, aut aliàs occidunt. Sed Hoc circa infantes, non renatos fonte baptismatis, quos autem deuorant renati sunt vt patebit, sed non nisi Deo permittente. Sciunt & infantes, prope aquas ambulantes, in ipsas, nullo vidente, in aspectu parentum proiicere: equos sub insessoribus phreneticos facere, de loco ad locum per aëra, vel corporaliter, vel imaginariè transmeare, Iudicum & præsidentium animos ne eis nocere valeant immutare taciturnitatem sibi & aliis in tormentis procurare in se capientium manus & animos tremorem magnum incutere occulta aliis manifestare, & quædam futura, ex Dæmonum informatione, quæ videlicet aliquam causam possunt habere naturalem prædicere. Vide quæstionem, an Dæmones valeant futura præcognoscere, *in 2. sen. distin.* 12. absentia velut præsentia conspicere, ad amorem vel odium inordinatum mentes hominum immutare, ictu fulminis nonnunquam quem volunt, seu etiam aliquos homines & iumenta interimere: vim generatiuam, aut etiam potentiam coëundi auferre, aborsum procurare, infantes in vtero matris solùm exteriori tactu interimere, solo etiam visu absque tactu interdum homines & iumenta maleficiare & mortem inferre, proprios infantes Dæmonib. dedicare, & breuiter omnia vt præmissum est, pestifera, quæ aliæ Maleficæ sparsim procurare sciunt, quòd Dei iustitia talia fieri permittit. Hæc in illo genere supremo existentes perpetrare sciunt, non autem è conuerso.

Baptisati infantes non vocantur.

Maleficæ animos immutant.

Hoc tamen est commune omnium, spurcitias carnales cum Dæmonibus exercere, ideò & ex illorum modo profitendi, qui in supremo genere existunt, aliarum maleficarum modum faciliter quis capere, potest.

Fuerunt autem tales, dudum, ante triginta annos in confinibus Sabaudiæ, versus dominium Bernensium vt recitat. Nider *in suo Formicario:* Nunc autem in confinibus Lombardiæ, versus dominium ducis Austriæ: vbi & inquisitor Cumanus, vt in præcedente parte tactum est, vno anno quadraginta & vnam Maleficam incinerari fecit, & fuit anno domini, 1485. qui etiam adhuc continuè inquirendo laborat.

41. Maleficæ incineratæ.

Modus autem profitendi duplex est: Vnus solennis persimilis ad votum solenne. Alius priuatus qui seorsim Dæmoni quacumque hora fieri potest Solennis inter eos fit, vbi maleficæ in certam concionem statuto die veniunt: & Dæmonem in assumpta effigie vident hominis, qui dum super seruandam sibi fidelitatem, cum temporalium prosperitate, & longitudine vitæ hortatur, illæ quæ adsunt nouitiam suscipiendam sibi commendant. Et Dæmon si de abneganda fide, & cultu Christianissimo, & de extensa muliere, sic enim & beatissimam virginem Mariam nuncupant, & si de sacramentis nunquam venerandis: inuenerit nouitiam seu discipulum voluntarium, tunc Dæmon manum extendit, & vice versa discipulus seu

Modus profitendi duplex.

Extensam mulierem vocant Mariam.

nouitia, stipulata manu illa seruare promittit & Dæmon habitis præmissis, statim subiungit hæc non sufficere: & vbi discipulus quænam alterius sint facienda inquirit, Dæmon homagium petit, quòd continet, vt in anima & corpore, sibi æternaliter pertineat, & pro posse alios quoscunque vtriusque sexus sibi associare velit. Adiungit denique, vt certa vnguenta ex ossibus & membris puerorum, & præcipuè renatorum fonte baptismatis, sibi conficiant per quæ cunctas suas voluntates explere cum sua assistentia poterunt.

Hunc modum nos inquisitores (experientia teste) percepimus in oppido Brisaco Basiliensis diœcesis, plenam informationem capiendo ab vna iuuencula malefica, sed conuersa cuius & matertera in diœcesi Argentinensi incinerata fuerat, quæ etiam addiderat quòd postmodum, quo eius matertera ipsam primitus seducere tentasset, talis erat.

Quadam enim die secum per gradus ascendere iubebat, & eius iussu cameram intrare, vbi cum vidisset quindecim iuuenes in vestimentis viridis coloris, ad modum quo Reutheri incedere solent, matertera sibi dixit: Elige ex his iuuenibus, & eum quem volueris, tibi tradam, & ipse te sibi in sponsam assumet: & cum illa nullum se velle habere asseruisset, grauiter vulnerata tandem acquieuit, modum exprimens præmissum: Asseruit etiam quòd sæpiùs per longa terrarum spatia, de nocte secum translata fuerat, etiam ab Argentina vsque Coloniam.

Equites Germani.

Hæc est illa, cuius occasione in prima quæstione præmissum est, nos velle declarare, an Maleficæ verè & corporaliter à Dæmonibus transferantur de loco ad locum: & hoc propter verba *Canonis.6.q.5. Episcopi*, vbi textus sentit quòd solummodo imaginariè, cùm tamen interdum etiam verè & corporaliter transferantur.

An re vera maleficæ de loco ad locũ transferantur.

Interrogata enim an solum imaginariè & phantasticè sic incederent per Dæmones illusæ. Respondit quòd vtroque modo: provt etiam veritas se habet, vt inferiùs de modo transferendi localiter declarabitur. Asseruit etiam quòd maiora damna ab obstetricibus inferuntur, quia vt plurimum infantes, aut habent interimere: aut Dæmonibus offerre, ab ipsa etiam matertera asseruit se grauiter fuisse verberatam, eo quod ollam quandam occultatam discooperiendo plurimorum infantium capita reperisset. Et plura alia retulit prius præstito pro dicenda veritate iuramento, vt decuit.

Olla plena capitum infantium.

Eius denique verbis super modum profitendi fides in dubia accomodatur, etiam per ea quæ in suo Formicario præfatur Ioan. Nider. Doctor præcipuus, qui etiam nostris temporibus mirè claruit scripturis, recitat, hoc ex relatu Inquisitoris Eduensis Diœcesis, qui etiam in ipsa Diœcesi multos de Maleficiis reos inquisierat & incinerari fecerat.

Formicarium Doctoris Nider.

Dicit enim, præfato Inquisitore, mihi referente, percepi quòd in Lausaniensi ducatu quidam malefici proprios natos infantes coxerant, & comederant. Modus autem discendi talem artem fuit, vt dixit, quòd Malefici in certam concionem venerunt, & opere eorum verisimiliter Dæmonem in assumpta imagine viderunt hominis, cui discipulus habebat necessario dare fidem de abnegando Christianissimo & de Eucharistia nunquam adoranda, & de calcando super crucem ibi latenter valeret.

Insidiãtur maleficæ infantibus.

Sequitur aliud exemplum ab eodem. Fuit insuper fama communis Petro Iudice in Botilgem referente, quòd in terra Bernensi tredecim infantes deuorati essent à Maleficis: quamobrem

Alij habẽt Boltingen.

rem etiam publica iustitia satis durè exerceatur in tales parricidas. Cùm autem Petrus quæsiuisset à quadam capta Malefica, per quem modum infantes comederent: illa respondit, Modus iste est: nam infantibus nondum baptizatis præcipuè insidiamur, vel etiam baptizatis præsertim quando signo crucis non muniuntur, & orationibus (Lector aduerte quòd ideo non baptizatis) præcipuè insidiantur instinctu Diaboli, vt non baptizentur, hos in cunabulis, vel ad latera iacentes parentum, cæremoniis nostris occidimus: quos postquam putantur oppressi esse, vel aliunde mortui, & de tumulo clàm furto recipimus, & in caldari decoquimus, quovsque euulsis ossibus tota caro efficitur benè potabilis, de solidiore materia vnguentum facimus, nostris voluntatibus & artibus, ac transuectionibus accommodis: de liquidiore vero humore flasconem vt vtrem replemus de quo is qui potatus fuerit, additis paucis cæremoniis, statim conscius efficitur & magister nostræ sectæ.

Esus infantium qualis apud maleficas.

Sequitur ad idem modus alius magis distinctus & clarus. Nam iuuenis quidam cum vxore malefica captus, in Bernensi iudicio, seorsim ab eadem & in distincta turri repositus, dixit: Si meorum facinorum veniam consequi possem, omnia quæ de Maleficis scio libens patefacerem, mori enim video me oportebit. Cúmque per literatos circunstantes audisset omnimodam posse consequi veniam, si verè pœniteret, tunc lætè se morte obtulit, & modos primæve infectionis deseruit, Ordo inquit, talis est, quo etiam seductus sum. Oportet primò vt Dominico die antequam aqua benedicta consecratur, discipulum futurum cum magistris Ecclesiam introire, & *ibidem* abnegare coram eis Christum, eius fidem, baptisma, & vniuersalem Ecclesiam. Deinde homagium præstare magisterulo, id est, paruo magistro, ita enim Dæmonem, & non aliter vocant. Vbi notandum, quòd iste modus cum aliis recitatis concordat. Nec obstat, quòd Dæmon interdum præsens est, vbi homagium sibi præstatur interdum verò non: dolosè enim tunc operatur, cernens dispositionem futuri discipuli, quem fortassis ob suam præsentiam tanquam nouitium retraheret timoris causa, cùm tamen aliàs per sibi notos & familiares facilius æstimat eum assentitire. Ideóque eum & tunc magisterulum vocant, cùm absens est, vt minore terrore, ex parua æstimatione magistri concutiatur. Sequitur postremò: de vtre bibit supradicto quo facto, statim se in interioribus sentit imagines nostræ artis concipere & retinere super principales ritus huius sectæ. In hunc modum ait, seductus sum. Et vxor mea: quam tantæ pertinaciæ esse credo, vt potiùs incendium sustineat, quam minimam fateri velit veritatem: sed heu ambo rei sumus. Sicut dixit iuuenis, ita veritas per omnia reperta est, nam præconfessus iuuenis in magna contritione mori visus est. Vxor verò testibus conuicta, nihil veritatis, nec in ipsa tortura fateri voluit, nec in morte: sed incendio præparato per lictorem, eidem verbis pessimis maledixit, & sic incinerata fuit. Ex quibus liquet modus profitendi earum solemnis.

Vis aquæ benedictæ.

Diabolus vocatur magisterulus.

Alius verò modus priuatus fit diuersis mediis. Interdũ enim viris aut mulieribus, aut aliqua alia corporali, seu tẽporali afflictione inuolutus Dæmon astat interdum visibiliter, interdum per medias alloquitur personas: & si secundum sua consilia agere velint, omnia profutura pollicetur ad nutum: à paruis tamen, vt in primo capitulo tactum est inchoando, vt ad maiora paulatim perducat. Varia possent adhuc deduci acta & gesta, per nos in inquisitione re-

Priuatus modus profitendi maleficarum

 perta,

perta, sed quia difficultatem hæc materia non patitur, breuitati studendum est cùm vlteriori declaratione.

Pro declaratione homagij præstandi aliqua sunt aduertenda.

Dæmon differt homagium.

VErùm super hoc, quòd Diabolus homagium recipit, aliqua sunt aduertenda, qua videlicet de causa, & quàm differenter hoc faciat, & primò. Nam licet hoc faciat principaliter ad maiorem offensionem Diuinæ maiestatis, creaturam ei dicatam sibi vsurpando, & ob maiorem certitudinem futuræ illius damnationis, quam summè affectat. Tamen sæpè repertum est à nobis, tale homagium ad certos accepisse annos simul cum professione. Interdum professionem tantùm & homagium ad certos annos distulisse.

Et dicamus professionem consistere in fidei totali, aut partiali abnegatione. Totali, vt *suprà* tactum est, cùm fides ex integro abnegatur. Partiali, cum ex pacto inito, habet cæremonialia quædam contra statuta Ecclesiæ obseruare, vt Dominicis diebus ieiunare, aut sextis feriis carnibus vesci, aut certa crimina in confessione celare, vel aliquid simile perpetrare. Homagium verò dicamus consistere in corporis & animæ traditione.

Dominica die ieiunare est diabolicū.

Qua de causa autem talia practicantur, possumus assignare quatuor casus ex parte Dæmonis. Cùm enim, vt suprà in prima parte tractatus declaratur, circa secundum principale: An Dæmones ad odium vel amorem, mentes hominum possint immutare, patuit, quòd intima cordis non possint penetrare, cùm hoc soli Deo conueniat. Ex coniecturis tamen in illorum cognitionem deuenit, vt etiam iam inferius patebit. Ideò versutus ille hostis, si considerabit nouitiam in aggressu difficilem ad consensum, tunc blandè eam aggreditur, pauca exigens, vt paulatim ad maiora perducat.

Secunda causa, nam cùm inter abnegantes fidem, diuersitas credenda est, cùm quædam ore, sed non corde, quædam ore & corde: Diabolus experiri volens an corde sicut ore sibi profiteantur, certos annos deputat, vt eò in tempore ex operibus & conuersatione mentem eorum inuestiget.

Tertia causa; nam si per tantum temporis spatium, cognoscet ipsam ad quæcunque exequenda minus voluntariam, & quòd iam ore, & non corde sibi adhæreat: præsumitque diuinam misericordiam ei propter Angeli boni custodiam, quam Dæmon in multis experiri potest profuturam: tunc ipsam abiicere, & temporalibus afflictionibus exponere conatur, vt vel sic ex desperatione eius lucrum habere valeat.

Huius veritas patet: nam si causa quæritur, vnde est, quòd certæ maleficæ, sub quibuscunque tormentis etiam maximis, nec minimam veritatem fateri volunt, vbi tamen aliæ faciliter ad quæcunque interrogata, sua crimina fatentur. Item vnde hoc, quòd sibi ipsi, postquam fassæ sunt, vitam auferre suspendio conantur. Reuera enim dici potest, quòd vbi diuina coactio per sanctum Angelum ad hoc non concurrit, vt malefica cogatur fateri veritatem, & maleficium taciturnitatis abscedere, quòd tunc opere Dæmonum fit quodcunque euenit, siue taciturnitas, siue criminum confessio. Primum fit super illas, quas ore & corde nouit fidem abnegasse, & simili modo homagium præstitisse: de quarum etiam perseuerantia certus est, vbi per oppositum aliàs relinqueret non tuendo, eò quòd nouit illas sibi minimè proficuas.

Cur quædam in tormentis nihil fateantur.

Experientia nos sæpè docuit, cùm omnes quas incinerari fecimus ex earum

rum

rum confessionibus patuit, ipsas fuisse inuoluntarias circa maleficia inferenda. Nec hoc sub spe euadendi dicebant, cùm ex plagis & verberibus eis à Dæmonibus illatis, vbi ad eorum nutum non seruiebant, veritas constabat, sæpissimè visæ cum faciebus tumidis & liuidis. Et similiter, quòd post confessionem criminum sub tortura, semper seipsas vita priuare laqueo satagunt: veritas ex nostra practica habetur: tum semper post criminum confessionem, custodes deputantur singulis horis, super talia attendens: vbi etiam ex negligentia interdum, custodum ad corrigias vel pepla reperiebantur suspensæ: inimico vtique, vt dictum est, hoc procurante, nec per contritionem, aut sacramentalem confessionem veniam consequerentur. Et quas corde allicere nunquam poterat, quo etiam facillimè gratiam apud Deum inuenissent: iam vltimò per temporalem confessionem & horribilem mortem, in desperationem deducere conatur. Quamuis & per Dei gratiam maiorem, vt piè est credendum, veniam per veram contritionem, & puram confessionem consequuta sit vbi non voluntariè illis spurcitiis inhæserunt.

Laqueo gulam tagentes.

Patent ex his quæ per diœceses Argentinensem, Constantiensem, & oppidum Haganoæ Rauenspurg. acta sunt, vix annis tribus euolutis. In primo namque oppido, vna vili peplo & fragili suspendit. Altera nomine Vualtpurgis, de maleficio taciturnitatis miro modo fuit notata, alias mulierculas informando, qualiter talem taciturnitatem per puerum masculum, & primogenitum, in fornace decoctum, procurare deberent. Acta & gesta adhuc præ manibus habentur: & similiter de aliis in secundo oppido incineratis, sparsim hinc inde deducentur.

Quomodo maleficæ taciturnitatē procurent.

Et est quarta causa, cur Dæmones homagium recipere super certas differunt, super alias verò minimè, eò videlicet quòd cùm periodum hominis cognoscere subtilius, quàm Astronomi possunt, facilius eis terminum vitæ vel præfigere, vel terminum naturalem per casualem, modo quo dictum est, præuenire potest.

Hæc breuiter per acta & gesta maleficarum declarantur. Primò Dæmonis astutiam in talibus deducendo. Nam quia secundum Aug. *in lib. de nat. Dæm.* assignantur. VII. causæ, vnde etiam probabiliter coniecturant futura contingentia non quòd illa scire certitudinaliter valeant. Prima est quia vigent subtilitate naturali, quoad operationem intellectus ipsorum: Vnde & sine discursu, qui necessarius est in nobis, rationis intelligunt. Secunda quia propter experientiam temporum, & reuelationem supernorum spirituum plura sciunt quàm nos. Vnde ex Isid. allegatur sæpiùs à Doctoribus triplici acumine scire vigent Dæmones, Subtilitate naturæ. Experientia temporum, & Reuelatione supernorum spirituum. Tertia est propter celeritatem motus, vnde quæ in Oriente fieri habent, præcedere possunt mira celeritate ad Occidentem. Quarta, quia sicut sua potentia, cùm Deus permittit, possunt inducere morbos, aërem inficere, & famem inducere, ita possunt & illa prædicere. Quinta, quia per signa possunt subtilius prædicere mortem, quàm Medicus videndo vrinam & pulsum. Nam sicut ille per signa videt aliqua in infirmo, quæ simplex non considerat, ita & Dæmon ea quæ nullus homo videt naturaliter. Sexta, quia ex signis quæ præcedunt ab animo hominis, coniecturant ea quæ sunt, vel erunt in anima, astutius prudenti viro. Sciũt enim qui instinctus sunt verisimiliter secuturi, & consequẽter cuiusmodi opera. Septima, quia acta Prophetarum,

Causę vnde futura sciant Dæmones.

Dæmones ex Prophetis prædicere possunt futura.

& scripta noscunt melius quàm homines, & ex illis multa futura dependent, ideò ex illis multa futura prædicere possunt. Hæc etiam tanguntur 26.q.4. sciendum. Vnde non mirum si periodum hominis scire potest naturalem, licet secùs sit de termino casuali, quòd fieret per incinerationem, quam Dæmon finaliter procurat, quando vt dictum est ipsas inuoluntarias reperit, timens de earum reditu & conuersione: cùm tamen aliàs, quas nouit voluntarias, etiam ad naturalem, & sic vsque ad mortem defendit.

Demus ex vtraque parte exempla, quæ à nobis reperta sunt, & acta. Nam in Basiliensi diœcesi; villa super Rhenum situata nomine *Vberruiler* plebanum conuersatione honestum habuit, illius tamen opinionis seu potiùs erroris, maleficium nihil esse in mundo, sed tantùm in opinione hominum, qui eiusmodi effectus mulierculis attribuebant, quem taliter à suo errore Deus purgare voluit, quòd etiam & alia Dæmonum super præfigendis terminis vitæ maleficis commercia patefierent. Nam dum festinè pontem, ob cuiusdam negotij expeditionem pertransire vellet, obuiam sibi importunitate quandam vetulam habuit, cui dum in pontis accessu locum vt præiret dare noluisset, sed importunè incederet casu vetulam luto intrusit, vnde indignata, in verba contumeliosa prorupit, eique dixit *Pfaff* impunè non transibis. Sed ille licet verba parum aduerteret, de nocte infra cingulum, vbi surgere è lecto volebat, se maleficiatum sensit, ita vt brachiis hominum aliorum sustentari semper habuit; vbi Ecclesiam visitare volebat, sicque per triennium mansit sub cura tamen domestica matris carnalis. Quibus expletis, dum vetula illa ægrotaret, quam etiam propter verba contumeliosa, quibus minata fuerat, semper suspectam de maleficio sibi illato habuerat, accidit tamen, vt pro confessionis audientia, infirmata ad eum mitteret. Et sacerdos licet importunè diceret: confiteatur Diabolo suo magistro: ad instantiam tamen matris per duos villanos sustentatus inter brachia domum accessit, & ad caput lecti in qua malefica iacebat, sedit. Duo illi villani ab extra auscultare volebant prope fenestram, sic enim stuba in plano erat situata, an maleficium illatum plebano confiteretur: vnde contigit, vt licet intra confessionem mentionem nullam de maleficio illato fecisset, ipsa tamen confessione peracta, dixit: Scis ne tu *Pfaff* quis te maleficiauit? Et dum blandè ille responderet, se nescire, illa subintulit: Tu habes me suspectam, & benè, scias me tibi intulisse tali de causa, vt *suprà* tactum est. Et dum ille pro sua liberatione instaret, dixit: Ecce tempus statutum aduenit, & mori habeo, sed ita disponam, vt paucis diebus euolutis post mortem meam saneris, ita & euenit. Nam illa iuxta statutum à Dæmone terminum obiit, & infra 30. dies quadam nocte sacerdos ex integro se sanum reperit, Nomen sacerdotis dicitur *Pfaff Hæsslin*, iam in diœcesi Argentinen.

Simile in diœcesi Basiliensi, villa *Buchel* prope oppidum *Gervæll* contingit. Mulier quædam capta & tandem incinerata, sex annis Incubum Dæmonem habuerat, etiam in latere viri dormientis in lecto. Et hoc ter in septimana sabbatis, quintis & tertiis feriis, aut aliis noctibus sacratioribus. Tale autem homagium præstiterat Diabolo, vt post septimum annum, in corpore & anima perpetuò sibi dedicata esset. Piè tamen dispensauit Deus. Nam in sexto capta, & igni adiudicata, verè & integrè confessa, veniam creditur à Deo percepisse. Plurimum enim voluntaria ad mortem extitit asserens, quod & si liberari

liberari posset, mortem tamen amplius præeligeret dummodò potestatem Dæmonis euaderet.

CAPVT III.

De modo, quo localiter transferuntur de loco ad locum.

NVnc autem aggrediendum est de earum cæremoniis, & quibus in suis operibus procedunt modis. Et primò de his, quæ erga se & proprias personas operantur. Et quia transferri de loco ad locum corporaliter, est de præcipuis earum actionibus, carnalibus etiam spurcitiis cum Incubis Dæmonibus insistere. De singulis aliqua deducemus, & primo de earum corporali transuectione. Vbi notandum est, quòd hæc transuectio patitur difficultatem, vt sæpiùs tactum est, ex vno duntaxat processu scripturæ, puta 26. *q.* 5. *Episcopi.* vbi dicitur, ex consilio acquirendi. Illud non est admittendum, quod quædam sceleratæ mulieres post Satan retrò conuersæ. Dæmonum illusionibus, & phantasmatibus seductæ, credunt se & profitentur cum Diana horis nocturnis, Dea paganorum, vel, cum Herodiade, & innumera multitudine mulierem æquitare super quasdam bestias, & multa terrarum spatia in tempestate noctis silentio pertransire, eique tanquam Dominæ in omnibus obedire, &c. Quapropter sacerdotes Dei prædicare debent populo, vt nouerint omninò hæc esse falsa, & non à Diuino, sed maligno Spiritu talia phantasmata mentibus fidelium irrogari. Siquidem ipse Satanas transformat se in diuersarum personarum species atque similitudines: Et mentem quam captiuam, in somnis deludendo, per deuia quæque deducit, &c.

Contra transuectionem maleficarum, quòd sit impossibilis.

Et ad hoc prædicantur interdum à quibusdam exempla publicè de S. Germano, & de quodam alio, qui filiam suam super hoc obseruauit, quasi omninò hæc sint impossibilia fieri: Et indiscretè applicantur ad maleficas & earum opera, tanquam vt & singula earum facta in læsionibus hominum, iumentorum, terræ frugum, non sint eis applicanda, eo quòd sicut phantasticè in transuectionibus ita & circa creaturarum læsiones illudantur.

Quæ quidem opinio, cùm in prima quæstione tanquam hæretica sit reprobata: vtpotè contra Diuinam permissionem super Diaboli potentiam, quæ ad maiora vt sic se extendere potest militans similiter, & contra sacræ Scripturæ intentionem, & ad Ecclesiæ sanctæ intolerabile damnum, vbi iam multis annis impunè ex hac pestifera opinione permanserunt, seculari brachio puniendo facultatem amputando. Vnde & in immensum sic creuerunt, vt iam non sit possibile eas eradicare. Ideò diligens lector, ea quæ ibi posita sunt in destructionem illius opinionis considerabit, & ad præsens qualiter transferantur, & quibus modis hoc sit possibile, aduertet, cum responsionibus super exempla quæ ab eis ita medium deducuntur.

Probatur quòd possint malef. corporaliter transferri.

Quòd igitur corporaliter possint transferri, variis modis ostenditur. Et primò ex aliis magorum operationibus. Nam si non possent transferri, hoc esset, vel quia Deus non permitteret, aut quòd Diabolus hoc facere non posset, eò quòd creaturæ repugnaret. Non primum quia vbi maiora, vtique & minora Dei permissione fieri possunt: Sed maiora tam in pueris, quàm in hominibus sæpissimè facta sunt, vtpotè iustis & in gratia constitutis patet.

Campsiones, intelligit permutationes, *Dei mechs stinder selt.*

Nam vbi quærunt. An campsiones puerorum opere Dæmonum fieri possint,

Possint, & an Dæmon localiter possit transferre aliquem hominem de loco ad locum, etiam inuitum. Ad primum respondet quod sic, nam & Guilielmus Parisiensis in vltima parte de vniuerso dicit: Campsiones puerorum fieri possunt, ita quòd Deo permittente Dæmon vicem infantis gerere potest, vel etiam translationem facere: Tales enim pueri semper sunt miseri eiulantes. Et licet quatuor aut quinque matres vix sufficerent ad lactandum, nunquam tamen impinguantur, sed vltra modum ponderosi existunt. Mulieribus tamen propter nimium terrorem, quem concipere possent, nec affirmanda sunt nec neganda, instruendæ sunt vt literatorum iudicia quærant. Permittit enim Deus propter peccata parentum, cum interdum viri imprægnantibus vxoribus maledicunt: Vellem inquientes vt Diaboli portares, vel similia. Et similiter impatientes mulieres sæpè similia proferunt: De aliis etiam hominibus, interdum iustis, exempla plurima reperiuntur.

Nam Vincent. in spec. hist. lib. 26. c. 43. ex recitatione Petri Damiani, refert de puero quinquennij cuiusdam nobilissimi viri, qui puer pro tunc monachus factus, à monasterio nocte illatus est pistrino clauso, vbi maximè repertus, & interrogatus, dixit se per quosdam ad magnum conuiuium delatum & vt comederet iussum: Et pòst per superiora pistrino immissum.

Quid denique de his magis qui vsitato vocabulo à nobis Necromantici nuncupantur, & per aëra sæpè à Dæmonibus ad longinqua terrarum spacia quandoque vehuntur. Qui etiam aliis interdum hoc idem suadentes eos secum super caballum qui vtique non verus equus, sed Dæmon in tali forma existit, vehunt, & vt loquuntur nec vt signo crucis se muniant, hortantur.

Magi caballo per aera æquitantes.

Et licet duo simus hunc tractatum scribentes vnus tamen ex nostris sæpissimè tales vidit & reperit. Nam scholaris quidam pro tunc, nunc verò sacerdos Frisyngensis diœcesis adhuc superesse creditur, qui & referre solitus est semel, se corporaliter à Dæmone fuisse per aëra subuectum, & ad remotas partes illatum.

Superest sacerdos alius *Vuerdorff.* oppido prope Lantzhutam, qui pro tunc consodalis illius existens, oculis propriis illam subuectionem vidit: Et qualiter extensis brachiis, in altum clamando, & non eiulando translatus fuit. Causa autem vt idem retulit hæc erat: Nam conuenientibus quadam die multis scholaribus, in potagiis ceruisiæ, omnes in hoc consenserant vt ille qui ceruisiam afferret, nil exponere haberet: & sic vnus ex sociis dum pro ceruisia apportanda exire volebat, ostium aperiendo, nebulam densam ante ostium intuitus fuit, vnde territus rediit, & quòd potum adferre nollet causam apperiendo eis insinuauit. Tunc idem qui illatus fuerat, indignatus, dixit: Et si Diabolus adesset potum apportabo. Et sic exiens, aliis omnibus tunc videntibus, per aëra subuectus fuit.

Scholaris ex potagio ceruisiæ apportatus.

Verùm quidem, quòd non solùm vigilantibus, sed dormientibus talia accidere possint, fateri necesse est: vt videlicet dormiendo per aëra localiter & corporaliter transferantur.

Dormientes etiam transferuntur. Qui in somno tecta scandunt.

Patet & de quibusdam qui super tegulas domorum & ædificia altissima, somniando incedunt: nec quicquam eis obstare potest ad eorum transitum, tam in altum, quàm in profundum: Et si propriis nominibus ab aliis circumstantibus vocantur, statim ad terram quasi collisi ruunt.

Hæc vtique opere Dæmonum fieri plures arbitrantur, & non absque ratione. Nam cùm Dæmones sint in multiplici differentia: Aliqui de inferiori choro Angelorum, qui etiam exiguis pœnis vltra pœnam damni, quam æterna

Diaboli ex inferiori choro.

æternaliter patientur, tanquam pro paruis delictis cruciantur: qui etiam neminem possunt lædere, saltem grauiter, sed solùm principaliter ioculationes exercere. Vbi etiam alij Incubi sunt vel Succubi punientes nocturno tempore homines, vel peccato luxuriæ coinquinantes eos. Non mirum si etiam his trufis insistunt.

Procuratores Dæmones.

Potest deduci veritas ex dictis Cassiani *colla.* 1. vbi dicit, tot esse immundos spiritus, quot in hominibus studia, non dubiè comprobatur. Nam nonnullos eorum quos etiam Paganos vulgus appellat, nos verò *Grollen*: & abundant in regno Noruegiæ, aut *Schretel* ita seductores & ioculatores esse manifestum est, vt certa quæque loca, vias iugiter obsidentes, nequaquam tormentis prætereuntes lædere possunt derisu tantummodo & illusione contenti, fatigare eos potiùs studeant, quàm nocere. Quosdam verò solummodò innociuis incubationibus hominum pernoctare. Alios itaque esse furori ac truculentiæ deditos, vt non sint contenti illorum tantummodo corpora, quos suppleuerint, atroci dilatione vexare, sed etiam irruere supereminus transeuntes, atque affligere illos sæuissima cæde festinent. Vult dicere, quod non tantùm obsident, imò etiam horribiliter cruciant, quales illi *in Euangelio, Matth.* 8. describuntur.

Schretel Grollen in Noruegia quas alias Paganos vocant.

Ex quibus concludere possumus primum quod non est dicendum maleficas non transferri localiter, eò quòd Deus non permittat. Si enim iustos & innocentes, aut etiam super Magos permittit, quomodo non super illas ex toto se Diabolo deuouentes? Et vt cum timore loquamur: Nónne Diabolus Saluatorem nostrum sustulit, & duxit & statuit hinc inde, vt Euangelium testatur.

Christus à Diabolo in primam templi sublatus.

Nec etiam secundum suffragatur aduersariis, quia si Diabolus hoc facere non possit: cui, vt in supradictis patuit, tanta inest virtus naturalis, omnia corporalia excedens, quòd nulla virtus terrena ei comparari potest. Iuxta illud: Non est potestas super terram, &c. Imò ipsi Lucifero tanta naturalis inest potestas seu virtus, qua maior etiam inter Angelos bonos in cœlo non existit. Sicut enim omnes Angelos in naturalibus excessit: & naturalia per casum non sunt imminuta, sed tantummodò gratuita, ideò adhuc in eo remanent, licet obscurata & ligata Vnde glossa *ibidem* super illud: Non est potestas super terram, &c. Et si omnia superat, meritis tamen sanctorum subiacet.

Luciferi potestas æqualis potestati bonorum Angelorum.

Diabolus meritis subiacet sanctorum.

Nec valet si quis duo obiiceret. Primo, quòd anima hominis posset resistere, & quòd textus videtur sentire de vno in singulari, scilicet, Lucifero, cùm in singulari loquatur. Et quia hic fuit, qui Christum in deserto tentauit, & primum hominem seduxit, iam autem religatus sit, & alij Angeli non sint tantæ virtutis, cùm ipse omnes excedat. Ideò alij malos homines transferre localiter per aëra non possunt.

Non valent instantiæ. Primò dicamus de Angelis. Nam minimus Angelus omnem humanam virtutem incomparabiliter excedit. Rationes sumuntur ex pluribus. Primò, quia virtus spiritualis fortior virtute corporali, sicut virtus Angeli, aut etiã animæ superior quàm virtus corporalis. Secundò quoad animam: Quia cùm omnis forma corporalis est forma indiuidua per materiam, & determinata per hæc, & nunc prout iam anima nostra existit: formæ autem immateriales sunt absolutæ & intelligibiles. Vnde etiam potestatem habent absolutam, & vniuersaliorem. Ideò anima coniuncta non potest ita subitò transferre corpus suum localiter, nec in altum eleuare. Benè autem faceret, cùm esset separata, Deo

Deo permittente: quæ omnia à fortiori potest spiritus omninò immaterialis: provt est Angelus tam bonus, quàm malus. Sicut etiam Angelus bonus transtulit Abachuc in momento à Iudæa in Chaldæam. Et ex hac ratione etiam concluditur, quòd illi qui de nocte in somnis per alta ædificia vehuntur, non feruntur à propriis animalibus, nec ex influentiis corporum cœlestium, sed ab aliqua excellentiori virtute, vt *suprà* patuit.

Translatio Abachuc.

Tertiò, quòd sicut natura corporalis, nata est moueri immediatè à natura spirituali, secundum locum: tum quia motus localis est primus motuum. 8. *Physic.* tum quia perfectior est inter omnes motus corporeos, vt *ibidem* probat Philosophus ea ratione, quia mobile secundum locum, non est in potentia ad aliquid extrinsecum, inquantum huius, sed solùm ad aliquid extrinsecum.

Vnde etiam non tam à Doctoribus sanctis, quàm & Philosophis concluditur, quòd suprema corpora, supple cœlestia, mouentur à substantiis spiritualibus, & separatis bonis & secundum naturam & voluntatem. Tum etiam quia videmus quòd anima primò & principaliter mouet corpus motu locali.

Corpora cœlestia mouentur ab intelligentiis.

Ideò dicere oportet quod ratio corporis humani, nec quantum ad ipsum corpus, nec quantum ad ipsam animam obstare potest, quin vtrunque moueri possit subitò, Deo permittente, de loco ad locum à spirituali substantia bona secundum voluntatem & naturam, quandiu boni & in gratia constituti transferuntur, aut bona secundum naturam, non autem secundum voluntatem, quando mali transferuntur. Si cui placet videre S.Thom. *in 1. part. q. 90. per tres ibidem articulos*, aut etiam *q. de malo*, seu etiam *in 2 sent. dist. 7. de potestate Dæmonũ super effectus corporales*.

Modus autem transferendi talis est: Nam vt ex præcedentibus patuit, vnguentum ex membris puerorum, præcipuè interemptorum ab eis ante baptismum conficere habent ad Dæmonis instructionem, sedile aliquod, aut lignum inungere, quo facto, statim in aëra feruntur, & hoc siue de die, siue nocte, visibiliter, seu etiam, si id volunt inuisibiliter, secundum quòd Dæmon & obstaculum alicuius corporis, alterum corpus occultare potest, vt in prima parte tractatus, de præstigiosa apparitione operum Dæmonum patuit. Verum licet Dæmon per tale vnguentum, vt plurimum huiusmodi practicat, in finem, vt baptismi gratia infantes priuet & saluatione, tamen & absque his pluries efficere visus est vbi per animalia, quæ vtique non animalia vera, sed Dæmones sub formis illis existentes, ipsas transuexerunt: aut etiam aliquo sine exteriori adminiculo solummodò Dæmonis virtute visibiliter operante, interdum transferuntur.

Vngue ad transferendũ præparata.

Res Gesta de visibili & diurna trãsuectione: In oppido *Baldshut* super flumen Rhenum, Constantiensis diœcesis, malefica quædam oppidanis cùm esset plurimùm odiosa, & ad quasdam celebrandas nuptias non fuisset inuitata, cùm tamen benè omnes oppidani illis interessent, ipsa indignata, vindicare se æstimans, Dæmonem aduocat, & suæ tristitiæ causam aperit, vt grandinem excitare vellet, & cunctos de chorea dispergere petit: quo annuente, ipsam subleuauit, & per aëra ad montem prope oppidum, videntibus certis pastoribus transuexit, & vt postmodum fassa fuerat, cùm aqua sibi deesset ad fundendum in foueam, (quem modum, vt patebit, vbi gradines excitant, obseruant,) ipsa in foueam, quam paruam fecerat, vrinam loco aquæ immisit, & cum digito, more suo, astante Dæmone mouit, & Dæmon subitò illum

Exẽplũ de Vualdhutensi Venefica, quæ visibiliter translata fuit.

illum humorem sursum eleuans grandinem vehementem in lapidibus super chorizantes tantummodò & oppidanos immisit. Vnde ipsis dispersis, & de causa illius mutuò conferentibus, malefica oppidum posteà ingreditur, vnde suspicio magis aggrauatur. At verò, cùm pastores ea quæ viderant recitassent, suspicio vehemens in violentiam creuit. Vnde capta, & fassa, quòd ea de causa, nimirum quia inuitata non fuerat, talia perpetrasset: ob multa etiam alia maleficia ab ea perpetrata, incinerata fuit.

Et quia publica fama de huiusmodi transuectionibus etiam apud vulgares continuè volat, non expedit plura ad hoc probandum de his hic inserere. Tantummodò hæc sufficiant aduersus illos, qui huiusmodi corporales transuectiones aut omninò negant, aut quòd solummodò imaginariè & phantasticè fiant, affirmare conantur. Qui vtique in suo errore si relinquerentur, parum esset, imò nec aduertendum, dummodò in fidei contumeliam ipsorum error non vergeret. Attento autem, quòd illo errore non contenti, etiam alios inserere & publicare in maleficarum augmentationem, & fidei detrimentum non verentur: dum afferunt quòd omnia maleficia, quæ eis iustè, tanquam instrumentis Dæmonum, verè & realiter imputantur, eis tantummodò imaginariè & illusoriè, tanquam innoxiis esse imputanda, sicuti & ipsa transuectio phantastica. Vnde & pluries impunè in magnam creatoris contumeliam, & grauissimum iam ipsorum augmentum remanserunt.

Transformatio in deterius.

Nec argumenta etiam à principio adducta eis suffragari possunt. Nam primum cùm allegant *capitulum Episcopi. 26. q. 5.* Vbi asseritur, quod tãtùm phantasticè & imaginariè transferantur, quis tam insipiens, qui velit concludere, quòd non possint etiam corporaliter transferre. Sicut enim ex fine illius capituli, vbi ponitur, quod qui credit posse hominem in melius vel in deterius transmutari, aut in aliam speciem transformari, infideli & pagano deterior sit censendus: quis possit concludere quòd non possint homines in bestias præstigiosa illusione transformari, aut etiam de sanitate in infirmitates tanquam meliori in deterius transmutari. Iam talis, qui sic in cortice verborum canonis laboraret, vtique contra mentem omnium Doctorum Sanctorum, imò & contra Scripturæ Sacræ processum sentiret.

Ex quibus multipliciter oppositum apparet, vt ex supradictis in plerisque locis circa primam partem tractatus deductum est. Oportet ergo ad nucleum verborum attendere, iuxta quod in prima quæstione primæ partis tractatus tactum est hoc circa solutionem secundi erroris inter tres, qui ibi reprobantur: quòd quatuor iniunguntur prædicatoribus populo ad prædicandum, transferuntur enim & corporaliter, & phantasticè. Iuxta quòd ex earum propriis confessionibus patet, non tam illarum quæ incineratæ fuerunt, quàm etiam aliarum, quæ ad fidem & pœnitentiam redierunt.

Vtroque modo & illusoriè & verè transferuntur.

Inter quas & illa in oppido Brisiaco interrogata à nobis, an ne phantasticè & illusoriè aut corporaliter possent transferri: respondit quòd vtroque modo. Si enim casu aliquo nollent corporaliter transferri, scire tamen vellent omnia, quæ in concione illa ab earum consodalibus agerentur, tunc talis ab eis seruaretur modus, vt illa in nomine omnium Diabolorum ad latus sinistrum se reponeret ad cubitum: ex tunc quasi vapor quidam glaucus ex eius ore procederet. Vnde singula quæ ibi agerentur perlucidè considerarent, si verò corporaliter transferri vellent, modum supradictum seruare necesse esset.

Præterea in casu, quo Canon ille nudè absque omni declaratione intelligendus esset, quis tam stolidus, vt propter ea omnia eorum maleficia & nocumenta esse phantastica & imaginaria affirmaret, cum ad sensum omnibus appareat contrarium? Eo præcipuè, quòd plures sint superstitionum species: vtpote quatuordecim: Inter quas maleficarum species, supremum in maleficiis & nocumentis continet gradum:& species Pythonum,ad quam reduci possunt,qui phantasticè vehuntur minimum gradum.

Demum nec exempla ex Legenda Sancti Germani,aut aliorum quorumcumque eis suffragantur. Vtique quia possibile erat Dæmonibus, vt seipsos ad latera, viri dormientis,tempore intermedio, quo scrutinium de vxoribus fiebat, applicarent,quasi viris condormirent:quod tamen factum fuisse propter honorem Sancti non asseritur: census tamen ponitur, vt non credatur esse impossibile:oppositum illius quòd in Legenda ponitur.

Legenda S. Germani.

A simili responderi potest ad quascumque alias obiectiones, quia sicut inueniuntur, quòd quædam tantummodò imaginariè, ita etiam reperiuntur in scriptis Doctorum, plures fuisse corporaliter translatas. Si cui placet, Thomam Brabantinum *in libro suo de Apibus* inspicere, mira inueniet, tam de imaginaria, quàm etiam corporali hominum transuectione.

Tho Brabantini Apiarium

CAPVT IV.

Sequitur de modo, quo se Incubis Dæmonibus subijciunt.

SEd quantum ad modum,quo maleficæ Dæmonibus Incubis se subiiciunt,sex sunt videnda. Aliqua ex parte Dæmonis & corporis ab eo assumpti, ex quo elemento sit illud formatum Secundò ex parte actus, an semper cum infusione seminis ab altero recepto. Tertiò, ex parte temporis & loci, an potius vno quam altero tempore se exerceat. Quartò, an visibiliter se agitet ex parte mulieris, & an tantummodo illæ, quæ ex huiusmodi spurcitiis procreantur à Dæmonibus frequententur. Quintò, an illæ quæ ab obstetricibus tempore partus Dæmonibus inferantur. Sextò, an remissior vel intensior sit in talibus ipsa Venerea delectatio: & primò super assumpti corporis materia & qualitate.

Ex quo elemento Incubi formetur.

Dicendum quòd aëreum corpus assumit, & quod aliquo modo est terrestre, in quantum habet terræ proprietatem per condensationem, quòd sic declaratur. Nam quia aër in se non est figurabilis, nisi secundum figurationem corporis alterius in quo includitur: vnde etiam minimè suis terminis terminatur, sed tantummodò alienis,& vna pars aëris alteri continuatur. Ideò simpliciter, vt sic, non potest corpus aëreum assumere.

Attento autem, quòd aër est maximè trāsmutabilis & vertibilis in quodcumque: cuius signum est, quòd quidam nitentes corpus à Dæmone assumptum scindere gladio, vel perfodere, id efficere non valuerunt: quia partes aëris diuisi statim continuantur de nouo: Ex quo patet, quòd in se aër benè est competens materia sed quia non potest figurari, nisi aliquid aliud terrestre sibi adiungatur, ideò oportet quòd aër ille sit aliquo modo inspissatus, & ad proprietatem terræ accedens, seruata tamen aëris veritate. Et hanc condensationem facere possunt Dæmones, & animæ separatæ per vapores grossos ex terra eleuatos, & per eorum motum localem eos congregando

Nitentes dæmones vulnerare.

gando & figurando, in quibus manent tanquam motores tantùm, & non vt infamatores, vitam illi corpori formaliter influentes: quia sic fluit ab anima in corpus coniunctum. Sunt autem in suis sic assumptis & figuratis corporibus, sicut nauta in naui, quem ventus mouit.

Anima est vt nauta in naui.

Vnde quando quæritur, quale sit corpus? Quantum ad materiam à Dæmone assumptum. Dicendum, quòd de eo aliud est loqui quantum ad principium assumptionis, & aliud quantum ad terminum. Quia quoad principium, sic est aër, quantum ad terminum, est aër inspissatus, ad proprietatem terræ accedens. Hæc autem omnia possunt Dæmones, Deo permittente, ex natura, cùm natura spiritualis sit superior natura corporali. Vnde & necesse habet sibi obedire, quò ad motum localem, non autem quò ad formarum naturalium, tam accidentalium quam & substantialium susceptionem, nisi in aliquibus paruis creaturis: & hoc adminiculo alicuius alterius agentis, vt *suprà* tactum est. Per motum autem localem, nulla forma ponitur in remota: vnde sic ad nutum mouere possunt cum aliis circumstantiis.

De corporibus Angelorum assumptis naturaliter.

Ex quibus tamen si quis incidentaliter quæret, quid sentiendum vbi angelus bonus, vel malus aliqua opera vitæ exerceret per corpora vera naturalia & non aërea, sicut in asina Balaam, per quam Angelus loquebatur, & vbi Dæmones in obsessis corporibus agitantur. Dicendum, quòd illa corpora non dicuntur esse assumpta, licet tamen occupata. Inspiciantur dicta Doctoris *in 2. distinctio.* 8. An Angeli corpora assumant. Sed maneamus in proposito.

Dæmones in assumptis corporibus, cum Maleficis loquuntur, vident, audiunt, comedunt & generant, quomodo hæc sunt intelligenda: & hæc est secunda pars huius primæ difficultatis.

Ad vocē quæ requirātur.

Dicendum ad primum, quòd ad veram locutionem tria requiruntur, scilicet pulmo cum retractione aëris, quæ non solùm propter vocem, sed propter refrigerium est cordis, vnde & muti habent attractionem necessariam.

Secundò requiritur, quòd formetur ex percussione corporis in aëre, cum quis ligno percutit in aëre vel campana sonum facit magnum vel paruum: quia materia in se sonorabilis; cùm percutitur cum sonabili instrumento, redditur sonus secundum quantitatē corporis & recipitur in aëre, & multiplicatur vsque ad aures audientis, qui si est remote post spatium, vt videtur præuenire habet.

Tertiò requiritur vox: & dici potest, quòd sonus in corporibus inanimatis, dicitur vox in animatis corporibus: & ibi est lingua, quæ aërem respiratum & iterum emissum percutit in instrumento & vase fuso à Deo & viuo naturaliter, quod non est campana: Ideo quia ibi sonus, hic vox dicitur. Et hoc tertium potest exemplificari per secundum, vt patet, & hæc ideò posui, vt prædicatores habeant modum tradendi populo.

Quartò requiritur, vt ille qui vocem format, conceptum mentis vult alteri per vocem exprimere, vt ipse intelligat, ideò illam vocem organizat, id est, distinguit successiuè in ore per linguam dentes percutiendo, & per labia claudendo & aperiendo, percussum aërem in ore ad aërem extrinsecum emittendo, vt sic multiplicando successiuè vsque ad aures audientis, qui tunc intelligit conceptum mentis.

Quomodo Dæmones loqui possint.

Ad propositum. Dæmones carent pulmone & lingua, quam tamen artificatam ostendere possunt, iuxta corporis conditionem, sicut & dentes &

labia: vnde non verè & propriè loqui possunt. Sed quia intelligunt, & intellectum mentis vbi exprimere volunt, tūc non per voces, sed per sonos, qui habent quandam similitudinem vocum, aërem non respiratum, & attractum, vt in hominibus, sed inclusum in corpore assumpto percutiunt, & ad aërem extrinsecum articulatim emittunt vsque ad aures audientis. Et quòd absque aëre attracto & non respirato possit fieri vocis similitudo, patet per cætera animalia non respirantia, quæ dicuntur vocare, & certa alia instrumenta, vt dicit Philos. *in 2 de Anima*. Halec enim dum capitur, extra aquam subitò vocem emittit, & moritur.

Possunt hæc applicari ad ea quæ sequuntur vsque ad vim generatiuam, exclusiuè tamen ad bonos Angelos: Si quis velit vlterius speculari de locutione Dæmonum in obsessis corporibus: Ibi enim vtuntur corporalibus instrumentis veri corporis obsessi: quia illis illabuntur sic intelligendo infra terminos corporalis quantitatis, & non infra terminos essentiæ, neque corporis, neque animæ. Da differentiam inter substantiam, & quantitatem, seu accidens: sed de his nihil ad propositum. Si cui autem placet, inspiciat Sanctum Thom. *in 2. sentent. dist.* 8. *art.* 5.

Dæmones in obsessis quomodo loquãtur.

Quomodo Angeli & Dæmones videant.

Consequenter autem qualiter vident & audiunt: dicendum: quòd quia duplex est visio, Spiritualis & Corporalis. Et prima in infinitum excedit alteram, tum quia penetrat, tum quia per distantiam non impeditur, iuxta luminis facultatem quod sibi deseruit. Ideò dicendum, quod nullo modo videt Angelus, siue bonus, siue malus per oculos corporis assumpti, nec aliquid corporale sibi deseruit, sicut tamen in locutione deseruit sibi aër, & percussio aëris ad sonum procurandum, & vlterius ad multiplicandum vsque ad aures audientis: Vnde oculi eorum sunt oculi depicti. Libenter autē sub his similitudinibus hominibus se offerunt, vt eis eorū proprietates, quas naturaliter habent, & loqui, spiritualiter per huiusmodi opera manifestent.

Angelorū oculi sunt oculi picti.

Ideò enim & Patribus sancti Angeli sæpè apparuerunt ex Dei ordinatione & eius permissione Malis hominibus sese manifestant, vt homines eorum proprietates cognoscentes, illis se associent, hic in culpis & alibi in pœnis.

Cur Angeli impiis appareant.

Vnde Dionysius *Cœlestis Hierarchiæ in fine* dicit: Ex omnibus partibus humani corporis docet Angelus suas proprietates cōsiderare: concludendo, quòd corporalis visio, cùm sit operatio corporis viuentis per organum corporale, quibus Dæmones in se carent, ideò in assumptis corporibus, sicut similitudines membrorum habent, ita & similitudines operationum.

Auditus Angelorum.

Et similiter dicere possumus de eius auditu, qui multùm nobilior corporali, eò quòd conceptum mentis & animæ locutionem subtiliùs cognoscere potest quàm homo, audiendo conceptum mentis per verba corporalia expressum. Vide Sanctum Thomam *in 2. sentent. distinct.* 8. Si enim in vultu hominis legitur secreta eius voluntas, & ex motu cordis & qualitate pulsus, à Medicis passiones animæ cognoscuntur, à fortiori per Dæmones.

Comestio Angelorū qualis.

Sed quoad comestionem dicamus, quod completa ratio comestionis quatuor habet. Diuisionem cibi in ore, & traiectionē in corpus, virtutē corporis potentis digerere: & quartum, conuertere necessarium nutrimentum, & superfluum eiicere. Angeli, quicunque prima duo in assumptis corporibus comedendo faciunt, tertium & quartum non possunt, sed loco virtutis digestiuæ & eiectiuæ, adest eis virtus alia, quæ cibis dissoluitur subitò in præiacentem materiam. In Christo etiam fuit vera comestio in omnibus, quia habuit virtutem nutritiuam &

Christus quomodo comederit.

& conuersiuam, non autem conuertendo in suum corpus quia illæ virtutes fuerunt glorificatæ, sicut & corpus: vnde etiam resoluebatur cibus in corpore subitò, sicut qui aquam in ignem proijceret.

Quomodo, maleficæ actus carnales cum Incubis Dæmonibus exercent, & qualiter ex his multiplicantur.

SEd quoad actus carnales de quibus principaliter intenditur, quos etiam cum maleficis tanquam Incubi, in assumptis corporibus exercent, nulla subest difficultas ex præmissis, nisi fortasis, quis dubitaret, An præsentes maleficæ huiusmodi spurcitiis intenderent: & an originem maleficæ ex his spurcitiis sumpserunt.

Vetus familia maleficarũ.

Ad has duas dubitationes respondendo: dicamus ad primam quidquid de præcedentibus Maleficis ante annos incarnationis Dominicæ mille & quadringentos, Vel circa iter actum sit. An videlicet his spurcitijs inseruiebãt sicut ab illo tẽpore modernæ maleficæ hoc ignoratur eo quòd nusquam hoc quòd experientia iam edocuit, historia disseruit, maleficos enim semper fuisse, & ex eorũ prauis operibus plurima nocumẽta hominibus iumentis, & terræ frugibus euenisse, sicut & Incubos & Succubos Dæmones, nemo qui historias peragrat dubitare potest, cùm traditiones Canonũ & Sacrorũ Doctorũ plurima à multis centenis annorũ de ipsis in posterũ reliquerunt & tradiderunt. Licet in hoc sit differentia, quòd Incubi Dæmones in retroactis temporibus infesti fuerunt mulierculis contra ipsarum voluntatem, provt Nider *in suo Formicario*, & *in libro de vniuersali bono*, siue *de Apibus* Thomas Brabantinus plurima recitat.

Thomas Brabantinus de Apibus.

Huic autem positioni, qui asseritur, præsentes maleficas huiusmodi spurcitiis Diabolicis esse infectas, non nostra sententia intantum adhæret, quantum ipsarum maleficarum experta testimonia, quæ cuncta illa reddiderunt credibilia non iam, vt hactenus, inuitis animis, sed sponte pro voluntate fœtidissima miserabili seruituti se subijcientes. Quotquot enim à nobis seculari brachio ad puniendum relictæ fuerunt in variis Diœcesibus, præcipuè in Cõstantiensi, & in oppido Rauenspurg. multis annis his inhæserunt spurcitiis certis sub vigesimo, aliis sub duodecimo, aut sub trigesimo anno, & sẽper cũ fidei abnegatione, in toto vel in parte: testes sunt *ibidem* omnes incolæ. Dempsis enim secretè pœnitentibus, & ad fidem reuersis, non minus quàm quadraginta & octo in quinque annis igni traditæ fuerunt: nec tamen illis accommodata rides, quantum sponte reuersis ad pœnitentiam, credulitas adhibita fuit: omnibus in hoc concordantibus, quòd huiusmodi spurcitiis in augmentum huius perfidiæ habent insistere. De quibus etiam sigillatim *in secunda parte operis*, vbi eorum particularia opera describentur, tractabitur, obmittendo ea, quæ & socius noster, Inquisitor Cumanus in Comitatu Burbię peregit, qui & in spatio vnus anni, qui fuit Millesimus quadringentesimus octuagesimus quintus, quadraginta & vnam maleficam comburi fecit: Et omnibus publicè asserentibus, vt dictum est, illis spurcitiis Diabolicis inhæsisse. Constant ergo omnia, aut visus vel auditus propria experientia, aut fide dignorum relatibus.

48 Maleficæ combustæ.

In confirmationẽ perfidiæ concubũt maleficæ cum Dæmonibus.

41. Maleficæ combustæ.

Quoad secundum, vbi difficultatur, an ipsi malefici ex his spurcitiis originẽ sumpserũt. Dicamus secundum Augustinum, hoc vtique verum esse, omnes superstitiosas artes ex pestifera societate hominum & Dæmonum originẽ sumpsisse. Sic enim dicit *libro* 1. *de doct. Christ.* & habetur 26.*q.*2.*illud quòd est*. Omnes artes huiusmodi, vel nugatoriæ

An malefici ex Incubis & Succubis sint.

Vnde noxiæ artes.

riæ vel noxiæ superstitionis, ex quadam pestifera societate hominum & Dæmonum, quasi pacta infidelis & dolosæ amicitiæ constituta, penitus sunt repudiandæ. Illo attento, manifestum est, quòd sicut diuersæ sunt species superstitionis, seu magicæ artis, ita & diuersæ sunt eorum societates: & sicut species maleficorum inter quatuordecim illius artis species pessima existit, quia non per pactum tacitum, sed expressum, vltra hoc, quòd cultum latriæ per fidei abnegationem ipsis Dæmonibus habent exhibere: Ideò & pessimam cum ipsis conuersando retinent societatem: iuxta mulierum, quæ semper vanis delectantur, conditiones. Attento insuper iuxta Doct. S Thom. *in 2. sentent. dist. 4. art. 4. in solutione vnius argumenti*, vbi quærit.

Geniti ex Dæmonibus sunt potentes.

An geniti ex huiusmodi Dæmonibus modis peractis, sint maioris virtutis quàm alij homines? Respondet hoc verum esse, non solùm ex textu scripturæ, *Gen. 6.* Isti sunt potentes à seculo, &c. Sed etiam ea ratione, quòd Dæmones possunt scire virtutem seminis decisi. Primò, ex dispositione eius à quo decisum est. Secundò mulierem proportionatam ad seminis illius susceptionem.

Multiplicatio ex Incubonatorum.

Tertiò, constellationem iuuantem ad effectum corporalem. Et quartum addere possumus, etiam ex suis verbis, scilicet ipsius geniti complexionem optimam, ad effectus illi proportionatos. Ex quibus omnibus sic concurrentibus concluditur, quòd tales sic geniti, sunt fortes & magni corpore.

Ideò ad propositum, cum quæritur: An malefici ex his spurcitiis originem sumpserint, dicamus. Originem sumpserunt vtique ex pestifera mutua societate, vt ex primo notabili patuit. Multiplicationem verò non sumpsisse ex illis spurcitiis, nemo negare potest ex secundo notabili, cùm non delectationis, sed corruptionis causa illius Dæmones intendunt. Erit ergò talis ordo, quod Succubus Dæmon si ab homine scelerato semen decidat, qui est proprius illi homini deputatus, & noluerit se Incubum facere ad maleficam, tradit illud semen Dæmon mulieri seu maleficæ deputat: & ille sub certa constellatione sibi deseruiente, vt talis genitus, vel genita fortis viribus ad peragenda maleficia persistat, se Incubum maleficæ faciet.

Nec obstat quòd illi, de quibus textus loquitur, non fuerunt malefici, sed tantummodo gigãtes, & viri & famosi & potentes, quia vt superius dictum est, maleficia non fuerunt perpetrata tempore legis naturæ, & hoc propter recentem memoriam creationis mundi: Vnde Idololatria locum habere non potuit; iam autem malitia hominum excrescente, Diabolus maiorem ad seminandum hoc genus perfidiæ reperit opportunitatem. Sed neque illi termini in bonum virtutis intelligi possunt, vbi illi asseruntur, fuisse viri famosi dicebantur.

Non fuerunt maleficæ ante Noam.

An semper cum decisione seminis Incubus Dæmon maleficam aggreditur.

AD illud etiam vbi quæritur. An semper cum infusione seminis, &c. Respondetur cùm mille nocendi habeat modos & artes, vtpotè quia principio ruinæ suæ conatur Ecclesiæ vnitatem rescindere, & humanum genus omnibus modis euertere. *16. q. secunda.* Ideò de istis regula infallibilis non potest dari, sed probabilis distinctio: videlicet, quòd aut malefica annosa est, & sterilis, aut non. Si sic tunc vtique absque seminis decisione, cum ad nihilum valeret, & Dæmon in suis operibus etiam quantum potest superfluitatem subterfugit, sicut & natura maleficam aggreditur. Vel etiam si sterilis

rilis non sit, tamen delectationis causa, ex parte maleficæ c. usandæ ipsam aggreditur. Si verò ad impraegnationem disposita, tunc si commodè semen à viro decisum habere potest, cum illo ipsam aggredi ob infectionem prolis non differt.

Differt semen emissum & semen decisum.

Verùm si quis quæreret: An semen emissum per nocturnam pollutionem, ita colligere possit, sicut decisum per actum carnalem. Ad hoc probabilis potest dari ratio, quòd non: licet aliis videri potest oppositum. Nam attento quòd Dæmones, vt præmissum est, virtutem seminis generatiuam attendunt, & talis vis in semine per actum carnalem amplius effunditur & conseruatur scinditur semen per pollutionem nocturnam, emissam tantummodò ex superfluo humore & non cum tanta vi generatiua descinditur. Ideò cum eo se minus exercere ad generationem prolis creditur, nisi fortassis vim illam adesse semini intelligeret.

Dæmones fœtum in vtero inficiunt.

Sed & hoc omninò negare non possumus, quòd malefica maritata, & per maritum impraegnata, etiam per commixtionem alterius seminis Incubis Dæmon cōceptum inficere potest.

An potius vno tempore quàm altero Incubus se exerceat & similiter de loco.

AD illud, an obseruet tempora & loca. Dicendum quòd vltra obseruantiam temporum, quoad constellationes quas obseruat, quando ad prolis infectionem operatur. Obseruat etiā certa tempora, quando non infectionis, sed venereæ voluptatis causa, ex parte maleficæ exercendæ agitatur: & sunt sacratiora totius anni tempora: vt natalis Christi, Paschatis, & Pentecostes solēnitatibus & aliis festiuis diebus.

Et hoc faciunt triplici ex causa. Primò, vt sic malefici non solùm perfidi per apostasiam à fide, verùm etiam sacrilegi vitium incurrant, in quibus ipsi Dæmones vt ipse creator amplius offendatur, & grauius in propriis animalibus maleficæ condemnentur.

Cur Satan ad exercenda sua maleficia sacratos festos dies eligat.

Secunda causa, quòd cùm Deus sic grauius offenditur, eis maiorem potestatem sæuiedi in homines & puniendi illos, siue in rebus, siue in corporibus, etiam innoxios relinquat. Quòd enim dicitur: Filius non portabit iniquitatem patris, &c. intelligitur quoad æternam punitionem, temporali autem sæpissimè innoxij propter aliorum facinora afflictione puniuntur. Vnde & alibi Deus clamat: Ego Deus fortis & zelotes, visitans peccata parentum in tertiam & quartam generationem. Talis punitio patuit in filijs Sodomitarum submersis, propter parentum scelera.

Quomodo filius portet iniquitatem patris.

Tertia causa, vt maiori opportunitate plures ruere faciant, præsertim iuuenculas, quæ festiuis diebus otio & curiositatibus dum amplius insistūt, eò faciliùs à maleficis vetulis seducantur: prout in terra natiuitatis vnius ex his Inquisitoribus (cùm duo simus hoc opus colligentes) contigit.

Festiui dies ad otiosa curiositatem conducūt.

Nam iuuencula quædam & virgo deuota sollicitata festiua die ab vna vetula, vt secum per gradus ad cameram ascenderet, eò quod certi iuuenes pulcherrimi ibidem essent inclusi & dum illa annueret, ascendentibus simul, vetula præcedente, iniunxit iuuenculæ, ne se signo crucis muniret. Et licet illa annuisset, occultè tamen signo illo se muniuit: qua ex re cōtigit, vt dum ascendissent & virgo neminem conspexisset, eò quòd Dæmones ibidem existentes suam præsentiam in assumptis corporibus illi virgini nequibant ostendere. Vetula maledicendo virgini dixit: Vadas in nomine omnium diabolorum, cur te signasti? Hæc ex confessione pura illius virginis collegi.

Poteſt & addi quarta cauſa, vt ſic facilius homines ſeducant qui dũ ſic conſiderant, quòd talia à Deo ſacratioribus temporibus fieri permittuntur, non æſtiment illa tam grauia eſſe, ſicut ſi illis temporibus nequirent facere.

De loco exercitij Incubi.

De loco verò, an plus in locis certis ſe exerceant, dicendum, quòd ex verbis factíſque maleficarum conſtat, quòd ſpurcitias illas omninò in locis ſacris exercere non poſſunt. Qua in re perpenditur efficacia Angelicæ cuſtodiæ, ob reuerentiam illius loci. Et quod amplius eſt, aſſerunt, ſe nunquam habere pacem, niſi tempore diuinorum, cùm præſentes fuerint in Eccleſia: & ideò citius & tardius ingrediuntur & egrediuntur. Licet alia peſſima certa cæremonialia habent ad inſtructionem Dæmonum obſeruare, ſcilicet tempore eleuationis in terram ſpuere, ſeu cogitationes nefandiſſimas per verba, aut ſine verbis proponere: vt vtinam eſſes in tali, vel tali loco, prout iam in ſecunda parte tangetur.

Maleficæ tardius egrediuntur templo.

An viſibiliter, ſicut ex parte maleficæ, ita etiam quoad circumſtantes ſe mutuò agitant Incubi & Succubi.

AD illud, an viſibiliter vel inuiſibiliter huiuſmodi ſpurcitias agant mutuò, dicendum quantum experientia nos edocuit, quòd licet ſemper viſibiliter ex parte maleficæ Dæmon Incubus operetur, ita quòd non eſt neceſſarium inuiſibiliter propter fœderatum pactum expreſſum ei appropinquare. Tametſi quoad circumſtantes, ſæpius ipſæ maleficæ ſupinæ iacentes in agris, ſeu ſyluis viſæ ſunt, & denudatæ ſupra vmbilicum, & iuxta diſpoſitionem illius ſpurcitiæ coaptatis membris, tibiis & cruribus ſe agitantes. Dæmonibus Incubis, inuiſibiliter ibidem quoad circumſtantes cooperantibus: licet in fine actus, vapor nigerrimus in longitudine hominis ſurſum à malefica in aere eleuabitur, ſed hoc rariſſimè. Et qua de cauſa nouit ille artifex, vt iuuencularum circunſtantium, vel aliorum hominum mentes valeat aut allicere, aut immutare. De quibus geſtis & qualiter in pleriſque locis, tam in oppido *Rauenſpurg.* quàm etiam in dominio Nobilium de *Rappolſtein*, & certis aliis terris talia ſunt peracta in ſecunda parte patebit.

Viſibiles Incubi.

Sed & hoc contigiſſe certum eſt, quòd maritis viſibiliter interdum cernentibus Incubos Dæmones, quos tamen non Dæmones, ſed viros putabant, cum eorum vxoribus talia peragere dum arma arriperent, & transfodere volebant, ſubitò, Dæmon diſparuit, ſe inuiſibilem faciendo: Vnde & mulieribus manus & brachia obiicientibus, licet interdum læſi fuiſſent, ipſos tamen viros obiurgantes, anne oculos haberent, aut ſi à Dæmonibus obſeſſi forent, deridebant.

Quòd non ſolùm Dæmones Incubi mulieres ex eorum ſpurcitiis procreatas, aut eis obſtetricibus oblatas infeſtant, ſed quaſcunque, indifferenter cum maiori vel minori venerea delectatione.

FInaliter verò concludendo, dici poteſt ipſos Dæmones Incubos, non tantùm mulieribus ex eorum ſpurcitiis progenitis, aut eis ab obſtetricibus oblatis fore infeſtos, ſed toto conatu in quaſcunque ſanctiores virgines illius terræ, aut oppidi, per ipſas maleficas ſeductrices aut copulatrices anhelare. Hoc enim experientia, rerum magiſtra, edocuit: vbi in oppido *Rauensburg.* certæ combuſtæ ante finalem ſententiam huic ſimile aſſeruerunt, quòd eis ab earum magiſtris iniunctum fuiſſet, omni conatu debere in ſubuerſionem ſanctarum virginum & viduarum laborare.

An maior ex coitu Dæmonis quàm viri Maleficæ ſit voluptas.

Et

Et de venerea delectatione, an maior ſit vel minor cum Incubis Dæmonibus in corpore aſſumptis, quàm cæteris paribus cùm viris in corpore vero: dicendum videtur, quod licet naturalis ordo hoc minus excuſet quin maior ſit, vbi ſimile ſuo ſimili alludit, tamen ille artifex vbi debita actiua debitis paſſiuis, licet non in natura, tamen ſub qualitatibus in calore vel temperamento aliquo coniugis vtique non minorem excitare videtur concupiſcentiam, ſed de his in ſequentibus latius quoad conditionem ſexus fœminei declarabitur.

CAPVT V.

De modo generali, quo per Sacramenta Eccleſiæ ſua maleficia Maleficæ exercent. Et de modo quo vim generatiuam impedire ſolent, ſeu etiam alios defectus ſuper quaſcunque creaturas demptis corporibus cœleſtibus.

NVnc autem, qualiter alias creaturas in vtroque ſexu & terræ fruges inficiant, plures ſunt ſuper modos agendi aduertenda. Et primò qualiter homines, deinde qualiter beſtias. Tertiò, qualiter terræ fruges. Ex parte hominis, primò qualiter vim generatiuam, ſeu etiam actum Venereum, ne mulier concipere, aut vir actum exercere valeat, maleficiis impediunt. Secundò, qualiter actus ille impeditur reſpectu vnius mulieris interdum & non alterius. Tertiò, qualiter membra virilia auferũtur, quaſi omninò ſint à corporibus euulſa. Quartò, quomodo, ſi aliquid præmiſſorum contingeret potentia Dæmonis inferente per ſe: non per Maleficam poſſet diſcerni. Quintò, quomodo maleficæ, homines vtriuſque ſexus in beſtias præſtigioſa arte tranſmutant. Sextò, quomodo obſtetrices Maleficæ conceptus in vtero matris diuerſis modis interimunt, & vbi hoc non faciunt, Dæmonibus infantes offerunt. Et ne hæc quaſi incredibilia putarentur, ideò in prima parte operis per quæſtiones & argumentorum ſolutiones ſunt deciſa, ad quas, ſi opus ſit, dubius lector pro inueſtiganda veritate recurrere poteſt.

Ad præſens tantummodò acta & geſta per nos reperta ſiue etiam ab aliis conſcripta in deteſtationem tanti criminis ſunt deducenda ad priores quæſtiones, ſi fortaſſis alicui difficiles ad intelligendum forent. Ex his quæ in hac ſecunda parte traduntur fidem capiat, & ab errore reſiliat, quo nullam maleficam eſſe, aut nullum maleficum poſſe fieri in mundo æſtimauit.

Vnde primò notandum, quod cùm ſex modis lædere poſſunt abſque modis, quibus alias creaturas lædunt. Et vnus ſit, quo amorem malum ingerunt viro alicui ad mulierem, vel mulieri ad virum. Alius eſt, quo odium vel inuidiam, in aliquo ſeminare procurant. Tertius in his, qui maleficiati dicuntur ne vi generatiua vti valeant ad fœminam: vel viceuerſa fœmellæ ad virum: vel etiam aliis modis aborſum procurando, vt *ſuprà* tactum eſt. Quartus, cùm in membro aliquo hominem ægrotare faciunt. Quintus, cùm vita priuant. Sextus, cum vſum rationis auferunt.

Et fateri cum hoc oportet, quòd in omni genere rerum demptis corporibus cœleſtibus, veros defectus & veras infirmitates ex virtute naturali inferre poſſunt, & hoc ex potenti virtute naturali & ſpirituali, qua corporali quacunque eminent virtute. Nam etiam infirmitas cum altera concordat, ſeu etiam defectus naturalis, vbi infirmitas deſit: ideò diuerſis modis vtique ad diuerſas infirmitates &

defectus procedunt. De quibus aliqua, quantum necessitas postulat, in medium producamus.

Cur corpora cœlestia immutari nõ possunt.

Prius tamen, ne animus lectoris maneat suspensus, cur supra corpora cœlestia aliquam immutationem facere non possint, dicemus triplicem esse causam. Prima, quia super eas, etiam quoad locum pœnalem, existunt: qui locus est aër caliginosus: & hoc propter ipsorum officium eis deputatus. Vide *suprà in prima parte tractatus, in quæstio.* 2. vbi dicitur de incubis & succubis Dæmonibus.

Secunda causa, quia corpora cœlestia mouentur à bonis Angelis. Vide in plerisque locis de motoribus orbium, præcipuè S. Thomam *in prima parte, q.99.* In quo concordant Philosophi cum Theologis.

Miraculosæ immutationes.

Tertia causa, propter vniuersale regimen & commune bonum Vniuersi, cui detraheretur in generali si malis permitteretur spiritibus in illa corpora cœlestia aliquas immutationes causare. Vnde & illæ immutationes miraculosè factæ in veteri aut in nouo Testamento, à Deo per eorum motores seu Angelos bonos factæ sunt, vt in statione Solis sub Iosuë, retrogradatione sub Ezechia, obscuratione innaturali in passione Christi. In omnibus autem ex post elementis & elementatis sua maleficia Deo permittente, & per se absque maleficis & cum maleficis exercere possunt, & de facto exercere non cessant, vt patebit.

Abusus Sacramētorum ad maleficia.

Secundò notandum, quod in omnibus modis maleficiandi, vt plurimum semper maleficas informant, vt instrumenta suæ maleficiæ per Sacramenta, seu sacramentalia Ecclesiæ vel per quæcunque diuina seu Deo consecrata efficiant: vt quando imaginem ceream sub palla altaris ad tempus ponunt, vel per Chrisma sacrum filum trahunt, vel ex quibuscunque rebus consecratis & hoc quidem triplici ratione.

Sicut etiam quòd sanctioribus anni temporibus, & præcipuè circa aduentum Domini, & festa natalia sua maleficia exercere solent. Primò, vt non solùm homines per talia perfidi fiant, sed etiam sacrilegi, diuina quantum in eis est contaminando, & vt sic plus Deum creatorem suum offendant, intimius, animas proprias condemnent, & plures in peccata ruere faciant.

Abusus festorum sacrorum ad maleficia.

Secundò, vt Deus sic grauiter per homines offensus, Dæmoni maiorem potestatem in homines sæuiendi relinquat. Sic etiam Gregorius dicit, quòd malis interdum iuxta eorum desideria & petitiones concedit iratus, quæ aliis denegat propitius. Tertiò, vt sic sub specie boni apparentis plures simplices facilius decipiat quando peractis diuinis rebus putant aliquid numinis à Deo obtinuisse, vbi solum peccata maiora sunt commissa.

Potest & addi quarta ratio super sacratiora tempora & principium anni. Nam quia festa plus franguntur peccatis mortalibus quam mœchanicis operibus, iuxta August. *in lib. de decem chordis.* Superstitio autē & maleficia de maximis seruilibus operibus Dæmonis est contra diuinam reuerentiam. Ideò, vt dictum est, homines profundius cadere facit, & creator amplius offenditur.

Et super principium anni dicere possumus, iuxta Isido. *lib.* 8. *Etym. c.* 2. quòd sicut Ianus, à quo Ianuarius mensis dictus est, qui & in die Circūcisionis incipit, Idolum fuit diuersis faciebus confictum, vna tanquam esset finis anni præcedentis, & alia tanquam esse principium futuri, & imminentis anni esset protector, & fortunatus auctor, in eius reuerentiam, sed potiùs Dæmonis, in Idolo faciebant pagani varias commotiones luxuriosas, & strenuas, & iocula sibi mutuo tradiderunt, choreas varias duxerunt,

Ethnicæ cæremoniæ in nouo anno.

duxerunt, mensas præparauerunt: de quibus mentio fit per B. August. *in multis locis*, & ferè per totum locis recitantur. 26. *q. variis.*

Vnde Bachanalia Christianorum

Et sicut iam mali Christiani has corruptelas imitantur, licet, quòd ad lasciuiam sint translata ab eis ad tempora carnispriuij quando cum laruis, & ludis & aliis superstitionibus discurrunt, ita & nunc maleficæ his persuasionibus à Dæmonibus, in ipsorum complacentiã circa principium anni, quoad diuinum officium & cultum, vt festum Andreæ, & festa natalia Christi existunt, sua maleficia exercent.

Quomodo per sacramentalia maleficia fiant.

Et quidem iam in speciali qualiter per sacramenta primò. Demum qualiter per sacramentalia talia exercent aliqua nouiter facta, & à nobis per inquisitionem reperta referamus.

De Dominico corpore in ollam cũ bufone incluso quod vt infans eiulauit.

Oppidum, quod nominare non expedit, quia ordo charitatis & rationis imperat & suadet: vbi Malefica corpus Dominicum sumpsit, & declinans subitò, vt detestabilis modus est mulierum, peplum ori adhibuit, & in panniculum Dominicum corpus extrahendo inuoluit, & in ollam, in qua bufo erat, sic à diabolo informata, proiecit, & sub terra in stabulum prope horreum domus suæ occultauit cum aliis plurimis rebus adiunctis, ex quibus sua maleficia exercere habuisset. Sed assistente diuina pietate, tantum facinus detectum ad lucem peruenit. Nam sequenti die, mercenario quodam, causa sui laboris, propter stabulum iter faciente, vocem quasi cuiusdam infantis eiulantis audiuit & quando propius accessit, vsque dum ad pauimentum sub quo olla abscondita erat, peruenisset, tanto clarius audiuit, & æstimans infantem aliquem à muliere subtumulatum, sculteum, seu præsidentem accessit, & rem gestam, sua æstimatione à parricida perpetratam narrauit, qui citò missis seruitoribus ita esse vt ille narrauerat, repertum est. Exhumare autem puerum nolebant, sed potius vt custodes à remotis positis, si qua mulier accederet, sano vsi consilio attendere haberent. Nec enim Dominicum corpus ibi absconditum esse nouerant: vnde & contigit, vt eadem Malefica locum accederet, & sub pallio aliis occultè cernentibus ollam abscondit. Vnde capta & quæstionibus exposita facinus detexit, asserens Dominicum corpus cum bufone fuisse in olla absconditum, vt ex his pulueribus sua ad libitum nocumenta hominibus seu aliis creaturis inferre posset.

Insuper aduertendum, quòd hanc obseruant Maleficæ communicantes consuetudinem, vt, si absque nota efficere valeant, Dominicum corpus sub lingua: & non supra recipiant, rationibus his, vti æstimari potest, vt abnegationis fidei remedium nunquam percipere velint: nec per confessionem, nec per Sacramenti Eucharistiæ perceptionem. Secundo, vt eò facilius ex ore Dominicum corpus accipiatur, pro earum, vt dictum est, vsibus applicandum, in maiorem Creatoris offensam.

Maleficæ corpus Dominicũ sub lingua occultãt.

Quare & omnium Ecclesiæ rectoribus & populum communicantibus semper iniungitur summam adhibere diligentiam, vt plurimum aperto ore, & lingua benè extensa, cùm amotione pepli, mulieres communicent. Et quantò maior adhibetur diligentia, tantò plures maleficæ per hunc modum notantur.

Cum extensa lingua corpus Christi sumendum.

De aliis rebus sacramentalibus innumeras exercent superstitiones. Interdum imagines cereas, quandoque res aromaticas sub palla altari, vt *suprà* tactum est, ponentes, sub limine domus occultant, vt per transitum ille, pro quo positum est, maleficiatur. Innumera possent deduci, sed hæc minima per maiora maleficia approbantur.

CAPVT VI.

De modo, quo vim generatiuam impedire solent.

DE modo autem, quo vim generatiuam impedire solent, tam in hominibus quam iumentis, etiam in vtroque sexu potest lector ex his quæ suprà tacta sunt scire in quæstione. An Dæmones per ipsas maleficas mentes amorem vel odium immutare valeant. Vbi post solutiones argumentorum specialiter fit declaratio de modo quo vim generatiuam impedire valeant, Deo permittente.

Duplex intrinsecũ & extrinsecum impedimentum.

Vbi tamen notandum, quod tale impedimentũ ab intrinseco & extrinseco practicatur, intrinsecè autem fit ab eis dupliciter: Primò, vbi rigorem membri pro fructificatione accommoda directè reprimunt. Nec hoc videtur impossibile, cùm & motum alias naturalem in aliquo membro impedire possunt. Secundò, vbi missionem spirituum ad membra, in quibus est virtus motiua, prohibent, quasi intercludendò vias seminis, ne ad vasa generationis descendat, vel ne excidatur, vel emittatur.

Extrinsecè procurant interdum per imagines, vel ex herbarum comestionibus: interdum per alias res exteriores, puta ex gallorum testiculis. Non tamen credendum est, quòd virtute illarum rerum vir impotens reddatur, sed occulta virtute Dæmonum, illudentium huiusmodi Maleficas, per huiusmodi vim generatiuam: ne videlicet vir coire, aut mulier concipere valeat, maleficare possunt.

Cur Venereus actus facilius maleficatur.

Cur serpentibus facilius incantetur.

Et huius ratio est, quòd plus permittit Deus super hunc actum, per quem primum peccatum diffunditur, quàm super alios actus humanos. Sic & super serpentes, qui magis incantationibus deseruiunt, quàm alia animalia. Vnde & pluries à nobis, & ab aliis inquisitoribus repertum est, quòd per serpentes aut per huiusmodi impedimenta intulerunt.

Nam quidam captus Maleficus fassus fuerat, quòd multis annis sterilitatem tam in hominibus quàm iumentis quandam domum inhabitantibus per maleficium intulisset. Nider insuper vbi *suprà* refert, quendam maleficum nomine Stadlin, in diœcesi Lausanensi captum, qui & fassus fuerat, quòd in certa domo vbi vir & vxor simul permanebant, per sua maleficia successiuè, in vtero vxoris vir septem infantes occidit, ita vt semper abortum fecerit fœmina annis multis. Simile fecerat in eadem domo omnibus pecoribus & iumentis fœtosis, quorum nullum viuum partum edidit in eisdem annis. Et cùm maleficus quæstionaretur, qualiter talia procurasset, aut quomodo reus esse posset, facinus aperuit, dicens. Subter limen ostij domus serpentem posui, qui si amouebitur, fœcunditas inhabitantibus restituetur, & sicut prædixit, ita euenit. Nam licet serpens non fuisset inuentus, quia in puluerem redactus, terram tamen omninò asportabat, & eodem anno vxori & omnibus iumentis fœcunditas restituta fuit.

Procuratio abortus.

Aliud denique factum in *Ruchofen* paucis & vix quatuor annis elapsis contigit. Famosissima quædam malefica erat, vtpotè quæ solo tactu, & omni hora maleficiare & abortum procurare sciebat. In quo dum vxor cuiusdam potentis imprægnata esset & ob sui custodiam quandam obstetricem ad se recepisset, monitaque ab eadem obstetrice fuisset, ne castrum exiret & quod præcipuè à colloquio & conuersatione illius maleficæ dictæ sibi caueret. Post aliquas septimanas immemor

mor illius monitionis, castrum exiens, quasdam mulieres congregatas in quodam conuiuio visitandi gratia accessit, vbi cùm paululum resedisset, malefica superuenit, & ipsam dominam quasi salutationis gratia super ventrem ambabus manibus tetigit, & subitò puerum se dolorosè mouentem persensit. Vnde territa, vbi ad propria rediit, & rem gestam obstetrici narrasset. Heu, inquiens, iam puerum perdidistis, exclamauit: & vt prædixit in partu contigit. Nam nec abortum integrum, sed paulatim frusta iam capitis, iámque pedum & manuum peperit. Magna vtique ex diuina permissione castigatio in pœnam eius videlicet mariti, qui tales maleficas punire, & iniurias creatoris vlcisci deberet.

Fuit & in oppido *Mersburg* Constantiensis diœcesis quidam iuuenis in tantum maleficiatus quòd nullum actũ carnalem cum aliqua dempta vna, exercere poterat. Multis etiam audientibus retulit, quòd sæpissimè dum eam declinare, & alias terras inhabitare, & fugam capere volebat: adhuc interdum nocturno tempore assurgere, & festinè cursu velocissimo, iam per terram: iam per aërem quasi volando redire volebat.

CAPVT VII.

De modo quo membra virilia auferre solent.

SEd & hoc, quod membra virilia auferre solent, non quidem in rerum veritate corpora humana illis spoliando, sed præstigiosa arte occultando, vt *suprà in quæstione de super tacta* declaratum est, aliqua gesta in medium producamus.

In oppido namque *Rauenspurg* iuuenis quidam iuuenculæ adhæsit, quã relinquere volens, membrum virile perdidit, præstigiosa vtique arte: vt nihil videre aut tangere præter planum corpus posset. Anxius inde, cellarium quendam adiit, vt vinum emeret: & paululum residens mulieri cui alteri superuenienti causam tristitiæ suæ aperiendo singula enarrauit, & ita esse in corpore demonstrabat. Astuta illa, an aliquam suspectam haberet, inquisiuit. Et ille vtique: talem ipsam denominando, & rem gestam narrando manifestauit. Et illa, expedit vt per violentiam aliquam, vbi beneuolentia tibi non suffragatur, pro acquirenda sanitate ipsam inducas. At iuuenis in crepusculo noctis, viam, qua transire malefica solebat, obseruauit, & ipsam reperiens, dum pro sanitate corporis sibi reddenda supplicaret. Et illa, se innoxiam, nec quicquam scire assereret, ipsam inuadendo, manutergium quoddam ad collum fortiter comprimendo, strinxit: Nisi mihi sanitatem restituas, manibus meis peribis. Vnde illa quia clamare non poterat, & iam facies tumefacta nigrescebat. Sine, inquit, me liberam, & te sanabo. Et iuuenis dum nodum & stricturam laxasset, malefica manu ipsum inter fœmora seu coxas tetigit, dicens: iam habes quod desideras. Et iuuenis, vt postmodum referebat, notabiliter persenserat, antequam visu aut tactu seipsum certificasset, membrum sibi ex tactu dumtaxat maleficæ fuisse restitutum.

Violentia vel beneuolentia vincuntur maleficæ.

Simile venerãdus quidam pater honestæ vitæ, & scientia præclarus in ordine, è conuentu Spirensi referre solebat. Quadã, inquit, die, dum confessionis audientiæ instarem, iuuenis quidam accessit, & inter verba confessionis, membrum virile lamentabiliter se perdidisse asseruit. Admirans ergo pater

Spirensis sacerdos consulit maleficiato in mẽbro virili

ter

ter, & verbis suis faciliter credere nolens, eò quòd leuis corde qui facilè credit, à sapiente iudicatur. Experientia didici per visum, nihil cernendo, dum iuuenis locum, vestes detegendo, demonstrasset, meo sanóque visus est consilio. An ne aliquam haberet suspectam, quæ ei tale maleficium intulisset, inquisiui. Et iuuenis, vnam se habere suspectam, sed absentem & in Vvormatia residentem asseruit. Tunc ego, hoc tibi iniungo, quantò citius ipsam accedas, & promissionibus ac blādis verbis pro posse ipsam emolliri studeas, quod & fecit. Nam post paucos dies reuersus est, gratias mihi referens, se sanum & cuncta recuperasse asseruit, & sic verbis credidi, experientia tamen & visu certificatus denuò.

Sunt tamen & hîc aliqua notanda, ad intelligendum clarius quæ *supra* de eadem materia tacta sunt. Primò, quòd nullo modo credendum est, talia membra euelli aut segregari corporibus, sed arte præstigiosa, per Dæmonem, vt nec videri, aut tangi valeant occultari. Et hoc auctoritate & ratione, licet supra tactum sit: vbi Alexander de Ales *parte secunda* dicit: Præstigium propriè sumptum est illa illusio Dæmonis, quæ non habet causam ex parte mutationis rei, sed solummodò ex parte cognoscentis, qui deluditur, siue quantum ad interiores sensus, siue quantum ad exteriores.

Membra occultari, non segregari.

Super hæc tamen verba notandum, quòd hic illuduntur duo sensus exteriores, scilicet, visus, & tactus, & non interiores, vt sunt sensus communis, phantasia, imaginatiua, æstimatiua, & memoria. Licèt sanctus Thomas tantummodò ponat quatuor, vt suprà tactum est, eò quòd phantasiam & imaginatiuam ponit vnam: & benè; pauca enim differentia est inter imaginari & phantasiari. S. Thom. *in prima parte, quæst.* 79. Et hi sensus immutantur, & non exteriores solùm, quādo nihil occultatur vel manifestatur, vel vigilando, vel dormiendo.

Imaginari & phantasiari idem sunt.

Sensus quomodo præstigietur.

Vigilando, vt dum res aliter videtur quàm in se sit, vt cùm quis videt aliquem equum cum assessore deuorantem, aut in bestiam esse hominem transformatum, aut seipsum bestiam esse, & cum bestiis debere incedere æstimantem: tunc enim sensus exteriores deludūtur, & occupātur per interiores: quia virtute Dæmonum, species sensibiles dudum reseruatæ in thesauro specierum sensibilium, vt est memoria, non illa intellectiua, in qua species intelligibiles conseruantur, sed memoria, quæ est conseruatrix specierum sensibilium, quæ etiam est in posteriori parte capitis, educuntur virtute Dæmonum, Deo interdum permittente, ad sensum communem imaginatiuum. Et tam fortiter imprimuntur, quòd sicut necesse habet imaginare equum vel bestiam per impetuosum actum, quo Dæmon educit de memoria speciem equi vel bestiæ: ita necesse habet æstimare, se videre per oculos exteriores tantùm talem bestiam, quæ in re ab extra non est bestia: sed per impetuosam Dæmonis operationem mediantibus illis speciebus, sic videtur.

Memoria etiam Dæmon perrumpit.

Nec mirum videatur, quòd Dæmones hoc possint, cùm & natura hoc facere potest etiam defectuosa vt patet in phreneticis, melancholicis, maniacis, & ebriis aliquibus, qui non possunt discernere. Et Phrenetici putant se mira vidisse, & videre bestias & alia horrenda, cùm tamen nihil videant in rerum veritate. Vide *suprà in quæstione*: An maleficæ mentes hominum ad amorem vel odium possint immutare, vbi plura notantur.

Est demùm & ratio in se clara. Nam cùm Dæmon habeat quamdam potestatem super quasdam res inferiores, exci

excipiendo tantummodo animam Ideò potest & circa istas res aliquas immutationes facere, quando Deus sinit, vt res appareant, aliter quam sint. Et hoc, vt dixi, aut turbando, aut illudendo organum visus, vt res clara videatur nubilosa. Sicut etiam post fletum, propter humores collectos, lumen aliter apparet quàm ante. Vel operando in imaginatiuam potentiam per transmutationem specierum sensibilium, vt dictum est. Vel humores varios mouendo, vt appareant ignea vel aquea, quæ sunt terrestria vel sicca: Vt quidam faciunt, quòd omnes in habitatione aliqua habent se vestimentis exuere & denudare, putantes se in aquis natare.

Varia prę-stigia.

Vlterius autem super modum præfatum sic quæritur, An huiusmodi illusiones indifferenter bonis & malis accidere possint: sicut, vt *inferius* patebit, corporales aliæ infirmitates etiam in gratia existentibus inferri à maleficis possunt. Super quo inhærendo verbis Cassiani *col.* 2. *Abbatis Sireni.* dicendum est, quòd non. Vnde omnes isti qui sic illuduntur, præsumuntur in peccatis mortalibus esse. Dicit enim, vt ex verbis Antonij patet, Dæmonem nullatenus posse mentem cuiuscumque vel corpus inuadere, nec habere facultatem aliquam in cuiuslibet animam penitus irruendi, nisi eam primò destituerit omnibus cogitationibus sanctis, ac spirituali contemplatione vacuam, nudámque reddiderit.

An pij etiã illæ-
dantur.

Concordat cum eo, quod Philo. 1. *de con. ad Boëtium* tangit: Talia tibi cōtuleramus arma, quæ nisi prior abiecisses, inuicta te firmitate tuerentur.

Munitio contra prę-stigias

Vnde Cassia. *ibidem* refert de duobus Maleficis paganis qui differentes in malitia, successiuè per sua maleficia Dæmones miserunt ad cellam B. Antonij, vt eum tentationibus exinde fugarent, odio viri sancti infecti, eò quòd multitudo populi ad eum quotidie confluebat Qui Dæmones licet amarissimis cogitationum stimulis eum pulsarint, illos tamen repulit signo crucis, fronti & pectori impresso, & orationum incubationibus insistendo.

De S. Antonio.

Ita dicere possumus, quòd omnes, qui sic à Dæmonibus ludificantur, absque aliis infirmitatibus corporalibus, vtique diuina gratia inhabitante carent. Vnde & illud *Tob. cap.* 6. Qui libidini deseruiunt, in eos Diabolus accipit potestatem.

Concordat & illud, quod *supra circa primam partem tractatus, in quæstione*, An maleficæ operentur circa homines in bestiales formas illos transmutando tactum est, vbi iuuencula conuersa fuit in equam, sua æstimatione, & omnium eam aspicientium, dempto S. Machario, cuius sensus Diabolus illudere non poterat, ad quem ducta pro sanitate, cùm iam veram mulierem & non equam aspiceret, & è conuerso omnes alij acclamarent quòd equa eis videretur, ipse sanctus suis orationibus eam & alios à tali illusione liberauit, asserens hoc ei accidisse, quia diuinis non vacasset, nec sacramenta, vt dicebat, sanctæ confessionis & Eucharistiæ frequentasset. Vnde iuuenis qui eam de turpitudine sollicitauerat, licet renuisset ex honestate, tamen Iudæus maleficus, quem iuuenis ea de causa, vt iuuenculam maleficaret, accerserat, virtute Dæmonis eam in equam conuerterat.

De S. Machario.

A simili de læsione bonorum fortunæ.

Summariè concludamus, quòd in bonis fortunæ, sicut sunt res exteriores, vt bona temporalia, fama & sanitas corporis, licet boni per Dæmones & sua membra lædi possint in eorum meritum & probationem: sicut de beato Iob patuit, qui in talibus per Dæmonem læsus fuit: Tamen eis inuitis, sicut in nullum peccatum per ma-

leficia trahi possunt aut violentari, licet ad intra & in carne ab extra valeant tentari. Ita etiam nec huiusmodi illusiones phantasticas actiuè & passiuè inferre possunt.

Actiuè, vt eorum sensus haberent Dæmones illudere sicut aliorū in charitate non existentium. Passiuè, vt eis eorum membra præstigiosa illusione haberent auferre. Hæc enim duo, beato Iob nunquam Diabolus inferre potuisset: præsertim passiuum nocumentum, super actum Venereum, qui tantæ continentiæ erat, vt dicere posset: Pepigi fœdus cum oculis meis, ne quidem cogitarem de virgine, à fortiori, de muliere aliena: cùm tamen super peccatores Dæmon magnam noscitur (ex verbis Euangelij. *Lucæ* 11. Cùm fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt omnia quæ possidet) habere potentiam.

Continētia Iob.

Verùm ex his si quis quæreret, circa illusiones membri virilis, quòd licet illam illusionem non posset Dæmon existenti in gratia inferre passiuè, anne posset actiuè: vt scilicet existens in gratia illuderetur in suo visu, quia videret membrum annexum, cùm tamen ille, qui sibi existimaret ablatum, non videret annexum, nec etiam alij circunstantes. Quod si conceditur, videtur esse contra prædicta. Potest dici, quòd quia non tanta vis existit in dāno actiuo sicut passiuo: capiendo actiuū non qui actiuè intulit, sed qui damnum ab extra videt, vt de se patet. Ideò existens in gratia, licet posset videre damnum alterius, & in illo Dæmon sensus eius illuderet: non tamen posset sibiipsi tale damnum inferre passiuè, vt scilicet suo membro priuaretur, cùm libidini non deseruit, sicut per oppositum, vt Angelus dixit Tobiæ: Qui libidini vacant, Dæmonium accipit potestatem super eos.

Quid denique sentiendum super eas maleficas, quæ huiusmodi membra in copioso interdū numero, vt viginti vel triginta membra insimul ad nidū auium vel ad aliquod scrinium includunt, vbi & quasi ad viuentia membra se mouēt, ad auenam vel pabulum consumenda, provt à multis visa sunt, & communis fama refert. Dicendum, quòd Diabolica operatione & illusione cuncta exercentur: sic enim sensus videntium illuduntur, modis *suprà* tactis. Retulit enim quidam, quòd dum membrum perdidisset, & quandam maleficam causa recuperandæ suæ sanitatis accessisset. Illa, vt quandam arborem ascenderet, infirmo iniunxit, & vt de nido in quo plurima erant membra, si quid vellet, accipere posset, indulsit. Et cum ille magnum quoddam accipere attentasset, non, ait malefica, illud accipias: &, quia vni ex plebanis attineret subiunxit.

Virilia membra auena saginata.

Plebani membrum maximū.

Hæc omnia vtique præstigiosa illusione fieri à Dæmonibus modis supra tactis, organum visus per transmutationem specierum sensibilium in imaginatiuam potentiam turbando. Nec enim oportet asserere, quòd Dęmones sint in assumptis sic mēbris ostendentes, quēadmodum solent in assumptis corporibus ex aëre, maleficis, & interdum hominibus apparere, & cum eis conuersari. Ratio est, quia faciliori modo, videlicet per motum interiorem localem specierum sensibilium ex conseruatoria seu memoratiua potentia ad imaginatiuam ista facere possunt.

Obiectio.

Et si quis dicere vellet, quòd etiam simili modo facere possent, vbi in assumptis corporibus asseruntur maleficis aut alijs hominibus conuersari, vt videlicet tales apparitiones facerent per transmutationem specierum sensibiliū in imaginatiuam potētiam: vt homines dum putarent Dæmones in assumptis corporibus esse præsentes, tunc non essent nisi tales specierum sensibilium in interio

interioribus potentiis immutationes.

Respōsio. Dicendum, quòd si nil altius Dæmō ostendere vellet, nisi tantummodò humana effigie præsentationem, tunc vtique opus non esset ei in assumpto corpore apparere, cùm sufficiēter per præfatam transmutationem hoc efficere posset. Non autem, quia altiora habet exercere puta loqui, conuesci, & aliis spurcitiis intendere: Ideò & ipsum, præsentem esse oportet, ab extra visui realiter in assumpto corpore se obiiciendo: Quia virtus Angeli ibi est, vbi operatur secundum Doctor.

Virtus Angeli ibi est vbi operatur. In quæstione verò, qua quæritur, quid si Dæmon per se absque malefica membrum virile alicui auferret, an aliqua sit differentia inter vnam ablationem & alteram. Dici potest vltra illa quæ tanguntur *in prima parte tractatus in quæstione*: an maleficæ membra virilia possint auferre: quod vbi Dæmon per se membrum auferret, tunc verè & realiter aufert, & verè & realiter restitueret quandocunque restituere haberet. In secundo, sicut non absque læsione, ita non absque dolore auferret. Tertiò, quòd nunquam nisi coactus per bonum Angelum hoc faceret eò quod materiam sui lucri amputare haberet; nouit enim plura maleficia super illum actum exercere, quàm super alios humanos actus. Sicut enim Deus plus permittit illum actū maleficiare, quàm alios humanos actus vt *suprà* tactum est, quæ singula locum non habent vbi per maleficas, Deo permittente, operatur.

Quid si Dæmon per se sine malefica membrum auferat.

Et si dubitatur, an magis Dæmon pios affectet homines & creaturas per seipsum lædere quàm per maleficas, dici potest quod nulla est cooperatio. In infinitū enim plus affectat per maleficas lædere. Tum quia maiorem infert Deo cōtumeliam, creaturā sibi dicatam vsurpando. Secundo, quia cum Deus amplius offenditur, amplius sibi nocendi hominibus potestas permittitur. Tertiò propter sui lucrum, quod in perditionem statuit animarum.

Lucrum Dæmonis quid sit.

CAPVT VIII.

De modo, quo homines in bestiales formas transformant.

SEd hoc, quod maleficæ homines in bestiales formas virtute Dæmonū, quia talia principaliter operatur, transformant, licet *in* 1. *part. oper. q.* 10. an talia maleficæ valeant efficere, satis sit declaratum; quia tamen aliquibus illa quæstio sub suis argumentis & solutionibus nimis posset esse obscura, præsertim cùm acta & gesta super hæc nō sunt deducta, modus etiam, quo seipsas sic transformant, non est expressus, ideò præsens addenda est declaratio per solutiones plurimorum dubiorum.

De Canon. Episcopi. Et primò quod Canon ille 26. *q.* 3. *Episcopi*, non est sic nudè intelligendus circa hanc materiam, prout plures etiam docti, sed vtinam benè docti, decipiuntur, & qui publicè in eorum sermonibus asserere non verentur, huiusmodi transmutationes præstigiosas nullo modo etiam virtute Dæmonum posse fieri. Et hoc vtique in magnum fidei detrimentum, vt sæpè tactum est, maleficarum conformationem, quæ & multum de talibus congaudent sermonibus.

Contigit autem hoc huiusmodi Prædicatoribus, eo quod in cortice & non in medulla verborum Canonis laborant, vt supra tactum est. Cùm enim dicit: Quisquis credit posse fieri aliquam creaturam, aut in melius aut in deterius transmutari, aut transformari in aliam speciem vel in aliam similitudinem, nisi ab ipso creatore, qui omnia fecit, procul dubio infidelis est.

Hic prius lector attendat ad duo principalia. Primò super verbum fieri. Secundò super verba, in aliam similitudinem conuerti. Super primum sit resolutũ, quod fieri capitur dupliciter, videlicet, pro creari, & pro naturali productione alicuius rei. Primo modo soli Deo conuenit, vt notum est, qui sua infinita potentia aliquid ex nihilo creare potest.

Fieri dupliciter sumitur.

Secundo modo distinguendum est de creaturis: quia aut sunt creaturæ perfectæ, vt homo, & asinus, &c. aut sunt imperfectæ, vt serpentes, ranæ, mures, &c. quæ ideò dicuntur imperfectæ, quia ex putrefactione generari etiam possunt. Licet enim semper de primis loquitur Canon, non de secundis quod potest patere, eò quòd Albertus *in libro de animalibus*, vbi quærit: An Dæmones possint facere vera animalia. Et respondit quod sic, sed hoc quoad imperfecta animalia: etiam cum ea differentia, quod non in instanti, sicut Deus operatur, sed motu quodam licet subito, sicut patet de maleficis, *Exod.* 7. Si placet vide aliqua quæ *in notata quæstione* tanguntur: *circa primam partem operis*, & *in solutione primi argumenti*.

Perfectæ & imperfectæ creaturæ.

An Dæmõ vera animalia faciat.

Super secundum vbi tangitur, quòd non possunt aliquam creaturam transmutare. Dicas quòd est duplex transmutatio, substantialis & accidentalis: & hæc accidentalis, iterum duplex, quia per formam naturalem & inhærentem rei quæ videtur, vel per formam non inhærentem rei, quæ videtur, sed inhærentẽ organis & potẽtiis ipsius vidẽtis. De primis loquitur Canõ, & præcipuè de formali seu quidditatiua transmutatione, prout vna substãtia in aliã transmutatur, cuiusmodi solus Deus qui talium quidditatum creator existit, facere potest. Loquitur etiam & de secunda, licet illam Dæmon efficere possit, in quantum per infirmitates diuina permissione immissas, aliqua forma accidentali corpori inducitur. Vt vbi leprosa facies appareret, vel huius simile.

Multiplex transmutatio.

Sed quia propriè de his non loquitur, sed de præstigiosâ apparitione, secundùm quam videntur res transmutari in alias similitudines: Dicimus, quòd has transmutationes allegatum cap. excludere non potest: quòd auctoritate, ratione, & experientia insimul, ex his quæ supra certa experimenta quæ Aug. *lib.* 18. *c.* 17. *de Ciu. Dei*, refert deducuntur, & per varias quæstiones illa etiam declarando. Nam inter alias præstigiosas transformationes refert, quòd famosissima maga Circe mutauerit socios Vlyssis in bestias. Et quòd quædam stabulariæ mulieres conuertissent hospites suos in iumenta onera portantia. Refert etiam socios Diomedis in aues conuersos & quòd posteà longo tempore circa templum Diomedis volassent. Et quod præstantius narrasset de patre suo veraciter: quòd ipse pater dixisset se caballum fuisse, & annonam cum aliis animalibus baiulasse.

Ouidica Metamorphoses & Apuleica.

De primo namque quòd socij Vlyssis fuissent in bestias mutati, vbi vtique sola apparentia fuit & oculorum deceptio, ita quod forma illa bestialis educta fuit de conseruatorio seu memoria specierum ad ipsam vim imaginatiuam: vnde & visio imaginaria causabatur, & consequenter ex forti impressione in potentias alias, & organa videns æstimabat se bestiam videre, modo quo *sup. à in præced. cap.* tactum est. Sed quomodo ista fieri possint virtute Dæmonis sine læsione, infrà patebit. De secundo verò, vbi hospites in iumenta, onera portantia à stabulariis conuertebantur: & similiter hoc quòd Præstantij pater se equum fuisse & bladum portasse narratur. Notandum, quòd ibi tres fuerunt deceptiones.

De sociis Vlyssis mutatis.

Prima,

Prima, quòd illi homines præstigiosa arte videbantur conuersi in iumenta, quæ conuersio facta fuit modo *suprà* tacto. Secunda, quòd illa onera, vbi exercebant vires portantium, Dæmones inuisibiliter illa attulerunt. Tertia, quòd illi, qui aliis videbantur transmutati in species, sibi ipsis etiam videbantur se in bestias conuersos, sicut Nabuchodonosor contigit, vbi septem tempora super eum fuerunt immutata, vt fœnum quasi bos comederet.

Nabuchodonosoris conuersio.

De illo autem quòd socij Diomedis fuissent in aues conuersi, & circa templum volasse: dicendum, quòd ille Diomedes, quia in exitu Græcorum circa obsidionem ciuitatis Troïæ fuerat vbi ad propria redire volebat, in mari cum sociis submersus fuit. Ideò cum suggestione cuiusdam Idoli, templum sibi, quasi inter Deos annumeratus esset, constructum fuerat: Dæmones in confirmationem erroris longo tempore tanquam aues loco eorum volabant: quare & illud genus superstitionis à prædictis præstigiis ibi fuit: quia videlicet non per reductionem specierum sensibilium ad vim imaginatiuam, sed in assumptis corporibus tanquam aues volantes se oculis aspicientium ingerebant.

De sociis Diomedis conuersis.

Quòd si quæritur, An etiam prædicto modo per reductionem specierum sensibilium aspicientes illudere potuissent, vt Dæmones, non in assumptis corporibus ex aëre, tanquam volantes aues se ingessissent. Dicendum quòd sic.

Nam & opinio quorundam fuit, (vt recitat S. Thom. *in 2. sentent. distinct. 8. art. 2.*) quòd Angeli quicunque siue boni, siue mali, nunquam assumerent corpora, sed quòd omnia, quæ de eorum apparitionibus leguntur in scripturis, facta fuerint in præstigiis, vel secundùm visionem imaginatiuam.

Angeli nunquam assumunt corpora.

In quibus verbis notatur à Doctore sancto differentia inter præstigium & imaginariam visionem. Quia præstigium potest habere rem ab extra corporali visui se obiicientem, licet aliter videatur quàm sit. Imaginaria autem visio non hoc necessariò requirit, vt videlicet res ab extra obiiciatur, sed potest fieri absque illa exteriori obiectione, tantummodò per illas interiores species sensibiles, vbi ad vim imaginariam reducuntur.

Differentia inter præstigium, & imaginariam visionem.

Vnde illorum opinionem sequendo, socij Diomedis non fuerunt repræsentati per Dæmones in assumptis corporibus & similitudinibus auium, sed tantummodò phantastica & imaginaria visione, per illarum videlicet specierum sensibilium reductionem, &c. vt *suprà*.

Sed quia Doctor sanctus opinionem illam vt errorem & non vt opinionem simplicem reprobat (licet non vt hæresim fortè, vt piè creditur) cùm etiam tales apparitiones imaginariè interdum à bonis & à malis Angelis fuerint absque corporibus assumptis vsitata. Ideò, vt ibidem dicit, cùm sancti communiter dicunt, Angelos etiam corporali visione apparuisse: & talis apparitio fit in assumptis corporibus. Textus etiam scripturæ sacræ super tales corporales apparitiones plus concordat, quàm super imaginarias aut præstigiosas. Ideò ex his ad præsens dicere possumus etiam super quascunque visiones consimiles illis de sociis Diomedis: quòd licet illi socij imaginaria visione videntium potuissent opere Dæmonum videri modo quo dictum est, tamen potius præsumitur, quòd per Dæmones in assumptis corporibus ex elemento aëris, tanquam aues volantes fuerint visi: aut quòd aliæ aues naturales, à Dæmonibus agitatæ illos repræsentauerint.

CAPVT IX.

Qualiter Dæmones intra corpora & capita existunt sine læsione, , quando præstigiosas operantur transmutationes.

QVòd si vlterius super modum præstigiosæ transmutationis quæritur: An intra corpora & capita tunc existant, & an tales sint tanquam obsessi à Dæmonibus æstimandi: & qualiter fieri possit, vt absque læsione potentiarum & virium interiorum possit species ab vna potentia interiori ad aliam deducere. Et vtrum tale opus debeat censeri miraculosum factum, aut non.

Ad primum oportet distinguere de præstigiosa illusione, eò quòd vt dictum est, illa illusio fit interdum super sensus exteriores, interdum super interiores, vsque ad sensum exteriorem.

Prima ergo licet possit fieri absque hoc quòd Dæmones intrent potentias exteriores illas occupando, sed tantum exterius deludendo, vbi corpus aliquod occultare vellet, per interpositionem alicuius alterius corporis, vel alio quocunque modo, aut vbi per se corpus assumeret & se visui obiiceret.

Secunda tamen non potest fieri, nisi ipsum caput & potentias principaliter occupet. Et hoc ostenditur auctoritate & ratione.

Duo spiritus non possũt esse in vno & eodem loco.

Nec obstare potest, quòd duo spiritus creati, non possunt esse in vno & eodem loco, & anima sit in qualibet parte corporis. Est autem auctoritas super hoc Damasceni. Angelus ibi est, vbi operatur. Ratio S. Thom. 2. *sent. dist.* 7. *art.* 5. Omnes Angeli boni & mali, ex virtute naturali, quæ præstantior vtique est quacunque corporali, habent potestatem transmutandi corpora nostra.

Tota machina mundi, & eius contenta reguntur per Angelos.

Patet hoc nedum propter præstantiam & nobilitatem naturæ, sed & ideò, quia tota machina mundi & creatura corporalis administratur per Angelos. Gregor. 4. *Dialog.* In hunc mundum visibilem nihil nisi per creaturam inuisibilem disponi potest: Vnde omnia corporalia reguntur per Angelos, sicut & motores orbium asseruntur, non solùm à Doctoribus sanctis, sed etiam à Philosophis omnibus. Patet, & ex eo quòd omnia corpora humana mouentur ab animabus, sicut omnia alia per corpora cœlestia & per ipsorum motores. Si cui placet, videat S. Thom. 1. *p. q.* 90. *art.* 1.

Dæmones animæ illabuntur.

Ex quo concluditur, quòd quia Dæmones vbi operantur ibi sunt, ideò quando phantasias & interiores potentias perturbant, tunc etiam ibi existunt.

Item, licet illabi animæ illi sit tantum possibile, qui eam creauit, tamen Dæmones etiam illabi possunt, Deo permittente, corporibus nostris. Et quia pro tunc possunt impressiones facere in potentias interiores affixas organis corporalibus. Ideò & per illas impressiones, sicut immutantur organa, ita immutantur operationes potentiarum modo quo dictum est: quod educere possunt species reseruatas in vna potentia affixa organo: sicut ex memoria, quæ est in vltima parte capitis, educit speciem equi: localiter mouendo illud phantasma vsque ad mediam partem capitis, vbi est cellula virtutis imaginatiuæ: & demum consequenter vsque ad sensum communem cuius residentia est in anteriori parte capitis. Et omnia subitò sic immutare & perturbare possunt, vt formæ tales necessario æstimentur, ac si exteriori visui obiicerentur: Exemplum patuit ex naturali defectu in Phreneticis & aliis maniacis.

Quomodo sine dolore capitis spiritus caput intret.

Quòd si quæritur, quomodo hoc absque dolore capitis efficere possit? Facilis est responsio. Primo, quia enim organa

gana non diuidit, nec immutat quoad ipsorum subiectum, sed tantummodo species mouet. Item secundo, quia non alterat immittendo aliquam qualitatem actiuam, vnde necessariò passio sequatur, cùm & ipse in se Dæmon omni qualitate corporali careat ideò sine alio talia operari potest. Item tertiò, quia vt dictum est, tantummodo facit transmutationes per motum localem, ab vno organo ad illud, & non per alios motus, ex quibus alterationis læsiuæ interdum causantur.

Vt aranea in medio telæ, sic anima in corde.

Illud ergo quòd difficultatem facit, quod quia duo spiritus non possunt esse in eodem loco, puta diffinitiuè, & anima existit in capite, quomodo tunc Dæmones *ibidem* existere possunt? Dicendum, quod residentia animæ assignatur centro cordis, in quo vitam influendo omnibus membris communicat. Exemplum datur de aranea in medio telæ, quæ sentit tactum ex omni parte.

Tamen quia dictum Augustini *in libro de spiritu & anima*, quod est tota in toto, & tota in qualibet parte corporis. Ideò dato, quòd sit in capite, adhuc Dæmon ibi operari potest: quia alia est eius operatio ab operatione animæ: cùm operatio animæ in corpore est, vt informet & vitam influat: vnde est ibi sicut forma in materia, non sicut in loco. Dæmon autem sicut in tali parte corporis, & tali loco, immutando & operando circa species sensibiles. Vnde quia nulla confusio operationum est inter eos, ideo vtrumque simul in eadem parte corporis esse possunt.

An Dæmō mutando phantasias in homine obsideat.

Ad illud. An tales sint tanquam obsessi & arreptitij, id est, à Dæmonibus arrepti æstimandi: quia specialem hoc vult habere declarationem: an videlicet hoc possibile sit, vt opere Maleficorum aliquis vt obsessus à Dæmone, id est, quod Dæmon eum possideat verè & corporaliter. Ideò de tali materia speciali tractabitur modus in capitulo sequenti; habet enim & hoc specialem difficultatem, An operibus Maleficorum id fieri valeat.

An mira opera Dæmonum & maleficorum habeantur pro miraculis.

Ad illud tantummodo, An temporalia opera maleficorum & Dæmonum sint ad modum miraculosorum operum censenda: ita quod debeant opera miraculosa æstimari. Dicendum, quòd sic, in quantum fiunt præter ordinem naturæ creatæ nobis notæ per creaturam nobis ignotam: licet non sint propriè miraculosa sicut illa, quæ fiunt præter ordinem totius naturæ creatæ qualia sunt miracula Dei & sanctorum. Vide, quæ in prima parte operis, sub quinta quæstione & reprobatione tertij erroris, tacta sunt.

Vltra quæ addenda sunt, hæc propter eos qui huiusmodi opera impugnare possent, quasi non debeant censeri opera miraculosa, sed simpliciter opera Diabolica, eò quòd cùm miracula sint data in confirmationem fidei, nō debent concedi fidei aduersario. Tum etiam, quia signa Antichristi dicuntur ab apostolo signa mendacia.

Finis miraculorū.

Sed dicendum ad primum, quod miracula facere est donum gratiæ gratis datæ. Vnde sicut per malos possunt fieri homines, ita & per malos spiritus, in his videlicet, ad quæ eorum virtus extendere se potest.

Differētia inter bonorum & malorum miracula.

Vnde etiam discernuntur miracula per bonos facta ab illis, quæ per malos fiunt ad minus tripliciter. Primò, ex efficacia virtutis operantis, quia signa facta per bonos diuina virtute fiūt, in illis etiam, ad quæ virtus actiuæ naturæ se nullo modo extendit, sicut suscitare mortuos, & huiusmodi, quæ Dæmones secundum veritatem facere non possunt, sed in præstigiis tantùm: vt Simon Magus de mortuo, cuius caput agitabat, quæ diù durare non possunt. Secundo ex vtilitate signorum, quia signa per bonos facta sunt de rebus vtilibus, vt in curationibus infirmi

infirmitatum, & huiusmodi. Signa autem per maleficas facta, sunt de rebus nociuis vel vanis: sicut quòd volent in aëre, vel reddant membra hominum stupida & huiusmodi. Et hanc differentiam assignat Beatus Petrus in itinerario Clementis.

S. Petrus in itinerario Clementis.

Tertia differentia est, quantum ad fidem: quia signa bonorum ordinantur ad ædificationem fidei & bonorum morum. Sed signa malorum sunt in manifestum nocumentum fidei & honestatis.

Et iam quantum ad modum operandi differunt, quia boni operantur mirabilia per inuocationem diuini nominis piè & reuerenter. Sed malefici & mali quibusdam deliramentis, & Dæmonum inuocationibus.

Antichristus facit etiam vera miracula.

Aliud etiam non obstat quod videlicet Apostolus opera Diaboli & Antichristi nominat signa mendacia: quia tunc mirabilia, quæ fiunt ab eo diuina permissione sunt vera, & etiam falsa diuersis respectibus. Vera in illis, quæ fiunt virtute Dæmonis, ad quæ eius virtus se extendere potest. Falsa, quãdo faciet ea ad quæ sua virtus se nõ potest extendere, vt suscitare mortuos, illuminare cæcos. Quia in primo, vbi facere attentabit, aut intrabit corpus defuncti, aut illud amouebit, & loco illius, ipse in assumpto corpore ex aëre se præsentabit, & sic in secundo præstigiosa arte visum aufert, aut infirmitates alias & subitò sanabit à læsione cessando, non qualitates interiores testificando, sicut in legenda Bartholomæi ponitur. Possunt etiam omnia mirabilia opera Antichristi & Maleficarum dici signa mendacia in quantum solummodo ad decipiendum fiunt: iam & tunc operabitur Antichristus. Hæc Thomas *dist. 8. de virtute Dæmonum in operando.*

Differentia inter mirum & miraculum.

Posset etiam hic adduci differentia miraculorum, quæ ponitur in compendio Theologicæ veritatis: & inter mirum & miraculum, quia cùm miraculum propriè quatuor requirat, scilicet quòd sit à Deo, & quòd sit præter existentiam naturæ, contra cuius ordinem fit: & tertiò quòd sit euidens: & quartò quòd ad fidei corroborationem: quia origo in operibus maleficarum quoad primum & vltimũ ad minus deficiunt, ideo mira opera, non autem miracula dici possunt.

Et etiam ratione, quia etsi aliquo modo miracula dici possunt, quia tamen quædam sunt supra naturã, quædam contra naturam, quædam præter naturam. Et supra naturam sunt illa, in quibus non est simile in natura nec eius potentia, vt virginem parere. Contra naturam, vt quæ fiunt vsu contrario naturæ: terminatur autem ad conforme naturæ, vt cæci illuminatio. Et præter naturam, vt quæ fiunt ordine simili naturæ, vt in mutatione virgarum in serpentes, quòd natura facere potuisset per longam putrefactionem propter rationes seminales, sic etiam opera Magorum dicentur mirabilia.

Virgæ naturaliter mutantur in serpentes.

Res gesta mira de mulieribus sub felium figura verberatis.

Rem gestam narrare expedit, & paululum eius declarationi insistere. Est oppidum in diœcesi Argentinensi, cuius nomen occultare ordo charitatis & honestatis postulat. In quo laborator quadam die, dum ligna ad comburendum dumtaxat in domo secaret, catus quidam non paruæ quantitatis ipsum molestare ei importunè se obiiciendo visus est, quem abigendo, ecce alius maioris quantitatis simul cum priori acrius ipsum aggrediuntur, quos iterum vbi repellere volebat, ecce tres pariter, & iam versus vultum saliendo: iámque inter tibias morsibus lacerando ipsum aggrediuntur. Perterritus inde, & , vt retulit, maiori anxietate nunquam perplexus, signo crucis se muniendo, & opus prætermittendo, per incisa ligna catos infestos, & modo ad faciem, modò ad

dò ad guttur denuò saltantes, iam vnam mulierem ad caput, iam alteram ad pedes, aut super dorsum percutiendo vix abegit. Et ecce post horæ spatium, dum iterum suo operi insisteret, duo famuli oppidi consulum, tanquam malefactorem ipsum capientes, ad præsentiam Basilici seu Iudicis ducere volebant: qui Iudex à longè ipsum aspiciens, nec audientiam sibi præstare volens, imperat vt ad profundum cuiusdam turris seu carceris, vbi plectendi includebantur ad mortem, proiiceretur. Eiulans ille, & cur talia pateretur, cùm in nullo crimine se conscium agnosceret, per triduum custodibus carceris querulosè lamentabatur. Et hi quidem quantò pro audientia sibi præstanda amplius instarent, tantò acrius Iudex ita sæuiebat, verbis contumeliosis asserens, qualiter & quomodo tantus maleficiator adhuc reatum suum non agnosceret, aut quomodo se innocentem proclamaret, cum euidentia facti eius flagitia horrenda demonstrarent. Et cùm nihil proficerent, tamen suasu aliorum consulum Iudex inductus audientiam sibi præstare habuit. Eductus itaque de carcere, cùm ante Iudicem staret, & Iudex ipsum intueri renueret, pauper genibus aliorum circumsedentium prouolutus, petiit vt causa suæ calamitatis sibi aperiretur: sicque Iudex in hæc verba prorupit. Tu scelestissimus hominum, quomodo tua flagitia non recognoscis? Ecce tali die, & tali hora, tres matronas præcipuas huius ciuitatis vulnerasti, vt in lectis decumbentes, nec surgere aut mouere se valeant. Refocillatus pauper, & de die & hora, ac de euentu rei apud se ruminans, dixit: In diebus vitæ meæ mulierem nunquam percussi aut verberaui, & quòd tali die & hora sectioni lignorum institi, testium legitima productione probabo. Sed & vestri familiares sequenti hora huic operi me insistentem compererunt. Tùnc iterum furibundus Iudex. Ecce, ait, quomodo scelera sua palliare nititur. Mulieres verbera deplangunt, demonstrant, & quòd eas percusserit, publicè testantur. Tunc pauper amplius super euentum rei ruminans. Illa, inquit, hora creaturas me percussisse recolo, non autem mulieres. Attoniti circumcedentes, cuiusmodi creaturas percusserit reserari cupiunt. Tunc ille rem gestam (& provt *suprà* tactum est,) omnibus stupentibus recitauit. Et intelligentes opus Dæmonis fuisse, pauperem solutum & illæsum abire, & quòd negotium nulli reuelaret præcipiunt. Sed nec à fidei latoribus qui interfuerant, euentus occultari potuit.

Super quem modum aliqua disserendo. An ne Dæmones in assumptis sic effigijs absque præsentia maleficarum apparuerunt, aut earum corporalis præsentia præstigioso artificio in bestiales illas formas transmutata fuerit. Respondendo concludere oportet: quod licet vtrumque virtute Dæmonum fieri possit, ipsum tamen secundùm factum fuisse amplius præsumitur. Nam per motum localem, vbi Dæmones in effigiis catorum laboratorem inuaserunt, etiam laboratoris ictus & verbera catis illata, mulieribus in domo residentibus subitò, & per aërem inferre potuisse, & hoc propter pactum mutuum dudum initum, nemo dubitat. Sic enim & læsionem vel puncturam, quam inferre volunt, sciunt aliqua imagine depicta vel fusa, vbi aliquem maleficiare volunt, quòd non illam imaginem, sed illum quem præsentare habet, iuxta puncturas super imagines factas lædunt: Varia super hunc modum gesta deduci possent. Quomodo Maleficæ in catos mutentur. Quomodo per imagines fusas homines vulnerentur.

Nec valet instantia si quis obiiceret, illas mulieres sic læsas fortassis fuisse innocentes eò quòd & per exempla tacta sunt, læsiones etiam innocenti- bus

bus posse contingere patet, Dum aliquis ignoranter per imaginem artificialem à malefica læditur: Instantia nō valet, quia aliud est à Dæmone per maleficam lædi, & aliud per ipsum Dæmonem absque malefica: quia Dæmon per se in effigie animalis tunc verbera suscipit, quando alteri sibi per pactum coniuncto infert. Et quando cum eius consensu, ad talem apparitionem sub tali forma & modo se ingessit. Vnde sic tantummodo noxiis, & sibi per pactum coniunctis nocere potest, & nullo modo innocentibus. Per maleficas autem, vbi Dæmones lædere quærunt, tunc etiam innocētes permissione Diuina in vltionem tanti criminis sæpè affligunt.

Verùm quòd etiam Dæmones per se interdum (Deo permittente,) & innocentes lædunt & dudum Iob sanctissimum lęserunt, sed ibi non fuerunt, nec vsus fuit Diabolus huiusmodi pręstigiosis apparitionibus provt in tali facto & per tale phantasma, cati quod animal perfidorum est appropriatum signum, sicut canis Prædicatorū in scripturis. Vnde semper mutuo sibi insidiantur. Et ordo Prædicatorum sub figura catuli latrantis, in primo fundatore aduersus hæreses præmōstratus fuit.

Monachi Prædicatores cōparantur canibus, Hæretici catis.

Præsumitur autem, quòd per secundum modum maleficæ illæ tres laboratorem inuaserūt, tum quòd primus modus non tantùm eis placuisset, tum quia secundus earum curiositati magis congruit.

In quo etiam talis ordo circa tria seruatus fuit. Primò quoad Dæmonum instantiam sollicitatæ super hoc fuerunt, & non Dæmones ad instantiam maleficarum. Sic enim sæpissimè ex earum fassionibus repertum est à nobis, quòd ad instantiam Dæmonum, eas continuè ad mala perpetranda infestantes, plura habent facere, & verisimile, quod de se non cogitassent, pauperem molestare. Causa autem quare Dæmones ad hoc sollicitabant, sine dubio extitit, quòd quia benè noscunt, vbi crimina manifesta, impunita remanent, amplius Deus offenditur, fides catholica dehonestatur, & ipsarum numerus amplius augmentatur. Secundò, habito earum consensu, Dæmones earum corpora localiter transtulerūt, ea facilitate, qua & spiritualis virtus præstantior corporali existit. Tertiò, quòd præstigiosa apparitione modo quo supra tactum est, in formas illas bestiales conuersæ ipsum laboratorem inuadere habuerunt, nec defensæ à verberibus, sicut vtique ea facilitate qua translatæ fuerant, eas defendere potuissent, sed verberari & verberatorem manifestari permiserunt, scientes illa flagitia per effœminatos viros, nullum zelum fidei habentes, remanere ob causas prætactas impunita.

Alludit quod legitur de quodam sancto viro, qui dum semel prædicantem Diabolum in forma sacerdotis deuoti in Ecclesia reperisset, & per spiritum ipsum Dæmonem agnouisset, esse verba sua obseruauit, & an benè vel malè populum informare attendebat: Et dum ipsum irreprehensibilem, & potius criminum obiurgatorem perpendisset, finito sermone accersito, dum causam super his quæreret, respondit: Ecce veritatem dico, sciens quòd dum auditores sint verbi & non factores, amplius Deus offenditur, & lucrum meum augmentatur.

Diabolus in forma sacerdotis prædicat.

CAPVT X.

De modo, quo Dæmones per maleficarum operationes homines interdum substantialiter inhabitant.

QVia in præcedenti capitulo tactū; qualiter Dæmones etiam capita hominum, aut alias partes corporis occupare & intrare & species interiores de loco

de loco ad locum mouere possunt. Dubitare quis posset, Anne ex toto homines ad instantiam maleficarum obsidere possent. Et de diuersis modis obsidendi absque maleficarum instātia. Vnde pro harum declaratione tria sunt declarāda.

Primò de diuersis modis possidendi. Secundò, quòd ad instantiam maleficarū diuina permissione Dæmones interdū omnibus illis modis possidēt. Tertiò, acta & gesta super hæc sunt deducēda.

De obsessis à Diabolo ob peccata.

Quoad primum, secluso illo generali modo, quo Diabolus in homine, cum quolibet peccato mortali habitat. De quo modo S. Thomas *quolib.*3. *quæst.*3. *sub dubio:* An Diabolus semper substantialiter hab[illegible]t in homine quandocumque peccat mortaliter. Causa dubitationis eius sit, quòd cùm Spiritus Sanctus semper habitet in homine cū gratia, iuxta illud 1. *ad Corinth.*3. Templum Dei estis, & spiritus Dei habitat in vobis: & gratiæ opponitur culpa, & opposita habent fieri circa idem.

Diabolus non potest illabi in animam.

Vbi etiam declarat, quòd quia inhabitare in homine, potest intelligi dupliciter. Vel quantum ad animam, vel quantum ad corpus. Et primo modo, cùm non est Diabolo possibile habitare in anima, eò quòd solus Deus menti illabitur. Nec iterum Diabolus ita est causa culpæ, sicut Spiritus Sanctus efficit in anima per se operando, ideò similitudo non valet.

Impiorum mens est sicut nauis sine gubernatore.

Quantum verò ad corpus, dicere possumus, quòd dupliciter Diabolus potest habitare in homine, sicut etiam dupliciter homines reperiuntur, vel in peccato, vel in gratia existentes. Primo modo, dicere oportet, quia ex quolibet peccato mortali homo seruituti Diaboli addicitur, in quantum Diabolus interdum exterius suggessit peccatū, vel quantum ad sensum, vel quantū ad imaginationem, ideò dicitur habitare in affectu hominis, cùm ad quemlibet motum tentationis mouetur, sicut nauis in mari sine gubernatore.

De arreptitiis.

Potest etiā Diabolus in homine substantialiter habitare, sicut patet in Arreptitiis: Et quia hoc magis pertinet ad rationē pœnæ quàm culpæ, vt patebit, & pœnæ corporales non semper cōsequuntur culpam, sed quandoq; peccantibus, & non peccantibus inferuntur. Ideò & in gratia & extra gratiā existentes, secundum altitudinē incomprehēsibilium iudiciorū Dei inhabitare substantialiter possunt: & hic modus possidendi, licet nō sit nostræ speculationis, ponitur tamen, ne alicui impossibile videatur, quòd etiam, Dei permissione, homines, à Dæmonibus ad instantiam maleficarum substantialiter interdum inhabitantur.

Possumus ergo dicere, quòd sicut quinq; modis Dæmones per se absque maleficis homines lædere, & possidere possūt, ita & omnibus illis modis ad instantiam maleficarū, cùm ex tunc, sicut amplius Deus offenditur, ita & maior sæuiendi in homines per maleficas Dæmoni permittitur facultas. Et modi perfunctoriè recitando hi sunt, dempto eo quod vexant aliquando in bonis formæ exterioribus: quòd aliquando etiam aliquos in propriis lædunt tantummodò corporibus: aliquando in corporibus simul & in potentiis interioribus. Aliquādo solùm tentant intus & extra. Alios vsu rationis ad tempus priuant. Alios velut bestias irrationales reddunt. De singulis dicamus.

Quinque causæ cur homines à Dæmonibus obsideantur.

Sed prius, quinque causas, propter quas Deus permittit homines possideri, præmittamus, quia ordinē seruare, materia postulat. Nam aliquando quis possidetur pro maiori suo merito. Aliquando pro alieno leui delicto, aliquādo pro suo veniali peccato, aliquando pro graui peccato alieno, aliquando pro magno facinore proprio. Et his omnibus de causis nulli dubium, quin & Deus ad instantiam maleficarum

Dæmones per epistolas & cilicium erecti. S. pater orat Deum vt à Diabolo possideatur.

per Dæmones etiam similia interdum permittat: & singula ex scripturis, & non per noua gesta tantùm probare expedit, cùm semper noua per antiqua roborantur.

Nam de primo patet in Dialogo Seueri, beati Martini charissimi discipuli, vbi fertur quendam Patrem sanctissimæ vitæ tanta dotatum gratia expellendi Dæmones, vt hi nedum verbis propriis fugarentur, sed etiam eiusdem Patris epistolis & cilicio,& cùm coram mundo,Pater esset celeberrimus,se tentari sensit vana gloria, cui vitio licet viriliter resisteret, tamen vt humiliaretur amplius, totis præcordiis Deum precabatur, quatenus quinque mensibus à Dæmone possideretur, quod & factum est. Nam eum statim possessum vinculari oportebat, & omnia applicare sibi Dæmoniacis communia. Finito autem quinto mense, prorsus & ab omni vana gloria, & à Dæmone liberatus est. Sed quòd hac de causa quis per maleficium alterius posset à Dæmone possideri, sicut factum fuisse non legitur, ita nec ad præsens affirmatur: licet vt præmissum est,incomprehensibilia sint Dei iudicia.

De secundo autem, quòd ex alieno leui delicto aliquis possidetur, ponit exemplum beatus Gregorius *de beato Eleutherio Abbate*, viro simplicissimo, qui cùm prope monasterium virginum pernoctaret, & ignoranti ordinauerunt ad suam cellam poni paruulum puerum qui omni nocte vexabatur à Dæmone. Sed eadem nocte Dæmone liberatus est ad patris præsentiam. Hic cùm rem didicisset gestam, & puer iam positus esset in monasterio sancti viri, & transactis multis diebus paulò immoderatè lætus de liberatione pueri, ait, ad confratres suos, Diabolus sibi cum illis sororibus iocabatur. Sed vbi ad seruos Dei venit, puerum vexare cœpit. Et per lachrymas & ieiunia sancti viri, & confratrum difficulter, sed eodem die liberatus fuit. Et quidem vbi ex alieno & leui delicto, quis innocens possidetur, non mirum si propter veniale proprium,aut propter graue alienum peccatum, aut etiam propter proprium facinus, aliqui etiam ad maleficarum instantiam per Dæmones possidentur.

Ob superbiam S. Eleutherij alius plectitur.

Nam & de proprio veniali peccato patet per Cassianum collatione abbatis Sereni primâ, dicentem de Mose. Moses, inquit,in eremo,cùm singularis & incomparabilis vir esset, ob reprehensionem vnius sermonis, quem contra abbatem Macharium disputans, paulò durius protulit, quadam scilicet opinione præuentus, diro confestim traditus est Dæmoni, vt humanas egestiones ori suo ab eo suppletus ingereret. Quod flagellum purgationis gratia Dominus intulisse videtur, ne scilicet in eo vel momentanei delicti macula resideret, patuit ex miraculosa curatione. Nam continuò abbate Machario in oratione submissa citius nequam spiritus ab eo fugatus abcessit.

Monialis non signãs se cruce in esu lactucæ à Diabolo possidetur

Simile videtur huic,quòd Gregorius *primo Dial.* refert de moniali, quæ lactucam comedit, non prius signo crucis se muniens, & per beatum Equitium patrem liberata.

De quarto etiam,videlicet pro alieno graui peccato aliquem possideri, ibidem refert beatus Gregorius *de beato Fortunato Episcopo*, qui dum Diabolum ab obsesso homine propulisset, serò idem Dæmõ in specie peregrini per plateas ciuitatis clamare cœpit: O virũ sanctum Fortunatum Episcopum, Ecce de hospitio me peregrinum proiecit, nec vbi quiescam inuenio. Tunc quidam cum vxore sua & filio sedens, peregrinum inuitauit ad suum hospitium, & quærendo causam expulsionis, est gauisus super derogatione sancti viri, quam à peregrino fictè audiuit. Exinde au

de autem Diabolus puerum inuasit & prunis iniecit:ac animum eius excussit. Sicque pater miser primum quem recepisset hospitio intellexit.

Et de quinta causa proprij facinoris magni, communiter tam in sacra scriptura, quàm in sanctorum passionibus legimus. Nam & sic 1. *Regum* 15. Saul inobediens Deo possessus est. Quæ omnia (vt diximus) tacta sunt, ne impossibile cuiquam videatur, ne ob facinorum maleficarum, vt aliqui etiam ad earum instantiam possideantur. Super quo vt diuersos modos possidendi intelligere valeamus, quoad secundum rem gestam in medium producamus.

Res gesta de maleficato obsesso.

Tempore siquidem Pij Papæ secundi, ante iniunctum inquisitionis officiũ, vnicè duobus Inquisitoribus talis accidit casus. Bohemus quidam de Dachono oppido, filium vnicum & sacerdotem sæcularem ob liberationis gratiam, quia obsessus erat. Romam vsque perduxit. A casu autem dum ego vnus ex Inquisitoribus, hospitium refectionis gratia intrassem, contigit, vt tanquam commensalis idem sacerdos cum patre ad tabulam pariter mecum consederet. Conuenientes autem, & mutuò (vt moris forensium est,) conferentes, idem pater pluries suspirans, & quòd prosperum iter compleuisset, à Deo omnipotenti optabat: cui ex intimis compatiendo, quænam sui itineris & causa tristitiæ esset, inquirere cœpi. Tunc ille, filio audiente, qui & mihi collateralis in mensa erat, respondit, Heu filium habeo à Dæmone obsessum, quem ob liberationis gratiam magnis laboribus & impensis hucvsque perduxi. Et ego, vbi nam filius esset, dum inquirerem, quòd mihi collateralis esset, indicauit. At territus ego paululum, & diligenter ipsum intuens, quòd cum tanta modestia cibũ sumeret, & ad quæque interrogata piè respõderet, hæsitare animo cœpi, quòd obsessus non esset, sed infirmitatis causa sibi aliquid accidisse obieci. Tunc filius rem gestam per se narrans, & qualiter quantoque tempore obsessus fuisset, indicauit. Mulier, inquit, quædam malefica hanc mihi infirmitatem contulit; rixanti enim contra eam ratione cuiusdam disciplinæ circa regimen curiæ, cùm eam durius increpassem, quia ceruicosę volũtatis erat, dixit, quòd post paucos dies haberem intendere his quæ mihi contingerent. Sed & Dæmon in me habitans hoc idem refert, quod maleficium sub quadam arbore positũ sit à malefica, quod nisi amoueatur, non potero liberari, sed nec arborẽ vult indicare. At ego nec minimam suis dictis fidem adhibuissem, nisi experientia me protinus edocuisset. Nam interrogatus à me de interuallo temporis, vt præter consuetum modum obsessorum tantæ suæ rationis esset capacitas, respondit: Vsu rationis tantummodò priuor, quãdo diuinis aut vacare aut sacra loca visitare voluero: Præcipuè autem Dæmõ ex suis verbis per me prolatis dixit. Quòd sicut maiorem displicentiam hactenus in sermonibus ad populum sibi fecisset, ita vt nullo modo me prædicare fineret, Gratiosus enim ex relatu patris prædicator extitit, & omnibus amabilis. At ego Inquisitor cùm de singulis certificare volebam per quindenam & vltrà ad varia sanctorum lumina ipsum deducere decreui. Præcipuè autem ad Ecclesiam Sanctæ Praxedis virginis, vbi pars statuæ marmoreæ, cui in sua flagellatione saluator noster alligatus fuerat, & ad locum in quo Petrus Apostolus crucifixus fuerat, in quibus locis horribiles eiulatus, dum exorcizabatur, emittebat iam asserens se velle exire, post paululum verò minimè. Et vt præmissum est, in omnibus moribus mansit sacerdos compositus, & sine omni nota, nisi dum exorcismi incipiebant, & illis finitis, dum stola de collo amouebatur, ex tunc iterum nec

 mini

minimum irrationabilem, aut inhonestum motum demonstrabat. Hoc dempto, dum Ecclesiam aliquam pertranseundo genua pro salutatione virginis gloriosæ flectebat: tunc Diabolus eius linguam in longum extra os suum emittebat: Et interrogatus, an non ab illo posset continere: respondit, hoc facere minimè valeo: sic enim vtitur omnibus membris & organis collo, lingua, pulmone, ad loquendum vel eiulandum, dum ei placet. Audio quidem verba, quæ sic per me & ex membris meis loquitur, sed resistere omninò non valeo, & quando deuotiùs orationi alicui insistere affecto, acriùs me impugnat, linguam emittendo. Et quoniam columna in Ecclesia sancti Petri exemplo Salomonis circumlata existit, per cuius virtutem plures licet à Dæmonibus obsedi, liberantur, eò quòd & Christus prædicando in templo illi se appodiasset, hic tamen occulto Dei iudicio liberari non potuit, alium modum pro sua liberatione sibi disponendo. Licet enim per integrum diem & noctem circa columnam inclusus mansisset, tamen sequenti die, post varios exorcismos super eum perlectos, dum circunstaret populus, & magnus fieret concursus: interrogatus, in qua parte columnæ se Christus appodiasset, tunc dentibus mordendo columnam, locum demōstrabat eiulans. Hic stetit, hic stetit. Vltimatim tamen dixit. Nolo exire. Et cùm interrogaretur, qua de causa? respondit, Propter Lombardos: Et interrogatus denuò, cur propter Lombardos egredi nollet. Tunc respondit in Italica lingua, (cùm autem infirmus sacerdos illud idioma ignoraret,) dicens: Omnes faciunt sic & sic, nominando pessimum vitium luxuriæ. At sacerdos post hoc me interrogando dixit Pater, quid sibi volunt hæc verba Italica, quæ ex ore meo protuli? cui, cùm indicassem, respondit: verba quidem audiui, sed intelligere non potui. Et quia, vt rei probauit euentus, hoc dæmonium erat de genere illo, de quo Saluator in Euangelio, Hoc genus dæmoniorum non eiicitur nisi in oratione & ieiunio: Ideò quidam venerabilis Episcopus per Turcas, vt fertur, à sede expulsus, piè illi compatiens, per totum quadragesimale tempus in pane & aqua, ieiuniis & orationibus, & exorcismis quotidie insistens, ipsum per Dei gratiam tandem liberauit, & ad propria cum gaudio remisit.

Columna Salomonis Romæ.

Diabolus monstrat locum vbi Christus acclinauerit docendo.

Super quo licet sine miraculo nullus in hac vita possit sufficienter disserere, quibus & quot modis Dæmon homines possideat, vel etiam lædat: possumus tamen dicere, quod quinque modis, dempto eo quod in rebus fortunæ exterioribus aliquando tamen lædunt. Nam aliqui in propriis tantummodò vexantur corporibus; aliqui in corpore simul, & in potentiis interioribus, aliqui in potentiis tantūmodò interioribus ad aliqui castigatione eorū, tempus tantummodò vsu rationis priuantur, aliqui verò velut bestiæ irrationabiles redduntur. Præfatū sacerdotem quarto modo possessū fuisse declaratur. Nam nec in rebus fortunæ, nec in proprio vexatus corpore fuit, prout cōtigit B. Iob, vbi Deus Dęmonē licētiasse manifestè scriptura super hoc tradit, dicēs ad Satan. Ecce, vniuersa quæ habet in manu tua sunt, tantum in eum ne extendas manum tuam, & hoc in res exteriores, in corpus verò postmodum ait: Ecce in manu tua est: veruntamen animam eius serua, id est, vitam eius ne auferas.

Quot modis Dæmō possidēdo vexet.

Potest etiam dici, quòd tertio modo, scilicet in potentiis animæ interioribus simul & corpore vexatus fuit, cum dicebat, vt *Iob.* 2. habetur: Ad Dominum si dicitur, consolabitur me lectulus meus, & releuabor, loquens mecum in strato meo terrebis me per somnia,

Iob etiam in anima à Satana affligebatur.

ſomnia, & per viſiones horrore concuties, Dæmone ſcilicet procurante, ſecundum Lyram & ſecundum *Thomam*. Terrebis me per ſomnia quæ ſcilicet dormienti apparent, & per viſiones, quæ ſcilicet apparent vigilanti ab vſu exteriorum ſenſuum alienato. Solent enim phantaſmata, informata diurnis cogitationibus, eſſe in terrorem dormientium. Et hæc reprobatur in eo ex infirmitate corporis. Vnde ſic conſolatione vndique ſecluſa, nil remedij videbatur Iob euadendi tot anguſtias niſi per mortem: horrore inquit concutiẽs. Quibus modis & maleficas homines lædere per Dæmones nemo dubitat, provt in ſequentibus patebit, qualiter per grandines in rebus fortunæ, & in corpora animalium & hominum læſiones inferunt.

Et tertius etiam modus lædendi eſt in corpore, & in interioribus potentiis, abſque priuatione vſus rationis. Patet ex earum operationibus, vt *ſuprà* tactum eſt, adeò mentes hominum ad illicitas affectiones incendunt quod neceſſariò etiam nocturno tempore ad amaſias per longa terrarum ſpatia currere habent, viſco carnalis amoris nimis illaqueati.

Poteſt adduci & illud quod in Haſſia oppido *Marburg*, contigiſſe dicitur de quodam obſeſſo etiam ſacerdote, dum in exorciſmis Dæmon interrogaretur, quanto tempore ſacerdotem inhabitaſſet. Reſpondiſſe fertur, ſeptem annis. Et cum exorciſta obiiceret: cùm vix per tres menſes eum vexaſti, reliquo tempore vbi eras? Reſpondit: In corpore ſuo me occultabam. Et ille, In qua parte corporis, vbi inquirebat, reſpondit, vt plurimùm in capite. Et denuò vbinam fuiſſet quando diuina celebraſſet, & ſacramentum ſumpſiſſet, requiſitus, dixit: Sub lingua eius me occultaui. Et ille miſer: qua temeritate ad præſentiam creatoris tui non aufugiſti, Tunc Dæmon. Nunquid ſub ponte ſe vnquam quis occultare poteſt, donec de ſuper vir ſanctus pertranſibit, dummodò greſſus non fixerit. Diuina tamẽ cooperante gratia liberatus fuit, ſiue verum ſiue fictitium protulerit cùm mendax ſit, & pater eius.

Vbi Dæmon lateat, quãdo Dæmoniacis præbetur ſacramentum.

Quartus modus applicatur ad præfatum poſſeſſum Romæ liberatum, ſub hac declaratione, quod Dæmon poſſit illabi corpori, licet non animæ, cum hoc ſoli Deo ſit poſſibile illa etiam corpori, non tamen infra terminos eſſentiæ corporis: hoc inquam declarat terminos eſſentiæ corporis.

Solus Deus poteſt animæ illabi.

Hoc inquam declarando habetur modus quo Dæmones ſubſtantialiter interdum in homine habitant & ad tẽpus tantum vſu rationis priuant. Et quidem hoc ſic declaratur. Nam dicere poſſumus, quod corpus habet terminos duplicis rationis, ſcilicet quantitatis & eſſentiæ. Vnde quando Angelus quicunque bonus vel malus operatur infra, terminos corporalis quantitatis, & ſic illabitur corpori operando circa potentias quantitatiuas, ſic etiam boni Angeli etiam imaginarias in bonis viſiones operantur. Nunquam autem dicuntur illabi eſſentiæ corporis quia non poſſunt illabi vt pars, neque ſicut virtus. Non ſicut pars, quia alia & alia eſt eſſentia vtrobique. Non ſicut virtus, quaſi dans eſſe quia ſuum eſſe habet pro creationem à Deo. Vnde & ipſe ſolus habet intrinſecam eſſentiæ operationem & conſeruationem quandiu placitum fuerit ſuæ pietati conſeruando.

Vnde concluditur, quod aliæ omnes perfectiones ſeu defectus loquendo de bonis, quoad perfectiones, de malis quoad defectus, quando operantur, ſi operantur circa corpus & partes eius, vt circa caput illa

Quomodo boni & mali ſpiritus animæ illabãtur aut circa eam operẽtur.

illabuntur tali corpori super terminos, videlicet quantitatis & quantitatiuas potentias.

Si verò circa animam, tunc iterum vterque extrinsecè operatur, sed modis diuersis. Et dicuntur operari circa animam, phantasmata illa seu species intellectui repræsentando, & non solùm ad iudicium sensus communis & sensum exteriorem. Ex quibus operationibus sequuntur tentationes à malis Angelis & affectiones & cogitationes malæ per indirectum operando versus intellectum. A bonis autem Angelis sequuntur illustrationes phantasmatum ad cognoscendum reuelando ab eis: vnde & talis diuersitas est quod boni Angeli etiam directè possunt imprimere in intellectu phantasmata illustrando. Mali autem neque illustrare dicuntur phantasmata, sed prius obfuscare. Item nec directè imprimere possunt, sed tantummodò indirectè, in quantum intelligentem necesse est phantasmata speculari.

Per hæc tamen etiam Angelus bonus non dicitur illabi animæ, licet eam illuminet: sicut nec dicitur superior Angelus illabi in inferiorem, licet eum illuminet, sed tantummodo extrinsecè operatur, & cooperatur modo, quo dictum est, vnde multò minus malus illabi potest.

Iudicium de priore obsesso sacerdote.

Et per hunc modum Dæmon sacerdoti corpus in tribus occupauit. Primò, quòd sicut illabi suo corpori potuit infra videlicet terminos corporalis quantitatis, ita caput suum occupauit substantialiter illud inhabitando. Secundò quod circa animam eius extrinsecè operari potuit, obfuscando intellectum, vt rationis vsum perderet. Ita etiam potuit vt sine intermissione, vel etiam interpellanti eum, quoad missionem rationis, vexare. Licet etiam dici potest, quòd ex dono Dei hoc habuerit sacerdos, vt non sine intermissione à Dæmone vexaretur. Tertiò quòd licet omnibus mentibus organis ad loquendum & voces ad formandum priuaretur, semper tamen ad verba, licet non ad sententiam verborum aduertentiam habuit. Qui modus obsistendi plurimùm ab aliis obsidendi modis differt, cum communiter obsessi leguntur sine intermissione à Dæmonibus affligi vt patet *in Euangelio*, tam de lunatico, cuius pater dixerat ad Iesum: Domine miserere filio meo, quia lunaticus est, & malè patitur. *Matth.* 17. quàm etiam de muliere illa, quam Satanas alligauerat 18. annis & erat inclinata, nec omninò poterat sursum aspicere. *Lucæ* 13. quibus etiam modis indubiè Dæmones diuina permissione ad iustitiam maleficarum vexare possunt.

CAPVT XI.

De modo, quo omne genus infirmitatis inferre possunt, & hoc in generali de grauioribus.

SEd & hoc, quòd non sit aliqua infirmitas corporalis, quæ à maleficis (Deo permittente) inferri non possit etiam si ad lepram vel epilepsiam se extendere habeat: Probari potest per hoc propter doctores nullum genus infirmitatis excipitur. Nam diligenter ea quæ superius tacta sunt, tam de virtute Dæmonum, quam ad malitiam maleficarum considerantur, nullam patitur hoc difficultatem. Nam & Nider, tam in suo *Præceptorio*, quàm etiam *Formicario*, vbi quærit: An malefici possint veraciter suis maleficiis homines lædere.

Et est quæstio absque exceptione alicuius infirmitatis, etiam quantumcumque incurabilis. Et vbi respondet, quòd sic, quærit consequenter, quibus modis, & quibus rebus.

Et

Et quoad primum respondet, vt supra ex prima quæstione primæ partis tractatus patuit. Probatur etiam per Isid. describentem maleficarum operationes 8. *Etym. cap. 9.* Malefici dicuntur ob facinorum magnitudinem, hi enim elementa concutiunt, scilicet opere Dæmonum ad tempestates concitandas, mentes hominum turbant, modis videlicet suprà tactis, vsum rationis, vel omnino impediendo, aut grauiter obfuscando. Subdit, & absque vllo veneni haustu, violentia tantum carminis animas interimunt, vitam videlicet auferendo.

Probatur etiam per S. Thom. *in 2. sent. circa dist. 7. & 8.* Et *in 4. dist. 34.* Et communiter per omnes Theologos *ibidem* scribentes, quòd malefici omnibus modis possunt procurare læsiones in hominibus & eorum rebus, cooperante Dæmone, in quibus Dæmon potest solùm lædere vel decipere, videlicet in rebus, fama, corpore, vsu rationis, & in vita: vult dicere, quod in illis, in quibus Dæmon per se absque malefica possit lædere, possit etiam cum malefica: imo ampliori facilitate propter maiorem Diuinæ maiestatis offensionem, vt *suprà* tactum est.

Satan se transformat in Siluanum Nazarenũ Episcopũ.

De rebus namque patet *Iob. 1. & 2.* vt *suprà* patuit. De fama patet in Legenda B. Hieronymi, vt refert Ioan. Andr. *in Hieronymiano*, quod Diabolus se transformauit in formam S. Siluani Episcopi in Nazareth, amatoris Hieronymi. Qui Dæmon primò fœminam nobilem nocte in lecto procare & prouocare cœpit ad luxuriam verbis, & deinde factis sollicitauit ad malum quæ cum clamaret. Dæmon sub specie sancti Episcopi sub lecto fœminæ se abscondit, vbi requisitus & inuentus per luxuriosa verba se mentitus est esse Episcopum Siluanum. In crastinum ergo sanctus vir, disparente Diabolo diffamatus est grauissimè: quæ diffamia tandem circa sepulchrum S. Hieronymi fatente Diabolo in obsesso corpore purgata est.

De corpore patet in Beato Iob, qui percussus fuit à Dæmone vlcere pessimo, quod exponitur de lepra. Refert etiam Sigisbertus & Vincent. *in spe. histo. lib. 25. c. 37.* quòd tẽpore Ludouici secundi Imperatoris in parochia Moguntina quidam Dæmon primò sæpè lapides iecit, & quasi malleo ad domos percussit. Et deinde publicè loquendo, furta prodendo, & discordias seminando plures inquietauit: deinde omnes contra vnum irritauit, cuius hospitium vbicunque manebat incendit: & ob illius peccata omnes pati affirmauit. Vnde tandem agros pro hospitio habere oportuit: propter quod cum presbyteri Litanias celebrarent, multos iactibus lapidum Dæmon vsque ad cruentationem læsit, aliquando quieuit, aliquando sæuiit, & per triennium ista continuauit quousque omnia ædificia ibi incendio consumpta sunt.

Iob fuit leprosus.

Item de nocumento vsus rationis, & vexatione interiorum sensuum, probatur ex professis & arreptitiis per Euangelicas etiam historias. Item de morte, & quòd de vita etiam quosdam priuat. Patet *Tobiæ 6.* de septem viris Saræ virginis occisis, qui propter luxuriosum affectum, & effrenem appetitum in virginem Saram eiusdem non erant digni matrimonio. Quare concluditur, quòd sicut per se, ita & amplius per maleficas, in omnibus nihil dempto hominibus nocere possunt.

Verum vbi quæritur, an huiusmodi læsiones sint potius Dæmonibus, aut maleficis imputandæ: Respondetur, quòd sicut propria & immediata actione Dæmones operantur, infirmitates immittendo, ita & ipsis principaliter sunt imputandæ; sed quia in contemptum & offensam creatoris simul & in perditionem animarum quærunt huius-

An læsiones Satanæ, vel maleficis ministris eius sint adscribendæ.

modi per maleficas exercere, ſcientes quòd per talem modum: ſicut Deus amplius irritauit, ita & amplius permittit eis poteſtatem ſæuiendi. Quia & de facto innumera maleficia perpetrantur, quæ non permitterentur Diabolo inferre hominibus, ſi per ſe ſolùm affectaret homines lædere quæ tamen permittuntur, iuſto & occulto Dei iudicio per maleficas propter earum perfidiam & Catholicæ fidei abnegationem.

Scopis aquam ſpargere excitat pluuiam.

Vnde & eis iuſto iudicio talia imputantur ſecũdariò, quantumcunque Diabolus ſit actor principalis Scopa ergo, quam mulier intingit aquæ vt pluat & ſurſum in aërem aquam ſpargendo, licet in ſe non cauſet pluuiam, nec poſſet mulier inde reprehendi, quia tamen ex pacto cum Dæmone inito, vbi iam vt malefica talia facit, licet Dæmon ſit qui pluuiam cauſat ipſa tamen merito inculpauit, eò quòd mala fide & opere Diabolo ſeruit, eius obſequiis ſe tradendo.

Per imaginem in aqua vel plumbo aliquem lædere.

Sic etiam quando imaginem ceream, vel ſimile ad maleficiandum aliquem maleficus facit: vel quando maleficio alicuius in aqua vel plumbo imago apparet, quicquid moleſtiæ infertur tali imagini, cùm tale experitur fieri imaginato, id eſt, homini maleficiato, puta punctura vel alia læſura quacumque licet læſio realiter inferatur imagini per maleficam vel alium hominem, & inuiſibiliter Dæmon maleficiatum hominem eodem modo lædit, meritò tamen maleficæ imputatur: quia ſine ea Deus nunquam læſionem inferre Diabolo permitteret, nec Diabolus per ſe lædere ipſum attentaſſet.

Quomodo Dæmones famã hominum lædant.

Sed quia dictum eſt de fama, in qua Dæmones per ſe homines lædere poſſunt, abſque maleficarum cooperatione: poſſet in dubium verti, an etiam Dæmones per ſe poſſent honeſtas mulieres infamare, vt tanquam maleficæ reputarentur, cum in earum effigie ad maleficandum aliquem appareret, vnde cõtingeret talem innocenter infamari.

Reſponſio: aliqua ſunt præmittenda. Primò, quia dictum eſt, Dæmonem nihil poſſe efficere abſque Diuina permiſſione, vt *in 1. part. operis, circa vltimam quæſtion.* patuit: etiam tactum eſt, quòd non eſt tanta permiſſio ſuper iuſtos, & in charitate exiſtentes, ſicut ſuper peccatores, in quos vtique ſicut maiorem habent poteſtatem, iuxta illud: Cùm fortis armatus, &c. ita vtique plura permittuntur à Deo in eorum afflictionem quàm ſuper iuſtos. Demum licet iuſtos in rebus exterioribus, vt fama & ſanitate corporis, lædere poſſunt, Deo permittente quia tamen ſciunt hoc eis cedere in augmentum meritorium, ideò minus eos lædere affectant.

Ex quibus dici poteſt, quod in hac difficultate reſpectus poteſt haberi ad diuerſa. Primò, ad diuinam permiſſionem. Secundò, ad hominem, qui cenſetur honeſtus, cum tales non ſemper ſunt in charitate exiſtentes, ſicut ſunt ſub honeſtate reputati. Tertiò ad facinus, in quo innocens debet infamari: quia illud ex ſua radice cuncta flagitia mundi excedit. Ideo dicendum, licet ex Diuina permiſſione quique innocens, ſiue in gratia conſtitutus, ſiue lædi non poſſit in rebus fortunæ & familia: habendo tamen reſpectum ad ipſum facinus & grauitatem criminis, (cum malefici ſic nuncupantur ob facinorum magnitudinem iuxta Iſid. ſæpè allegatum) dici poteſt, quòd hoc vt aliquis innocens prædicto modo à Dæmone infametur, fieri non eſt benè poſſibile, iterùm multis reſpectibus.

Nem innocens infamatur.

Primò, quia cùm infamare in vitiis, quæ abſque peccato expreſſo vel tacito inito cum Dæmone perpetrantur, vt ſunt furta, latrocinia, & actus carnales. Aliud ſit ab infamia ſuper vitia, quæ nullo modo poſſunt homini imputari, aut ab eo perpetrari, niſi ſuper actum

expreſſum

expressum cum Dæmone inito: qualia sunt opera maleficarum: quæ nisi virtute Dæmonum à maleficis perpetrantur, vt vbi homines, iumenta, aut terræ fruges maleficiantur, vnde & eis aliter imputari non possunt. Ideò licet Dæmon possit hominem de aliis vitiis infamare, de tali tamen vitio infamare, quod sine eo non potest perpetrari, non videtur benè possibile.

Prætereà hucvsque nunquam actum est, nec repertum, vt aliquis innocẽs sit per Dæmonem taliter infamatus & sic propter talem infamiam morti fuisset adiudicatus. Imò vbi tantummodò infamia laborat, talis nulla pœna punitur, nisi quod Canonica purgatio sibi indicitur, vt *in 3. p. operis circa secundum modum sententiandi maleficas* patebit.

Canonica purgatio.

Et licet ibi cõtineatur, quòd in casu, dũ in purgatione deficeret, pro reo esset habendus, adhuc tamen adiuratio sibi indiceretur antequam vlterius super pœnam relapsis debitam procederetur. Sed quia circa contingentia laboramus, quæ actu nunquam fuerunt perpetrata, nulli dubium quin & in posterum Diuina permissio fieri non permittat.

Prætereà & à fortiori, propter angelicam custodiam, quæ non permittit insontes in aliis criminibus minoribus infamari, vt in latrociniis & huiusmodi, minus permittet, imò fortius suæ custodiæ deputatum ab infamia talium flagitiorum præseruabit.

Nec valet, si quis acta per S. Germanum obiiceret, quando Dæmones in assumptis corporibus, & ad mensam consedentibus alias mulieres viris suis condormientibus, repræsentabant, hospitem illudentes, quasi illæ mulieres in propriis corporibus semper edentes & bibentes aduentarent, de qua etiam *suprà* mentio habita est. Quia nec ibi illæ mulieres excusantur, quasi innocentes omninò, sed quòd talia mulieribus sæpè accidunt: quod iuxta *cap. 26. q. 2. Episcopi* notatur. Vbi reprehenduntur tales, quòd dum in imaginaria solummodo illusione transferantur, putant se veraciter & corporaliter transferri, licet (vt *suprà* tactum est) etiam interdum corporaliter à Dæmonibus vehuntur.

Sed quod corporales infirmitates alias omnes, nulla dempta, Diuina permissione inferre possunt, de illo est præsens speculatio. Concludendo ex prænotatis, quòd sic: cùm nulla sit à Doctoribus exceptio, cui & rationẽ assentire oportet: cùm aliàs Dæmones sua naturali virtute cuncta corporalia excedunt, vt sæpè tactũ est. Acta denique & gesta per nos reperta hæc affirmant. Nam licet maior difficultas fortassis circa lepram aut epilepsiam oriri possit, an videlicet talia inferre possent, eò quòd huiusmodi tantummodò ex diuturnis præuiis interiorum dispositionibus & defectibus soleant oriri, nihilominus per maleficia interdum esse illata repertum est. Nam in Diœcesi Basiliensi in confinibus partium Lotharingiæ Alsatiæ, cùm quidam honestus laborator quædam verba data contra rixosam quandam mulierem protulisset, illa indignata minas adiecit quòd in breui se de eo vindicare vellet. Et ille licet parui pendisset, eadem tamen nocte sibi pustulam collo accreuisse sensit, fricando tamen paululum & tangens totam faciẽ inflatã & tunc factã cum collo persensit, in tantum vt horribilis specie lepræ etiam per totum appareret corpus, qui non distulit, sed quanto citius amicis & consulibus accersitis, rem gestam super comminatoria verba mulieris narrauit, & quòd sic mori ea fide & suspicione vellet, quod illa sibi arte magica eadem malefica intulisset. Quid plura? mulier capitur, quæstionibus exponitur, & crimen fatetur. At Iudex de modo & causa diligentius inquirens, respondit: Cùm me verbis opprobriosis

Lepram & epilepsiã à maleficis inferri.

Diabolus plus mali perpetrat quàm maleficæ iubeant.

homo ille aggressus fuisset, ego ita succensa, cum ad domum venissem, malignus spiritus causam tristitiæ meæ inquirere cœpit, cui cùm singula enarrassem, & vt me vindicare possem eidem insinuando instarem. Ille inquisiuit, dicens: Quid ergo vis, vt ei faciam? At ego respondi: Vellem vt inflatam faciem semper retineret: & sic ille abscessit, & illam infirmitatē vltra quàm petij homini intulit: ego enim quòd tali lepra eum percuteret, minimè sperassem vnde & incinerata fuit.

In diœcesi denique Constantiensi, inter Brisiacū & *Irenburg* leprosa quædam mulier multis referre solebat, nisi debitum vniuersæ carnis iam ab annis duobus persoluerit, quod simili de causa controuersiæ, quæ inter ipsam & quandam aliam mulierem mota fuisset, cùm de nocte domū egressa ante ostiū quid operis agere tentasset, ventus quidam calidus à domo alterius mulieris, quæ ex opposito domus suæ fuerat, eius faciem repentè insufflauit, vnde & subitò in lepram quam gestabat se incidisse asseruit.

Sufflando in faciem malefica leprâ lictorem infecit.

In diœcesi denique eadem & territorio Nigræ syluæ, malefica dum per lictorem super struem lignorum pro incendio sibi parato à terra eleuaretur, dixit: Dabo tibi mercedem: & sic insufflando in eius vultum, statim lepra horribili per totum corpus percussus, paucis ex pòst superuixit diebus. Horrenda eius facinora breuitatis causa obmittuntur: sicut & alia quasi innumera, super hæc recitari possent. Epilepsiam namque seu caducum morbum certis inflixisse per oua cum mortuorum corporibus subtumulata, præcipuè ex earum secta ex inhumatis, cum aliis earum cæremoniis, quæ recitanda non sunt: vbi in potu, vel cibo, alicui præbuerunt, sæpius à nobis repertum est.

Oua cum mortuis tumulata.

CAPVT XII.

Super modum, quo alias consimiles infirmitates in speciali hominibus inferre solent.

ALias denique infirmitates inflixisse, vt cæcitatem, vel acutissimos dolores & torsiones in corporibus hominum, quis enumerare potest? Tamen ex his, quæ oculis nostris perspeximus, & quæ vni ex Inquisitoribus innotuerunt, aliqua in medium producamus.

Eo in tempore, quo in oppido *Isburg* inquisitio super Maleficas fieret, hic inter alios deductus fuit casus. Nam honesta quædam persona, & vni ex familiaribus Archiducis matrimonio copulata in præsentia notarij, &c. secundùm formam iuris deposuit: & cum tempore suæ virginitatis cuidam ex ciuibus famularetur, accidit vt vxor illius graui dolore capitis langueret, pro cuius curatione cùm quædam mulier accessisset, & suis carminibus & certis practicis mitigare dolorem haberet: Ego, inquit, eius practicam diligenter obseruabam, perspexíque quod contra naturam aquæ fusæ in scutellam quandam, ipsa aqua in ollam aliam ascendisset, cum aliis cæremoniis quæ recitare opus non est, considerántque quòd ex illis dolor capitis in domina non mitigaretur, aliqualiter indignata, hæc verba ad Maleficam protuli: Nescio quid agitis, vos non facitis nisi superstitiosa, & hoc propter commodum vestrum. Tunc malefica statim subiunxit, an sim superstitiosa vel non, tertia die tu senties: quod rei probauit euentus. Nam tertia die manè me sedente, & fusum apprehendente, tantus dolor subitò corpus meum inuasit, Primò in interioribus vt non esset pars

Res gesta.

corpo

corporis, in qua non punctiones horribiles sentirem: Secundò non aliter mihi videbatur, nisi quòd continuè igniti carbones capiti meo superfunderentur: Tertiò in cute corporis, à vertice vsque ad plantas pedum, non fuisset spatium ad punctum acus, vbi non fuisset pustula alba sanie repleta, sicque in his doloribus eiulando, & tantummodò mortem optando vsque ad diem quartum restiti. Tandem maritus dominæ meæ, vt stabulum quoddam intrarem mihi iniunxit. At ego paulatim incedendo, eo præcedente, dum ante ostium stabuli eramus, Ecce, inquit ad me, pecia panni albi super ostium stabuli. At ego: Video. Tunc ille: Quantum potes, remoue, quia fortè melius habebis. Tunc ego quantum potui vno brachio me ad ostium tenente, cum altero peciam apprehendi. Aperias, (inquit dominus) & considera diligenter ibi reposita. Tunc vbi peciam solui, plura ibidem inclusa reperi, præcipuè autem grana quædam alba, ad modum quo pustulæ inerant corpori meo, semina quoque & legumina quorum similia nec edere poteram aut intueri cum ossibus serpentum, & aliorum animalium intuita sum. Et sic stupefacta, dum inquirerem à domino, quidnam agendum foret, vt in ignem cuncta proiicerem iniunxit. Proieci. Et ecce subitò non post horæ spacium, aut quartale, sed in momento, vt in ignem res illæ fuerant proiectæ, omnem sanitatem pristinam recuperaui. Et quia plura contra vxorem illius cui famulabatur fuerunt deposita, per, quæ suspecta non tam leuiter quàm & vehementer fuit habita, & præcipuè propter magnam familiaritatem cum maleficis habitam. Vnde præsumitur, quòd conscia de maleficio reposito, hoc viro indicauit, & deinceps modo præmisso, publicatum, sanitatem ancilla recuperauit.

Insuper aliud maleficium cuiusdam personæ, etiam mulieris, illatum in eodem oppido referre in detestationem tanti criminis expedit. Mulier quædam maritata, & honesta accessit, & iuxta iuris formam, vt suprà disposuit. Retrò domum, inquit, habeo viridarium (est & illi ortus contiguus vicinæ meæ.) Vnde cùm quadam die transitum fieri ex horto vicinæ ad viridarium meum, non absque damno perspexissem, stans in ostio viridarij, & apud me ipsam cõquerendo, & querulando, tam de transitu quàm & de dãno, vicina subitò superuenit, & an suspectam haberem, inquisiuit. At ego territa propter malam eius famam, nil aliud nisi hæc verba protuli. Gressus in graminibus damna demonstrant. Tunc illa indignata, quia ad eius fortassis beneplacitum me litigiosis verbis cum ea implicare nolebam, abscessit cum murmure, & verba quæ protulit licet audirem, tamen intelligi non potui. Post paucos verò dies ingens infirmitas mihi accidit cum doloribus ventris & acutissimis torsionibus à latere sinistro versus dextrum & viceuersa, quasi duo gladij aut cultri essent pectori infixi, & sic die noctuq; clamoribus omnes vicinos alios inquietaui: & confluentibus hinc inde pro consolatione, accidit vt lutifigulus, præfatam vicinam & maleficam adulterino flagitio habens in amasiam, simili modo visitationis gratia accedens, & infirmitati meæ compatiens, post verba consolatoria abcessit. Sequenti tamen die festinè rediit, & inter alia consolatoria subiunxit: Experimentum capiam, an ex maleficio ex vobis infirmitas acciderit, quòd si sic repertum fuerit, sanitatem vobis recuperabo. Accepto ergo plumbo liquefacto, & me in lecto decumbente, plumbum in scutellam aqua plenam supra corpus meum appodiãdo infudit, & vbi quædam imago & figuræ diuersarum rerum ex plũbo congelato apparuissent: Ecce inquit

Quomodo probetur an aliqua sit maleficiata.

quit, ex maleficio, hæc vobis contigit infirmitas. Et ſuper limen oſtij domus vna pars inſtrumenti malefícij continetur. Accedamus ergo & illis amotis melius ſentietis. Sicque maritus meus cum eo pariter ad tollendum maleficium accedunt: & lutifigulus limen eleuans, marito iniunxit, vt manum in foueam, quæ apparuerat, mitteret: & quæcunque inueniret, extraheret: quod & fecit: Nam primò imaginem quandam ceream in longitudine vnius palmæ, vndique perforatam, habentem duos acus ex aduerſo per latera, ad modum quo ipſa punctiones à ſiniſtro latere, vſque ad dextrum, & è conuerſo perſenſerat extraxit. Demùm pecias panniculorum diuerſas ac plurimas, tam in granis, quàm in ſeminibus, & oſſibus continentes, ſicque illis in ignem proiectis, ego quidem conualui, ſed non ex toto. Nam licet torturæ & punctiones ceſſaſſent, appetitúſque comedendi rediiſſet ex integro, tamen priſtinæ ſanitati vſque in præſens minimè ſum reſtituta. Vnde hoc, quòd priſtina ſanitas non rediret, Reſpondit: Sunt & alia inſtrumenta alibi abſcondita, quæ inuenire non valeo. Et qualiter tunc prima inſtrumenta repoſita agnouiſſet, dum inquirerem. Reſpondit; ex amore quo amicus amico reuelare ſolet, hæc cognoui: vnde dum alteram procabat, & mihi vicinam agnoui, ideò argumentum ſuper eam cœpi ſuſpicionis: hæc ægrota recitabat.

Sed ſi ſingula, quæ in illo duntaxat oppido reperta ſunt, recitare vellem, liber vtique foret conficiendus. Quanti enim cæci, claudi, aridi, & diuerſis irretiti infirmitatibus, iuxta formam iuris, ex vehementi ſuſpicione ſuper maleficas eis huiuſmodi infirmitates, in genere vel in ſpecie prædicentes, & quòd talia in breui ſentire haberent, vel ad dies vitæ, vel ad mortem ſtatim percipiendam. Et quòd ſecundum eorum dicta & auiſamenta cuncta accidiſſent, vel ad ſpecificatam infirmitatem, vel ad mortem aliorum. Quia enim terra illa vaſallis & armigeris abundat, & otia dant vitia: vbi interdum mulieres procabant, dum illas procatas abiicere, & alias honeſtas matrimonio ſibi copulare diſpoſuerunt, raro ſine vindicta ſuper maleficium inferendum, aut viro aut vxori, dum ſe ſpretas cernebant: thorus coniugalis perſeuerabat, non autem viris tantum quantum mulieribus: eò vt piè æſtimari poteſt illis interemptis, aut arefactis, priores amaſias procare haberent. Nobiles Tirolenſes taxat.

Nam & cocus quidam Archiducis, dum iuuenculam honeſtam & alienigenam duxiſſet, malefica eius amaſia in publica via aliis honeſtis perſonis audientibus, iuuenculæ maleficium & mortem prædixit, extenſa manu dicens. Non diù de tuo marito gaudebis. Statímque ſequenti die lecto decubuit, & poſt paucos dies debitum vniuerſæ carnis perſoluit, in extremis conteſtando. En ſic morior, quòd illa ſuis maleficiis, Deo permittente, me interemit, & vtique pro meliori Deo ſibi alias nuptias in cælo diſponente.

Sic denique per maleficia miles quidam, vt publica fama teſtatur, interemptus fuit, ſic & alij plures, quos recitare omitto.

Inter quos & domicellus quidam, dum ad nutum amaſiæ ſecum pernoctare volebat, & per famulum ſuum, quòd ea nocte ſecum certis negotiis præpeditus, pernoctare non poſſet, ei indicaſſet. Illa indignata famulo iniunxit. Dicas domicello, non diu me vexabit: ſicque & ſequenti die infirmatus, poſt paucos dies ſepultus.

Sunt & tales maleficæ quæ Iudices ſolo aſpectu & oculorum intuitu maleficare ſciunt, quòd etiam nullam moleſtiam eis inferre publicè ſe iactantes: ſed vt quibuſcunque pro Oculi maleficarum Iudices corrumpunt.

crimi

criminalibus causis detentis, & grauissimis tormentis pro dicenda veritate expositis, taciturnitatem inferre sciunt, quòd nunquam eorum facinora detegere poterunt.

Sunt & quæ imaginem crucifixi flagellis & cultris impingendo, ob maleficia perpetranda, cum turpissimis verbis, contra gloriosissimæ virginis Mariæ puritatem, & nostri Saluatoris ex eius intemerato vtero natiuitatem dehonestauerunt: Verba illa, & singulos actus recitare non expedit, cùm nimis sint piorum aurium offensiua in scriptis tamen redacta & reposita sunt: prout baptizata quædam Iudæa & alias iuuenculas induxerat, quarum vna Vualburgis nomine eodem anno in extremis posita, dum à circunstantibus ad confessionem peccaminum hortaretur exclamauit: Corpus & animam tradidi Diabolo, nec spes mihi adest veniæ, & sic defuncta.

Protestatio authoris. Singula hæc non ad ignominiam, sed ad laudem & gloriam illustrissimi Archiducis conscripta sunt, cùm reuera vti Catholicus princeps & præcipuus zelator in exterminium earum cum assistentia reuerendissimi Ordinarij Brixiensis, non mediocriter laborauit. Recitata autem potius in detestationem & odium tanti criminis, vt quæ iniurias hominum vlcisci non desistunt: quomodo iniurias creatoris & fidei contumelias, etiam non habendo ad temporalia damna respectum, sufferre possunt. Omnium enim eorum hoc præcipuum fundamentum fidei videlicet abnegatio existit.

CAPVT XIII.

Super modum, quo obstetrices maleficæ maiora damna inferunt, dum infantes aut interimunt, aut Dæmonibus execrando offerunt.

NEc prætereundum est de nocumentis à maleficis obstetricibus pueris illatis. Et primò, quomodo interimunt. Secundò, quomodo Dæmonibus offerendo execrant. In diœcesi namque Argentinensi & oppido Zabernio mulier quædam honesta, ac beatissimæ virgini Mariæ plurimùm deuota, hunc casum referre sibi accidisse, singulis eius hospitium quod publicè tenet, nigram habens Aquilam pro intersigno, frequentantibus commemorat. Res gesta Tabernis Alsaticis. A viro, inquit, legitimo, sed iam defuncto imprægnata, vbi dies pariendi appropinquarent, mulier quædam obstetrix, vt ipsam ad obstetricandum puerum acceptarem, importunè instabat. At ego conscia de eius infamia, licet aliam mihi assumere decreuissem, verbis tamen pacificis, quasi suis annuere vellem petitionibus, me simulabam. Adueniente autē tempore partus, cùm aliam obstetricem conduxissem, illa prior indignata, quadam nocte cameram meam, euolutis vix octo diebus, cum duabus aliis mulieribus ingreditur, & lecto appropinquantes, in quo iacebam, cùm maritum meum, qui in altera dormiebat camera vocare voluissem, singulis membris, & lingua ita remansi viribus destituta, quòd dempto visu cum auditu, nec perdicam mouere potuissem. In medio ergo illarum duarum stans malefica, hæc verba protulit: Ecce, hæc pessima mulierum, quia in obstetricem me recipere noluit, impunè non transibit. Et cùm aliæ duæ à latere stantes, pro ea supplicarent, dicentes: tamen nunquam

alicui

alicui ex nostris nocuit: malefica subiunxit: Hanc mihi quia displicentiam fecit, suis intestinis aliqua immittere volo, sic tamen, quòd infra dimidium annum nullos propter vos dolores sentiret, sed illo euoluto satis cruciabitur: accessit ergo & ventrem cum manu tetigit, mihique videbatur quasi intestinis extractis, certas res, quas tamen videre non potui, intromittere. Illis ego abeuntibus, cùm vires ad clamandum recuperassem maritum quam ocius vocaui, & rem gestam denudaui. Cùm autem ille causam puerperio assignare vellet, dicens: Vos puerperæ plurimis illusionibus & phantasiis laboratis: nec quoquomodo dictis meis fidem adhibere volebat, adiunxi: Ecce spatium pro anno dimidio mihi donauit, quo elapso, si nulli cruciatus superuenient, dictis tuis fidem adhibebo. Consimilia denique verba filio clerico, qui & pro tunc Archidiaconus ruralis erat, protulit, cùm & ipse visitationis gratia illo die eam frequentasset. Quid plura? sex mensibus ad punctum euolutis, internorum viscerum tortura subitò ipsam tam dira inuasit, vt nec diebus, nec noctibus, à clamoribus omnes inquietando abstinere potuisset. Et quia (vt præmissum est deuotissima virgini & reginæ misericordiæ extitit: in pane & aqua, singulis Sabbatinis diebus ieiunando, & ideò & per ipsius suffragia credidit se liberari. Vnde & quadam die, vbi opus naturæ perficere volebat tunc omnis illa immunditia à corpore prorupit: & aduocans maritum cum filio, dixit: Suntne res istæ phantasticæ? nónne dixi, post dimidij anni spatium veritas cognoscetur? Aut quis vidit vnquam spinas, ossa, simul etiam ligna me comedisse? Erant enim spinæ rosarum, in longitudine vnius palmæ, cum aliis variis innumeris rebus immixtæ.

Maleficæ figũt acus in capita infantum.

Insuper (vt *in prima parte operis*) ex illius famulæ reductæ ad præsentiam in Brisiaco confessione patuit, maiora damna fidei circa hanc hæresim maleficarum ab obstetricibus inferri, quod etiam quarundam confessio, quæ postmodum incineratæ fuerunt, luce clarius demonstrauit.

Nam in diœcesi Basiliensi, & oppido *Dann*, quædam incinerata fassa fuerat, vltra quadraginta pueros necasse, per modum talem, vt quando ex vtero egrediebatur, acum capitibus eorum per verticem vsque in cerebrum infigeret.

Altera denique in diœcesi Argentinensi, pueros absque numero, puta quia de numero non constabat, se interemisse fassa fuerat: taliter autem fuit deprehensa. Nam vbi ex vno oppido in aliud, causa obstetricandi mulierem quandam vocata fuisset, officio suo completo, dum ad propria redire volebat, vbi portam oppidi exiuit, casu brachium pueri recenter nati ex linteo, quo præcincta erat, cui & inuolutum brachium fuerat, ad terram cecidit, quo viso ab eis qui infra portam sedebant, dum illa præterisset, leuatam è terra, vt putabant, peciam carnis, cautius intuebantur, & cùm non petiam carnis, sed brachium pueri per articulos membrorum agnouissent, consilio cũ præsidentibus habito, & inuento, quòd infans ante baptismum decesserat, brachióque careret, malefica capitur, quæstionibus exponitur, & crimen detegitur, sicque, vt prædictum est, absque eius numero, se infantes interemisse cognouit.

Malefica obstetrix brachia natis infantibus aufert.

Qua autem de causa vtique præsumendum quod ad instantiam malignorum spirituum etiam eis interdum inuitis talia facere coguntur. Nouit enim Diabolus, quòd ab introitu regni cœlestis, propter pœnam damni, aut originale peccatum tales pueri sequestrantur. Vnde etiam diutius finale iudicium protrahitur,

Infantes non baptizati sequestrantur à regno cœlorum.

protrahitur, sub quo æternis cruciatibus deputabuntur, cum eo tardius numerus electorum completur, quo completo mundus consummabitur: & vt in præmissis tactum est, suasu Dæmoniorum ex huiusmodi membris vnguenta, earum vsibus accommoda, conficere habent.

Vnguenta ex carnibus infantum.

Sed & hoc horrendum facinus silentio prætereundum in detestationem tanti criminis non est. Nam vbi infantes non interimunt, tamen illos Dæmonibus execrando per hunc modum offerunt. Nato enim infante obstetrix, vbi puerpera malefica per se non existit, tunc quasi quid operis pro infantis refocillatione actura, ipsum extra cameram deportat, & sursum eleuans principi Dæmoniorum, scilicet, Lucifero & omnibus Dæmonibus immolat: & hoc in loco coquinæ super ignem.

Maleficæ infantes offerunt Diabolo.

Et (vt quidam retulit) cùm perpendisset vxorem suam tempore partus, præter consuetum modum puerperarum nullam ad se ingredi mulierem permitteret, nisi duntaxat filiam propriam, quæ obstetricandi officium gerebat, causam huiuscemodi experiri volens, latenter se illo in tempore in domo occultabat. Vnde & ordinem sacrilegij, & Diabolicæ immolationis, modo prædicto perpendit: cum eo quòd, vt sibi videbatur, per appendiculi instrumentum, in quo ollæ suspenduntur, infans non fultus humano auxilio, sed Dæmonum, sursum vehebatur. Vnde mente consternatus, cum & horrenda verba per Dæmonum inuocationem, & alios ritus nefandissimos persensisset, subitò vt infans baptizaretur acriùs institit & cùm ad aliam villam, in qua parochialis erat Ecclesia, deferendus esset, & per pontem super flumen quoddam pertransire haberent, ille euaginato gladio super filiam, quæ infantem gerebat, irruit, dicens, aliis duobus sibi adiunctis audientibus: Nolo vt infantem per pontem deferas, quia aut per se pontem gradietur, aut tu in flumine submergeris. Quia perterrita, cum aliis quæ aderant mulieribus, & anne compos esset rationis inquirentes, (res enim gesta cunctos alios latebat, demptis duobus viris sibi coniunctis.) Tunc ille: Pessima mulierum, arte tua magica scandere pendiculum infantem fecisti, fac & iam, vt nullo deferente pontem pertranseat, aut in flumine te submergam. Sicque coacta, puerum super pontem posuit: & arte sua Dæmonem inuocans, subitò ex altera parte pontis infans cernitur. Baptizato ergo puero, & ad propria rediens cùm iam per testes filiam de maleficio conuincere poterat, provt plurimum facinus oblationis minimè probare potuisset, eò quòd ipse vnicus illi sacrilego ritui interfuisset, apud Iudicem post tempus purgationis, filiam cum matre accusat, & pariter incinerantur, & facinus de sacrilega oblatione, quod per obstetrices fieri solet, detegitur.

Sed hic dubium oritur: Quid ne operis aut efficaciæ talis sacrilega oblatio in huiusmodi pueris efficere valeat. Ad quod dici potest, quòd sicut triplici ex causa Dæmones efficiunt, ita & ad tria nefandissima hæc eis deseruiunt. Nam primò ex superbia eorum, quæ quia semper ascendit, iuxta illud, Superbia eorum qui te oderunt, ascendit; semper quærunt quantum possunt, diuinis, rebus & cæremoniis se conformare, vt sic sub specie boni apparentis facilius decipiant. Sic enim & virgines, pueros, mares vel fœminas expetunt à magis, vbi in speculis vel vnguibus maleficorum furta sublata, vel alia occulta habent manifestare, licet per corruptos idem ostendere valerent, sed tamen vt fingat, se falsè castitatem amare, quam tamen odit. Cùm castissi

Cur maleficæ offerant infantes Diabolo.

Cur Satan odio habeat virginitatem.

castissimam virginem summè odit, eò quòd caput eius contriuit. *Gen.* 3. Vnde sic animas maleficorum & eius credentium per infidelitatis vitium, sub specie virtutis decipiunt. Tertiò, vt ipsa perfidia maleficarum amplius in sui augmentum crescat, dum à cunabulis sibi dicatas maleficas seruant.

Ex his efficit hæc sacrilega oblatio tria in puero. Primò, quòd sicut exterior oblatio fit in rebus sensibilibus Deo, puta in vino, pane, terræ frugibus, & hoc in signum debitæ subiectionis & honoris, iuxta illud *Eccl.* 25. Non apparebis in conspectu Domini Dei tui vacuus. Quæ etiam res aliis postmodum profanis vsibus nullo modo applicari debent, nec possunt. Vnde & 10. *q.* 1. Damas. Papa dicit, oblationes quæ intra Ecclesiam offeruntur, sacerdotibus tantummodò pertinere, sic tamen, vt non solùm eas in suos vsus conuertant, sed vt fideliter dispensent, partim ad ea, quæ ad cultum diuinum pertinent, & partim etiam in vsus pauperum conuertant. Ita & talem puerum Diabolo in signum subiectionis & honoris oblatum, Diuinis vsibus applicari, dignæ & fructuosæ subiectionis causam, pro se quàm pro aliis, quomodo est possibile hoc à Catholicis fieri.

Quomodo liberi portent peccata parentū.

Quis enim dicere potest, materna scelera seu aliena peccata, quoad punitionem, non redundare in filios. Fortassis ille qui dictum propheticum attendit: Filius non portabit iniquitatem patris. Sed quòd de illo passu. *Gen.* 20. Ego Dominus zelotes, visitans peccata patrum in filios, vsque in tertiam & quartam generationem? Est enim hæc vtriusque sententia, vt prima intelligatur de pœna spirituali in iudicio poli sine Dei, & non in iudicio fori. Et est pœna, quæ principaliter tangit animam, siue sit pœna damni, vt priuatio gloriæ, siue pœna sensus, id est, crucificationis ignis infernalis. His enim pœnis nunquam punitur aliquis sine culpa propria, vel contracta, quantum ad originale, vel commisso quantum ad actuale peccatum.

Secunda verò auctoritas, quia intelligitur de imitatoribus paternorum scelerum, vt Gratianus exponit 1. *q.* 4. §. *quibus*. Vbi etiam dat alias expositiones, ideò aliis pœnis quibuscunque in iudicio Dei punitur quis, non solùm pro culpa sua commissa, vel committenda, vt scilicet euitetur, sed etiam pro culpa alterius.

Nec valet si dicatur, quòd tunc punitur sine causa, & sine culpa, quæ debet esse causa pœnæ. Quia iuxta regulam iuris sine culpa nisi subsit causa, non aliquis puniendus. Vnde & dicere possumus, semper quòd superest causa etiam iustissima, licèt nobis ignota. 24. *q.* 4. Augustinus. Et si super actionem facti profunditatem iudiciorum Dei penetrare non possumus verumtamen verum scimus esse, quod dixit, & iustum esse quod fecit.

Et tamen distinctio in pueris oblatis eò, quòd loquendo de innocentibus, quia non per matres maleficas, sed per obstetrices Dæmonibus offeruntur, & rapiuntur occultè, vt dictum est suprà ab amplexibus & vtero honestæ matris, quòd tales innocentes non adeò deseruntur, vt imitatores efficiantur tantorum scelerum, sed imitatores paternarum virtutum, hoc piè credendum est.

Secundum quod efficit hæc sacrilega oblatio est, quòd sicut in oblatione, qua homo seipsum Deo offert in sacrificium, recognoscit Deum suum principium & finem: quod quidem sacrificium dignius omnibus sacrificiis aliis exterioribus ab eo impensis, iuxta illud: Sacrificium in Deo spiritus contribulatus, &c. Et hoc quoad principium creationis & finem glorificationis.

nis. Ita & ipsa malefica puerum offerens Diabolo, eius animam & corpus, tanquam suo principio & fini damnationis æternæ commendat, vnde & non nisi miraculosè à solutione tanti debiti liberari poterit.

Solet & quædam historia, imò & plures recitari, de pueris ex materno vtero Dæmonibus improuisè, ex aliqua passione, & commotione mentis à matribus oblatis, & qualiter cum maxima difficultate in adulta ætate à Dæmonum iurisdictione, quam Diuina permissione sibi vsurpauit, liberari poterunt, de quibus liber exemplorum beatissimæ virginis Mariæ refertus noscitur. Specialiter & de illo, qui per summum Pontificem, dum liberari è vexationibus Dæmonum non poterat; missus tandem ad quemdam virum sanctum in Orientalibus partibus degentem, cum magna adhuc difficultate per intercessionem ipsius gloriosissimæ virginis, ab illa iurisdictione ereptus fuit.

Quomodo oblati Dæmonibus liberentur.

Liber exemplorum Beatæ Mariæ.

Vnde si in vltionem vnius improuisæ non dico oblationis, sed exhibitionis, vbi mater ex indignatione duntaxat, super copulam carnalem viro exhibendam cum dixisset maritus, spero inde fructum prouenturum, & illa replicans: Sit fructus ille Diabolo datus, tanta seueritas diuinæ punitionis patuit: quanta creditur sæuire, vbi tantæ Diuinæ maiestatis cernitur offensa.

Tertium quod hæc sacrilega oblatio efficit, est habitualis inclinatio ad huiusmodi maleficia hominibus, iumentis, & terræ frugibus inferenda. Huius ratio assignari potest ex his, quæ secundum Thom. *in 2. q.* 108. super punitionem temporalem, qua aliqui propter alienas culpas puniuntur, deducuntur. Dicitur enim quòd quia filij sunt secundum corpus res quædam patris, & serui & animalia, res dominorum. Et cùm aliquis sit puniendus in rebus suis omnibus, ideò & filij pluries pro parentibus.

Cur filij pro parētibus puniantur.

Et differt hæc ratio ab illa, quæ suprà tacta fuit de peccatis patrum: quia Deus visitat filios vsque in tertiam & quartam generationem, quia (vt ibi tactum est) hoc intelligitur de imitatoribus paternorum scelerum. Hæc autem ratio concludit de punitione filiorum pro parentibus, vbi non imitantur paterna scelera in actu per mala opera, sed tantum in habitu. Sic enim & filius, natus ex adulterio Dauid, mortuus fuit quàm citius: Et animalia Amalechitarum iussa sunt interfici. Quamuis & huiusmodi sit ratio mystica, vt habetur 1. *part. q.* 4. §. *paruulos*.

De oblationibus liberorum Deo vel Dæmoni.

Ex quibus omnibus non inconuenienter dicitur, quòd huiusmodi pueri semper ad maleficia perpetranda vsque in finem vitæ inclinantur. Sicut enim Deus suam oblationem sanctificat, vt sanctorum gesta demonstrant, vbi parentes sobolem ex eis procreandam Deo dicassent: vtique & Diabolus suam oblationem inficere non cessat: Ex veteri & nouo Testamento quasi innumera possent gesta deduci. Sic enim plures Patriarchæ & Prophetæ, vt Isaac, Samuël, Samson. Sic etiam Alexius, Nicolaus, & alij innumeri, gratiis plurimis ad sanctitatem vitæ fuerunt prouenti.

Maleficæ totā progeniem inficiunt.

Experientia denique demonstrat, semper filias maleficarum cum consimilibus tanquam imitatrices maternorum scelerum esse diffamatas: imò & totam quasi progeniem esse infectam. Et huius quidem & omnium præcedentium ratio, quia superstitem semper habent relinquere, & in augmentum illius perfidiæ summis conatibus ex pacto cum Dæmone inito tendere. Vnde enim contingere posset, quòd sæpissimè repertum est, puellas impuberes, octo vel decem annorum tempestates & grandines concitasse,

nisi ex tali pacto sub tali oblatione sacrilega Diabolo per matrem Maleficam infantem execrasse. Nec enim per se pueri talia ex fidei abnegatione provt adultæ maleficæ principio facere habent, efficere possent: cum nec alicuius fidei articuli fortassis notitiam habent. E quibus gestis aliqua in medium producamus.

De puella octo annorum, sciente pluuias & grandines excitare.

In partibus enim Sueuiæ, dum quidam villanus segetes in campis cum filia paruula vix octo annorum conspicere decreuisset, & propter siccitatẽ terræ pluuiam apud se ruminans & conferens optasset dicens: Heu quando veniet pluuia? Puella audiens verba patris, ex simplicitate animi dixit: Pater si pluuiam desideras, faciam quòd citò veniet. At pater: Vnde hæc tibi, noscisne pluuiam procurare. Respondit puella: vtique, & nedum pluuiam, sed & grandines, & tempestates concitare scio. Et patet: Quisnam te docuit? Respondit mater mea, verùm quod mihi inhibuit ne alicui indicarem. Tunc iterum pater. Et quomodo te docuit? Respondit, me misit vni magistro, quẽ omni hora, ad quæcunque petita habere possum. At pater, Vidistine illum? Respondit, vidi interdum viros introeuntes & exeuntes ad matrem & cum interrogassem, quinam essent respondit. Sunt nostri magistri quibus & te tradidi & commisi, magni fautores & diuites. Territus pater anne illa hora grandinem excitare posset, inquisiuit. Et puellam. Vtique si modicum aquæ habuero, faciam. Tunc pater puellam per manum ad torrentem deduxit, Fac, inquit, sed tantummodo super agrum nostrum. Tunc puella manus in aquam misit, & in nomine sui magistri, iuxta doctrinam matris mouit: Et ecce tantummodo pluuia agrum illum perfudit. Quod cernens pater, fac, inquit & grandinem, sed tantummodo super vnum ex agris nostris. Quod cum iterum puella fecisset, pater de experientia certificatus, vxorem apud Iudicem accusauit quæ capta & conuicta, incinerata fuit, & filia reconciliata & Deo dicata, amplius illa efficere non potuit.

CAPVT XIV.

Sequitur super modum quo iumentis malefica varia nocumenta inferunt.

Numquid Deo cura de bobus.

VTique à fortiori, cum Apostolus dicat, Nunquid Deo cura est de bobus, volens per hoc innuere, quòd licet omnia subsint diuinæ prouidentiæ, tam homines, quam iumenta, vtrosque iuxta modulum suum seruans, vt *Psal.* ait: Filij tamen hominum sub regimine & protectione alarum amplius gubernantur. Si inquam, homines Diuina permissione, per maleficos affliguntur, innocentes, iusti, & peccatores, parentes denique in filiis quæ res sunt pertinentes ad eos. Cum etiam iumenta terræque fruges, similiter de rebus hominum existant vtique & super illos varia nocumenta posse à maleficis inferre nemo dubitare Diuina permissione concurrente præsumat, Sic denique nec minima reperitur villula, vbi mulieres mutuò vaccas inferre, lacte eas priuare, & sæpissimè interimere non cessant.

Quomodo maleficæ lacte priuent.

A minimo autem nocumento inchoando, quod de priuatione lactis æstimari potest. Si de modo, quo id efficere valeant, quæritur: Responderi potest, quod quia secundum Albertum *3. de anima.* Lac de natura sit menstrui in quolibet animali: sicut etiam fluxus alius in fœmina, vbi non restringitur talis fluxus aliqua infirmitate, tunc restringitur aut aufertur interdum maleficiali opere: Ex conditione autem naturali lac restringitur post conceptum fœtum. Ex infirmitate vero

vero accidentali, ſicut pluries ex comeſtione alicuius herbæ quæ ex natura lac reſtringere habet & vaccam alterare.

Ex maleficio autem talia procurant variis modis. Quædam enim nocturnis temporibus & ſacratioribus, vtique ex inductione Diaboli, ob maiorem offenſam diuinæ maieſtatis, in quocunque angulo domus ſuæ ſe collocant, vrceum inter crura habentes, & dum cultrum vel aliquod inſtrumentum in parietem aut columnam infigunt, & manus ad mulgendum apponunt, tunc ſuum Diabolum, qui ſemper eis ad omnia cooperatur, inuocant, & quod de tali vacca, & tali domo, quæ ſanior, & quæ magis in lacte abundat, mulgere affectat, proponit, tunc ſubitò Diabolus ex mammillis illius vaccæ lac recipit,& ad locum vbi malefica reſidet, & quaſi de illo inſtrumento fluat, reponit.

Ex cultro lac mulgere.

Hæc quidem populo prædicando, nemo propterea ex eis informatur: quia quantumcumque quis Dæmonem inuocare, & per nudam inuocationem hæc ſe poſſe efficere æſtimaret, ſeipſum deciperet, quia caret fundamento illius perfidiæ, quia ſcilicet homagium non præſtitit, & fidem non abnegauit. Hæc ideò poſui, cum plures hæc & alia, quæ poſita ſunt, æſtimant populo non eſſe proponenda propter periculum informationis cum ſit impoſſibile, aliquem per prædicatorem poſſe informari ratione tacta. Potiùs autem ſunt in deteſtationem tanti criminis, & vt Iudices in vltionem tanti ſceleris ſcilicet, fidei abnegationis, amplius inardeſcant ſunt prædicanda: Licet non ſemper: plus etiam ponderant ſeculares huiuſmodi temporalia damna, cùm magis terrenis implicantur affectionibus quàm ſpiritualibus, vnde & cum eis talia poſſe fieri affirmantur, in punitionem ipſorum amplius ſæuiunt: ſed tamen aſtutiam Diaboli quis explicare poteſt.

Noui illos in quadam ciuitate conſtitutos, qui dum tempore Maij butyrum Maicum comedere affectarent, eis in itinere exiſtentibus & in prato circa torrentem conſedentibus, vnus ex eis, qui pacto cum Dæmone per antea ſiue tacito ſiue expreſſo inito, dixit. Ego optimum butyrum Maicum procurabo. Et ſtatim depoſitis veſtimentis & torrentem intrans non ſtando, ſed ſedendo contra aquæ fluxum dorſum vertebat, & cæteris conſpicientibus, ipſe dum certa verba protuliſſet, & aquam manibus poſt tergum mouiſſet, poſt paululum butyrum formatum ad modum quo villanæ tempore Maij vendere in foro ſolent, in magna quantitate apportauit, & aliis guſtantibus, optimum fuiſſe butyrum affirmarunt.

Butyrum Maicum ex aqua formare.

Qua ex re colligitur, primò hunc de ſua practica fuiſſe certum, vel quia merè Maleficus per expreſſum pactum cum Dæmone initum, vel quia per tacitum pactum nouerat ſibi Diabolum ad vota affuturum. Siquidem primùm tunc non indiget diſcuſſione, quin verus Maleficus fuerit. Si autem ſecundùm: tunc vſus ſuffragio Diaboli fuit, eò quòd ſibi oblatus & execratus à matre vel obſtetrice fuerit.

Quòd ſi quis obiiceret, Diabolum fortaſſe apportaſſe butyrum ſine aliquo pacto tacito vel expreſſo ac etiam, abſque oblatione aliqua. Reſpondetur, quòd nunquam aliquis vtitur ſuffragio Diaboli in conſimilibus operibus ſine eius inuocatione: quia ipſo facto, cum quis Dæmonis auxilium petit contra fidem vt apoſtata agit. Iuxta determinationē Doctoris *in ſent. diſt.8.ſuper difficultatem*: Vtrum auxilio Dæmonum vti, ſit apoſtaſia à fide. Nam licet cum aliis Doctoribus Albertus Magnus cōcordet, tamen magis expreſsè dicit, quòd ſemper in talibus eſt Apoſtaſia verbi vel operis. Si enim inuocationes, coniurationes, fumigationes, & adoratio

Apoſtata etiam quis ſine homagio efficitur.

Apoſtaſia verbi & operis.

tiones fiant, tunc apertum pactum initur cum Dæmone, absque hoc videlicet, quòd aliquis corpus & animam cum fidei abnegatione, in toto vel in parte tradat. Quia per hoc quòd ipsum inuocat, iam committit apostasiam verborum apertam. Si autem non fit inuocatio verborum, sed solummodo fit opere simplici, quia scilicet tale opus facit, quòd non nisi Dæmonum auxilio effectum sortiri potest. Tunc siue faciat illud inchoando in nomine Diaboli, siue per alia verba ignota, siue absque omni verbo, illa tamen intentione, vt dictum est, tunc subdit Albertus, est apostasia operis: quia illud opus expectatur à Dæmone. Cùm autem expectare aliquid à Dæmone, vel aliquid percipere per ipsum, semper est fidei contumelia, & ideò apostasia.

Vnde & hìc concluditur, quòd quocunque modo præfatus magus hoc procurauit, vtique per pactum tacitum vel expressum procurauit. Et verisimiliter, si absque pacto expresso, quòd tunc vt maleficæ facere solent, per tacitum & occultum pactum, vel ex se, vel à matre, aut obstetrice initum talia effecit. Et dico ex se quia tantummodò opus exercuit, effectum à Diabolo expectans.

Secundum quod colligitur ex illa vel consimili practica, est, quòd quia Diabolus nouas rerum species condere non potest: ideò vbi tam subitò naturale butyrum ex aqua prorupit, virtute Dæmonum, non aquam in lac mutando, sed vel butyrum alibi ex loco reposito accepit, & illi ad manus tradidit: Vel ex lacte naturali, hoc est, ex naturali vacca recipiendo, & subitò sic coagulando in naturam butyri. Quia quòd ars mulierum per spacium temporis efficit butyrum formando, hoc ipse in breuissimo tempore efficere nouit, & tunc sibi obtulit.

Ad idem reducitur modus, quo aliqui superstitiosi vinum aut alia necessaria non habentes, nocturnis temporibus tantummodò flasconem aut aliud vasculum recipiunt, & dum per vicum aliquem incedunt, subitò vas vino impletum reportant. Tunc enim Diabolus vinum naturale, ex aliquo vase recipiendo, illi flasconem impleuit. *Vinum quomodo comparēt Maleficæ.*

Super modum autem quo animalia, & iumenta malefici interimunt, dicere oportet quòd sicut homines, ita & iumenta vel tactu & visu, vel visu tantum, vel vbi subter limen ostij ipsius stabuli, vel vbi solent adæquari, maleficium aliquod, seu instrumentum maleficij reponunt. *Quā maleſici animalia interimant.*

Sic enim & istæ in Rauenspurg. incineratæ, de quibus & infra patebit, semper ad instantiam Dæmonum, vbi meliores equi, aut pinguiora iumenta erant, maleficare habebant. Et dum interrogatæ fuissent, per quem modum talia efficerent? respondit vna nomine Agnes, quòd subter limen ostij ipsius stabuli certas res occultarent. Et interrogata cuiusmodi res? respondit: Diuersarum specierum animalium ossa. Et vlterius. In cuius nomine hoc facerent, interrogata, respondit? in nomine Diaboli & omnium aliorum dæmoniorum. Sed & altera nomine Anna, quæ dum vni ex ciuibus successiuè viginti tres equos maleficasset, quia victor erat, vltimatim dum vigesimum quartum emisset & ad iam extremam paupertatem deuenisset, vector stans in ostio stabuli, dixit ad maleficam quæ in ostio domus suæ stabat: Ecce iam emi equum, promitto Deo & suæ matri, si equus ille moritur; quod ego te manibus meis propriis interficiam: sícque territa malefica equum sibi intactum reliquit. Dum autem capta & interrogata fuisset, per quem modum talia effecisset? respondit, *Viginti tres equos vna malefica interimit.*

respondit, nil se aliud nisi, foueam fecisse, qua facta, Diabolus certas res imposuisset sibi ignotas. Qua ex re colligitur, quòd tantummodò aut manum, vel visum apponere habent: & hoc vt quoquo modo malefica cooperetur. Alia enim Diabolo sæuiendi in creaturas facultas non permitteretur, vbi malefica non concurreret, vt prius tactum est, & hoc contingit propter maiorem offensam diuinæ maiestatis.

Diabolus solùm per media sæuit.

Sæpissimè etiam à pastoribus visum est, quod certa animalia in campis, dum tres aut quatuor saltus in aërem fecissent, subitò in terram collapsa interierunt. Et hoc vtique, Dæmonum ad instantiam maleficarum virtute.

In diœcesi Argentinensi inter oppidum *Fiessen* & montem Ferrerium, quidam prædiues asseruit, sibi & aliis vltra quadraginta iumenta in bobus & vaccis, in Alpibus fuisse maleficata, & hoc intra anni spacium, non peste aut aliqua infirmitate præcedente. Et pro inter signo dixit, quod peste aut alia casuali infirmitate moriuntur non subitò, sed paulatim, & successiuè deficiunt. Illud autem maleficium subitò abstulit omnem vigorem, ita quòd ab omnibus indicabantur illa maleficiis fuisse interempta. Verùm talem annotaui numerum: æstimo tamen, quòd ampliorem expressit. Hoc tamen verissimum, quòd in patribus, & præcipuè in Alpibus plurimum iumenta asseruntur maleficari: quod genus etiam maleficij vndique diffusum noscitur. Aliqua similia infrà in capitulo de remediis adhibendis contra maleficia iumentorum discutientur.

Quadraginta iumẽta maleficiis interempta.

CAPVT XV.

Super modum, quo grandines & tempestates concitatæ ac etiam fulgura super homines, & iumenta fulminare solent.

DEnique quòd Dæmones & sui discipuli talia maleficia in fulminibus, & grandinibus & tempestatibus concitare possint, & hoc accepta potestate à Deo, quoad Dæmones: seu eius permissione, quoad ipsius discipulos, sacra Scriptura *Iob* 1. & 2. testatur, vbi accepta potestate à Deo statim Dæmon procurauit, vt Sabæi quinquaginta iuga boum, & quingentas asinas auferrent, & deinde ignis de cœlo descendens septem millia camelorum consumeret, tandem etiam septem filij, & tres filiæ per vehementem ventum, & lapsum domus occumberent, & insuper pueri, id est, famuli multi, vno qui nunciaret, dempto, interierunt: denique vlcere pessimo sancti viri corpus percuteretur, & vxor & tres amici eius vt seipsum vexarent, grauiter procurauit.

Vbi & *S. Thom.* in postilla sua super Iob ita loquitur: Necesse est confiteri, quòd Deo permittente, Dæmones possunt perturbationem aëris inducere, ventos concitare, & facere vt ignis de cœlo cadat. Quamuis enim natura corporalis non obediat ad nutum Angelis, neque bonis, neque malis ad susceptionem formarum, sed soli Deo creatori: tamen ad motum localem natura corporalis nata est spirituali naturæ obedire. Cuius iudicium in homine apparet: nam ad solum imperium voluntatis, quæ subiectiuè est in anima, mouentur membra, vt opus à voluntate dispositum, prosequantur. Quæcunque igitur solo motu locali fieri possunt, hæc per naturalem virtutem, non solùm boni,

Natura corporalis non obedit Angelis, nisi quoad motum localem.

boni, sed etiam mali facere possunt, nisi diuinitùs prohibeantur. Venite autem & pluuiæ, & aliæ huiusmodi aëris perturbationes, solo motu vaporum resolutorum ex terra & aqua fieri possunt, vnde ad huiusmodi procreanda, naturalis virtus Dæmonis sufficit. Hæc Thom.

Dæmones & malefici Dei sunt tortores.

Mala enim quæ nostris peccatis exigentibus in mundo fiunt, Deus velut per suos tortores iustè per Dæmones solet infligere, vnde *& gl. super illud Ps.* 104. Vocauit famen super terram, & omne firmamentum panis contriuit, dicit sic: Hæc mala permittit Deus per Angelos malos qui talibus præpositi sunt. Vocat ergo famem, id est, Angelum fami præpositum.

Angelus fami præpositus.

Possent & illa, quæ suprà notata sunt circa quæstionem, An semper malefici circa maleficia inferenda habent concurrere cum Dæmonibus, vbi de triplici nocumento, & quomodo interdum Dæmones sine maleficis mala nocumenta inferunt. Cum maleficis autem Dæmones plus affectant hominibus nocere, quod eo cùm Deus amplius per hoc irritatur, vnde eis maior facultas puniendi & affligendi conceditur.

Qualis locus Dæmonum naturæ & culpæ conueniat.

Deseruiunt & illa, quæ Doctores super 2. *sent. dist. 6.* An locus sit conuenienter, deputatus malis Angelis in aëre caliginoso, mouent. Quia cùm tria considerantur in Dæmonibus, natura, officium & culpa. Sicut naturæ corresponderet cœlum empyreum, culpæ verò inferius, ita eorum officio, cùm tortores sint & ministri, vt suprà tactum est, in punitionem malorum, & exercitium bonorum, competit aër caliginosus, ne videlicet nimis nos infestarent, si in mundo inferiori circa nos habitarent, vnde & in aëre, & circa sphæram ignis actiua passiuis coniungere sciunt, vbi à Deo permittuntur, & ignem de cœlo cadere, seu fulgura fulminare procurant.

Narratur in Formicario de quodam capto per Iudicem, dum interrogaretur, quomodo ad grandines & tempestates concitandas procederent, & an facilè hoc eis foret procurare? respondit: Faciliter grandines procuramus, sed ad libitum lædere non valemus, propter custodiam bonorum Angelorum. Vnde addidit: Eos tantummodò lædere possumus, qui Dei destituti sunt auxilio: Et qui signo crucis se muniunt, illos lædere non possumus. Est autem hic noster modus. Primò verbis certis, in campis, principem omnium Dæmoniorum imploramus, vt ex suis mittat aliquem, qui à nobis designatum percutiat. Deinde veniente certo Dæmone, eidem in biuio pullum nigrum immolamus, eundem in alto proiiciendo in aëra, quo à Dæmone sumpto obedit, & statim aërem concitat, attamen non semper in loca destinata à nobis, sed iuxta Dei viuentis permissionem grandines & fulmina proiicit.

Modus [con]ciendarũ tempestatum.

Pulli nigri immolantur Diabolis.

Narratur etiam ibidem de quodam auctore seu hæresiarcha Maleficorum, Staufus dictus, qui in Bernensium territorio & locis adiacentibus constitutus, publicè de hoc gloriari audebat, quod quandocunque vellet, ipse se in omnium æmulorum oculis velut murem facere vellet, & elabi manibus inimicorum suorum letalium: & ita etiam capitalium suorum inimicorum manibus sæpius euasisse. Diuina tamen iustitia, cùm terminum suæ malitiæ facere voluit, per hostes suos in stuba quadam propè fenestram quandam sedere dum cautius explorabatur à sibi insidiantibus, gladiis & hastis inopinatè transfixus, ob sua facinora miserabiliter obiit: superstitem tamen discipulum, qui Hoppo vocabatur, reliquit, qui & supradictum Staldin, de quo in capitulo sexto mentio fit, magistrum fecit.

Magus Staufus in murẽ sese mutare potest.

Sciuerunt hi duo, quando eis placuit,

euit, tertiam partem fimi, fœni vel frumenti, aut cuiuscunque rei, de vicino agro, nemine vidente, ad proprium agrum deferre grandines vinacissimas & auras læsiuas cum fulminibus procurare, in aspectu parentum infantes prope aquam ambulantes in ipsam nullo vidente proiicere, sterilitatem in hominibus & iumentis efficere, occulta aliis manifestare, in rebus & corporibus modis quibuscunque lædere, ictu fulminis nonnunquam quem vellent interimere, & multa alia pestifera procurare, vbi & quando Dei iustitia hæc fieri permisit.

Ad ea tamen, quæ per nos reperta sunt, expedit discurrere. In diœcesi namque Constantiensi, ab oppido Rauenspurg. viginti octo milliaria Teutonicalia versus Saltzburgam, grando sæuissima excitata, cunctas fruges, segetes & vineta adeò in latitudine vnius milliaris contriuerat, quòd tertius annus vix iudicabatur frugiferus in vinetis. Vnde res gesta cùm per notarium inquisitionis innotuisset, & quòd propter clamorem populi inquisitione opus esset, dum cæteri per maleficia, imò omnes penè oppidanæ talia contigisse iudicarent. Quare consulibus ad id consentientibus, per quindenam iuxta iuris formam, super hæresim duntaxat maleficarum à nobis inquiritur, non ad duas dumtaxat personas præ aliis, quæ tamen in paruo numero non erant, diffamatas peruenitur: nomen vnius Agnetis Balneatricis: alterius *Annæ de Mindelheym:* quibus captis, & seorsim ad distinctos carceres positis, ignorante penitus vna de altera, sequenti mane Balneatrix quæstionibus leuissimis à rectore seu ciuium magistro, fidei zelatore, Gelre cognominato, & ab aliis ex consulibus sibi adiunctis in præsentia notarij exponitur: & licet maleficium taciturnitatis indubiè penes se habuisset de quo & semper iudicibus timendum est, eò quòd in primo aggressu, non iam muliebri, sed virili animo se innoxiam affirmabat, diuina tamen fauente clementia, ne tantum facinus impunè transiret, subitò liberè à vinculis absoluta, licet in loco torturæ, cuncta flagitia ab ea perpetrata detexit. Nam à Notario inquisitionis interrogata super articulos & depositione testium, circa nocumenta hominibus & iumentis illata, ex quibus iam violenter reddebatur, tanquam malefica suspecta, cùm nemo testis de fidei abnegatione ac carnali spurcitia cum Dæmone Incubo aduersus eam deposuisset, eò quòd illa secretissima. Attamen vbi post nocumenta animalibus & hominibus illata, vti ea respondisset, cætera omnia de fidei abnegatione, & spurcitiis diabolicis cum Incubo Dæmone peractis, interrogata publicè fatebatur: asserens se vltra decem & octo annos illi Incubo cum omnimoda fidei abnegatione succubuisse.

Maleficiũ taciturnitatis.

Quibus expletis, vbi super grandinem præfatam, an ne aliquid de illo sciret, inquireretur? Respondit quòd sic. Et interrogata quomodo & qualiter? Respondit, In domo eram & hora meridiei Dæmon me accersiuit, & vt super campum seu planitiem *Ruppel* (sic enim nominatur) paululum aquæ mecum deferendo, me transferrem iniunxit: & dum interrogassem, quidnam operis in aqua explere vellet, pluuiam se velle causare respondit: portam ergo ciuitatis exiens, ipsum Dæmonem sub arbore stantem reperi. Interrogata autem à Iudice sub qua arbore? Respõdit: Sub illa ex opposito illius turris, ipsam denotando. Et interrogata quid sub arbore egisset? respondit. Dæmon vt foueam paruam foderem, & illi aquam infunderem iniunxit. Et interrogata, an ne pariter consedissent? Respondit: Me sedente ipse Dæmon stabat. Interrogata demum quibúsne verbis aut modis

Duæ maleficæ eodem tempore opera diuersorũ Dæmoniorũ super eundem locum grandinẽ inuehunt.

modis aquam mouisset? respondit digito quidem moui, sed in nomine ipsius Diaboli & omnium aliorum Dæmoniorum. Et rursum Iudex, quid actum fuisset de aqua? Respondit: disparuit, & sursum in aëra Diabolus duxit. Et demùm, an ne aliquam haberet sociam interrogata: respondit: ex opposito sub tali arbore aliam captam maleficam Annam videlicet Mindelheym nominando, consodalem habui, quid autem egerit ignoro. Et finaliter interrogata balneatrix de interuallo temporis ab aquæ assumptione vsque ad grandinem, respondit: Tanta dilatio fuit, quovsque ad domum peruenissem.

Sed & hoc mirabile, cùm sequenti die altera quæstionibus leuissimis exposita primò fuisset, vtpotè digito vix à terra eleuata, post liberè soluta, præfata omnia, non discrepando in minimo, nec quoad locum, provt altera fassa fuerat, quia videlicet sub tali arbore, & alteram sub alia: nec quoad tempus, quia hora meridiei: nec quoad modum, quia per motionem aquæ in foueam immissæ, in nomine Diaboli & omnium Dæmoniorum: nec quoad interuallum temporis, quia dum eius Diabolus aquam accepisset, in sublime eleuando regressa ad domum, superuenisse grandinem affirmabat, singula detexit. Sicque tertia die incinerantur: & balneatrix contrita & confessa, plurimùm se Deo commendauit, asserens se libenti animo mori, vt Dæmonis iniurias posset euadere, crucem in manibus tenendo & amplexando: quam tamen altera spernebat: quæ etiam vltra viginti annos Incubum Dæmonem cum omnimoda fidei abnegatione habuerat, primam in multis maleficiis, hominibus iumentis, & terræ frugibus illatis excedens, vti processus ad consulatum repositus demonstrat.

Sufficiant ista, cùm reuera quasi innumera circa huiusmodi maleficia illata recitari possent: Sed & de ictu fulminis, quòd sæpissimè aut homines solum, aut cum bestiis, aut cum Dæmonibus & horreis consumpserint, licet occultiorem & magis ambiguam videatur habere causam, eò quòd talia diuina permissione, sæpè contingant absque maleficarum videlicet cooperatione, tamen vbi spontè ex earum fassionibus talia eas fecisse, seu procurasse repertum est, super quæ etiam varia acta & gesta, præter ea quæ suprà tacta sunt, deduci possent, ratio etiam suffragatur cum ea facilitate, qua grandines, sic & fulmina procurare possunt in mari etiam tempestates, ideò omnis ambiguitas tollitur.

Fulmina grandinęs eandem habent causam.

CAPVT XVI.

Super tres modos, quo viri & non mulieres reperiuntur maleficiis infecti, per tria capitula, & primò de sagittariis maleficis.

VLtimum ad præsens genus maleficij, quo viri inficiuntur in tribus speciebus. Notandum est primò de grauitate criminis, quoad maleficos sagittarios, in septem horrendis maleficiis. Nam primò sacratiori die Dominicæ passionis, sexta videlicet feria Parasceues, vt fertur, infra missarum solemnia habent sacratissimam crucifixi, imaginem, tela quasi ad metàm sagittando. O quanta crudelitas & iniuria Saluatoris. Secundò licet sub dubio vertitur, an aliam apostasiam verbo, vltra illam apostasiam operis habent cum Dæmonibus inire, tamen quocunque modo fiat, maior contumelia non potest à Christiano irrogari fidei; cùm certum sit, quòd si infideles consimilia perpetrarent, nullius forent efficaciæ: in nullo etiam tanto complacere aduersario salutis opere potest. Vnde miseri talis fidei Catholicæ veritatem,

De sagittariis maleficis.

Sex fines cur Malefici tela in ligna crucis irrogant.

veritatem, & efficaciam potius perpendere deberent: qua etiam de causa Deus huiusmodi flagitia iustè permittit.

Tertiò, quòd tres aut quatuor iactus totidem tela habet infigere, & ex consequenti tot secundùm eundem numerum homines qualibet die poterit interimere. Quartò quòd sic de præmissis certificantur à Dæmonibus: quòd tamen corporali visu illum occidendum prius habent conspicere, & cordis voluntatem, vbi ex integro illum ad interimendum flectunt, talis quocumque loco inclusus tueri non poterit, quin tela emissa ferantur & per Diabolum ei infigantur.

Quintò, quòd sub tali certitudine sagittam emittere valent, vt in casu, quo denarium à capite per sagittam deponere, absque capitis læsione voluerint, hoc ipsum efficere valeant: simili modo & per bombardam quantumcunque magnam. Sextò, quòd super hæc efficienda, homagium tale cum corporis & animæ perditione Diabolo præstare habent: super quibus aliqua gesta in medium perducamus.

Intelligit de Eberhado Barbato, primo Duce Vvirtenbergensi. De Punclero sagittario malefico.

Nam princeps quidam Rheni, Barbatus cognominatus, eò quòd barbam nutriebat, cùm ante annos sexaginta, adiunctis sibi terris Imperialibus, quoddam castrum *Lendenbrunnen* propter rapinas, quas Castrenses inde faciebant, obsidendo circumuallasset, habuit in suo Comitatu quendam huiusmodi maleficum, *Puncler* nomine, qui in tantum Castrenses molestabat, quòd vno dempto, omnes successiuè sagittis interimit: Talémque modũ, seruauit vt eum quem intuitus fuisset, quocunque se diuertisset, per emissam sagittam lethaliter vulneraret, & occideret, talésque tractus quolibet die tres duntaxat in sua potestate habebat, eò videlicet quòd tres sagittas imagini Saluatoris infixerat. Cur tamen Diabolus ternarium numerum præ aliis eligit, æstimari potest, quòd in abnegationem sanctissimæ Trinitatis hoc efficiat. Illis autem tribus emissis tractibus, non nisi in sortem vt cæteri sagittas emittebat. Accidit demùm, vt cùm quidam ex castrensibus deridendo ad ipsam clamasset, *Puncler*, nónne circulum in porta pendentem illæsum permittes? & respondente illo ab extra nocturno tempore, non, sed ipsum die captionis castri auferam: hoc idem quod prædixit adimpleuit. Nam omnibus, vt præmissum est, dempto vno, interemptis, castrum capitur: & ipse circulum domui suæ in *Rorbach* Vvormatiensis diœcesis appendit, & sic appensus in hodiernum diem cernitur: qui etiam pòst à rusticis, quibus plurimũ molestus erat quodam sero cum fossoriis eorum instrumentis occiditur, & in peccatis suis moritur.

Punclerí circulus in Rorbach.

Fertur denique de ipso, quòd quidam de optimatibus, dum artis suæ experientiam certam capere voluisset, eidem proprium filium paruulum ad metam posuit, & pro signo super bireto pueri denarium, ipsíque mandauit, vt denarium siue bireto per sagittã amoueret. Cùm autem maleficus id se facturum, sed cum difficultate, assereret, libentius abstinere, ne per Diabolum seduceretur in sui interitum: verbis tamen principis inductus sagittã vnam collari suo circa collum immisit, & alteram balistæ supponens, denarium bireto pueri sine omni nocumento excussit. Quo viso, dum ille maleficum interrogasset, cur sagittam collari imposuisset? respondit. Si deceptus, per Diabolum puerum occidissem, cùm me mori necesse fuisset, subitò cum sagitta altera vos, transfixissem, vt vel sic mortem meam vindicassem.

Hoc vergi in ignominiam Vvilhelmi Tell, Helueticæ libertatis assertori quasi quocque magis fuisset.

Et quidem licet diuina permissione mala huiusmodi in probationem & castigationem fidelium fieri sinit: ex aduerso tamen in confortationem

& gloriam fidei potiora miraculosa clementia Saluatoris operatur.

Imago Saluatoris cruorem mittit.

Nam in diœcesi Constantiensi, prope castrũ *Hohemzorn*, ac Monasterium monialium, Ecclesia quædam iam de nouo cernitur constructa, in qua huiusmodi imago Saluatoris cum sagitta infixa, ac cruore effuso cernitur, cuius miraculi veritas tali ordine patuit. Miser enim quidam dum iuxta ordinem prænotatum, super tres aut quatuor tractus balistæ ad interitum aliorum à diabolo certificari cuperet, in biuio quodam imaginem crucifixi sagitta petit, & modo quo vsque in præsens cernitur, transfixit: & dum cruor miraculosus erumperet miser immobiliter diuina virtute gressu percussus figitur. Et vbi à prætereunte quodam, cur ibi fixus maneret interrogaretur, miser caput agitabat, brachiisque ac manibus, quibus balistam tenebat, ac toto corpore tremens nil respondere poterat: & alter hinc inde circumspiciens, dum imaginem crucifixi intuetur, & sagittam cum cruore effuso speculatur. Pessime, inquit, nequam, imaginem Domini nostri transfixisti: & alios conuocans, attendite, inquit, ne fugam capiat, dum tamen vt præmissum est, se de loco mouere non poterat: ad castrum cucurrit, & rem gestam narrauit, qui concitè descendunt, & miserum in eodem loco persistentem reperiunt, & inquirentibus de casu, dum crimen fassus fuisset, ex contactu publicæ iustitiæ de loco mouetur, & dignam pro commissis vltionem per miserabilem mortem recepit.

Magici sagittarij & sclopetarij in aulis principum fouentur.

Sed heu, quod cogitatu horribile existit, nec his humana peruersitas terretur; vt à similibus flagitiis se contineat! Nam in curiis optimatum vndique vt fertur, tales sustentantur de suis flagitiis publicè in contemptum fidei, & grauem offensionem Diuinæ maiestatis, & contumeliam nostri Redemptoris gloriari, & se iactari de talibus permittuntur.

Receptatores & fautores maleficorum puniendos esse.

Vnde & tales vtique & receptatores, defensores, & fautores nedum Hæreticorum, sed Apostatarum à fide iudicandi sunt, & pœnis plectendi subscriptis: & hoc est septimum. Nam primò ipso iure excommunicati sunt, & fauentes clerici, ab omni officio & beneficio deponuntur, & priuantur; nec ad illa restituuntur absque speciali Apostolicæ sedis indulto. Item præfati receptatores, postquam fuerint publicati, si in excommunicatione steterint per annum animo pertinaci, velut Hæretici sunt condemnandi.

Quæ singula sic probantur. Nam in *Canon. vt inquisitionis. §. prohibemus, libro 6.* tangitur de non impediendo directè vel indirectè processum, iudicum diœcesianorum & inquisitorum in causis fidei: vbi tangitur prædicta pœna infigenda post annum. Nam dicitur primò, prohibemus districtius potestatibus, dominis temporalibus & rectoribus, eorumdem Officialibus, &c. si cui placet capitulum perlegat.

Denique quòd & ipsi malefici eorum receptatoribus, sint ipso iure excommunicati patet de ipsis hæreticis maleficis *in cap. ad abolendam, in prin. & in Can. excommunicamus, primò.* Et præsertim breuiùs *in cap. excommunicamus, 2. d hæresi*, vbi sic dicitur: Excommunicamus & anathematizamus vniuersos hæreticos, catharos, paterinos, & infra & alios, quibuscunque nominibus censeantur, &c. Et nota super quibuscumque nominibus de credẽtibus, aut receptatoribus, & cæteris supradictis habetur *in cap. excommunicamus, 1. §. credentes*, vbi sic dicitur: Credentes præterea, receptatores, defensores, & fautores talium excommunicationi decernimus subiacere, &c. *& in cap. excommunicamus.*

Tangun

Pœnæ irrogatæ de iure Canonico receptatoribus maleficorum.

Tanguntur plures pœnæ, quas incurrunt intra annum cum ipsis clericis, vbi sic dicitur: Receptatores, fautores & defensores, excommunicationi decernimus subiacere, vt postquam quibus talium fuerit excommunicatione notatus, si satisfacere contempserit, infra annum ex tunc ipso iure sit infamis, nec ad publica officia seu consilia, nec eligendos aliquos ad huiusmodi, nec ad testimonium admittantur: sint etiam intestabiles, nec testandi liberam habeant facultatem, nec ad hæreditatis successionem accedant, nullus prætereà ipsis super quocunque negotio respondere cogatur. Quòd si fortè Iudex extiterit, eius sententia nullam obtineat firmitatem, nec causæ aliquæ ad eius audientiam proferantur. Si fuerit Aduocatus, nullatenus eius patrocinium admittatur: si tabellio, instrumenta confecta nullius sint momenti, sed eorũ auctore damnato damnentur & in similibus idem præcipimus obseruari. Si verò clericus fuerit, ab omni officio & beneficio deponatur, vt in quo grauior est culpa, maior exerceatur vindicta. Si qui tales, aut postquam ab Ecclesia fuerint denotati, euitare contempserint, excommunicationis sententia vsque ad satisfactionem idoneam percellantur. Sanè clerici non exhibeant huiusmodi pestilentibus ecclesiastica Sacramenta, nec eos Christianæ præsumant tradere sepulturæ, nec eleemosynas aut oblationes eorum recipiant, alioquin suo priuentur officio, ad quod nequaquam restituantur absque indulto sedis Apostolicæ speciali.

Sunt denique & aliæ pœnæ quamplures super prædictos, etiam si non persistant per annum animo pertinaci, super eorum videlicet filios & nepotes: quia ab Episcopo & Inquisitore possunt priuari, seu priuatos denunciare dignitatibus, personatibus, & omnibus honoribus ac beneficiis ecclesiasticis, & officiis publicis quibuscunque: iuxta *Canon. vt commissi §. priuandi de hæret. lib. 6.* Intelligitur tamen si impœnitentes extiterint, vt *in cap statutum felici, eodem lib. & tit.* Item quòd etiam ipsorum filij vsque ad secundam generationem, sunt priuati omni beneficio ecclesiastico, & officiis publicis, vt *in cap. quæcunque, §. hæretici, eodem libr.* Intelligendum tamen qui per paternam & non maternam lineam descenderent, & etiam de impœnitentibus, vt in *illo cap statutum.* Item quòd illis, supple cedentibus, receptatoribus, defensoribus, & fautoribus eorum sit appellationis & proclamationis beneficium interdictum, patet in *capitul. vt inquisitionis, eodem libro.* Vbi tamen Archidiaconus super *capitul. eod.* intelligit, vt postquam per sententiam esse tales sunt declarati, tunc non possunt ante sententiam, si in aliquibus aggrauantur, seu indebitè fatigantur, appellare. Plura alia possent deduci, sed ista sufficiant.

Iniusto bello an liceat magorum opera vti.

Pro ampliori tamen præmissorum intelligentia, aliqua sunt discutienda. Primò, quid si princeps vel secularis potestas, iuxta prænotata gesta, ad deuastationem alicuius castri iusto bello aliquem huiusmodi maleficum secum recipiat, & eius assistentia tyrannidem malorum compescat, numquid totus exercitus vt fautores, & receptatores talium, sunt iudicandi, & prædictis pœnis mulctandi? Respondendum videtur, quòd quia propter multitudinem rigor iustitiæ est temperandus, *dist.* 40. *constitueretur.* Ideò licet principalis, & eius assessores, & consiliarij talia fouentes, omninò sint ipso iure pœnis præfatis innodati, vbi moniti ab eorum ordinarijs nõ destiterint cùm iam vt receptatores, fautores iudicantur, vnde & ipsis pœnis subiiciuntur: reliquus tamen exercitus, cùm

absque eorum consilio & fauore talia fiant, imò pro defensione Reipublicæ sua corpora exponere sunt parati, licet fortassis in factis maleficis complacentiam habeant, tamen censuram illam excommunicationis euadunt, licet reatum illum in eorum confessione agnoscere habeant debita cautione accepta super omnimoda huiusmodi detestatione in perpetuum à confessore absolui, & quantum in ipsis est, ab eorum finibus huiusmodi maleficos expellere.

Si verò quæritur, à quibus possint præsidentes, vbi resipiscant absolui, an ab eorum ordinarijs, aut inquisitoribus. Respondetur: vtique absolui possunt, & ab ordinarijs ac alijs inquisitoribus si resipiscant. Habetur *in cap. vt officium in princip. de hæresi, libro 6.* vbi sic dicitur vt officium: & infra contra hæreticos, credentes, receptatores, fautores, & defensores eorum, nec non contra infamatos de hæresi vel suspectos, secundum sanctiones canonicas, hominum metu, diuina tempore postposito procedatis. Si verò aliquis ex prædictis hæretica labe primitus abiurata, redire voluerit ad Ecclesiæ vnitatem, iuxta formam ecclesiasticæ absolutionis beneficium impendatis.

Quando Princeps dicatur resipiscere.

Si denique instatur, quando dicetur princeps vel alius resipiscere. Respondetur, quando maleficium propter iniuriam creatoris illatam puniendum tradit vnde & vt ipsum à dominio tantummodò expellat, non est malefici seu Hæretici manifestè deprehendi in hæretica prauitate, vt *suprà* patebit, pœna debita, & vt de præteritis doleat, & tales nunquam de cætero fouere, vti Catholicum decet principē firmiter in animo suo statuat.

Quòd si quæritur, cui tradendus, & & quo ordine puniendus & an vt manifestè deprehensus in hæresi sit iudicandus. Ad primum specialis tangetur difficultas in principio tertiæ partis, an videlicet eorum punitio tantummodo ad Iudicem secularem & non ecclesiasticum pertineat. Manifestum est enim per *cap. vt inquisitionis, § prohibemus, lib. 6.* quòd potestatibus & dominis temporalibus interdicitur, ne de crimine hæresis quoquo modo iudicent absque Episcoporum seu inquisitorum, aut saltem alterius eorumdem licentia. Sed quia ratio quæ ibi assignatur circa Maleficos non videtur habere locum, quia dicitur ibi, quòd ideò non debent iudicare, eò quòd crimē hæresis est merè ecclesiasticum, maleficorum autē crimen non videtur merè ecclesiasticū, sed etiā ciuile, propter damna tēporalia, quicquid autem sit, vt *infrà* patebit, licet Iudicis ecclesiastici sit cognoscere & iudicare, tamē Iudicis secularis est exequi & punire, vt patet extrà. de hæret. capit. ad abolēdum, & c. vergentis, & c. excōmunicamus vtrique. Vnde & Iudex secularis si tradat talem Ordinario ad iudicandū, habet tamē per se eundem punire, postquam ab Episcopo sibi traditur aut relinquitur, vel etiam ex consensu Episcopi secularis Iudex vtrumque facere potest, scilicet iudicare & punire.

An Iudicibus secularibus iure concedatur hęreticos & maleficos punire.

Malefico non esse Hæreticos, sed apostatas.

Nec valet si dicatur, quòd tales malefici non sunt Hæretici, sed potius Apostatæ, quia cùm vtrumque contingat circa fidem, tamen sicut hæreticus circa illam tantummodò dubitat, & hoc in toto vel in parte: ita & apostatæ malefici ratio etiam per se dictat.

Fides est vita animæ.

Cùm enim grauius est corrumpere fidem, per quem est animæ vita, quàm falsare pecuniam, per quam vitæ corporali subuenitur. Vnde si falsarij pecuniæ, vel alij malefactores, statim per seculares potestates iustè morti traduntur, multo magis tales hæretici & apostatæ statim quando conuincuntur possunt iustè occidi.

Vnde

Vnde & per hæc responsio ad secũdũ, quo scilicet ordine, & à quo Iudice sit puniẽdus, sed clarius de illo tractabitur in tertia parte operis circa modos sententiãdi, qualiter deprehẽsus manifestè in hæresi sit sententiãdus circa 8. & 12. modum, & super dubiũ, quid si pœniteret, an adhuc esset occidendus.

An hæreticus vel maleficus conuersus occidendus sit.

Reuera enim, si hæreticus simplex relapsus quantumcunque pœniteat, est occidendus in cap. ad abolendam allegato, & hoc rationabiliter secundùm Thomam: cum per hoc prouideatur bono communi quasi hæretici reuersi sæpè reciperentur, vt in vita conseruarentur, & aliis temporibus bonitati, posset hoc esse in præiudicium salutis aliorum, tum quia si relaberentur alios inficerent: tum etiam, quia si sine pœna euaderent, alij securius in hæresim relaberentur: ex relapso etiam ipsorum præsumitur de inconstantia eorum circa fidem & ideò iustè occidendi. Quare & hic dicere oportet, quòd si propter suspicionem solam inconstantiæ dictus ecclesiasticus Iudex relapsum habet tradere curiæ seculari ad occidendum, à fortiori igitur si non velit tradere apostatã aut Maleficam quamcunque curiæ seculari propter pœnitentiam, & eius conuersionem, tamen licet relinquere habet talem & non impedire cum Iudex secularis propter damna temporalia ipsorum maleficum vult occidere secundum leges: licet ecclesiasticus Iudex prius habeat pœnitentem maleficum absoluere ab excõmunicatione, quàm propter hæresim maleficarum incurrit: cum & hæreticus sit excommunicatus, iuxta *cap. excommunicamus*, 1. & 2. & ad gremiũ Ecclesiæ recipere, vt spiritus saluus fiat, vt dicitur 11. *q. 3. audiui*. Aliæ rationes assignãtur inferius circa quæstionẽ primã tertiæ partis, sufficiãt ista ad præsẽs: tantũmodo aduertant animũ rectores quàm dura & districta exigetur ab eis ratio à tremendo Iudice, cum reuera iudicium durissimum iis qui præsunt, ac vbi tales in iniuriam creatoris viuere permittunt.

Iudicium durissimũ ijs qui præsunt.

Sequitur de duobus alijs maleficorum generibus: nam ad idem genus maleficij reducuntur & illi qui per incantationes & carmina sacrilega arma quæcunque incantare sciunt, vt eis nullo modo nocere valeant, vnde nec etiam vulnerari possunt, hi enim diuersificantur. Nam aliqui sunt qui cum prædictis sagittariis maleficis concordant, in eo quod etiam circa imaginem crucifixi & contumelia illi illata, talia addiscunt: Gratia exempli. Cui vult vt non valeat lædi in capite aliquo ferro aut ictu, habet caput imaginis auferre, qui circa collum, auferat collum, qui circa brachium auferat seu comminuat brachium, & sic continenter. Interdum supra cingulum, aut infra interdum ex toto comminuunt. Et in huius signum vix inter decem imagines in biuio aut in campis repositas vna integra reperitur.

De Incantatoribus armorum & teloiũ.

Cur tot imagines crucifixi reperiantur ruptæ.

Aliqui verò sunt qui certa brachia secum deferunt aliqui verbis interdum sacris, aut etiam ignotis talia procurant? inter quæ hæc æstimatur diuersitas. Nam primi licet in contumeliam fidei circa dehonestationem imaginis Saluatoris cum præfatis maleficis sagittarijs concordant, vnde & veri apostatæ reputandi & iudicandi, vbi fuerint deprehensi: alio tamen respectu sagittariorum, nec etiam in malum proximi manifestum, provt in tuitionem proprij corporis supra cingulum vel infra, aut etiam totius corporis seruire videntur: ideò tanquam Hæretici pœnitentes & non relapsi vbi sunt malefici conuicti & pœnitent, sunt iudicandi, & iuxta octauum modum pœnitendi, cum adiuratione & inclusione, vt in tertia parte operis tangetur.

Pro secundis verò, qui per carmina

arma incantare nituntur, & super illa nudis plantis incedere, & similia exercere. (Incantatores enim dicuntur iuxta Isidorum 8. *Etym.* qui artem aliquam verbis peragunt,) distinguendum, quia interdum incantationes fiunt per verba sacra, aut per carmina scripta super infirmos & hæ quidem incantationes licitè fieri possunt septem conditionibus seruatis, vt inferius patebit circa modos curandi maleficiatos infirmos. Incantationes autem quæ fiunt super arma per aliqua verba, aut vbi talia carmina scripta deferuntur, hoc Iudicibus attendendum quod sibi sunt nomina incognita. Item characteres & signaturæ aliæ præter signaculum crucis, tunc alia sunt omnino refutanda & attendendi sunt homines piè à talium crudelitate. Quòd si desistere nollent, tunc tanquam leuiter suspecti, sunt iudicandi: de quibus in secundo modo sententiandi inferius patebit. Non enim tunc carent scrupulo hæreticæ prauitatis: imo quia talia omnino opere & auxilio Dæmonum habent fieri, cuius vt suprà patuit, qui auxilio vtitur, Apostata à fide iudicatur: licet etiam propter ignorantiam & emendationis gratiam, mitius quàm cum sagittariis maleficis sit agendum.

Incantatores sũt, qui artem aliquam verbis peragunt.

Et quia plurimum commune cernitur apud clientes & mercatores secum deferre huiusmodi carmina & benedictiones, quæ incantationis speciem habere videntur, expedit omnino siue in foro pœnitentiæ per confessorem, siue in foro contentioso per ecclesiasticum Iudicem huiusmodi eliminare: cùm tacitum pactum propter verba ignota, & characteres signati cum Dæmone initur, & Dæmon occultè se ingerit, & optata procurat, vt tandem ad peiora alliciat. Vnde vbi in foro contentioso talis debet adiurare iuxta secundum modum sententiandi, vbi in foro conscientiæ cõfessor debet carmina inspicere, si nolit omninò proiicere, debet tamen nomina ignota & characteres delere, reliqua verò, vt Euangelica verba, & signacula crucis permittere.

Quomodo incantationes & benedictiones ad non vulnerandum sunt probandæ.

Signacula crucis concedit auctor gestanda ad prohibitionem vulnerũ.

Super quibus omnibus, & præcipuè super maleficis sagittariis notandum quia supra tactum est, an vt manifestè deprehensi in hæretica prauitate iudicãdi sint, de qua materia etiam prius tactum est in prima quæstione primæ partis. Et quidem quòd sic, patet *ibidem*. Nam vt dicit Bernardus *in glo. ordinaria in cap. abolendam*, §. *præsenti & ver. deprehensi.* Tribus modis de iure quis pro manifestè deprehenso in hæretica prauitate habetur, puta facti euidentia, vt in simplici hæresi, quando publicè prædicant hæresim, *ff. de ritu nupt. palam*, §. *vlt.* vel legitima probatione per testes, vel ex sua confessione. Et eiusdem Bern. *gloss. in cap. excommunicamus* 2. super verba deprehensi publicè, ita quòd notorium sit illis etiam, quia condemnati sunt. Ad idem videtur ferre super *cap. super quibusdam, extra de verbor. sign.* provt patuit in prima quæstione primæ partis huius operis.

Ex quibus patet, quòd malefici sagittarij, similiter & alia arma incantantes, pro manifestè deprehensis in hæretica prauitate per aliquod pactum expressum cum Dæmone initum propter manifesta ipsorum opera, quæ non nisi diabolica virtute fieri possunt, habendi sunt.

Patet & secundò, quia eorum fautores, receptatores, & defensores, vt manifestè tales pro talibus habendi sunt, & pœnis præscriptis manifestè subiacere, ita quòd non iam sub dubio, aut tanquam suspecti receptatores, leui aut graui, vel violenta suspicione iudicandi, provt plures alij existere possunt: vnde & semper grauissimè contra fidem delinquunt, & semper

per mala morte à Deo percutiuntur.

Exẽplum pœnæ iniustè mouẽtis bellum. Nam vt fertur, quidam princeps, cùm consimiles foueret maleficos, & cum his quandam ciuitatem in certis negotijs indebitè aggrauaret, dum hoc sibi à quodam familiari obijceretur, ille omni timore Dei postposito respondit: Det Deus, quòd in hoc loco moriar, si iniustè à me illi aggrauentur. Ad quæ verba subitò diuina vltio subsecuta, subitanea morte expirauit, reuera in vindictam non tam iniustæ aggrauationis, quantum & fautoriæ hæresis.

Patet & tertiò, quòd Prælati quicunque & Rectores, vbi huiusmodi flagitijs, & eorum auctoribus & fautoribus, iuxta omnem possibilitatem non resistunt, etiam tanquam manifesti fautores, & quòd præscriptis pœnis manifestè subiacere debeant, iudicantur.

QVÆSTIO SECVNDA

Principalis, Secundæ partis præmittendo difficultatem.

Modi tollendi, & curandi maleficia.

Solùm Dæmonum auxilio tolli maleficia. VTrùm licitum sit, maleficia per alia maleficia, vel per aliqua illicita tollere. Et arguitur, quòd non: Quia vti auxilio Dæmonum non est licitum, vt suprà patuit *in 2. sentent. dist.* 8 à Doctoribus communiter determinatur; quia videlicet est apostasia à fide. Et quidem quòd sine auxilio Dæmonum non possit dissolui: Probatur, quia aut dissoluitur humano artificio, aut diabolica aut diuina potentia. Non primum: quia inferior potestas non potest infringere superiorem, cùm nihil agat vltra suam virtutem. Non etiam diuina, quia hoc esset opus miraculosum: & cum illa Deus ad suum nutum operatur, & non ad instantiam hominum. Sicut & Christus, matri petenti miraculum de subuentione necessitatis vini, vt Doctores exponunt, quòd hoc miraculum conuentionis desiderabat: Christus respondit: Quid mihi & tibi mulier, scilicet commune, in opere miraculoso? Apparet etiam, quod rarissimè liberantur, quantumcunque diuinum auxilium & suffragia sanctorum implorent: Ergo non nisi auxilio Dæmonum liberari possunt: quod tamen non est licitum quærere.

Præterea hoc quod communiter toleratur, in vsu practicatur, licet sit illicitum, sed hoc communiter practicatur, quòd tales maleficiati currunt ad mulierculas superstitiosas, à quibus sæpissimè liberantur, & non per sacerdotes aut exorcistas. Ergo practica ostẽdit, quòd auxilio Dæmonum maleficia tolluntur, cuius tamen auxilium quærere cum sit illicitum, etiam non est licitum maleficia tollere, sed patienter sufferre.

Præterea secũdùm Thomam & Bonauenturã *in 4. dist.* 34. de impedimẽto maleficiati, maleficiũ est ita perpetuũ, quod non potest habere humanum remedium. Quia si haberet remediũ, non est homini notũ vel licitum. In quibus verbis dant intelligere, quòd sit quasi infirmitas incurabilis, & perpetuò inhærẽs. Vnde subdunt, licet Deus præstare possit remedium Dæmonem cogendo, & Dæmone desistente, ille curaretur, tamen curatio non erit humana. Ergo nisi Deus dissoluerit, per se non est licitum eius dissolutionem quocumque modo quærere. Maleficium manet perpetuò.

Pæterea *in eadem dist. & quaest.* dicunt, quòd etiam per aliud maleficium adhibere remedium est illicitum. Vnde dicunt, & si posset per aliud maleficium adhiberi remedium, nihilominus reputaretur perpetuum, licet amoueretur maleficium. Quia nullo modo est licitum, per maleficium inuocare Dæmonis auxilium.

Exorcismi Ecclesiæ quando conducant.

Prætereà exorcismi Ecclesiæ non valent ad reprimendum Dæmones semper, quoad omnes molestias corporales, hoc Dei iudicio exigente: semper tamen valent contra illas Dæmonum infestationes, contra quas principaliter sunt instituti, sicut contra obsessos, vel circa pueros exorcizandos.

Prætereà non oportet, quòd si propter peccatum Diabolo sit potestas in aliquem data, cessante peccato cessat potestas. Quia interdum cessante culpa, remanent peccata. Ex quibus verbis videntur præfati duo Doctores sentire, quòd non sit licitum maleficia tollere, sed permittere illa, sicut permittuntur Domino Deo, qui illa tollere potest ad suum placitum.

Deus & Natura nec abũdant in superfluis, nec deficiunt in necessariis.

In contrarium est, quòd sicut Deus & natura non abundant in superfluis, ita non deficiunt in necessariis: quare & necessariò fidelibus contra huiusmodi insultus Dæmonum sunt data non solùm remedia præseruatiua (de quibus in principio huius secundæ partis tactum est:) verùm etiam remedia curatiua, cùm alias non sufficienter fidelibus à Deo prouisum esset, & opera Diaboli viderentur fortiora operibus Dei.

Prætereà glossa super illud *Iob* 61. Non est potestas super terram, &c. dicit, omnia humana superat: etsi meritis sanctorum subiacet. Vnde & meritis sanctorum virorum in hac vita subiacent.

Maleficia sanctorũ meritis subiacẽt.

Prætereà à S. August. de moribus Ecclesiæ: non est Angelus, cùm inhæremus Deo, mente nostra potentior. Nam si potestas virtus est in hoc mundo, toto mundo sublimior est mens Deo inhærens. Vnde ex talibus dissolui possunt opera Diaboli. Responsio. Hæ sunt duæ solemnes opiniones sibi inuicem, vt videtur, contrariantes.

Non est Angelus pij mente potẽtior.

Sunt enim quidam Theologi & Canonistæ inuicem concordantes, quòd licitum est maleficia tollere, etiam per opera superstitiosa & vana. Et huius opinionis sunt Scotus, Hostiens. & Goffre. & communiter omnes Canonistæ. Aliorum Theologorum opinio, & præcipuè antiquorum, & quorundam Modernorum, vt Thomæ, Bonauenturæ, Alberti, Petri de Palude, & aliorum multorum est, quòd nullo modo sint facienda mala vt eueniant bona, & quòd potius homo mori debeat, quàm in talia consentire, vt scilicet per opera superstitiosa & vana liberaretur.

Ex quibus signis dignoscantur maleficæ.

Sed quia vnica distinctione poterunt eorum dicta concordari, videndendæ sunt prius eorum sententiæ. Nam Scotus in suo 4. *dist.* 34. de impedimento maleficiali, siue de frigidis & maleficiatis, reputat fatuitatem asserere, quod etiam per vana & superstitiosa non debeant maleficia tolli: dicit enim, nec in hoc est infidelitas aliqua, qua destruens non assentit operibus Diaboli, sed credit eum posse & velle fatigare, dum durat tale signum, quia ex pacto non assistit ad hoc, nisi dum illud durat. Et sic destructio illius signi, imponet finem tali vexationi. Vnde & dicit quòd est meritorium opera Diaboli delere. Et quia loquitur de signis, ponamus exemplum.

Sunt quædam mulieres, quæ tali signo notant maleficas, vt si vacca vbertate lactis ex maleficio priuatur, tunc vrceum lactis super ignem appendunt, & certis verbis superstitiosis insistendo, vrceum cum baculo percutiunt: & licet flasculum mulier percutiat, tamen omnia verba Diabolus ad dorsum maleficæ defert, per quæ sic Diabolus cum malefica fatigatur. Facit tamen illa Diabolus, vt percutientem Catholicam ad peiora alliciat: vnde periculosum non existit, aliàs

non

non videtur opinio tanti Doctoris habere difficultatem: possunt & alia exempla adduci.

Maleficia relegantur ad Medicos.

Hostiensis ad idem in summa copiosa de frigidis & malef. & tit. de impotentia communi *in gl super c. literæ.* §. mulierem autem dicit, quòd in hoc defectu recurrendum est ad remedia medicorum. Et licet quædam remedia cōtra hæc scripta vana seu superstitiosa videantur: tamen cuilibet auctori in sua arte credendum est. Sed & satis tolerare potest Ecclesia retundere vana vanis.

Vbertinus denique in suo quarto præfata distinctione iis vtitur verbis. Possunt maleficia aut per orationes, aut per artem per quam facta sunt, destrui.

Ad idem Goffred. in summa sua eod. tit. Maleficium non potest solui semper per illum qui fecit, vel quia est mortuus, vel quia nescit delere ipsum, vel quia maleficium est perditum: Si autem sciretur, licitè posset soluere. Et loquitur cōtra illos qui dicebant, quòd per maleficia non posset copulæ carnali præstari impedimentum: eò quòd nullum tale esset perpetuum, vnde non dirimeret matrimoniū iam contractū.

Præterea illi, qui fuerunt moti asserere quòd nullum maleficium sit perpetuum, mouebantur his rationibus, quia putabant omne maleficium posse moueri, vel per aliud maleficium, vel per exorcismos Ecclesiæ, qui sunt ordinati ad reprimendum vim Dæmonū, vel per veram pœnitentiam, cum Diabolus non habeat potestatem nisi super peccatores. Vnde quoad primum concordabat cum opinione aliorum, quod ad minus per superstitiosa possunt tolli. Contrariæ autem opinionis est S. Thom. *in suo 4. præfata dist.* sic inquiētis. Quòd si maleficium non possit reuocari, nisi per aliud illicitum, vt per Dæmonis auxilium, vel huius, etiamsi sciretur posse sic reuocari, nihilominus perpetuum iudicatur: quia remedium non est licitum.

Ad idem Bonauentura, Petrus, Albertus, & communiter omnes Theologi: vbi cùm breuiter tangunt Dæmonis auxilium tacitè vel expressè inuocandum, videntur sentire, quòd per nil aliud nisi per licitos exorcismos vel per veram pœnitentiam, vt in Can. si per sortiarias, allegatur, tāgitur, remoueri debeāt, moti, vt apparet, rationibus in principio quæstionis annotatis.

De maleficio tollendo concordatæ opiniones.

Et quia tantos Doctores in eorum dictis quantum possibile est, expedit concordare, & hoc vnica distinctione fieri potest: Ideò notandum, quòd maleficium aut tollitur per alium maleficum simul, & per aliud maleficium: aut tollitur, non quidem per maleficium, sed per maleficiales ritus & illicitos. Et hoc iterum dupliciter: Quia vel per illicitos & vanos ritus insimul, vel per vanos & non illicitos.

Primum remedium est omninò illicitum, tam ex parte auctoris, quàm & ipsius remedij. Sed tamen quia fit dupliciter, quia aut cum nocumento illius qui maleficium intulit, aut sine nocumento, fit tamen per maleficiales ritus & illicitos, tunc comprehenditur sub secundo modo, videlicet vbi maleficium tollitur, non per maleficum alium, sed per maleficiales ritus & illicitos, tunc iterum illicitum iudicatur licet non tantùm sicut primum.

Vnde summariè dicere possumus, quòd per tria & tribus modis remedium redditur illicitum, quando scilicet tollitur per maleficum alium, & per maleficia alia, videlicet virtute Dæmonis alicuius. Secundò, quando non per maleficium, sed honestam personam tollitur, sic tamen quod superstitiosis remediis maleficium, quod vni personæ aufertur, alteri infertur, & hoc iterum illicitum. Tertiò, quando aufertur sine eo

quòd alteri infertur vtitur tamen Dæmonum inuocatione expressa vel tacita, tunc iterum illicitum.

Et secundum hos modos dicitur à Theologis, quòd potius mors sit præeligenda, quàm in talia consentire. Aliis verò duobus modis vltimis tollere maleficium potest esse vel licitum vel non vanum, secundum Canonistas: & quod tolerari possunt, vbi remedia Ecclesiæ prius attentata sunt, vt cum exorcismi Ecclesiæ, suffragia sanctorum implorata, aut vera pœnitentia nihil effecissent. Et vt clarior habeatur intellectus de singulis sunt aliqua gesta & acta per nos reperta recitanda.

De Episcopo maleficiato à concubina sua.

Romæ tempore Nicolai Papæ, Episcopus quidam ex Alemaniæ partibus certa expediturus negotia aduenerat, cuius nomen occultare ordo charitatis postulat, licet iam vniuersæ carnis debitum persoluerit. Hic cùm quandam iuuenculam adamando, & ipsam ad suam diœcesim destinare, cum duobus famulis ac rebus aliis, & clenodiis disposuisset, iuuencula auiditate fœminea, super clenodia quæ pretiosa erant, decepta, modum excogitare cœpit, vt ea in itinere existéte, Episcopus maleficiis interiret, iámque habebat in sua clenodia possessione. Et ecce sequenti nocte Episcopus subitò infirmabatur: & ne fortassis veneno intoxicatus esset, à medicis percunctatur, & à famulis dolenter dubitatur: tam ingens enim calor inerat pectori, vt non nisi gargarismis per aquã frigidam continuè haberet refocillari. Tertia igitur die cùm iam nulla spes vitæ haberetur, vetula quædam ingressum ad Episcopum instanter petiit, & quòd causa suæ sanitatis aduenisset, aperuit. Ingressa igitur Episcopum alloquitur, & sanitatem promittit, dummodò suis acquiescere suasionibus velit. Episcopus verò quidnam foret, cui acquiescere pro recuperanda sanitate, quam summè affectabat, vbi inquirit, vetula respondit: Ecce hæc infirmitas maleficio vobis accidit, & non nisi per aliud maleficium liberari poteritis: vt videlicet ipsa malefica, quæ vobis intulit, moriatur, & eadem vestra infirmitate inficiatur. Stupefactus Episcopus, & quòd alio modo liberari non posset vbi persensit, nil tamen temerè volens agere, Papam consulere per supplicationem decreuit. At Pontifex cùm eum tenerrimè diligeret, & quòd non nisi per mortem maleficæ liberari posset, cùm didicisset, annuit, vt inter duo mala minus permitteretur, & super hoc supplicationem signauit. Vnde denuò vetula accersita & quomodo tam ipse, quàm summus Pontifex in mortem maleficæ consentirent, dummodò pristinæ sanitati restitueretur, disseruit: sicque quod vetula abscessit, & quod sequenti nocte liberaretur promisit. Et ecce circa medium noctis, vbi se sanum, & ab omni infirmitate liberatum persensisset, nuncio misso, quidnam de iuuencula foret, perscrutatur: & ecce aderat quæ ipsam circa mediam noctem in latere matris dormientem infirmatam fuisse subitò affirmabat. Qua in re dabatur intelligi, quòd eadem hora & momento infirmitas Episcopum relinquendo, maleficam iuuenculam per aliam maleficam vetulam inuasit, & sic spiritus malignus à læsione Episcopi cessando, ipsum sanitati per accidens restituere videbatur, cùm tamen propriè sanitatem non immittebat, quam tamen occupare Deo permittente poterat, & propter pactum cum malefica altera initum, quæ fortunæ alterius inuidebat, ipse Dæmon magistram iuuenculam inficere habebat. Et benè æstimari potest, illa duo maleficia non per vnum Dæmonem duabus personis, sed à duobus Dæmonibus duabus maleficis seruientibus fuisse inflicta, ne in isto Dæmones sibi inuicem contrarientur, cùm semper in perditionem animarum quam summè & concor

Pontifex dispensat super maleficio, maleficio pellendo.

Malefica maleficam necat.

concorditer affectant, singula operentur. Episcopus denique cùm pietatis causa visitare proponeret, cameram ingrediens, horribilibus maledictionibus susceptus fuit, exclamando: Tu cum tua, quæ te talia docuit, & te liberauit, maledicamini in æternum. Et Episcopus emollire eius animum ad pœnitentiam, & quòd omnem offensam ei remisisset vbi tentabat, illa vultum auertendo, clamabat: Exeas maledicte, hîc nulla spes veniæ, sed animam meam omnibus Dæmonibus commendo, & miserabiliter interiit: & Episcopus cum gaudio ad propria remeauit.

Aliud signum di. gnoscendi maleficium.

Vbi etiam notandum, quòd quia priuilegium vnius non facit legem communem, ideò dispensatio Papæ in hoc casu non arguit omnibus sic licere.

Ad idem refert Nider in suo Formicario: dicit enim Modus tollendi maleficium, aut se vindicandi in maleficio talis practicatur interdum. Venit enim aliquis læsus in se vel in suis, ad maleficam sciscitans scire malefactorem, tunc malefica plumbum liquefactum aliquoties fundebat in aquas quovsque opere Dæmonis in plumbo imago aliqua videretur. Qua visa, malefica quæsiuit ab explorante, in qua parte vis lædi maleficum tuum, & in eodem vulnere cum agnosceret, eúmque explorator locum eligeret: statim malefica in eadem parte imaginis, quæ in plumbo relucebat fixuram vel vulnus per cultrum posuit, & locum, vbi reum inueniret, indicauit, nomen tamen nullatenus manifestauit, sed experiētia teste maleficus per omnia lædi reperiebatur, sicut sua imago plumbea demōstrabat. Hæc inquam remedia, & similia indicātur illicita, quamuis humana fragilitas sub spe veniæ consequendæ à Deo, sæpius his inuoluitur, plus æstuans pro sanitate corporis quam animæ.

Secundum verò remedium, de ipsis maleficis, maleficia dissoluentes sub expresso pacto cum Dæmone inito, absque nocumento personæ; & quidem de eis quid agendum sit, & qualiter cognoscuntur, infrà in sexdecimo modo sententiandi patebit. Hæ enim quàm plures existunt, & semper infra vnum aut duo milliaria Teutonicalia reperiuntur, in quo spatio, quicquid aliæ maleficæ lædunt, hoc illæ curare videntur: quas etiam curationes aliquæ simpliciter, quoad omne tempus: aliquæ verò tantùm à proxima angaria læsos maleficiis curare se iactitant: aliquæ verò non nisi in consensum maleficæ quæ maleficium intulit, curare possunt.

De maleficis, ex pacto cum Dæmonibus maleficia tollentibus.

Et hæ notantur super expressum pactum cum Dæmone initum, propter hoc quòd occulta manifestare solent illis qui causa sanitatis recuperandæ ipsas accedunt. Ipsis enim causas suæ calamitatis subitò manifestant, dicentes, quòd propter rixas cum vicina, vel alia muliere, aut viro habitas, læsa fuerit in se vel in suis attinentibus. Quæ etiam ad occultandum sua flagitia, interdum peregrinationes vel alia pietatis opera iniungunt. Quas quidem accedere pro recuperanda sanitate, tantò perniciosius existit, quantò præ illis, qui solùm per pactum tacitum curare videntur, in contumeliam fidei amplius delinquunt.

Maleficæ iis quos curant, etiam sacras peregrinationes iniungunt.

Hi enim dum ex vna parte sanitatem corporalem Deo præponunt, ex altera parte sibiipsis in vindictam criminis vitam Deo percutiente abbreuiant. Sic enim in Saul diuina sæuit vltio, cùm primò magos & Ariolos abstulisset de terra; posteà consuluit, vnde & in bello occisus cum filiis suis, 1. *Reg.* 28. & culpa tangitur, 1 *Paralip.* 10. Propter hoc etiam Ochosias infirmus mori habuit 4. *Reg.* 1.

Consulētes maleficos de sanitate, accersunt sibi mortem.

Tales etiam visitatores maleficarum sunt infames: vnde nec ad accusatio-

nem debent admitti secundo quæstionum, octauo. Quisquis nec, &c.Item tales secundùm leges debent pœna capitis plecti, vt in prima quæstione operis tactum est.

Exorcismi olim irriti.

Sed heu Domine Deus,cum omnia iudicia tua iusta sint, quis liberabit pauperes maleficiatos, & in continuis doloribus eiulantes, peccatis nostris exigentibus,inimicus nimis præualuit, vbi sunt qui licitis exorcismis illa opera Diaboli dissoluere valeant? Hoc vnicum ergo superesse videtur remedium, vt Iudices eorum insultus ad minus refrenent variis pœnis auctrices maleficas castigando: vnde & infirmis facultas vsitandi maleficas amputabitur. Sed heu nemo percipit corde, omnes quæ sua, non quæ Iesu Christi sunt, quærentes.

Telonium impositum confulētibus maleficā.

Illa enim malefica in *Richshofen* de qua suprà mentio facta est, adeò assiduis frequentabatur pro recuperanda sanitate maleficiatis, quòd Comes castri Telonei lucrum habere voluit, ita quòd quilibet maleficiatus in se, vel in sibi attinentibus denariū vnum introitu portæ soluere habebat. Vnde magnum exinde se habuisse prouentum asseruit.

Exēplum concursus maleficiatorum ad maleficum.

Teste etiam experientia didicimus plurimas tales maleficas per diœcesim Constantiensem existere:non quòd ipsa præ aliis diœcesibus sit infecta, cum hoc genus insidiæ serpat per omnes diœceses, & heu totum mundum infecisse videtur: sed quia ipsa diœcesis amplius elaborata fuit: Et quidam *Hengst* nomine repertus, qui maiorem concursum & quotidianum à maleficiatis pauperculis habere cernitur: quem etiam concursum sic oculis nostris perspeximus in villa quadam *Eningen*: quod sine dubio ad quæcunque loca Beatissimæ virginis, siue Aquisgrani siue ad Eremitas tantus pauperum concursus non existit sicut ad eundem superstitiosum hominem. Nam hyemali & frigidissimo tempore, dum præ abundantia niuium omnis via regia & publica obstruitur, adhuc à circumiacentibus terris ad duo vel tria milliaria, cum magnis hominum fatigationibus frequentatur, quibusdam remedia percipientibus, aliis verò minimè: vt reor quòd non æquè omnia maleficia dissolui propter varia, vt suprà tactum est, obstacula possunt. Et hi quidem sub expressa Dæmonum inuocatione maleficia dissoluentes, quoad secundum remedium illicitum, non tamen sicut primum.

Remedia superstitionibus constantia contra maleficia.

Tertium verò remedium,quòd quibusdam cæremoniis superstitiosis practicatur: non tamen in nocumentum alicuius personæ, aut per manifestos maleficos agitatur, experientia teste per hunc modum.

In ciuitate Spirensi mercator quidam forensis hunc casum sibi accidisse proposuit. In partibus, inquit, Sueuiæ, in castro quodam nobilium me degente quadam die dum peracto prandio, associatus duobus domicellis, solatij causa super pratum incederem, quædam mulier obuiando, dum à remotis adhuc incederet, & à duobus domicellis agnita fuisset, vnus eorum ad me hæc verba protulit: munias te citò signo crucis, & similiter ad idem aliud ab alio latere hortabatur. At ego causam huius timoris inquirens, responderunt. En peior malefica totius prouinciæ iam nobis obuiam fit: ipsa enim solo visu maleficare homines nouit. Tunc ego stomachando, nunquam tales timuisse me iactitabam: ecce vix verba compleui, & me grauiter in pede sinistro læsum persensi, ita vt sine graui dolore de loco figere pedem non potui aut gressum: vndè & alij concitò è castro per nuncium mihi equum destinandum ad illud reducunt, dolori-

Etiam nō timentes maleficas, maleficiuntur.

bus

bus autem per triduum augmentatis.

Præfati incolæ, intelligentes maleficio me infectum, quendam rusticum ad spatium vnius milliaris accedunt, & casum proponunt, quem nouerant per artem quandam maleficia tollere. Qui concitò veniens, & pedem prospiciens, si, inquit, ex vobis contigit naturali defectu, experimentum capiam, & siquidem ex maleficio accidit, cum Dei adiutorio curabo; sin autem secùs, remediis naturalibus opus erit insistere. At ego: Si absque superstitione & cum Dei adiutorio curari potero, libens acceptabo: quoniam cum Dæmone nihil commune habere volo, nec eius adiutorium affecto. Ad idem & ipse villanus respondit, se non velle nisi licita remedia, & cum Dei adiutorio adhibere & curare, dummodò experientia didicisset, hoc per maleficium mihi contigisse: Ad quæ duo assensi: Ille plumbum, vt supra de alia malefica tactum est, liquefactum in cochlearij ferreo supra pedem tenuit, & in scutellam aqua plenam fudit, & subitò diuersarum rerum species proruperunt, ac si spinæ, vel pili, aut ossa similia fuissent intromissa. Iam, inquit, video, quòd infirmitas hæc non ex naturali defectu, sed maleficio vobis contigit. At ego, quomodo talia ex plumbo liquefacto scire posset, dum inquirerem. Ecce, septem sunt metalla, ex septem Planetis, & quia Saturnus dominatur plumbo, eius proprietas est, vt si plumbo super maleficiū aliquod fusum fuerit, per suum influxum maleficium demonstrabit: & benè, inquit, actum est, vt citò remedium adhibeatur, quod tot diebus vos visitare habeo, quot sub maleficio stetistis. Et interroganti quot dies elapsi fuissent, iam triduo fassus sum. Vnde & ipse singulis diebus per triduum me visitando, & pedem inspiciendo solùm & tangendo, & cuncta verba penes se ruminando integræ sanitati fugato maleficio me restituit.

Qua de causa plūbum liquefactū, quod supra maleficiatum adhibetur prodat maleficiū.

Hic certè modus actorem non monstrat maleficum, sed modum superstitiosum. In eo enim quòd Dei adiutorio & non opere Diaboli sanitatem promisit, & hoc, quòd Saturni influxum super plumbum, tanquam ex eius dominio causatum allegauit, irreprehensibilis extitit, & potius commendādus fuit. Sed qua virtute maleficium fugatur, & species rerum in plumbo causauit, sub dubio relinquitur. Nam cum maleficium nulla virtute naturali possit amoueri, licet mitigari valeat, vt inferius de obsessorum remediis patebit, potius videtur, quòd per aliquod pactum, ad minus tacitum, cum Dæmone initum, hoc practicauerit. Et dicitur hoc pactum tacitum, quando ad minus auctor tacitè in assistentiam Diaboli consentit. Per quem modum innumera superstitiosa opera practicantur: licet differenter quoad diuinam offensam, cum in vno opere maior sit creatoris offensa quàm in altero. In eo enim quod de sanitate procuranda certus fuit, & in eo, quod tot diebus quot sub infirmitate extiterat, ipsum visitare habuit, nec aliquibus medicaminibus naturalibus vsus fuit, & tamen iuxta præmissa ægrotum sanitati restituit, non tam suspectus, quàm vt manifestè deprehensus, ad minùs licet non super expressum initum cum Dæmone pactum, tamen iudicatur, & tanquam pro conuicto haberi, & pœnis ad minus in secundo modo sententiandi infrà contentis, sed puniri debet cum adiuratione solemni nisi leges, quæ in contrarium sentire videntur, ipsum sustentarent: in quo casu quod ordinarium sit faciendum, in solutione argumentorum patebit posteà.

Quid significet pactum tacitum.

Quartum verò remedium tolerandum, & de quo Canonistæ ad minus intendunt

Vanum remedium toleratur.

intendunt cum certis Theologis, dicitur vanum tantùm, & præcisè, puta, quia solùm superstitiosum, & non sub aliquo pacto expresso, vel tacito, ex intentione & proposito practicãtis operatum. Et dico ad minus: quia fortassis si velint etiam tertium remedium huic quarto adiungere, potiùs videntur nobis eorũ assertioni cedere, quàm contentionibus deseruire. Et hoc quidem remedium vanum superius exemplificatum de mulieribus quæ vrceolum super ignem positum percutiunt, in finem, vt erat malefica quæ vaccam vbertate lactis priuauit verberetur, licèt fortassis talia in nomine Diaboli facere habebant, aut fortassis sine eius permissione.

Ad idem possunt & alia earum gesta adduci. Nam interdùm vbi vaccas huiusmodi læsas, ad pascua emittere volunt explorare etiam ipsam maleficam nituntur, tunc braccam viri, vel aliud immundum super caput, aut dorsum vaccæ ponentes: & hoc potiùs festiuis diebus & sacratioribus ipsam vaccam cum baculo fortassis iterum sub tali, vt suprà, expressione percutiendo expellunt, & tunc vacca recto tramite ad domum maleficæ properat, & cornua in eius ostium vibrat cum magno eiulatu continuè pulsando, & hæc vtique Diabolus in vacca operatur tamdiu, quòd per alia maleficia sedatur.

Bracca viri cornibus vaccæ maleficiatæ imposita prodit maleficã.

Reuera secundùm præfatos Doctores talia sunt toleranda, non tamen memoria vt quidam asserere conantur, existunt. Cùm enim iuxta Apostolum omnia quæ in verbo aut opere facimus, in nomine Domini nostri Iesu Christi facere præcipimur: licet ibi non sit expressa Dæmonis inuocatio, & tamen eius nominis expressio: & iterum licet ibi non sit intentio per actum aliquod tacitum vel expressum talia facere, quia fortassis dicet, volo hoc facere siue Diabolus intromittat se, siue non ipsa temeritas, quia diuinum timorem postponit, Deum offendit, vnde & Diabolo potestatem talia faciendi permittit. Inducendi ergo tales sunt ad pœnitentiam, & hortandi, vt potius desistant, & ad remedia infrà scripta, vt superius etiam in parte tacta, per vsum videlicet aquæ benedictæ & salis exorcizati, &c. recurrant.

Intestinis cadauerum intestina maleficarum affligunt.

Simili modo iudicandum de illis, quibus, dum aliquod iumentum maleficio interimitur, & explorant maleficum, aut etiam si naturali defectu vel maleficio sit interemptum, vbi nituntur ad loca, vbi cadauera bestiarum exorcizantur, properant, & intestina cadaueris super terram trahendo vsque ad domum deferunt, non autem intrò domum per ostium super, sed sub limine domus ad coquinã trahunt, & igne facto super cratem intestina ponunt, & tunc vt ex relatu talia practicãrium sæpissimè informati sumus, sicut intestina calefiunt & ardent, ita intestina maleficæ calore & doloribus crucientur: aduertunt ergo exploratores, vt ostiũ domus optimè sit obstrusum, eò quòd præ doloribus malefica ad introitum habebit carbonem de igne auferre, & tunc omnis cruciatus effugatur. Repertum denique sæpius nouimus, vbi introitum habere non poterant, ex tunc densissimis tenebris domum intus & extra vallabant, cum commotione tam horribili & strepitu, vt ex ruina domus omnes se tandem interimi putarent, nisi ostium aperiretur.

Puerorum per vncti calcei indicant maleficas.

Ad idem etiam certa experimenta reducuntur. Nam certi volentes è multitudine mulierum in Ecclesia existentium experiri maleficas, quæ etiam sine eorum consensu Ecclesiam diuinis peractis exire non valeant, tali experimento insistunt. Nam die Dominica Sotularia iuuenum axungia, seu pinguedine porci, vt moris est, pro restauratione fieri, perungunt, & sic vbi Ecclesiam

clesiam intrant, tandiu maleficæ exire Ecclesiam non poterunt, quoad vsque exploratores, aut exeunt aut illis licentiam sub expressione, vt supra, exeundi concedunt.

Simile fit etiam per certa verba, quæ annotare non expedit, ne quis per Diabolum seducatur. Nam nec Iudices aut Præsidentes his infallibilem fidem aut opinionem accommodare debent, nisi talis persona alias plurimum esset diffamata, cum sub tali prætextu ille mille artifex etiam innoxias infamare posset. Vnde potius auertendi sunt homines à talibus experimentis, & salutares pœnitentiæ iniungendæ, licet interdum tolerentur.

Leges ciuiles tolerant maleficia maleficiis pelli. Per hoc patet responsio ad argumenta, quæ concludunt maleficia non esse tollenda, quia primis duobus modis omninò illicitum est tollere tertium remedium secundùm leges, & si toleratur, tamen non paruam super hoc ecclesiasticus Iudex debet habere aduertentiam. Nam quod leges videntur tolerare patet *C. de maleficis, l. eorum,* vbi sic habetur. Alij autem qui faciunt id ne labores hominum ventorum grandinisque lapidatione sternantur, non pœna, sed præmio digni sunt. Et Antonius in summa de legibus in quibus ius Canonicum & Ciuile discrepant, hoc idem allegat. Ex quo videtur, quòd concedunt leges pro conseruatione frugum & iumentorum, & in omnem euentum posse certos homines talia practicantes non solùm tolerare, sed & præmiare. Erit ergo Ecclesiastici iudicis aduertere, si tantummodo iuxta mentem legis contra grandines & aëris temperiem modis congruis, vt inferius patebit, aut etiam quibusdam superstitiosis procedit. Et tunc, dum inde nullum sequitur fide scandalum, etiam tolerare: sed reuera hoc non erit iuxta tertium, sed quartum modum, & quintum de quo consequenter tractandum erit de ecclesiasticis & licitis remediis inferendo interdum de superstitiosis ad quartum modum pertinentibus, & hoc per capitula sequentia.

CAPVT I.

Remedium Ecclesiasticum contra Incubos & Succubos Dæmones.

QVia verò in præcedentibus capitulis primæ quæstionis super modos maleficiandi homines iumenta & terræ fruges, tacta sunt ante omnia ea, quæ ipsæ maleficæ erga proprias personas practicant, qualiter videlicet innoxias iuuenculis in augmentum suæ perfidiæ alliciunt, qualis etiam modus sit profitendi earum & homagij præstandi, qualiter etiam infantes proprios aut alienos Dæmonibus offerunt & quomodo localiter transferantur. Hæc inquam & similia remediare, quia non est possibile, nisi vt per suos Iudices de medio tollantur, aut ad minus in exemplum omnium futurorum puniantur, ideo de huiusmodi remediis non ad præsens, sed in vltima parte operis, vbi viginti modi procedendi & sententiandi contra & super maleficarum personas deducentur tractabitur. **Quæ remediari in maleficiis non possint.**

Ad præsens tantum super remedia contra earum maleficiales effectus tendere oportet, & primò qualiter homines maleficiati remediantur, demum qualiter bestiæ, & vltimò qualiter fruges terræ conseruantur. De hominibus verò maleficiatis, quoad Incubos Dæmones vel Succubos, quia sunt in triplici genere, scilicet, earum quæ se voluntariè Dæmonibus Incubis subiiciunt, vt sunt maleficæ, quia de Succubis quoad viros non ita voluntariè practicatio reperitur, cùm ex naturali **Triplex genus Incuborum.**

turali vigore rationis quo viri mulieribus præeminent talia plus abhorrent.

Eſt & eorum qui à maleficis cum Incubis aut Succubis contra eorum voluntatem involuuntur, & eſt tertium genus ad hoc præcipuè virginum quarundam quæ contra earum omninò voluntatem ab Incubis Dæmonibus moleſtantur, de quibus etiam ſæpè præſumitur, quòd à maleficis ſic maleficiantur, puta quia Dæmones ad inſtantiam maleficarum, ſicut ſæpiſſimè alias infirmitates immittere ſolent, ita & Incubos illis perſonis ſe facere habent, vt vel ſic eos ad ſuam perfidiam allicere valeant: demus exempla.

Succubi ex maleficio immiſſi.

Eſt in ciuitate Confluentiæ pauper quidam ſic maleficiatus, quòd in præſentia vxoris omnem actum Venereum prout viri cum mulieribus agere ſolent etiam repetitis vicibus per ſe exercet, nec ab illis ad inſtantiam & eiulatum mulieris auerti poteſt, quia vno aut tribus actibus expletis verba replicat, volumus iterum de nouo inchoare, cùm tamen nulla perſona corporali viſu cernatur ei ſuccumbere, fitque vt poſt diutinas huiuſmodi vexationes, pauper ille colliſus in terram omnibus viribus deſtituitur, & dum poſt aliquarum virium recuperationem interrogatur, quomodo & qualiter iſta ſibi contingant, & an ne perſonam ſuccubantem habuerit. Reſpondere ſolet, ſe nihil videre, ſed ita mente captiuatum, vt omninò abſtinere non valeat: Et quidem ſuper hoc maleficium mulier quædam plurimùm habetur ſuſpecta, quòd ei intulerit, eo quòd illi pauperi minata fuerit per verba contumelioſa, quòd ipſum propter diſplicentiam ſibi factam expedire vellet.

Sed leges & executores iuſtitiæ non adſunt qui ſaltem ſuper diffamiam & grauem ſuſpicionem in vindictam tanti criminis procederent: putantes neminem debere condemnari, niſi qui confeſſione propria, aut trium teſtium productione legitima conuincatur; quaſi indicia facti, aut euidentia ſuper graues aut violentas ſuſpiciones nullas mereantur pœnas: de quibus tamen, modis ſententiandi inferius vt præmiſſum eſt patebit.

Quomodo hi, qui ab Incubis vexantur, curentur.

De ſecundo verò genere, quo puellæ ab Incubis Dæmonibus moleſtantur etiam noſtris temporibus, referre nimis longum foret, cùm hiſtoriæ certæ de ſimilibus exiſtunt refertæ. Sed cum quanta difficultate alia remediari poſſint, patere poteſt ex iis, quæ Tho. Brabantinus circa finem operis ſui de apibus de quadam in hunc modum refert.

Vidi, inquit, & ex confeſſione audiui virginem quandam in religioſo habitu quæ primò dixit ſe nunquam in concubitum conſenſiſſe, per hoc tamen dat intelligere ſe cognitam fuiſſe: at ego non credens, arctaui eam rationibus & duris comminationibus, ſub periculo animæ ſuæ: tandem cum lachrymis confeſſa eſt, ſe prius corruptam mente quàm corpore, & cùm poſteà doleret quaſi ad mortem, confiteretur omni die cũ lachrymis, non potuit tamen ingenio, ſtudio vel arte ab Incubo Dæmone liberari, nec ſigno crucis, nec aqua benedicta, quæ tamen ſpecialiter ad fugandos Dæmones ordinantur, nec etiam ſacramento Chriſti corporis, ipſis quoque Angelis terrifico, donec poſt plures annos oratione & ieiunio piè peractis fugaretur.

Et eſt credibile (ſaluo meliori iudicio) quòd poſtquam de peccato ſuo dolens confitebatur, potius ei concubitus Dæmonis pæna culpæ quàm culpa fuit.

Hæc etiam cum in vigilia Pentecoſtes querularetur apud Chriſtianam in valle Duciſſæ Brabantiæ, monialem deuotam, quæ mihi hoc retulit, quòd non auderet cõmunicare propter Dæmonis

monis importunam vexationem compatiens dixi ei, Christina: Vade, quiesce secura, communicatura cras Dominico corpori; in me enim recipiam pœnam tuam. Recedens illa gaudens dormit in pace, ad orationem de nocte surgit mane, cum omni tranquillitate sacramenta suscepit. Christina autem susceptam in se pœnam non ponderans, vespere quieti se dans, audit in statu suo quasi procellam commouentem se, & inquietius agitātem, nec suspicans Dæmonem, arrepto collo fugare nititur quicquid esset. Decumbit iterum, sed pauida vexata surrexit, & hoc pluries tandem sensit: & vidit euersis ferè straminibus, quòd Dæmonis nequitia vexaretur. Dimisso ergo lecto noctem ducit insomnem, & orare volens, Dæmonis cruciabatur insultu, & vt dixit, nunquam talia passa fuerat. Vnde prædictæ mulieri mane, Renuncio, inquit renuncio pœnæ tuæ: vix enim sine vitæ discrimine, violentiam tentatoris pessimi euasi. Qua ex re perpenditur, difficile esse huiusmodi remediare, siue maleficio, siue absque eo contingat.

Sunt tamen adhuc aliqua per quæ fortassis ipsi Dæmones fugantur, de quibus & Nider in suo Formicario. Licet enim, vt ibi fertur; quinque modis valeant puellæ & viri liberari, videlicet per sacramentalem confessionem & sanctam exercitationem in crucis consignatione, vel Angelica salutatione, tertio per exorcismorum applicationem, quarto per certi loci mutationem & per cautam sanctorum excommunicationem. Et ex præmissis patuit, quòd prima duo moniali non profuerunt, non tamen propterea omittenda sunt; quod enim vni est remedium, non propter hoc sequitur quòd & alteri, ita è conuerso. Nam & Incubos sæpè per orationem Dominicam, aut aquæ aspersionem, vel etiam per Angelicam salutationem fuisse repulsos historiæ tradunt.

Incubi pelluntur Angelica salutatione.

Refert enim Cæsarius *in dialogo suo*, quòd sacerdos quidam postquam se suspenderat, eius concubina Monasterium intrauit, & per Incubum ad luxuriam prouocata est, quem tamen per crucis consignationem repulit, & per aquæ benedictæ aspersionem, licet statim postea rediit. Quando autem Angelicam salutationem dicebat, longè velut sagitta disparuit & recessit, sed interdum rediit, licet propè eam accedere non auderet.

Item de tertio, videlicet per sacramentalem confessionem, patet per eundem Cæsarium, qui dicit, quòd concubina antedicta, cùm iam confessa esset purè, in toto derelicta est ab Incubo. Refert idem, quòd quidam vir in Leodio passus Incubum, confessione sacramentali finita localiter liberatus est.

Ponit insuper exemplum de quadam inclusa, quam Incubus nec oratione, nec confessione, nec propter aliud spirituale exercitium reliquit, quin eius lectum ascenderet, sed cùm ad informationem cuiusdam viri religiosi diceret, Benedicite, statim eam Dæmon reliquit.

Vis verbi Benedicite.

De quarto, videlicet loci mutatione, dicit qui prius, quòd filia cuiusdam sacerdotis stuprata per Incubum, & facta ex dolore phrenetica, trans Rhenúmque elongata, ab Incubo dimissa est, sed pater eius, quia à loco filiam disposuerat, à Dæmone percussus est, adeò vt moreretur in triduo.

Mutatio loci mutat Incubos.

Fit & mentio de quadam, quæ per Incubum crebrò in lecto vexata proprio, consociam deuotam petiit, vt loco vexatæ iaceret, quod cum fecisset, tota nocte quasdam inquietudines grauissimas sensit, & prior tunc quieta fuit. Notatur etiam à Guillelmo, quòd

Puellæ pulchros crines habentes magis sentiunt incubos.

Incubi plus vexare videntur mulieres, & puellas pulchros crines habentes, ideo quia aut curæ aut ornatui crinium incumbunt huiusmodi, aut quia per crines viros inflammare cupiunt vel consueuerunt, aut quia in eis inaniter gloriantur, aut quia diuina bonitas hoc permittit, vt terreantur mulieres viros inflammare per ea, quæ etiam Dæmones inflammari viros volunt.

De quinto, de excommunicatione, quæ fortassis aliquãdo eadem est exorcizationi, patet *in legenda sancti Bernardi.* In Aquitania siquidem mulier ab Incubo sex annis incredibili abusu libidinis vexatą audiuit sibi Incubum, ne ad virum sanctum, qui venturus erat, appropinquaret minãtem, Nihil, inquit, tibi proficiet: sed eo recedente, tuus crudelissimus ero persequutor, qui hactenus tuus amator extiti. Quæ cùm virum sanctum Bernardum inuocaret, respondit. Tolle meum baculum, & lecto tuo infige, & faciat malignus, quod potest. Hoc cùm fecisset, Dæmon, cameram fœminæ non est ausus intrare, sed foris minabatur atrocissimè, se eam velle persequi, Bernardo recedente. Quo per fœminam audito, conuocat populum B. Bernardus, omnes iubet accensas candelas gestare in manibus, & Dæmonem cum vniuerso, qui aderat cœtu, excommunicauit, ac ne ad illam, vel aliam deinceps accessum habeat, interdixit, & ita ab illa pœna liberata est.

Baculus S. Bernardi liberat ab Incubo.

De potestate clauium Petri quæ sonat super terrã.

Verum hîc notandum, quòd potestas clauium concessa Petro & suis successoribus, quia sonat super terram, & tantum pro viatoribus hæc iurisdictionis potestas, sit in remedium Ecclesiæ concessa, mirum videtur, quòd & aëreæ potestates hac iurisdictione valeant arceri. Sed dici potest, quòd quia personæ quæ à Dæmonibus molestantur sunt sub iurisdictione Papæ & clauium, non mirum, si per indirectum huiusmodi potestates vigore clauium arceantur, sicut etiam indirectâ animas potestate clauium à pœnis purgatorij ignis absoluere potest: non obstante, quòd potestas illa sonat super terram, & animæ sunt sub terra.

De potestate etiam clauium concessa capiti Ecclesiæ, scilicet vicario Christi, non est tutum disputare, cùm notum sit, quòd tanta potestas sit à Christo Ecclesiæ & eius vicario concessa, quanta puto homini concedi à Deo potuit, & hoc in vtilitatem Ecclesiæ.

Piè etiam æstimari potest, quòd si ægritudines à maleficis virtute Dæmonum inflictæ excommunicarentur cum ipsis Maleficis auctoribus, & Dæmonibus, non adeò in ipsos infirmos sæuirent, & quòd citius liberarentur adhibitis super hoc & aliis exorcismis licitis.

Locustæ arcentur excõmunicatione

In partibus denique Athisis vulgaris est narratio simul & aliis in locis, quòd dum diuina permissione locustæ volantes cum ingenti multitudine vineta, frondes, segetes, & cuncta virentia eradicarent, huiusmodi excommunicatione & maledictione fugatæ, & subitò interemptæ fuerunt. Quòd si sanctificato viro quis ascribere velit, & non virtuti clauium, sit in nomine Domini: vnum pro certo habemus, quòd nec virtus miraculorum, nec potestas clauium gratiam gratum facientem de necessitate præsupponunt: cùm vtrumque ex gratia gratis data procedat.

Est & iterum notandum, quòd vbi nullum prædictorum remediorum iuuat, quòd tunc ad exorcismos licitos sit recurrendum: de quibus inferius patebit. Quia etsi hi ad fugandum Dæmonis nequitiam non sufficiant: tunc reuera talis vexatio Dæmonis est pæna pro peccatis satisfactoria, si pro-

vt

vt oportet sustineatur in charitate, sicut & alia mala huiusmodi, quæ nos hîc premunt, ad Deum ire compellant.

Mulieres mirabilia imaginantur.

Verùm etiam aduertendum, quòd interdum aliquæ in veritate per Incubum non vexantur, sed tantummodò ita se vexari putant: & hoc quòd mulieribus præcipuè, & non viris, cùm aliàs sint timidæ, & mirabilium formarum in imaginatione susceptiuæ.

Vnde & Guilhelmus sæpè allegatus. Multæ, inquit, de apparitionibus phãtasticis, ex morbo melancholico in multis fiunt, & in mulieribus maximè, sicut apparet de visionibus & reuelationibus. Et causa in hoc est, vt norunt Medici, ipsa natura muliebrium animarum, eò quod longè facilioris & leuioris impressionis sunt, quam animæ viriles: Et subdit *Ibidem*, Scio me vidisse mulierem, quæ credebat se agnosci ab intus à Diabolo, & talia incredibilia se sentire dicebat.

Nonnunquam etiam impregnatæ sibi videntur mulieres ab Incubis, & intumescunt vehementer ventres earum, & cùm partus tempus aduenerit, sola emissione multæ ventositatis detumescunt. Nam de ouis formicarum in potu sumptis, incredibilem ventositatem & tumultum in ventre generant hominis. Similiter de granis catapuciæ, & de granis arboris, quæ dicitur nigra pinus, consimilia in ventre fiunt. Facillimum est autem Dæmoni similia & maiora in ventribus hominum procurare. Hæc addita sunt, vt non facillimè quis mulierculis fidem adhibeat, sed illis duntaxat, super quibus experimenta fidem fecerunt, vt de illis, qui didicerunt in propriis lectis, vel alio modo condormientibus, per experientiam talia vera esse.

Oua formicarum faciunt intumescere aluũ.

Cap. II.

Remedia pro illis qui circa vim generatiuam maleficiuntur.

Viri plus maleficiuntur quàm fœminæ.

Licet mulieres in maiori numero sint Maleficæ quàm viri, vt prima parte operis ostensum est, tamen viri plus maleficiuntur: & huius ratio est: quia cùm Deus plus permittit super actum Venereum, per quem primum peccatum diffunditur, quàm super alios actus humanos: sicut & per serpentes, quæ magis incantationibus deseruiunt quàm alia animalia, eò quòd fuerit Diaboli primum instrumẽtum: & cùm actus ille Venereus plus & faciliori modo potest maleficiari in viro quàm in muliere: ideò. Et quidem patet quod tactum est, nempè cùm quinque modis Dæmon in generatiuam potentiam possit agere, & illi modi citius procurantur in viris.

Remedia adhibenda super vnumquemque modum iuxta possibilitatem sunt deducenda: & ille, qui vitiatus est in tali potentia, attendat sub quo modo suum maleficium contineatur. Sunt autem quinque modi iuxta Petrum de Palude *in suo 4. distin. 34. in processu huius maleficij.*

Nam Dæmon ex hoc, quòd est spiritus, habet potestatem super creaturam corporalem, Deo permittente, & ex conditione naturæ suæ, præcipuè ad motum localem, vt illum prohibeat, vel vt promoueat: Vnde per hanc potestatem possunt corpora viri & mulieris impedire, ne sibi appropinquent, & hoc directè vel indirectè. Directè quando vnum elongaret ab altero, vel non sineret ad alterum appropinquare. Indirectè, quando aliquod impedimentum procuraret, vel quando se interponeret in corpore assumpto: sicut cuidam iuueni pagano acciderat,

Quidam desponsat idolum.

 qui

qui Idolum desponsauerat, & nihilominus contraxerat cum quadam iuuencula, nec propter hoc poterat eam cognoscere, vt suprà patuit.

Secundo modo, vbi hominem inflammaret erga vnam, refrigeraret erga aliam, & hoc posset occultè procurare per applicationem quandam herbarum aut aliarum rerum, quas optimè nouit ad hoc validas.

Tertio modo, vbi æstimationem viri aut mulieris turbaret, qua redderet vnam personam alteri exosam, quia vt suprà patuit in prima parte operis, potest imaginationem imprimere.

Quarto modo, reprimendo vigorem membri, qui ad fructificationem necessariò requiritur, sicut & motum localem cuiuscunque organi reprimere potest.

Quinto, prohibendo missionem spirituum ad membra in quibus est virtus motiua, quasi intercludendo vias seminis ne ad vasa generationis descendant, vel ne ab illis viis recedat, vel ne excidatur, vel emittatur.

Quomodo potentiæ coëundi internoscendæ.

Quòd si quis dicat, nescio sub quo modo maleficium mihi illatum contineatur, vnum scio, quòd generatiua potentia erga vxorem meam careo. Responderi potest, si potens est ad alias mulieres, non autem ad propriam, tunc sub secundo modo: quia de primo modo certificaretur Succubum Dæmonem, id est, quòd per Dæmones Incubos & Succubos deluderetur. Item si vxorem non habet exosam, & tamen non potest ipsam agnoscere, sed benè alias, tunc iterum manet sub secundo modo: si autem habet exosam, & non potest agnoscere, tunc sub secundo & tertio modo continetur. Item si non habet exosam, vellet autem cognoscere, sed non habet vigorem membri, tunc sub quarto modo. Si verò habet vigorem membri, sed non haberet excisionem seminis, tunc sub quinto modo. Modus ergo curandi patebit, vbi declaratur, si æqualiter in charitate & extra charitatem existentes, his maleficiari valeant: & quidem quòd non: dempto quarto modo, qui tamen etiam rarissimè. Accidere enim potest, qui in gratia & charitate existit sic declaratur, tamen lectori præsupponitur, quòd loquimur de actu coniugali inter matrimonialiter coniunctos, quia aliàs implicaretur: cùm omnis actus Venereus extra matrimonium est peccatum mortale, & non nisi ab his, qui extra charitatem existunt, exercetur.

Nam cum asserere oporteat ex totius Scripturæ sacræ traditione, quòd Dæmones magis permittuntur à Deo sæuire in peccatores quàm in iustos. Licet legatur ipsum iustissimum Iob fuisse percussum, hoc tamen non fuit singulariter super potentiam generatiuam, nec etiam directè: ideò dicere oportet, quod quibuscunque talia maleficia inter matrimonialiter coniunctos contingunt, signum est, quòd vel ambæ personæ, vel altera extra charitatem existat, & quidem fundamentum huius ex scripturis deducitur, auctoritate & ratione. Nam Angelus dixit Tobiæ: In illos, qui libidini vacant, accipit dæmon potestatem: Effectus demonstrauit, vbi septem viros virginis Saræ occiderat.

Contra libidinosos accepit Diabolus potestatem.

Item Cassianus *collat. patrum* definit & B. Antonius, nullatenus posse Dæmonem mentem cuiusque vel corpus inuadere, nisi eam prius destituerit omnibus cogitationibus sanctis, ac spirituali contemplatione vacuam nudámque reddiderit. Hæc verba vt quæ applicari possunt super maleficium corporis, vniuersaliter super totum corpus, cùm Iob tali maleficio percussus, non tamen nudus diuina gratia fuit, sed

particulariter, quando videlicet particulare maleficium ratione alicuius peccati accidit corpori: Et hoc quidem non potest esse, nisi peccatum incontinẽtiæ. Ratio. Nam vt dictum est, propter fœditatem illius actus, & quia per ipsum primum peccatum diffunditur; Deus plus permittit super ipsum, quàm super alios humanos actus: ergo & inter matrimonialiter coniunctos, vbi diuino auxilio propter peccatum destituuntur, amplius circa illam vim generatiuam maleficiari à Deo permittuntur.

Quòd si quæritur, cuiusmodi sint illa peccata, dici potest: quòd peccata incontinentiæ quæ inter cognatos cùm varia sint, iuxta illud Hieronymi, & habetur in textu: Adulter est in propriam amator ardentior, simul & huiusmodi amatores amplius in prædictis maleficiuntur.

Remedia ergo Ecclesiastica sunt duplicia: Vnum in foro contentioso, alterum in foro conscientiæ practicatur. Primum, si in iudicio allegatur impotentia ex maleficio illata, tunc distinguendum est: quia talis impotentia, aut est temporalis, aut est perpetua. Si temporalis, non impedit. Tunc autem præsumitur esse temporalis, quando infra spatium trium annorum cohabitantes, & quantum possunt operam dantes, siue per Ecclesiastica sacramenta, siue per alia remedia sanari possunt. Si verò non sanetur aliquo remedio, ex tunc præsumitur esse perpetua.

Impotẽtia aut est tẽporalis, aut perpetua.

Item aut præcedit matrimonij contractionem & consummationem, & sic impedit contrahendum, & dirimit iam contractum, & sequitur matrimonij contractionem, sed non consummationem. Et est communis modus maleficiandi viros, quando spernunt amasias: tunc enim quia sperabant se matrimonialiter copulare & defraudãtur, inferunt maleficia viris, vt ne aliis commisceri valeant. In tali enim casu, vt aliqui dicunt, dirimitur matrimonium iam contractum, nisi sub continentia cohabitare velint, vt Maria & Ioseph. Et habet pro se Can. *dicitur enim* 23. *q.* 1. quòd coniugium confirmatur officio, s. carnis, vt dicit gl. Et parum pòst dicitur, antequam confirmetur impossibilitas officij soluit vinculum coniugij. Aut sequitur matrimonium confirmatum, & tunc vinculum matrimoniale non dirimit. Plura alia à Doctoribus notantur, sed quia non præcisè sunt præsentis speculationis (notantur autem in variis scriptis Doctorum, vbi de maleficiali impedimento tractant, ideò hîc est supersedendum.

Quæ impotentia matrimonium dirimat.

Tantummodò, si quis difficultaret, quomodo actus ille possit impediri respectu illius mulieris, & non respectu alterius. Respondit Bonauent. hoc est, vel quia sortilegus ad hoc respectu personæ determinatæ Diabolum inuitauit, vel quia Deus respectu personæ cuiuslibet impedire non permittit. Occultum iudicium Dei hîc latet, vt in vxore Tobiæ. Qualiter autem Diabolus hoc facere possit, patet ex præmissis. Dicit tamen hîc Bonauent. quòd impedit generatiuam, non impedimento intrinseco lædendo organum, sed extrinseco impediendo vsum: & est impedimentum artificiale & non naturale: & ita potest impedire ad vnam, & non ad alias: vel tollendo exercitationem concupiscentiæ ad illam vel aliam: & hoc per virtutem propriam, vel per herbam, vel per lapidem, vel per aliquam creaturam occultam, & satis concordat cum dictis Petri.

Remedium verò Ecclesiasticum in foro conscientiæ traditur 33. *q.* 8. *Si per sortiarias*, vbi sic dicitur: Si per sortiarias atque maleficas artes nonnunquam occulto iusto Dei iudicio permittente, & Diabolo præparante concubitus sequitur,

Ecclesiasticum remedium optimum.

quitur, hortandi sunt, quibus ista eueniunt, vt corde contrito & spiritu humiliato, Deo & sacerdoti de omnibus peccatis suis puram confessionem faciant, & profusis lachrymis, & largioribus eleemosynis & operationibus atque ieiuniis Domino satisfaciant.

In quibus verbis notatur, quòd tantummodo propter peccata & extra charitatem existentibus talia contingunt. Sequitur & per exorcismos ac cætera Ecclesiasticæ medicinæ munimina ministri Ecclesiæ, tales quantum annuerit dominus, qui Abimelech & domum eius Abrahæ orationibus sanauit, sanare procuret.

Abrahæ precatio sanat impotentiã Regis Abimelech

Vnde summariè dicere possumus, quòd quinque sunt remedia; quæ talibus sic maleficiatis licitè applicari possunt, videlicet sanctorum aliquorum licita peregrinatio, & ibidem peccatorum suorum cum contritione vera confessio, signi crucis, orationis deuotæ multiplicatio, per verba sobria licita exorcizatio, quæ qualiter fieri debent, inferius patebit. Et cauta maleficij oblatio facit ad hoc, quòd suprà de Comite tactum est, qui per triennium sibi matrimonialiter copulatam virginem cognoscere non potuit.

CAPVT III.

Remedia contra maleficiatos super amorem, vel odium inordinatum.

Sicut maleficium in potentia generatiua, ita & philocaptio & odium, in voluntate causantur. Expedit primo de eius causa, & tantum, quantum possibile est, de eius remediis transcurrere.

De Philocaptione.

Philocaptio igitur seu amor inordinatus vnius ad alterum, triplici ex causa oriri potest. Aliquando ex sola incautela oculorum, aliquando ex tentatione Dæmonum solùm, aliquando ex maleficio Necromanticorũ, & Maleficarum simul & Dæmonum.

De primo dicitur *Iacob.* 1. Vnusquisque tentatur, à concupiscentia sua abstractus & illectus, deinde concupiscentia cùm conceperit, parit peccatum, peccatum verò cum consummatum fuerit, generat mortem. Sic Sichem, cùm vidisset Dinam exeuntem ad videndum mulieres regionis illius, adamauit eam, & rapuit, & dormiuit cum ea, & conglutinata est anima eius cum ea. Et *Gen.* 34. *secundum gl.* infirmæ animæ sic accidit, quando postpositis propriis aliena negotia curat, seducitur consuetudine, & fit vna vnitate consensus cum illicitis.

1. Concupiscentia est mater peccati.

De secundo quòd oriatur ex tentatione Dæmonum principaliter: Sic Amon sororem Thamar speciosissimã, adamauerat, & deperierat in ea validè, ita vt propter amorem eius ægrotaret. 2. *Reg.* 14. Non enim in toto tam corruptus esse potuit mente, vt in tantum facinus stupri prosiliret, si non grauiter à Diabolo tentatus fuisset. De hoc etiam genere amoris refertus est liber sanctorum Patrum, qui refert, omnem tentationem etiam carnalis amoris sibi in eremis subtraxisse. Quidam tamen, vltra quàm credi potest, amore mulierum tentabuntur aliquoties, vnde & 2. *Cor.* 12. Apostolus dicit: Datus est mihi stimulus carnis meæ, Angelus Satanæ, qui me colaphizet, vbi *glos.* tentando per libidinem, datus est mihi stimulus.

2 De eodem iisdem verbis supra pag. 117.

S. Paulus libidinibus stimulatur.

Aiunt quidam, tentatio autem cui non consentitur, non est peccatum, sed materia exercendæ virtutis, hoc intelligitur de tentatione, quæ ab hoste non à carne: quia peccatum est veniale, etiamsi ei non consentiatur. De his varia exempla leguntur in variis locis.

De tertio, quòd amor inordinatus proue

3. Amor hæreos vnde proueniat, per Hæreos Græcum Ἔρως intelligunt, quod amorem designat

proueniat ex maleficiis Dæmonum & Maleficarum, possibilitas huius maleficij suprà in quæstionibus primæ partis, an Dæmones per Maleficas mentes hominum ad amorem vel odium immutare, & incitare valeant, ad longum deducitur, per varia etiam gesta, & acta à nobis reperta comprobatur: imò inter omnia maleficia nimium propter sui generalitatem reputatur.

De insanis amoribus.

Quòd si quæritur: Petrus philocaptus amore talis, &c. nescitur an primo, secundo aut tertio modo. Respondetur, odium inter coniugatos cum crimine adulterij, etsi operatione Dæmonum fieri possit, vbi tamen visco carnalis concupiscentiæ amoris quis adeò inuoluitur & succenditur, vt nulla confusione, verbis, plagis, aut factis, ad resistendum cogi valeat. Item vbi quis sæpè pulchriorem dimittit vxorem & turpissimæ adhæret. Item vbi nocturno tempore nec quiescere valent, sed ita dementantur, vt per deuia quæque incedere habeant. Optimates, prælati & alij diuites sæpissimè his miseriis inuoluuntur. Et quidem hoc tempus muliebre, de quo Hildegardus (vt Vincen. *in spec. histor.* refert) prædixit, quòd non tandiu durabit, quantum hucvsque perstitit: cùm iam mundus plenus sit adulterij, præcipuè in optimatibus. Et quid opus scribere de remediis, qui remedia abhorrent? Tamen vt pio lectori satisfiat, aliqua breuiter tangamus super philocaptionem sine maleficio.

Hodiernũ seculum fertur muliebre.

Remedia contra amorẽ nõ prouenieñtẽ ex maleficio.

Auicenna septem remedia ponit, quando videlicet personam ægrotare facit, sed parum ista nostræ speculationi, nisi quantum mysticè animæ languenti deseruiunt. Dicit enim *lib. 3.* quòd ex variatione pulsus, & ad nominationem amati, cùm ibi radix ægrotationis habetur, tunc si lex sustinet, fiet copula per matrimonium: quia sic sanantur cùm obeditur naturæ: Aut fiat applicatio medicinalium, de quibus ibidem tractat & docet: Aut vt ægrotus amorem suum de dilecto per licita remedia ad aliud diligendum conuertat, quod prior præeligere debet, & ita fugere præsentiam, quia sic distrahitur animus. Aut etiam si corrigibilis est, tribuletur & dehortetur, quòd opus amoris est maxima miseria. Vel dirigãtur ad ipsum, qui quãtum cum veritate & Deo possunt, vituperent corpus & dispositionem delicti, & mores cum transfiguratione facierum turpi seu difformi. Vel saltem vltimo, vt occupentur in rebus arduis, & distractiuis officiis.

Reuera sicut animalis homo per huiusmodi remedia sanatur, ad spiritualem singula capiendo interiorem hominem reformabunt: obediatur legi mentis potius quàm naturæ, conuertat amorem suum ad certas delicias, recordetur, quàm momentaneum sit quod delectat, & æternum quod cruciat, quærat delicias in illa vita, vbi sic inchoantur, quòd nunquam finiuntur, cuius qui amator esse voluerit, & istam perdet, & illam modo inueniet, & æternis ignibus deputabitur, eece tria damna irrecuperabilia ex amore insano prouenientia.

Amore capti sunt exorcizandi.

Super philocaptionem verò ex maleficio remedia *in præcedenti capitulo* tacta, non inconuenienter & hîc applicari possunt: præcipuè autem exorcizatio per sacra verba, quam sibi ipsi facere taliter maleficiatus potest. Quotidie autem Angelum sanctum sibi ad custodiam à Deo deputatum inuocet, puta confessione, sanctorum limina, præcipuè autem beatissimæ virginis frequentet, & sine dubio liberabitur.

Virtutum armis illiciti amores sunt debellãdi.

Sed quam vituperabile, vt barbari homines donis naturalibus, & virtutum armis abiectis, seipsos tueri renuunt: cùm puellulæ sæpissimè inuicta infirmitate huiusmodi maleficia his armis propulerunt, in quorũ commendationẽ vnum è multis in medium producamus.

Exemplũ sacerdotis, qui virginem frustra maleficiis ad amorẽ propellit.

Fuit in rurali villa quadam prope Lindauliam Constan. diœcesis, virgo adulta, facie pulchra, & elegantior moribus, in huius aspectu captus quidam vir leuis moribus, clericus ferè solo nomine, vtinam non sacerdos, qui vulnus suæ mentis vltra celare non valens, venit ad laboratorium dictæ virginis, & honestis verbis se rete Dæmonis exhibens primò tandem ad amorem sui virginis ausus est, verbis duntaxat prouocare animum, quod illa diuino instinctu percipiens, intacta mente & corpore, respondit viriliter: Domine cum verbis talibus domum meam nolite frequentare, alioquin repulsam sustinebitis, verecundia mediante. Cui ille: Et si me diligere modò renuis verbis dulcibus monita, nunc post modicum coacta operibus me amabis, tibi promitto. Erat vir ille suspectus incantator, & de maleficio. Sed verba hæc virgo pro vento habuit nec scintillam amoris carnalis ad virum in se sensit pro tunc, sed euoluto non multo tempore, imaginationes amorosas de viro illo prædicto cœpit habere. Quod illa percipiens, diuinitus inspirata, ad matrem misericordiæ confugit, & pro auxilio à filio impetrando deuotissimè implorauit, & statim honestam societatem requirens, peregrinari cœpit ad locum Eremitarum; sic enim nominatur Ecclesia in honorem ipsius genitricis miraculosè consecrata in præfata diœcesi. In qua sacramentaliter confessa, ne in ea aliquid inuenire posset malignus spiritus, & ad ipsam matrem pietatis precibus fusis, protinus omnis cessauit hostis machinatio, ita vt eam postmodum nunquam tangeret.

Exemplũ constantis casti iuuenis.

Supersunt tamen adhuc & cordati viri, à Maleficis mulierculis importunè super huiusmodi sollicitati, quasi nequaquã à philocaptione earũ se continere possent, qui tamen viriliter resistentes, quantum se vltrò pulsare illecebris imaginationibus sentirent, tamen etiam per præsidia præmissa cuncta machinamenta Diaboli superarent.

Et verè speculum huius pugnæ quidam iuuenis prædiues in oppido *Isbrug* qui quantum à maleficiis pulsatus fuit, nec calamo exarare quis posset, semper virilem animum gerens, per præfata remedia intactus euasit. Quare & meritò concluditur, præfata remedia contra huiusmodi morbum esse certissima, item quod certissimè liberentur, quicunque his armis vtuntur.

Et quòd de amore inordinato hoc, & de odio inordinato, cùm oppositorum eadem sit disciplina, intelligendum est. Licet æqualis in modo maleficiandi cùm sit differentia, etiam aliud remedium illa persona, quæ odio habetur requirere debet. Ipse enim qui odio habet & in corde defert, non de facili, si adulter est, ad amorem vxoris, etiam per quascunque peregrinationes flectitur.

Malefici procurant odia per serpentes.

Et quia relatu Maleficarum compertum est, quòd per serpentes huiusmodi maleficia ad odium procurantur, eò quòd dum primum instrumentum erat Diaboli, & in sui maledictionem recepit inimicitiam inter ipsum & mulierem: ideò & tales inimicitias ex ipsis procurare satagunt, ponendo pellem aut caput serpentis sub limine ostij cameræ, aut domus, vnde & omnes anguli domus sunt perquirendi & innouandi, quoad inhabitationes, quantum possibile est: vel alienas inhabitare domos.

Migratio in alias ædes amouet maleficia.

Carmina in collo gestanda.

Et quidem cùm dictum sit, quòd seipsos maleficiati exorcizare valeant, intelligitur quòd verba sacra, benedictiones & carmina, secum deferre in collo poterunt, siquidem legere, aut seipsos benedicere, nescirent, quæ tamen qualiter facienda sint, in sequentibus patebit.

CAPVT

CAPVT IV.

Remedia super eos, quibus virilia membra præstigiosa arte auferuntur, & vbi interdum in bestiales formas homines transmutantur.

SVper eos, qui præstigiosa arte illuduntur, & se virili membro carere, aut in bestiales formas transmutatos esse putant, quibus remediis subleuari valeant, ex præmissis satis euidenter elicitur. Nam cùm tales omninò diuina gratia destituantur, quod præcipuum in maleficiatis existit fundamentum, non possibile, vt ferro manente in vulnere, emplastrum curatiuum apponatur. Expedit ergo vt per veram confessionem Deo ante omnia reconcilientur. Demùm quia, vt *suprà, in secunda parte operis, in capitulo septimo tactum est*, talia membra nunquam in veritate euelli, aut segregari à corporibus, sed tantummodo præstigiosa arte occultari ad sensum tactus & visus. Patuit etiam, quòd huiusmodi illusiones in gratia constitutis, non ita faciliter, nec actiuè, nec passiuè contingunt, vt videlicet eis membra auferantur, aut quòd in eorum visiua potentia, quasi aliis sint ablata deludantur: ideò & remedium in eodem capitulo exprimitur cum ipso morbo, vt videlicet quantum possibile sit, cum ipsa Malefica amicè se componant.

De transmutatione hominum in bestias.

Super eos denique, qui in bestiales formas se transmutatos esse putant, sciendum quòd hoc genus maleficij, non ita in occidentalibus sicut orientalibus regnis practicatur: intellige quoad secundas personas, licet quoad proprias Maleficarum personas, hoc sæpius apud nos visum fuerit: ipsas videlicet Maleficas in effigiis animalium oculis intuentium se obiecisse, vt *supra capitulo octauo deductum*; quare & remedia quæ in tertia parte operis deducentur, super exterminium videlicet Maleficarum per seculare brachium forent applicanda.

Quomodo mutati in bestias se saluent in oriente.

Et quidam quomodo orientales huiusmodi illusiones remediare solent, sic deducit. Nam ex militaribus fratribus ordinis sancti Ioannis Hierosolymitani in Rhodis veridica relatione plura de his percepimus. Præcipuè autem quod in ciuitate Salamina regni Cypri talis casus accidit. Nam cùm ibi portus sit maris, & nauis quædam onusta mercimoniis applicando peregrinis nauim exeuntibus, vt quisque victualibus se muniret, iuuenis quidam ex eis robustus domum cuiusdam mulieris extra ciuitatem supra littus maris situatam accessit, & an oua haberet ad vendendum à muliere suscitabatur. At mulier cernens iuuenem robustum, forensem & alienum à patria, vnde minor de eo suspicio apud intraneos super eius perditionem oriri possit: expecta, inquit, paululum, & iuxta optata singula recipies. Et dum moram faceret, clausa in interiori parte domus, iuuenis ab extra, vt eum quantocyus expediret, ne nauem eum negligere contingeret, clamare cœpit: tũc mulier aliqua oua attulit, iuueni tradidit, & in casu quo nauem neglexisset, ad eam rediret, ipsi iniunxit. Veloci igitur cursu ad nauem quæ in littore maris erat, properauit & ante ingressum eò, quòd necdum alij socij omnes conuenerant, oua comedere & seipsum reficere studuit: Et ecce post horam mutus, effectus, & quasi mente destitutus: vt post ipse referre solitus erat, de seipso admirans, quidnam sibi accidisset, conijcere non poterat: Volens ergo nauim intrare ab immorantibus baculis verberatus repellitur, cunctis acclamantibus: Ecce, ecce, quidnam in asino? maledicaris bestia, num & tu nauim intrabis? Repulsus sic iuuenis, & verba illorum, qui ipsum asinum affirmabant, intelligens, apud se ruminabat,

Mira res gesta, de homine in asinum mutato.

 nabat,

nabat, & quod maleficio mulieris infectus esset, cogitare cepit, præcipuè in eo quod nullum verbum formare poterat, cum tamen ipse omnes intelligebat: Et dum rursum nauim ascendere tentaret grauioribus cæsus verberibus, ipsum amaro corde remanere, & recessum nauis conspicere opus erat. Huc illùcque discurrens cùm omnes ipsum asinum æstimabant, necesse erat, vt tanquam bestia ab omnibus tractaretur. Compulsus igitur ad domum mulieris rediit, cui ad placitum pro conseruatione vitæ suæ vltra triennium seruiuit, nil operis faciens manibus, nisi necessaria domus in lignis & bladis apportans: etiam quæ exportanda erant tanquam iumentum deportabat, hoc consolationis relicto, vt licet ab omnibus aliis iumentum reputaretur, ab ipsis tamen Maleficis coniunctim vel diuisim morantibus, vt verus homo humanitus conuersando in incessu, statu & habitu agnoscebatur.

Quomodo hominibus in iumenta conuersis onera imponantur.

Quòd si quæritur, quomodo onera ipsi tanquam iumento imponebantur. Dicendum quòd sicut narrat Augustinus de mulieribus stabulariis, quæ hospites conuertebant in iumenta onera portantia. *lib. decimo octauo, cap.* 17. *de ciuitate Dei:* & de patre Præstantij qui se caballum seu equum fuisse, & annonam cum aliis animalibus baiulasse narrauit, vtique ex illis actis de præsenti iudicamus: ita quòd triplex deceptio præstigiosa arte fiebat.

Prima quoad homines, iuuenem non vt hominem, sed vt asinum intuentes. Quod qualiter Dæmones faciliter procurare possint, supra 8. *cap. patuit.* Secundò quod illa onera non fuerunt illusoria, sed vbi vires iuuenis excedebant, Dæmon inuisibiliter deferebat: Tertiò quod sibi dum inter alios conuersabatur, iuuenis etiam iumentum videbatur in imagine dumtaxat & æstimatiua potentia, quæ sunt affixæ organis corporalibus: non autem in ratione quæ non adeò erat ligata quin se hominem sciebat, sed arte magica delusum, vt tanquam bestia æstimaretur: sicut & de Nabuchodonosor idem exemplificatur.

Missæ conspectio immutat Asinum in hominem.

Triennio igitur sic elapso, in quarto scilicet, dum quodam die ante meridiem ciuitatem præfatam intrasset, & mulier à longè sequeretur: contigit quandam Ecclesiam, in qua diuina celebrabantur, iuuenem sic maleficiatum præterire audiens nolam campanæ, (cum more Latinorum & non Græcorum in illo regno diuina peragantur) pro eleuatione corporis Christi ad Ecclesiam se conuertit & intrare dum propter verbera & expulsionem non auderet, à foris genua & crura posteriora in terram fixit, & anteriores pedes, id est, manus, simul iunctas eleuans ex capite asinino, vt putabatur, sacramentum in eleuatione intuetur. Quod prodigium dum certi Ianuenses mercatores conspexissent, mirantes asinum sequuntur, & inter se de miro opere conferentes, ecce Malefica cum baculo asinum insequitur. Et quia, vt præmissum est, huiusmodi maleficia illis in partibus plurimum practicantur, ad instantiam mercatorum per Iudicem asinus cum Malefica capitur, interrogata & quæstionibus exposita, crimen fatetur, vt ad domum redire valeat, iuuenem restituere suæ formæ promisit: dimissa igitur & domum regressa, iuuenis ad pristinam formam reducitur, & ipsa denuò capta debitam vltionem pro commissis suscepit, & iuuenis ad propria cum gaudio remeauit.

Hoc est Genuēses.

CAP.

Sacr commu nioner saluare obsesso à male cio.

Cap. V.

Remedia contra obsessos ex maleficio.

QVòd interdum ex maleficio Dæmones quosdam homines substantialiter inhabitant, *suprà cap. 9.* satis patuit: quibus etiam de causis: quia non solùm pro grauibus criminibus propriis, imò interdum pro proprio suo maiori merito: aliquando pro alieno leui delicto: aliquando pro suo veniali peccato: aliquando pro graui alieno peccato, & aliquando pro alieno facinore proprio pro quibus etiam diuersè diuersimodè possidentur, quidam plus, alij minus, vt etiam Nider, *in suo Formicario* recitat. Non mirum si maleficio, seu ad instantiam Maleficæ Dæmon Deo permittente, hominem substantialiter, modo quo ibi declaratur, quod videlicet per substantiam sit intelligendum, inhabitet.

Quibus autem remediis liberari possint, quòd videlicet per exorcismos Ecclesiæ, & cùm hoc vera contritione, vel etiam confessione, vbi pro mortali quis esset obsessus, patuit ex ibidem deductis, & ex illius sacerdotis Bohemi liberatione. Sed quòd vltra hæc duo remedia etiam tria alia valeant suffragari, videlicet Eucharistiæ sacra communio, sanctorum locorum applicatio, vel bonorum oratio, & excommunicationis absolutio, præfati Doctoris discursu, quem etiam deducere excedit, cùm non omnes necessariorum tractatuum copiam habent.

Sacram commu nionem saluare obsessos à malefi-cio.

Nam de ipsa sacra communione, Cassianus *colla. abba. prima* loquitur in hæc verba: Communionem sacrosanctam, nequitiæ spiritibus traditam, à senioribus nostris, nunquam meminimus interdictam: Quinimo etiam, si posset eis quotidie impartiri, eam etiam debere censebant, quæ ad purgationem ac tutelam corporis animæque peruenire credenda est, & quæ ab homine percepta, eum, qui in membris eius insidet, spiritum seu in ipsis latitare conatur quodam exurens fugat incendio. Hoc namque modo curatum Abbatem Andronicum nuper aspeximus: insultabit offenso cùm eum à cœlesti medicina viderit segregatum: tanto enim durius & frequentius attentabit affligere, quanto eum à spirituali remedio senserit longius abdicatum. Hæc Cassianus.

Et iterum de eisdem ibidem dicit: Duo hîc credere immobiliter oportet. Primò, quòd sine Dei permissu nullus ab his spiritibus omninò tentetur. Secundò, quòd omnia, quæ nobis à Deo inferuntur siue tristia ad præsens, siue læta videantur, velut à piissimo patre, clementissimóque Medico pro nostris vtilitatibus irrogentur. Et idcirco eos, velut Pædagogos traditos humilitatis vt decedentes ab hoc mundo, vel purgationes ad vitam aliam transferantur, vel pœnali rigore plectantur, qui secũdùm Apostolum traditi sunt in præsenti Satanæ, in interitum carnis, vt spiritus saluus fiat in die Domini nostri Iesu Christi.

Diaboli sunt pædagogi humilitatis.

Sed hîc oritur dubitatio: cum Apostolus dicat: probet seipsum homo, & sic de pane illo edat, quomodo possunt obsessi, non habentes vsum rationis, communicare? Respondet S. Thom. de hoc *in 3. part. q. 80.* sic distinguendum de hominibus amentibus. Aliqui, inquit, dicuntur, non habere vsum rationis dupliciter. Vno modo quia habent debilem vsum rationis, sicut dicitur non videns, qui malè videt. Et quia tales possunt aliquam deuotionem cõcipere huius sacramenti, non est eis hoc sacramentum denegandum.

Quibus obsessis sacramentum non sit dandũ.

Alio modo dicuntur aliqui non habere vsum rationis, quia sic à natiuitate permanserunt, & sic talibus non

est hoc sacramentum adhibendum, quia in eis nullo modo præcessit huius sacramenti deuotio.

Aut non semper caruerunt vsu rationis, & tunc si prius quando erant suæ mentis compotes, apparuit in eis huius sacramenti deuotio, debet eis in articulo mortis hoc sacramentum exhiberi, nisi fortè timeatur periculum vomitus, vel expuitionis.

Vnde legitur ex Concilio Carthaginensi, & habetur 26. *q.* 6. Is qui in infirmitate pœnitentiam petit, si casu, dum ad eum inuitatus sacerdos venit, oppressus infirmitate obmutuit, vel in phrenesim conuersus fuerit, dent testimonium qui eum adierint. Et si continuò creditur moriturus, reconcilietur per manus impositionem & infundatur ori eius Eucharistia. De baptizatis qui corporaliter ab immundis spiritibus vexantur, est eadem ratio & de aliis amétibus. Hæc Thom. Addit tamen *in* 4. *distin.* 9. quòd Dæmoniacis non est deneganda communio, nisi certum sit, pro aliquo crimine à Diabolo torqueri. Cui sic Petrus de Palude addit: In hoc casu pro excommunicandis sunt habendi, qui traditi sunt Satanæ.

Ex quibus liquet, quòd si aliqui sunt possessi à Dæmone etiam propter sua crimina, habentes tamen lucida interualla, & rationis vsum posteà conteruntur de peccatis suis, vel debitè cófitentur: tales cùm sint absoluti coram Deo, nullatenus sunt à communione diuinissimi sacramenti Eucharistiæ sequestrandi.

Sanctorũ merita abigunt Dęmones.

De sanctorũ applicatione, vel deuota oratione, quomodo per hæc obsessi etiã potenter liberentur, legendæ sanctorũ refertæ sunt. Merita enim sanctorum, martyrum, confessorũ, virginũ, exigũt, vt hi spiritus nequã, sanctorum in patria existentiũ oratione & intercessione vincantur, quos sancti in via vicerunt.

Similiter viatorum deuotæ orationes liberationem obsessorum obtinuisse sæpè leguntur. Vnde ad hoc hortatur Cassia. vt *suprà*. Si, inquit, haberemus hanc sententiam, imò fidem, quam superius comprehendi, & vt omnia per dominum fieri pro vtilitate animarum & dispensari vniuersa, non solùm nequaquam despiciemus eos: sed etiam pro eis, tanquam pro membris nostris incessanter orabimus, eísque totis visceribus ac pleno compatiemur affectu.

De excõmunicatione.

De vltimo modo absoluendi aliquẽ ab excommunicatione, sciendum quòd nec iste communis est; nec fortè licitus, nisi habenti authoritatem & specialem reuelationem, vel probabilitatem, quòd possessus quis sit propter excommunicationẽ Ecclesiæ, sicut Apostolus 1 *ad Corinth.* 5. excommunicatum à se & à plebe Corinthum fornicarium tradidit Satanæ in interitum carnis, vt spiritus saluus fieret in die Domini nostri Iesu Christi, id est, vt *gl.* dicit, vsque ad illuminationem gratiæ contritionis, vel ad iudicium.

Et pseudodoctores, qui fidem perdiderant, videlicet Himenæum & Alexandrum tradidit Satanæ, vt discerent non blasphemare, 1. *Tim.* 1. Tantæ enim potestatis erat Apostolus (dicit *glos.*) tantámque gratiam habebat, vt recedentes à fide soló verbo traderet Diabolo.

Vnde S. Th, *in* 4. *dist.* 18. vbi magister tres effectus excommunicationis tradit: eosdem sic declarat idẽ Doctor. Ex hoc ipso, inquit, quòd aliquis suffragiis Ecclesiæ priuatur, triplex incómodum incurrit, per tria quæ quis ex suffragiis consequitur. Valet enim ad augmentum gratiæ, eis, qui habent, vel ad merendũ ei, qui non habet. Et quãtum ad hoc, magister dicit, quod gratia subtrahitur per excommunicationem, valet etiam ad custodiam virtutis. Et quantum ad hoc, dicit quòd protectio subtrahitur, non quòd omninò à Dei

proui

prouidentia excludantur, sed ab illa quæ filios ecclesiæ specialiori modo custodit. Valent etiam ad defendendũ ab hoste, quantum ad hoc dicit, quòd Diabolo maiori potestas sæuiendi in ipsum datur, & corporaliter & spiritualiter.

Vnde in primitiua Ecclesia, quando oportebat per signa homines ad fidem inuitare, sicut Spiritus sanctus visibili signo manifestatur, ita excommunicatus corporali vexationi à Diabolo innotescebat. Nec est inconueniens, si ille, qui non est desperatus, hosti datur, quia non datur ei quasi damnandus, sed quasi corrigendus: cùm in potestate Ecclesiæ sit, ex eius manu ipsum eripere cùm voluerit. Hæc Tho. vbi tamen Exorcista ad cautelam obsessum absoluat, non videtur inconueniens.

Cautelæ pro Exorcistis.

Sed subdit Nider, quòd cauendum est valdè Exorcistæ, ne de suis viribus faciliter præsumat, aut iocum & ludum serioso Dei operi intermisceat, aut superstitiosum vel suspectum aliquid de maleficio adiiciat. Alioquin pœnam vix euaderet, vt declaratur per exempla.

Nam de primo refert B. Gregor. 1. *dialogo*, de quadam, quæ contra conscientiam suam à marito petente obtinere debiti redditionem in vigilia dedicationis Ecclesiæ S. Sebastiani: & quia contra conscientiam Ecclesiæ processioni se immiscuit, possessa est, & publicè furiebat. Quo viso sacerdos eiusdem Ecclesiæ de altari syndonem tulit, eámque cooperuit, sed & hunc sacerdotem repente Diabolus simul inuasit. Et quia vltra vires voluit quicquam præsumere, compulsus est in sua vexatione cognoscere quis esset. Hæc Gregor.

Ioculares exorcistæ.

De secundo, vt nullus de officio exorcisatus sanctum ordinem concernens ipcum faciat. Refert Nider se vidisse in Conuentu Coloniensi fratrem verbis satis iocosum, sed in gratia expellendi Dæmones famosum. Hic cùm in terminis conuentus Coloniẽsis Dæmonem in obsesso corpore arctaret, iam Dæmon petiuit à fratre locum recedendi: quo gauisus frater, ait in ioco: In cloacam meam vadas. Exiit igitur Dæmon nocte, cùm frater ventrem purgare vellet, Dæmon eum tam dirè torsit prope cloacam, vt vitam cum difficultate saluaret.

Dæmoniaci non ad maleficos ducẽdi.

Sed & hoc præcipuè cauendum, vt obsessi etiam per maleficas, ad præsidia maleficarum non ducantur: Vnde & de præfata fœmina Greg. infert: Cùm, inquit, propinqui eam carnaliter amantes, atque amando persequentes ad obtinendum salutis remedium maleficis tradidissent, & per eas ad fluuium ducta & in aquam mersa multis incantationibus agitata fuisset: dum vnus Dæmon expelli debuit legio subintrauit, & eorum distinctis vocibus iam clamare cœpit: vnde consanguinei tandem confitentes, & de hoc dolẽtes eam præsentarunt sancto Episcopo Fortunato, qui diuturnis orationibus & ieiuniis, eam ex integro sanauit.

An exorcistis benedictæ herbæ vel petræ adhibendæ.

Sed quia dictum est, debere Exorcistas cauere, ne superstitiosum vel suspectum aliquid de maleficio adiiciant, dubitare Exorcista posset; An certas herbas & petras, etiam non benedictas adhibere posset? Responsio. Si benedictæ sunt herbæ, tantò melius, si verò non, vt herba quædam quæ aliàs nominatur Fuga Dæmonis, vel etiam naturas lapidum si quis adhibeat, non erit superstitiosum: dummodò credat, quòd non directè de sui natura Dæmones compellunt, quia tunc incideret in errorem, quòd simili modo aliis herbis aut verbis possent cogi, vt errore Necromanticorum fatetur, putantes se efficere per naturales & inditas talium virtutes.

Vnde S. Thom. *in 4. dist. 7. art. vlt.* Non est, inquit, credendum aliquibus virtutibus corporalibus Dæmones subiacere, & ideò non cogũtur inuocationibus & factis quibusdam maleficis, nisi in quantum per hoc fœdus cum eis initur. Secundum quod dicitur *Esa.* 18. Percussimus fœdus cum morte & cum inferno fecimus pactum Et illud *Iob.* 40. An extrahere poteris Leuiathan hamo, &c. & sequentia verba sic finaliter exponit super Iob dicens: Si quis rectè considerat omnia præmissa videntur pertinere ad præsumptionem Necromanticorum confutandam, qui nituntur cum Dæmonibus pactum inire, ac eos sibi iniicere, vel qualitercumque constringere.

Locus Iobi explicatus.

Ostenso ergo, quòd homo non potest sua virtute Diabolum superare, concludit, dicens: Pone super eum manum tuam: subaudi, si potes, superatur tamen virtute diuina. Vnde subdit, Memento belli, quo scilicet, ego pugno contra eum, & potest dici, quòd ponitur præsens pro futuro, scilicet, pugnabo in cruce, vbi capietur Leuiathan per hamum, scilicet per diuinitatem occultatam sub esca humanitatis: æstimans, Saluatorem purum hominem. Vnde etiam postea 41. dicitur, Non est potestas super terram, quæ ei possit comparari. Per hoc, inquit, signatur, quòd nulla virtus corporalis, potest adæquari potestati Dæmonis, quæ est potestas purè spiritualis. Hæc Thomas.

Melodiis fugatur Dæmon.

Sed quia indirectè à Dæmone obsessus, potest virtute melodiæ, vt Saul per citharam Dauid, vel herbæ, vel corporalis rei alterius sibi à naturali proprietate in existenti releuari; ideò applicari possunt, quod quidem posse fieri authoritatibus & rationibus deducitur. Nam 26. *quæstione septima*, dæmonium sustinenti dicitur, licèt petras vel herbas habere sine incantatione: hæc sunt Hieronymi verba.

Tobiæ historia comprobatur applicatione herbarũ.

Item magister in hist. tractans illud *Tobiæ*, Cordis particulam, scilicet, de pisce quem cepisti, si super carbones ponas, fumus eius exterret omne genus Dæmoniorum, siue à viro, siue à muliere, ita vt vltrà non accedat ad eos, dicit: Nec super hoc mirari debemus, cùm fumus cuiusdam arboris adustæ eandem vim habere videatur; quamuis etiam spiritualem in se contineat sensum, scilicet, de futuro spiritualis orationis.

Ad idem Albert. *super Lucam 9.* & Nicolaus de Lyra 1. *Reg.* 16. imò & Paulus Burdegalensis *super* 1. *Reg.* 16. hanc conclusionem tenet, quòd non non solùm concedẽdum videtur quòd per aliqua sensibilia possunt afflicti à Dæmonibus releuari, sed etiam per sensibilia aliqua possint totaliter liberari. Sed hoc intellige, quando non atrociter affliguntur, & probat per rationem. Nam cùm Dæmones non possint materiam corporalem secundùm suam voluntatem transmutare, sed debita actiua debitis passiuis coniungendo, vt Nicolaus dicit. Eadem ratione per aliquam rem sensibilem potest dispositio causari in corpore humano, per quam fiet aptum ad suscipiendum actionem Dæmonis. Verbi gratia: Mania est maximè dispositiua ad alienationem mentis, secundùm Medicos, & per consequens, ad suscipiendum afflictionem Dæmoniacam. Quæ quidem Dæmoniaca passio, vbi penitus curatur, penitus afflictio Dæmonis actiua recedente passiua in possesso recederet.

Quomodo Dæmones mutent corporalia.

Idem posset dici de iecore piscis: Idem de melodia Dauid, ratione cuius licet primò refocillaretur Saul, & leuius haberet, tamen totaliter expulsus fuit per illam, vt dicit litera: Recedebat ab eo spiritus malignus. Nec consonum est literæ, dicere, quòd hoc fiebat ex merito

Dauidis cithara non oratione refocillatur Saul.

merito Dauid, seu per orationes eius, quia non est verisimile, quòd hoc scriptura taceret, cùm esset in laude eius notabiliter dictum. Hæc de Paulo præfato, licet non posuerimus *suprà in quæst. 5. primæ partis*: Quòd quia præfigurabatur virtus crucis per expansionem venarum corporis Christi, ideò liberabatur Saul. Et plura ibi etiam continentur, quæ præsenti speculationi seruire possunt: Tantùm concludamus, quòd rerum sensibilium applicatio in Exorcismis licitis non est superstitiosum. Iam autem non expedit de ipsis Exorcismis aliqua disserere.

Quid cithara Dauidis significet.

CAPVT VI.

Remedia per licitos exorcismos Ecclesiæ, contra quascunque infirmitates à maleficiis illatas, & de modo exorcizandi maleficiatos.

QVia, vt in superioribus tactum est, maleficæ omne genus infirmitatis corporalis inferre possunt: quare & sub generali regula concludere oportet, quòd quicquid remedij in verbis, vel operibus, aliis infirmitatibus suprà notatis applicari potest, hoc etiam quibuscunque aliis infirmitatibus præcedentibus non expressis: vt vbi epilepsia aut lepra essent inflicta conuenire potest. Et quia inter remedia verborum exorcismi liciti computantur, de ipso etiam sæpè mentio, tanquam de quodam generali remedio habita est: tria principaliter de ipso practicanda sunt.

Primò, an non habens exorcizatus ordinem, vt scilicet laicus, vel secularis persona valeat licitè Dæmones, aut eius maleficia exorcizare: Vbi tres aliæ annectuntur, qualiter videlicet sunt liciti: Et de septem conditionibus, quæ requiruntur ad carmina & benedictiones, vt quis valeat secum talia deferre: & tertio qualiter morbus sit exorcizandus, & Dæmon coniurandus. Secundum principale, quid agendum vbi gratia sanitatis per exorcismos non obtinetur. Et tertio, quoad remedia, non iam verborum, sed operum cum solutionibus certorum argumentorum.

Ad primum est Doctoris Thom. *in 4. dist. 23. sentent.* In ordine, inquit, exorcizatus & in aliis minoribus ordinibus omnibus, cum conferuntur, recipitur potestas vt quis hoc vel illud ex officio facere possit, puta exorcizare: & idem à non habentibus ordinem, licitè fieri potest quamuis illi hoc non habeant ex officio. Sicut in domo non consecrata potest dici Missa, quamuis consecratio Ecclesiæ ad hoc ordinetur, vt in ea missa dicatur, sed hoc tunc magis pertinet ad gratiam gratis datam, quam ad gratiam sacramenti.

Missa in priuatis ædibus dici potest.

Ex quibus verbis dici potest, quòd licet ad liberationem maleficiati, bonum est concurrere exorcistam habens potestatem exorcizandi morbos maleficiales, tamen etiam interdum deuotæ personæ absque exorcismis, vel cum ipsis fugare possunt huiusmodi morbos.

Etiam licitum est laicis exorcizare.

Nam fertur de quadam virgine paupercula, & ideo plurimum deuota eius dum amicus in pede maximè per maleficium læsus fuerat, quod iudicio Medicorum patuit, eo etiam quòd nullis medicaminibus sanari poterat contigit vt virgo infirmum visitaret qui & statim ab ea petiuit, vt pedi benedictionem aliquam applicaret. Annuit illa, & silėter tantummodo orationem Dominicam, & Apostolorum Symbolum cum geminatis viuificæ crucis signis applicuit. Tunc statim infirmus curatum se sentiens, scire voluit in remedium futurorum, quid carminationis virgo applicuisset. Quæ respondit. Vos debili fide diuinis & approbatis exercitiis

Læsi in anima rarò iuuantur in corpore.

citiis Ecclesiæ non inhærentis, & carmina ac remedia prohibita crebrò vestris infirmitatibus applicatis, idcirco rarò in corpore curamini, quia semper in anima lædimini. Sed si in orationem & signorum licitorum efficaciam speraretis, facilè sæpe curaremini. Nihil enim tibi applicui, nisi dominicam orationem, & Apostolorum Symbolum, & iam sanatus es. Gratia huius exempli quæritur, an non aliæ benedictiones & carminationes seu coniurationes per exorcismos habeant efficaciam, cùm hic videantur reprobari. Respondetur quòd hæc virgo non reprobauit nisi illicita carmina, cum illicitis coniurationibus & exorcismis.

Vnde abusus exorcismorum manauerit.

Pro cuius intellectu considerare oportet, vnde huiusmodi habuerunt originem, & quomodo ad abusum deuenerunt. Nam principium horum fuit sanctissimum: sed sicut omnia Dæmonis instinctu deprauantur mediantibus Dæmonibus & malis hominibus, ita & diuina nomina. Apostoli enim & sancti viri secundùm illud *Marc.vlt.* In nomine meo Dæmonia eiicient: infirmos visitarunt, & orationes super eos per sacra verba fuderunt, deinde successu temporis sacerdotes deuotè similia ritè peregerunt, propter quod deuotissimæ orationes & sancti exorcismi reperiuntur in antiquis hodie Ecclesiis ad omnia, quæ homines facere aut pati poterant, per deuotos viros applicari, olim sine omni superstitione, sicut etiam hodie literati & sacræ Theologiæ Doctores reperiuntur, qui infirmos visitantes similia verba ægrotis applicant & non solùm dæmoniacis.

Exorcismi super ægrotos adhibiti.

Sed heu, superstitiosi homines à se multa vana & illicita ad instar horum inuenerunt, quibus hodiè vtuntur circa infirmos & iumenta: nec clerus amplius ex sua desidia licitis vtitur verbis, visitando infirmos. Propter quod Guillelmus dictus Durandus glossator Raymundi dicit, quòd talia præfata sacerdos religiosus aut discretus, etiam laicus vir, siue mulier excellentis vitæ probatæ discretionis facere potest, fusa oratione licita super infirmum non super pomum aut super cingulum aut similia, sed super infirmitates. Iuxta illud Euangelistæ: Super ægros manus imponent, &c. Nec sint huiusmodi personæ prohibendæ à talibus: nisi fortè timeatur, quoad exemplum illorum indiscreti & superstitiosi alij carminationis sibi vsurpent abusum, tuentes se exemplo illorum. Hi ergo superstitiosi carminatores reprehunduntur à prædicta virgine, & dixit illos habere debilem fidem, imò malam, qui tales consuluerunt.

Etiā mulieribus conceditur exorcizare.

Iterum autem gratia huius declarationis quæritur quibus verbis carmina & benedictiones censentur licitæ vel superstitiosæ, & de modo quo debent applicari: & an Dæmon sit coniurandus, & morbus exorcizandus.

Ad primum, quod quia hoc dicitur licitum in cultu Christianæ religionis, quod non est superstitiosum, & superstitiosum dicitur (vt notatur ex glos. super illud ad *Coloss.2.* quæ sunt rationem habentia in superstitione) quod super modum religionis seruatur, vnde ibi dicitur: superstitio est religio suprà modum seruata, id est, religio modis vel circunstantiis malis & defectuosis practica.

Superstitio quid sit.

Etiam superstitiosum est, quicquid traditione humana nomen religionis vsurpat absque superioris authoritate, vt hymnos iungere ad Missas, defunctorum præfationem interrumpere, Symbolum in Missa cantandum abbreuiare, aut in organis & non in choro decantare, in Missa respondentem non habere & his similia. Sed ad propositū nostrū modo, quando fit aliquod opus ex virtute religionis Christianæ, vt ibi quisque

Adiurationes licitæ.

quisque vellet infirmos subuenire per aliquam orationem & benedictionem per verba sacra; de qua materia nunc intendimus, talis habet considerare septem conditiones, quæ si reperiuntur, talis benedictio censetur licita, etsi fiat per modum adiurationis, per virtutem diuini nominis, per virtutem operum Christi, quæ ex sua natiuitate, passione, preciosa morte, &c. innotuerunt, per quæ etiam Diabolus victus & eiectus fuit, dicentur illæ benedictiones, carmina & exorcismi liciti: & hi qui practicant possunt dici Exorcistæ, aut Incantatores liciti iuxta Isid. 8. *Etym.* Incantatores dicuntur, qui artem aliquam verbis peragunt.

Necromāticæ imagines.

Et prima conditio consideranda, vt ex doctrina sancti Thom. *2. 2. q. 93.* elicitur, vt verba non contineant aliquid, quod pertineat ad inuocationem Dæmonũ expressam vel tacitam. Quid sit expressa patet: quid sit tacita, hoc consideratur ex intentione & opere. Intentione, vt vbi operans non curat siue à Deo, siue à Diabolo habeat in suo opere intentum, dummodo finem optatum consequatur opere. Vt vbi opus quod facit, non habet aliquam proprietatem ex natura ad producendum talem effectum. De qua non solum Medici & Astrologi, imò Theologi habent iudicare. Per quem modum Necromantici faciunt imagines, annulos, & lapides artificiales, qui vtique nullam habent naturalem inclinationem ad effectus, quos ipsi expectant sæpissimè, vnde & in eorum operibus Diabolus se habet immiscere.

Nomina ignota sũt suspecta.

Secundò considerandum est, ne benedictiones seu carmina contineāt aliqua nomina ignota, quia secundùm Chrysostomum talia metuenda sunt, ne in eis aliquid superstitionis lateat.

Rithmicæ Incantationes.

Tertiò, ne materia verborum aliquid falsitatis contineat: quia sic eius effectus non posset expectari à Deo, cùm ipse non sit testis falsitatis. Sic quædam vetulæ in suis carminibus vtuntur rithmatizando: Beata virgo Iordanem transiuit, & tunc sanctus Stephanus ei obuiauit, & eam interrogauit, & multas alias falsitates.

Quartò, ne ibi contineantur vana & characteres inscripti præter signum crucis. Vnde Breuia, quæ portantur à soldatis reprehenduntur.

Breuia militum.

Quintò, ne spes habeatur in modo scribendi, legendi, ligandi, aut in quacunque huiusmodi vanitate, quæ ad diuinam reuerentiam non pertinent, quia alias omnino iudicabitur superstitiosum.

Sextò, vt in allegatione & prolatione diuinorum verborum, vel scripturæ sacræ respectus solum habeatur ad ipsa sacra verba & ad intellectum eorum, & ad Dei reuerentiam, seu ad virtutem diuinam à qua expectatur effectus, vel ad sanctorum reliquias, à quibus præfata expectantur secundariò, licet à Deo principaliter.

Signatio credentium.

Septimò, vt committatur effectus qui expectatur, diuinæ voluntati: qui scit, vtrum sanitas vel tribulatio plus profit inuocanti vel minus, vel an obsit. Et hanc conditionẽ ponit Thom. *in 1. 2. in materia, de gratia, & dist.* 15. *in* 4.

Vnde concludamus, quòd si nulla dictarum conditionum opus infecerit, illud erit licitum: probat Thomas *supra illud Marci vltimo*: Signa eos qui crediderint: & post. In nomine meo Dæmonia eiicient, &c. serpentes tollent. Ex quo elicit, quòd prædictis seruatis conditionibus, per diuina verba licitum est arcere serpentes.

Item probat præmissa vlterius. Non minoris sanctitatis sunt verba Dei, quàm sanctorum reliquiæ dicente Augustino. Non est minus verbum Dei, quàm corpus Christi. Sed secundum omnes, licet reliquias sanctorum secum reuerenter portare: ergo quali-

Verbum Dei non minus est quàm corpus Christi.

tercunque nomen Dei inuocemus, ritè per orationem Dominicam, per salutationem Angelicam, per eius natiuitatem, passionem, quinque vulnera, per septem verba, quæ protulit in cruce per titulum triumphalem per tres clauos, & aliorum armorum militiæ Christi, contra Diabolum & eius opera, omnino erunt licita, & spes potest haberi in eis committendo effectum diuinæ voluntati.

Serpentes licere coniurationibus arcere.

Et hoc quod dictum est de coartatione serpentum, idem intellige de aliis animalibus, quando solus respectus habetur ad sacra verba, & ad ipsam virtutem. De ipsis tamen cautè est agendum incantationibus: quia, vt dicit Doctor, tales incantatores sæpè habent illicitas obseruantias, & per Dæmones sortiuntur effectum, præcipuè in serpentibus. Qui serpens fuit primum Dæmonis instrumentum ad hominem decipiendum.

Incãtator serpẽtum interimitur à serpente.

Nam in ciuitate Saltzburgensi quidam incantator erat, hic quadam die ad spectaculum aliorum, cunctos serpentes ad quemdam foueam incantare voluit, & interimere, ex spatio, vt fertur, vnius milliaris. Congregatis ergo vndique serpentibus, dum ipse supra foueam staret, nouissimè quidam ingens & horribilis serpens, foueam intrare difficultabat, & sæpè quasi ipsum abscedere permitteret, & liber serpere quo vellet, motibus innuebat. Sed cum ille ab incantatione eius desistere nolebat, aliis omnibus in fouea interemptis, quia statim ibi moriebantur, & necesse erat, vt & ille horribilis intraret, stans serpens ex opposito incantatoris, supra foueam saltum fecit & in ipsum incantatorem irruit, & ventrem eius, vt cingulum stringens, ipsum incantatorem secum in foueam traxit, & interemit. Qua ex re perpenditur, non nisi pro vtilitate ad fugandum videlicet ab hominum inhabitationibus, talia sunt virtute diuina practicanda, & cum Dei timore & reuerentia.

Quomodo scripti exorcismi gestandi & appendendi.

Quoad secundùm, videlicet, quomodo sint huiusmodi exorcismi, vel carmina deferenda, & ad collum suspendenda vel in vestimentis insuenda: videtur, quòd talia sint illicita. Nam August. 2. *de doctrina Christiana.* Ad superstitionem: pertinent mille magicarum artium, & ligaturæ, & remedia, quæ Medicorum quoque disciplina condemnat, siue in precationibus, siue in quibusdam notis, quas characteres vocant, siue in quibusdam rebus suspendendis atque insignandis.

Notãdum dictum Chrysostomi.

Item Chrysostomus *super Matthæum.* Quidam aliquam partem Euangelij scriptam circa collum portant: sed nonne quotidie Euangelium in Ecclesia legitur & auditur ab omnibus? cui ergo in auribus Euangelia posita nihil prosunt, quomodo eum possunt circa collum suspensa seruare? Deinde vbi est virtus Euangelij, in figuris literarum, an in intellectu sensuum? Si in figuris, benè circa collum suspendis, si in intellectu, ergo melius in corde posita prosunt, quàm circa collum suspensa.

Sed hìc est responsio Doctorum, præcipuè sancti Thomæ, *vbi suprà art.* 4. vbi quærit: An suspendere Diuina verba ad collum sit illicitum: quòd in omnibus incantationibus vel scripturis suspensis, duo cauenda videntur.

Primò quidem, quid sit quod scribitur, vtrum sit ad inuocationes Dæmonum pertinens, manifestè tunc non solùm superstitiosum imò illicitum, & apostasia à fide iudicatur, vt *suprà* tactum fuit sæpè.

Similiter etiam cauendum ne contineat ignota nomina, &c. accipe conditiones suprà positas: & tunc sicut licitum est huiusmodi super infirmos ore proferre: ita licitum est illa secum deferre.

deferre. Præfati autem Doctores respectum habent,& damnant: cùm quis ad figuras & literas scriptas maiorem haberet aduertentiam & respectum, quàm ad intellectum verborum.

Et si dicatur quod laicus non intelligens verba, non potest habere respectum ad intellectum eorum: Respondetur, habeat respectum ad virtutem diuinam,& illam committat diuinæ voluntati, vt faciat quicquid placitum fuerit suæ pietati.

Quoad tertium: an simul Dæmon sit coniurandus & morbus exorcizandus,vel è conuerso,aut vnum sine altero. Responsio, hìc plura sunt aduertenda. Primò, an Dæmon semper sit præsens,quando maleficiatus affligatur. Secundò,cuiusmodi res possint exorcizari aut adiuuari. Tertiò, de modo exorcizandi.

An Dæmõ semper præsens sit, cum maleficiatum affligit.

Ad primum, cùm iuxta Damascenum,Dæmon ibi est,vbi operatur: videtur quòd maleficiato semper præsens sit,cùm eum affligit. Item in legenda beati Bartholomæi tunc videtur sanare Dæmon, quando cessat à læsione.

Responsio,quod Dæmon præsens sit maleficiato & afflicto, hoc potest intelligi dupliciter, vel quoad suum esse, vel quoad suum effectum.Primo modo, præsens est in principio dum maleficium intromittit. Secundo modo, per se non dicitur præsens in suo effectu: Sicut etiam cum Doctores quærunt,an Diabolus cum qualibet culpa mortali hominem substantialiter inhabitet: dicunt quòd non per se, sed per suum effectum: sicut dominus inhabitare dicitur seruum,quantum ad suum dominium: aliud tamen de obsessis.

Quomodo Diabolus mortaliter peccantes inhabitet.

Quoad secundum, cuiusmodi res possint exorcizari, notandum est super Doctoris Thomæ *in 4. distinct.6.* sententiam, vbi dicit, quòd quia propter peccatum hominis Diabolus accipit potestatem in hominem, & in omnia, quæ in vsum hominis veniunt in ipsius nocumentum.Et cùm etiam nulla conuenientia est Christi ad Belial, ideò quandocunque aliquid sanctificandum est ad cultum diuinum, prius exorcizatur, vt liberatum à potestate Diaboli, qua illud in nocumentum hominis assumere poterat,Deo consecretur. Et hoc patet in benedictione aquæ & consecratione templi & in omnibus huiusmodi. Vnde cùm prima satisfactio qua homo Deo consecratur sit in baptismo, oportet quòd etiam homo prius exorcizetur,quàm baptizetur,multò fortiori ratione quam aliæ res. Quia in ipso homine est causa,quare Diabolus potestatem accepit in alia,quæ sunt propter hominem,scilicet peccatum originale, vel actuale. Et hæc significant ea,quæ in exorcismo dicuntur: vt cùm dicitur: Recede ab ea satana, & huiusmodi, & similiter ea quæ ibi fiunt.

Cur homo in baptismo exorcizandus.

Ad propositum ergo,cùm quæritur, an morbus sit exorcizandus,& Dæmon adiurandus,& quid illorum primò.Respondetur,morbus non exorcizatur,sed ipse homo morbatus & maleficiatus. Sicut in puero non exorcizatur infectio fomitis, sed puer infectus. Item sicut prius puer exorcizatur & pòst Diabolus adiuratur vt recedat,ita maleficiatus prius exorcizatur,& pòst Diabolo & eius facturæ imperat vt recedat. Item sicut sol & aqua exorcizantur,ita maleficiata omnia quæ in ipsius vsum conuerti possunt,vt cibaria & potagia exorcizare & benedicere plurimum expedit. Item licet ritus exorcismi teneat in baptizandis vt fiat exufflatio versus occidentalem partem & abrenunciatio: secundò manuum ad cœlum erectio, cum sacra fidei confessione Christianæ religionis:& tertiò oratio, benedictio, & manus impositio:& quartò denudatio, & oleo sancto vnctio, & post baptismum communio,& candidioris vestis induitio.Tamen non est necesse,vt

Morbi nõ exorcizãtur, sed morbosi.

Cibaria & potagia maleficiatorũ exorcizanda.

hæc circa maleficiatum exorcizandum fiant, sed quòd primò purè & debitè sit confessus, candelam accensam, si potest, teneat, & sacram communionem recipiat, & loco vestis candidæ, candela benedicta in longitudine corporis Christi, aut ligni crucis, nudo corpore circumligatus maneat. Dici ergo potest.

Maleficiatus ad cãdelam benedictam, in longitudine corporis Christi alligãdus.

Exorcizo te Petrum, aut Barbaram infirmum, sed sacro sancto baptismate renatam, per Deum viuum, per Deum verum, per Deum sanctum, per Deum qui te suo pretioso sanguine redemit, vt fias homo exorcizatus, vt effugiat atque discedat à te omnis phantasia & nequitia Diabolicæ fraudis, omnísque spiritus immundus, adiuratus per eum qui venturus est iudicare viuos & mortuos: & sæculum per ignem, Amen. Oremus, Deus misericordiæ, Deus clemens, qui secundum multitudinem miserationum tuarum, quos diligis, corripis, & quos recipis piè ad emendationem coërces, te inuocamus Domine, vt famulo, qui in corpore patitur membrorum debilitatem gratiam tuam conferre digneris, vt quicquid terrena fragilitate corruptum, quicquid diabolica fraude violatum est, vnitati corporis Ecclesiæ membrum redemptionis annecte. Miserere Domine gemituum, miserere lachrymarum eius, & non habentis fiduciam nisi in misericordia tua ad tuæ sacramentum reconciliationis admitte, per Christum Dominum nostrum, Amen. Ergo maledicte Diabole, recognosce sententiam tuam, & da honorem Deo vero & viuo, da honorem Domino Iesu Christo, vt recedas ab hoc famulo cum tua factura, quem Dominus noster Iesus Christus suo pretioso sanguine redemit. Demùm secundò & tertiò iterum exorcizet: vt *suprà* cum orationibus. Oremus.

Modus & forma exorcizandi maleficiatos.

Deus qui facturæ tuæ semper pio dominaris affectu: inclina aurem tuam supplicationibus nostris, & famulum tuum ex aduersa valetudine corporis laborantem, placatus respice & visita, & salutari tuo, & cœlestis gratiæ præsta ei medicinam per Christum Dominum nostrum, Amen. Ergo maledicte Diabole, &c. vt *suprà*.

Pro tertio exorcismo oratio. Deus infirmitatis humanæ singulare præsidium auxilij tui super infirmum nostrum ostende virtutem, vt ope misericordiæ tuæ adiutus, vel adiuta, Ecclesiæ tuæ sanctæ incolumis repræsentari mereatur, per Christum Dominum nostrum. Amen.

Et semper aspergat eum aqua benedicta. Et nota quòd hic præscribitur, non quòd omninò ita fieri debeat, aut quòd alij exorcismi non sint maioris efficaciæ, sed vt modus exorcizandi & adiurandi habeatur. In antiquis enim historiis & Ecclesiarum libris interdum deuociores & efficaciores exorcismi reperiuntur, sed quia in omnibus Dei reuerentia est præponenda, agat secundùm hoc vnusquisque quantum expediens fuerit.

Conclusiuè ex præmissis concludendo propter simplices, sit modus iste exorcizandi maleficiatum, vt primò puram faciat confessionem. Iuxta *cap. alle. sæpè, si per sortiaris.* Demùm fiat diligens inquisitio per singulos angulos, & in lecti sterniis, culcitris, & sub limine ostij, si fortassis instrumenta maleficij cautè possent inueniri. Iumenta etiam statim sunt ad ignem proiicienda. Expediret etiam, vt cuncta renouarentur in lecti sterniis & indumentis, habitationem etiam & domum mutaret. In casu verò quo nihil inuentum fuerit, tunc exorcizandus, si potest, Ecclesiam intrabit manè, & quantò dies sanctiores, vt festa beatæ Virginis, aut vigiliæ existunt tantò melius sacerdos etiam confessus, & in bono statu, amplius proficiet.

Teneat

Teneat itaque exorcizandus candelam in manu benedictam, melius quo poterit sedendo, aut genua flectendo: & qui adsunt deuotas orationes pro eius liberatione fundant: & incipiat Litaniam incantando. Adiutorium nostrum in nomine Domini: & habeat respondentem & aspergat ipsum aqua benedicta & stola circundabit collum, & subinferat Psalmum: Deus in adiutorium: & prosequatur Litaniam, vt moris est super infirmos, dicendo ad inuocationem Sanctorum, ora pro eo, vel orate, & propitius esto, Libera eum Domine, singula prosequendo vsque ad finem: Vbi orationes sunt dicendæ, tunc loco orationum incipiat Exorcismum, & continuabit modo præscripto, vel alio meliori vt sibi videbitur: possent etiam huiusmodi exorcismi continuari ad minus in septimana, vt sic multiplicatis intercessionibus gratia obtineatur sanitatis.

Verùm post omnia communicandus est Eucharistiæ sacramento: licet quidam ante exorcismum hoc faciendum putant: & in confessione attendat confessio si aliquo vinculo excommunicationis esset innodatus, vel si vnquam temerè innodatus absolutionem à suo Iudice non recepisset, tunc enim licet ad cautelam eum absoluat, tamen reddita sospitate à suo Iudice, qui eum ligauerat, quærat.

Attendendum, quòd vbi exorcista non habet ordinem Exorcizatus, tunc procedere potest per orationes, & si legere nouit scripturas, legat Euangelia quatuor prima Euangelistarum: item Euãgelium: Missus est Angelus: & passionem Domini, quæ omnia magnam habent virtutem ad expulsionem operũ Diaboli. Item Euangelium S. Ioan. In principio erat Verbum: scribatur, & ad collum infirmi suspendatur, & sic gratia sanitatis à Deo expectetur.

Euangelium Ioannis suspẽsum col

Verùm si quis quæreret differẽtiam aquæ benedictæ, aspersionem, & exorcismum, cùm vtrumque effectu contra Dæmonis molestiam ordinatur. Respõdit S.Tho. vt *suprà dist. 6.* Diabolus impugnat nos ab exteriori & interiori. Aqua ergo benedicta ordinatur contra impugnationem Diaboli, quæ est ab exteriori, sed exorcismus contra impugnationẽ Diaboli, quæ est ab interiori. Vnde illi contra quos datur, dicuntur energumeni, ab eo, quod est intra, & ergo, labor, quasi intus laborantes. In maleficiato ergo exorcizãdo vtrunque adhibetur, cùm vtrobique molestentur.

Vis aquæ benedictæ.

Verùm quoad secundum principale, quid agendum vbi gratia sanitatis per exorcismos non obtineatur? Responsio, Licet sex ex causis hoc fieri possit, est tamen vna septimana super quam iudicium nostrum suspenditur. Nam quod aliquis non liberatur, aut hoc est propter paruitatem fidei circunstantium, aut ipsum agrorum offerentium, aut propter peccata maleficium sustinentium, aut propter commoda remedia adhibere negligentium aut propter exorcistæ aliquod in fide vitium aut propter reuerentiam virtutum in alio existentium propter purgationem, vel meritum maleficium patientium.

Causæ cur exorcismis non semper obtineatur sanitas.

De primis quatuor docet Euangelica virtus, *Matt.* 17. & *Marc.* 9. In patris vnici filij sui lunatici, & discipulorum Christi præsentia. Primò enim asserens, quòd turba fide careret: vnde pater eum lachrymis orauit: Credo Domine, adiuua incredulitatem meam. Et ad turbam Iesus ait: O generatio incredula & peruersa quovsque ero vobiscũ? De secundo, videlicet de sustinente Dæmonem Iesus increpabat eum; scilicet filium: quia B. Hieron. ibi dicit quòd propter peccata sua à Dæmone fuerat oppressus.

De tertio, de neglectu debitorum remediorum patet, quia non fuerunt præsentes boni & perfecti viri. Vnde Chrysostomus ibi dicit:

Columnæ

Columnæ fidei inter Apostolos qui fuerint.

Columnæ fidei, videlicet, Petrus, Iacobus, & Ioannes non aderant, sicut in transfiguratione Christi præsentes erant: nec oratio & ieiunium aderant, sine quibus Chistus ait, hoc genus Dæmoniorum non eiicitur. Vnde Origenes ibi dicit: Si aliquando oportuerit circa orationem aliquid patientium remanere, non amitteremur, neque interrogemus, neque loquamur quasi audiente spiritu immundo, sed abigamus, ieiuniis & orationibus nostros spiritus malignos. Et glos. dicit: Hoc genus Dæmonij, id est, ista carnalium voluptatum mutabilitas, ad quem scilicet spiritus ille inclinabat, non vincitur, nisi spiritus oratione confirmetur, & caro per ieiunium maceretur.

Dæmones expellendi, non interrogãdi.

De quarto Exorcistæ vitio, præsertim scilicet in fide, patet ibidem de Christi discipulis præsentibus: Vnde posteà secretò discipuli quærẽtes causam suæ impotentiæ: Respondit: propter incredulitatem vestram. Amen dico vobis, si habueritis fidem sicut granum sinapis, dicetis, monti huic: tolle te, &c. Vbi Hilarius: Crediderunt quidem Apostoli, sed nondum erant perfecti in fide; nam Domino in monte morante cum aliis tribus, & illis cum turba residentibus, quidam tepor eorum fidem relaxauerat.

De quinto patet in vita patrum, vbi legimus aliquando obsessos non liberatos per S. Antonium, sed per discipulum eius Paulum fuisse liberatos. De sexto patuit *suprà*, quia non semper cùm quis liberatur à culpa, liberatur à pœnis, sed remanet interdum pœna in vindictam & satisfactionem præcedentis delicti.

Non sufficienter exorcizatus ante baptismũ, magis subiacet potestati Dæmonũ.

Et adhuc illud remedium de quo fertur, quòd plures fuerint liberati, videlicet, quòd maleficiati de nouo fuerint baptizati licet sub conditione, super quo vt præmisi, nil determinare debemus. Verissimum tamen existit, quod cùm debitè quis ante baptismum non fuit exorcizatus, vtique diuina permissione Diabolus semper maiorem recipit in talem potestatem. Patet ex præmissis, nec ambiguum est, quin plures negligentiæ siue à sacerdotibus non benè dispositis, vbi iam quartum impedimentum prænotatum tangitur, videlicet Exorcistæ vitium, committatur, siue à vetulis, quæ tempore necessitatis debitum modum baptizandi non seruant.

Nec tamen asserere volo, quin sacramenta à malis conferri non possint, & quòd imò, quantumcúmque malus baptizat & conficit, dummodò debitè sub debita forma, verborúmque materia in intentione baptizat ordinatus & conficere intendat. Sic à simili in exorcizando ritè procedat, & non suffusus aut violentus. Vnde & sine actuali vel habituali intentione, & vtinam non respirando, & verba necessaria omittendo huiusmodi sacris officiis se immisceat. Reuera, sicut ad conficiendum quatuor essentialia deseruiunt, scilicet, materia, forma, intentio, ordo, modis tamen prætactis, & vbi vnum defuerit, nec conficere poterit, ita circa exorcismos suo modo asserere oportet.

Sacramẽta etiam ab ineptis administrari possunt.

Nec obiectio valet, quòd sine exorcismis in primitiua Ecclesia baptizabantur, aut etiam quòd nunc characterem baptismalem, sine exorcismo valeat baptizatus recipere, quia sic Gregorius in vanum Exorcismos instituisset, & Ecclesia in suis cæremoniis potius erraret. Quare ne ausus sum omninò reprehendere, qui maleficiatos sub conditione vellent rebaptizare, & neglecta fortassis recuperare.

In primitiua Ecclesia sine exorcismis baptismus peragebatur.

Fertur etiam de illis, qui de nocturno tempore in somniis per alta ædificia sine læsione solent incedere, quod vtique opus esse maligni spiritus, tales sic deferentes, plures afferunt, hi cùm rebaptizan

Incedẽtes & scandentes noctu in somniis quomodo curentur.

baptizantur, melius habere noscuntur: Et mirum quòd vbi nominibus propriis vocantur, subitò ad terram colliduntur, ac si fortassis illud nomen non debitè in baptismo fuerit impositum.

Expedit lectorem esse attentum super sex illa impedimenta; licet enim super energumenos; aut possessos, & nõ super maleficiatos sonant, tamen quia æqua virtus vtrobique requiritur, diuina imò dici potest, quòd maioris sit difficultatis maleficiatum curare, quàm Energumenum aut possessum: ideò illa impedimenta si ibi possunt habere locum, & à fortiori super maleficiatos: quod tali ratione probatur.

Nam vt supra patuit *cap.* 10. aliqui possidentur interdum pro nullo proprio delicto, sed pro leui alieno, & variis aliis de causis. In maleficio autem quando adulti maleficiantur vt plurimùm eis contigit, quia in animæ necationem grauissimè à Dæmone ab intus possidentur. Vnde duplex labor circa maleficiatos, vbi simplex circa possessos ab extra requiritur: De hac grauissima possessione Cassia. *colla. abbat. Sereni* dicit: Illi sunt verè miseri ac miserabiles iudicandi, qui cum se vniuersis criminibus flagitiisque contaminant, non solùm nullum in eis verisimiliter signum Diabolicæ suppletionis ostenditur, sed nec aliqua quidem operibus eorum condigna tentatio, nec vllum flagellum correptionis infertur. Non enim merentur celerem temporis istius, expeditámque medicinam, quorum durities & impœnitens cor, pœnam vitæ præsentis excedens, thesaurizant sibi ipsis iram & indignationem, in die iræ & reuelationis iusti iudicij, in quo vermis eorum non extinguetur.

Et iterum idem Cassianus, comparando corporalem passionem ad animum per peccatum, paulò ante dicit: Multò grauius, inquit, constat illos, vehementiúsque vexari, qui cùm corporaliter ab ipsis affligi minimè videantur, animo tamen perniciosiùs possidentur, eorum scilicet vitiis & voluptatibus inuoluti. Secundùm Apostoli namque sententiam, à quo quis superatur, eius seruus efficitur: Nisi quòd in hoc isti desperatius ægrotant, & cùm sint eorum mancipia, nec impugnari se ab illis, nec dominatum eorum ferre cognoscunt. Ex quibus elicitur quòd à fortiori, maleficiati in corpore non tamen possessi Dæmone ab extra, sed ab intra quoad animæ necationem, grauius propter plura impedimenta sanantur.

A quo quis superatur, eius seruus efficitur.

Quoad tertium principale, scilicet quoad remedia notandum, quòd quia opera illa sunt duplicia: Licita omninò & non suspecta, aut suspecta & non omninò licita: Et de primis suprà tactum est immediatè *cap.* 5. *circa finem*, vbi dubitatio ponitur super herbas, aut petras vt maleficia repellant, quomodo hoc licitum sit.

Licet vana vanis contundere.

De secundis verò remediis, quæ videntur esse suspecta, non tamen omninò licita, nunc tractandum, & aduertere oportet ea quæ in secundo principali huius secundæ partis operis tacta sunt de quatuor remediis, quorum tria censentur illicita, quartum autem non omninò licitum, sed vanum, de quo & Canonistæ loquuntur, quòd licitum est vana vanis contundere. Sed quia nos Inquisitores huius opinionis sumus cum sa[...] Doctoribus, quòd in casu, quo remedia per sacra verba & exorcismos licitos non sufficiunt, & hoc propter impedimenta superius tacta, in numero sex aut septem, quod tunc tales maleficiati hortandi sunt ad patientiam æquanimiter, ad tolerandum mala præsentis vitæ in suorum criminum purgationem, & non vlterius quærere quocunque modo superstitiosa, & vana remedia. Ideò si quis præmissis

licitis exorcismis non contentus, ad huiusmodi vana ad minus remedia, de quibus suprà tactum est, se transferre voluerit, sciat hoc non nostra voluntate, aut admissione fieri, sed quòd polita & enucleata fuerunt ibidem talia remedia, factum fuit: vt tantorum Doctorum, vt Scoti & Hostiensis, &c. ex parte vna, & aliorum Theologorum ex parte altera, dicta quocunque modo concordarentur. Fatemur ergo cum sancto Augustino in quodam sermone contra Sortilegos & diuinatores, & intitulatur sermo de Auguriis, vbi dicit: Fratres nostis, me frequentius supplicasse, vt consuetudines Paganorum & maleficorum minimè seruare deberetis, sed hoc proficit apud aliquos parum. Et quia, si vobis non dixero, pro me & pro vobis redditurus sum in die Iudicij rationem, & vobiscum mihi necesse erit æterna supplicia sustinere. Ergo apud Deum me absoluo, dum iterum atque iterum admoneo & contestor, vt nullus ex vobis Diuinos aut sortilegos requirat, nec eos de qualibet re, aut causa, aut infirmitate interroget, quia quicunque fecerit hoc malum statim peribit in eo Baptismi sacramentum, & continuò Sacrilegus & paganus efficietur, & nisi pœnitentia subuenerit, statim in æternum peribit.

Notandæ admonitiones S. Augustini contra cõsulentes magos.

Et posteà subdit: Nullos dies exeundi & redeundi obseruate: fecit enim Deus omnia bona valdè, & qui vnum diem, etiam alterum statuit: sed quoties necessitas vrget faciendi aliquid aut exeundi, signate vos in nomine Christi, & Symbolum vel Orationem Dominicam fideliter dicentes, securi in Dei adiutorio agatis.

His autem quidam superstitiosi, & filij nimirum huius seculi, non contenti, errores erroribus accumulare volentes, vltra intellectum & intentionem Scoti, & Canonistarum, his argumentis se defendere conantur. Quia enim res naturales habent quasdam virtutes occultas, quarum ratio ab homine assignari non potest, sicut & magnes trahit ferrum: & multa alia quæ Augustinus 21. *de ciu. Dei* enumerat: ideò inquirere de huiusmodi rebus pro sanitate acquirenda, vbi exorcismi & naturales medicinæ deficiunt, non erit illicitum, licet videatur vanum. Hoc autem fieret, vbi quis per imagines non necromanticas, sed astrologicas, vel per anulos & huiusmodi sanitatem in se vel in alio procurare vellet. Item arguunt, sicut corpora naturalia subduntur corporibus cœlestibus, ita etiam corpora artificialia, puta imagines sortiuntur quasdam virtutes occultas, speciem consequentes ex impressione corporum cœlestium: ergo etiam corpora artificialia, puta imagines, sortiuntur aliquam virtutem occultam à corporibus cœlestibus ad aliquos effectus causandos: ergo vti eis & aliis huiusmodi non est illicitum.

An naturalibus magicè vtendum

De impressione cœlesti in corpora artificialia.

Præterea Dæmones possunt multipliciter corpora transmutare, vt August. 3. *de Trinit.* dicit, & patet in maleficiatis: ergo licet vti etiam eorum virtute, ad tollendum illa. Sed reuera in oppositum sunt dicta omnium sanctorum Doctorum, vt satis & sparsim hinc inde patuit.

Vnde ad primum dicitur, quòd si res naturales simpliciter adhibentur ad aliquos effectus producendos, ad quos putantur habere naturalem virtutem, non est illicitum. Si verò adiungantur vel characteres aliqui, vel aliqua quæcunque ignota, & vanæ obseruationes quæ manifestum est naturalem non habere super hoc efficaciam erit superstitiosum & illicitum. Vnde S. Thom. *in 2. quæst. 96. art. 2.* in fine quæstionis tractans hanc materiam dicit, quòd in iis, qui fiunt ad aliquos effectus

Adhibitio characte rum vitiat naturalia remedia.

ctus corporales inducendos, vt pote sanitatem, vel aliquid huiusmodi, considerandum est, vtrùm videantur naturaliter posse tales effectus causare: & quia licet causas naturales adhibere ad suos effectus, ideò non est illicitum. Si autem videantur non posse naturaliter tales effectus causare, consequens est, quòd non adhibentur ad hos effectus causandos tanquam causæ, sed solùm quasi signa: & sic pertinent ad pacta significationum cum Dæmonibus inita. Vnde August. 21. *de ciu. Dei.* Alliciuntur Dæmones per creaturas, quas non ipsi, sed Deus condidit, delectabilibus, pro sua diuersitate diuersis non vt animalia cibis, sed vt spiritus, signis, per varia genera lapidum, herbarum, lignorum, animalium, carminum, rituum.

Dæmones quomodo alliciãtur creaturis & signis.

Ad secundum dicit idem Doctor, Virtutes naturales corporum naturalium, consequuntur eorum formas substantiales, quas sortiuntur ex impressione corporum cœlestium, & ideò ex eorundem etiam impressione sortiuntur quasdam virtutes actiuas. Sed corporum artificialium formæ procedunt ex conceptione artificis: Et cùm nihil aliud sint quàm compositio, ordo & figura, vt dicitur 1. *Physic.* non possunt habere naturalem virtutem ad agendum. Et inde est, quòd ex impressione cœlestium corporum, nullam virtutem sortiuntur, in quantum sunt artificialia, sed solùm secundum materiam naturalem. Falsum est ergo quod Porphyrio videbatur, vt August. dicit 10. *de ciu. Dei.* Herbis, lapidibus & animantibus: & sonis certis, quibusdam etiam vocibus & figurationibus, ac figmentis quibusdam etiam obseruatis in cœli auersione, atque moribus syderum fabricari in terra ab hominibus potestates idoneas variis effectibus syderum exequendas: quasi effectus magicarum artium ex virtute cœlestium corporum

Ex motu syderum non fabricari potestates in terris posse.

proueniret. Sed sicut Augustinus ibi subdit, totum hoc ad Dæmones pertinet, ludifactores animarum sibi subditarum. Vnde etiam imagines, quas Astronomicas vocant, ex operatione Dæmonum habent, cuius signum est eis inscribi quosdam characteres, quæ naturaliter nihil operantur. Non enim est figura principium actionis naturalis. Sed in hoc distant Astronomicæ imagines à Necromanticis, quod in Necromanticis fiunt expressæ inuocationes: vnde & ad expressa pacta cum Dæmonibus inita pertinent Astronomicæ ad tacita pacta, propter figurarum & characterum signa.

Astronomicæ imagines ex opere Diaboli.

Differẽtia inter Necromanticas & Astronomicas imagines.

Ad tertium, non est homini potestas super Dæmones commissa, vt eis licitè vti possit ad quodcunque voluerit: sed est ei contra Dæmones bellum indictum, vnde nullo modo licet homini Dæmonum auxilio vti per pacta tacita vel expressa. Hæc Thomas.

Ad propositum: quia dicit, Nullo modo: nec etiam quibuscunque vanis, quibus videlicet se Dæmon quocunque modo possit immiscere. Si tamen sunt adeò vana, vt & fragilitas humana, pro recuperanda sanitate illa aggreditur, doleat de præteritis, caueat de futuris, oret vt sibi debitum dimittatur, & in attentionem non amplius inducatur, inquit Augustinus in fine regulæ.

Homini nulla est potestas concessa, vtendi Dæmonibus.

CAPVT VII.

Remedia contra grandines & super iumenta maleficiata.

QValiter denique iumenta maleficiata possunt remediari, similiter & tempestates aëris, notanda sunt primò quædam remedia illicita, quæ à quibusdam. Nam ea fiunt aut quibusdam verbis aut factis superstitio-

 sis,

ſis, vt qui vermes in digitis aut membris per quædam verba & carmina illicita curant: de quibus carminibus, qualiter cognoſcantur vt ſint licita vel non, in præcedenti capite tactum eſt. Alij ſunt qui ſuper iumenta maleficiata: non aquam benedictam ſpargunt, ſed ori infundunt.

Curatio vermis in digitis.

Primum remedium verborum eſſe illicitum, vltra præmiſſa, Guilielmus ſæpè allegatus ſic demonſtrat. Si enim verbis ineſſet virtus, & dicamus verbis, vt verbis: tunc ex quinque modis eſſet vnus, vel ex parte materiæ, id eſt, aëris, aut ex parte formæ, hoc eſt, ſoni, aut ex modo ſignificandi, aut ex parte omnium ſimul. Nam primum, quia aër non interficit, niſi ſit venenoſus: ſonus etiam non: quia excellens obiectum corrumpit potentiam: nec tertium, quia tunc hoc nomen diabolus, vel mors, vel infernus nocerent ſemper, & ſanitas ac bonitas ſemper prodeſſent. Item nec omnia ſimul, quia toto aggregato ex partibus inualidis, etiam totum eſt inualidum.

Aquam bened. tã beſtiis in os fundere.

Excellens obiectum corrumpit potẽtiam.

Totum ex partibus inualidis, facit totum inualidum.

Nec valet ſi obiicitur. Deus contulit verbis, ſicut herbis, & lapidibus. Quia ſi quæ virtutes inſunt quibuſdam verbis, aut ſacramentalibus, aut aliis benedictionibus & carminibus licitis, has habent in ſe, non vt verba, ſed ex inſtitutione, & ordinatione Diuina, & ex pacto Dei. Sicut ſi Dominus diceret: quicunque hoc fecerit, faciam ei hanc gratiam: Et ſic verba in ſacramentis efficiunt quod ſignant. Quamuis ſecundum alios etiam habent virtutem intrinſecam: Sed prima opinio, quia iam deſeruit, ideò amplectenda. De aliis autem verbis & carminibus, patet ex præmiſſis, quòd vt verba ſunt compoſita, vel prolata, aut figurata nihil efficiunt, ſed inuocatio nominis Diuini, & obſecratio, quæ eſt per ſacra quædam proteſtatio, ad committendum effectum diuinæ voluntati proſunt. Remedia etiam operum, quæ illicita videntur, vt ſupra tactum eſt.

Et etiam vbi in partibus Sueuiæ plurimùm practicatur, quòd prima die Maij ante ortum Solis mulieres villanæ exeunt, & ex ſyluis vel aboribus deferunt ramos de ſalicibus aut alias frondes & ad modum circuli plectentes, in introitu ſtabuli ſuſpendunt aſſerentes quòd per integrum annum iumenta cuncta illæſa à maleficis remanent & præſeruantur.

Salices 1. Maij inciſæ præſeruãt à maleficis.

Hoc quidem remedium ſecundùm opinionem illorum, qui dicunt vana vanis contundi poſſe, non eſſet illicitum: Sicut nec etiam qui per carmina ignota morbos expellerent. Sed ſine offenſione procedendo dicamus, quòd ſi prima die vel ſecunda, mulier vel quicunque egrediatur, non habens reſpectum ad Solis occaſum vel ortum, colligit herbas, frondes, aut ramos, cum oratione Dominica, aut Symbolo fidei, & ſuſpendit illa ſuper oſtium ſtabuli, bona fide, committens effectum cuſtodiæ Diuinæ voluntati, non erit irreprehenſibilis, vt ſuprà in præcedenti capitulo ex verbis Hieron. & *habetur 26.q.vlt.* licet herbas & petras habere etiam ſuſtinenti dæmonium ſine incantatione.

Ad idem ſunt, qui intra vineas aut ſegetes, ſignum crucis, frondes, aut flores benedictos in die palmarum cõtinent ac erigunt, & aſſerunt, quòd vndique frugibus per grandines læſis, ſegetes in eorum campis illæſæ remanſerunt. De quibus iuxta diſtinctionem tactam diſcernendum videtur.

Signum crucis intra ſegetes erectũ cuſtodit eas.

Ad idem, ſunt quædam quæ pro conſeruatione lactis, ne videlicet vaccæ per maleficia priuentur, integrum liquorem lactis, quem die Sabbati colligunt, pauperibus gratis pro Deo diſtribuunt, & per huiuſmodi eleemoſynam aſſerunt vaccas etiam ſub

Eleemoſynæ ex lacte, præſeruant.

vbertate

vbertate ampliori lactis à maleficiis præseruari. In quo opere nihil superstitiosum iudicatur, dummodò pietatis causam, quam pauperibus exhibent, etiam Diuinam pietatem implorare pro conseruatione iumentorum taliter proponunt, vt tamen effectum custodiæ Diuinæ prouidentiæ pro suo beneplacito relinquant.

Præterea Nider *in suo præceptorio, præcepto primo* dicit, quòd etiam per carmina scripta & verba sacra licet iumenta, sicut homines infirmos, benedicere, & per ea quæ incantationis speciem habere videntur, dummodò septem præmissæ conditiones seruentur. Dicit enim, quòd à deuotis personis & virginibus experientiam habuerit, quòd adhibito signo crucis super vaccam, & Dominica Oratione, cum salutatione Angelica, trinies, vel circiter, cessat opus dæmonis, si est per maleficium.

Et in suo Formicario constat, quòd malefici de ritibus Ecclesiæ veneratis & seruatis, sua maleficia præpediri fatentur: vt per aquæ benedictæ aspersionem, per salis consecrati sumptionem, per candelabrum in die purificationis & palmarum consecratarum vsum licitum, & similia. Quia ad hoc talia Ecclesia exorcizat vt vires Dæmonis imminuat.

Præterea quia maleficæ, quando volunt iumentum priuare liquore factis, solent ex illa domo, in qua iumentum moratur, modicum lactis, vel butyri, ex illo iumento coagulatum petere, vt sic consequenter valeant per suam artem iumentum maleficiare. Ideò sint cautæ mulieres, à quibus suspectæ huiusmodi petunt ne eis in minimo mutuent aut donent.

Suspectis de maleficio nihil commodato dandum, aut donandũ.

Præterea sunt certæ mulieres, quæ dum sentiunt, quòd in coagulando butyrum, nihil proficiunt, sicut in vasis oblongis ad hoc aptis laborare solent, tunc si subitò ex suspectæ Maleficæ domo modicum butyri habere possunt, tria frusta seu bolos ex illo butyro faciunt, & sub sanctissimæ Trinitatis inuocatione, Patris, & Filij, & Spiritus sancti, illa frusta in vasculum proiiciunt, & sic omne maleficium fugatur. Vbi iterum incidit, vanum vanis contundere, tantummodò ex eo, quòd butyrum à malefica suspecta habet mutuare. Quòd si absque hoc, sub inuocatione sanctissimæ Trinitatis orationem Dominicam adiungẽdo, etiamsi de proprio butyro, siue alieno, si proprium non haberet tres petias immineret, effectum Diuinæ voluntati committens, irreprehensibilis maneret, licet commendanda non esset propter tres videlicet petias butyri immissas: commendanda autem, si per aspersionem aquæ benedictæ, vel salis exorcizati, immissionem, cum oratione, vt suprà, maleficium fugaret.

Sub liminibus maleficia inquirenda.

Præterea, quia sæpè omnia iumenta maleficiis interficiuntur, aduertere debent, quibus talia accidunt, vt sub limine ostij stabuli, aut præsepi, vel vbi adaquantur, terra amoueatur, & alia terra cum aspersione aquæ benedictæ ad illa loca reponatur. Quia sæpè maleficæ fassæ sunt, maleficij aliqua instrumenta ad illa loca se occultasse: fassæ etiam quod ad instantiam Dæmonum, tantummodò foueam facere habeant, Dæmonem autem maleficium reposuisse: quod quidem maleficium res vilissima erat, vt lapis, lignum, vel mus, aut serpens aliquis. Constat enim quòd Diabolus maleficia operatur per se, nec in illis rebus indiget consensu. Aut & perditionem maleficæ quærit, vnde & ipsam aliquo modo cooperari cogit.

Contra grandines verò & tempestates, vltra ea, quæ suprà de signo crucis erecto, hoc remedium practicatur: lapilli enim tres ex grandine

in ignem sub inuocatione sanctissimæ Trinitatis subiiciuntur, & oratio Dominica, cum Angelica salutatione bis aut ter adiungitur, atque Euangelium Ioannis, In principio erat Verbum, cum signo Crucis vndique contra tempestatem, antè & retrò, & ex omni parte terræ subinfertur. Et tunc, cùm in fine replicat trinies, Verbum caro factum est, & trinies ex post dixerit; Per Euangelica dicta, fugiat tempestas ista, subitò, siquidem tempestas ex maleficio fuit procurata, cessabit. Hæc verissima experimenta nec suspecta iudicantur. Hoc ipsum enim, quòd lapilli in ignem proiiciuntur, si absque inuocatione Diuini nominis fieret, superstitiosum censetur.

Euangelium Ioãnis pro tempestatibus arcend's legendum.

Quòd si dicatur, nunquid sine illis lapillis sedari possit tempestas? Respondetur, vtique per alia sacra verba. Proiiciens autem intendit Diabolum molestare, dum eius facturam per inuocationem sanctissimæ Trinitatis destruere conatur. Ad ignem potius quàm ad aquam proiicit, quia citius dum resoluuntur, eò etiam citius eius factura destruitur, effectum tamen custodiæ diuinæ voluntati committit.

Est ad hoc, quòd Malefica quædam à Iudice interrogata, an per aliquem modum tempestates à maleficiis concitatæ sedari possent. Respondit, possunt, per hoc videlicet, Adiuro vos grandines, & ventos, per quinque vulnera Christi, & per tres clauos qui eius manus & pedes perforarunt, & per quatuor Euangelistas sanctos Matthæum, Marcum, Lucam, & Ioannem, vt in aquam resoluti descendatis.

Verba arcentia tẽpestatem.

Fatentur etiam multæ licet quædam spontè, quædam in torturis & difficulter, quòd quinque sunt, per quæ multum impediuntur, aliquando in toto, aliquando in parte, aliquando ne in personam hominis fiant, aliquando ne in suis amicis: & sunt, fidem integram, vel Dei præcepta seruantibus, se signo crucis, & orationibus munientibus, ritus & cæremonias Ecclesiæ colentibus publicam iustitiam benè exequentibus, & Christi passionem verbo vel mente ruminantibus: vnde & Nider, vbi suprà. Ea de causa vniuersaliter, vel communiter in Ecclesia Campanæ contra auram pulsantur, tum vt tanquam tubas Deo consecratas eas Dæmones fugiant & recedant à suis maleficiis, tum etiam vt populus excitatus Deum, contra tempestates inuocet. Et eandem ob causam, cum altaris sacramento & sacris verbis, ad auram sedandam proceditur communiter, ex antiquissima consuetudine Ecclesiarum, in Gallia, & in Germania.

Quinque rebus plurimùm impediũtur Maleficæ.

Campanæ pulsatio, contra tempestates vtilis.

Sed quia hic modus circa deportationem Sacramenti ad auram sedandam, videtur multis quiddam superstitiosum: non intelligentes regulas per quas agnoscitur aliquid superstitiosum vel non.

Circumgestare sacramẽtum contra tempestates an licitũ sit.

Ideò considerandum est, quòd quinque dantur regulæ seu considerationes, per quas quilibet agnoscere potest, an opus Deo exhibitum sit superstitiosum, id est, supra modum Christianæ Religionis obseruatum, vel sit ad debitum cultum & honorem Deo exhibendum, tam in cordis, quàm corporis actibus, ex vera virtute religionis progrediens. Ista enim eliciuntur ex glossa super illud Apostoli *ad Coloss.* 2. quæ sunt rationem habentia sapientiæ in superstitione: quæ dicit: Superstitio est religio supra modum seruata: vt etiam suprà tactum est.

Quinque regulæ, ad quas examinantur ea quæ videntur superstitiosa.

Prima est, quòd in omnibus operibus nostris gloria Dei debeat esse principalis finis noster: iuxta illud, Siue mãducatis, siue bibitis, siue aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facietis. Ideò in omni opere, ad religionem pertinens Christianam, attendatur an opus

Superstitio est quicquid minuit gloriam Dei.

opus

opus sit ad gloriam Dei, & homo in opere det principaliter gloriam Deo, ita quòd per ipsum opus & mens hominis Dei subiiciatur. Et quidem licet propter hanc regulam cæremonialia, vel etiam iudicialia veteris Testamenti in nouo non exercentur, cùm sciamus illa sub figura: hæc autem in veritate iam esse propalata, tamen deportatio sacramenti vel reliquiarum ad auram sedandam non videtur contra hanc regulam militare.

Item, cùm secunda regula sit, quòd attendatur an opus quod fit, sit ad exercitium vel refrenatiuum concupiscentiæ, vel abstinentiæ corporalis, modo tamen virtuti debito, hoc est, secundùm ritum Ecclesiæ vel secundùm moralem doctrinam. Quia Apostolus dicit *Rom.* 12. Rationabile sit obsequium vestrum. Et propter hanc secundam regulam fatuè faciunt vouentes non pectinare caput sabbato vel ieiunare die Dominico, tanquam meliori die, & similia, non videtur iterum, quòd deportatio sacramenti, &c. sit superstitiosa.

Die Sabbati caput non pectinandum.

Consuetudo generalis Ecclesiæ, pro lege est habẽda.

Item cùm tertia regula sit quòd attendatur, an opus sit secundùm statum vniuersalis Ecclesiæ, vel secundùm sacræ scripturæ testimonium, vel saltem secundum particularem Ecclesiæ ritum aut de consuetudine generali, quæ secundùm Augustinum pro lege habenda est. vnde & beatus Gregorius scribit Anglorum Episcopo conquerenti, quòd sint diuersæ Ecclesiæ consuetudines in Missarum celebratione. Respondit Gregorius, vt siue in Romana, siue in Galliarum, siue in quacumque Ecclesia aliquid inuenisti, quòd plus omnipotenti Deo possit placere, sollicitè eligas: Diuersæ enim consuetudines Ecclesiæ in cultu Diuino, in nullo veritati repugnant, & ideò seruandæ, & eas præterire illicitum est. Ideò, vt in principio tactum est, antiquissimæ cõsuetudines Ecclesiarum Galliæ, & quarumdam Germaniæ: cum decreuerint Eucharistiam ad auram deportare, non poterit hoc esse illicitum: verum quòd non in patulo fiat, sed in sacrario abscondito & incluso.

Diuersitas cultus diuini nõ repugnat veritati.

Item cùm quarta regula sit quòd inspiciatur, an opus quod fit, habeat naturalem proprietatem ad effectum, qui expectatur: aliàs enim si hoc non habet, censetur superstitiosum. Ex qua consideratione characteres ignoti, & nomina suspecta, etiam imagines astronomicæ & necromanticæ refutantur omnia tanquam suspecta. Ideò & ex hac consideratione non possumus dicere, quòd deportatio reliquiarum, aut Eucharistiæ contra diabolicas infestationes, sint superstitiosa, imò religiosissima, cùm ibi tota salus nostra contra aduersarium contineatur.

Item cum quinta regula sit, vt attendatur, quòd opus quod fit non præbeat occasionem scandali vel ruinæ: quia tunc, licet non esset superstitiosum, tamen propter scandalum esset dimittendum, vel differendum, vel occultè sine scandalo faciendum. Ideo si deportatio talis sine scandalo fieri potest, vel saltem occultè tunc non est obmittenda. Ex ista enim regula sæpè obmittuntur benedictiones per verba deuota, siue super infirmos, siue ad collum alligentur, & hæc à secularibus obmittuntur. Dico quòd saltem non publicè fiat, vbi occasionem ruinæ in aliis simplicibus præstare posset. Hæc sufficiant quoad remedia contra grandines, per verba & opera licita.

CAP.

CAPVT VIII.

Remedia quædam contra quasdam occultas Dæmonum infestationes.

SEd iam iterum suspenditur iudicium ad scribendum remedia contra quædam terræ frugum nocumenta, quæ per vermes interdum, & cinifes, per turmas ad longissima terrarum spatia in aëre volantes, ita vt superficiem terræ cooperire videantur, radicitus cuncta virentia, tam in vinetis, quàm segetibus, & graminibus consummatis immittuntur. Item remedia contra pueros opere Dæmonum subtractos.

An liceat adiurare irrationalem creaturam.

Ad primum tamen dicendum iuxta S.Thom. 2.2.q.90. vbi petit: An liceat adiurare irrationalem creaturarum. Respondit quòd sic: per modum tamen compulsionis, quæ referri tunc debet ad Diabolum, qui in nocumentum nostrum vtitur irrationabilibus creaturis. Et talis est modus adiurandi in Ecclesia exorcismis, per quas Dæmonum potestas excluditur ab irrationalibus creaturis. Si enim intentio refertur quoad irrationalem creaturam quoad se, quæ nihil intelligit, vana esset. Ex quo datur intelligi, quòd per exorcismos licitos, & adiurationes, possunt depelli, diuina tamen assistente clementia: taliter, vt prius populo ieiunia, processiones, & aliæ deuotiones iniungantur; propter adulteria enim & multiplicationem criminum, huiusmodi mala immittuntur: vnde & ad confessiones homines inducendi sunt.

Excommunicatio irrationabiliũ creaturarum.

In nonnullis etiam prouinciis excommunicationes fulminantur, sed tunc vim adiurationis super Dæmones sortiuntur.

Est & alia horribilis Dei permissio super homines, vbi interdum mulieribus subtractis propriis filiis & pueris alieni à Dæmonibus supponuntur: & hi quidem pueri vulgariter Campsores, in Alemanico *Vvechselkinder* nuncupati, sunt in triplici differentia. Nam aliqui semper macilenti & eiulantes, cum tamen quatuor mulieres nulla vbertate lactis vnum lactare sufficerent. Aliqui verò sunt Incuborum Dæmonum opere producti, quorum tamen filij non sunt, sed propriè illius hominis & viri, cuius semen receperunt, vt Succubi, vel in somniis viros polluentes. Hos enim interdum pueros diuina permissione supponunt subtractis propriis filiis.

De Campsoribus dictis Vvechselkinder.

Est & tertium genus vbi interdum Dæmones speciem paruulorum apparentes, nutricibus se coniungunt. Commune in omnibus tribus, quòd multum ponderosi macilentes non crescunt, & nulla vbertate lactis, vt præmissum est, lactentur: & sæpius dicuntur euanuisse.

Cur Deus permittat infantes à Dæmonibus obtrudi.

Quare autem diuina pietas talia permittat, dici potest quòd ex duplici causa. Primò quia parentes pueros nimis diligunt, vnde propter eorum vtilitatem talia permittuntur. Secundo, quia præsumendum est, quòd huiusmodi mulieres quibus talia accidunt, vt plurimum sunt superstitiosæ, & in multis aliis à Dæmonibus seducuntur, vnde & Dominus verus zelotes, secundùm rectum zelum, qui est vehemens amor in propriam sponsam, ex quo alium non solùm accedere non patitur, sed nec signa adulterij vel suspicionis, vt maritus zelotypus super animam quam pretioso sanguine emit & per fidem desponsauit, sustinere potest in tactu, colloquio appropinquatione, quocunque modo cum inimico Diabolo & aduersario salutis. Et si signa adulterij maritus zelotypus non patitur, quantum tunc turbatur quando adulterium committit? Vnde non

mirum,

non mirum, si proprij subtrahantur filij, & adulterini supponuntur.

Et quidem vt fortius ista imprimantur, & quantum Deus animam zelatur, & non vult nec signa suspicionem causantia pati: patet ex antiqua lege, vbi vt populum suum funditus elongaret ab idololatria, prohibuit non solum idololatriam, sed multa alia, quæ occasionem possent præbere ad idololatriam, & quæ etiam in se non videntur habere vtilitatem, quam tamen in suo mystico sensu mirabiliter retinent. Vnde non solum dixit. *Exod.* 22. Maleficos non patieris viuere super terram: sed & hoc adiunxit. Non habitent in terra tua, ne forte peccare te faciant: Sicut copulatrix occiditur, & peruagari inter homines non permittitur.

Malefici leonibus comparãtur.

Nota zelum Dei. *Deuteron.* 22. Deus præcepit. Nidum cum ouis, aut pullis desuper cubantem matrem: non deberent simul seruare, sed matrem permittere auolare, quia hoc gentiles ad sterilitatem vertebant. Zelotes Dominus in suo populo noluit: tale signum ãdulterij pati. Sic iam vetulæ inuentionem denarij, signum magni fortunij, & per oppositum vbi thesaurum somniarent iudicant. Item præcepit omnia vasa cooperiri, & vasculũ non habens, operculum immũdum censeri.

Thesaurũ somnians infortunium notat.

Error erat vt venientibus de nocte Dæmonibus, aut vt vetulæ dicunt *Die Seeligen*, sed sunt Maleficæ vel Dæmones in earum effigijs, debeant omnia consumere, vt post abundantius tribuant. Colorant quidam & dicunt, *Schrettel.* Sunt contra determinationem Doctorum, quòd præter homines & angelos non sunt aliæ creaturæ rationales, vnde non sunt nisi Dæmones.

Schretel.

Item radentes barbam: illi enim faciebant idololatricè in venerationem Idolorum.

Item *Deut.* 22. vt viri non induerentur vestibus mulierum, nec è conuerso, quod illæ in venerationem Deæ Veneris faciebant, & alij in venerationem Martis, & Dei Friapi.

Aræ Idolorum destruendæ.

Item ea de causa iussit destrui aras Idolorum & Ezechias destruxit serpentem æneum, quando populus ei voluit offerre, dicens, cuprum est. Et ea de causa inhibuit somnia non obseruari & auguria, & præcepit vt vir aut mulier, in quo Pythonicus spiritus esset, occideretur, sicut iam sunt *Vvarsagerin* nuncupata, quæ omnia, quia suspicionem generant ad adulterium spirituale, ideò vt dictum est, ex zelo quem Deus habet ad animas sibi desponsatas, sicut sponsus ad sponsam, inhibuit.

Sic etiam & nos prædicatores aduertere debemus, quòd nullum sacrificium Deo magis acceptum, sit quàm zelus animarum, vt Hieronymus super Ezechielem testatur.

Vnde & consequenter in tertia parte operis, de exterminio maleficarum, quoad vltima remedia tractãdum erit. Hoc ipsum enim vltimum Ecclesiæ est refugium, ad quod etiam ex Diuino obligatur, vt dictum est: præcepto nempè: Maleficos ne patiaris viuere super terram vbi & remedia contra maleficos sagittarios includuntur: cùm & hoc ipsum genus nisi per seculare brachium poterit exterminari.

Remedium, dum quidam intuitu commodi temporalis sese ex toto Dæmoni deuouerunt: sicut experientia sæpè docuit per veram confessionem, licèt à Diaboli potestate liberabantur, tamen diù & post grauissimè molestati, & præcipuè nocturnis temporibus fuerunt. Et hoc in eorum pœnam Deus permisit. Signum autem quòd liberati erant, ex illo agnoscebatur, quia pecunia in bursis aut capsulis post confessionem de-

ficiebat? super quæ plurima gesta deduci possent, sed breuitatis causa obmittuntur.

PARS TERTIA

AD OPVS IVDICIALE, tam in foro Ecclesiastico, quàm ciuili, contra Maleficos, ac omnes hæreticos pertinens, xxv. Quæstiones complectens.

IN QVIBVS REGVLA inchoandi processum Iudicij, continuatio & sententiandi modus luculentissimè demonstratur.

QVÆSTIO I.

Quis sit competens maleficarum Iudex.

Inquisitorum limitata inquisitio.

VTRVM maleficæ & earum fautores, receptatores, & defensores, ita subiiciuntur iudicio Ecclesiastico diœcesanorum, & ciuili, quòd ab earum inquisitione valeant hæreticæ prauitatis inquisitores esse exonerati: & arguitur quòd sic. Nam *in cap. accusatus, §. sanè, lib. 6.* dicitur: Sane cùm negotium fidei, quod summè priuilegium existit, per occupationes alias non deceat impediri, pestis inquisitores hæreticæ à sede Apostolica deputati, de diuinationibus aut sortilegiis, nisi hæresim saperent, manifestè intromittere se non debent, nec punire talia exercentes, sed relinquere suis iudicibus puniendos.

Nec videtur obstare, quòd hæresis maleficarum hic non exprimitur: tum quia eisdem pœnis in foro conscientiæ puniuntur, *de consecr. dist.* 1. pro dilectione. Si Diuinatorum & maleficarum peccatum occultum sit, interponitur pœnitentia quadraginta dierum: Si notorium, Eucharistia denegatur, & quorum eadem pœna, etiam idem iudicium decernitur. Tum etiam, quia eadem vtrobique videtur esse culpa: sicut sortilegi iudicium sortiuntur: ita maleficæ nocumenta creaturarum à Dæmonibus expectant & exigunt, quòd à solo Deo quærẽdum est à creaturis illicitè requirentes, vnde vtrobique peccatum Idololatriæ.

Ad quem sensum *Esaiæ* 21. notatur. quòd rex Babylonis stetit in biuio, in capite duarum viarum, commiscens sagittas, interrogauit Idola.

Præterea si dicatur, quòd cap. restringit Diuinatores & Sortilegos super crimen hæreseos, in quo subesse debent iudicio Inquisitorum, cùm dicit, nisi hæresim saperent manifestè, ita quòd ad minus Diuinatores & Sortilegi hæreticales sint eis subiecti. Contra, quia tunc essent dandi Diuinatores artificiales, de quibus nullibi in scripturis fit mentio.

Præterea si maleficæ sunt Inquisitorum iudicio subiectæ, hoc erit propter crimen hæreseos: sed quod facta maleficarum sine hæresi possunt fieri, probatur. Nam sicut cõculcare Christi corpus in luto, quod valdè horrendum esset peccatum, potest fieri sine errore in intellectu, & per consequens etiam sine hæresi: quia stat firmiter, aliquem credere ibi esse corpus, proijcere tamen in lutum, ad complacendum Dæmoni ex aliquo pacto, ideò vt optatum

tum finem, puta thesauri inuentionem, vel simile obtineret. Ita & facta maleficarum sine errore fidei, licet non absque grandi peccato fieri possunt. Vnde in illo casu vtique iudicium Inquisitorum subterfugiunt, & suis iudicibus relinquuntur.

Salomon fuit Apostata.

Præterea sicut Salomon Diis suarum vxorum reuerentiam exhibuit propter complacentiam, nec tamen propterea Apostasiam perfidiæ incurrebat, quia mente fideli & vera fidem semper retinuit: ita & maleficæ propter reuerentiam quam exhibent Diabolo, propter pactum initum, mente fidem retinentes, non sunt propterea hæreticæ nuncupandæ.

Præterea si dicatur quòd omnes maleficæ fidem habent abnegare, vnde & hæreticæ iudicandæ. Contra, quia in casu quo etiam mente & corde abnegarent, adhuc non hæreticæ, sed apostatæ nuncuparentur. Et cum sit differentia inter Hæreticum & Apostatam, & Hæretici Inquisitorum iudicio subiiciantur, vtique maleficæ totum iudicium subterfugere habent.

Præterea 26. *quæst.* 5. dicitur: Episcopi eorúmque ministri, omnibus modis elaborare studeant, vt perniciosam & à Zoroastre inuentam Sortilegam & Magicam artem, ex parochiis suis penitus eradicare studeant, & si aliquem virum aut mulierem huius sceleris sectatorem inuenerint, turpiter dehonestatum de parochiis suis eiiciant. Vnde cum cap. 348. in fine dicat suis iudicibus relinquant, & quia loquitur in plurali, tam de Ecclesiastico quàm Ciuili iure, ideò ad minus per c. allegatum subduntur Diœcesanorum iudicio.

Qua ratione Diœcesani punitionē maleficarū ad laicum forū possint relegare.

Quòd si Diœcesani etiam seipsos exonerare vellent, provt Inquisitores præfatis iam tactis argumentis rationabiliter facere videntur, velléntque maleficarum punitionem ad temporales Iudices retorquere, his argumentis probabiliter hoc facere possent. *Habetur in cap. vt inquisitionis* §. prohibemus quoque districtius præfatis dominis temporalibus & rectoribus ipsorúmque officialibus, ne ipsi de hoc crimine, cùm sit merè Ecclesiasticum, quoquo modo cognoscant vel iudicent: & loquitur de crimine hæreseos: sequitur ergo, quod vbi crimen non est merè Ecclesiasticum, sicut est crimen in huiusmodi maleficis, qui propter damna temporalia, quæ ab eis inferuntur, à Ciuili & non ab Ecclesiastico, debent puniri.

Præterea, *C. de Iudæis, l. vlt. in fine* dicitur: Cernat præterea bona sua proscripta, & mox sanguinis pœnæ destinandus, quia fidem Christi expugnabat peruersa doctrina. Quòd si dicatur, quòd lex loquitur de Iudæis conuersis, & post redeuntibus ad ritum Iudæorum, instantia non valet: Imò argumentum amplius per hoc fortificatur, eò quòd cùm tales propter Apostasiam à fide, Iudex ciuilis habet punire; ergo etiam maleficas fidem abnegantes: Cùm abnegatio fidei in toto vel in parte sit fundamentum maleficarum.

Prætextu quæstionis hæresum nemo debet commotiones excitare.

Præterea, licèt in salutatione dicatur, quòd pro eodem Apostasia & Hæresis sit capienda, adhuc tamen Ecclesiasticus Iudex non se habet de eis intromittere, sed ciuilis. Nam occasione quæstionis hæresum nullus debet populum commouere: Sed præses debet per se prouidere.

In Authent. *de man. princ. collat.* 3. §. *neque occasione*, vbi dicitur: Neque occasione religionum hæresúmque quæstionis permittas alicui prouinciam commouere, aut aliter quadam præceptione iniungi prouinciam cui præsides, sed ipse prouidebis competenti vtilitate fiscalibus, & quæ alia sunt perscrutari, & non permittere

aliquid fieri circa nostras præceptiones occasione religionum. Patet ex his, quòd de expugnante fidem nullus debet se intromittere, nisi præses.

Præterea si cognitio iudicum, & punitio talium maleficarum non spectaret totaliter ad ciuilem Iudicem, quomodo leges de his tribus se intromittere possent. Nam *C. de maleficis, l. nemo, l. culpa, l. nullus*, omnes illos, quos vulgus maleficos vocat, capitali pœnæ subiicit, *& l. militi*, bestiis obiicere decernit, qui magica arte vitæ innocentum insidiantur. Item quòd quæstionibus & tormentis ad interrogandum subiici debeat: & quòd nullus fidelium sub pœna exilij, amissionéque omnium bonorum, cum eis participet: cum multis aliis pœnis annexis, quæ legenti illas leges occurrunt.

Iudicem ecclesiasticum & ciuilem coniũctim debere de maleficio iudicare.

E contrario verò & pro veritate, legum Doctores talium maleficarum punitionem in Ecclesiasticum Iudicem possunt retorquere, vt simul copulatiuè habeant cognoscere, & iudicare: Et hoc sic probatur. In crimine canonico præses cum metropolitano habet discernere, & non metropolitanus per se, sed adiuncto præside: patet in Authent. *de mand. princip.* §. Si verò canonicum sit quod quæritur, vna cum metropolitano prouinciæ hoc disponere & decernere prouidebis. Siue alij quidam dubitant gloss. id. est, in fide, quo casu solus cognoscet: Siue alij quidam gloss. tunc Episcopus cum præside scilicet cognoscet, & causæ Deo dare amabilem, & decentem terminum, qui & decenter orthodoxam custodiat fidem, & indemnitatem procuret fiscalibus, & nostros subiectos seruet inuiolatos gl. id est, eos non corrumpat in fide.

Præterea princeps secularis licet puniat pœna sanguinis, non tamen per hoc iudicium Ecclesiæ excludit, cuius est cognoscere & definire. Imò necessariò præsupponit, vt patet *C. de summa Trinit. & fi. cath. l. 1. in fin.* & Extra *de hære. c. ad abolendam, & c. vergentis, & c. excommunicamus* 1. & 2. Imò eadem pœna est & secundum leges & secundum Canones: vt patet *C. de hæret. l. manichæos, & l. Arriani.* Vnde & ad eos pertinet, præcipuè insimul, & non diuisim talium punitio.

Præterea sicut leges decernunt clericos à propriis iudicibus emendare, & non à temporalibus seu secularibus, & quòd crimen ecclesiasticum in eis censetur. Ita & maleficarum crimen, cùm sit partim ciuile & partim ecclesiasticum, propter damna temporalia & fidem quam violant: Ideò ad vtriusque partis iudices pertinet ad cognoscendum, iudicandum & puniendum.

Et fortificatur ratio *in Auth. vt cleric.* apud proprios iudices, §. *si verò, colla. 6.* vbi dicitur. Si verò Ecclesiasticum sit delictum, egens castigatione Ecclesiastica & mulcta, Deo amabilis Episcopus discernit, nihil communicantibus clarissimis prouinciæ iudicibus. Neque enim voluimus talia negotia omnino scire ciuiles iudices: cùm oportet talia ecclesiasticè examinari & emendari animas delinquentium per Ecclesiasticam mulctam secundùm sacras & diuinas regulas, quas & nostræ sequi non dedignantur leges. Hæc ibi. Vnde & per oppositum crimen mixtum ab vtrisque est puniendum.

Responsio, cùm principalis intentio nostra in hoc opere sit, ab inquisitione maleficarum, quantum cum Deo fieri possit, nos inquisitores partium superioris Allemaniæ exonerare, suis iudicibus ad puniendum relinquendo, & hoc propter negotij arduitatem, dum tamen indemnitati fidei & saluti animarum non eo minus prouideretur, quare & præsens opus aggressi sumus: ipsis

ipsis iudicibus modos cognoscẽdi, diffiniendi & sententiandi relinquendo.

Episcopi contra maleficas procedere possunt, exclusis Inquisitoribus.

Ideò ad ostendendum quòd Episcopi contra maleficas in multis procedere possint, etiam seclusis Inquisitoribus, licet ipsi Episcopi sine temporali & ciuili iudicio, vbi punitio transit in vindictam sanguinis, non ita procedere valeant. Expedit certas opiniones aliorum Inquisitorum in diuersis regnis Hispaniæ in medium deducere, & illos (salua eorum semper reuerentia, cum sub ordine vno Prædicatorum militamus, infringere, vt eò clarior in singulis habeatur intellectus.

Hispanicam inquisitionẽ sibi nimiũ sumere.

Est itaque eorum opinio, quòd omnes malefici, Sortilegi, Diuinatores, Necromantici, & breuiter sub quocunque genere Diuinationum existant, & qui fidem sacram semel susceperunt, & professi sunt, iudicio Inquisitorum subiaceant, taliter vt in tribus quæ notantur in capitulo, multorum querela: in principio. *De hær.* in Clement. nec Inquisitor sine Episcopo, nec Episcopus sine Inquisitore procedere habeant. Licet in quinque aliis vnus sine altero procedere valeat, si cui placet capitulum legat & inueniet. Vnum autem è tribus est sententia diffinitiua ad quam vnus sine altero non debet procedere, & hoc vbi præfati Hæretici sunt habendi.

Auctoritas Episcoporum eneruatur per nimiã auctoritatem Inquisitorũ

Addunt insuper blasphemos & quocunque modo Dæmones inuocantes, & excommunicatos, qui in excommunicatione stetissent per annum animo contumaci, in causa fidei, vel etiam in non causa fidei, sub certis casibus, & plura alia includunt, per quæ auctoritas Ordinariorum nimis eneruatur, & vobis Inquisitoribus ampliora onera imponuntur, minus securè coram tremendo iudice, qui vtique districtam à nobis super commisso officio exiget rationem. Et quia eorum opinio non infringitur, nisi eorum fundamentum sit annullatum. Ideò notandum quòd principale fundamentum per glossatores canonum, & præcipuè *super cap. accusatus, &* §. *Sanè*, & super verba hæresim sapiant, manifestè accipitur. Fundant insuper se super dicta Theologorum, Thom. Alberti, Bonauenturæ *in 2. sent. dist.* 7.

Sortilegi vel diuinatores sunt aut artificiales aut hæreticales.

Et his specialiter aliqua expedit recitare. Nam vbi cap. dicit, vt in argumento primo deductum est, quòd inquisitores hæreticæ prauitatis, de sortilegiis, & diuinationibus se non debeant intromittere, nisi hæresim sapiant manifestè dicunt, quòd sortilegi vel diuinatores sunt duplices scilicet, artificiales & hæreticales. Et primi dicuntur meri diuinatores, quia videlicet merè ex arte agunt: De quibus etiam loquitur capitulum ex tenore, Extrà: de sortilegiis: vbi dicit, quòd Vdalricus presbyter cum quodam infami, hoc est, diuinatore, dicit gloss. ad secretum locum perrexit, non ea intentione vt Dæmonem inuocaret: quasi dicat: quia hoc fuisset, hæreticum, sed vt cum inspectione astrolabij furtum quoddam inueniret: quasi dicat quòd est mera diuinatio, vel sortilegium.

De Diuinatoribus hæreticalibus.

Secundi verò Hæreticales dicuntur Diuinatores, qui in eorum arte Dæmonibus aliquem honorem latriæ vel duliæ impendunt, qui diuinando futura prædicere conantur, vel aliquid simile, quòd hæresim sapiat manifestè exercent, & tales indicio inquisitorum, sicut & alij hæretici subiacent.

Et quòd hæc sit mens canonis, probant per canonistas, glossantes verbum saperent. Nam Ioannes Andreas super allegatum canonem accusatur, & verbum saperent, dicit, ita saperent, sicut est circa aras Idolorum nefarias preces emittere, sacrificia offerre, Dæmones consulere, eorúmque responsa suscipere

 pere

De pueris rebaptizantibus, vt respõsa eiciãt.

pere, vel associant sibi propter sortes exercendas hæreticos vel faciunt prædicta cum sanguine, vel cum corpore Christi, vel in sortibus, vt possint habere responsa, puerum rebaptizant, vel his similia.

Ad eundem sensum allegãt Archid. *super eodem cap. & §. Sanè*, & super eodem verbo saperent. Item allegant Ioannem Mo. Raymundum, Guillelmum de monte Laudu. Item probant per determinationem Ecclesiæ, ex Cõcilio Acquitensi, 26. *q.* 5. Episcopi, vbi huiusmodi mulieres superstitiosæ infideles nominantur, cùm dicitur vtinam hæ solæ in sua perfidia periissent, & perfidia in Christiano dicitur hæresis vnde & Inquisitorum hęreticorum iudicio sunt subiecti.

Probatur insuper per Theologos, primò per sanctum Thomam, *in 2. sent. dist.* 7. vbi quærit, vtrum vti auxilio Dæmonis sit peccatum, vbi inter alia hæc verba dicit super illud *Esaia.* 8. Nunquid non populus à Deo suo requiret visionem? In omnibus; in quibus complementum operis ex virtute dæmonis expectatur, est Apostasia à fide, propter pactum initum cum dæmone, vel verbotenus, si inuocatio interfit, vel facto aliquo, etiamsi sacrificia desint.

Ad idem allegant Albertum in eodem suo scripto & distin. Item Petrus de Tarentasia, item Petrum de Bonauentura, nouiter canonizatum, qui tamen non Petrus nominatur, cùm fuerit verum nomen suum. Item Alexandrum de Ales, & Guidonem ordinis Carmelitarum, qui omnes dicunt, quòd dæmones inuocantes, sunt Apostatæ; & per consequens Hæretici, vnde Inquisitorum hæreticorum iudicio subiecti.

Bonauentura canonizatus.

Sed quòd præfati Inquisitores per hæc & per quæcunque ab eis allegata, non possint sufficienter probare, quin etiam præfati sortilegi, &c. iudicio ordinariorum, seu episcoporum, seclusis Inquisitoribus possint subiacere: & quòd Inquisitores à talium Diuinatorum, Necromanticorum, seu etiam maleficorum, se possint exonerare, non quòd illi Inquisitores malè faciant inquirendo super tales, vbi episcopi non inquirunt: in quo casu potius Inquisitores illi sunt commendandi, sic probatur. Inquisitores non habent se intromittere nisi super crimen hæreseos, & cùm hoc oportet, quòd illud crimen sit manifestum: Patet per frequenter allegatum canonem *accusatus*, & *in* §. *Sanè*.

Quo stante, tunc iterum arguitur, cùm quis aliqua committit, quæ absque vitio hæreseos committere potest, quantũcunque illa sint grauia & enormia, adhuc non est vt hæreticus iudicandus, licet sit puniendus. Ex quo sequitur, quòd vbi quis non est iudicandus vt hæreticus, sed vt malefactor puniendus, Inquisitor non se debet intromittere, sed debet talem iuxta tenorem canonis suis iudicibus ad puniendum relinquere.

Quo iterum stante, sequitur quòd omnia inducta per glossatores Canonistas & Theologos, vt Dæmones inuocare, eis sacrificare, &c. vt suprà tactum est, nisi ex vitio hæreseos processerint, Inquisitores se non debeant intromittere, sed suis iudicibus vt suprà relinquere. Quo iterum stante, cùm præfata sæpissimè sine vitio hæreseos fieri possint, in quo casu talia facientes non sunt vt hæretici habendi, aut condemnandi, subscriptis probatur auctoritatibus & rationibus.

Nam ad hoc quòd aliquis sit propriè hæreticus, quinque requiruntur. Primum est, vt sit error in ratione. Secundum est, quod error ille sit circa ea, quæ sunt fidei, vel contra veritatem

Quinque requiruntur, vt quis habeatur hęreticus.

tem determinationis Ecclesiæ, in iis quæ pertinent ad fidem, vel bonos mores, & necessariò ad consequutionem vitæ æternæ. Tertium est, quòd error talis sit in illo qui Catholicam fidem professus est, aliàs enim esset Iudæus vel paganus, nō hæreticus. Quartum est, quòd talis error in eo, qui fidem suscepit sit taliter quòd aliquam veritatem de Christo confiteatur pertinentem ad diuinitatem, vel humanitatem, aliàs si in totum discederet, esset Apostata. Quintum est, vt talem errorem pertinaci voluntate & obstinata eligat, & sequatur: & quòd de hæresi & hæretico sic sumpto *cap. allegat.* accusatus, & verbum, saperent, intelligatur. (glossam tamen canonistarum non reprobando, sed saluando) sic probatur.

Duæ res faciunt hæreticū. Nam quòd primum requiratur, scilicet error in intellectu, hoc notum est omnibus per communē regulam. Duo requiruntur, vt quis dicatur hæreticus, vnum materiale, scilicet, error in ratione, alterum formale, scilicet, pertinacia in voluntate. Patet & per Aug. Hæreticus est, qui nouas & falsas opiniones aut gignit, aut sequitur. Ratio etiam adest, quia hæresis est species infidelitatis, & infidelitas est in intellectu subiectiuè sicut & fides sibi contraria & opposita habent fieri circa idem.

Qui credit illicita esse licita, est ex parte hæreticus. Quo stante, factum vel opus quodcunque sine errore non facit hæreticum, vt puta, si quis fornicatur aut mœchatur licet agat contra veritatem, quæ dicit: Non mœchaberis, ex hoc non est hæreticus, nisi credat vel opinetur fornicari, esse licitum. Et ratio est, quia quandocunque aliqua duo necessariò requiruntur ad constitutionem alicuius, deficiente altero illorum, impossibile est, illud esse. Quia dato opposito, quod sine illo possit esse, iam non necessariò requiritur ad constitutionem illius: sicut quia ad constitutionem domus necessariò requiritur fundamentum, paries, tectum, ideò altero deficiente, non habetur domus. Sic ergo, quia ad hæresim constituendam requiritur error in intellectu necessariò, nullum factum absolutè sine errore intellectus facit hæreticum.

Et propter hoc nos Inquisitores Germaniæ dicimus cum B. Antonino, *in 2. part. summa sua*, hanc materiam pertractantis, quod baptizare imagines, adorare Dæmones, eis thurificare, conculcare corpus Christi in luto, & omnia huiusmodi, quæ sunt valdè horrenda peccata, nisi sit error in intellectu, non faciunt hominem hæreticum. Et ideò si quis faceret ista, vt puta baptizaret imaginem, non malè sentiens de sacramento baptismi, nec de eius effectu, nec credens istum baptismum esse aliquid, nec habere effectum ex vi sua, sed fecit hoc propter aliquem finem facilius assequendum à Dæmone, qui quærit propter hoc complacere, ita quod aliquo pacto implicito, vel expresso illud agat vt Dæmon sibi vel alicui faciat quod petit secundum quod characteribus & figuris secundum artes magicas ab hominibus Dæmones pacto expresso vel tacito inuocantur, ad desideria eorum explenda: dummodò non petant à Dæmone quod sit supra facultatem eius, nec quantum ad potentiam, nec quantum ad cognitionem, sic scilicet, quod non male sentiat de potestate, aut cognitione Dæmonis. Sicut essent illi, qui crederent quòd Dæmon possit necessitare liberum arbitrium hominis: vel illi qui crederent, quòd Dæmon omnino ex tali pacto, & in omnem euentum, quantumcunque à Deo non permissus posset facere quod petunt: vel qui crederent quod possit scire alteram partem futuri contingentis, vel effectum aliquem facere qui est proprius soli Deo: tales

A Dæmone aliquid supra eius facultatem petere est hæreticum.

tales enim non est dubium quòd haberent errorem in intellectu & male de potestate Dæmonis sentirent:& per consequens suppositis aliis conditionibus quæ requirũtur ad hæresim, essent hæretici,& ordinariorum simul & Inquisitorum iudicio subiecti.

Sed si ex causis prædictis facerent, non malè sentientes de baptismo, & aliis prædictis, prout communiter fit, eò quòd ipso facto malefici,& Nicromantici, cùm sciunt ipsum diabolum esse inimicum fidei, & aduersarium salutis, iam coguntur in eorum cordibus sentire magnam vim esse in fide, & quòd nulli falsitati subiacere potest, cui pater mendacij non præesse noscitur. Ideò licet talia facientes peccarent grauissime,non essent hæretici. Et ratio est, quia nõ malè sentiunt de sacramẽto,licet eo malè,& sacrilegè vtãtur. Vnde sunt magis sortilegi quam hæretici, & de numero illorum, de quibus *cap. alleg. cap. accusatus*, prætendit non subiacere iudicio Inquisitorum, cùm non manifestè sapiant hæresim, imò vix occultè & quasi nullo modo.

Argumẽtum à cõparatione Simoniacorum.

Et eodem modo de adorantibus Dæmonem, & sacrificantibus ei: quia si hoc faciunt credentes Diuinitatem esse in Dæmonibus, vel credentes quòd cultus latriæ sit ei exhibẽdus, vel quod omnino ex exhibitione talis cultus, assequantur quod requirunt à Diabolo, non obstante Dei prohibitione, seu etiam permissione, tales essent hæretici. Sed ista faciunt non ita sentientes de Dæmone, sed vt aliquo cum Dæmone facilius per ista exequantur ab ipso quod intendunt, tales non sunt hæretici ex natura rei, licet grauissimè peccent. Et quidem pro maiori declaratione sunt aliquæ obiectiones mouendæ. Nam obstare videtur quod secundùm iura, Simoniacus non est hæreticus, vt 1. *q.* 1. quisquis per pecuniam: & tamen non habent errorem in intellectu. nam Simoniacus non est hæreticus propriè,sed largè, propter quãdam similitudinem. Quia ex quo vendit vel emit sacra, ita agit ac si æstimaret donum gratiæ pecunia posse possideri, secundùm Thomam. Sed non hoc æstimando sicut communiter accidit, non est hæreticus: quia hoc non credit: sed benè verum esset, si hoc crederet, scilicet,donum gratiæ posse pecunia possideri.

Adorans hæreticũ est hæreticus. Ecclesia non iudicat nisi de apertis.

Item obstare videtur quod dicitur de hæreticis, quicunque *& alleg. cap. accusatus*, quòd adorans hæreticum,est hæreticus. Sed grauius peccat, qui adorat Dæmonẽ,quàm qui adorat hæreticum,ergo,&c. Item qui iudicandus est vt hæreticus, videtur esse hæreticus. Nam Ecclesia non potest iudicare nisi de iis quæ patent:occultorum enim cognitor est Deus & Iudex. *dist.* 33, erubescant. Sed ea quæ sunt in intellectu, non possunt patere nisi ex factis intrinsecis, visis vel probatis: ergo talis faciens talia, est iudicandus hæreticus.

Non est malitia in voluntate quin sit error in intellectu.

Præterea, impossibile videtur quòd aliquis faciens talia, scilicet, conculcando corpus Christi & huiusmodi, licet malè sentiat de corpore Christi, probatur hoc,quia impossibile est malitiam esse in voluntate, quin sit error in intellectu. Cùm & secundùm Philosophum omnis malus est ignorans seu errans, cùm ergo talia facientes, habeant malitiam in voluntate, ergo habent errorem in intellectu. Respondetur ad ista, & primò super primum & tertium, quia coincidunt. Duplex est iudicium, scilicet Dei,qui videt interiora hominum, qui non possunt iudicare de interioribus, nisi per exteriora, vt argumentum fatetur tertium: Modò ille qui iudicatur vt hæreticus, iudicio Dei est verè hæreticus, ex natura rei. Deus enim nullum iudicat hære

hæreticum nisi habentem errorem fidei in intellectu. Sed ille qui iudicatur hæreticus iudicio hominum, nō oportet quòd sit hæreticus ex natura rei, sed quòd fecerit tale factum, per quod apparet ipsum malè sentire de fide, & per consequens iuris præsumptione hæreticus reputatur.

De cognitione hæretici, aliter Canonistæ & aliter Theologi sentiunt.

Et si quæratur, an Ecclesia habeat statim iudicare tales, qui sic adorant dæmones, vel baptizāt imagines hæreticos? Responsiones nota Primò, quod ad discernēdum istud magis pertinet ad Canonistas, quàm Theologos. Canonistæ dicent, iuris præsumptione, hæreticus reputatur, & vt hæreticus est puniendus. Theologus dicet primo iudicio sub correctione sedis Apostolicæ, non quantum est ex natura rei quicquid sit iuris præsumptione. Et ratio potest esse ista, quia quandocunque aliquis effectus dependere potest ex duplici causa, numquam ex natura rei, ex illo effectu potest iudicari præcisè altera causa.

Cum igitur iste effectus, qui est adorare Dæmonem, vel eius auxilium ad maleficandum postulare, imaginem baptizando, vel infantem viuum offerendo, vel occidendo, vel aliud huiusmodi, possunt procedere ex duplici causa, scilicet, vel credendo Dæmonem esse adorandum, & ipsi sacrificandum, & imagines capere sacramentales effectus: vel quia aliquo pacto facto cum Dæmone, facio vt faciliùs obtineam, quòd volo à Dæmone, in iis quæ non sunt supra facultatem suam, vt suprà tactum est, non debeo statim iudicare ex tali effectu præcisè alteram causam, scilicet, quòd hoc faciat, vt malè sentiens de fide. Vnde quando constat de huiusmodi effectu, vlterius inquirendum est de causa, & si ex errore & peruersitate fidei hoc fecerit, iudicandus est hæreticus & iudicio Inquisitorum cum ordinariis subiacebit. Sed si ex alia causa, iudicandus vt Sortilegus & vilissimus peccator.

Qui statuūt imagines capere sacramentales effectus sunt hæretici.

Alia responsio ad nostrum propositum quicquid sit ex omnibus dictis & allegatis, constat quòd omnes diuinatores & malefici, qui iudicantur hæretici iuris præsumptione, & non ex natura rei Ordinariorum iudicio, & non Inquisitorum subiacent. Nec præfati Inquisitores aliorum regnorum, per allegationes canonum & glossatorum se tueri possunt, eo quòd tales Dæmonibus sacrificantes & adorantes, iudicant hæreticos iuris præsumptione & non ex natura rei. Textus autem dicit, quòd debeant sapere hæresim manifestè, id est; sapere intrinsecè, & ex natura rei. Et sufficit nobis Inquisitoribus, de hæreticis ex natura rei infectis se intromittere, alios suis iudicibus relinquendo.

Duplices malefici, iuris præsumptione & ex natura rei.

Et quia dictum est, quòd inquirendum est de causa vtrum ex errore fidei hoc fecerit vel non: vtique hoc facile erit. Nam sicut habitus fidei cognoscitur per actum fidei, qui est credere & confiteri quæ sunt fidei: & habitus castitatis per castè viuere: ita Ecclesia potest iudicare aliquem hæreticum, inquirendo si habet actū discernendi de aliquo articulo fidei. Sic etiā & malefica, quæ fidem in toto vel in parte abnegauit, vel corpus Christi vilissimè tractauit, homagium præstitit: vtrum huiusmodi ad complacendum Dæmoni tantum fecerit, imò si in toto abnegauit etiam corde, iam iudicabitur vt Apostata, & deficiet quarta conditio quæ habet cōcurrere ad hoc, vt quis propriè dicatur hæreticus.

Habitus cognoscitur ex actu.

Quòd si huic determinationi obijcitur bulla & commissio nobis ab Innocentio VIII. facta: vt maleficæ iudicio Inquisitorū subiiciātur. Respondetur: per illa non excluditur, quin & diœcesani etiam vsque ad sententiam

Bulla Innocentij VIII. Inquisitoribus data

diffinitiuam contra eos procedere possint per illa antiqua iura vt dictum est. Cum hæc bulla potius in partem sollicitudinis nobis Inquisitoribus tradita sit, quam & opere quantum possumus cum Dei adiutorio exhibemus.

Vnde & primum argumentum non suffragatur Inquisitoribus illis, sed potius contrarium concludit, cùm tales Simoniaci tantummodo iuris præsumptione censeantur hæretici, de quibus ordinarij per se iudicare possunt, irrequisitis Inquisitoribus: Imò nec Inquisitores de Simoniacis variis se intromittere habent, & pari ratione de aliis, qui tantum iuris præsumptione hæretici iudicantur. Nam contra Episcopos schismaticos procedere non possunt, & Prælatos alios superiores, vt patet in capitulo inquisitionis, *de hæret. lib. 6.* vbi sic dicitur: Inquisitores hæreticæ prauitatis ab Apostolica sede seu aliis quibuslibet deputatis, de huiusmodi crimine inquirere contra eos vt nequeunt, aut eius prætextu procedere contra eos: nisi in literis commissionis sedis Apostolicæ quòd hoc possint, contineatur expresse.

Inquisitores debēt schismaticos prælatos iudicare, non punire.

Si tamen Inquisitores ipsi Episcopos vel alios superiores prælatos sciuerint, vel inuenerint, circa crimen hæreseos commisisse, aut eos de huiusmodi diffamatos existere, vel suspectos, id tenebuntur sedi Apostolicæ nunciare.

Ad secundum similiter patet, ex præhabitis responsio. Nam adorans hæreticum, est tunc hæreticus, si adoret ipsum credens esse adorandum, seu honorandum propter suam doctrinam & opinionem. Si autem honorat ipsum propter aliquod temporale, sine aliquo errore fidei in intellectu, non est propriè hæreticus, sed iuris fictione, vel præsumptione seu similitudinariè: quia agit ac si malè sentiret de fide, sicut ille quem adorat: vnde nec Inquisitorum iudicio subiacebit.

Ad tertium patet ex præmissis, quia licet iudicetur ab Ecclesia, vt hæreticus, propter facta extrinseca, visa & probata, non tamen sequitur, quòd semper sit hæreticus ex natura rei, sed iuris præsumptione sic reputatur. Vnde & in illo casu Inquisitorum iudicium subterfugit, quia non sapit hæresim manifestè.

Ad quartum, dicendum quòd falsum præsupponit, quia non est possibile, quòd aliquis conculcet corpus Christi absque hoc quòd malè sentiat, vel peruersitatem fidei habeat de corpore Christi: quia potest hoc facere sciens se peccare, & credens firmiter ibi esse corpus Christi. Facit tamen hoc vt placeat Dæmoni, & facilius obtineat quod vult ab eo. Et licet omnis malus erret, non tamen errore intellectus, qui est hæresis, seu errans male sentiens de his quæ sunt fidei, sed de his quæ sunt virtutis alicuius, cuius contrarium in vitiis operatur. Et tantùm de primo principali quoad hæresim propriè sumptam requiritur, & secundum quòd iudicio inquisitorum debet hæreticus propriè subiacere.

Nec obstat si dicatur, tamen etiam contra diffamatos aut suspectos leuiter, vehementer, aut violenter de hæresi, & qui non videntur sapere hæresim manifestè Inquisitor potest procedere. Respondetur: inquirere potest & procedere super tales, in quantum sunt suspecti, aut diffamati de hæresi propriè dicta, de qua etiam nunc loquimur (vt sæpè tactum est) quæ habet errorem in intellectu, & alia quatuor sequentia annexa: quorum secundum est, vt talis error sit circa ea quæ sunt fidei, vel contra veritatem determinationis Ecclesiæ, in his quæ pertinent ad fidem & bonos mores & necessaria ad consecutionem vitæ æternæ. Si enim error sit de his quæ non

non pertinent ad fidem, puta quod credat quis solem non maiorem terra, & huiusmodi, non est periculosus error. Error autem contra sacram Scripturam, contra articulos fidei, contra determinationem Ecclesiæ, vt *suprà* tactum est, est hæresis, *art.* 24.*q.*1. hæc est fides.

Item, quia determinatio dubiorum circa fidem, pertinet principaliter ad Ecclesiam & præcipuè ad pontificem summum Christi Vicarium, ac Petri successorem vt expresse dicitur 24. *q.* 1. *quotiens.* & contra determinationem Ecclesiæ, nullus Doctor vel Sanctus suam sententiam defendit, vt dicit Th. 2.2. Nec Hieronymus, nec Augustinus, nec alius. Sicut ergo asserens pertinaciter contra fidem, est hæreticus ita & contra determinationem Ecclesiæ, in his quæ pertinent ad fidem, & necessaria sunt ad salutem, pertinaciter asserens est hæreticus, ipsa enim Ecclesia nunquam errasse in fide probatur, vt dicit 24.*q.*1. à recta, & aliis *cap.* Signanter autem dicitur: quia asserens contra determinationem Ecclesiæ non simpliciter, sed in his duntaxat quæ pertinent ad fidem & salutem, est hæreticus.

Contra Ecclesiæ determinationem nullus Doctor vel Sanctus suam defendit sententiam.

Nam in aliis contrarium sentiens, non est hæreticus sicut quòd ius non potest separari ab vsu, in rebus vsu consumptibilibus, quod declarauit & determinauit *Ioan.* 22. *in Extra. ad conditorem*: vbi dicit: contradicentes huic sententiæ esse contumaces & rebelles Ecclesiæ, non hæreticos.

Christiani solum possunt fieri hæretici.

Tertium, quod requiritur, est, quòd error sit in illo, qui Catholicam veritatem est professus. Si quis enim nunquam esset professus fidem Christianam, non esset propriè hæreticus, sed simpliciter infidelis, vt Iudæus & Gentilis, qui foris sunt. Vnde Augustinus *de ciuitate Dei,* videns Diabolus genus humanum à cultura Idolorum & Dæmonum liberari, hæreticos mouit qui sub vocabulo Christiano doctrinæ resisterent Christianæ. Oportet ergo quòd error sit in illo, qui in baptismo suscepit fidem Christianam ad hoc vt sit hæreticus.

Quartum quod requiritur, est, quòd talis error sit in eo; qui fidem suscepit taliter, quòd aliquam veritatem de Christo confiteatur pertinentem ad diuinitatem vel humanitatem. Si enim nullam veritatem penitus confiteretur, magis propriè Apostata quàm hæreticus censeretur, sic Iulianus Apostata. Et distinguitur vnum ab altero, licet aliquando vnum sumatur pro alio. Sub hac conditione reperiuntur certi, qui interdum egestate & molestiis variis afflicti, corpus & animam tradunt Diabolo, & fidem abnegant, dummodò in eorum necessitatibus & ad possidendum diuitias & honores Diabolus eis assistat.

Nouimus certos nos Inquisitores, & post aliquos pœnitentes, qui vtique absque errore fidei in intellectu, quia tantummodò propter commoda temporalia talia commiserunt, vnde nec hæretici propriè, nec iterum Apostatæ ex corde, vt Iulianus, licet magis Apostatæ censentur.

Inquisitores tradentes se Diabolo.

Ex corde verò Apostatæ, si nolunt resilire, vt hæretici impœnitentes, traduntur curiæ seculari. Si autem velint, recipiuntur, provt hæretici pœnitentes. Iuxta *cap. ad abolendam, §. præsenti: de hæretic. lib.* 6. Concordat Raymundus, *tit. de Apostolica, cap. reuertentes,* vbi dicit. Quòd reuertentes ab Apostasiæ perfidia cum fuerint hæretici, tanquam reuertentes ab hæresi sunt recipiendi. Et hic sumitur vnum pro alio vt prius tactum est, & subdit: Illi verò qui metu mortis fidem abnegant (hoc tu accipe, qui propter commodum temporale Diabolo fidem abnegant, & erroribus non credunt,) licet iure hæretici

non sint: nota hic quòd non sunt propriè hæretici: subdit: postquam non habent in mente errorem iudicio Ecclesiæ quæ habent per exteriora de interioribus indicare, hæretici habēdi sunt, nota hoc iuris fictione, & si reuertatur vt pœnitentes hæretici recipiendi sunt. Non enim metus mortis, est metus cadens in constantem virum ad fidem Christi abnegandam. Sic & tu accipe propter commoda temporalia. Vnde cōcludit, sanctius est mori quàm abnegare vel vesci idololatricis, vt dicit Augustinus & recitatur 22. *quæst*. 4.

Sanctius moritur, quam vescatur idololatricis.

Simile iudicium de maleficis fidem abnegantibus esset, vt vbi resilire vellēt, reciperentur vt pœnitentes, absque hoc quòd curiæ seculari relinquerentur. Omnibus tamen modis ad gremium Ecclesiæ recipiuntur, vbi petunt, & curiæ seculari, si nolunt reuerti, relinquuntur: & hoc propter damna temporalia illata: provt in modis sententiandi patebit. Et omnia præfatus ordinarius exequitur, ita quòd etiam Inquisitor suas vices illi committere potest, in hoc duntaxat casu Apostasiæ, secus est in aliis casibus sortilegorum.

Quantum quod requiritur ad hoc vt quis propriè sit hæreticus, est, vt talem errorem firmata voluntate & obstinata eligat, & pertinaciter sequatur opiniones. Vnde secundum Hieron. hęresis ab electione est dicta. Et ideò secundum Augustinum: non qui falsas opiniones gignit vel sequitur, sed qui pertinaciter defendit, hæreticus est cēsendus. Vnde si quis non pertinaci malitia sentiret aliquid contra fidem, sed ignorantia; paratus corrigi, si quid sentit falsum, & ostendetur ipsi esse contra fidem vel sacram Scripturam vel determinationem Ecclesiæ, 24. *q*. 3. dixit Apostolus. Et ideò ipse Aug. dicebat. Errare potero, hæreticus non ero. Quia scilicet paratus corrigi, cum sibi fuerit ostensus error. Et constat quòd quotidie inter Doctores circa diuina sunt variæ opiniones, & aliquando contradictoriæ, ita quòd necesse est alteram esse falsam, & tamen nulla earum reputatur falsa, donec per Ecclesiam fuerit determinata: articulo 24. *q*. 3. qui in Ecclesia.

Errare S. Augustinus poterat, attamē Hæreticus non erat.

Ex quibus omnibus concluditur, quod probare maleficos subiacere iudicio Inquisitorum, vel etiam alios, quocunque modo dæmones inuocantes, per dicta Canonistarum super allegatum verbum saperent manifestè: *in c. accusatus* comprehensum, non sufficienter probatur, cùm tales ab eis hæretici iudicantur quadam iuris fictione: Nec etiam per dicta Theologorum, cùm & ipsi tales nominant Apostatas verbo vel opere, non autem corde & mente, de quo errore verbum saperent prætendit.

Et licet iudicantur vt hæretici, non tamen propter hoc sequitur, quòd Episcopus siue Inquisitor non possit sententia diffinitiua contra eos procedere, aut carceri ad pœnam deputare, aut tormentis exponere. Imò in casu quo hæc decisio non videatur sufficere ad hoc, vt nos Inquisitores simus à maleficarum Inquisitione exonerati, nolumus tamen hoc via iuris exigere, cùm vires nostras in his duntaxat super sententiam ferendam ipsis diœcesanis committere possumus.

Hoc enim habetur *in c. multorum, in prin. de hær. in Clem.* Vbi sic dicitur. Multorum querela & infra vt negotium Inquisitionis huiusmodi prosperetur felicius, quo deinceps eiusdem labis indago solertius, diligentius, & cautius peragatur, ipsum tum per diœcesanos Episcopos, quàm per Inquisitores à sede Apostolica deputatos, omni carnali odio, vel timore aut alicuius commodi temporalis affectione semotis, decernimus exerceri, sic quòd quilibet de prædictis sine alio citare, & arrestare, seu capere, ac tutæ custodiæ mancipare, ponendo in compedibus & manicis ferreis, si ei visum

Explicatio cap. Multorū Clem. de Hæreticis.

visum fuerit. Super quibus faciendum ipsius conscientiam oneramus, nec non inquirere contra illos, de quibus pro huiusmodi negotio, secundum Deum & iustitiam viderit expedire, dum tamen tradere carceri, qui potius ad pœnam quàm ad custodiam videatur, vel tormentis exponere illos, aut ad sententiam procedere contra eos, Episcopus sine Inquisitore, aut Inquisitor sine Diœcesano, aut eius vel Episcopali sede vacante capituli super hoc delegato, si sui ad inuicem copiam habere valeant infra octo dierum spatium, postquam inuicem se inquisiuerunt, non valebit, & si secus præsumptum fuerit, nullum sit & irritum ipso iure.

Pòst sequitur ad nostrum propositũ. Verùm si hoc Episcopus, vel eius seu capituli sede vacante delegato cum Inquisitore, aut Inquisitor cum altero eorundem, propter præmissa nequeant aut noluerint personaliter conuenire, potest Episcopus, vel eius seu capituli sede vacante, delegatus Inquisitori, & Inquisitor Episcopo vel eius delegato, seu sede vacante, illi qui ad hoc fuerit per capitulum deputatus, super illis committere vices suas, vel suum significare per literas consilium & consensum.

Ex quo patet, quòd licet in quinque casibus, vnus sine altero, in tribus verò minimè procedere possit, quia tamen vnus alteri vices suas committere potest, præsertim quoad sententiam ferendam, ideò & nos hoc per præsentes facere decreuimus aliis Inquisitoribus in suis limitibus remanentibus.

Maleficæ committãtur Episcopis puniendæ.

Ad argumenta ergo respondendo patet ex præmissis, ad sex prima argumẽta pro Inquisitoribus militãtia decisio est quòd eorũ inquisitioni malefici & Sortilegi non videntur subiici. Ad alia autem argumenta pro Diœcesanis, in casu, quo & ipsi à maleficarum inquisitione se exonerare vellent, & ciuili iudicio relinquere, patet quòd non possint hoc eadem facilitate quo Inquisitores facere: Quia in crimine hæreseos iuxta *c. ad abolendam, & c. vergentis, & c. excommunicamus vtrumque.* Extra *de hær.* Iudicis ecclesiastici est cognoscere & iudicare, & iudicis secularis exequi & punire, vbi sententia transit in vindictam sanguinis, secus vbi ad alias pœnas pœnitentiales.

Crimen maleficarum est partim Ecclesiasticum, partim ciuile.

Videtur etiam quòd in hæresi maleficarum, licet non in aliis hæresibus, etiam ipsi Diœcesani suas vices ad cognoscendum & iudicandum in foro ciuili committere valeãt tum, vt in argumentis tangitur, quòd hoc crimen maleficarum non est merè Ecclesiasticum, imò potius ciuile, propter damna, quæ inferuntur temporalia, tum etiam, quia leges speciales in punitionem maleficarum, quoad omnem viam punitionis editæ cernuntur.

Videtur denique, quòd hæc via plurimùm in exterminium maleficarũ deseruiret, & in maximum iuuamen ordinarium coram tremendo iudice, super districtum examen quod exigetur, cùm teste scriptura iudicium durissimum iis qui præsunt immineat. Et secundum hanc differentiam procedemus, videlicet quòd iudex secularis cognoscere & iudicare potest, vsque ad sententiam diffinitiuam ad pœnitentiam, quam ab ordinariis recipiet, secus super sanguineum, quàm per se ferre potest.

Summarium tractandorum.

Vt ergo iudices, tam in foro Ecclesiastico, quàm ciuili modos cognoscendi, iudicandi, & sententiandi, semper in promptu habere valeant, consequenter circa tria principaliter procedendum erit. Primò quis modus inchoandi processum fidei. Secundò, quis modus continuandi. Tertiò, quis modus terminandi & sententiandi in hac materia maleficarum.

Circa primum sunt quinque difficultates. Primò, quis inter tres modos procedendi, qui in iure tanguntur, sit magis competens. Secundò, de numero testium. Tertiò, an possint compelli ad iurandum. Quartò, de conditione testium. Quintò, an inimici capitales ad testificandum admittantur.

Secunda pars continet quæstiones vndecim. Prima qualiter testes sint examinandi & quòd semper quinque personæ debeant esse præsentes. Item qualiter maleficæ sint interrogandæ generaliter & particulariter, & erit sexta in ordine libri: quia numerus mutatur eò vt lector facilius reperiat materiam optatam. Secunda varia dubia declarat super responsiones negatiuas, & quando sit incarceranda, & quando pro manifestè deprehensa in hæresi maleficarum. Tertia de modo capiendi maleficas. Quarta de duobus, quæ post captionem facienda sunt iudici, & an deponentium nomina sint ei manifestanda, &. defensiones cum deputatione aduocati sint concedendæ. Sexta, quid faciet aduocatus, cùm ipsi testium nomina non publicantur, & vbi inimicitiam capitalem allegat coram iudice. Septima, qualiter iudex inimicitiam capitalem inuestigare habeat. Octaua, de his quæ iudex habet aduertere, antequam delatam tormentis exponat. Nona, de modo sententiandi ad quæstiones & tormenta. Decima, super tormenta continuanda, & qualiter sint tormentandæ, & de cautelis & signis contra maleficium taciturnitatis. Vndecima, super finales interrogationes & cautelas à iudice obseruandas.

Tertia pars continet primò quæstiones tres, quas iudex debet aduertere, & ex quibus omnis sententia diffinitiua debet procedere. Prima, an super examen candentis ferri possit sententiari. Secunda, de modo, quo omnis sententia est ferenda. Tertia, ex quibus suspicionibus possit iudicari, & qualiter super vnamquamque suspicionem debeat sententiare. Demum super vltimam partem de viginti modis sententiandi, quarum tredecim sunt communes super omnem hæresim, reliqui specialiter super hæresim maleficarum. Ast quia locis suis patebunt, causa breuitatis hîc non assignantur.

Quæstio prima super modum inchoandi processum.

QVæritur ergo primò, quis sit modus competens ad inchoandum processum fidei contra maleficas? Respondetur: Cùm inter tres modos qui tanguntur. Extrà *de accusat. de nuncupat. & inquisition.* Et primus est, quando aliquis accusat aliquem de crimine hæreseos, vel fautoria corã iudice, offerẽdo illud se probaturum, & inscribit se ad pœnam talionis, nisi probet. Secundus modus, quando aliquis denunciat aliquẽ, ita tamen quod non offert se probaturum, nec vult facere partem, sed dicit quod denunciet zelo fidei, vel ratione sententiæ excommunicationis latæ per ordinarium vel eius vicarium: aut ratione pœnæ temporalis, quam secularis iudex fert contra non denunciantes. *De accusatoribus & delatoribus maleficarum*

Tertius modus per inquisitionem, hoc est, quando non est aliquis accusator vel denunciator, sed fama laborat in aliqua ciuitate vel loco quòd sint maleficæ: & tunc iudex habet, non ad instantiam partis, sed etiam ex officio procedere.

Ideo aduertendum, quòd primum modum procedendi iudex non libenter admittat: tum quia non est in causa fidei vsitatus, nec etiam in causa maleficarum, quæ sua maleficia occultè exercent: tum etiam, quia est accusanti multùm periculosus, propter pœnam talionis, qua plecteretur vbi in *Sub pœna talionis accusare non tãtum habetur.*

proba

probatione deficeret : tum etiam, quia est multum litigiosus.

Citationis in causa maleficiorum formatam Ecclesiasticorum quàm secularium iudicum.

Incipiat processum per citationem generalem, affigendo illam ad valuas Ecclesiæ Parochialis vel prætorij, per modum qui sequitur: Cum nos Vicarius talis ordinarij, aut iudex talis dominij totis nostris affectibus inhiantes, ac ex omnibus nostris præcordiis affectantes populum Christianum nobis commissum in vnitate, & serenitate Catholicæ fidei consoueri, ac ab omni peste prauitatis hæreticæ visceraliter elongari. Idcirco nos iudex præfatus, cui ex iuncto officio hæc incumbunt, ad gloriam & honorem recolendi nominis Iesu Christi, & ad exaltationem sanctæ fidei orthodoxæ, atque ad depressionem hæreticæ prauitatis, præcipuè in maleficis vniuersis, & singulis cuiuscumque conditionis, vel status. Hîc nota, si ecclesiasticus iudex inquirit, addat, ordinis, religionis, aut dignitatis existant, qui sunt infra terminos huius ciuitatis, aut circa illam, aut oppidi ad duo milliaria, ad quorum notitiam peruenerũt hæc mandata. Ecclesiasticus iudex adiungat, Auctoritate, qua fungimur in hac parte, in virtute sanctæ obedientiæ ac sub pœna excõmunicationis præcipimus & mandamus, ac mandando requirimus, & monemus quatenus infra duodecim dies proximè computandos. Hic secularis iudex modo mandabit, & pœnis eius consuetis: quorum primos quatuor primo, & reliquos quatuor primis quatuor immediatos pro secundo, & vltimos quatuor pro tertio termino peremptis: ac trina monitione canonica assignamus, nobis reuelent, si quis scit, vidit, vel audiuit aliquam esse personam hæreticam & maleficam, diffamatam, vel suspectam, & in speciali talia practicantem, quæ in nocumentum hominum, iumentorum, aut terræ frugum, & damnum Reipublicæ cedere valeant. Quòd si nostris antefactis monitis & mandatis non paruerit, cum effectu præmissa infra taxatum terminum non reuelando, sciat se, Iudex Ecclesiasticus addat, excommunicationis mucrone percussum. Secularis iudex addat pœnas temporales. Quam excommunicationis sententiam in omnes & singulos taliter, vt prædicitur, contumaces præfata nostra monitione canonica præeunte, & eorum obedientia requirentes, nunc vt ex tunc, & tunc vt ex nunc ferimus in his scriptis; absolutionem harum sententiarum nobis tantummodò reseruando. Concludit iudex secularis modo suo. Datum, &c.

Cauendũ in citatione delatori.

Nota insuper super secundum modum, quod cùm, vt dictum est, secundus modus procedendi, & processum fidei incipiendi sit per modum denuntiationis, vbi denuntians non offert se probaturum, nec vult facere partem, sed dicit quòd denunciat ratione sententiæ excommunicationis latæ, vel zelo fidei, & propter bonum Reipublicæ, ideò secularis iudex hoc debet in sua citatione generali, aut præmissa monitione specificare, quod nemo æstimet se pœnalem fieri, etiamsi in probatione defecerit: quia offert se non vt accusans, sed vt denuncians.

Qomodo iudici procedẽdum in delatióne criminis maleficij.

Et tunc, quia plures comparebunt ad denunciandum iudici, notare debet iudex vt procedat modo qui sequitur. Primò habeat Notarium & duas honestas personas, siue sint clerici, siue laici, vel si Notarius non posset haberi, tunc loco Notarij sint duo viri idonei. Hoc enim tangitur *in cap. vt officium, §. verum, lib. 6.* vbi dicitur: Verùm quia in causa grauis criminis, cũ multa oportet cautela procedi, vt in reos sine vllo proferatur errore durè ac dignè seueritas vltionis volumus & mãdamus vt in examinatione testium, quos recipi super hoc crimine prædicto,

cto, ipsúmque contingentibus oportuerit: adhibeatis duas religiosas & discretas personas. Hinc *Archid. in gl.* Possunt intelligi personæ honestæ, siue sint clerici, siue laici.

Sequitur, in quarum præsentia per publicam, si commodè habere potestis, personam, aut per duos viros idoneos, fideliter eorum depositiones testium describantur. Nota ergo, quòd his personis adhibitis mandet denuncianti Iudex, quòd det in scriptis, vel saltem dicat verbo. Et tunc Notarius seu Iudex incipiat processum per modum qui sequitur.

Delator potest in scriptis deferre maleficā.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

ANNO à natiuitate Domini, &c. Tali die talis mensis, in præsentia mei Notarij, & testium infra scriptorum, talis de tali loco, & talis Diœceseos, vt suprà, comparuit personaliter in tali loco coram honorabili iudice, & obtulit eidem schedulam tenoris sequentis: inferatur tota. Si autem non per schedulam, sed verbo, ponatur sic. Comparuit, &c. & denunciauit eidem, quòd talis de tali loco, Diœceseos talis asseruit & dixit, quòd sciret hoc, vel quòd fecerit talia nocumenta sibi vel aliis personis.

Iuramentum delatoris siue denunciantis. Interrogatoria delatoribus proponenda.

Quo facto incontinenti faciet iurare ipsum, denunciantem modo consueto, vel ad quatuor Dei Euāgelia vel super crucem, erectis digitis tribus, & duobus depressis, in Testimonium sanctæ Trinitatis & damnationem animæ & corporis, de dicenda veritate super denunciatis: & præstito iuramento, interrogabit eum, vnde sciat esse vera quæ denunciauit, & si vidit, vel audiuit. Si dicat se vidisse aliqua, vt puta, quia ibi repertus tali hora tempestatis, vel quia tetigit iumentum, vel quia intrauit stabulum. Interrogabit iudex vbi eum vidit, & quando, & quoties, & per quem modum, & qui erant præsentes. Si dicat, quòd non vidit, sed quòd audiuit: interrogabit eum à quibus audiuit, & vbi, & quando, & quoties, & quibus præsentibus audiuit, formando articulos de quolibet prædictorum singulariter & diuisim: & Notarius seu scriptor ponat totum in actu seu in processu immediatè post prædictam denunciationem, continuando sic.

Qua quidem denunciatione, vt præmittitur, facta, ipse Inquisitor incontinenti fecit iurare ad quatuor Dei Euangelia: &c. vt suprà, ipsum denunciantem de dicenda veritate super denunciatis, & interrogauit eundem, vnde & quomodo ea quæ denunciauerat, nouerat, vel suspicionem habeat esse vera. Respondit, quia vidit, vel audiuit: Interrogauit, vbi vidit, vel vbi audiuit: & dixit: quòd tali die, tali mense, tali anno in tali loco. Interrogauit, quoties vidit, vel audiuit, &c. & formentur articuli, vt dictum est, & totum ponatur in processu, & specialiter interrogetur, qui sciant cum eo in tali causa, & qui possint scire.

Quibus omnibus peractis, vltimò interrogabitur, an denunciet mala voluntate, odio, vel rancore, vel omittat aliquid fauore & amore, vel alias denunciet rogatus, vel subordinatus.

Et postremò iniungetur ei, virtute iuramenti præstiti, tenere secretum quicquid ibi dixit, vel per iudicem sibi dictum fuit, & ponetur totum in processu & in actis. Et in omnibus expletis, ponatur, paulò infrà. Acta sunt hæc in tali loco, tali die, tali mense, & tali anno, in præsentia mei Notarij, vel scriptoris, adiuncto mihi tali in vigorem officij tabellionatus, & talium testium ad hoc vocatorum & rogatorum.

Tertius modus processum incipiendi, qui

De modo procedendi, cùm fama de aliqua spargitur quòd sit Malefica.

di, qui etiam est communis & vsitatus modus, & cum hoc secretus esset, vbi nullus accusator vel denunciator se offerret, sed fama laboraret in aliqua ciuitate, vel loco, de aliqua malefica, & etiam tali, & propter famam iudex absque citatione generali, de qua suprà, seu monitione ex officio procedere vellet, eò quod talis clamor frequens perueniret ad aures eius, tunc iterum inchoare potest processum, in præsentia personarum, vt suprà.

IN NOMINE DOMINI, AMEN.

ANNO à natiuitate Domini, tali die, mense tali, seu mensibus talibus, ad aures talis officialis aut iudicis talis loci peruenit, pluries fama publica referente, ac clamosa insinuatione producente, quòd talis de tali loco dixit vel fecit talia ad maleficia pertinentia, contra fidem ac communem vtilitatem Reipublicæ, & ponatur totum, prout fama laborat. Et paulò infrà. Acta sunt hæc die tali mensis talis, de anno tali, in præsentia testium talium vocatorum, rogatorum, & mei Notarij tali auctoritate seu scriptoris vigore tali. Sed tanquam secunda pars inchoetur, videlicet qualiter huiusmodi processus sit continuandus: præmittenda sunt aliqua super testes examinandos, quot in numero esse debeant, & cuius conditionis.

QVÆSTIO II.

De numero testium.

Testes singulares qui.

QVia dictum est in secundo modo de dictis testium, qualiter inscribi debeant, scire numerum & conditionem illorum opus est. Quæritur vtrum Iudex duorum testium legitimorum, non singularium, possit licitè aliquam de hæresi maleficarum condemnare: vel an plures, quàm duo necessariò requirantur. Et dicuntur testes singulares, quando in dictis sunt partiales, concordant tamen in substantia seu effectu rei, vt si diceret vnus, maleficiauit mihi vaccam, & alter diceret, puerum, concordarent in maleficio.

Hic autem quæritur, vbi testes non sunt partiales, sed omninò concordant? Et respondetur, quòd quamuis videatur sufficere duo testes de iuris rigore. Quia regula est, quòd in ore duorum vel trium stat omne verbum: tamen de iuris æquitate non videntur in hoc crimine duo sufficere, propter criminis immanitatem. In criminibus enim probationes debent esse luce clariores, *ff. de probat. l. si autem.* Et hæresis præcipuè talis inter maiora crimina enumeratur.

Leui argumento quis hæreticum se facit.

Et si dicatur, quòd in hoc crimine sufficiunt leuiores probationes, quia leui argumento quis detegitur, *Cod. de hæret. lib. 2.* Leui argumento recedendo à iudicio Catholicæ religionis & tramite, hæreticum se facit. Respondetur: verum est ad præsumendum, non autem ad condemnandum, tum propter iuris ordinis in hoc crimine detruncationem. In hoc enim ordo iudiciarius in fauorem fidei detruncatur: quia nec delatus videt testes iurare, nec etiam ipsi publicantur, vt possit eis graue periculum imminere, vt *in c. statuta. de hæret. lib. 6.* propter quòd delatus non posset diuinare. Sed tenetur ipse Iudex per se & ex officio de testium inimicitia perquirere, quia excluduntur, vt infrà patebit. Et etiamsi deposuerint confusè de causa conscientiæ, eos iterum interrogare, quòd potest facere, *Extra. de test. per tuas & ff. de quæstionibus repet.* Nam quantò magis via defendendi delatio subtrahitur, tantò magis incumbit Iudici sollicitudo diligentius inquirendi.

Vbi ergo inuenirentur duo testes concordantes & legitimi contra quenquam, nec ex hoc vellem eum de tanto crimine condemnare, sed purgationem, si esset diffamatus indicere, vel propter vehementem suspicionem quæ oritur ex dictis duorum testium facere eum abiurare vel quæstionare, seu sententiam differre. Non enim videtur tutum ad vocem duorum testium hominem bonæ famæ de tanto crimine condemnare, secus si fuerit malæ. De hoc Archid. plenius *in c. vt officium. §. verum, in prin. de hær. lib. 6. super verbo test. & in c. fidei. in fine glossæ illius capituli.* Et Ioan. Andr. *ibidem. in c. etiam excommunicamus itaque. Extrà. de hær. §. addicimus.* dicitur quòd faciat Episcopus iurare tres, vel plures boni testimonij viros de dicenda veritate, si sciuerunt in parochia tales hæreticos ibi esse.

Ad idem quod si quæritur, Vtrum Iudex per testes singulares solùm, vel saltem cum infamia possit iustè de tali hæresi aliquem condemnare? Respondetur, quod non, nec per testes singulares solùm, nec etiam cum infamia: *Extrà de test. cum literis.* Præsertim cùm in criminibus probationes debeât esse luce clariores, vt patuit: & in hoc crimine nemo sit ex præsumptione dânandus: Extra *de præsumpt. literar.* Ergo tali indicitur purgatio ratione infamiæ, & abiuratio ratione suspicionis vehementis, quæ consurgit ex dictis testium. Tamen vbi testes sunt singulares, concordant tamen in substantia facti, & in euidentia facti concurrunt, tunc iudicis conscientia ibi oneratur, ex Directorio habetur quæstio, quoties possint testes examinari.

Nemo ex præsumptione vt maleficus condemnandus.

QVÆSTIO III.

De testibus cogendis & iterando examinandis.

QVòd si quæritur, Vtrùm iudex testes possit compellere ad iurandum, de dicenda eidem in causa fidei seu maleficarum veritate: & etiam pluries eos examinare. Respondetur quod sic, præsertim Ecclesiasticus iudex, vt *suprà* patuit *in ca. vt officium. §. verum.* Et quod testes cogendi sint in causis Ecclesiasticis veritatem deponere medio iuramento: Extrà. *de testibus cogend. cap. peruenit.* aliàs testimonium non valebit. Et extrà *de hære. cap. excommunicamus itaque §. adijcimus.* dicitur, quòd Archiepiscopus vel Episcopus parochiam, in qua fama fuerit hæreticos habere, circumeat, & ibi tres vel plures boni testimonij viros, vel etiam si expedire videbitur, totam viciniam iurare compellat. Et sequitur infra. Si qui verò ex his iuramenti religionem obstinatione damnabili respuentes, iurare fortè noluerint, ex hoc ipso tanquam hæretici deputentur.

In crimine maleficij testes coguntur iurare.

Quòd autem pluries possint testes examinari, ita dicit *Arc. in c. vt officium. §. verũ, super ver. testium.* vbi dicitur sic: Inquisitor, hic autem iudex: debet esse sollicitus, vt si testes confusè deposuerint, & de causa scientiæ minus plenè requisiti fuerint, quòd iterato cum eis inquirat. Nam hoc de iure fieri potest. Extra de testibus cogendis, vt supra tactum est *ff. de quæstionibus l. repeti.*

Pluries testes examinãdi.

QVÆSTIO IV.

De conditionibus testium.

QVæstio super cõditionibus testiũ. Nota quòd excommunicati, item parti

participes & socij criminis, item infames, & criminosi, nec serui contra dominos admittuntur ad agendum, & testificandum in causa fidei quacunque. Item sicut hæreticus contra hæreticum ad testificandum admittitur, ita maleficus contra maleficum: in defectum tamen aliarum probationum, & semper contra, & non pro. Vxor etiam, & filij, & familiares, contra & non pro. *ar. per c. filij, de hæret. lib. 6.* Et hoc ideo, quia eorum testimonium est magis efficax ad probandum.

Maleficus contra maleficũ testificare potest.

De primis patet *in c. in fidei, de hæret. ibidem.* In fidei fauorem concedimus, vt in negotio inquisitionis hæreticæ prauitatis, excommunicati, & participes, vel socij criminis ad testimonium admittantur, in defectu aliarum probationum, contra hæreticos credentes, receptatores, fautores & defensores eorum, si ex verisimilibus coniecturis & ex numero testium aut personarum, tam deponentium, quàm eorum contra quos agitur & deponitur, qualitate aut aliis circunstantiis sic testificantes, non falsa dicere præsumant.

Periuri admittentur in testimoniũ contra maleficos.

De periuris, quando præsumitur, quod deponunt zelo fidei: patet *in cap. accusatus, §. licet, vbi suprà*, vbi dicitur: Licet verò periuri & post pœnitentiam repellantur, si tamen hi qui coram. Et infrà: Si ex manifestis indiciis apparuerit, tales non animi leuitate, aut odij fomite seu corruptione pecuniæ, sed zelo fidei orthodoxæ, dictum suum vellent corrigere, ac modò quæ prius tacuerant reuelare in fauorem fidei, nisi aliud obstiterit, stare debet tam contra se, quàm reliquos attestationibus eorundem.

Et quòd infames & criminosi, & serui contra dominos admittuntur, Archid. *in cap. alleg. accusatus, in §. licet, super verbo exceptum*, dicit ita: Tanta est labes criminis hæreseos, quòd ad eius actionem etiam serui aduersus dominos suos, & quilibet criminosus, etiam infames aduersus quemlibet admittantur, *vt 2. quæst. 7.* huic opponitur.

QVÆSTIO V.

An inimici capitales ad testificandum admittantur.

SI verò quæritur, vtrum Iudex inimicos capitales alicuius delati possit in tali casu ad testificandum, seu agendum admittere contra illum. Respondemus quòd non, vnde Archid. *vbi suprà.* Non tamen intelligas, quòd in hoc crimine inimicus capitalis admittitur ad actionem. *3. q. 5. cap. 2. & de simon.* licet Hel. *in fin.* De hoc etiam satis notat Hostiens. *in sum. de accus. §. quis possit*, sed dicuntur inimici capitales. Nota quòd quia solùm ratione inimicitiæ quis repellitur & non quæcunque repellit. Sed capitalis intelligitur, quia mors inter eos de facto illata, vel fuit intentata, seu ea quæ sunt ad mortem inductiua, aut via, vel vulnera grauia & lethalia sunt sequuta, & similia, quæ ad peruersitatem & malignitatem agentis contra passum iudicant manifestè. Propter quod præsumitur, quod sicut intentauit contra istum mortem temporalem per illum modum, scilicet vulnerando, intentaret etiam per istum crimen hæreseos imponendo. Et sicut voluit ei auferre vitam, vellet auferre famam. Quare tales inimici capitales à testimonio legitimè expelluntur.

Qui dicantur capitales inimici.

Aliæ verò inimicitiæ, præsertim graues, & prout etiam faciliter mulieres ad inimicitias commouentur, & si non repellunt totaliter, tamen dictum eorum dubitant aliqualiter, vt non sit plena fides eorum attestationibus adhibenda, sed cum aliis adminiculis &

 aliorum

aliorum testium dictis possunt plenam facere probationem, præsertim vbi iudex delatum interrogat: An ne putet se habere inimicum, quòd tale crimen ad mortem sibi ex inimicitia imponere auderet: si dicat, Ita: interrogabit, quæ illa sit persona, & tunc Iudex adnerteret, si illam personam, de qua suspicio est, quòd ex inimicitia deposuerit, denotauit ita: tali enim casu, vbi Iudex etiam de causa inimicitiæ per alios honestos informatur, & alia adminicula non occurrunt, & aliorum testium dicta, poterit securè talem testem repellere. Si verò delata persona dicet; Non spero aliquem talem habere inimicum, licet interdum rixas cum mulieribus habuerim: vel si dicet, Habeo inimicum, & non expressit debitè, sed quendam alium, qui fortassis non deposuit, tunc dicta talis testis, etiamsi alij dicerent quòd causa inimicitiæ deposuisset, Iudex tamen non debet repellere, sed ad plenam probationem cum aliis adminiculis conseruare.

Reperiuntur quamplures minus prouidi & circunspecti, qui huiusmodi depositiones mulierum refutare & annihilare quærunt, dicentes illis standum non esse, eò quòd sæpissimè, cùm rixosæ sint, ex inuidia deponere solent. Hi, qui ignorant astutias & cautelas Iudicum, loquuntur & iudicant vt cæci de coloribus, de quibus astutiis *in* 11. *&* 12. *quæstione* patebit.

SECVNDA PARS.

QVÆSTIO VI.

Qualiter processus est continuandus. Et qualiter testes sint examinandi in præsentia quatuor aliarum personarum, & qualiter delata sit interroganda dupliciter.

NAm nunc sextò quæritur: Qualiter processus huiusmodi aduersus maleficas in causa fidei sit continuandus. Considerandum est primò, quòd quia in causa fidei proceditur summariè simpliciter, & de plano absque aduocatorum, & iudiciorum strepitu & figura, vt patet *c. statuta lib.* 6.

Qualiter etiam ista verba intelligantur, patet extra. *de verb. sign. cap. sæpè contingit, in Clement.* vbi dicitur: Sæpè contingit quòd causas committimus, & in eorum aliquibus simpliciter, & de plano ac sine strepitu & figura iudicij procedi mandamus. De quorum significatione verborum multis contenditur, & qualiter procedi debeat dubitatur. Nos autem dubitationem huiusmodi, quantum est nobis possibile, decidere cupientes, hanc in perpetuum valitura constitutione sancimus, vt iudex cui taliter causam committimus, necessariò libellum non exigat, litis contestationem non postulet, tempore feriarum, ob necessitates hominum indultarum, à iure procedere valeat, amputet dilatationem, materiam litis, quantum poterit, faciat breuiorem, exceptiones, appellationes & dilationes frustratorias repellendo partium, aduocatorum & procuratorum contentiones & iurgia, testiúmque superfluam multitudinem refrenando, non sic tamen Iudex litem obruat, quin probationes necessariæ admittantur: citationem verò ad protestationem iuramenti de calumnia, siue de dicenda veritate, ne veritas occultetur: per commissionem huius intelligimus non excludi. Hæc *ibi*.

Quid significet de plano, absque strepitu iudicij procedere.

Et quia processus (vt visum est *suprà*) est simpliciter incipiendus. Quia vel propter instantiam accusatoris, vel propter zelum denunciatoris, vel propter clamorem famæ laborantis, & processus, qui fit ad instantiam partis accusantis, Iudex in hac materia non debet acceptare, cùm maleficarum facta opere dæmonum occultentur,

nec

nec accusatos per euidentiam facti sicut in aliis criminalibus procedere, & se defendere possit, imò consulere debet accusatori, quòd amoueat verbum accusationis, & ponat denunciationis: Et hoc propter accusatoris graue periculum, ideò super secundum modum, qui & vsitatus & similiter super tertium, in quibus proceditur, & non ad instantiam partis.

Iudex cōsulit accusatori.

Notandum quòd quia dictum est in præcedentibus, quòd Iudex specialiter debeat interrogare denunciantem, qui sciat cùm eo in tali causa & qui possint scire. Ideò Iudex faciet citari illos testes quos denuntians intimauit, & qui magis videntur scire in facto, & scriptor continuabit processum scribendo sic. Pòst quæ attendens ipse Iudex denunciata sibi hæreticalia ante dicta fore ex sui natura talia, & tam grauia, quæ non possint, nec debeant continentibus oculis tolerari, cùm cedant in opprobrium Diuinæ maiestatis, & tam fidei Catholicæ quàm Reipublicæ detrimentum, descendit ad se informandum, & ad testes examinandum, per modum qui sequitur.

Interrogatoria super testes.

TAlis testis de tali loco, citatus, iuratus & interrogatus, si cognoscit talem exprimendo nomen delati, & dixit, quòd sic. Item interrogatus de causa cognitionis, & dixit, quòd pro eo quod vidit & locutus est ipsi pluries, vel sic, vel aliàs, quia fuerunt socij, & exprimentur causæ cognitionis. Item interrogatus de cognitionis tempore, & dicit quòd sunt decem anni vel tot. Item interrogatus de fama illius, & præsertim ad ea quæ sunt fidei, & dixit, quòd quoad moralia est homo bonæ famæ vel malæ, quantum autem ad ea quæ sunt fidei, dixit, quòd est fama in tali loco, quòd practicat aliqua contra fidem, vt maleficus. Item interrogatus, quid est fama, & dixit. Item interrogatus si vidit vel audiuit talem talia facientem, & dixit. Item interrogatus, vbi audiuit dici supra dicta, & dixit quòd in tali loco. Item interrogatus: in quorum præsentia, & dixit, quòd illorum.

Item interrogatus, si ex illius consanguinitate aliqui propter maleficia fuissent dudum incinerati, vel suspecti habiti, & dixit. Item interrogatus, an cum suspectis maleficis habuit familiaritatē & dixit. Item interrogatus de modo & causa quòd dicta fuerunt, & dixit quòd ea de causá & tali modo. Item interrogatus, si videtur sibi, quòd talis dixit seu fecerit transitoriè vel lapsu linguæ, seu recitatoriè, seu animo indeliberato, vel potius assertiuè & animo deliberato, & dixit quòd fecerit supra dicta iocosè & trufatoriè, seu recitatiuè & non animo sic credendi, vel assertiuè.

Item interrogatus de causa credentiæ huius, & dixit, quòd credit pro eo sic, quia ille qui dicebat ridendo dixit. Et de istis est multum diligenter inquirendum: quia nonnunquam dicunt aliqui recitando aliorum verba, vel trufando, vel conferendo, vt alios alliciant vel incitent, licet etiam interdum asserendo vel affirmando.

Item interrogatus, si hæc deponit odio, vel rancore, seu dimittit amore vel fauore: & dicit quòd, &c. Et sequitur, iniunctum est ipsi tenere secretum: Acta sunt hæc in tali loco, die tali, & in præsentia talium testium, vocatorum & rogatorum, & mei Notarij seu scriptoris.

Vbi semper aduertendum, quòd in tali examine ad minus personæ quinque debent præsentes esse, scilicet Iudex inquirens, testis, vel denuncians, respondens, vel ipse delatus posteà comparens, tertius est Notarius, seu scriptor. Vbi deest Notarius, tunc

Quot personæ in exam ine maleficij requirantur.

adiungat ſibi alium virum honeſtum qui duo ſupplebunt vices Notarij, vt ſupra tactum eſt: & hoc Apoſtolica auctoritate, quia tunc in illo actu funguntur, vt *ſupra in c. vt officium. de hæret. lib. 6.* & duo honeſti viri, tanquam teſtes eorum quæ deponuntur.

Item aduertendum, quòd teſtis citatus debet etiam eſſe iuratus, id eſt, vt præſtet iuramentum, modo quo ſupra, de dicenda veritate, aliàs falsè inſcriberetur, citatus & iuratus. Conſimiliter examinentur alij teſtes. Quibus examinatis, ſi Iudex videat factum eſſe probatum plenè vel ſi non plenè, tamen eſſe maxima indicia & ſuſpiciones vehementes. Et nota quòd loquimur non de leui ſuſpicione, quæ ex leuibus coniecturis oritur, ſed quòd multum diffamata ſit ſuper maleficia puerorum, iumentorum, &c. Tunc Iudex ſi timet de fuga delati vel delatæ, faciat eum eámve capi: ſi autem non timet de fuga, faciat eum citari. Et ſiue capiatur, ſiue non, prius faciat Iudex eius domum improuisò ſcrutari, & cuncta ſcrinia aperiri, & in angulis pyxides & omnia inſtrumenta tolli quæ reperiuntur. Et ſic conſtituto, Iudex collectis his de quibus eſt delatus, & his de quibus eſt per teſtes conuictus vel habitus ſuſpectus, formet interrogatoria ſuper illis, ac inquirat, habito ſecum notario, &c. vt ſuprà, præſtito prius corporali iuramento ad quatuor Dei Euangelia de dicenda veritate, tam de ſe, quàm de aliis, & hoc per modũ, qui ſequitur, conſcribãtur, etiã ſingula.

Improuisò ſcrutandæ ædes maleficarum.

Interrogatoria generalia ſuper maleficam aut maleficum; & eſt primus actus.

Talis de tali loco, delatus, iuratus ſuper quatuor Dei Euangelia corporaliter tacta, tam de ſe quàm de alijs dicere veritatem, & inde interrogatus: vnde ſit ſeu vnde originem traxerit. Et reſpondit, quòd tali loco, talis diœceſis. Item interrogatus: qui ſint eius parentes, an ſint viui vel mortui. Et reſpondit quòd viui in tali loco, vel mortui in tali loco.

Item interrogatus, vtrum naturali morte vel incinerati, & dixit quòd tali. Vbi nota, quòd hoc fit, qua vt plurimum, vt in ſecunda parte operis patuit, Maleficæ proprios infantes Dæmonibus offerunt, aut eos inſtituunt, & communiter tota progenies exiſtit infecta: & vbi deponentes affirmaſſent, & ipſa negaſſet, iam eſſet ſuſpecta.

Item interrogatus, vbi fuit nutritus, & vt in pluribus conuerſatus, & dixit, quòd in tali loco, vel tali. Et ſi videat quòd mutauit locum proprium, quia fortè mater non fuit ſuſpecta, nec aliquis ex parentela, & tamen conuerſatus in alieno, & præſertim in locis, in quibus conſueuerunt maleficæ vigere, interrogabit ſic.

Item interrogatus, quare mutauit ſuæ natiuitatis locum, & ſe tranſtulit ad commorandum in tali loco, vel talibus, dixit quòd ex tali cauſa. Item interrogatus, ſi in dictis locis vel alibi, audiuit loqui de materia maleficarum, puta quòd tempeſtates ſint concitatæ, vel iumenta maleficiata, & vaccæ liquore lactis priuatæ, &c. de tali materia, de qua eſt delata, & ſi dicit quòd ſic, interrogetur. Itẽ interrogatus quid audiuit loqui, & ſcribãtur ſingula quæ dicit. Si autẽ negat & dicit ſe nihil audiuiſſe, tunc ſic. Item interrogatus, ſi credit maleficas eſſe, & quòd talia poſſint fieri quæ referuntur, vt tempeſtates concitare, iumenta inficere & homines, & dixit.

Maleficæ mutant vt plurimùm loca.

Et nota quod maleficæ: vt plurimùm negant prima fronte, vnde ſuſpicio oritur magis quàm ſi reſponderent ſi ſint aut non ſint, committo ſuperioribus: vnde ſi negant, tunc interrogentur. Item interrogatus, quid ergo vbi combu

comburuntur, tunc innocenter condemnantur? & dixit.

Interrogatoria particularia super eosdem.

ADuertat Iudex, quòd non procrastinet subsequentes interrogationes, sed indilatè proponat. Item interrogetur, cur communis populus eam timeret, & dixit. Item interrogetur an sciret se esse diffamatã, & quòd odio haberetur, & dixit. Item interrogetur, cur illi personæ obiecit, dicendo: tu non transibis impunè, & dixit.

Inimicitiæ sunt plerique causæ maleficij.

Item interrogetur quid mali sibi fecisset illa persona, quod talia verba in eius damnũ protulisset, & dixit. Et nota quòd hæc interrogatio est necessaria, vt deueniatur ad fundamentum inimicitiæ: quia in fine delata allegabit inimicitiam: sed vbi non est capitalis, sed modo muliebri concitata, non impedit. Hoc enim est maleficarũ propriũ, concitare aduersus se, vel verbis inutilibus, aut factis, puta petit sibi præstari aliquid, aut infert ei damnum aliquod in horto & similia, ad hoc vt occasionem arripiant, & se manifestent in verbo, vel in opere, quam manifestationẽ habent facere ad instantiam Dæmonum, vt sic peccata aggrauentur Iudicum, dum manent impunita.

Dæmon cogit maleficas maleficare.

Nota enim, quòd talia faciunt non in aliorũ præsentia vt si deponens vellet testes producere & non haberet. Nota etiam quòd incitantur à dæmonibus, vt à multis maleficis, & pòst incineratis, experti sumus: ita quòd cõtra ipsarum voluntatem habent incitare & maleficare.

Item interrogatus, quomodo effectus potuit consequi super minas, vt puer aut iumentum tam citò maleficaretur, & dixit. Item interrogatus iterũ, & quare dixisti quòd nunquam deberet habere sanum diem, & ita factum est, & dixit. Item si omnia negat, interrogetur de aliis maleficiis, alijs testibus illatis, puta in iumentis, vel pueris. Item interrogata cur visa fuerit in cãpis, vel in stabulo cum iumentis, tangendo, prout interdum solent facere, & dixit.

Concubinatus suspicionem de maleficio auget.

Item interrogata, cur tetigit puerum, & quòd posteà malè habuit, & dixit. Item interrogata, quid egit in campis tempore tempestatis, & sic de multis aliis. Item vnde, quòd cùm habeat vnã vaccam aut duas, plus tamen abundet in lacte quàm vicinæ, habentes quatuor aut sex. Item cur maneat in statu adulterij aut concubina, licet non seruiant ad propositum, tamen suspicionem generant amplius quàm super probas & honestas delatas.

Et nota, quòd sæpius super articulos contra eam delatos interroganda est, vtrum maneat in eodem proposito aut non. Qua confessione peracta & scripta, siue ad partem negatiuam, siue affirmatiuam, siue sub ambiguo, scribatur postea. Acta sunt hæc in tali loco, &c. vt *suprà*.

QVÆSTIO VII.

In qua varia dubia declarantur super præmissa interrogatoria & responsiones negatiuas. An delata sit incarcerenda, & quando pro manifestè deprehensa, in hæresi maleficarum sit habenda: Et est actus secundus.

QVæritur primò, quid agendum sit, vt plurimùm contingit, quando persona delata omnia negat. Respondetur: Iudex habet circa tria attendere, scilicet super infamiam, super indicia facti, & super dicta testium: si videlicet omnia simul concurrunt: Aut si non omnia simul, vt plurimùm etiam contingit, eò quòd maleficæ

maleficæ statim propter facta in aliqua villa aut ciuitate infamantur: indicia etiam facti sunt præ oculis, puta in pueris maleficiatis, aut in iumentis, quæ sæpius inficiuntur, aut lacte priuantur. Numerus etiam testium est in scriptis, qui licet sint singulares: puta quia vnus deposuit quòd puerum sibi maleficiauerit, alius verò iumentum, tertius verò super infamiam, & sic de aliis. Tamen in substantia facti concordant, puta in maleficiis, & quòd vt malefica sit suspecta, & isti testes, licet non sufficiant ad condemnandum absque infamia, vel etiam cum infamia, vt *suprà* tactum est *quæstio. 3. in fine*: tamen cum indiciis facti posset ex his tribus insimul reputari, non vt suspecta vehementer aut violenter, de quibus suspicionibus inferiùs declarabitur, sed reputari vt manifestè deprehensa in hæresi maleficarum, vbi videlicet testes idonei, id est, non ex inimicitia, & sufficientes numero, puta sex, octo, vel decem iurati concurrerent, & consequenter deberet pœnis *in cap. ad abolendam. §. præsenti. de hæret.* subiacere, &c. excommunicamus. 2. Et hoc siue crimen sit fassa, siue non. Et hæc sic probantur.

Nam quod dictum est, quòd vbi omnia tria præfata concurrunt, tunc pro manifestè deprehensa in hæresi debeat reputari, non est intelligendum, necessariò omnia tria incurrere, sed probatur sic per argumentum à fortiori. Nam vnumquodque per se inter illa duo, quæ sunt iudicium facti, & testium productio legitima, potest reddere aliquem: vt pro deprehenso in hæretica prauitate habeatur, quanto magis, vbi ambæ probationes pariter concurrunt.

Quot modis aliquis habeatur pro manifestè deprehenso.

Nam Iuristæ vbi quærunt, quot modis de iure aliquis habeatur pro manifestè deprehenso in hæretica prauitate. Respondent, quòd tribus: vt notat Bernardus *in glossa ordinaria, in capitulo ad abolendam. §. præsenti, & verbo deprehensi, extrà de hæret.* Et tactum est suprà in quæstione prima in principio operis, scilicet, facti euidentia, puta quia publicè prædicauit hæresim. Hîc autem ponimus iudicium facti propter publicas minas, quas intulit, dicendo: Nunquam sanos dies habebis, vel simile: & effectus fuit subsequutus. Sequitur vel legitima probatione per testes, vel tertiò ex propria confessione. Vnde si vnumquodque illorum per se facit, & reddit aliquem tanquam manifestè suspectum, quanto magis insimul iungendo infamiam, & indicia facti, cum testium depositione. Licet ibi dicatur euidens factum, & hoc indicium facti. Et hoc est, quia diabolus non manifestè operatur, sed occultè. Damna autem & instrumenta maleficij, quæ reperiuntur, dant indicium facti. Vnde vbi euidens factum in alia hæresi solùm sufficeret, hîc adiungimus tria.

De secundo verò, quòd talis deprehensus, licet negaret, tamen iuxta illa capitula esset puniendus, sic probatur. Nam deprehensus facti euidentia, vel per testes, aut fatetur crimen vel non. Si fatetur & est impœnitens, tradendus est brachio seculari, vltimo supplicio feriendus, iuxta capitulum, *ad abolendam* (*vt suprà*) vel est carceri perpetuo detrudendus iuxta capitulum, *excommunicamus secundo.* Si autem non fatetur, sed stat in negatiua, est vt impœnitens tradendus potestati curiæ secularis, animaduersione debita puniendus, vt notat Hostiensis *in Summa, titulo de hæreticis, qualiter deprehendantur.*

Si ergo concluditur, quòd si Iudex isto modo procederet super interrogatoria & testium depositiones: cùm, vt dictum est, in causis fidei summariè, simpliciter, & de plano procedi potest: & ipsam

& ipsam delatam carceri deputaret ad tempus vel ad annos plures: si fortè post annum squaloribus carceris depressa crimina fateretur, non iniustè, sed iustè procederet. Attamen ne videatur sententiam præcipitare: imò secundùm omnem æquitatum producere, quæritur quid consequenter agendum sit.

QVÆSTIO VIII.

Et præcedenti annexa, an sit incarceranda; & de modo capiendi. Et est actus tertius iudicis.

AN verò super negatiuas responsiones malefica sit carceri ad custodiam mancipanda, ibi præfata tria concurrunt, scilicet fama, indicia facti, & productiones testium, aut sub cautione fideiussorum dimittenda, vt denuò citata respondeat. Responderi potest ex tribus opinionibus.

Primò enim aliquorum sententia est, quòd carceribus sit mancipanda, & nullo modo sub cautione dimittenda, & hi innituntur rationi tactæ in præcedenti quæstione: quia videlicet habetur pro manifestè deprehensa, vbi illa tria concurrunt. Alij verò, quòd ante incarcerationem potest cautioni fideiussorum relinqui, ita quòd si fugam caperet, quòd tunc pro conuicta haberetur, licet post incarcerationem super negatiuas responsiones non sit cautioni, vel manulentè relinquenda, quando videlicet illa tria concurrunt super notata, eo quòd tunc non posset sententiari & plecti ad mortem: & hic innititur consuetudini.

Semel incarcerata malefica, non est manu lētè dimittenda.

Tertiò sunt qui dicunt, quòd non sit danda infallibilis regula, sed Iudici sit relinquendum, vt secundum dicta testium, & infamiam personæ: & si indicia facti concurrunt, tanto grauius discernatur, per modum patriæ consuetudinem seruandi concludentes, quòd si non posset habere fideiussores notabiles, & fortassis suspecta de fuga, quòd tunc carceri mancipetur. Et hæc tertia videtur rationabilior, sic tamen quòd debitus seruetur modus, qui stat in tribus.

Primò, vt domus eius, quantum possibile est perlustretur, sub & suprà in omnibus angulis, fossis, & scriniis: & si quidem famosa malefica existit, tunc absque dubio, nisi prius sint ab ea occultata, varia instrumenta reperiantur, sicut supra tactum est. Secundò, vt si habet ancillam, aut consodales, quòd & illæ vel illa seorsum includantur, etiam si non sint delatæ, tamen præsumitur eas non latere secreta aliqua illius delatæ.

Modus incarcerādi maleficam.

Tertiò, quòd in capiendo, si in domo propria capitur, non detur ei spatium intrandi cameram, eo quòd tunc solent certa maleficia accipere, & secum de iure pro taciturnitate procuranda.

Ratione cuius incidit dubium, an modus capiendi maleficas, qui ab aliquibus obseruatur, vti à famulis, quando subitò à terra eleuatur, & in sporta siue in spatulis, ne terram vltra tangat, defertur, sit licitus. Responderi potest ex Canonistarum & quorundam Theologorum sententia, quòd licitum sit hoc triplici respectu. Primò, quia vt in quæstione introductoria huius tertiæ partis patuit plurimorum sententia, imò talium Doctorum, quorum dicta reprobare nemo audet, vt idem sentit Scot. Host. Goffr. & quòd licitum est vana vanis contundere. Experientia denique imò & maleficarum fassiones demonstrant, quòd sæpiùs per talem modum captæ, taciturnitatis maleficium amiserunt: imò quàm plures incinerandæ petentes vt saltem pede vno terram tangere permitterentur,

An lictorum mos in capiendis maleficis probandus, quando illam captam, nolunt amplius terram contingere.

tur, dum eis fuisset denegatum, & in fine sciscitatum, cur tantùm terram tangere optassent, responsum, quòd si tetigissent, seipsas liberassent, multis aliis fulminibus interemptis.

In manibus iustitiæ vires maleficarum expirant.

Alia causa: nam hoc ipsum manifestum existit, vt in secunda parte operis patuit, quòd in publica iustitia omnes vires maleficij franguntur quoad præterita: sed quoad futura, nisi de nouo ei à diabolo succurratur in maleficio taciturnitatis, omnia crimina fatetur. Dicamus ergo iuxta Apostolum. Quæcunque verbo vel opere agimus, omnia in nomine Domini nostri Iesu Christi fiant. Siquidem innocens fueris, hæc captio non tibi nocebit.

Tertio respectu, quia si secundum Doctores licitum est per vana opera maleficia tollere: quia in hoc concordant omnes, licet discrepent in illo, quòd illa vana non debeant esse illicita. Vnde dictum Hostiensis, vbi dicit, quòd licitum sit vana vanis contundere: glossatur ab aliis: nota quòd dicit, vanis, non autem illicitis. A fortiori, illicitum est maleficia impedire, ad quod impedimentum hic respectus habetur, & non ad aliquid illicitum exercendum.

Duplex incarceratio.

Notet insuper Iudex, quòd est duplex incarceratio. Vna ad pœnam, vbi criminosi ponuntur, altera ad custodiam tantum, & hæc in prætorio fit. Et hæ duæ custodiæ notantur *in cap. multorum querelæ*, vt *suprà*, vnde ad minus ad custodiam est incarceranda. Si autem leuia essent, pro quibus esset accusata, ita quod non esset infamata, nec essent indicia facti in pueris & iumentis, tunc remittatur ad domum. Sed quia familiaritatem habuit fortè cum maleficis, & nouit eorum secreta, det fideiussores, quos si habere non potest, iuramentis & pœnis astricta, domum non exeat, nisi vocata. Ancillæ autem & domesticæ, de quibus *suprà*, ad custodiam & non ad pœnam detineantur.

QVÆSTIO IX.

Quid agendum post captionem, & an deponentium nomina sint ei manifestanda? Et est actus quartus.

DVo autem post captionem fiunt, sed quid primum inter illas Iudicij relinquitur, scilicet, defensionum concessio, & in loco torturæ, non tamen propter torturam examinatio. Primum non datur, nisi petierit. Secundum non fit, nisi prius ancillæ seu consodales, si habuit in domo, examinentur.

Procedamus tamen ordine posito. Si delata dicat se innocentem, & quòd falsè sit delata, & quòd libẽter velit tales accusatores inspicere, & eos audire, tũc signum est quòd petit defensiones. Sed an Iudex teneatur ei deponentes manifestare, & ad conspectum eius præsentare. Hîc aduertat Iudex, quòd nullum illorum tenetur facere, nec nomina manifestare, nec ad conspectum præsentare, nisi deponentes per se & sponte ad hoc se offerunt, vt videlicet eorum aspectibus præsententur, & ea quæ deposuerunt eis in faciem obiicere. Quod autem non tenetur Iudex & hoc propter periculum deponentium probatur. Nam licet diuersi summi Pontifices diuersa senserunt, nullus tamen vnquam sensit, quòd Iudex teneretur in tali causa delata, nomina deponentium manifestare, nec etiam accusatorum, licet hîc non procedamus per modum accusationis. Sed potius aliqui senserunt, quod in nullo casu liceret: aliqui verò quòd in aliquo.

An accusatores sint producendi maleficis captiuis.

Tandem autem Bonifacius VIII. statuit, vt patet *in c. statuta. §. inhibemus. lib. 6.* vbi sic dicitur. Inhibemus tamen, quòd

quòd si accusatoribus vel testibus in causa hæreseos interuenientibus, seu deponentibus, propter potentiam personarum contra quas inquiritur, videant Episcopus & Inquisitor. Nota tu pro Inquisitore & Episcopo iudicem quemcumque contra Maleficas procedentem ex consensu Episcopi & Inquisitoris: Quia idem est: vices suas committere possunt, vt in quæstione introductoria patuit. Vnde & talis Iudex quicunque etiam secularis procedit Apostolica auctoritate, & non solum imperatoria. Sequitur, graue periculum imminere, si contingat fieri publicationem eorundem, ipsorum nomina non publicent, &c. Et sequitur infrà: cessante verò periculo supradicto accusatorum vel testium nomina, vt provt in aliis fit iudiciis, publicentur.

Triplex potentia personarū iudici attendenda

Attendat etiam circunspectus Iudex de potentia personarum: quia illa est triplex, scilicet potentia generis & familiæ, potentia pecuniæ & potentia malitiæ: quæ magis timenda est, quàm aliæ, quòd ex illa testibus grauia pericula possent imminere, si eis contra quos deposuerunt eorum nomina publicarentur. Et ratio est: maius enim est periculum nomina testium publicare alicui delato pauperi, habēti mali complices, rebelles & homicidas, qui nihil habent nisi personam perdere, quàm generoso vel diuiti, abundanti in temporalibus. Quòd autem sit graue periculum, & quale, declarat Ioan. super prædicto verbo, periculum, dicens ita periculum, quia timetur mors, vel detruncatio ipsorum, vel filiorum, vel parētum suorū, vel deuastatio substātiæ, vel his similia.

Aduertat insuper Iudex, quòd cum Apostolica auctoritate ex beneplacito ordinarij in his procedit, quòd ad illud secretum, scilicet, de non reuelando testificantium nomina, tam ipse quàm omnes alij assessores, qui depositioni testium interfuerunt, aut in futurum circa sententiam ferendam interesse poterunt, tenentur sub pœna excommunicationis, quam contra eos si oppositum fecerint, Episcopus fulminare poterit: & ita ne reuelent à principio processus, ad minus implicitè fulminabit.

Excommunicantur qui accusatores & testes produnt.

Vnde *in alle. c. statuta. in §. & vt eorundem.* ita dicitur: Et vt eorundem accusatorum & testium periculis efficacius occurratur, & cautius inquisitionis negotio procedatur: præsentis constitutionis auctoritate permittimus, quòd Episcopos & inquisitores (tu intellige sicut *suprà*) possint indicere illis, quibus, vt præmissum est, processum huiusmodi applicabunt, & in eos arcana consilij seu processus, sibi sub secreto ab eisdem Episcopo & Inquisitoribus patefacta, præter ipsorum licentiam aliis patefacerent, excommunicationis sententiam, quam ex secreti violatione ipso actu incurrant, si eis videbitur promulgare.

Puniuntur qui indebitè celāt nomina testium.

Notandum vlterius, quòd sicut pœna annexa est, vbi nomina testium indebitè publicarētur, ita pœna est annexa, vbi indebitè occultarentur, scilicet illis, quibus meritò sunt manifestanda, scilicet peritis, & assessoribus, de quorum consilio est ad sententiam procedendum, vel vbi non publicarēt, vbi sine periculo testium publicari possent, vt *in d. c. statu. circa finem sequitur.* Cæterùm in omnibus præcipimus, tam Episcopos, quàm Inquisitores puram & prouidam intētionem habere, ne accusatorum vel testium nomina supprimēdo, vbi est securitas periculum esse dicant: nec in eorum discrimine securitatem asserant, vbi tale periculum immineret, super hoc conscientias eorum onerātes. Vbi Arch. ita dicit. O tu quicunque iudex, in tali casu benè aduerte verba ista. nam non dicit, leue periculū, sed graue; Noli igitur, reum priuare iuris ordine sine magna causa, quoniam hoc fieri nō potest sine offensione Dei.

Et notandum lectori, quòd quia omnia præcedentia & etiam sequentia vsque quò perueniatur ad modos sententiandi absque pœna sanguinis, in quibus Ecclesiasticus Iudex iudicare habet, fieri possunt cum consensu Diœcesanorum per secularem iudicem. Ideò non impediat lectorem, si in cap. allegatur iudex Ecclesiasticus & non secularis, qui modos sententiandi super sanguinem capiet ex modis sententiandi & pœnitentionandi ordinariorum.

QVÆSTIO X.

Qualiter sint defensiones concedendæ cum deputatione aduocati. Et est actus quintus.

Aduocati maleficæ munus.

SI igitur defensiones petit, quomodo concedi possunt, vbi nomina testium omnino occultantur? Dicendum, quòd defensio stat in tribus. Primò, vt ei Aduocatus deputetur. Secundò, illi Aduocato nomina testium non publicentur, nec ad secretum etiam tenendum sub præstito iuramento, sed informetur de singulis contentis in processu. Tertiò delati causa, quantùm fieri potest, in meliorem partem interpretetur, scilicet, ne tamen scandalo fidei, & damno iustitiæ, vt patebit. Et procurator pari forma, cui processus totius copia, suppressis tamen testium & deponentium nominibus: Et idem aduocatus etiam procuratorio nomine procedere poterit.

Aduocatus clienti malam causam fouenti, non consulens vt cedat, perdit salarium.

Quoad primum, notatur, quòd aduocatus non deputatur ad beneplacitum delati, puta quia vellet habere vnum ad suum placitum: de illo omnino caueat Iudex, non concedere hominem litigiosum, maleuolum, qui faciliter pecuniis possit corrumpi, (provt sæpè tales inueniuntur,) sed concedat ipsi virum probum, & de legalitate non suspectum.

Et notare debet Iudex quatuor in Aduocato, quæ si obseruata fuerint ab Aduocato permittat eum aduocare, aliàs habet eum refutare. Nam Aduocatus primò debet examinare qualitatem causæ, & si viderit eam iustam, tunc, si voluerit assumat eam, si verò iniustam, renuat: & diligenter cauere debet, ne causam assumat iniustam & desperatam. Verùm quòd si ignoranter ab inimico acceptauit causam, & cum hoc pecuniam, in processu tamen cognouit causam desperatam, tunc sic clientulo suo, id est, delato, pro quo causam assumpsit, non consuluit vt cederet, salarium receptum tenetur restituere secundùm Goffred. Quod probare videtur per *C. de iud. l. rem non nouam.* Licet Host. dicat oppositum, scilicet de salario restituendo, nisi industriosè fecisset. Vnde si nequam Aduocatus clientulum suum scienter inducat ad defendendum causam iniquam, ad damna & ad expensas tenetur, *C. de admen. tut. l.* non tamen est ignotum.

Aduocato seruanda modestia, veritas & moderamen salarij.

Secundum quod obseruare debet, vt seruet in aduocando tria. Primò modestiam, vt non procaciter nec conuiciando nec vociferando proponat. *C. eod. l. quoniam.* Secundò veritatem, scilicet vt non mentiatur, falsas rationes vel probationes inducendo, nec falsos testes aut iura si peritus esset, nec delationes petat: præsertim in hac causa, vbi summariè, simpliciter, & de plano proceditur, vt *suprà in quæst. 6.* tactum est, & tangitur *1. q. 7. hæc tria.*

Et tertium, quòd obseruatur, est ex parte salarij, quod moderatur secundùm consuetudinem regionis, de qua materia tractatur *in quæst. 7. §. arcentur, & §. tria.*

Sed ad nostrum propositum redeundo, Iudex ita præscriptas conditiones aduocato proponat, & in fine adiungat,

ne

ne fautoriam hæreseos incurrat, quia tunc excommunicatus esset iuxta *c. extra. excommunicamus* 1. §. *credentes*.

Fautor hæreseos siue maleficorum excommunicatur.

Nec valet, si dicat Iudici, quòd non defendit errorem, sed personam. Quia non debet defendere quovis modo vt non procedatur summariè simpliciter & de plano: quod faceret, si petere vellet omnino dilationes, vel immiscere appellationes: quæ omnia refutantur, vt ibi *in q. vltima* recitatur. Quia licet errorem non defendat, cùm sic damnabilior ipsis maleficis esset, & potius hæresiarcha quàm hæreticus maleficus, vt patet 24. *q. illorum*. Tum quia indebitè defendit iam suspectum de hæresi, tanquam fautorem se facit, & non solùm leuiter, sed vehementer, secundùm defensionem quam fecit, & debeat abiurare publicè coram Episcopo, iuxta *cap. accusatus*, frequenter allegatum.

Hæc ad longum posita sunt, nec paruipendat ista Iudex, quia ex Aduocato seu Procuratore, vbi falsè procedere nititur, plurima pericula euenire solent, vnde Iudex debet omnino eum refutare, & procedere secundùm acta & probata, vbi reprehensibilis aduocatus fuerit. Veruntamen si Iudex habuerit Aduocatum irreprehensibilem pro delato, virum zelosum, & iustitiæ amatorem, nomina testium ei indicare poterit, ad secretum tamen tenendum sub præstito iuramento.

QVÆSTIO XI.

Quid faciet Aduocatus cùm ipsi nomina testium non publicantur.
Actus sextus.

QVòd si quæritur, quid ergo Aduocatus etiam procuratorio nomine pro delato faciet, vbi nec sibi nec clientulo suo nomina testium publicantur, quam tamen publicationem delatus summè affectaret. Responsio: Informationem capiat à Iudice de singulis in processu contentis, & si quidem copiam habere velit, suppressis tamen nominibus testium, tradatur sibi: & sic informatus accedat ad delatum, & singula ipsi proponat, & si materia postulat, vtpote quia multum onerosa delato, tum ad patientiam quantum potest hortetur.

Quid delato respondendum, si plenè petat testes publicari.

Et delatus vbi iterum atque iterum instat, vt sibi testes publicentur, respondere potest: Ex factis, quæ contra te delata sunt, coniecturare testes poteris. Nam tali maleficiatus est puer, aut iumentum, aut tali mulieri seu viro dixisti, eò quòd talem rem, quam petebas, tibi præstare nolebant, tu senties quòd melius fuisset vt mihi rem accommodasses: post quæ verba talis infirmatus subitò, facta tua, vt testimonia clamant: quæ plus ponderantur quàm testimonia verborum. Vel etiam tu scis te infamatam, & à longo tempore suspectam de multis maleficiis & damnis hominibus illatis. Et sic replicando, finaliter ad hoc deueniet, quòd ipsa aut inimicitias allegabit, asserens sibi ex inimicitia obiecta: aut dicet: Fateor me dixisse hæc verba, sed non animo nocendi.

Quare Aduocatus tunc Iudici & Assessoribus, de primo, videlicet de inimicitia habet proponere, & Iudex inquirere. Et si quidem ista capitalis inueniretur vtpotè quia inter maritos, vel consanguineos fuisset mors intētata, vel sequuta, vel alicuius criminis inculpatio, vt quis foret plectēdus per publicā iustitiam, vel fuerunt vulnera grauia ex controuersiis & briguis illata, tunc prouidus Iudex cum suis assessoribus discutiet, an ex parte delatæ inimicitia aggrauetur, vel ex parte deponēris, puta quia maritus aut delatæ amici alios ex parte deponentis iniustè oppresserunt, tunc quidem si non adsunt indicia facti in

Quando à reo allegantur capitales inimicitiæ.

pueris, seu iumentis, siue hominibus maleficiatis, nec etiam adsunt alij testes, aut etiam quòd publica infamia non laborat, tunc præsumitur, quòd ratione vindictæ contra eum deposuerit, & est delata omnino absoluenda, & liberè dimittenda sub debita cautione de non vindicando, &c. vt moris iudicum est.

Sed quæritur, Katharina habet puerum maleficiatum, seu ipsa per se est maleficiata seu in iumentis percepit plurima damna, & suspicatur super illam cuius maritus aut consanguinei per prius iniustè suum maritum aut consanguineum oppresserunt in publico iudicio: Vnde cùm hic duplex sit inimicitia ex parte deponentis, quia inimicatur ratione maleficij illati & ratione infamiæ iniustè obiectæ suo marito subitò: aut consanguineo, estne eius depositio repellenda, aut non: Et quidem ex vna parte videtur quòd sic, quia inimicitia ibi est, ex altera quòd non: quia profert indicia facti.

Respondetur, quòd in casu, quo non adsunt alij deponentes: nec etiam publica laborat infamia contra delatam, tunc non statur eius depositioni tantum, sed repellitur: & delata tamen redditur subiecta, si in quantum morbus est maleficiosus, & non ex naturali defectu. Et qualiter hoc cognoscitur, inferius patebit: quòd canonicè est purganda.

Sed si iterum quæritur, an alij deponentes habeant super indicia facti primùm deponere, quæ ipsis aut aliis contigerunt, aut solùm super infamiam? Respondetur, quòd si super alio indicia facti deponunt, bene quidem: si autem tantùm super infamiam, & ita in re existit, tunc Iudex licet repulerit deponentem propter inimicitiam, tamen indicium facti, quod protulit & ostendit Iudex ex aliis testibus, quæ super infamiam deposuerunt, capiet pro intersigno super suspicionem vehementem, ex qua ipsa delata detenta iudicari poterit à Iudice super triplicem pœnam, scilicet, canonicæ purgationis propter infamiam, iuxta *c. inter sollicitudines*, extra: *de purga. can.* Item sub abiuratione propter suspicionem, iuxta *c. accusatus. in prin.* & secundum varias suspiciones ad varias abiurationes, vt patebit in quarto modo sententiandi. Et propter indicia facti, si crimen fatetur & pœnitet, non relinquitur brachio seculari ad punitionem sanguinis, sed per Ecclesiasticum iudicem ad perpetuos carceres iudicatur. Per secularem tamen Iudicem, non obstante quòd ad perpetuos carceres sit per Ecclesiasticum iudicem indicatus potest propter damna temporalia tradi igni. Iuxta *cap. ad abolendam. § præsenti, & iuxta c. excommunicamus. 2. de hæret.* Quæ omnia patebunt inferius circa sextum modum sententiandi.

Tripl. pœna malefico irroganda.

Epilogando. Attendat Iudex primò, quòd non sit facilis ad credendum Aduocato, vbi pro delato allegat inimicitiam capitalem, eò quòd rarissimè in tali crimine quis deponit sine inimicitia, cùm maleficæ semper exosæ omnibus habeantur. Secundò attendat, quòd cùm quatuor modis malefica possit conuinci, scilicet, per testes, per euidentiam facti, per indicia facti, & per confessionem propriam. Et hoc, vel super infamiam tantùm, quòd tamen fieret hoc per testes, vel super suspicionem, tunc per euidentiam facti, aut indicia fieret, ex quibus suspicio potest iudicari leuis, vel vehemens, vel violenta. Et hæc omnia absque confessione propria, quæ si concurreret tunc, vt dictum est procederetur.

Tertio applicet præmissa ad suum propositum super personam detentam ad obuiandum aduocato, sed videlicet si tantummodo super infamiam delata, aut quòd ibi concurrant aliqua indicia, vnde redditur suspecta vehementer,

ter, vel leuiter: & tunc aduocato super inimicitiam allegatam respondere poterit. Et hæc quantum ad illam partem, vbi aduocatus pro delato inimicitiam deponentium allegauit.

De minis maleficarum quid sit iudicandum.

Sed vbi allegat secundum, videlicet, quòd illa verba quæ protulit contra deponentem, tu senties in breui quæ tibi euenient, aut, tu non habebis plures dies sanos, aut veniet in breui quòd tu velles mihi talem rem accommodasse, vendidisse, & similia. Tunc Aduocatus adiungat, licet malum aliquod fuerit subsequutum deponenti, in rebus vel corporibus, non tamen propter hoc sequitur, quod illa delata huius mali sit causa tanquam malefica, eò quòd infirmitates variis modis accidere possunt. Item allegat quòd commune est mulierum, verbis huiusmodi mutuò contendere: &c.

Coniecturæ de morbis maleficialibus.

Super istas allegationes iudex debet obuiare per hunc modum: si quidem infirmitas ex defectu naturæ accidit, tunc excusatio locum habere poterit. Sed quia ex signis & experimentis oppositum constat, vtpote quia nullo remedio naturali curari poterit. Item quia iudicio medicorum iudicatur vt morbus maleficialis, vulgariter, *Nachtschaden*. Item indicio fortassis incantatricum aliarum, quæ asserunt, seu asseruerunt, morbum esse maleficialem. Item quia subitò superuenit absque alia præuia debilitatione, cùm tamen naturales infirmitates successiuè solent debilitare. Item quia fortassis curata fuit, ideo quia reperit certa instrumenta sub lecto, aut indumentis, seu aliis locis, & illis amotis, subitò sanitati restituta fuit, provt sæpissimè contigit, vt *suprà* in secunda parte operis patuit, vbi de remediis tractatur. Et per hæc, seu similia iudex facillimè potest obuiare, quòd talis infirmitas potius ex maleficio quàm naturali defectu contigit & per minas obiectas suspicatur de tali maleficio. Sicut à simili si quis diceret, volo tibi comburere horreum, & effectus subsequitur, vtique violentam causat suspicionem, quòd ille, qui minas protulit, horreum succenderit, licet fortassis alius, & non ipse combusserit.

QVÆSTIO XII.

Sequitur ad idem, magis declarans qualiter inimicitia capitalis inuestiganda.

Actus septimus.

Attento, quòd à testimonio ferendo tantummodò inimici capitales repelluntur, vt *suprà quinta quæstione* tactum fuit. Inimicitiam autem talem declararet ex iis, quæ *in capitulo præcedenti* tacta sunt, Iudici fortassis nimis obscurum & difficile videatur: Attento quòd delatus vel eius procurator nollent faciliter eius acquiescere decisioni super materiam tactam, quæ dicatur inimicitia capitalis: & quæ non. Ideo exprimendi sunt alij modi, quibus in notitiam talis inimicitiæ Iudex deuenire possit, vt insontē sic minimè damnet, quòd tamen reum per debitam iustitiam puniat. Et hi etiam modi, licet sint cautelosi, seu dolosi, tamen Iudex illos practicare potest in bonum fidei & reipublicæ: Cùm & Apostolus dicat: Cùm essem astutus, dolo vos cepi, specialiter etiam hi modi practicantur super delatos, non diffamatos publicè, seu etiam non notatos per aliquod iudicium facti. Licet etiam Iudex super quoscunque delatos, vbi inimicitia contra deponentes allegarent, & nomina testium omnino scire vellent.

Modi cautelosi, quibus iudex inimicitias discernere possit.

Primus modus est. Nam datur delato, seu suo Aduocato, copia processus, ad partem suam: scilicet, deorsum,

&

& nomina deponentium, seu deferentium ad partem aliam, non tamen eo ordine quo deponunt, sed isto modo, vt nomen testis, qui est primus in copia, sit sextus vel septimus in schedula, & qui secundus sit penultimus, vel vltimus: & sic delatus, qui hoc deponat, vel illud, & quis sit primus vel secundus in sua copia: quo stante aut dabis omnes inimicos aut non: Si omnes eo citius deprehendetur delatus de mendacio, vbi causa inimicitiæ per Iudicem scrutabitur, si quosdam verò, tunc facilius causa inimicitiæ inuestigabitur.

Secundus modus esset à simili, vbi daretur Aduocato processus copia ad partem vnam, & deponentium nomina ad partem aliam & adiunctis aliis extraneis, quæ alibi à maleficis fuerunt perpetrata, & non à deponentibus seu testibus in scriptis deposita, sic delatus non poterit assertiuè dicere illum vel istum inimicum capitalem, quia nescit, quæ sint ab illis contra eum deposita.

Tertius modus, qui & *suprà* tactus *capitulo quinto:* nam quando delatus examinatur in fine secundi examinis, antequam petit defensiones, & antequam Aduocatus ipsi deputatus, interrogetur, an reputet se habere inimicos capitales qui omni diuino timore postposito, falsò imponerent illi labem hæreseos maleficarum. Et tunc fortè impræmeditatus ac improuisus, & non visis deponentium attestationibus respondebit, quòd non reputet se habere tales inimicos: vel si dicit puto me habere, tunc nominet, & illi inscribantur, & causa etiam inimicitiæ, vt postmodum Iudex valeat eò certius inuestigare, postquam copia processus & nomina seorsim fuerint tradita modis quibus *suprà*.

Est & quartus modus, vt iterum in fine secundi examinis aut confessionis, de qua in sexta quæstione circa secunda interrogatoria, antequam dentur illi defensiones, interrogetur de testibus, qui grauius deposuerunt contra eum, per hunc modum: Cognoscis tu talem, vnum nominando de testibus, qui grauiora deposuit, & tunc dicit quòd sic, vel quòd non. Si dicit quòd non, tunc non poterit posteà dando sibi defensiones & Aduocatum ponere illum capitalem inimicum, cùm dixerit medio iuramento prius oppositum, scilicet non cognoscere illum. Si autem dicit quòd sic, tunc interrogetur, si scit, vel audiuit quòd ipsa, vel ipse egerint aliquid contra fidem Christianam sicut maleficæ facere solent. Si dicit quòd sic, talia enim & talia fecit. Interrogetur quoque, si est eius amicus, vel inimicus, statim respondebit, quòd amicus, & hoc ideo vt eius testimonio stetur: & ex tunc in illa causa, non potest dare illum inimicum capitalem per suum aduocatum cum medio iuramento, quòd antea dixerat eum amicum. Si autem respondeat quòd nihil scit de eo, tunc interrogetur an sit eius amicus vel inimicus, & ipse statim respõdebit quòd amicus: Quia allegare inimicum, de quo nihil mali nouit, non facit. Dicet ergo, sum eius amicus, attamen si scirem aliqua, non omitterem, quin illa reuelarem. In tali ergo causa non poterit eum ponere postea inimicum. Vel ad minus allegabit causas inimicitiæ capitalis à principio, & tunc Aduocato adhibebitur fides.

Quintus modus est, nam datur delato seu Aduocato copia processus, suppressis nominibus deponentium. Et vbi Aduocatus informabit eum de singulis, coniecturatur quis vel qui deposuerunt talia contra eum, & frequenter venit in cognitionem. Et tunc si dicet, talis est inimicus eius capitalis, & volo probare per testes, tunc Iudex habet considerare concorditer iuxta processum nominatum: & tunc quia dixit velle probare

bare per testes, illos examinabit, & causas inimicitiæ examinabit secretè conuocato ad hoc bono consilio peritorum vel antiquorum, in quibus latet prudentia: & si ita inuenerit causas inimicitiæ capitalis sufficientes, tunc repellat primos testes & illi dimittentur, si non adsunt alia grauamina testium.

Et hic modus quintus & communis obseruatur & de facto maleficæ citò ex copia processus elicitur, qui vel quæ aduersus eam deposuerunt: Et quia rarissimè in tali causa inuenitur inimicitia capitalis, nisi ea quæ ex earum malis operibus oritur: Ideo Iudex de facili se habet per præfatos modos resoluere: attento etiam quòd sæpè deponentes affectant se personaliter maleficis præsentare, & in faciem obiicere ea quæ per maleficia eis sunt illata.

Modus vltimus minus scrupulosus & taxandus. Est & alius & vltimus, ad quem finaliter Iudex recurrere potest, vbi prædicti modi fortassis iudicarentur ab aliquibus dolosi, & per astutiam practicati, præsertim quatuor primi, ideo omnino ad satisfaciendum & quietandum scrupulosas mentes, & ne Iudici quicquam obiiciatur, aduertat, quòd postquam per præcedentes modos expertus est, non esse aliunde inter delatum & deponentem capitalem inimicitiam, vult tamen hoc idem consilio aliorum assessorum concludere in finem, ne sibi quicquam obiiciatur: faciat hoc: det delato seu eius Aduocato copiam processus, deponentium tamen & deferentium nominibus suppressis: Et quia defendendo dicit se habere inimicos capitales, & fortassis causas inimicitiarum varias allegat, siue in re ita sint, siue non, congregat tamen Iudex consilium peritorum cuiuscunque facultatis, si commodè haberi potest, vel ad minus ex prouidis & honestis personis quibuscunque: quia ad hoc tenetur: iuxta *cap. statuta*, frequentèr allegatum, & illis totum processum integraliter & perfectè per notarium seu scriptorem legi faciat: & cum testium seu deponentium nominibus publicè exponat, ita tamen quòd ad tenendum secretum sub præstito iuramento omnes astringat, & de illo an hoc facere velint, prius habeat inquirere, quia aliàs omnino non sunt eis nomina illa exponenda.

Ex post dicat, qualiter per talem & talem modum inquirendo de inimicitia, nullam potuerit perpendere. Attamen subinferat, si videbitur, fiat è duobus vnum, aut per consilium discernatur, qui sint ex deponentibus repellendi tanquam inimici capitales, & quomodo eligantur tres, quatuor, aut quinque qui amplius nouerint in illa aut oppido amicitiam vel inimicitiam delati & testium: & qui non sunt præsentes in consilio, & publicentur illi tantummodo nomina delati & testium; non autem articuli processus: & stabitur iudicio eorundem. Ex primo non poterunt benè testes repellere attento quòd Iudex suos modos inquirendi practicauit: ex secundo verò totaliter se immunem faciet, & omnem à se sinistram suspicionem excutiet. Tenetur etiam hunc vltimum modum seruare, vbi delatus in alieno loco & patria esset captus. Et hæc sufficiant ad discernendum super inimicitiam.

QVÆSTIO XIII.

Super ea quæ ante interrogatoria in loco carceris & torturæ proponenda habet iudex aduertere. Et est actus octauus.

QVid denique iudici agendum sit, clarè patet. Si enim, vt communis exigit iustitia, ad pœnam sanguinis non iudicatur, nisi propria confessione conuincatur.

uincatur. Quamuis ex aliis duobus habetur pro manifeste deprehensa hæretica prauitate, scilicet ex euidentia seu indicio facti, & ex testium productione legitima, vt supra quæstione prima tactum fuit, & de tali etiam delata ad præsens agitur: tunc vtique quæstionibus & tormentis, pro criminum fassione exponetur.

Casus euidens factis.

Et vt quæstio clara sit, ponatur casus, qui Spiræ contigit & ad multorum notitiam peruenit. Quidam vir honestus, dum quandam mulierem pertranseundo non ei ad nutum in venditione cuiusdam rei venalis complacere voluisset, illa indignata post tergum, clamauit; in breui optasses quod annuisses.

Et est vsitatus hic modus loquendi maleficarum, vel à simili, quando maleficium per auisamenta volunt inferre. Tunc ille indignatus, & non immerito super eam, vultum post tergum vertit, vt eam quo animo verba protulisset inspiceret, & ecce subitò maleficio percussus os suum in obliquum horribili deformitate vsque ad aures extenditur, nec retrahere potuit, sed multo tempore in illa deformitate perstitit.

Hoc euidens factum iudici proponitur, casum ponimus, & an pro manifesta deprehensa in hæresi maleficarum, sit habenda quæritur. Respondere oportet ex verbis Bernar. *in glo. ordinaria, & in c. ad abolendam, vt suprà quæstione notata*, tangitur quòd sic eò, quòd tribus modis, vt ibi tangitur, quis vt taliter deprehensus iudicatur: Et illa etiam tria non copulatiuè, id est, quòd omnia tria habeant insimul concurrere, sed vnum quodque per se, scilicet, euidentia facti, testium legitima productio, & propria confessio reddit maleficam, videtur manifestè deprehensam reputari.

Euidentia facti differt ab indicio facti.

Indicium autem facti differt ab euidentibus quia cùm minus sit quàm euidentia, tamen capitur etiam ex verbis & operibus Maleficorum, vt in illa quæstione septima tangitur, & iudicatur ex maleficiis non ita subitò. Sed processu temporis illatis, per minas tamen etiam præcedentes: sicque concludamus, quòd de similibus maleficis delatis, & quæ sub defensionibus, vt præmissum est, defecerunt etiam vel non defecerunt eo quòd non fuerunt concessæ? non concessæ autem quia non fuerunt petita: Iam nostra quæstio versatur, quid iudici agendum, & qualiter ad quæstiones sit procedendum pro dicenda veritate in punitionem sanguinis.

Cur iudici ad torturam non properandum.

Vbi plura sunt iudici propter ingentes labores contra maleficium taciturnitatis aduertenda, quæ etiam successiuè per capitula deducentur.

Et primum est, quòd ad maleficam quæstionandam non sit pronus, habeat tamen ad certa signa quæ sequentur aduertentiam. Quare autem non debeat esse facilis, causa est, quia nisi Diuina coactio per sanctum Angelum, vt maleficium Diaboli abscedat, concurrat, ita insensibilis in illis doloribus efficitur, vt membratim citius discerperetur, quàm aliquid veritatis fateri valeat.

Nec propter hoc omittendum, tum quia non æqualiter omnes sunt huiusmodi maleficiis irretitæ, tum etiam quia diabolus sponte interdum non coactus sancto Angelo Maleficam fateri crimina permittit. Pro cuius intellectu ea quæ *suprà in secunda parte operis*, de modo præstandi homagium diabolo tacta, sunt aduertenda.

Non primis statim annis quælibet malefica diabolo homagium præstat.

Sunt namque, quæ sub certis annis prius diabolo militant, vt sex, octo aut decem annis antequam ipsi homagium præstent, scilicet in corpore & anima se eis deuouendo, vbi tamen aliæ à principio illi profitendo fidei abnegationem etiam subitò homagium præstant. Cur autem diabolus hoc spacium temporis postulatum acceptat? vtique ea de

de causa, vt illo intermedio maleficam experiatur an ore tantum & non corde fidem abnegando simili modo etiam homagium sibi præstaret.

Diabolus non nisi per exteriora cordis intima coniecturis assequitur.

Nam cùm diabolus intima cordis non nisi per exteriora & coniecturaliter cognoscere habeat, vt in prima parte operis, sub difficultate, an dæmones ad odium, vel amorem mentes hominum immutare possint: plures etiam reperiantur, quæ necessitate aliqua, aut egestate inductæ, per alias maleficas, & sub spe confessionis, euasionis, à fide in toto vel in parte apostatant: tales vtique etiam non coactus à sancto Angelo relinquit, vnde & faciliter sua crimina fatentur: cùm tamen illæ, quæ sicut ore, imò & corde sibi adhæserunt, pro viribus ab eo defendantur, & indurentur ad taciturnitatis maleficium.

Cur quædam maleficæ ad confitendum faciles sint.

Et per hæc patet solutio ad quæstionem, vnde proueniat, quòd certæ maleficæ de facili fateantur: aliæ verò minimè. Quia vbi diuinitùs diabolus non repellitur, adhuc tamen sponte illas relinquit, vt per temporalem confusionem & horribilem mortem ad desperationem inducat, quos corde allicere nunquam poterat. Patent hæc etiam ex sacramentalibus earum confessionibus, in quibus asserunt, se nunquam voluntariè adhæsisse, & plura maleficia coactas à dæmonibus intulisse.

Est & alia differentia, quòd cernuntur aliquæ post fassionem criminum sibi ipsis mortem intentare, vt laqueo vel suspendio vitam sibi ipsis auferant. Quod vtique inimicus ille operatur, ne per sacramentalem confessionem veniam à Deo consequantur. Et hoc præcipuè illis, quæ non voluntariè sibi adhæserunt: licet & aliis, quæ sibi voluntariè adhæserunt post criminum fassionem intentet. Sed tunc cernitur, quòd diabolus coactè maleficam habuit relinquere.

Tam difficulter quæstionatu Magus quàm exorcizatur obsessus.

Concludamus, quòd tantus vel etiam maior præsupponitur labor ad quæstionandum pro dicenda veritate maleficam, quantus ad exorcizandum à dæmone possessum. Ideo Iudex nec voluntarius nec facilis ad hæc esse debet, nisi, vt dictum est, in punitionem sanguinis. Sed & in hac causa faciat diligentiam, provt sequitur: primò ferendo sententiam.

QVÆSTIO XIV.

De modo sententiandi delatam ad quæstiones. Et quomodo prima die sit quæstionanda, & an possit conseruationem vitæ compromittere. Actus decimus.

QVid denique secundo loco Iudex habet aduertere; statim post actus, in eo quòd refert sententiam suam per modum qui sequitur.

Sententia interlocutoria ad quæstionem submittenda.

Nos Iudex & assessores attendentes meritis, seu considerantes merita processus facti per nos, contra te talem, talis loci, talis diœceseos, & diligenter omnibus examinatis, inuenimus, quòd tu es varius in tuis confessionibus. vtpote quia dicis tales minas te protulisse, non autem in eo nocendi animo, & tamen nihilominus sunt indicia, quæ sunt sufficientia ad te exponendum quæstionibus & tormentis. Quapropter, vt veritas ab ore tuo proprio habeatur, & vt deinceps aures iudicum non offendas, interloquendo declaramus, indicamus & sententiamus die præsenti, & hora tali, supponendum quæstionibus, & tormentis. Lata fuit hæc sententia, &c.

Secundò stat actus in eo, quòd & præmissum est, adhuc non sit voluntarius ad quæstionandum, sed carceribus

Admonitionibus amicis eliciendæ confessiones.

ad pœnam mancipatus, & non iam ad custodiam tantùm vt prius,& adhibitis eius amicis, vt pœnas subterfugiat, & quòd fortassis morti non tradetur,licet aliàs punietur, vbi veritatem fatetur, illis proponat, & quòd ad hoc ipsum delatum inducere velint,hortatur.Nam meditatio frequens,& carceris calamitas, ac replicata informatio proborum virorum disponunt ad veritatem eruendam.

Et à nobis expertum est, quod per huiusmodi informationes maleficæ taliter confortatæ fuerunt, vt in signum resistentiæ in terram spuentes, quasi in faciem diaboli, dicebant, exeas maledicte diabole, faciam quod iustum erit, & consequenter crimina sua fatebantur.

Si verò conuenienter delato expectato, & tempore congruenter prorogato, & multipliciter informato:credat iudex bona fide ipsum delatum negare veritatem,quæstionent eum moderatè, vtpote sine sanguinis effusione:scientes quòd quæstiones sunt fallaces, & sæpius,vt tactum est, inefficaces.

Modus in tortura procedendi.

Est autem modus incipiendi talis, vt dum ministri se disponunt ad quæstionandum pòst exspolient eum: vel si est mulier, prius antequam ad carceres pœnosos ducatur, ab aliis mulieribus honestis & bonæ famæ exspolietur: ea de causa,vt si maleficium aliquod insutum esset vestimentis, provt sæpè ex informatione dæmonum practicant ex membris pueri non baptizati, in finem vt pueri visione beatifica priuentur. Et dum instrumenta disponuntur, Iudex per se & alios bonos viros fidei elatores, inducat quæstionandam ad fatendum veritatem liberè, & si fateri noluerit,mandet ministris,quòd ad cordas ligetur,vel ad alia instrumenta applicetur, & ibi statim obtemperent non læti,sed quasi turbati. Pòst iterum soluatur ad petitionem aliquorum,& ad partem trahatur, & iterum inducatur, & inducendo informetur, quòd non tradetur morti.

An iudici liceat promittendo impunitatem reo plectendo, veritatem elicere.

Vbi quæritur. An hic iudex super delatum infamatum,& per testes,& indicia facti legitimè conuictum, cùm nihil desit nisi in ore proprio crimen fateatur, possit licitè conseruationem vitæ compromittere, cùm tamen, si crimen fatetur, vltimo supplicio punitur.

Respondetur: A variis varia sentiuntur.Nam quidam ita sentiunt,quòd si delata est plurimùm infamata, & super indicia facti violenter suspecta: & quòd ipsa in magnum nocumentum sit, tanquam aliarum maleficarum magistra, etiam tunc securari posset de vita sub his circunstantiis,vt perpetuis carceribus, in pane & aqua adiudicaretur, dummodò alias maleficas sub certis & verissimis signis manifestaret; nec tamen illa pœnitentia carceris, vt ponitur,ei manifestanda esset, sed duntaxat securitas vitæ promittenda, & aliquali pœnitentia, puta, per exilium, vel alio modo punieda.Et sine dubio pro maleficis famosis & præsertim quæ maleficis medicaminibus insistunt,& maleficiatos superstitiosis actibus curant, taliter seruandæ essent,vt aut maleficiatis subuenirent, aut maleficas proderent: Nec tamen eorum proditioni staretur, eò quòd diabolus mendax, nisi pariter & alia indicia facti cum testibus occurrerent.

Aliis videtur ad idem in casu, quosic carceribus deputata esset,ad tempus promissionem seruandam esse, & post spatium temporis incinerandam.

Ad tēpus solùm hæreticis & maleficis fides seruanda.

Tertij sunt, qui dicunt Iudicem securè posse in conseruationem vitæ compromittere, ita tamen, quòd ex post à sententia ferenda se exoneraret, & in suum locum alium substitueret.

Inter quos modos primos, licet videretur vtilis propter maleficiatorum cura-

curationem,tamen quia non est licitum maleficia seu illicita opera tollere licet, vt in quæstione prima, & introductoria huius tertiæ partis patuit, plurimorum opinio sit, quòd licitum sit maleficia per opera vana & superstitiosa tollere. Sed quia in his magis docet Iudices experientia atque vsus, & negotiorum varietas, quàm ars alicuius seu doctrina: ideo relinquitur hoc iudicibus. Certum est autem, vt experientia pluries docuit, quòd multi faterentur veritatem, nisi metu mortis retraherentur.

Experiētia docebit Iudices.

Quòd si nec minis, nec talibus promissis fateri voluerit veritatem, tunc ministri sententiam latam exequantur, & quæstionetur consuetis modis & non nouis nec exquisitis, leuius vel fortius, secundùm quòd crimen exigit delinquentis. Et dum quæstionatur de certis articulis super quibus quæstionatur,& hoc sæpè & frequenter à leuioribus incipiendo: quia citius concedet leuia quàm grauiora. Et dum hæc fiunt, notarius totum scribat in processu, & quomodo quæstionatur, & de quibus interrogatur, & quomodo respondetur.

Leuiora delicta primò interroganda.

Et nota, quòd si fatetur per tormenta, ducatur postea ad alium locum, vt denuò recognoscat, & quòd non tantummodò vi tormentorum cognouerit.

Quartò stat actus in isto, quòd si quæstionatus decenter noluerit fateri veritatem, ponantur alia tormentorum genera coram eo, dicendo, quòd oporteat eum hæc sustinere, nisi fateatur veritatem. Quòd si nec sic poterit ad terrorem vel etiam ad veritatem induci, tunc pro secunda aut tertia die quæstionanda ad continuandum tormenta, non ad iterandum: quia iterari non debent, nisi noua superuenissent indicia.

Sententia ad continuandam torturam.

Feretur coram eo sentētia in modum qui sequitur. Et nos præfati Iudex, vt suprà, assignamus tibi tali, diem talem, ad quæstiones continuandum, vt à tuo ore proprio veritas audiatur, & totum ponatur in processu à notario.

Et intra illud tempus assignatum Iudex per se, aut per alios probos viros, inducet eam ad fatendum veritatem, modo præmisso, cum securitate vitæ, si ita videbitur expedire.

Aduertat etiam Iudex, vt intra illud tempus continuè apud eam sint custodes, vt videlicet sola non relinquatur, quia à Dæmone frequentabitur, vt sibi ipsi mortem inferat: si quantum Diabolus deserere ipsam intendit, aut ad deserendum ipsam diuinitus arcetur, hoc ipsum enim Diabolus melius noscere potest, quam aliquis scriptis reserare.

Maleficæ non solæ relinquēdæ.

QVÆSTIO XV.

Super tormenta continuanda, & de cautelis, & signis quibus cognoscere potest Iudex maleficam: & quomodo se ab earum maleficiis debeat præmunire. Item quomodo sint abradendæ in locis vbi sua habent maleficia abscondita, cùm declarationibus variis, ad obuiandum maleficio taciturnitatis. Et est actus vndecimus.

QVid autem consequenter restat Iudici super tormenta continuanda? Est aduertendum primò, quòd sicut non omnium membrorum est eadem medicina, sed potiùs diuersorum & singulorum sunt diuersæ & singulares medicinæ, sic nec ad omnes hæreticos, seu de hæresi delatos, idem modus interrogandi, inquirendi & examinandi, quoad articulos est seruandus, sed secundùm veritatem sectarum, & personarum, varius & diuersus modus examinandi. Idcirco prudens iudex & medicus,

dicus, qui putrida membra, & scabiosas oues resecare, & sequestrare ab innoxiis nititur, tam æstimare potest, delatam maleficio taciturnitatis infectam, quàm taciturnitatem euellere, non potest vna & infallibilis depingi regula, seu modus, imò etiam dare non esset tutum: eò quòd cum illum modum consequenter assuetum, ac regulam generalem, tenebrarum filij præuiderent, ipsam tanquam laqueum suæ perditionis, facilius euitarent, seu etiam præcauerent.

De maleficio taciturnitatis.

Curet igitur prudens ac industrius iudex occasionem & modum interrogãdi arripere, siue ex testium responsis, seu attestationibus, siue ex iis, quæ aliàs experientia eum docuit, siue ex iis quæ proprij ingenij acumen aperit: subscriptis cautelis vtendo.

Maleficæ non queũt lachrimas fundere.

Nam si inuestigare affectat, an maleficio taciturnitatis sit inuoluta, aduertat an lachrimari coram eo stando queat: aut tormentis exponendo. Hoc ipsum enim pro certissimo signo, ex fide dignorum antiqua relatione, ac propria experientia docente, adeò compertum est, quòd etiamsi ad lachrimandum coniurationibus aliqua hortetur, & compellatur: si malefica existit, hoc ipsum, scilicet, lachrimas emittere non potest: dabit quidem flebiles, & ex sputo, genas & oculos linire, ac si fleret attentabit, super quo à circunstantibus cautè aduertendum erit.

Modus coniurãdi ad lachrimas.

Modus autem coniurandi ad lachrimas veras, si innoxia fuerit, & cohibere lachrimas falsas, talis vel consimilis in sententia practicari potest, à iudice, seu presbytero: manum super caput delati seu delatæ ponendo: Coniuro te per amarissimas lachrimas à nostro saluatore Domino Iesu Christo in cruce pro salute mundi effusas, ac per ardentitissimas lachrimas ipsius gloriosissimæ virginis Mariæ, matris eius, super vulnera ipsius hora vespertina sparsas, & per omnes lachrimas, quas hic in mundo omnes sancti & electi Dei effuderunt, & à quorum oculis iam omnem lachrimam abstersit, vt in quantum sis innoxia, lachrimas effundas, si nocens, nullo modo, in nomine Patris & Filij & Spiritus sancti. Amen.

Experientia docuit, quanto amplius coniurabantur, tantò minus flere poterant, cùm tamen vehementer se ad fletum stimulabant, & genas sputo humectabant. Possibile tamen, vt post in absentia iudicis, & extra locum & tempus torturæ, coram custodibus flere valeant.

Causa impedimenti fletus in maleficis.

Quòd si causa impedimenti fletus in maleficis quæritur, potest dici, quòd quia gratia lachrimarum in pœnitentibus præcipuis donis ascribitur, cùm cœlum penetrare, & inuincibilem vincere, humilis lacrima à Bernardo, asseritur: nulli dubium, quin & inimico salutis displicere noscitur, vnde & summis conatibus illas impedire nemo ambigat, vt finalis impœnitentia potius introducatur.

Humiles lachrimæ vincunt potentia superbissimos.

Flere, decipere, nere, est mulierum proprium verè.

Sed quid si astutia Diaboli, Deo permittente, etiam maleficam flere contingeret, cùm flere, nere, decipere etiam proprium mulierum dicatur. Responderi potest: cùm occulta sint Dei iudicia, si aliàs non possit conuinci per legitimos testes, super aliqua indicia facti, nec etiam suspecta esset grauiter aut violenter, vtique esset absoluenda, & pro leui suspicione, in qua staret propter infamiam, quam testes deposuerunt, haberet hæresim maleficarum abiurare: vt in secundo modo sententiandi discutietur.

Iudices non ferãt se à maleficis tangi.

Secunda cautela non solùm post hanc primam obseruanda, verùm etiam omni tempore iudici & omnibus assessoribus aduertenda, quod non permittant se ab ea tangi corporaliter, præsertim super nudam iuncturam manuum & brachiorum, sed omnino secum deferant sal

exorcizatum

exorcizatum in Dominica die palmarum, & herbas benedictas. Hæc enim res insimul cum cera benedicta inuolutæ, & in collo deportatæ, vt *suprà* in secunda parte operis de remediis contra maleficiales infirmitates & defectus patuit, miram habent efficaciam præseruandi, non solùm ex maleficarum testimoniis, verùm etiam ex vsu & consuetudine Ecclesiæ, quæ in hunc finem huiusmodi exorcizat & benedicit, vt patet *in earum exorcismis*, cùm dicitur ad effugandam omnem potestatem inimici, &c.

Et non videatur extraneum de tactu iuncturarum seu membrorum, quia diuina permissione interdum per auditum verborum ab eis prolatorum maleficare opere Dæmonum possunt, præcipuè eo in tempore, vbi quæstionibus exponuntur.

fu ma- iciaim tunt eficæ.

Experientia nos edocente, nouimus quasdam in castris detentas, quæ nihil aliud à Castellanis instantissimis precibus flagitabant, nisi vt in aduentu Iudicis, aut alterius præsidentis, eis concederetur, vt primum intuitum visus in ipsum iudicem dirigere possent, antequam ab eo vel aliis essent visæ, ex quo intuitu etiam sortitæ, quòd talis iudex aut alij sui assessores, ita alieni in eorum cordibus fuerunt, quòd omnem si quam habuerunt indignationem, amiserunt, nec ipsas molestare quoquo modo præsumebant, sed liberè abire permiserunt. Qui scit, & expertus est, verum dat testimonium, & vtinam talia procurare non possent.

Non paruipendant Iudices talia auisamenta & remedia, cùm vilipensio talium post tantas admonitiones, in æternam eis cedet damnationem, iuxta saluatoris dictum: Si non venissem, & locutus eis fuissem, peccatum non haberent: nunc autem excusationem non haberent pro peccato. Muniant ergo se præmissis ex Ecclesiæ constitutione.

Maleficæ ita in iudiciũ producendæ vt tergum iudicibus vertant.

Et si commodè fieri potest, ipsa à tergo dorsum vertendo ad iudices & assessores introducatur. Et non solùm in præsenti actu verùm in omnibus præcedentibus & sequentibus, signo crucis se muniendo, & viriliter aggrediendo, frangentur cum Dei adiutorio vires antiqui serpentis. Nec quis æstimet superstitiosum, vt à tergo introducatur, cùm, vt sæpè tactum est, Canonistæ ad tollendum & impediendum maleficia maiora concedant, & vana vanis contundere semper dicant esse licitum.

De abradendis pilis maleficarum.

Tertia cautela in præsenti actu vndecimo obseruanda, vt pili ex omni parte corporis abradantur: Et est eadem ratio, sicut suprà de vestimentis exeundi. Habent enim pro maleficio taciturnitatis aliquas superstitiosas alligaturas quarundam rerum, siue in vestimentis, siue in pilis corporis, & interdum in locis secretissimis non nominandis.

Quòd si obiiceretur: Nunquid diabolus absque huiusmodi ligaturis rerum posset mentem maleficæ indurare, vt crimina non valeat fateri, sicut & alij scelerosi sæpius inueniuntur, sub quibuscunque maximis tormentis, quantumcunque per indicia facti, aut per testes sint conuicti. Respondetur, vtique verum esse, quòd absque rebus quibuscumque dæmon valeat talem taciturnitatem procurare: illis tamen rebus vtitur in animarum perditionem, ac offensam maiorem Diuinæ maiestatis.

Procuratio maleficij taciturnitatis.

Quod vt clarius pateat, malefica quædam in oppido Haganonæ, de qua *suprà in 2. parte operis* tactum est, tale maleficium taciturnitatis procurare sciebat, vt masculus recenter natus, & non baptizatus, & cum hoc primogenitus interemptus, &

& in fornace assatus, cum aliis rebus, quas exprimere non expedit, incineratus & pulverizatus, si qua malefica aut flagitiosus, ex iis quicquam secum deferret, nullo modo sua crimina fateri posset.

Hîc clarum est, quòd sic centum millia puerorum adhiberentur ex naturali incineratione, nunquam talem effectum taciturnitatis causare possent: vtitur tamen, vt cuique intelligenti patet, in animarum perditionem, & Diuinæ maiestatis offensionem.

Facinororosa taciturnitas in torturis, vnde proficiscatur.

Sed & hoc, quòd allegatur, quòd sæpè flagitiosi homines, & non malefici, talem penes se taciturnitatem retinent. Dicendum est, quòd malefici taciturnitas triplici ex causa prouenire potest, primò, ex naturali quodammodò duritia mentis. Quia sicut aliqui sunt molles corde, aut vecordes, quòd ad leuem torturam omnia concederent, etiam quæcunque falsa; ita aliqui sunt ita duri, quòd quantumcunque vexentur, veritas ab eis non habeatur: Et præcipuè illi, qui aliàs fuerunt quæstionati, quorum brachia citò sicut trahuntur, ita & flectuntur.

Maleficæ etiã alios ad taciturnitatẽ maleficare possũt.

Secundò, prouenit ex maleficio penes se retento provt dictum est, siue in vestimentis, siue in pilis corporis. Tertiò, quòd interdum, licet penes se non habeant maleficia insuta, aut alligata, maleficiuntur tamen ab aliis maleficis, quantumcunque remotis. Provt malefica quædam in *Isburg* se iactare solebat quòd vbi ad minus filum ex vestimentis alicuius detenti haberet, tantum efficere posset, quòd quantumcunque tormentaretur, etiam vsque ad mortem, nihil fateri posset: quare patet responsio ad obiectionem.

Hæretici manent in igne illæsi.

Sed quid in Diœcesi Ratisbonensi casu contigisse asseritur? Quòd dum quidam hæretici ex propria confessione deuicti, non solùm vt impœnitentes, imò & defensores illius perfidiæ, morti fuissent adiudicati, accidit, vt illæsi in igne remanerent: Tandem per aliam sententiam ad submersionem adiudicati, nihil proficere potuerunt: Stupentibus omnibus, & fidem ipsorum vt iustam defendere dum quidam conabantur, sollicitus præsul super gregem, triduanum ieiunium indixit, quo deuotè expleto cuidam notificatur, quòd in certo loco corporis, videlicet sub brachio vno, maleficium quoddam inter pellem & carnem insutum haberent, quo reperto & amoto, continuo incendio consumpti fuerunt. Licet ab aliis opinetur, quòd quidam Necromanticus ex Dæmonis consultatione, qui sibi hoc indicauerat, prodidisset. Sed quocunque modo factum fuerit, verisimile est, quòd diuina virtute Dæmon coactus, dum semper ad subuersionem fidei machinatur, hoc manifestauerit.

Maleficiũ contra ignem inter carnẽ & pellem insutum.

A simili, vbi talis Iudici acciderit casus, quid faciendum foret, elicere potest, vt videlicet ad Diuinum recurreret præsidium, vt ieiuniis & orationibus deuotarum personarum hoc genus Dæmoniorum à maleficiis expellatur, in casu, quo nec per mutationem indumentorum, aut tonsuram pilorum ad veritatem fatendam sub tortura induci valeant.

Cera benedicta immissa, maleficiũ taciturnitatis abigit, si bibatur.

Et licet in Alemaniæ partibus, talis abrasura, præsertim circa loca secreta, plurimùm censetur inhonesta: qua de causa nec nos Inquisitores vsi sumus: Sed tonsis capillis capitis cum calice aut cipho aquæ benedictæ, guttulam ceræ benedictæ immittendo, & inuocatione sanctissimæ Trinitatis ieiuno stomacho trinies in potum ministrando, per Dei gratiam à plerisque taciturnitatis maleficium abstulimus. Tamen in aliis regnis Inquisitores talem per totum corpus ac rasuram fieri mandant. Vnde & Cumanus Inquisitor nobis insinuauit, quòd anno elapso, qui fuit

fuit 1485. vnam & quadraginta maleficas incinerari mandasset, omnibus per totum corpus abrasis. Et hoc in districtu & comitatu Burbiæ, vulgariter dicitur *Mormbserbad* in confinibus Archiducis Austriæ, versus Mediolanum.

Quòd si quæritur: an tempore necessitatis, quo nullis remediis congruis maleficium remouerint, vti præmissum est, licitum foret, diuinatrices, quæ etiam maleficia curare & tollere solent, pro amotione talis maleficij consulere. Responsio. Quicquid sit de negotio Ratisbonæ peracto, exhortamur in Domino, vt in nullo casu, quantumcunque necessario, pro Republica diuinatrices consulantur, & hoc propter magnā offensam Diuinæ maiestatis, cùm tot alia sint nobis remedia concessa, per quæ omnino assequi poterimus, aut in propria potiri forma, aut in æquiualenti, ita quòd omnino veritas experiatur, vel ab eius ore, vt incinerari valeat, vel Deus auferet ipsam de medio; aliam mortem super eam permittendo.

Nullæ sũt Diuinatrices pro Repub. consulendæ.

Hæc autem nobis remedia proponuntur: vt primò faciat homo id quod potest ex propria industria, & ex propria virium suarum exercitatione, modis *suprà* tactis insistendo pluries & præsertim certis diebus, vt iam in sequenti quæstione patebit. 2. *Cor.* 9. Abundetis in omne opus bonum.

Media licita pro obstinata taciturnitate subiectorum quæstioni attendenda.

Secundò, quòd si deficit recursum habeat pro consilio ad alios homines, qui fortè sibi remedium, de quo nunquam cogitauerat, impertiretur eò quòd varij sunt modi ad maleficia tollenda.

Tertiò si prædicta deficiunt, habeat recursum ad deuotas personas, iuxta illud *Ecclesiast.* 37. Cum viro sancto assiduus esto, quemcunque agnoueris obseruantem timorem Dei. Item vt sancti in patria inuocentur per eos. Quæ si omnia defecerint, recursum habeat immediatè ad Deum iudex & omnis populus ieiuniis & orationibus, vt tale maleficium sua pietate amoueatur. Sicut Iosaphat, 2. *Paral.* 20. Cùm ignoramus quid agere debeamus, hoc solùm habemus residui, vt oculos nostros dirigamus ad te: & sine dubio Deus in necessariis nostris non deficiet.

Vnde & Augustinus & habetur 26. *q.* 7. *non obseruabitis.* Qui has & quascunque Diuinationes, aut facta, aut auguria obseruat, aut attendit, aut consentit obseruantibus, aut talibus credit, scilicet opere prosequendo, aut ad domum earum vadit, aut in domum suam propriam introducit, aut interrogat, sciat se fidem Christianam & baptismum præuaricasse, & Paganum, & Apostatam, & Dei inimicum, iram Dei in æternum grauiter incurrere, nisi Ecclesiastica emendatus, Deo reconcilietur. Non deficiat ergo iudex semper licitis vtendo iuxta præmissa, remediis, & finaliter subscriptis cautelis.

QVÆSTIO XVI.

De tempore, & de secundo modo interrogandi. Et est adhuc duodecimus super finales cautelas à iudice obseruandas.

SVper præmissa sunt aliqua aduertenda: Primò quòd sacratioribus diebus, & infra missarum solemnia sint maleficæ interrogandæ, ita vt populus adhortetur ad implorandum Diuinum auxilium, in generali nihil specificando, nisi vt contra quascumque Dæmonum infestationes sancti inuocentur.

Precat'ones publicæ Ecclesiæ conducunt cōtra obstinationē maleficarum.

Secundò, ea quæ *suprà* tacta sunt de sale & aliis rebus benedictis: cum septem verbis, quæ Christus protulit in cruce, in schedula conscriptis: insimul colligatis, collo eius alligentur, longitudo Christi super nudum corpus,

& extra benedicta circumcingatur: Siquidem longitudo ipsa commodè haberi potest: Experientia docuit miro modo his rebus ipsa molestari, vixque retinere: præcipuè autem reliquias sanctorum.

Longitudo Christi alligata corpori cogat maleficas confiteri.

His sic dispositis, & aqua benedicta in potum porrecta, disponatur iterum ad quæstiones, continuò exhortando, vt prius. Dum autem à terra eleuatur, & si per talem modum tormentatur, iudex legat vel legi faciat dicta testium, submissis nominibus, taliter dicendo, ecce per testes conuicta es, item si testes vellent se facie ad faciem adfrontare tunc iudex interrogaret, an fateri vellet, si testes sibi in faciem præsentarentur. vbi si annueret, tunc inducendi testes essent, & coram ea statuendi, si fortè robore, seu verecundia quicquam criminum fateretur.

Adfrontatio testiū.

Vltimò si videat, ipsam non velle detegere flagitia sua, interrogabit eam, an pro sua innocentia indicia candentis ferri vellet subire: Et quia illud omnes affectant, scientes quòd per Dæmones à læsione præseruantur: Vnde etiam quòd veræ maleficæ existant cognoscuntur: replicabit iudex: qua temeritate se tantis periculis submittere possit, & omnia conscribantur. Sed quod illud candentis ferri indicium non sit eis concedendum *inferius* patebit.

De indiciis candentis ferri.

Aduertat etiam iudex, quòd sextis feriis præcipuè vsque dum fit compulsus pro expectatione nostri Saluatoris interrogatæ, sæpè fassæ fuerunt.

Feriarum tempore magis confitētur magæ, quàm alio tempore.

Sed quia super extremum nos procedere oportet videlicet super omnimodam eius negatiuam, in qua si perstiterit, iudex relaxabit eam, & sequentibus adhuc vtatur cautelis educendo eam de carcere pœnoso ad alium, pro custodia tamen benè munitum, ita tamen, quòd sibi omnino caueat, quòd nullo modo, & tradatur cautionibus, seu fideiussoribus, nec alias manulenta decreto. Quia à talibus manulentè datis veritas nunquam haberetur, imò semper peiores efficiuntur.

Quomodo cum maleficis agendum, si nihil prorsus confiteantur.

Sed hoc primò procuret quòd humaniter in cibo & potu tractetur, & interim intrent honesti, & non suspecti, qui etiam frequenter de diuersis impertinentibus ei colloquantur, & tandem vt confidenter consultent, quòd fateatur veritatem, promittendo quòd iudex sibi faciet gratiam, & quòd velint esse tanquam mediatores: Et in finem huius intrabit iudex, & promittet facere gratiam, sub intelligendo vel sibi aut Reipublicæ: in cuius conseruationem totum quod fit est gratiosum.

Nota effectum vocabuli sibi, pro ipsi.

Si verò sibi ad vitam promittere, quæ *suprà quæst.* 14. super tres modos tacta sunt, scribantur singula à notario, & sub qua forma verborum ac intentione sit gratia promissa. Et si quidem delata sic gratiam petierit, & facta detexerit, dicantur verba generalia, quòd amplius fiet illi quam ipsa petierit, in eũ finẽ vt ampliori confidentia loquatur.

Secunda cautela in hoc actu, quòd si omnino noluerit detegere veritatem, habeat iudex, vt *suprà* tactum est, de eius complicibus, sine ipsius scitu examinare. Et si quid huiusmodi deposuissent, per quæ conuinci posset, hæc iudex proponat, & diligenter de singulis inuestiget: Et ad idem, si quæ instrumenta vel vnguenta, & pixides in domo fuerint reperta: sibi offerantur, & ad quæ vsa fuerit, &c.

Tertia cautela, si adhuc perseuerat in sua pertinacia & habere consodales examinatas, quæ contra & non pro ea deposuissent, vel si non habet, procuret alium fide dignum quem nouit sibi non ingratum, sed tanquam amicum & fautorem qui quodam sero intret ad maleficam, protrahendo locutiones, & tandem, si quidem non est de complicibus, fingat nimis esse tardè pro recessu, & remaneat in carcere cum

eadem,

eadem, & de nocte pariter colloquantur: Si verò de complicibus, tunc edentes & bibentes, mutuò etiam conferant de rebus commissis: Et tunc sit ordinatum quòd stent extra carcerem in loco congruo explorantes eos, auscultantes & verba colligentes, & si opus fuerit, scriptor sit cum eisdem.

Quarta cautela, vt si tunc incipiat dicere veritatem, nullo modo differat iudex recipere eius confessionem, etiam media nocte, sed continuet quantum potest: & si in die non curet, si prorogaet prandium vel cœnam, sed instet quoadusque dixerit veritatem, saltem quoad principalia. Nam per dilationes, & interruptiones frequentius est repertum, quòd redeunt ad vomitum & non aperiunt veritatem quam detegere inceperant habito consilio deteriori.

In fine interrogatorum de incubo interrogandę maleficæ. Et aduertat iudex, quòd post confessionem nocumentorum, hominibus aut iumentis illatorum, inquirat, quot annis Incubum Dæmonem habuerit, & à quanto tempore fidem abnegarit. Quia sicut de iis nunquam fatentur, nisi prius alia fuerint fassæ, ita etiam omnino in fine sunt interrogandæ.

Quinta cautela, si prædicta omnia deficerent, tunc si fieri potest, ducatur ad aliquod castrum, & ibi certis diebus custodia mancipata, fingat castellanus se ad partes longinquas peregrinaturum, & interim familiares aliqui, vel etiam mulieres honestæ eam visitantes, promittant ei, quòd velint eam omninò dimittere liberè abire, dummodo informet eos, vel eas, de certis experimentis. Et aduertat iudex, quòd sæpissimè per talem modum fassæ fuerunt & conuictæ.

E: nouissimè in Diœcesi Argentinensi prope oppidum *Schletstatt* & castro *Ronigsheym* malefica detenta, nullis tormentis & quæstionibus deduci poterat ad fatendum sua crimina: tandem modo supra dicto da castellano seruata, licet præsens erat in castro, ipsum tamē malefica æstimabat abesse, mulieres familiares intrabant, & ei liberam relaxationem promiserunt, dummodo super certa experimenta eos informaret. Et licet prima fronte renueret, & quòd dolosè cum ea agerent proponeret: tandem interrogans de quibus informari vellent, vnus dixit, super grandinem excitandum alter super carnalia facta. Tandem vbi super grandinem illum informare volebat, & scutella aqua plena appararetur malefica sibi iniūxisset, vtque digito paululum aquam moueret, & ipsa certa verba protulisset, subito locum quem explorator nominauerat, scilicet syluam adiacentem castro, tanta tempestas & grando repleuit, sicut à multis annis visum non fuerat.

In casu tamen quo omnia deficerent, vel etiam in casu quo crimina faterentur, quid vlterius iudici per sententiam faciendum sit, vt totus processus finiatur in quo vltima pars huius operis terminatur, restat declarare.

Qualiter processus iste fidei sit debito fine per sententiam definitiuam terminandus.

PEr Dei gratiam iis expeditis, quæ ad cognitionem proprietatum super hæresim maleficarum deseruiunt: insimul etiam qualiter processus fidei aduersus illam sit initiandus & continuandus: restat nunc discutere, qualiter talis processus per debitam sententiam sit congruo fine terminandus.

Vbi primò notandum, quòd cum hæresis hæc, vt in principio huius vltimæ partis tactum est, præ aliis hæresibus simplicibus hoc habeat, quod non est pura, sed mixta crimine Ecclesiastico & ciuili, vt de se patet. Ideò de modis sententiandi tractando, primò tractandum est de quadam sententia, ad quam

maleficæ solent appellare, de qua secularis iudex per se irrequisito ordinario agit. Secundò, de his, in quibus sine ordinario agere non potest. Et sic tertiò, quomodo ordinarij se exonerare possunt, patebit.

QVÆSTIO XVII.

Super purgationem vulgarem & præcipuè super examen candentis ferri, ad quod maleficæ appellant.

Appellatio ad candens ferrum.

AN autem malefica vulgari purgatione, de qua 2.q.4.consuluisti, & *cap. monomachiam.* super reatum tentatiuè purgando, & per iudicem secularem ad hoc astringenda, vel admittenda ad iudicium candentis ferri, si ad hoc appellat, & videtur quòd sic.

Nam sicut duellum ad conseruationem vitæ propriè in causa criminali, vel rerum suarum in causa ciuili ordinatur: ita & iudicium candentis ferri, per tactum vel aquæ bullientis per totum: Sed primum licitum est in aliquo casu, iuxta sanctum Thomam 2.2.q.95. *in fine vltimi articuli.* vbi dicit: quòd tunc duellum potest esse licitum, vbi ad communem rationem sortium appropinquat: ergo etiam in aliquo casu iudicium ferri candentis.

Item multi principes sanctæ vitæ, & qui bonorum consilio vtebantur, vt sanctus Henricus Imperator erga coniugem virginem Kunigundam, quam de adulterio suspectam habuerat, exercuit.

Si tollantur meretrices, omnia turbabuntur libidine.

Item sicut index, qui habet curam communitatis, licitè potest minora mala permittere ad vitandum peiora, vt meretrices in ciuitatibus, ne omnia turbentur libidinibus: iuxta Augustinum *in libero arbitrio.* Tolle meretrices, & omnia turbabis libidine. Ita per tale iudicium, vbi quis ab insultibus & iniuriis alicuius communitatis super causam criminalem aut ciuilem liberari posset.

Item quia minus est læsio manuum per candens ferrum, quàm vitæ interfectio per duellum, ideo si duellum admittitur, vbi consuetudo habetur: à fortiori & examen candentis ferri.

Tentatur Deus per duellum & candens ferrum.

Contrarium habetur 2.q.4.*monomachiam.* Vbi dicitur: hæc & huiusmodi sectantes Deum tentare videntur. Vbi attendendum esse dicunt Doctores, quòd quia non solùm à malo iuxta Apostolum 1. *Thessal.5.* sed etiam ab habente speciem mali abstinendum est: ideò non dicitur in illo c. omnes hæc sectantes tentant Deum, sed videntur tentare, vt intelligatur, quòd posito casu, quòd aliquis talia exercens intendat alium finem, fortè rectum: quia tamen apparentia est mala, cauendum est.

Respondeo, quòd tale iudicium seu examen sit illicitum præcipuè candentis ferri, deducitur ex duobus: Primò, quia ordinantur ad iudicandum occulta, quæ Diuino iudicio reseruantur. Secundo etiam, quia huiusmodi iudicium non est authoritate diuina, aut etiam documentis sanctorum patrum sancitum. Vnde *in c. consuluisti 2.q.5.* Quòd Sanctorum patrum documento sancitum non est, superstitiosa adinuentione est præsumendum. Et Stephanus Papa in *eod. cap.* Spontanea confessione vel testium approbatione, delicta concessa sunt vestro regimini iudicari: Occulta enim & incognita illi sunt relinquenda, qui solus nouit corda hominum.

Quæ non docent scripta patrum sunt superstitiosa.

Est tamen differentia inter duellum & ferri candentis examen, seu etiam potum bullientis aquæ: Quia duella magis accedunt ad communem rationem sortium, vtpote, quia pugiles sunt penitus pares virtute & arte quàm examen candentis ferri. Quia licet vtrumq; ordi

Differentia inter duellum & examen potus bullientis aquæ vel candentis ferri.

ordinetur ad alicuius facti occulti inquisitionem, per aliquod factum ab homine: tamen quia in iudicio candentis ferri aliquis miraculosus effectus expectatur, quod non contingit in duello, vbi solummodò contingit interfectio vnius vel amborum. Ideò examen illud est omnino illicitum, licet duellum non sit ita illicitum. Incidentaliter tamen propter principes & iudices seculares super duellum admittendum est.

Aquinas & Lira probant duella.

Notandum quòd occasione horum verborum sancti Thomæ, qui hanc distinctionem ponit, Nicol. de Lira *in Postilla sua super Biblia*. 1. *Reg.* 17. occasione etiam duelli seu conflictus ipsius Dauid cum Philistæo, vult elicere, quòd in aliquo casu duellum possit esse licitum. Ideo quòd hoc non sit de mente Doctoris Thom. sed potiùs oppositum probat Paulus Burdegalensis contra Nicolaum præfatum: Cuius probationem benè aduertere debent principes & iudices seculares.

Dauidis cógressus cum Goliath non fuit duellum.

Primò per hoc, quia duellum, sicut & examen alterum ordinatur ad iudicandum occulta, quæ Diuino iudicio reseruantur, vt *suprà* tactum est. Nec potest dici, quòd institutionem habuerit ex conflictu Dauid. Quia illi reuelatum fuit à Domino interiori instinctu, vt tale certamen inire deberet, & quòd iniuriam sibi illatam per eum vindicare contra Philistæum vellet: quod ex verbis Dauidis elicitur. Ego venio contra te in nomine Dei viuentis. Et sic non fuit propriè duellator, sed diuinæ iustitiæ executor.

Secundò ex hoc, quòd præcipuè iudicibus est aduertendum, quia in duello datur potestas, vel saltim conceditur licentia vtrique interficiendi se mutuò: etiam cùm alter eorum sit innocens: adeò præstatur auctoritas, vel saltem licentia interficiendi innocentem, quòd cùm simpliciter sit illicitum quid contra dictamen iuris naturalis & Diuinum præceptum; ideò omninò illicitum tam ex parte appellantis, quàm recipientis, quàm etiam iudicantis & consulentium, qui omnes homicidæ reputantur.

In duellis & pugnátes & iudices, cósuléteśq; sunt homicidæ.

Tertiò, ex hoc, quia cùm Duellum sit singularis pugna duorum, vt per victoriam vnius appareat iustitia, tanquam per diuinum iudicium, alterius iniustitia non obstante, quia tunc Deus tentatur: Vnde redditur illicitum ex parte appellantis & recipientis. Tamen cùm ipsi iudices illis mediis iustum iudicium aut terminationem litis procurare possent, cùm hoc non faciunt, sed consulunt, vel omnino permittunt, cùm prohibere possent, consentiunt vtique ad interfectionem innocentis.

Verùm quia non est verisimile, postillatorem Nicolaum hæc latuisse aut ignorasse, ideò vbi dicit in aliquo casu duellum absque peccato committi mortali, loquitur ex parte iudicantium aut consulentium: vbi, non per ipsorum inductionem aut consilium, sed per ipsos appellantem & recipientem tale examen exercetur sine alio respectu.

Et quia non est nostræ speculationis his immorari, sed de ipsis maleficis disserere, clarè patet, quòd in aliis criminalibus causis circa furtum aut latrocinium tale examen inhibetur. Quantò magis hic, vbi constat, maleficas cuncta maleficia auxilio Dæmonum procurare, siue in læsionibus inferendis, siue curandis, siue tollendis, aut impediendis.

Diabolum per media naturalia posse candens ferrũ inefficax reddere.

Nec mirum quòd opere Dæmonum à læsionibus in tali examine præseruantur maleficæ: cùm, vt naturales tradunt, succus cuiusdam herbæ, vbi manus inunguntur à combustione possit præseruare. Et cùm ipsum Dæmonem virtutes herbarum minimè lateant, dato quòd per interpositionem alicuius corporis inter manus deferentis, &

ipſum ferrum læſionem non interciperet, provt inuiſibiliter procurare poteſt: Tamen per huiuſmodi naturales rerum proprietates hoc efficere poſſet, vnde minus quàm quibuſcunque aliis malefactoribus ipſis maleficis, propter intimam familiaritatem, quàm cum Dæmonibus tenent tali examine ſunt purgandæ: ſed ipſo facto, vbi ad hoc appellant, iam vt ſuſpectæ maleficæ ſunt habendæ.

Deſeruit ad hoc factum, quod in Conſtantienſi Diœceſi tribus annis vix iam elapſis contigiſſe fertur. Nam in dominio Comitum de *Furſtenberg* ad quod pertinent Nigræ ſyluæ, fuit malefica quædam famoſa, & plurimùm ab incolis diffamata, quæ vbi per Comitem ad inſtantiam plurimorum fuiſſet comprehenſa, & de plurimis indiciis ſuper varia maleficia delata, tandem cùm inter tormenta & quæſtiones interrogaretur, manus omnium volens euadere, ad examen candentis ferri appellauit. Iuuenis Comes non multùm in his expertus, examen admiſit, & dùm candens ferrum per tres duntaxat paſſus deferre adiudicata fuiſſet, per ſex deportauit, offerens ſe denuò ad ipſum longiori ſpatio deportare. Qua ex re, dum manifeſtum habuiſſent iudicio maleficij iudicare: quia nullus ſanctorum præſumpſiſſet taliter Diuinam aſſiſtentiam tentare, ipſa tamen abſoluta à vinculis, & illæſa vſque in præſens perſeuerat, non tamen ſine fidelium ſcandalo.

QVÆSTIO XVIII.

De Sententia Diffinitiua in ſe qualiter eſt ferenda.

Conſequenter ad tractandum de his, in quibus ſecularis iudex per ſe cognoſcere & ſententiare poteſt diœceſanis, ſi libet, manentibus exoneratis. Hoc ipſum enim præſupponimus, vt ne dum nos ipſi Inquiſitores ſalua fide, & iuſtitia ſimus ab his ſententiandi modis exonerati. Verùm & ipſos Diœceſanos eadem ſinceritate exoneratos affectamus, ipſorum facultatem & iuriſdictionem minimè amputando. Qua tamen ſi vti vellent, neceſſe foret, & nos inquiſitores, iuxta *cap. multorum querela. de hære. in Cler.* pariter concurrere.

Attendant tamen, quòd quia hoc crimen maleficarum non eſt merè Eccleſiaſticum: Vnde nec poteſtatibus, nec dominis temporalibus adiudicandum & ſententiandum, vt *in cap. inquiſitoribus. §. inhibemus: de hær. lib. 6.* interdictum. In quibus tamen præfata poteſtas diffinire & cognoſcere ſine diœceſanis non poteſt, ſimiliter deducet.

Sed primò videndum de ipſa ſententia in ſecundò qualiter ſit ferenda. Tertiò quot modis.

De primò. Cùm ſecundùm Aug. vt *2. q. 2. c. 1.* Nos in quenquam ſententiam ferre non poſſumus, niſi aut conuictum, aut ſponte confeſſum. Et ſententia ſit triplex, vt dicit gl. ſummaria *in 1. q.* ſcilicet interlocutoria, diffinitiua & præcepti. Et Ray. explicans dicit, interlocutoria ſententia dicitur, quæ non ſuper principali, ſed aliis quæſtionibus profert inter principium cauſæ & finem emergentibus: vt eſt de teſte repellendo, vel de dilatione cauſanda, vel non, & huiuſmodi. Vel fortè dicitur Interlocutoria, quia inter partes loquendo profertur ſine ſcripturæ ſolemnitate. Quæ interlocutoria ſententia dicatur.

Diffinitiua autem ſententia dicitur, quando principalis quæſtio diffinitur. *ff. de re iud. l. 1.*

Sententia præcepti eſt, quando maior præcipit minori. De primis duabus noſtra conſequenter erit ſpeculatio, præcipuè ſuper ſententiam diffinitiuam. Quid ſententia præcepti dicatur.

Notandum ſecundò, quod licet in gloſſa præfata dicatur, quod iure nulla ſit.

sit. 2. *q.* 2. *Si quando.* §. *diffinitiua.* Et post dicatur: Scias quòd duplex est ordo iuris. Vnus, qui est de necessaria substantia iudiciorum, vt fiat litis contestatio, & lites recipiantur, si contra hunc ordinem feratur, sententia non tenet. Est alius ordo qui non est de substantia iudiciorum, vt scilicet sententia non feratur sub conditione, & vt prius non pronuncietur de possessione, quam de proprietate: si tamen hoc non seruet, tenet sententia. 2. *q.* 6. *Anteriorum.* §. *biduum.*

Duplex ordo iuris, vnus de substãtia, alter non.

In hac tamen causa, quia est causa fidei, & hæreseos crimen, licet mixtum, proceditur summariè, simpliciter & de plano, vt patet *in cap. statu. lib.* 6. Et qualiter ista verba intelligantur, habes *suprà q.* 6. & vt ibi deducitur, Iudex necessariò libellum non exigat, litis contestationem non postulet, &c. sequenti. Probationes tamen necessarias admittat, similiter citationem & protestationem iuramenti de calumnia, &c. Vnde & alius modus procedendi iam per iura noua declaratur.

Quid in processu summario attendendum in diffinitiua.

De secunda autem, qualiter sit ferenda, vt nota quòd proferri debet à iudice, & non ab alio, aliter non valet. Item, in loco publico & honesto etiam sedendo, vt 3. *q.* 3. *induciæ.* §. *spacium.* Et similiter de die, & non in tenebris: & sic de multis, quæ ibi notantur: Tum quæ ibi continentur, quòd non diebus feriatis, & non in scriptis feratur.

Notandum, quòd quia hîc summariè, simpliciter & de plano, vt *suprà* tactum est proceditur, & *de verb. signific. cap. Sæpè contingit in Clem.* dicitur, quòd tempore feriarum, ob necessitates hominum indultarum, à iure procedere valeat: & quòd iudex amputet dilationem. Ideo si Iudici libet, seruare illa poterit, nec scripto proferre tenetur. Cùm secundum Io. Andr. plures sint casus, in quibus sine scripto sententia valet, & inter illos enumeratur consuetudo loci, vel fori *dist.* 11. *consuetudinis.* Episcopus etiam, si est iudex, potest per alium sententiam recitare, ad instar illustrium.

Item nota, quòd licet in actionibus criminalibus exequutio sententiæ non sit differenda, fallit tamen hoc in aliquibus casibus, præcipuè quatuor: sed pro hac materia capiuntur duo. Primò si lata est in muliere prægnante: differtur enim vsque ad tempus partus. *ff. de re iudic. in l. prægnantis.* Item cum quis est confessus crimen, & postea negat. Et intellige, si confessio prius non fuit reiterata, modo quo *suprà* tactum fuit *q.* 15.

Quando executio sententiæ sit differenda.

De tertio autem, quot scilicet modis sit ferenda, quia consequenter vsque in finem operis de his tractabimus, sunt tamen adhuc aliqua præmittenda, de modis quibus persona delata redditur suspecta, eò quòd variæ sententiæ super varias suspiciones sunt ferendæ.

QVÆSTIO XIX.

Quot modis capiatur suspicio pro sententia ferenda.

SVspecti de hæresi, vel alio crimine, quot modis & quibus dicendi sint, & an in tali casu pro tali crimine, ex illis iudicandi & sententiandi sint vbi quæritur: Respondendum est & per antiqua & noua iura. Nam *gl. super cap. nos in quenquam, in præcedenti quæstione allegato*, dicit quòd quatuor sunt modi conuincendi reum, aut scilicet iure, vt instrumentis & testibus, aut facti euidentia: Extrà *de cohab. cler. c. tua*, aut iuris interpretatione, vt sæpius citatum esse reum. 3. *quæst.* 9. decreuimus, aut violenta suspicione 32. *q.* 1. dixit.

Quatuor modi conuincendi reum.

Notant etiã Canonistæ, quod triplex est suspicio. Prima temeraria, de qua canon. Nullũ iudicetis suspicionis arbitrio 2. *q.* 1. Secunda probabilis, & hæc purgationem inducit, non autem prima,

Triplex suspicio.

vt

vt 2.*q*.4.*presbyter*. Tertia est violenta, quæ condemnationem inducit. Et de hac intelligitur dictum. Hieron. quòd vxor dimitti potest propter fornicationem, aut fornicationis suspicionem 23.*q*.1.dixit.

Duplex suspicio violenta. Suspicio Iuris & de iure.

Nota insuper quòd secunda, quæ est probabilis, admittitur ad semiplenam probationem, vt extra de præsumpt. in multis. Vnde coadiuuat ad probationem, si adsint alia adminicula: vnde non solùm admittitur ad purgationem inducendam, sed etiam ad arbitrationem. De violenta etiam quæ ad condemnationem sufficit, nota quòd est duplex, dum quædam iuris & de iure: Vt cùm ius fingit & statuit aliquid super facto, & contra hanc non admittitur probatio extra: de sponsa, nec qui fidem. Vbi dicitur, quòd si quis dederit fidem mulieri de contrahendo matrimonio cum ea, & postea copula sequitur matrimonium esse præsumitur, & probatio in contrarium non admittitur. Quædam est iuris, sed non de iure, vt vbi ius præsumit, sed non statuit aliquid, vt si vir diu mulieri cohibitauit, præsumitur ab eo cognita. 27. *quæst*.1. dixit: Et contra hanc admittitur probatio.

De triplici suspicione hæreseos.

Applicando ad propositum nostrum super hæresim maleficarum & super noua iura, dicimus, quòd in iure triplex suspicio seu crimen hæreseos habetur: prima est modica, secunda magna, tertia maxima.

Prima quæ est modica, in iure vocatur suspicio leuis. Ita habetur *capit. Accusatus, de hæret. lib.6.in princip.* vbi dicitur: Si autem leuis & modica suspicio illa fuit, & relabatur, quanquam ex hoc sit grauiter puniendus, non tamen debet pœna in hæresim relapsorum puniri. Et hæc suspicio ideo dicitur modica siue leuis, tum quia modica & leui defensione tollitur, tum quia ex modicis & leuibus oritur coniecturis. Vnde dicitur modica à modicis indiciis, & dicitur leuis à leuibus coniecturis.

Exempla leuis suspicionis de malefica.

Vtpote in simplici hæresi circa fidem, si aliqui reperiantur occulta conuenticula celebrantes, vel vita, vel moribus à communi conuersatione fidelium deuiantes, vt patet c. excommunicamus primo extra, de hæresi. circa maleficarum hæresim. Simili modo vbi conuenticula in angariis, aut sacratioribus anni temporibus, in campis, aut syluis, siue de die, siue de nocte conuenirent, aut aliquæ seorsim reperirentur, aut non frequentare diuina temporibus consuetis, & modis consuetis, aut cum suspectis maleficis familiaritates secretas contrahere. Tales enim leuiter ad minus de hæresi habentur suspecti, eò quòd talia frequenter facere huiusmodi hæretici comprobantur. De qua etiam leui suspicione habetur *C.de hær.lib.2. in fine*, vbi dicitur, Hæreticorum vocabulo continentur, & latis aduersus eos sententiis debent succumbere, qui vel leui argumento à iudicio Catholicæ Religionis & tramite detecti fuerint deuiare.

Et huic sententiæ concordat Hostiensis *in summa, titulo. de præsumptione*, §.*finali*. vbi dicit, Notandum, quòd quamuis hæretici leui argumento detegantur, scilicet, ad hoc quòd suspecti habeantur, tamen non debent vt hæretici haberi: & probatur per præcedentia.

De vehementi suspicione hæreseos vel maleficij.

Secunda suspicio quæ est magna, in iure vocatur vehemens, siue fortis, de qua iterum in allegato capitulo, Accusatus, in principio etiam sic habetur. Accusatus de hæresi vel suspectus, contra quem de hoc crimine magna & vehemens suspicio orta erat, &c. Ibi enim hæc coniunctio. Et non tenetur copulatiuè, sed expositiuè, vt notat Ioannes Andreas ibidem. Vehemens

mens autem idem est quod fortis, vt dicit Archidiaconus super allegatum canonem, accusatus. Et verbo vehemens, vt dicit Papias & Hugitio, quòd vehemens idem est quòd fortis siue grandis. Allegat etiam Gregorium, primo moralium. Ventus vehemens irruit: Vnde dicimus aliquem vehementem habere casum, cùm habet fortem. Hæc ibi.

Ergo suspicio magna dicitur vehemens, siue fortis: & sic nominatur, quia non nisi vehementibus & fortibus defensionibus repellitur, & etiam quia ex magnis & vehementibus ac fortibus oritur coniecturis, argumentis & indiciis. Vt pote in simplici hæresi, si aliqui comperiantur, qui eos sciunt hæreticos fore occultant, fauorem impendunt, associant, visitant, munera offerunt, recipiunt, defendunt & similia exercentes. Tales namque de hæresi vehementer suspecti sunt: Et similiter cognoscuntur circa hæresim maleficarum, eò quòd suspicio oritur, quòd participent cum eis in crimine.

Et præcipuè notantur hîc mulieres aut viri, qui ad amorem vel odium inordinatum, licèt non ad alias læsiones hominum tendant, aut iumentorum, solent maleficiare. Similia enim, vt præmissum est, in quacumque hæresi exercentes, vehementer sunt suspecti. Vt patet *præalleg. ca. accusatus. §. illo verò*, & per notata *ibidem* per Archidiaconum. Cùm non sit dubium eos talia facere in fauorem hæreticæ prauitatis.

Tertia suspicio est maxima, & in iure vocatur violenta. *ca. cum contumacia, &c. cùm accusatus lib. 6. de hæresi.* & per notata per Archidiaconum & Ioan. And. *super cap. accusatus, & verbo vehemens*: vbi dicunt: dicit vehemens non violenta, *suprà de præsumpt. c. literas.* De hac suspicione loquitur Canon *distinct. 34.* quorundam: & hæc

De violẽta & maxima suspicione hæreseos.

præsumptio seu suspicio dicitur violenta, tum quia violenter cogit & arctat iudicem ad credendum, nec tergiuersatione refellitur qualicunque. Tum quia ex violentibus, conuincentibus atque coërcentibus oritur coniecturis.

Exempli gratia, in simplici hæresi, si aliqui reperiantur qui hæreticos adorauerunt, id est, reuerentiam suo amore exhibuerint, consolationem vel communionem ab eis acceperunt, vel similia quæ ad ritum eorum pertinent, perpetrauerint: Tales namque violenta suspicione de hæresi & hæreticorum credentia sunt conuicti, per *caput. filij*, & *per caput. accusatus, de hæresi, lib. 6.* & per notata per Archidiaconum, *super caput. quicunque hæreticos, & verbo credentes, eod. lib. 6.* cum non sit dubium eos talia facere in credentiam hæreticæ prauitatis.

Exempla præsumptionis violentæ.

Super hæresim verò maleficarum à simili, qui perpetrant ea, quæ ad ritum maleficarum pertinent. Et talia cùm sint varia, videlicet aliquando per verba solùm contumeliosa, dicendo: Tu senties in breui quæ tibi euenient, vel similia in effectu: & per tactum, solùm tangendo hominem, aut bestiam manibus: aut per visum tantùm se manifestando nocturno vel diurno tempore cæteris dormientibus in cubilibus: Et hoc vbi homines aut iumenta nituntur maleficiare. Licet circa grandines varios alios obseruant modos, se aliis offerendo cæremoniis, circà flumen aliquod se agitando diuersimodè, vt in præcedentibus circa modos maleficia inferendi patuit. Tales vtique violenta suspicione super hæresim maleficarum, vbi reperiuntur, & fama laborat, sunt conuicti: Præsertim vbi effectus est subsecutus in maleficio siue statim, siue per successum temporis. Quia tunc euidens factum concurrit siue iudicium facti, vbi instrumenta

maleficij in aliquo loco reposita reperirentur: Licet successus temporis non ita aggrauaret ad euidentiā facti, manet tamen suspecta vehemēter, & à fortiori amplius circa simplicem hæresim.

Et si quæritur, nunquid diabolus absque visu, aut tactu mulierum maleficiare possit homines seu iumenta. Respondetur vtique, si Deus permittit. Sed quia maior Dei permissio vbi creatura Deo dicata, per fidei abnegationem, & aliis horrendis sceleribus concurrit, ideo & diabolus amplius talem modum maleficiandi creaturas affectat. Imò & dici potest, quòd diabolus etiamsi absque malefica posset, adhuc summè, per maleficam talia exercere affectat, variis respectibus, vt in præcedentibus patuit.

Diabolus libentius agit per creaturas, quàm solùm quò creatorem magis offendat.

Epilogando ad nostrum propositum super modos & præsumptiones iudicandi, dicendum, quòd super præfatam distinctionem, suspecti de hæresi maleficarum sunt in triplici genere, cùm quidam leuiter, quidam vehementer, & quidam violenter. Leuiter suspecti qui talia modica vel leuia peragunt, quod ex eis oritur modica vel leuis suspicio contra eos de tali hæresi. Et licet, vt dictum est, vbi quis sic inuenitur suspectus, non sit hæreticus habendus, tamen debet sibi indici canonica purgatio, vel iniungi tanquam pro leui abiuratio.

Et quidem quòd purgatio possit ipsi indici habetur *c. excommunicamus* 1. *in prin. Extrà de hær.* vbi dicitur. Qui autem inuenti fuerint sola suspicione notabiles suspicione probabili, hoc est, leui, & quæ leuiter apparet dicit Host. Sequitur, nisi iuxta considerationem suspicionis, qualitatémque personæ propriam innocentiam congrua purgatione monstrauerint, anathematis gladio feriantur, & vsque ad satisfactionem condignam ab omnibus euitentur. Ita quòd si per annum in excommunicatione perstiterint, & tunc velut hæretici condemnentur. Hæc ibi.

Etiam propter leuem suspicionem maleficij iniungitur purgatio vel abiuratio.

Et nota quòd indicta sibi purgatione canonica siue consentiat, siue non, siue deficiat, siue non, sit per omnia iudicandum sicut de diffamato de hæresi, cui est purgatio canonica indicenda.

Sed & hoc, quòd abiuratio possit tali indici tanquam leuiter suspecto de hæresi, patet *per c. accusatus, in prin.* vbi dicitur: Accusatus de hæresi vel suspectus contra quem de hoc crimine magis & vehemens suspicio orta erat, si hæresim in iudicio abiurauit, & postea committit in ipsam, censeri debet quadam iuris fictione relapsus, licet ante abiurationem suam, hæreseos crimen probatum non fuerit contra ipsum. Si autem modica & leuis fuit suspicio, illa quanquam ex hoc si grauiter puniendus, tamen non debet in hæresim relapsorum pœna puniri. Hæc ibi.

Quidam autem, cum sint suspecti vehemēter, & sunt illi qui talia vehementia & fortia peragunt, quòd ex eis oritur vehemens & magna suspicio: & tales, licet non sint hæretici, nec vt hęretici condemnandi, eo quòd expressè habetur extra *de præsump. c. literis. §. quo circa.* Nullus pro suspicione vehementi est de tanto crimine condemnandus. Nam ibi ita dicitur.

De vehementer suspectis.

Quocirca mandamus, quatenus cùm propter solam suspicionem, quamuis vehementem, nolumus illum de tam graui crimine condemnari, tamen de tali sic vehementer suspecto debet sibi mandari quòd abiuret generaliter omnem hæresim & specialiter in quam incidit, tanquam vehementer suspectus per allegatum *cap. accusatus, in principio.* vt est dictum, & per *c. inter sollicitudines, extrà de pur. cap. & per c. litera, extrà de præsumptione.*

Quòd si postmodum relabatur vel in pristinam, vel in aliam, vel in eos quos scit maleficos, aut hæreticos associet,

De relapsis hæreticis & maleficis.

ciet, visitet, vel deducat, vel consulet munera donando vel mittat, seu fauorem eis impendat, relapsorum pœnam non euadet: per allegatum *c. accusatus.* Vbi dicitur sic. Eum verò, qui in vna hæreseos specie vel secta commisit, aut in vno articulo fidei seu sacramēto Ecclesiæ errauit, & postmodum hæresim simpliciter vel generaliter abiurauit. Si ex tunc in aliam speciem hæreseos, siue sectam ac alio articulo, seu sacramento committit, volumus vt relapsum in hæresim iudicari. Ille ergo de cuius relapsu in hæresim ante abiurationem constiterit, vel nunc constat, si post illam abiurationem receptet hæreticos, deducat, visitet, siue associet, ac dona vel munera eis donet, vel mittat, seu fauorem eis impendat, & *infrà,* &c. meritò debet iudicari relapsus: cùm illum ex approbato à se prius errore non sit dubium illud fecisse. Hac ibi.

Tres casus quibus abiurātes plectuntur pœna relapsorum.

Ex quibus verbis apparet, quòd in tribus casibus in genere suspectus de hæresi vehementer, postquā abiurauit, pœna plectitur relapsorum. Primus est, quando relabitur in eandem & pristinam hæresim, de qua suspectus fuerat vehementer. Secundus, quando hæresim simpliciter vel generaliter abiurauit, & relabitur tamen in aliā hæresim: esto quòd de ea antea nunquam suspectus habitus fuerit, nec delatus. Tertius, quando hæreticus receptat, & eos deducit, & fauorem impendit. Et hic casus cōplectitur multos casus, & habet multos sinus, vt patet *in allegato* §. *cum verò, in c. accusatus,* frequētius repetito.

An renuēs abiuratio-nem statim seculari Iudici sit ad pœnam tradendus.

Sed quæritur, quid agēdū, si talis vehementer suspectus ad mandatum sui iudicis non consenserit continuè abiurare, an tradendus sit seculari arbitrio potestatis animaduersione debita puniendus, *per caput. ad tollendam.* §. *in præsenti verò.* respōdetur nequaquā, quia *c. illud* & §. *eius,* expresſè loquitur non de suspectis, sed de manifestè deprehēsis in hæresi, &c. Et rigorosis cōtra deprehensos manifestè, quàm contra suspectos tantūmodo est agendum.

Et si quæritur, qualiter ergo sit procedendum contra talem. Respondetur, quòd procedet contra eum per *cap. excommunica.* 1. *& per* §. *qui verò sola suspicione,* &c. superius inserto, & excommunicabitur: In qua excommunicatione, si per annum steterit, est vt hæreticus condemnandus, per *alleg. cap.*

Quidam autem suspecti sunt violenter, & sunt illi, quia talia violenta peragunt, quòd ex illis oritur violenta suspicio contra eos, talis est hæreticus habendus, & sicut de deprehenso in hæresi est de eo per omnia iudicādum: *per c. excōmunicamus,* 1. *extra de hæresi.* §. *qui verò, & per c. cum contumacia, & per c. vt officium, lib. 6.* Nam vel fatentur crimē, vel non si sic, & volunt redire: & hæresim abiurare ad pœnitentiā recipiēdi sunt: *per c. ad abolendam, & per c. excommunic.* 2. §. *si.* Quòd si non consenserint abiurare, tradendi sunt curiæ seculari, animaduersione debita puniendi, *per c. ad abolendam* §. 1. *allegatum.*

Summus hæreticus & maleficus qui cēsendus.

Si autem non fatetur crimen, postquam est conuictus, nec consentit abiurare, est vt hæreticus impœnitens condemnandus, per *c. ad abolendam.* Violenta enim suspicio ad condemnandum sufficit, & probationem in contrarium non admittit. Vt habetur *extrà de præsum. c. literis. & c. afferre.* Et cùm hæc discussio locum habet in simplici hæresi, absque euidentia aut indicio facti. Sicut in sexto modo sententiandi patebit: vbi quis vt hæreticus condemnatur, etiamsi non sit hæreticus in re: Quanto magis circa hæresim maleficarum, vbi semper concurrit aut euidens factum in pueris, hominibus aut iumentis maleficiatis, aut indicium facti, puta per instrumenta reperta.

Et licet in simplici hæresi pœnitētes, & abiurātes, vel pœnitentiā & ad per-

petuos carceres recipiantur, vt tactum est, in hac tamen hæresi, licet Ecclesiasticus Iudex recipiat vt sic ad pœnitentiam, ciuilis tamen propter malefacta circa damna temporalia, vltimo supplicio punire potest, nec Ecclesiasticus ipsum impediat, qui licet non eum tradat ad puniendum, tamen relinquere potest.

QVÆSTIO XX.

Super primum modum sententiandi:

Repetitio omnis generis maleficorum.

QVia ergo delata persona, vel reperitur immunis: & absoluenda totaliter, vel reperitur solùm diffamata de hæresi generaliter, vel reperitur vltra infamiam quæstionibus & tormentis exponenda aliqualiter, vel reperitur suspecta de hæresi leuiter, vel reperitur suspecta de hæresi violenter, vel reperitur diffamata de hæresi & suspecta insimul, & communiter, vel reperitur confessa hæresim, & pœnitens, & non relapsa veraciter, vel reperitur confessa hæresim, & pœnitens, sed relapsa probabiliter, vel reperitur confessa hæresim & impœnitens, sed non relapsa realiter, vel reperitur confessa hæresim & impœnitens, atque relapsa certitudinaliter, vel reperitur confessa: sed conuicta de hæresi legitimis testibus, & alias iudicialiter, vel reperitur conuicta de hæresi, sed fugitiua vel absens contumaciter, vel reperitur maleficia non inferendo, sed tollendo per remedia illicita & incongruenter, vel reperitur vt maleficus sagittarius & armorum incantator interimendo lethaliter, vel reperitur vt malefica obstetrix, infantes Dæmonibus execrando hostiliter, vel reperitur remedio appellationis se tuendo friuolè & fraudulenter. Et si quidem reperitur immunis totaliter erit per sequentem modum sententiandum finaliter.

Vbi notandum, quòd persona delata, tunc reperitur immunis totaliter, quando processus, meritis diligenter cum bono consilio peritorum discussis, non conuincitur, nec confessione propria: nec facti euidentia, nec testium productione legitima: quia videlicet discrepant in principali: nec etiam aliàs illa persona fuit suspecta aut diffamata publicè de antedicto crimine. Quia secus, si de aliquo alio crimine esset diffamata. Nec etiam sunt indicia facti contra talem personam, circá tale talis practica, seruatur, quia absoluenda est per Episcopum aut Iudicem per sententiam tenoris sequentis.

Forma sententiæ absolutoriæ & diffinitiuæ.

NOs N. miseratione Diuina Episcopus talis ciuitatis, aut Iudex talis, &c. Attendentes, quòd tu talis de tali loco, & talis Diœceseos fuisti nobis delatus, vel delata, de tali hæretica prauitate, scilicet maleficarum, attendentes etiam illa esse talia, quòd non valebamus, nec debuimus conniuentibus oculis pertransire, descendimus ad inquirendum, si prædicta fulcirentur aliqua veritate, testes recipiendo, te examinando & alia faciendo quæ decebant secundùm canonicas sanctiones. Quapropter visis & diligenter examinatis omnibus actis & actitatis in hac causa, habitóque consilio peritorum in iure ac etiam in Theologica facultate illóque sæpius repetito sedentes pro tribunali more iudicis iudicantis ac habentes præ oculis solum Deum, & negotij veritatem, sacrosanctis Euangeliis positis coram nobis, vt de vultu Dei iudicium nostrum prodeat, & oculi nostri videant æquitatem ad nostram diffinitiuam sententiam procedimus in hunc modum, Christi nomine inuocato. Quia per ea quæ vidimus & audiuimus & producta & oblata, acta & actitata sunt coram nobis in præsenti causa, non inuenimus

mus aliquid contra te legitimè probatū fore de iis de quibus delatus fueras coram nobis, pronunciamus, declaramus, & sententialiter diffinimus, contra te non esse actum legitimè coram nobis, propter quod possis & debeas vt hæreticus aut maleficus iudicari, nec suspectus haberi aliqualiter de hæretica prauitate. Quare à præsenti instantia, inquisitione, & iudicio, totaliter te relaxamus. Data fuit hæc sententia, &c.

Caueatur, vt non ponatur in sententia quacunque, quòd delatus sit insons, vel immunis, sed quòd non fuit probatum legitimè contra eum, quia si postmodum temporis processu iterum deferatur, & legitimè probetur, potest non obstante prædicta absolutoria sententia condemnari.

Nota etiam quòd eisdem modis absoluendus est quis, quando est delatus de receptione, defensione, seu alia fautoria hæreticæ prauitatis, vbi nihil probatur legitimè contra eum, Secularis Iudex commissione Episcopi modo suo iudicabit.

QVÆSTIO XXI.

Super secundum modum sententiandi delatam, & tantummodò diffamatam.

Quomodo sententia concipiēda super magam quæ sola fama laborat.

SEcundus modus sententiandi est, quando delatus vel delata, processus, meritis diligenter discussis, cum bono consilio peritorum, reperitur tantummodò de tali hæresi diffamatus, in aliqua villa, ciuitate, vel prouincia. Et hoc est, quando delatus talis non conuincitur, nec propria confessione, nec facti euidentia, nec testium productione legitima: nec sunt quæcunque indicia alia probata contra eum, nisi præcisè sola infamia: ita quòd in speciali nullum probatur maleficium perpetratum, quòd quidem probare potest super vehementem aut violentam suspicionem, quando verba comminatoria super læsionem inferendam, protulisset, dicendo in effectu, vel in sententia: In breui tu senties quæ tibi euenient: & post effectus aliquis fuisset subsequutus in læsione corporum, aut iumentorum.

Circa istum igitur contra quem nihil probatur, nisi præcisè infamia, talis practica est seruanda. In tali enim casu, quia sententia non potest pro delato ferri, absoluendo eundem, sicut in primo modo tactum est: sed contra indicendo ipsi canonicam purgationem: Ideò Episcopus, seu eius officialis aut Iudex, aduertant primò, quòd in causa hæreseos non refert, an aliquis sit tantummodo apud bonas & graues personas: Imo attenditur hîc, quòd etiam apud quoscunque viles & simplices sit diffamatus.

Et ratio est, quia à quibus quis potest accusari in crimine hæreseos, apud illos etiam potest quis infamari. Sed quilibet hæreticus potest à quibuscunque personis accusari, cùm tantummodo inimici capitales, vt suprà patuit, excipiuntur. Ergo apud illos potest infamari.

Feret ergo Episcopus, seu Iudex super canonicam purgationem sententiam per hunc modum, vel consimilem.

Sententia definitiua.

NOs N. miseratione Diuina, Episcopus talis ciuitatis, aut Iudex talis dominij, considerantes quòd meritis processus facti per nos contra te talem, talis Diœceseos nobis delatum de tali hæretica prauitate, diligenter discussis, &c. Non inuenimus te confessum, nec etiam conuictum de prædicta labe, nec aliàs suspectum ad minus leuiter, nisi quod te reperimus legitimè & veraciter, in tali villa, aut ciuitate, vel Diœcesi, & apud bonos,

& malos publicè diffamatum. Quapropter ad purgandum huiusmodi infamiam, & vt bonos odor in cœtu fidelium existat, tibi indicimus canonicam purgationem, vt est iuris, assignando tibi talem diem talis mensis, & talem horam diei, in qua compareas personaliter coram nobis, vt purges tuam infamiam tanta manu ordinis tui. Qui quidem compurgatores sint homines fide Catholici, ac vita probati, & qui conuersationem tuam ac vitam nouerunt, non tam moderno tempore, quàm transacto: Significantes, quòd si in purgatione defeceris, te habebimus pro conuicto provt volunt canonicæ sanctiones.

Compurgatores purgandi canonicè.

Hîc autem considerandum est, quòd quando aliquis reperitur de aliqua hæresi publicè diffamatus, & contra eum aliquid non probatur nisi infamia ipsa, sola indicitur illi Canonica purgatio, hoc est, quòd habeat aliquos viros, septem, decem, viginti vel triginta, secundum quod plus vel minus & in locis pluribus vel paucioribus magis vel minus insignibus, fuerit diffamatus, qui sunt suæ conditionis seu ordinis: Vt si diffamatus sit religiosus, & illi sint religiosi, si clericus secularis, & illi clerici seculares, siue milites, & illi milites qui purgant eum à crimine, de quo est diffamatus. Qui compurgatores dicuntur esse homines fide Catholici, & vita probati, qui & illius conuersationem & vitam non tam moderno tempore, quam antiquo nouerunt: Vt habetur *extrà. de purg. ca. inter sollicitudines.*

Quid vocetur purgatio canonica.

Si autem se purgare noluerit, excommunicetur, quam excommunicationem si per annum sustinuerit animo indurato, ex tunc vt hæreticus condemnatur, iuxta *ca. excommunicamus itaque. §. qui autem.*

Renuens purgari canonica purgatione, excommunicatur.

Si autem se purgare decreuerit, sed in purgatione defecit, hoc est, quòd purgatores tales & tantos, provt ei iniunctum fuit, qui eum purgent, non inuenerit, pro conuicto habetur, & sic vt hæreticus condemnatur. Vt habetur *extra. de hær. excommunicamus. 1. §. adiicimus. & ver. qui non se. & de purg. cap. cùm dilectus.*

Considerandum autem est hîc, quòd quando dicitur, quòd indicatur diffamato, quatenus purget se trina vel quarta manu ordinis sui, quòd ordo sumitur ibi in genere, & non in specie. Vnde si Episcopus purgandus est, non negatur, quin cùm Episcopis purgandis possint admitti Abbates, & religiosi presbyteri, & in aliis pari forma, de purgatione canonica. Quotiens purgabit autem se diffamatus per modum qui sequitur: Vt colligitur *extra. de purg. c. quotiens. §. porro. & c. accepimus.* Quoad secundum.

Quid significat manu ordinis sui se purgare.

Adueniente autem termino eidem diffamato ad se purgandum canonicè assignato, comparebit personaliter purgandus, cum suis coniuratoribus coram Episcopo inquisitore, in loco vbi noscitur infamatus: & illæ qui diffamatus est ponens manum super librum Euangeliorum ante eum positum dicet sic.

Coniuratores purgantes se.

Ego iuro super ista quatuor Euangelia sancta Dei quòd talem hæresim (exprimendo eam) de qua sum diffamatus, nunquam tenui, nec credidi, nec docui, nec teneo, nec credo.

Negabit scilicet illud cum iuramento, de quo est diffamatus, quicquid sit illud.

Iuramentum purgantis se canonicè.

Quo facto omnes Compurgatores ponent manum super librum prædictum Euangeliorum. Et quilibet dicet ita. Et ego iuro super ista sancta Dei Euangelia, quòd credo ipsum verum iurasse. Et tunc canonicè est purgatus.

Considerandum est etiam, quòd diffamatus de hæresi, ibi est purgandus, vbi noscitur diffamatus: Et si fuerit in multis locis infamatus imponatur

Diffamatus in pluribus locis etiam multis locis purgatur.

natur, illi, vt in omnibus illis fidem catholicam publicè profiteatur, & detestetur hæresim, de qua noscitur infamatus: de purga. cano. inter solicitudines.

Nec contemnat qui canonicè de hæresi se purgauit, nam si post purgationem incidit in hæresim iam purgatam, pro lapso habetur, & vt relapsus tradendus est curiæ seculari. Iuxta *caput. excommunicamus.* 1. §. *adjicimus*, & *versic. vel si est post purgationem*, & *cap. ad abolendam.* §. *illos quoque.* Secùs autem si in aliam hæresim incidit de qua se ante non purgauit. Iuxta *capitulum allegatum.*

Semel purgatus, si recidat, habetur pro lapso.

QVÆSTIO XXII.

Super tertium modum sententiandi diffamatam, & quæstionibus exponendam.

TErtius modus processum fidei finiendi, & terminandi est, quando delatus de hæresi, processus meritis diligenter consideratis, cum bono consilio peritorum reperitur varius, vel habens indicia contra se ad quæstiones, quod scilicet exponatur quæstionibus & tormentis: Vt si quæstionatus nihil concesserit, & propterea pro immuni & innocente habeatur. Et hoc est, quando delatus non est deprehensus, nec propria confessione, nec etiam facti euidentia, nec testium legitima productione, nec sunt indicia ad talem suspicionem, vt habeat hæresim abiurare. Est tamen in suis confessionibus varius: Vel aliàs sunt indicia sufficientia ad quæstiones & tormenta. Circa istum talis practica est seruanda.

In tali autem casu, quia sententia interlocutoria est contra delatum ferenda, & non pro eo; Ideò per inquisitorem coniunctim & non diuisim est ferenda: iuxta *c. multorum.* Inprimis si talis steterit in negatiuis firmiter, & nullatenus, licet inductus per probos viros, fateri voluerit veritatem, feretur sententia, quæ videtur sapere vim diffinitiuæ sententiæ, per modum tenoris sequentis.

Nos N. miseratione Diuina Episcopus talis ciuitatis, aut iudex in terris ditioni talis domini subiectis, attendentes meritis processus facti per nos contra te talem, talis loci, talis Diœceseos, & diligenter examinatis, quòd tu es varius in tuis confessionibus, & nihilominus sunt indicia multa, quæ sunt sufficientia ad te exponendum quæstionibus & tormentis. Eapropter, vt veritas ab ore tuo proprio habeatur, & vt deinceps aures Iudicum non offendas interloquendo, declaramus, indicamus, & sententiamus die præsenti, & hora tali, te supponendum quæstionibus & tormentis. Lata fuit hæc sententia.

Sententia super varium reum ad quæstioni subjiciēdum.

Si verò quæstionandus reperiatur varius & insimul sint indicia alia ad quæstiones sufficientia, ponetur vtrumque in sententia, vt in prædicta positum est. Si autem hæc duo non concurrant, sed vnum tantùm, vtpotè varietates, scilicet, ne aliis indiciis vel alia indicia, sine varietate ponetur in sententia, vt inuenitur. Sententia autem lata mox exequatur, vel exequi simuletur. Non sit tamen Iudex multùm voluntarius ad quæstionādum aliquem: Nam quæstiones & tormenta non inferuntur nisi in defectu aliarum probationum. Et ideo perquirat alias probationes: quòd si non inuenerit, & tenet probabiliter, quòd delatus est culpabilis sed metu negat veritatem bonis modis, & quandoque cautelosis interdum adhibitis, eius amicis inducentibus ad veritatem dicendam, faciat suam diligentiam, vt ab ore eius habeat veritatem, & negotium non festinet. Nam meditatio frequens & carceris calamitas, ac replicata informatio proborum

Executio simulāda.

Informatio discretorum virorum disponit ad veritatem dicēdam.

proborum virorum deponunt ad veritatem eruendam.

Quòd si delato conuenienter expectato, & tempore congruenter prorogato, ac delato multipliciter informato, credant fide bona Episcopus & iudex omnibus consideratis, ipsum delatum negare veritatem, quæstionent eum moderatè, sine tamen effusione sanguinis, scientes quod quæstiones sint fallaces & inefficaces. Nam aliqui sunt ita molles corde, & vecordes, quòd ad leuem torturam omnia concederent quæcunque falsa. Aliqui autem sunt ita pertinaces quod quantumcunque vexarentur, ab eis veritas non haberetur. Aliqui sunt, qui fuerunt aliàs quæstionati, & istorum aliqui melius sustinent quæstiones, quia brachia statim trahuntur & flectuntur, aliqui autem remanent debiliores, & sic minus sustinent quæstiones, aliqui etiam sunt maleficiati, & in quæstionibus maleficiis vtuntur, qui ante morerentur, quàm aliquid faterentur: efficiuntur enim quasi insensibiles. Quare in quæstionibus cum maxima prudentia est agendum, & ad conditionem quæstionandi quam plurimum attendendum.

Continuatio & iteratio tormentorum multum differunt.

Cùm autem lata fuerit, mox ministri se disponant ad quæstionandum delatum. Et cùm disponunt se, Episcopus aut iudex, & per se, & per alios bonos viros fidei zelatores inducant quæstionandum ad fatendum liberè, etiam compromittendo, ad conseruationem vitæ, si opus sit, vt suprà tactum est.

Quòd si nec sic poterit ad terrorem, vel etiam ad veritatem fatendam induci, poterit secundum diem vel tertium assignare, ad continuandum tormenta, non ad iterandum. Quia iterari non debent, nisi nouis superuenientibus indiciis contra eum, & tunc possunt. Sed continuari non prohibetur.

Dicitur ergo sic. Et nos N. & Episcopus & N. Iudex (si adsit) præfati assignamus tibi tali, diem talem, ad quæstiones continuandum, vt à tuo ore proprio veritas eruatur, & totum ponatur in processu, & infra tempus eidem assignatum, & per se & per alios probos viros, inducent eum ad fatendum veritatem.

Experientia & varietas negotiorum docet iudices.

Quòd si fateri noluerit, die assignata poterunt quæstiones continuari: Et sic quæstionetur eisdem vel aliis grauioribus tormentis, fortius, vel leuius, secundum maiorem culparum grauitatem. Et poterunt Iudices multas cautelas licitas adhibere, & in verbis & in factis, vt veritas habeatur, quas magis docet experientia atque vsus, & negociorum varietas, quàm ars alicuius, seu aliqua doctrina.

Maleficissimus maleficus vt puniẽdus.

Vbi autem decenter quæstionatus, & tormentis expositus, noluerit detegere veritatem, amplius non vexetur, sed liberè abire dimittatur: Si autem perstiterit in ipsa confessione, & prodiderit veritatem, culpam propriam cognoscendo, & ab Ecclesia veniam postulando, tanquam deprehensus in hæresi, propria confessione, sed pœnitens: iuxta *c. ad abolendam.* §. *præsenti:* abiuret, & sententialiter vt deprehensus publicè condemnetur, per modum, quo condemnantur in hæresi, deprehensi propria confessione: Vt dicetur infrà in octauo modo expediendi huiusmodi deprehensos, videatur ibi.

Vbi verò veritatem proderit, & non pœnituerit, sed in hæresi pertinaciter perstiterit, & relapsus non fuerit, condemnabitur, iuxta *cap. ad abolendam.* §. *præsenti.* & expectatus competenter informatus decenter tradetur brachio seculari, vltimo supplicio feriendus, vt vt dicitur *infrà in* 10. *modo.* Si autem relapsus fuerit, condemnabitur per modum, quo dicetur *infrà in decimo modo processum aliquem terminandi.* Videatur ibi.

Hîc

Hîc autem est diligentius attendendum, quòd ille qui quæstionandus est, ante quæstiones, interdum contra se nihil confitetur, nec aliquid probatur propter quod possit nec debeat hæresim abiurare, nec propter hæresim condemnari, & de talibus agitur hîc, & dictum est statim. Interdum autem ipse delatus est in hæresi deprehensus, vel aliàs sunt alia contra eum prolata indicia, propter quæ debet abiurare, vt leuiter vel vehementer de hæresi suspectus, propter quæ non est quæstionandus. Sed si vltra hoc negat aliqua quæ non probantur, sed sunt indicia sufficientia ad quæstiones, & cùm pro talibus quæstionantur, sed nihil propter quæstiones confiteantur, nihilominus iste non est absoluendus, iuxta primum modum: sed secundùm probata contra eum procedatur, & abiurabit vel vt suspectus, vel vt deprehensus, si vir: prout processus merita exigent & requirent. Si verò propter quæstiones confiteatur illa, vel eorum aliqua, propter quæ quæstionatur, tunc abiurabit hæc, & illa, & pro istis & illis sententia contra eum est ferenda.

QVÆSTIO XXIII.

Super quartum modum sententiandi delatum & suspectum leuiter.

QVartus modus processum fidei sententiandi & terminandi, est quando delatus de hæresi, processus meritis diligenter discussis, cum bono consilio in Iure peritorum, reperitur tantum suspectus de hæresi leuiter. Et hoc est, quando delatus de hæresi non comprehenditur, nec confessione propria, nec facti euidentia, nec testium productione legitima, nec alia sunt indicia fortia, seu vehementia de illa hæresi contra eum: sed tantummodò modica & leuia, & talia esse per consilium iudicata, propter quæ vt suspectus leuiter de hæresi, potest & debet, vt talem illam hæresim, de qua delatus extitit, abiurare, & talis si relabatur pœna relapsi non debet puniri, licet grauius tunc fuerit puniendus, quàm si non ante abiurasset, iuxta *cap. accusatus in prin. de hær. lib.6.* Circa istum talis practica est seruanda. Talis enim si habetur respectus publicè, abiurabit publicè in Ecclesia, per modum qui sequitur in sententia.

EGo talis Diœcesis, talis habitator ciuitatis, vel loci talis in iudicio constitutus, coram vobis domino Episcopo talis ciuitatis, sacro-sanctis Euangeliis positis coram me, & propriis manibus eis per me tactis iuro me credere corde, & profiteor ore, illam sanctam fidem Catholicam & Apostolicam, quam sacrosancta Romana Ecclesia credit, confitetur, prædicat & obseruat. Item iuro me credere corde, & profiteor ore, quòd Dominus Iesus Christus cum omnibus sanctis detestetur hæresim pessimam maleficarum: Et quod omnes illam assequentes, seu illi adhærentes æternis ignibus cruciabuntur cum diabolo & angelis eius æternaliter, nisi resipiscant, & Ecclesiæ sanctæ per pœnitentiam reconciliati fuerint. Et consequenter abiuro, abnego, & reuoco illam hæresim, de qua habetis me suspectum, vos Domini, Episcopus & officialis: videlicet quòd familiaritatem cum maleficis habui, eorum errorem ignoranter defendi, odio habui inquisitores, & illorum persecutores: seu etiam quòd eorum crimina non detexi. Item iuro, quòd nunquam prædictam hæresim credidi, neque credo, nec illi adhæsi, nec adhæreo, nec vnquam credam, neque hærebo, nec illam docui, nec docere intendo. Quod si aliquid prædictorum fecerim in futurum, (quod Deus auertat) pœnis iuris taliter

Modus abiurandi in Ecclesia ob leuem suspicionem hæreseos.

abiuratis, prompto animo me submitto: paratus subire omnem pœnitentiam, quam pro iis quæ feci, & dixi, meritò me habetis suspectum, volueritis mihi iniungere, illam iuro pro viribus adimplere, & nullatenus contrauenire, sicut me Deus adiuuet, & hæc Euangelia sacrosancta.

Adhortatio Episcopi malefico post abiurationem facienda.

Prædicta autem abiuratio fiat in vulgari, vt ab omnibus intelligatur. Qua facta, Iudex si adest aut officialis, potest illi dicere publicè in vulgari talia verba, vel similia effectu, Fili vel filia, tu suspicionem quam de te habebamus, vt non immeritò abiurasti, & purgasti per abiurationem plenariam, de cætero caueas tibi, quòd non incidas in hanc hæresim abiuratam. Nam licet si pœniteres non traderis brachio seculari, quia abiurasti tanquam suspectus leuiter, & non vehementer, tamen tunc multò fortius punieris, quàm si non abiurasses, & à modo pro modico, haberis suspectus vehementer, & vbi vt talis abiurares, & prolaberis, pœna relapsi debita punieris, & absque misericordia traderis curiæ seculari vltimo supplicio feriendus. Si autem abiurat secretè in camera Episcopi, vel camera Iudicis, quando scilicet non est factum publicum modo consimili abiurabit. Quibus peractis, feretur sententia in hunc modum.

Nos miseratione Diuina, Episcopus talis ciuitatis, aut Iudex si adest, in terris talis domini ditioni subiectis, attendentes quòd visis & diligenter consideratis processus meritis per nos facti, contra te talem delatum nobis de hæretica prauitate, reperimus te talia & talia commisisse. Dicantur illa quæ te reddunt suspectum leniter de hæresi, & propter quæ te talem meritò habentes, te fecimus vt leuiter suspectum de prædicta, labe, eandem hæresim abiurare. Verùm ne prædicta parte commissa remaneant impunita: & vt efficiaris cautior in futurum de multorum & magnorum consilio, in Iure peritorum, ac etiam religiosorum, in & super his habito maturo pariter & digesto, habentes præ oculis solum Deum, ac irrefragabilem sanctæ fidei catholicæ veritatem, sacrosanctis Euangeliis positis coram nobis, vt de vultu Dei iudicium nostrum prodeat, & oculi nostri videant æquitatem, sedentésque pro tribunali, more iudicum iudicantium, te talem hîc in nostra præsentia personaliter constitutum per modum, qui sequitur, condemnamus, sententiamus, seu potius pœnitentiamus: scilicet ne de cætero vnquam scienter teneas, associes, verbis defendas, legas, si habeas talem, & ne deinceps, &c. Ponatur illa quæ commisit, propter quæ suspectus fuit habitus de prædicta hæretica prauitate. Lata fuit hæc sententia seu pœnitentia, &c. caueátque Notarius, quòd in processu ponat, quòd talis abiuratio est facta tanquam per suspectum habitum de hæresi leuiter, & non vehementer, aliàs periculum magnum esse posset.

QVÆSTIO XXV.

Super quintum modum sententiandi suspectam vehementer.

QVintus modus processum fidei finiendi & terminandi, est quando delata de hæresi, processus, meritis diligenter discussis, cum bono consilio in iure peritorum reperitur suspecta de hæresi vehementer. Et hoc est, quando delata de hæretica prauitate non reperitur legitimè deprehensa, nec confessione propria, nec facti euidentia, nec testium productione legitima, sed sunt magna & grauia probata indicia contra eam, & talia per consilium indicata, quæ illam reddunt suspectam vehe

vehementer de prædicta hæretica prauitate.

Circa istam talis practica est seruanda. Talis namque debet, vt suspecta vehementer de tali hæresi, abiurare illam hæreticam prauitatem: ita quòd si postmodum relabatur, pœna relapsis debita puniatur, hoc est, quòd tradatur brachio seculari, vltimo supplicio ferienda, iuxta *c. accusatus in pri. de hæresi. lib. 6.* Et abiurabit publicè vel secretè, secundum quod suspecta est habita publicè vel secretè, & apud plures, vel pauciores, & graues vel leues, vt dictum est statim de illo qui est suspectus leuiter de hæresi, & habet vt talem hæresim abiurare.

Modus disponendi abiurationem publicam.

Modus autem disponendi ad abiurationem talis est. Adueniente namque die dominica ad abiuratione faciẽdam, & ad audiendã sententiam, seu pœnitẽtiam abiurando imponendã, prædicator sermonem faciet generalẽ. Quo facto legantur publicè per notarium vel clericum, ea de quibus ipse abiurandus est conuictus, & alia ex quibus habitus est suspectus de hæresi vehementer.

Post dicetur illi per Iudicem vel officialem: Ecce quòd ex illis recitatis, tu es nobis suspectus de tali hæresi vehementer, quare oportet, quòd tu purges te & abiures hæresim supra dictam. Et tunc ponetur coram abiurando liber Euangeliorũ: & ipse ponet manũ super illum, & si scit legere competenter, tradetur ipsi sequens abiuratio in scriptis, & leget coram omni populo.

Si autem nesciat legere competenter, notarius legat ea spatiosè, & abiurandus respondebit alia, & intelligibili voce per hunc modum. Nam notarius, vel clericus dicet sic. Ego talis de tali loco. Et respondebit per eadem verba, & ille qui in iudicio constitutus est, attamen in vulgari semper. Et si quousque abiuratio sit finita: Et abiurabit per formam tenoris sequentis.

Ego talis de tali loco, talis Diœcesis, in iudicio personaliter constitutus coram vobis, reuerendis dominis, Episcopo talis ciuitatis & iudice in terris ditioni talis domini subiectis, sacro-sanctis Euangeliis positis coram me, propriis manibus per me tactis, Iuro me credere corde, & profiteor ore illam sanctam fidem Catholicam & Apostolicam, quam sacro-sancta Romana Ecclesia docet, profitetur, prædicat & tenet. Item iuro me credere corde, & profiteor ore, quòd, &c. Explicetur articulus catholicus contrarius illi hæresi, de qua vehementer est suspectus.

Et verbi gratia, si est de hæresi maleficarum, dicetur sic: Iuro me credere, quòd non solùm simplices hæretici, aut schismatici æternis ignibus cruciabuntur, verùm super omnes hæresi maleficarum infecti, Dæmoniis fidem quam in sacro fonte baptismatis perceperunt, abnegantes, & spurcitiis diabolicis pro implendis eorum prauis desideriis insistunt, hominibus, iumentis, terræ frugibus, plurima nocumenta inferentes. Et consequenter, abiuro, abnego, & reuoco illam hæresim, seu potius infidelitatem, quæ falsè & mendaciter asserit, non aliquam maleficam in terris, & quòd nemo credere debeat, illas posse nocumenta inferre auxilio dæmonum cùm talis infidelitas expressè militet, vt iam cognosco, aduersus determinationem sanctæ matris Ecclesiæ omnium catholicorum Doctorum, imò & aduersus leges imperiales, quæ huiusmodi comburendas decreuerunt.

Hæresis est maxima, opera maleficarum non credere.

Item iuro, quòd nunquam prædictæ hæresi credidi, supple pertinaciter, neque credam, nec adhæreo de præsenti, nec adhærere intendo, nec docui, nec docere intendo, nec docebo. Item iuro & promitto, quòd talia & talia exprimantur, propter quæ habetis me suspectum de huiusmodi hæresi vehe-

 menter,

menter,nunquam faciam, nec operam, vt fiant,dabo. Quòd si aliquid de prædictis fecero in futurum (quod Deus auertat) pœnis de iure relapsis debitis, prompto animo me submitto, paratus subire omnem pœnitentiam quam pro his, quæ feci & dixi, propter quæ habetis me suspectũ de dicta hæresi vehementer,decreueritis mihi iniungere. Et illam iuro, & promitto pro viribus adimplere,& nullatenus contraire, sic me Deus adiuuet,& hæc Euangelia sacrosancta.

Abiuratio quomodo secretè facienda.

Prædicta autem abiuratio fiat in vulgari,vt ab omnibus capiatur,nisi fieret solummodo coram personis Ecclesiasticis, qui linguam latinam intelligerent competenter. Si autem abiurauerit secrete, scilicet in Palatio Episcopi,vel camera Episcopi : quando scilicet factum non est publicum, modo consimili abiurabit. Facta autem prædicta abiuratione, iudex auisabit eum vt *suprà* quòd non incidat relabendo in pœnam relapsorum. Si cautus notarius, quòd ponat in actis,quomodo talis abiuratio facta est per talem, vt per suspectum de hæresi vehementer, ad hoc, vt si relaberetur, qualiter puniretur quis pœna relapsis debita.

Alia forma sententiæ pœnitentiariæ.

Quibus peractis fertur sententia,seu pœnitentia in hunc modum. Nos, N. Episcopus talis ciuitatis,& frater,si adsit N. Inquisitor hæreticæ prauitatis, in terris talis Domini ditioni subiectis, à sancta Sede Apostolica specialiter delegatus : attendentes, quòd tu talis de tali loco,& talis Diœceseos, talia & talia commisisti, (dicantur illa) vt ex processus meritis diligenter discussis legitimè nobis constat, propter quæ meritò habemus te suspectum vehementer de tali hæretica prauitate,& vt taliter suspectum te fecimus abiurare, de magno consilio in iure peritorum, iustitia suadente. Verùm vt efficiaris cautior in futurum,& ne reddaris procliuior ad similia peragenda, & ne crimina permaneant impunita,vt sis cæteris delinquentibus in exemplum, de multorum & magnorum in iuris consilio peritorum ac etiam in facultate Theologica magistrorum, seu Doctorum : & super his habito maturo & digesto, habentes præ oculis solùm Deum, ac sanctæ fidei Catholicæ & Apostolicæ veritatem sacrosanctis Euangeliis positis coram nobis, vt de vultu Dei iudiciũ nostrum prodeat, & oculi nostri videant æquitatem, sedentésque pro tribunali,more Iudicum iudicantium,talem hic in nostra præsentia personaliter constitutum,forma qua sequitur condemnamus,seu potius pœnitentiamus : Videlicet ne deinceps talia vel talia facere, vel dicere, aut docere præsumas. Ponantur illa quæ conuincitur commisisse, propter quæ fuit suspectus habitus de prædicta hæresi vehementer, & nonnulla, quæ si committeret, incideret leuiter in relapsum : sed alia ipsi imponantur, provt negocij varietas expostulat & requirit,vt pote, quòd nunquam scienter habeat talia exercitia, vel ne eos, quos sciuerat abiurasse, receptet & similia. Lata fuit hæc sententia, &c.

Qui hæretici perpetuo carceri mancipentur.

Attendendum autem, quòd suspecti de hæresi,& non deprehensi, siue sint suspecti vehementer, siue leuiter, non debent perpetuò incarcerari, nec perpetuò immutari. Quia hæc est pœna illorum,qui fuerunt hæretici,& postea pœnituerunt,vt patet *in cap. excommunicamus, 2. de hær. & in ca. quoniam de hære. lib. 6.* Sed possunt propter illa, quæ commiserunt ex quibus habiti sunt suspecti, ad certum tempus carceri mancipari,& postmodum,vt videbitur, dispensari,iuxta *cap. vt commis. de hære. lib. 6.*

Nec huiusmodi suspecti sunt crucibus consignandi. Nam cruces sunt insignia hæretici pœnitentis : Suspecti autem

autem non fuerunt hæretici habiti, quare non sunt consignandi. Potest tamen eis imponi, quòd stent certis diebus solemnibus in valuis talium Ecclesiarum, vel circa altaria, dum missarum solemnia celebrantur, habentes in manibus cereum ardentem tanti ponderis: vel quòd vadant ad talem peregrinationem, & similia, prout negotij qualitas expedit & requirit.

Consignādi crucibus & cereis.

QVÆSTIO XXV.

Super sextum modum sententiandi delatum violenter suspectum.

SExtus modus processum fidei terminandi, est quando delatus de hæretica prauitate, processus meritis diligenter discussis, cum bono consilio in iure peritorum, reperitur de hæresi suspectus vehementer. Et hoc est, quando delatus ipse non reperitur legitimè deprehensus confessione propria, nec facti euidentia, nec testium productione legitima, sed sunt indicia non leuia solùm vel vehementia sed fortissima, & violentissima, quando ipsum delatum reddunt meritò suspectum de dicta hæresi violenter, & propter quæ talis debet vt suspectus violenter de dicta hæresi iudicari.

Et vt modus iste clarius intelligatur, demus exempla tam de simplici hæresi in fide, quàm & de hæresi maleficarum. Nam in simplici hæresi casus contingeret, quando delatus ipse non reperitur legitimè deprehensus, confessione propria, &c. vt *suprà*. Tamen propter aliquid quod dixit vel egit, vtpote citatus in non causa fidei, sustinuit excommunicationem, per annum, vel plus, talis est iam suspectus leuiter de hæresi. Quia hoc non caret scrupulo hæreticæ prauitatis, *de pœn. c. grauem.* Citatus autem responsurus de fide, vbi non comparet, sed tenuit contumaciter comparere, propter quod excommunicatur, tunc fit suspectus de hæresi vehementer. Nam tunc leuis suspicio transit in vehementem: & si sustinet illam excommunicationem per annum animo pertinaci, tunc fit suspectus de hæresi violenter: Nam & tunc vehemens suspicio transit in violentam, contra quam non admittitur defensio. Imò ex tunc talis est vt hæreticus condemnandus, vt patet per *c. cum contumacia*, & notatur *ibidem. lib. 6.*

Sustinens excommunicationem per annū, habetur hæreticus.

In hæresi verò maleficarum exemplificatur super violentam suspicionem, quando dixit & egit aliqua quæ à maleficis practicantur, quando volunt aliquem maleficiare: & quia hoc commune est, vt verbis comminatoriis, aut factis per visum, vel tactum se habeant manifestare. Et triplici ex causa, vt peccatum à iudicibus aggrauetur, & vt simplices eò facilius seducantur, & vt Deus per amplius offendatur, & maior sæuiendi in homines sibi facultas relinquatur, vnde violenter malefica fit suspecta, quando post verba comminatoria, dicendo: Faciam tibi quòd in breui senties, vel similia in sententia, & post verba effectus aliquis in ipso, vel in alio fuit subsecutus. Tunc enim non leuiter fit suspecta, sicut qui propter familiaritatem, habitam cum maleficis, fuerunt suspecti, aut qui prouocare ad amorem inordinatum aliquem voluissent: Vide *suprà* de tribus suspicionibus, leui, vehementi, & violenta.

Nunc videndum est qualis practica sit cum talibus seruanda. Nam circa violenter suspectum in simplici hæresi hæc practica seruatur. Nam licet in re fortassis non sit hæreticus: vt pote quia non habet errorem in mente, nec de illo pertinaciam in voluntate, vt notat *Archid. super alleg.* Nihilominus est vt hæreticus condemnandus propter prædictam suspicionem violentam, contra

Practica contra violenter suspectos seruanda.

contra quam non est probatio admittenda.

Condemnatur autem hæreticus sic, quòd si noluit resilire, & hæresim abiurare, & satisfactionem condignam exhibere, traditur brachio seculari animaduersione debita puniendus, iuxta *cap. ad abolendam.* §. *præsenti.* Si autem velit & consentiat cum effectu, abiurat hæresim, & carceri perpetuo mancipatur, iuxta *c. excommunicamus. tit. de hære.* Pari forma ille qui sic est suspectus de hæresi maleficarum violenter.

Circa suspectum autem violenter super hæresim maleficarum, licet idem modus est obseruandus, tamen minori modo procedendo: aduertendum, quòd si stabit in negatiua asserens provt facere solent, quòd non ea intentione verba illa protulerint, sed ex vehementi & muliebri passione, vnde & iudici non videtur ipsam igni posse adiudicari, non obstante violenta suspicione, tunc iudex ea in carceribus detenta, inquirat, & proclamare faciat, si in similibus dudum notata fuisset. Et si sic, vtrum publicè sit de tali hæresi diffamata, ex quibus procedere ad vlteriora potest, taliter vt ante omnia quæstionibus & tormentis exponatur. Et si indicia apparuerint super talem hæresim, aut super maleficium taciturnitatis: puta quia lachrimas non effudit, imò & quasi insensibilis ad tormenta reperitur quia videlicet citò post tormenta omnibus viribus restituitur, tunc procedat per varias cautelas supra positas, vbi de similibus agitur.

Et in casu, quo omnia deficerent, tunc aduertatur, quòd si similia dudum perpetrauit, tunc omnino non est dimittenda, sed per annum ad minus squaloribus carceris mancipanda & crucianda, sæpissimè etiam examinanda, præcipuè sacratioribus diebus. Si autem diffamata cum hoc, licet tunc iudex per ea quæ *suprà* tacta sunt circà simplicem hæresim, ipsam posset igni adiudicare, præcipuè propter multiplicationem testium, & quia sæpius in similibus, vel in aliis maleficiis fuit notata: tamen quia cum pietate procedere vult, ideo iudicet ei canonicam purgationem, vt videlicet viginti, aut triginta purgatores habeat, & procedat provt in secundo modo sententiandi tactum est: ita videlicet indicando illi quòd si in purgatione defecerit, tunc tanquam rea igni adiudicabitur. Et secundùm hoc iudex procedere potest.

Diebus festis vt plurimum debent maleficæ examinari.

In casu verò, quò se purgaret, tunc abiurationem omnis hæreseos, cùm pœna relapsorum, ac perpetua pœnitentia per modum, qui sequitur, in sententia formanda faciat: Et modus disponendi, ad abiurationem, talis est, vt dictum est in quarto & quinto modis præcedentibus, processum fidei terminandi. Nota etiam quòd in sequentibus modis omnibus sententiandi, vbi iudices per viam pietatis procedere vellent, tunc per modum iam tactum procedere possent. Sed quia seculares iudices variis suis vtuntur modis, iuxta rigorem, & non semper iuxta æquitatem procedentes, ideo ipsis infallibilis regula & modus assignari non potest, sicut iudici ecclesiastico, qui abiurationem recipere potest sub perpetua pœnitentia, per modũ qui sequitur.

Ego talis, de tali loco, talis Diœceseos, in iudicio personaliter constitutus coram vobis venerabilibus dominis. Episcopo talis ciuitatis, & iudicibus sacrosanctis Euangeliis positis coram me eísque propriis manibus per me corporaliter tactis, iuro me credere corde, & profiteor ore, illam sanctam fidem Catholicam & Apostolicam quam sacrosancta Rom. Ecclesia tenet, profitetur, credit, prædicat, atque docet. Et consequenter abiuro omnem hæresim, & abnego & reuoco omnem extollentem se aduersus sanctam Roman. & Apost. Eccle

Seculares iudices taxantur.

Ecclesiam: cuiuscunque sectæ fuerit vel erroris. Item iuro & promitto, talia & talia (exprimantur illa) quæ egi, seu dixi propter quæ, & ex culpa mea, habetis me suspectum de dicta hæresi violenter deinceps nunquam faciam, vel dicam, vel quòd fiant operam dabo. Item iuro, & promitto, quòd omnem pœnitentiam quam mihi iniungere volueritis, pro prædictis viribus adimplebo, nec contraueniam in aliquo, sic me Deus adiuuet, & ista sacrosancta Euangelia. Quòd si contra abiurata fecero in futurum, (quod Deus auertat), ex tunc pœnis de iure relapsis debitis nunc pro nunc obligo & astringo, quatenus illis ferior.

Cautela pro Notario.

Sit cautus Notarius, quòd scribat in actis, quòd dicta abiuratio sit facta per vnum de hæresi violēter suspectū, vt si probaretur post relapsus vt tunc talis iudicaretur talis, & traderetur brachio seculari. Ergo talis de tali loco: talis Diœceseos in iudicio personaliter cōstitutus corā vobis Venerabilibus Dominis N. Episcopo talis ciuitatis, iudicibus in terris talis domini, sacrosanctis Euāgeliis posita coram me eisque propriis manibus per me corporaliter tactis iuro me credere corde, & profiteor ore illā sanctam fidē Catholicam & Apostolicam quā sacrosancta Rom. Ecclesia tenet, profitetur, credit, prædicat atque docet. Et consequenter abiuro, abnego & reuoco omnem hæresim, extollentem se aduersus sanctam Romanam, & Apostolicā Ecclesiā cuiuscunque sectæ fuerit, vel erroris. Item iuro & promitto talia & talia (exprimantur illa,) quæ egi, seu dixi, propter quæ & ex culpa mea habetis me suspectum de dicta hæresi violenter, deinceps nūquam faciam, vel docebo, nec quòd fiant, operam dabo. Item iuro & promitto, quòd omnem pœnitētiam quā mihi iniungere volueritis pro prædictis, pro viribus adimplebo: nec cōtraueniam in aliquo, sic Deus me adiuuet & ista sacrosancta Euangelia. Quòd si contra abiurata, vel iurata fecero in futurum, Diabolo instigāte, quod Deus auertat, pœnis de iure relapsis debitis, nunc pro tūc me obligo & astringo, quatenus illis ferior, cùm legitimè constiterit me contra fecisse.

Sit cautus Notarius, quòd adscribat in actis, quòd dicta abiuratio est facta per talem, tanquam per habitum suspectum de hæresi violenter, vt si probaretur, abiuratus relapsus iudicaretur, & vt talis traderetur brachio seculari.

Quibus sic actis, absoluat eum à sententia excommunicationis, de qua est suspectus habitus violēter quod inciderit, sicut in hæresibus suprà dictis: Vnde sicut hæreticus cùm rediit & abiurat, est à sententia Excōmunicationis absoluendus, quia omnis hæreticus est excōmunicatus, iuxta *c. excom. & 2. de hære.* & etiam iuxta *ca. ad abolendam in prin.* Sic talis, de quo agitur cùm sit vt hæreticus condemnandus, vt dictū est, prius postquam abiurauerit, est ab excommunicationis sententia absoluendus, & absolutione facta, ferietur sententia per modum tenoris sequentis.

Forma sententiæ absolutoriæ ab excommunicatione.

Nos N. Episcopus talis ciuitatis, & si adest, index in terris talis domini, attendentes quòd tu talis de tali loco, talis Diœceseos fuisti nobis delatus de talibus, & talibus, fidem sanctam tangentibus [exprimantur illa] & quòd nos processimus ad informandum, nos super illis vt iustitia suadebat, & meritis processus diligenter examinatis, & omnibus actis & actitatis in causa præsenti inuenimus te talia & talia commisisse (explicentur illa). Quapropter & non immerito de tali hæresi (explicentur illa) te suspectum violenter habentes, fecimus te vt taliter suspectum, omnem hæresim generaliter, publicè abiurare, provt nobis mandant Canonicæ sanctiones. Sanè cum secundùm eadem canonica

instituta,

instituta, omnis talis ſicut hæreticus condemnandus, & tu ſaniori conſilio inhærendo, & ad gremium ſanctæ matris Eccleſiæ redeundo, abiuraueris, vt præmittitur, omnem hæreticam prauitatem, propter quod abſoluimus te à ſententia excommunicationis, qua, vt obnoxius Dei Eccleſiæ aſtrictus meritò tenebaris. Si tamen de corde vero, & fide non ficta reuerſus ad Eccleſiæ vnitatem idcirco inter pœnitentes deinceps computeris, ad miſericordiæ ſinum ſacroſancta Eccleſia te recipiens de præſenti. Verum quia indignum valdè exiſtit offenſas diuinas impunitas conniuentibus oculis pertranſire, & iniurias hominum caſtigare, cum grauius ſit Diuinam quam humanam lædere maieſtatem, & ne tua crimina incentiuum exiſtant aliis delinquendi, & vt efficiaris cautior in futurum, ac minus procliuis reddaris in poſterum ad prædicta ſeu ſimilia committenda, vt in futuro ſeculo leuius patiaris: Nos Epiſcopus & iudex præfatus præhabito in & ſuper iis ſano & maturo conſilio peritorum ſedentes pro tribunali, more Iudicũ iudicantium, habentes præ oculis ſolum Deum, & ſanctæ fidei irrefragabilem veritatem, ſacroſanctis Euangeliis poſitis coram nobis, vt de vultu Dei iudicium noſtrum prodeat, & oculi noſtri videant æquitatem, te talem, in noſtra præſentia perſonaliter conſtitutum, hac die & hora tibi in antea aſſignatis ſententialiter per modum qui ſequitur, condemnamus, ſeu potius pœnitentiamus. In primis quòd ſtatim induaris ſuper veſtes omnes, quas defers, veſte liuida ad modum ſcapularis monachi, ſine caputio facta ante & retro habente cruces de panno croceo, longitudinis palmarum trium & latitudinis duorum, quam veſtem deferre habeas ſuper omnes veſtes alias per totum tempus. Exprimatur vnius anni vel duorum, vel plus ad minus provt culpa exegerit delinquentis. Et nihilominus cum dicta veſte & crucibus, ſtet in porta talis Eccleſiæ, tali & tanto in tempore, ſcilicet in quatuor feſtis principalibus virginis glorioſæ, vel talibus & talibus ciuitatibus, in valuis talis & talium Eccleſiarum, téque ad talem carcerem, ad perpetuum vel ad tale tempus, ſententialiter condemnamus.

Veſtes liuidæ, ad modum ſcapularis, habentes cruces pro pœnitentibus.

Ponantur illa, quæ videbuntur magis ad honorem fidei expedire, attenta culpæ maioritate ſeu minoritate, ſeu contumacia delinquentis. Et ſequitur: Retinentes nobis ex certa ſcientia & expreſsè, vt nobis concedunt canonica inſtituta quatenus dictam pœnitentiam poſſumus mitigare, aggrauare, mutare, tollere, in toto & in parte, toties quoties nobis viſum fuerit faciendum. Lata fuit hæc ſententia, &c. Qua lecta, mox executioni debitè demandetur, & induatur veſte prædicta cruces huiuſmodi continente.

QVÆSTIO XXVI.

Super modum ſententiandi debitum ſuſpectum, & diffamatum.

Septimus modus proceſſum fidei finiendi, & terminandi, eſt quando delatus de hæretica prauitate, proceſſus meritis diligenter diſcuſſis, cum bono conſilio peritorum in iure, reperitur ſuſpectus de hæreſi, & etiam diffamatus. Et hoc eſt, quando delatus ipſe non reperitur legitimè deprehenſus, nec propria confeſſione, nec facti euidentia, nec etiam teſtium legitima productione, ſed reperitur publicè diffamatus: ac etiam reperiuntur indicia contra eum, quæ ipſum reddunt ſuſpectum aliàs de hæretica prauitate leuiter vel vehementer, vt pote quia habuit magnam familiaritatem cum hæreticis, qualis fuit ille de quo agitur *in c. inter ſollici*

sollicitudines, de purg. canon. Et tali ratione infamiæ est indicenda canonica purgatio, & ratione suspicionis debet hæresim abiurare, iuxta *cap. allegatum, inter sollicitudines.*

Circa istum talis practica est secunda. Talis enim sic publicè de hæresi diffamatus, & vltra infamiam ex aliis indiciis suspectus habitus de hæretica prauitate in primis purgabit se publicè, per modum qui in secundo modo tactus est. Qua purgatione expleta per ipsum diffamatum, mox idem diffamatus, vt suspectus aliter & ex aliis indiciis hæreseos, de qua est suspectus habitus prædictum habens librum Euangeliorum, coram positum abiurabit per hunc modum.

Iuramentum suspecti & diffamati. Et ego talis, de tali loco, talis Diœceseos coram vobis venerabilibus dominis meis N. Episcopo talis ciuitatis & iudice in terris talis domini, in iudicio constitutus personaliter, sacrosanctis Euangeliis positis coram me, eísque propriis manibus corporaliter per me tactis, iuro me credere corde, ac profiteor ore, illam sanctam fidem Apostolicam, quam Romana Ecclesia credit, profitetur, prædicat & obseruat. Et consequenter abiuro, detestor, & abnego, & renoco omnem hæresim extollentem se aduersus sanctam & Apostolicam Ecclesiam, cuiuscunque sectæ fuerit, seu erroris, & postea, vt *suprà* tactum est.

Item iuro & promitto, quòd talia & talia, quæ egi, propter quæ & meritò sum de tali hæresi diffamatus, & vltra vos me habetis suspectum (exprimantur illa) nunquam deinceps faciam, seu dicam, neque operam dabo, quod fiant. Item iuro & promitto, quòd omnem pœnitentiam, quam mihi iniungere decreueritis, pro prædictis viribus adimplebo, nec contraueniam in aliquo: Sic me Deus adiuuet, & ista Euangelia sacrosancta. Quòd si contra prædicta iurata & abiurata fecero in futurum, (quòd Deus auertat) à pœnis talibus de iure debitis, me nunc pro tunc liberè suppono, obligo & astringo, quatenus illis plectar, cùm probatum legitimè extiterit, me talia commisisse.

Aduertendum tamen hoc, quòd si indicia sunt talia & tam fortia, quòd cum infamia prædicta, vel absque ea, reddant prædictum diffamatum, & suspectum de hæresi vehementer, tunc abiurabit omnem hæresim generaliter, vt habitum est. Et si relabatur in quancunque hæresim, pœna relapsis debita punietur, vt *in c. inter sollicitudines, de purgatione canonica.* & *in cap. accusatus. De hæresi. lib. 6.*

Si autem indicia illa sunt ita modica & leuia, quòd cum prædicta infamia non reddant eum suspectum de hæresi vehementer, sed solùm leuiter, tunc sufficiet, quòd abiuret non generaliter, nec simpliciter, sed singulariter hæresim, de qua habitus est suspectus: ita, quòd si prolabitur in aliam speciem hæreseos, pœna relapsis debita non punietur. Sed si in eadem ratione abiurationis, quia scilicet suspectus leuiter abiurauit, pœna relapsis debita non punietur: licet durius, quàm si alias non abiurasset. Vt omnia hæc patent in *c. accusatus. in prin. de hære. lib. 6.*

Ratione autem purgationis canonicæ, est dubium, an videlicet, si post purgationem canonicam in eandem speciem hæreseos, de qua se purgauit canonicè, prolabatur, pœna relapsis debita, hoc est, vltimo supplicio feriatur. Et videtur quòd sic, per *c. excommunicamus. 1. §. adiicimus:* verbo, *vel si post purgationem*, & per *canonem, ad abolendam. §. illos quoque. de hære. in antiquis.* Sit cautus notarius, quòd scribat in actis, an talis abiurauerit tanquam suspectus de hæresi leuiter vel vehementer: quia multùm interest, vt aliàs frequenter dictum est. Quibus sic actis, fertur

fertur ſententia ſeu pœnitentia, per formam tenoris ſequentis. Nos N. Epiſcopus talis ciuitatis, aut Iudex in terris ditioni talis domini ſubiectis: Diligentius attendentes, quòd tu talis, de tali loco & talis Diœceſis, fuiſti delatus nobis de tali hæretica prauitate (exprimantur illi.) Et nos volentes, vt tenemur, iudicialiter informari, an tu incidiſſes in prædictā hæreſim condemnatam ad inquirendum, teſtes examinandum, téque citandum & interrogandum, medio iuramento, & ad alia facienda, quæ facienda erant per nos, deſcendimus & proceſſimus vt decebat.

Quibus peractis, viſis, & diligenter inſpectis, pariter & diſcuſſis proceſſus meritis huiuſmodi cauſæ, & omnibus & ſingulis productis, actis, & actitatis, habitóque in & ſuper illis theologorum, atque in iure peritorum pluries, maturo conſilio, ac digeſto, reperimus te de prædicta hæreſi in tali loco, ſeu talibus locis, apud bonos graues publicè diffamatum, propter quod, vt nobis mandant canonica inſtituta, indiximus tibi purgationem canonicam, de qua coram nobis hîc publicè te purgaſti, & ipſi compurgatores pariter te purgarunt. Inuenimus etiam te talia commiſiſſe (exprimantur illa) propter quæ & non immeritò ſuſpectum te habuimus vehementer, vel leuiter (dicatur, ſi eſt illud vel illud) & hoc de prædicta hæretica prauitate, propter quæ fecimus te vt taliter ſuſpectum, hæreſim abiurare: dicatur omnem hæreſim, ſi abiurauit vt ſuſpectus vehementer, vel hæreſim ſupra dictam, ſi vt ſuſpectus leuiter.

Verùm quia non poſſumus & debemus talia, quæ peregiſti, nullatenus tolerare, ſed cogimur ea vitare, iuſtitia ſuadente ad hoc vt reddaris cautior in futurum, & vt crimina non remaneant impunita, & vt cæteri non reddantur procliuiores ad ſimilia committenda, & vt creatoris iniuriæ non æquanimiter tolerentur.

Quapropter talem prædictum purgatum & abiuratum, hîc in noſtra præſentia perſonaliter conſtitutum in hoc loco, & hora tali tibi in antea aſſignatis: Nos Epiſcopus aut Iudex præfati, ſedentes pro tribunali, more iudicum iudicantium, ſacroſanctis Euangeliis poſitis coram nobis, vt de vultu Dei iudicium noſtrum prodeat, & oculi noſtri videant æquitatem, ſententiamus ſeu pœnitentiamus, per modum qui ſequitur, ſcilicet, quòd tenearis, &c.

Ponantur illa quæ videbuntur magis ad honorem fidei eſſe, & exterminationem hæreticæ prauitatis: vtpote quòd certis diebus dominicis & feſtiuis, habeat ſtare ad portam talis vel talis Eccleſiæ, cum cereo tanti ponderis in manu, dum miſſarum ſolemnia celebrantur, capite diſcooperto & pedibus nudatis, & offerre ad altare cereum antedictum: Et quòd habeat ſextis feriis ieiunare, & quòd certo tempore locum illum non audeat exire, ſed certis diebus hebdomadæ ſe habeat Epiſcopo vel Iudici præſentare: & ſimilia, quæ iniungenda videbuntur, ſecundum culparum exigentiam & varietatem, quia non poteſt dari regula vna generalis. Lata fuit hæc ſententia, &c. Qua lata, exequatur, poterítque diſpenſari, vel mitigari, vel commutari ſecundum quod negotium pœnitentis, correctio, & humilitas hæc requirunt, quia poteſtatem habet Epiſcopus, & hoc de iure, vt *in cap. vt commiſſi, de hære. lib.6.*

QVÆ

QVÆSTIO XXVII.

Super modum sententiandi hæresim confessum, sed impœnitentem.

OCtauus modus processum fidei terminandi, sententiandi, finiendi, est quando delatus de hæretica prauitate, meritis processus diligenter discussis, cum bono consilio in iure peritorum, reperitur confessus hæresim, sed impœnitens, & aliàs non relapsus veraciter. Et hoc est quando delatus ipse confitetur iudicialiter coram Episcopo & Inquisitore medio iuramento, fore videlicet, quòd ipse tanto tempore steterit & perseuerauerit in illa, seu alia, de qua delatus est, hæretica prauitate, & illi credidit, & adhæsit: sed postmodum ad informationem Episcopi & aliorum vult resilire, & ad gremium Ecclesiæ redire, & illam, & omnem aliam hæresim abiurare, & satisfacere, provt ipsi voluerunt ordinare, & non reperitur, quòd nunquam aliam hæresim aliquam abiurauerit, sed nunc abiurare prompto animo est paratus.

Circa istam talis practica est seruanda. Talis enim esto, quod multis annis steterit in hæresi prædicta, ac aliis quibuscunque illásque crediderit, prædicauerit, multósque induxerit in errores, si tandem cum effectu illas hæreses consenserit abiurare, & satisfactionem congruam ad arbitrium Episcopi & iudicis Ecclesiastici exhibere, non est tradendus brachio seculari vltimo supplicio feriendus, nec si est clericus degradandus, sed est ad misericordiam admittendus, iuxta *c. ad abolendam. §. præsentis. extra, de hære.* Et abiurata primitus hæretica prauitate est in perpetuum carcerem retrudendus. iuxta *cap. excommunicamus. 2. §. si* quis ei absolutionis beneficio impartito & iniuncto eidem quòd talibus iniungi consueuit. Iuxta *c. vt officium,* prouiso tamen solerter ne simulata fictione redeat fraudulenter, seculare etiam brachium impedire non possunt.

Modus autem abiurandi est, vt *suprà* tactum est, tantummodò additur vt coram populo festiuo die in Ecclesia crimina sua ore proprio confiteatur. Ita videlicet, vt dum ab Officiali interrogatur, tu tot annis perseuerasti in tali hæresi maleficarum, & ille respondebit, ita: & post, tu hæc, & hæc fecisti, vt confessus es, & ille respondebit, ita: & sic consequenter, & tunc post omnia abiurabit flexis genibus. Et quia iste, qui est sic deprehensus in hæretica prauitate excommunicatus, iuxta *c. excommunicamus. 1. & 2. de hær.* & per abiurationem rediit ad gremium Ecclesiæ, ideo est ei absolutionis beneficium impendendum. Iuxta *c. vt officium, in prin. de hær. lib. 6.* Quare post prædictam abiurationem est absoluendus, vt modum habent Episcopi absoluendi à maiori excommunicatione, qua vtuntur Apostolica auctoritate, & statim feratur sententia per hunc modum.

Nos talis Episcopus talis ciuitatis, aut Iudex in terris talis domini ditioni subiectis: Attendentes quòd tu talis de tali loco, talis Diœcesis fuisti nobis, fama publica referente, ad fidem dignorum insinuatione delatus de hæretica prauitate. Et quia illa infectus fueras multis annis, in magnum tuæ animæ detrimentum, quæ delatio nostra præcordia acrius vulnerauit, nos, quibus incumbit ex officio nobis tradito, sanctam fidem Catholicam, in cordibus hominum complantare, ac prauitatem hæreticam ab eorum mentibus eneruare, volentes, vt tenemur, in & super certius informari, & videre, si clamor, qui ad aures nostras peruenerat, veritate aliqua fulciretur.

Vt ſi ſic veritas ſe haberet prouideremus de ſalubri remedio opportuno, deſcendimus ad inquirendum, teſtes examinandum, téque vocandum, ac vt congruentius potuimus, in & ſuper contra te denunciatis te interrogandum medio iuramento, & ad peragendum omnia & ſingula: quæ per nos erant facienda, iuſtitia exigente, ac vt nobis mandant canonicæ ſanctiones.

Sanè cùm vellemus cauſæ tuæ huiuſmodi congruum finem dare, & videre clarè quòd compertum fuerat, an ſcilicet ambulares in tenebris, vel in luce, & an eſſes infectus hæreſeos labe, nec ne: proceſſus meritis actitatis, ſolemne tam in Sacra Theologica facultate, quàm in Iure canonico & ciuili peritorum, coram nobis conſilium ordinauimus congregari, ſcientes quòd ſecundum canonica inſtituta, integrum eſt iudicium, quod plurimorum ſententiis confirmatur. Et habito in & ſuper omnibus & ſingulis actis & actitatis in cauſa præſenti ſano maturo ac digeſto conſilio peritorum prædictorum, viſiſque ac diligenter inſpectis proceſſus meritis, omnibúſque & ſingulis in eo contentis, libratis, inuenimus te propria confeſſione in iudicio recepto per nos medio iuramento multiplici prauitate maleficarum deprehenſum: exprimantur articuli.

Vtrùm cùm miſericors & miſerator Dominus nonnullos prolabi permittat aliquando in hæreſes, & errores: non ſolùm vt viri Catholici literati in ſacris eloquiis, exerceantur; verùm etiam vt fide lapſi humiliores deinceps fiant & in pœnitentiæ operibus excitentur, eiuſdem proceſſus meritis diligenter diſcuſſis, reperimus quòd tu ad informationem noſtram frequentem, noſtroque & aliorum proborum adhærendo conſilio ſaniori, ad gremium Sanctæ matris Eccleſiæ, & ad eiuſdem vnitatem ſalubriter euolaſti, prædictos errores & hæreſes deteſtando, ac fidei ſanctæ Catholicæ agnoſcens irrefragabilem veritatem, tuis internis viſceribus infligendo, propter quod illius veſtigiis inhærentes, qui neminem vult perire, te admiſimus ad adiuratoriam & abiuratoriam publicam cautionem: faciendo te in præſentiarum præfatas hæreſes, & aliam omnem hæreſim publicè abiurare. Quia completa abſoluimus te à ſententia excommunicationis maioris, qua ex lapſu in hæreſim extitiſti innodatus, & te reconciliando ſanctæ matri Eccleſiæ, reſtituimus Eccleſiaſticis ſacramentis: dum tamen de corde vero, & fide non ficta, redieris ad Eccleſiæ vnitatem, prout te feciſſe credimus & ſperamus.

Sanè, cùm indignum valdè exiſtat, dominorum temporalium iniurias vlciſci, Deique cœlorum creatoris omniũ iniurias æquanimiter tolerare, cùm multò grauius ſit æternam quàm temporalẽ lædere maieſtatẽ, & vt ipſe peccatorum miſerator tui miſereatur, ſíſque cæteris in exemplum, & vt crimina non remaneant impunita, & vt efficiaris cautior in futurum, & non reddaris procliuior, ſed difficilior ad prædicta, & quæcunque alia illicita committenda. Nos Epiſcopus & Iudex, ſeu iudices, in cauſa fidei, antefati, ſedentes pro tribunali, more, vt ſuprà, quòd induatur veſte liuida, &c. Item te ſententialiter condemnamus ad perpetuum carcerem, & ibi ſemper pane doloris, & aqua anguſtiæ crucieris. Retinentes nobis ex certa ſcientia & expreſsè, quatenus poſſumus liberè dictam ſententiam mitigare, aggrauare, commutare, tollere totaliter, vel in parte, ſi & quando & prout nobis & toties quoties videbitur faciendum. Lata fuit hæc ſententia, &c.

Qua lecta, Iudex aſſumat per puncta, & dicat ſententiando hæc vel ſimilia in effectu: Fili, ſententia vel pœnitentia

tentia tua stat in hoc, quòd scilicet portes tempore vitæ tuæ cruces, quòd stes in scala cum eis, in porta talium Ecclesiarum, & quòd sis in carcere perpetuo ad panem, & aquam. Sed fili, ne sit tibi graue, quia certifico te, quòd si patienter toleres, misericordiam apud nos inuenies: non dubites, neque desperes, sed firmiter speres. Quibus dictis sententia executioni debitè demandetur, & statim vestis prædicta ipsi induatur, & in gradu scalæ in alto ponatur, vt ab egredientibus eminenter videatur, circundantibus reum ministris curiæ secularis. Hora autem prandij ducatur à ministris ad carcerem, & post fiant alia, provt ponuntur in sententia. Dum autem ipse inducitur, & ad portam Ecclesiæ deducitur, Iudex Ecclesiasticus non se amplius intromittat, si curia secularis contentatur benè quidem, si non agat ad libitum.

QVÆSTIO XXVIII.

Super modum sententiandi hæresim confessam, seu relapsam, licet pœnitentem.

NOnus modus processum fidei terminandi, & sententiandi, est quando delatus pro hæretica prauitate, processus meritis diligenter discussis, cum bono consilio reperitur confessus hæresim & pœnitens, sed relapsus realiter. Et hoc est, quando delatus ipse confitetur iudicialiter coram Episcopo, aut iudicibus, aliàs se omnem hæresim abiurasse, & ita legitimè reperitur: & quòd pòst cecidit de tali hæresi, seu errore: Vel quòd specialiter hæresim abiurauit, scilicet maleficarum, & post rediit in eandem, sed post adhærens consilio saniori pœnitet, credit Catholicæ, & reuertitur ad Ecclesiæ vnitatem. Tali enim non sunt, si humiliter petat, deneganda pœnitentiæ & Eucharistiæ sacramenta, sed quantumcunque pœniteat, nihilominus vt relapsus, est tradendus brachio seculari, vltimo supplicio feriendus. Hoc autem intelligitur sic, vbi etiam reperitur, quòd abiurauerit tanquam deprehensus in hæresi, seu tanquam suspectus de hæresi vehementer, non autem leuiter tantùm.

Circa istum autem talis practica est seruanda. Nam conclusio in consilio peritorum maturo pariter & digesto, & si oportuerit replicato, quòd prædictus delatus de iure est relapsus, Episcopus aut Iudex mittent ad dictum relapsum delatum, in carcere inclusum, duos vel tres probos viros, & præsertim religiosos, seu clericos, fidei zelatores, eidem relapso non suspectos, nec ingratos, sed familiares & gratos: & illi intrabunt ad eum captata hora competenter, & loquentur isti de contemptu mundi, & miseriis vitæ præsentis, & gaudiis ac gloria paradisi. Et demum his præmissis, indicabunt illi ex parte Episcopi seu iudicis, quòd non possit euadere mortem temporalem, & ideo curet de salute animæ suæ, ac disponat de peccatorum suorum confessione, & sacramenti Eucharistiæ perceptione. Et isti frequentabunt eum, inducentes illum ad pœnitentiam, ac etiam ad patientiam, confirmantes eum pro viribus in Catholica veritate: taliter vt ipsum diligenter faciant confiteri, ac conferri eidem petenti humiliter Eucharistiæ sacramentum. Nam huiusmodi sacramenta non sunt talibus deneganda, iuxta *c. super eo. de hære. lib. 6.* Loqui de cõtempt mundi.

Quibus sacramentis receptis, eóque benè disposito ad salutem iudicio prædictorum, post duos vel tres dies: in quibus per prædictos in fide Catholica confirmetur, & ad pœnitentiã inducatur, Episcopus seu Iudex loco eius mandabunt Baliuo loci, seu potestati

curiæ ſecularis, quatenus tali die & hora ſcilicet non feſtiua, ſit cum ſua familia, in tali platea ſeu loco, extra Eccleſiam tamen ad recipiendum de foro ſuo quendam relapſum, quem, ipſe Epiſcopus & Iudex tradent ei.

Et nihilominus quod die præfixa de mane ſeu præcedente faciat publicè præconizari per ciuitatem ſeu locum, in locis illis ſeu vicis, in quibus præconizationes aliæ communiter ſolent fieri: Quòd tali die & hora, in tali loco, prædicator pro fide ſermonem faciat, & Epiſcopus & alij iudices condemnabunt quendam relapſum in hæreticam prauitatem, tradendo eum brachio ſeculari.

Conſiderandum autem hìc eſt, quòd iſte, qui ſic relapſus eſt, ſi fuerit in ſacris ordinibus conſtitutus, vel aliàs ſacerdos vel cuiuſcunque ordinis ſeu religionis obumbratione fuſcatus, prius antequam tradatur, eſt totius Eccleſiaſtici ordinis prærogatiua nudandus. Et ſic omni officio Eccleſiaſtico expoliatus, relinquatur arbitrio ſecularis poteſtatis, animaduerſione debita puniendus: vt *in c. ad abolendam. §. præſenti. de hæreſi.*

Quando igitur talis eſt à ſuis ordinibus degradandus, & ſeculari Curiæ derelinquendus, Epiſcopus conuocet Prælatos, & viros religioſos ſuæ Diœceſis: Quia licet non olim, nunc tamen ſolus Epiſcopus cum Prælatis, & aliis viris religioſis & peritis ſuæ Diœceſeos, poteſt in ſacris ordinibus conſtitutum degradare, cùm eſt relinquendus brachio ſeculari, vel perpetuò immutandus pro hæretica prauitate, iuxta *cap. quoniam de hæret. lib. artic. 6.*

Adueniente autem die præfixa degradando relapſo, ac tradendo, ſi fuerit in ſacris ordinibus conſtitutus in brachio ſeculari, aut relinquendo, ſi fuerit laicus, ad audiendam diffinitiuam ſententiam, in aliqua platea ſeu loco extra Eccleſiam, populo congregato: & facto ſermone per Inquiſitorem ac ipſo relapſo inibi in alto loco conſtituto, & præſenti curia ſeculari, ſi degradandus ipſe relapſus fuerit, Epiſcopus in Pontificalibus indutus, & Prælatis ſuæ Diœceſeos eidem aſſiſtentibus, ipſum degradatum coram eo exiſtentem, & indutum ac diſpoſitum, ac ſi deberet in ſuo ordine miniſtrare, à ſuo ordine degradabit, à ſuperiori ordine incipiendo, & ſic gradatim vſque ad infimum: Et ſic conferendo ordinem, verbis vtitur Epiſcopus ad hoc per Eccleſiam ordinatis, in degradando in qualibet depoſitione & caſulæ & ſtolæ: & ſic de aliis poterit vti aliquibus verbis contrariis primis.

Qua quidem degradatione facta, faciendo ſuper modũ, ſecundum quem de iure ſeu cõſuetudine eſt facienda, officialis mandabit notario, ſeu religioſo, vel clerico, quatenus legat ſententiam, quæ ſententia, ſiue relapſus laicus, ſiue clericus degradatur, feretur per modum tenoris ſequentis.

Nos N. miſeratione diuina Epiſcopus talis ciuitatis, & Iudex in terris talis domini ditioni ſubiectis, attendentes legitimè informati, quòd tu talis, de tali loco, talis Diœceſeos fuiſti grauiter coram nobis, ſi ita fuerit, ſeu contra; talibus Epiſcopo & iudicibus, delatus de tali hæretica prauitate, ſeu talibus (explicentur.) In quibus hæreſibus, vt legitimè fuit compertum, fuiſti à confeſſione propria deprehenſus, ac teſtibus conuictus, & quod tu in illis præſtiteras tanto tempore, animo indurato, (dicatur prout fuit,) ſed poſt adhærens conſilio ſaniori, illas hæreſes in tali loco publicè abiuraſti, in forma Eccleſiæ conſueta, abnegaſti & reuocaſti, propter quæ prædicti Epiſcopus, & Inquiſitor, credentes te veraciter conuerſum ad gremium Eccleſiæ ſanctæ

Dei,

Dei, te ab excommunicationis sententia, qua astrictus tenebaris absoluentes: si tamen de corde vero & fide non ficta reuersus esses ad sanctæ Ecclesiæ vnitatem: iniunxerunt tibi pœnitentiam salutarem. Verùm post omnia suprà dicta, & tot annorum curriculis iam elapsis, tunc nouiter iterum delatus nobis extitisti, quòd iterum incideras in tales hæreses abiuratas explicentur, nósque licet displicenter de te talia audissemus, tamen iustitia nos cogente, descendimus ad inquirendum testes examinandum, téque vocandum & interrogandum medio iuramento: nec non ad omnia & singula facienda, quæ per nos facienda erant, secundùm canonica instituta.

Sanè cùm vellemus præsentem causam sine debito terminare solemne concilium tam in Theologica facultate, quàm in iure canonico ac ciuili peritorum, iussimus congregari, & habito prædictorum consilio maturo, pariter & digesto, in & super omnibus & singulis, actitatis, ac visis, & diligenter discussis processus meritis, & omnibus æqua lance libratis, provt fieri exigebat, reperimus legitimè tam per testes quàm per propriam tuam confessionem iudicialiter receptam, quòd tu incidisti in hæreses abiuratas. Nam reperimus quòd talia & talia dixisti vel fecisti, (explicentur omnia,) propter quæ & meritò de prædictorum consilio te habuimus & habemus pro relapso, iuxta canonica instituta, quòd dolenter referimus, & referendo dolemus.

Sed quia ad informationem nostram, & probos virorum Catholicorum, Diuina gratia inspirante, iterum es reuersus ad gremium Ecclesiæ, & ad eiusdem fidei veritatem, prædictos errores & hæreses detestando, & credendo Catholicè, fidémque Catholicam protestando, admisimus te ad recipiendum pœnitentiæ & Eucharistiæ petita per te humiliter Ecclesiastica sacramenta. Verùm, cùm Ecclesia Dei in te & circa, vltra non habeat quod faciat, cùm ita misericorditer se habuerit erga te, vt prædiximus, & tu illa abusus fueris in abiuratas hæreses incidendo. Quapropter nos Episcopus, & iudices antefati, sedentes pro tribunali, more iudicum iudicantium, sacrosanctis Euangeliis positis coram nobis, vt de vultu Dei iudicium nostrum prodeat, & oculi nostri videant æquitatem habentes præ oculis solum Deum, & sanctæ fidei irrefragabilem veritatem, ac extirpationem hæreticæ prauitatis: te talem, hoc loco, die & hora, tibi ad audiendam diffinitiuam sententiam in antea assignatis, sententialiter iudicamus, te esse veraciter relapsum in hæreticam prauitatem, licet pœnitentem: Et vt veraciter lapsum in eandem de foro nostro Ecclesiastico te proiicimus, & relinquimus brachio seculari traditum. Rogamus tamen etiam efficaciter dictam curiam secularem, quatenus circa te citra sanguinis effusionem, & mortis periculum suam sententiam moderetur. Et sic Episcopus & sui assessores recedentes curia secularis suum officium exequetur.

Aduertendum est, quamvis Episcopus & Inquisitor debeant esse summoperè diligentes, & per se, & per alios facere, vt relapsus pœniteat, & ad fidem Catholicam conuertatur, tamen postquam pœnituerit, & conclusum fuerit in concilio, quòd licet pœniteat, nihilominus veraciter est relapsus, & vt talis tradendus est brachio seculari ipsi personaliter, quòd tali sententia debet plecti & eidem non indicent: Quia facies Iudicis terret condemnandum: Et ipsius verba magis inducunt plectendum ad impœnitentiam, quàm ad patientiam. Et ideò nec ex tunc, neque ante sententiam nec post, eum sibi faciant præsentari, vt non moueatur animo

Facies Iudicis terret reum.

mo contra eos, quòd in casu tali mortis diligentius est cauendum: Sed, vt est dictum, mittant ad eum aliquos viros probos, præsertim religiosos, seu clericos ei non ingratos, qui futuram sententiam atque mortem infligendam indicant, eum ad fidem confirment, ad patientiam exhortentur, & post sententiam eum associent, consolentur, cum eo exorent, & ab eo non discedant, donec spiritum reddiderit creatori. Sint igitur cauti, ne quid agant seu dicant, propter quod relapsus morte præueniatur, & ipsi efficiantur irregulares. Et vnde debebant meritum deportare, deferant secum pœnam pariter atque culpam.

Sententiæ condemnatoriæ, nullo die festo, nec in templis sunt ferendæ.

Considerandum est etiam, quòd tales sententiæ tradendi aliquem curiæ seculari, non consueuerunt fieri: die festiua, vel solemni, nec etiam in Ecclesia, sed extra in aliqua platea: Quia sententia est quæ ducit ad mortem, & honestius est, quòd feratur in die feriali & extra Ecclesiam, cùm dies festiua & Ecclesia Domino sint dedicata.

QVÆSTIO XXIX.

Super modum sententiandi hæresim confessam, sed impœnitentem, non tamen relapsam.

DEcimus modus processum fidei terminandi, & sententiandi est, quando delatus de hæretica prauitate, processus meritis diligenter discussis, cum bono consilio peritorum in iure, reperitur confessus hæresim, & impœnitens, non tamen relapsus. Sed quia rarissimè inuenitur talis casus, licèt interdum nobis Inquisitoribus contigerit, tamen Episcopus & Iudices cum tali non debent festinare, sed benè custoditum & compeditum, ad conuersionem inducere, etiam per plures menses proponendo, quòd in corpore & anima, si impœnitens, damnabitur.

Qui si tandem ne prosperis, nec aduersis, nec minis, nec blanditiis poterit emolliri, vt resiliat ab erroribus suis, & fuerit prædicto congruo tempore, expectatus Episcopus, & iudices disponent se ad tradendum eum seu relinquendum brachio seculari & mandabunt per schedulam nuncio, seu baliuo, seu potestati curiæ secularis, quatenus tali die non festiua, & tali hora, sit in tali loco, extra Ecclesiam tamen, cum sua familia, & ipsi tradent sibi quendam hæreticum impœnitentem. Et nihilominus, quòd ex parte eorum faciat publicè præconizari in illis vicis, seu locis, in quibus aliæ præconizationes sunt fieri consuetæ, quòd die & hora, ac loco prædictis Prædicator faciet sermonem pro fide, ac tradet Hæreticum quendam brachio seculari: & ideo quòd omnes veniant & intersint, & habebunt indulgentiam consuetam.

Quibus expletis, tradetur curiæ seculari, per modum tenoris sequentis, sæpius tamen admonendo per prius, vt resiliat ab hæresi & pœniteat: quòd si omnino noluerit feratur sententia.

Nos N. miseratione diuina, Episcopus talis ciuitatis, aut Iudex in terris talis domini: attendentes quòd tu talis, de tali loco, talis Diœcesis, fuisti nobis delatus fama publica deferente, ac fide dignorum insinuatione, de hæretica prauitate, (explicentur hæreses) & quòd in illis hæresibus & factis persteteras multis annis, in tuæ animæ detrimentum, nósque quibus ex officio incumbebat prauitatem hæreticam extirpare volentes, vt tenebamur, in & super iis certius informari, videre an ambulares in tenebris vel in luce, diligenter inquisiuimus de prædictis téque citantes, & efficaciter interrogantes,

reperimus te prædicta infectum hæretica prauitate.

Sanè cum præ cunctis nostræ mentis desiderabilibus insidat cordi nostro, fidem sanctam Catholicam in populorum præcordiis cõplantare, & eradicata hæretica prauitate, modos diuersos, varios & cõgruos, tam per nos quàm per alios adhibuimus quatenus resilires ab hæresibus, & erroribus ante dictis, in quibus steteras atque stabas, prout & nunc stas contumaciter ac pertinaciter animo indurato. Verùm cum humani generis inimico tuis præcordiis assistente téque in dictis erroribus voluente & inuoluente, nolueris, neque velis à sæpè dictis hæresibus resilire, plus eligens mortẽ animæ incurrere gehẽnalẽ, & corporis tẽporalẽ, quàm antefatas hæreses abiurare, ac ad gremiũ Ecclesiæ aduolare & animã lucrifacere in reprobũ sẽsũ datus.

Quapropter, cum sis ab Ecclesia sancta Dei excommunicationis vinculo innodatus, & meritò à numero & grege dominico separatus, ac participatione bonorum Ecclesiæ priuatus, Ecclesia circa te non habeat vltra quòd faciat, cum ad te cõuertendũ fecerit iuxta posse. Nos Episcopus & iudices in causa fidei sæpe fati, sedentes pro tribunali more iudicum iudicantium, sacrosanctis Euangeliis positis corã nobis, vt de vultu Dei iudiciũ nostrum prodeat, & oculi nostri videant æquitatẽ habentésque præ oculis solum Deum, & sanctæ fidei veritatem ac extirpationem hæreticæ prauitatis hac die, hora, & loco tibi in antea assignatis ad audiendam sententiam diffinitiuam, cõdemnamus, ac sententialiter iudicamus, te esse veraciter hæreticum impœnitentem, & vt veraciter talem tradendum & relinquendũ brachio seculari. Et sic vt hæreticum impœnitentem per hanc nostram sententiam de foro nostro Ecclesiastico te proiicimus, & tradimus seu relinquimus brachio seculari ac potestati curiæ secularis: dictam curiam secularem efficaciter deprecantes, quatenus circa te citra sanguinis effusionem, & mortis periculum suam sententiam moderetur. Lata fuit hæc sententia.

QVÆSTIO XXX.

Super hæresim confessum & relapsum & impœnitentem.

VNdecimus modus processum fidei terminandi & finiendi est quando delatus de hæretica prauitate, processus meritis diligenter discussis, cum bono consilio in iure peritorum reperitur confessus hæresim, ac impœnitens, & relapsus. Et hoc est quando delatus ore proprio confitetur, iudicialiter talia & talia se credere, & practicasse: circa istũ est practicandum vt suprà. Et feratur sententia coram Episcopo & iudicibus quæ tamen sunt hæreticalia manifestè per formam tenoris sequentis.

Nos N. miseratione diuina Episcopus talis ciuitatis, aut iudex in terris talis domini, attendentes quòd tu talis, de tali loco, talis Diœcesis, fuisti nobis seu talibus prædecessoribus nostris delatus de hæretica prauitate (explicentur) in quibus vt legitimè est compertum fuisti confessione propria iudicialiter ac fide dignis testibus deprehensus, & quòd in illis perstiteras tanto tempore, animo indurato (dicatur prout fuit) sed quòd post sano consilio inhærendo illas hæreses publicè abiurasti, in tali loco, in forma Ecclesiæ consueta, propter quæ prædicti Episcopus & Iudex, credentes te veraciter resiliisse ab erroribus ante latis, & ad gremium Ecclesiæ credendo Catholicæ aduolasse, tibi absolutionis beneficiũ impertirent absoluentes te ab excõmunicationis sententia, qua astrictus in antea tenebaris: si tamen de corde vero, & fide non fictã conuersus extiteris ad sanctæ Ecclesiæ vnitatem, tibi salutarem pœnitentiam iniungentes

iniungentes, ad misericordiam receperunt. Quia Ecclesia sancta Dei non claudit gremium reuertenti.

Verùm post omnia antedicta fuisti nobis delatus, quod displicenter accepimus, quòd iterum incideris in damnatas hæreses per te publicè in antea abiuratas, seu talia & talia commisisti contra abiurationem prælibatam, in tuæ animæ detrimentum [explicentur] nósque quanquam displicentia sauciati, quòd de te talia audissemus, nihilominus iustitia nos cogente descendimus ad inquirendum, testes examinandum, téque vocandum & interrogandum, vt decebat, medio iuramento & ad faciendum omnia & singula, quæ per nos facienda erant, secundùm canonica instituta. Sanè cùm vellemus præsentem causam sine debito terminare, solemne iam peritorum in Theologica facultate, quàm in iure canonico & ciuili, concilium fecimus congregari.

Et habito cum prædictis in & super omnibus & singulis in præsenti causa productis, deductis, actis & actitatis consilio maturo, pariter ac digesto, ac etiam replicato, visisque ac diligenter discussis processus meritis huius causæ, ac omnibus provt ius & iustitia suadebant comperimus legitimè tam per testes dignos fide, quam per tuam confessionem propriam pluries per nos receptam, te incidisse ac rediisse in hæreses abiuratas. Nam reperimus, quòd talia & talia dixisti, vel egisti, (explicentur omnia) propter quæ & meritò de prædictorum consilio te habemus tuis exigentibus excessibus pro relapso, secundum *c. sanctiones.* Quod dolenter referimus & referendo dolemus: nouit ille, qui nihil ignorat, cordium intima perscrutans. Et cum totis nostris præcordiis cuperemus, provt adhuc cupimus, te reducere ad sanctæ Ecclesiæ vnitatem, ac eneruare à tuis visceribus præfatam hæreticam prauitatem, vt sic saluares animam tuam, ac mortem euaderes corporis & animæ gehennalem, conatus nostros exercuimus ad te salubriter conuertendum, modos congruos varios adhibentes, sed tu in reprobum sensum datus maligno spiritu ductus pariter & seductus prælegisti torqueri diris ac perpetuis cruciatibus in infernum, & hîc temporalibus ignibus corporaliter consumi, quàm adhærendo consilio saniori, ab erroribus damnabilibus ac pestiferis resilire & ad gremium & misericordiam sanctæ matris Ecclesiæ aduolare.

Quapropter cùm Ecclesia Dei vltra non habeat erga te quid faciat, cùm ad te conuertendum totum exercuit posse suum: Nos Episcopus ad Iudices in hac causa fidei memorati, sedentes pro tribunali, more iudicum iudicantium, sacrosanctis Euangeliis positis coram nobis, vt de vultu Dei iudicium nostrum prodeat, & oculi nostri videant æquitatem, habentésque præ oculis solum Deum, & honorem sanctæ fidei orthodoxæ, hac die, hora & loco ad audiendum sententiam diffinitiuam tibi in antea assignatis te talem in nostra præsentia constitutum sententialiter condemnamus & condemnando iudicamus esse veraciter impœnitentẽ, hæreticum & relapsum: & vt talem realiter tradendum seu relinquendum brachio seculari, & sic vt verum hæreticum impœnitentem pariter & relapsum per hanc nostram sententiam diffinitiuam de foro nostro Ecclesiastico te proiicimus & tradimus seu relinquimus brachio seculari ac potestati curiæ secularis. Deprecantes efficaciter secularem curiam ante latam, quatenus circa sanguinis effusionem & mortis periculum, erga te suam sententiam moderetur. Lata fuit hæc sententia.

QVÆSTIO XXXI.

Super conuictum & deprehensum, omnia tamen negantem.

DVodecimus modus processum fidei terminandi & finiendi est, quando delatus de hæretica prauitate processus meritis diligenter discussis cum bono consilio in iure peritorum reperitur in hæresim deprehensus facti euidentia, vel testium productione legitima, non tamen confessione propria. Et hoc est, quando ipse delatus conuincitur legitimè de aliqua hæretica prauitate, vel facti euidentia. Vtpotè quia hæresim publicè practicauit, vel per testes legitimos, contra quos excipere delatus legitimè non potuit, tamen ipse sic conuictus & deprehensus persistit firmiter in negatiua, & confitetur constanter: iuxta notata per Host. *in sum. tit. de hære.* §. qualiter quis in hær. deprehendatur, patuit suprà *q. 34*.

Circa istum talis practica est seruanda. Talis duro carcere est tenendus in compedibus & catena, frequenter ab officialibus coniunctim & diuisim, & per se ac per alios est efficaciter admonendus, quòd eis detegat veritatem, in dicendo ei quòd si faciat, & confiteatur errorem suum, quòd ad misericordiam admittatur, abiurando primittus illam hæreticam prauitatem. Si autem noluerit, sed steterit in negatiua, ad finem relinquatur brachio seculari: & mortem non poterit euadere temporalem.

Quòd si diutius infamatus & expectatus, steterit in negatiua, Episcopus & officiales modò coniunctim, modò diuisim, nunc per se, nunc per alios probos viros, trahant ad se modò vnum testem, modò alium, informando eum vt attendat quid disposuit, & si dixit verum vel non vt non seipsum damnet æternaliter, & alium temporaliter. Et quòd si vereatur, saltem eis secretè dicat, ne ille delatus moriatur iniustè. Et verba talia studeant, ei dicere, vt clarè videant, si disposuerint veritatem nec ne.

Quod si testes, sicut, informati, steterint in affirmatiua, & delatus in negatiua, nec ad hoc statim velint Episcopus, & officiales, negotium per sententiam determinare, & tradendo taliter deprehensum brachio seculari, sed diutius eum teneant, nunc inducendo deprehensum ad affirmatiuam, nunc testes diuisim tamen, ad excutiendum benè conscientiam suam. Et singulariter attendant Episcopus & Officialis ad illum testem, quem viderint melius dispositum ad bonum, & qui videtur melioris conscientiæ. Et circa illum instent ditius, si res ita se habuit vt disposuit, nec ne eius conscientiam onerando. Et si viderint testem aliquem vacillare, vel aliàs habeant indicia contra eam, propter quæ suspectus, quod falsitatem dixerit, meritò habeatur, de bono consilio peritorum attestent eum & procedant vt iustitia suadebit.

Compertum namque est frequenter & frequentius, quòd sic deprehensus testibus fide dignis, postquam in negatiua diu perstitit, ad cor reductus præsertim veraciter informatus, quòd non tradetur brachio seculari, sed ad misericordiam admittetur, si suam detegit prauitatem: & veritatem, quam iam diutius negauit, tunc liberè confitetur. Et frequenter repertum est, quòd testes malitia agitati, ac inimicitia superati, se ad inuicem colligarunt, ad imponēdum insonti hæreticam prauitatem. Postquam ad informationem frequentem Episcopi & Officiales, remorsu conscientiæ fatigati, ac diuinitus inspirati, reuocant, quam dixerunt & fatentur malitiosè se illi imposuisse tantam labem, propter quod talis & taliter de-

prehensus, non est per sententiam festinandus, sed diutius per vnum annum & pluries expectandum, antequam sic tradatur curiæ seculari.

Quo expectato tempore competenti, & adhibita diligentia condecenti, si sic delatus legitimè deprehensus, recognouit culpam suam, ac confessus fuerit iudicialiter, se fuisse illaqueatum tempore præfato hæretica prauitate, ac illam, ac omnem hæresim consenserit abiurare, & satisfacere ad arbitrium Episcopi, & Inquisitoris congruum, exhibere tanquam in hæresi deprehēsus, & propria confessione, & testium legitima productione: vt hæreticus pœnitens abiuret omnem hæresim publicè: per formam, de qua agitur, octauo modo supra posito processum fidei terminandi, vbi de talibus agitur.

Si verò sit confessus, quòd incidit sic in hæresim, nihilominus stat in illo animo pertinaci, vt impœnitens relinquetur brachio seculari: & agatur circa illum per modum, quo supra agitur in decimo modo processum fidei terminandi, vbi de talibus agitur.

Testes falsi quomodo puniendi.

Si autē ipse deprehēsus steterit constanter in negatiua sed ipsi testes resilierint à sua affirmatiua, suum testimonium reuocando, ac culpam suam recognoscendo: Quia insonti tantam labem imposuerunt, rancore & odio agitati, prece seu pretio adducti ipso delato vt immuni à iudicio relaxato) punientur ipsi vt falsi testes accusantes seu deferentes. Vt notat Paulus super *c. multorum & verb. illos, in prin. de hær. in Cle.* & feretur sententia seu pœnitentia contra eos ad arbitrium Episcopi & iudicum: omnino tamen ad perpetuos carceres tales falsos testes condemnando, & in pane & in aqua ad dies vitæ pœnitentiando, ponendo etiam post ad scalas ante portas Ecclesiæ tales, &c. Habent tamen potestatem Episcopi mitigare, aut etiam aggrauare post annum, & tēpora, per formā tenoris sequentis.

Si autem taliter deprehensus per annū vel plus, vel alio maiori congruo tempore expectatus perstiterit in negatiua continuè, & testes legitimi in affirmatiua disponant se Episcopus & iudices ad relinquendum eundem brachio seculari, mittendo eidem aliquos probos viros, fidei zelatores & præsertim religiosos, eidem non ingratos, sed familiares & gratos, qui illi indicēt, quòd mortem non possit euadere temporalem, dum stat in negatiua, sed tradetur tali die vt hæreticus impœnitens potestati curiæ secularis. Et nihilominus Episcopus & Officialis mittat Baliuo seu potestati curiæ secularis, quatenus tali die & hora, & in tali loco, extra Ecclesiam tamen, veniat cum familia sua recipiendum quendam hæreticum impœnitentem, quem tradent ei. Et etiam quòd faciet publicè præconizari in locis illis, in quibus præconizationes aliæ fieri consueuerunt, quòd omnes sint tali die & hora, in tali loco ad audiendum sermonem quem prædicator faciat de fide, & tradent Episcopus & Officialis quēdam hæreticum pertinacem brachio seculari.

Adueniente autem die prædicta, ad ferendum sententiam assignatam, erunt Episcopus & Officialis in loco prædicto ipso tradendo ibidem existente in alto, clero & populo congregato, vt eminenter ab omnibus videatur, ac præsente potestate curiæ secularis, stante coram ipso tradendo. Quibus lectis feretur sententia per hunc modum.

Nos N. miseratione Diuina Episcopus talis ciuitatis, aut Iudex in terris talis domini, attendentes, quod tu talis de tali loco, talis Diœcesis, fuisti nobis de tali hæretica prauitate. Exprimantur. Et vellemus certiorari, an ea quæ de te, & contra te nobis dicta fuerunt, veritate aliqua fulcirentur, & an tu ambulares in tenebris aut in luce, descendimus ad nos informandum, testes diligentius examinan-

examinandum, teque vocandũ ac interrogandũ sæpius, medio iuramento, defensionesque exhibendum, ac ad omnia & singula faciendũ, quæ per nos faciẽda erant secundũ canonicas sanctiones.

Verùm cùm vellemus præsens tuum negotium fine debito terminare, solenne consilium tam in Theologica facultate, quàm in Iure canonico & ciuili, coram nobis fecimus congregari: Et visis ac diligenter discussis processus meritis, & omnibus, & singulis in præsenti causa productis, deductis, actis & actitatis, prædictorum consilio digesto pariter & maturo, reperimus contra te legitimè probatum, quòd fuisti tanto tempore infectus hæretica prauitate, & iam reperimus, quòd fecisti & dixisti talia & talia (exprimãtur) ex quibus apparet manifestè, quòd es legitimè deprehensus in prædicta hæretica prauitate.

Sanè cùm cuperemus, prout adhuc cupimus, te veritatem fatendo resilire ab hæresi antedicta, & reduci ad gremium Ecclesiæ sanctæ, ac ad sanctæ fidei veritatem, vt sic saluares animam tuam, & tam animæ quàm corporis mortem euaderes gehennalẽ, tam per nos quàm per alios nostram diligentiam exercentes, ac per te longa tempora expectantes, tu in reprobũ sensum datus, cõtempsisti acquiescere nostro consilio saniori imò perstitisti, & persistis in negatiua pertinacia, ac contumaci animo indurato: quod dolentes referimus, & referendo plangimus ac dolemus. Verùm cùm Ecclesia Dei tanto tẽpore expectauerit, quatenus resilires recognoscendo propriam tuam culpam, & nolueris, neque velis, & non habeat vltra quod gratiæ faciat ac mercedis.

Quapropter vt sis cæteris in exemplũ, & alij ab huiusmodi hæresibus arceantur, & tanta facinora non remaneãt impunita. Nos Episcopus & Iudices in causa fidei memorati, sedentes pro tribunali more iudicum iudicantiũ, sacrosanctis Euangeliis positis corã nobis, vt de vultu Dei iudiciũ nostrum prodeat, & oculi nostri videant æquitatem habentes præ oculis solum Deũ & sanctæ fidei gloriam, & honorẽ, te talem in nostra præsentia cõstitutum, hac die & hora, & loco, ad audiendam diffinitiuam sententiã assignatis, diffinimus, declaramus & sentẽtiamus, te esse hæreticum impœnitentem, tradendum seu relinquendum vt talem brachio seculari, ac per nostram sententiam, vt verè hæreticum pertinacem, impœnitentẽ, à foro ecclesiastico te proiicimus, & tradimus seu relinquimus brachio seculari, ac potestati curiæ secularis: eandem curiam secularem efficaciter deprecantes, quatenus circa & citra sãguinis effusionem, & mortis periculum, suam sententiã moderetur. Lata est hæc sentẽtia, &c.

Poterunt autem, Episcopus & iudices disponere, quòd aliqui probi viri fidei zelatores ipsi relicto curiæ seculari, non ingratos, sed familiares & gratos, associent dicto relicto, dum curia secularis in eum suum officium exequetur, qui eum consolentur, & adhuc inducant, quòd fatẽdo veritatem, & recognoscẽdo culpã suam, resiliat ab erroribus suis.

Quòd si forsan post sententiam & iam relictus ad locũ vbi est comburendus, deductus, dixerit se velle fateri veritatem, & recognoscere culpam suam, & ita fecerit, ac paratus fuerit huiusmodi hæresim & omnem aliam abiurare licet præsumatur, quòd hoc faciat plus metu mortis quàm amore veritatis: credere quòd ex misericordia possit recipi vt hæreticus pœnitens, & perpetuò immutari, *iuxta gl. sup. c. ad abolendam. §. præsent. & ver. audientia, &c. excommunicamus, 2. de hær.* Quamuis de rigore iuris, nec tali conuersioni est magna fides à iudicibus adhibenda, imò propter damna temporalia illata ipsum semper punire possunt.

Conuersis hæreticis non est fides adhibenda.

QVÆSTIO XXXII.

Super conuictum, sed fugitiuum, vel se contumaciter absentantem.

TRedecimus & vltimus modus processum fidei terminandi, & sententiandi est, quando delatus de hæretica prauitate, processus meritis diligenter discussis, cum bono consilio in iure peritorum, reperitur conuictus de hæretica prauitate: est tamen fugitiuus, seu absens contumaciter, sed congruo tempore expectatus. Et hoc est in tribus casibus.

Primus est, quando delatus est deprehensus in hæresi, vel in confessione propria, vel facti euidentia, vel testium productione legitima, sed fugerit, vel se absentauerit, & citatus legitimè noluerit comparere. Secundus casus est, quando aliquis est delatus & receptus aliquali informatione contra eum, habetur aliqualiter seu leuiter suspectus: & sic citetur responsurus de fide, & quia renuit contumaciter comparere, excommunicatur, & excommunicatus sustinet illam excommunicationem animo pertinaci, & semper contumaciter se absentat.

Sustinens excomunicationē per annū est vt hæreticus condemnandus.

Tertius casus est, quando aliquis impediuit directè sententiam seu processum fidei Episcopi vel iudicum, vel qui ad hoc dederit auxilium, consilium vel fauorem, talis est excommunicationis mucrone percussus: quam si sustinuerit per annum animo indurato, ex tunc est, vt hæreticus condemnandus, per *cap. vt inquisitionis. §. prohibemus, de hær. lib. 6.* & contumaciter se absentauit.

In primo casu ille talis est impœnitens hæreticus condemnandus, iuxta *cap. ad abolendam. §. præsenti.* In secundo casu & tertio, non est hæreticus impœnitens iudicandus, sed tanquam vt pœnitens hæreticus condemnandus: iuxta *cap. cum contumacia,* & per *cap. vt inquisitionis. §. prohibemus. de hære. lib. 6.* Circa quemlibet istorum talis practica est seruanda. Talis enim congruo tempore expectatus, citetur per Episcopum & Officialem, in Ecclesia cathedrali illius Diœcesis in quo deliquit, & in aliis Ecclesiis illius loci, vbi domicilium contrahebat, & specialiter vnde fugit: & citabitur per formam tenoris sequentis.

Forma citatæ & acris sententiæ cōtra conuictum de hæresi & fugitiuum latæ.

Nos N. miseratione Diuina Episcopus talis ciuitatis, &c. aut Iudex talis Diœcesis spiritum consilij sanioris. Præterea cunctis nostræ mentis desiderabilibus: Illud potissimum infigitur cordi nostro, temporibus nostris, in dicta tali Diœcesi, vberem florentémque Ecclesiam, vineam in quam Domini Sabaoth, quam summi patris dextera virtuosis complantauit, quam eiusdem patris filius proprij ac viuifici vnda cruoris vberius irrigauit, quam ipse almus Spiritus paracletus, miris ineffabilibúsque donis intimis fœcundauit quam tota ipsa incomprehensibilis atque inattingibilis Trinitas beata, grandissimis variisque priuilegiis sanctius dotauit, paritérque ditauit: aper de sylua, qui est, & qui dicitur hæreticus quilibet, absorbeat & depascat, fructus fidei vberes deuastando, ac lacerantes hæresum vepres, palmitibus inferendo, serpénsque tortuosus nostri improbus humani generis inimicus, efflans virus, qui est Satanas & diabolus, eiusdem vineæ Dominicæ palmites inficiat atque fructus, virus prauitatis hæreticæ immittendo: Nec etiam ager ipse Dominicus, populus inquam Catholicus, ad quem excolendum pariter & serendum, descendit de summorum polorum arce Dei patris vnigenitus, atque primogenitus, seminauit miris, sanctísque prædicationibus, discurrit per villas, & *castella*, docens non sine magnis fatigationibus,

tionibus, Elegit Apostolos viros vtique operarios industrios ac conduxit, ditans illos æternis retributionibus, expectans ipse Dei filius, de agro isto magno, illo die iudicij extremo vberes manipulos colligere, & per manus sanctorum Angelorum recondere in cœlesti horreo sancto suo, Samsonisque vulpeculæ insertatæ, quæ sicut persona, labe hæretica deprauatæ, facies quidem habentes diuersas, sed caudas ignitas, adinuicem colligatas, quia de varietate flammæ conueniunt in idipsum vt segetem dominicam, iam albam ad messem, splendoribus fidei relucentem, morsu amarissimo demoliantur, ac discursu subtilissimo pergant, impetúque validissimo accedant pariter & accendant, dissipent & deuastent sinceritatem sanctæ fidei Catholicæ, subtiliter & damnabiliter subuertendo.

Quapropter, cùm tu talis incideris in damnatas hæreses maleficarum, illas publicè in tali loco practicando (seu taliter dicatur) seu fueris per testes legitimos conuictus de hæretica prauitate, siue propria deprehensus confessione in iudicio per nos receptus, & post captus, fugeris, medicinam refutans salutarem: citauerimus te, vt de & super iis coram nobis manifestius responderes, túque ductus maligno spiritu, pariter & sanctam renueris comparere. Vel sic.

Quapropter cùm tu talis declaratus nobis de hæretica prauitate, & recepta informatione contra te: aliàs de eadem esses nobis suspectus leuiter, quoniam eras infectus labe prædicta, citauimus te, quatenus coram nobis personaliter comparens de fide Catholica responsurus. Cúmque citatus renueris contumaciter, excommunicauimus te, ac excommunicatum fecimus publicari. In qua stetisti per annum, seu annos tot, animo pertinaci, latitans hinc inde, ita quòd nunc, quo te duxerit spiritus malignus ignoramus, & cùm te expectauerimus misericorditer & benignè, vt reuerteretis ad gremium sanctæ fidei vnitatem, tu facere contempsisti, in reprobum sensum datus. Sanè volumus & tenemur, iustitia nos cogente, causam tuam huiusmodi fine debito terminare, nec valeamus tua nefanda crimina conniuentibus oculis tolerare.

Nos Episcopus & iudices in causis fidei supradictis, te talem sæpè fatum latitantem profugum & fugitiuum, per præsens nostrum edictum publicum, requirimus pariter & citamus peremptoriè, quatenus die tali, talis mensis, tali anno, in tali Ecclesia cathedrali talis Diœcesis, hora tertiarum compareas personaliter coram nobis, diffinitiuam sententiam auditurus. Significantes quòd siue comparueris siue non, procedemus ad nostram diffinitiuam sententiam, contra te prout ius & iustitia suadebunt. Et vt prius nostra citatio perueniat ad tui notitiam, ne valeas ignorantiæ velamine te tueri, præsentes literas dictas requisitionem & citationem nostram in se continentes, volumus & mandamus affigi in valuis publicè talis prædictæ Ecclesiæ cathedralis. In quorum testimonium singulorum, præsentes nostras literas impressione nostrorum sigillorum iussimus communiri. Datum.

Adueniente autem die præfixa, ad audiendam diffinitiuam sententiam assignata, si profugus comparuerit, & consenserit, publicè omnem hæresim abiurare, humiliter petens admitti ad misericordiam, postulando, si relapsus non fuerit, admittetur, & si fuerit deprehensus propria confessione, vel testium legitima productione, abiurabit & pœnitebit, vt hæreticus pœnitens secundùm modum quo agitur suprà in octauo modo processum fidei terminandi, vbi de talibus agitur, si fuerit

fuerit suspectus violenter, ita quòd citatus responsurus de fide noluit comparere, & fuit ex hoc excommunicatus, & stetit in excommunicatione per annum, animo pertinaci, & pœnitebit, admittetur, & abiurabit omnem hæresim, & pœnitebit vt hæreticus suspectus de hæresi violenter. Pœnitens secundùm modum quo agitur suprà in sexto modo processum fidei terminandi. Si autem comparuerit, & non consenserit abiurare, tradetur, verus hæreticus impœnitens brachio seculari, per modum quo dictum est suprà, & agitur in decimo modo processum fidei terminandi. Si autem contumaciter tenuerit comparere, tunc formetur sententia per modum tenoris sequentis.

Nos N. Episcopus miseratione diuina, talis ciuitatis, attendentes, quòd tu talis, de tali loco, talis Diœcesis, fuisti nobis de hæretica prauitate, fama publica referente, seu fida dignorum insinuatione delatus. Nos quibus ex officio decumbit descendimus ad videndum ac inquirendum, an clamor qui ad aures nostras peruenerat, veritate aliqua fulciretur. Verum cùm inuenissemus te in hæresi deprehensum, deponentibus contra te quam pluribus testibus fide dignis te coram nobis aduocatum iussimus detineri, dicatur sicut factum fuit, an videlicet comparuerit, & medio iuramento interrogatus, fassus fuerit, vel non. Sed post maligni spiritus consilio ductus & seductus, metuens tua vulnera vino & oleo salubriter confoueri, aufugisti, (aut ponatur, si est) carcerem & arrestum fregisti pariter & aufugisti latitans hinc inde, & quo te malignus spiritus duxerit, totaliter ignoramus. Vel sic.

Verùm cum inuenissemus contra te taliter, vt prædicitur, nobis delatum de hæretica prauitate, multa indicia propter quæ suspectum leuiter de hæretica prauitate prædicta, te meritò habeamus, citauimus te per publicum edictum in talibus & talibus Ecclesiis, talis Diœceseos, quatenus infrà certum terminum tibi præfixum coram nobis in tali loco personaliter compareres, in & super prædictis contra te depositis, & aliàs de fide Catholica, & eius articulis responsurus. Tu verò insano consilio adhærendo, renuisti contumaciter comparere: cumque iustitia exigente, te excommunicauerimus, ac fecerimus excommunicatum publicè denunciari, tu medicinam refutans salutarem, dictam excommunicationem vltra quàm per annum sustinuisti, & adhuc sustines in reprobum sensum datus, animo pertinaci, & profugus, latitans hinc inde, vt quò te malignus spiritus duxerit, ignoramus.

Sanè cùm tam longo tempore expectauerit Ecclesiæ sancta Dei misericorditer & benignè, quatenus ad eius misericordiæ gremium euolares: ab erroribus resiliendo, & iuxta fidem Catholicam professam operando: ipsáque te clementiæ vberius enutriret, malignorum seductus consilio, acquiescere recusasti, in tua pertinacia perseuerans. Verùm cùm vellemus provt volumus & debemus, iustitia nos cogente, causam tuam sine debito per sententiam terminare citauimus te, quatenus hac die & hora, & hoc loco compareres personaliter coram nobis, diffinitiuam sententiam auditurus. Et quia renuisti contumaciter comparere, meritò te ostendis velle perpetuò in tuis hæresibus & erroribus remanere: quod dolentes referimus, & referēdo dolemus.

Sed cùm non possimus nec velimus iustitiam subterfugere, nec tantam inobedientiam & contumaciam ad Dei Ecclesiam tolerare: Ad exaltationem fidei orthodoxæ, & ad extirpationem hæreticæ prauitatis iustitia exigente, & tua inobedientia & contumacia requirente, hac die & hora, & loco tibi in

antea

antea ad audiendam diffinitiuam sententiam peremptoriè assignatis, præhabito multorum consilio peritorum tam in Theologica facultate, quàm in iure canonico & ciuili, processus meritis visis & diligenter discussis, sedentes pro tribunali more iudicum iudicantium, sacrosanctis Euangeliis positis coram nobis, vt de vultu Dei iudicium nostrum prodeat, & oculi nostri videant æquitatem, habentes præ oculis solum Deum, & sanctæ fidei irrefragabilem veritatem, contra te talem, absentem & præsentem, beati Pauli Apostoli vestigia imitantes, sententiam diffinitiuam taliter ferimus in his scriptis, Christi nomine inuocato.

Nos Episcopus & iudices in causa fidei memorati, attendentes in causa ista fidei, ac processibus inde confectis, ordinem iuris fore seruatum. Attendentes etiam quòd legitimè citatus non comparuisti, nec per te, nec per alium te aliqualiter, excusasti. Attendẽtes etiam, quòd in præfatis hæresibus longo tempore pertinaciter perstitisti, & adhuc etiam perseueras, & excommunicationem per tot annos in causa fidei sustinuisti, provt ex nunc sustines animo indurato. Attendentes etiam quòd Ecclesia sancta Dei non habet vltra erga te quid faciat, cùm perseueres & perseuerare velis, in excommunicatione & hæresibus prælibatis. Propterea beati Pauli Apostoli vestigia sectantes, declaramus, diffinimus, & sententiamus, te talem absentem & præsentem esse hæreticum pertinacem, & vt talem relinquendum brachio seculari. Et per nostram sententiam diffinitiuam à foro Ecclesiastico repellimus, & relinquimus potestati curiæ sæcularis, tandem curiam affectuosè deprecantes, vt si quando te habuerit in sua potestate, erga te citra sanguinis effusionem & mortis periculum suam sententiam moderetur. Lata fuit hæc sententia, &c.

Considerandum hic, quòd si iste profugus & contumax fuerit deprehensus in hæresi, vel propria confessione, vel testibus legitimis, & ante abiurationem fugit est per sententiam verè hæreticus impœnitens iudicandus, & ita in sententia ponendum est. Si autem aliter non fuit deprehensus, nisi quia delatus & suspectus habitus, fuit citatus, responsurus de fide, & quia renuit comparere, fuit excommunicatus, & in excommunicatione tali stetit vltrà quàm per annum: animo indurato, & tandem nolunt comparere, iste non est iudicandus hæreticus, sed vt hæreticus, vt talis condemnandus, & ita procedendum est in sententia, vt dictum est prius.

Quidam iudicandi hæretici, quidam vt hæretici.

QVÆSTIO XXXIII.

Super personam delatam ab alia malefica incinerata, vel incineranda, qualiter sit sententiandum.

QVartus decimus modus processum fidei terminandi & sententiandi, est quando delatus de hæretica prauitate, processus meritis circa deponentem diligenter discussis, cum bono consilio in iure peritorum, reperitur de tali hæretica prauitate tantummodo ab altera malefica incinerata vel incineranda, delatus, vel delata. Et hoc contingere potest tredecim modis, tanquam per tredecim casus. Quia sic delatus vel reperitur immunis & absoluendus totaliter: vel reperitur cum hoc diffamatus de tali hæresi generaliter: vel reperitur vltra infamiam quæstionibus exponendus aliqualiter: vel reperitur suspectus de hæresi vehementer, vel violenter, vel reperitur diffamatus & suspectus insimul & communiter. Et sic consequenter in aliis casibus provt *in 20. quæst.* tactum est, vt *ad* 13. inclusiuè.

Tredecim modi, quibus maleficas tradducunt vel deferunt.

Primus modus fit, quando tantummodò ab ipsa malefica detenta delatus est, & non conuincitur, nec confessione propria, nec testium productione legitima, nec aliàs reperiuntur indicia, ex quibus verisimiliter tanquam suspectus iudicari possit talis omnino venit absoluendus, etiam per ipsum iudicem secularem, qui deponentem aut incinerauit, aut incinerandum propria auctoritate, aut ex commissione Episcopi, iudicis ordinarij habuit: & absoluetur per sententiam in primo modo processus fidei terminandi, circa 20. *quæst.* contentam.

Secundus modus incidit, quando vltra hoc, quod à detenta delatus est, etiam per totam illam villam, seu ciuitatem diffamata existat, ita quòd tantummodò infamia præcisè & sola laborauit semper: licet postea per depositionem detentæ maleficæ infamia sit aggrauata.

Circa talem talis practica est seruanda. Quia iudex considerando, quòd, vltra infamiam nihil in particulari aduersus eam ab aliis fide dignis in villa, aut oppido probatur, licet fortè detenta. certa grauia aduersus eum deposuit: quia tamen fidem perdidit abnegando illam Diabolo: vnde difficulter eius dictis à Iudicibus fides adhibetur, nisi ex aliis circunstantiis illa infamia aggrauaretur, & tunc in tertium iam sequentem modum inciderit: ideo Canonica purgatio erit tunc in dicenda, & procedetur per sententiam in secundo modo processum fidei terminandi, circa 22. *quæst.* contentam.

Et si Iudex ciuilis illam purgationem coram Episcopo decreuerit fieri & solemniter, in finem, vt si deficeret, vt tunc per Ecclesiasticum & ciuilem Iudices in exemplum aliorum, eò firmiori sententia puniretur, benè quidem fit. Si autem per se voluerit exequi mandet vt decem vel viginti compurgatores ordinis sui habeat, & procedat, vt in secundo modo sententiandi tales, tactum est, nisi quòd vbi excommunicandus esset, quod tunc ad ipsum ordinarium recursum habeat: Et hoc contingeret, vbi se purgare nollet.

Tertius modus igitur incidit super talem delatum, vbi licet non vincatur confessione propria, nec testium productione legitima, nec facti euidentia, nec etiam sint indicia super aliquod factum, in quo vnquam notatus fuisset ab aliis inhabitatoribus villæ aut oppidi: nisi quòd infamia tantum laborauit apud eos. Aggrauatur autem infamia ex detentæ, maleficæ detentione, vtpotè quia asseruit, illum per illam in omnibus fuisse sociam, & secum in criminibus participasse. Hoc ipsum tamen, sicut constanter delata negat, ita & aliis inhabitatoribus, vel non est notum, vel de nulla nisi de honesta conuersatione, seu etiam participatione ipsis constat.

Circa talem talis practica seruatur. Primò, quòd adfrontare se habent facie ad faciem, & obiectiones mutuæ & responsiones diligenter sunt considerandæ, & si quidem varietas aliqua in verbis incideret, vnde iudex verisimiliter ex concessis & negatis præsumere potest, ipsam delatam meritò quæstionibus exponendam, procedatur per sententias in tertium modum processum fidei terminandi, circa 23. *quæst.* contentas, ipsam tormentis leuiter exponendo: adhibitis cautelis aliis quam plurimis & necessariis, de quibus circa principium huius tertiæ partis suprà patuit ad longum, & ex quibus præsumitur talem esse aut innoxiam aut ream. Adfrontatio maleficarum se inuicem accusantium.

Quartus modus incidit, vbi talis delatus inuenitur suspectus leuiter, & hoc vel confessione propria, vel depositione alterius detentæ. Et sunt qui ad hanc leuem suspicionem reducunt illos, qui ad prouocandum mulieres maleficas consuluissent, vel vbi inter coniugatos

coniugatos odio se mutuo prosequentes, amorem procurassent, aut etiam pro aliquo commodo temporali apud maleficas laborassent. Sed quia tales vtique excommunicati sunt, tanquam hæreticis credentes, iuxta *c. excommunicamus. 1. §. credentes. lib. 6. de har.* vbi dicitur: Credentes autem eorum erroribus, hæreticos similiter iudicamus. Quia etiam ex factis præsumitur de effectu *ad hoc argum. 32. q. 2. qui viderit.* Ideò videtur quòd acrius sunt puniendi, & sententiandi, quam illi, qui de hæresi leuiter habentur suspecti, provt iudicandi sunt aliqui ex leuibus coniecturis: Puta quia eis seruitia exhibuissent, literas detulissent, eorum erroribus sic nullam fidem adhibuissent, quòd tamen illos non manifestassent, alimoniam ab iis accepissent. Sed siue illi, siue isti intelligantur, hoc quod in consilio peritorum conclusum fuerit super leuem suspicionem, prosequendum erit à iudice, per talem practicam: Talis enim aut abiurabit, aut Canonicè se purgabit, secundum quod in quarto modo processum fidei terminandi, sub *quæstione vicesima quarta* tangitur.

[...] factis [...]sumi[...]r de ef[...]tu.

Sed tamen, quia potius videtur, quòd abiuratio sit indicenda, & hoc propter *allëg. cap. excommunicamus. 1. §.* qui verò inuenti fuerint sola suspicione notabili, &c. tamen non debent, si relabantur, pœna relapsorum puniri, & procedatur, provt in quarto modo processum fidei terminandi, circa 24. *quæst.* tactum est.

[...]i impe[...]menta [...]ræstant maleficis, qua suspicione laborent.

Quintus modus incidit, vbi talis delatus inuenitur suspectus vehementer & hoc simili modo, vel confessione propria, vel depositione alterius maleficæ detentæ. Et sunt qui ad hanc leuem depositionem reducunt impeditores iudicum, directè, vel indirectè eorum officium inquirendo, maleficas impediendo: dummodò hoc scienter fecerint: ex *cap. vt inquisitionis negotium, libro 6. de hæret.*

Item reducunt omnes, qui impedientibus præstant scienter auxilium, consilium, vel fauorem: patet per *alle. c. inquisitionis.* Item reducunt qui citatos, aut captos hæreticos instruunt de celanda veritate, & vt illam subticeant, vel falsitatem asserant. Et hoc ex *cap. accusatus. & §. fi.* Item reducunt omnes qui eos, quos sciunt hæreticos, receptant, scienter deducunt, visitant, vel associant, munera mittunt, seu fauorem impendunt: quæ omnia in fauorem non personæ, sed culpæ fiunt vbi scienter fiunt. Et ideo dicunt, quòd vbi delata persona participat de præmissis, & hoc per consilium ita iudicatum fuerit, tunc iuxta quartum modum processum fidei terminandi sub *quæst. 25.* sententianda est. Taliter vt omnem hæresim sub pœna relapsorum, vbi reciderit, habeat abiurare.

Possumus tamen asserere, adiiciendo, quòd Iudices respectum habeant super vniuscuiusque maleficæ incineratæ aut detentæ familiam, prolem, seu etiam progeniem eò quòd vt plurimùm tales reperiuntur infectæ.

Familiæ Maleficæ.

Cùm maleficæ etiam proprios infantes ex Dæmonum informatione ipsis habent offerre. Vnde & indubiè in quibuscunque flagitiis informare: patent hæc ex prima parte operis.

Probatur & ex eo, quòd sic in simplici hæresi propter agnitorum hæreticorum familiaritatem, dum quis de hæresi infamatus existit, etiam consequenter ratione familiaritatis est de hæresi vehementer suspectus, ita & in hac hæresi maleficarum.

Præfatus autem casus patet *in c. inter sollicitudines, extra. de purgatione ca.* vbi apparet: quod ratione infamiæ de hæresi fuit. Decano quidam indicta canonica purgatione, & ratione familiaritatis hæreticorum, abiuratio

Triplex pœna vni malefico Decano inflicta.

publica & ratione scandali fuit priuatus beneficio, quoúsque scandalum sopiretur.

Sextus modus incidit, vbi talis delatus efficitur suspectus violenter, hoc autem fit non ad simplicem vel nudam depositionem alterius maleficæ detentæ, sed ad indicia facti, quæ eliciuntur ex quibusdam verbis & factis à malefica deteta perpetratis, & prolatis, quibus ad minus delata asseritur interfuisse & operibus deponentis communicasse.

Pro quorum intelligentia, aduertenda sunt ea, quæ *suprà quæstione* 29. tacta sunt præcipuè super violentam suspicionem quomodo ex violentibus & conuincentibus oritur coniecturis, & qualiter Iudex violentatur ad credẽdum ex sola suspicione aliquem esse hæreticum, qui tamen fortassis bonus Catholicus in corde existit. Sicut Canonistæ exemplificant circa simplicem hæresim, de eo qui citatus in causa fidei ad respondendum renuit comparere contumaciter: propter quam contumaciam excommunicatur. In qua vbi per annum perseuerauit, efficitur suspectus de hæresi violenter.

Quare & à simili circa talem personam delatam aduertenda sunt indicia facti, ex quib. efficitur violenter suspecta. Et ponatur casus, quod detenta malefica asseruit illam interfuisse suis maleficiis, quæ tamen delata constanter negat, quid ergo faciet? vtiq; opus erit considerare, an ex aliquibus operibus sit vehementer suspecta, & an vehemens suspicio in violentam valeat transire: sicut in præfato casu, citatus responsurus, vbi non comparet, sed renuit contumaciter, fit suspectus leuiter de hæresi, etiam vbi citatus fuit in non causa fidei. Si autem in causa fidei citatus renuit comparere, & propter contumaciam excommunicatur, tunc fit suspectus vehementer: quia tunc leuis suspicio transit in vehementem, & si per annum persistat, tunc vehemens transit in violentam. Ita considerabit Iudex si ratione familiaritatis contractæ cum detenta malefica sit delata vehementer suspecta, vt immediatè in quinto modo incidenti tactum fuit, tunc opus erit considerare, an ipsa vehemens suspicio in violentam transire possit: Præsumitur enim quòd transire possit, id est, quòd flagitiis detentæ ipsa delata interfuit, vbi familiaritatem cum ea frequenter habuit. Est ergo procedendum Iudici iuxta sextum modum processum fidei terminandi, prout in 26. quæst. tangitur. Quòd si quæritur, quid faciat Iudex si adhuc talis delata ab altera malefica detenta, omnino persistat in negatiua non obstantibus quibuscunque indiciis aduersus eam productis? Respondetur primò, quòd Iudex debet aduertere super earum negatiuas responsiones, an ex vitio seu maleficio taciturnitatis proueniant, siue non: & quidem, vt *in primis quæst. quæst.* 15. *&* 16. *huius* 3. *partis* patuit, Iudex cognoscere potest, si flere & lachrimas emittere valeat, & vbi in quæstionibus quasi in sensibilibus redditur, ita quòd ad pristinas vires faciliter redit, tunc quidem violenta suspicio aggrauatur, & tunc omnino non est liberè dimittenda, seu secundum, vt in sexto modo sententiandi & processum fidei terminandi patuit, supra allegato, perpetuis carceribus ad pœnitentiam peragendam deputanda.

Qui leuis in vehementem, vehemens in violentam suspicionem transeat.

Si verò maleficio taciturnitatis non sit infecta propter vehementes dolores quos in quæstionib. sustinet verè & realiter, cùm tamen aliæ ex maleficio taciturnitatis quasi insensibiles redduntur, vt dictum est, tunc vltimum refugium Iudex habere potest super Canonicam purgationem. Quæ si à seculari Iudice inducitur, dicetur vulgaris licita, quia non de numero purgationum vulgarium, de quibus 2. *quæst.* 4. consu-

Vulgaris licita canonica purgatio

consuluisti. & monomachiam dicitur. In qua purgatione si defecerit, vt reus vel rea iudicabitur.

Septimus modus incidit, vbi delatus ipse non reperitur legitimè deprehensus, nec propria confessione, nec facti euidentia, nec testium productione legitima, sed tantum reperitur à detenta malefica delatus vel delata, & cùm hæc reperiuntur indicia, quæ ipsum reddunt suspectum leuiter, vel vehementer: Vtpotè quia solummodò habuit magnam familiaritatem cum maleficis, tunc tali ratione infamiæ est dicenda canonica purgatio, iuxta canonem allegatum, inter sollicitudines: & ratione suspicionis hæresim abiurare cum pœna relapsorum, vbi recidiuaret si vehementer suspectus, vel sine illa si leuiter, & procedatur, vt in proximo modo processum fidei terminandi, *circa c.27.q.* tactum est.

Octauus modus incidit, vbi sic delatus reperitur confessus hæresim illam, sed pœnitens & nunquam relapsus. Vbi notandum, quòd consequenter, vbi agitur de relapsis & non relapsis, pœnitentibus & non pœnitentibus, tales distinctiones tactæ sunt propter iudices, qui de vltimis inferendis suppliciis non se intromittunt. Ideò ciuilis iudex super confessum siue pœniteat, siue non, siue relapsus fuerit siue non, per ciuiles & imperiales leges procedere potest, vt iustitia suadebit: tantummodò recursum ad ipsos tredecim modos sententiandi habere potest, & secundùm illos se resoluere, vbi aliquod ambiguum interuenerit.

QVÆSTIO XXXIV.

Super modum sententiandi maleficam maleficia tollentem, insuper etiam super maleficas obstetrices & maleficos sagittarios.

QVintus decimus modus processum fidei terminandi, & sententiandi est, quando delatus de hæretica prauitate reperitur, quòd maleficia non inferat, sed tollat. Circa istum talis practica est seruanda, quia aut vtitur remediis licitis, aut illicitis: Et si quidem licitis, non vt maleficus, sed vt Christicola est iudicandus. De quibus licitis remediis suprà circa principium huius tertiæ partis ad longum patuit.

Si verò illicitis, tunc distinguendum, quia aut sunt illicita simpliciter, aut secundùm quid. Si simpliciter adhuc dupliciter, quia vel nocumento proximi, vel sine nocumento: vtroque tamen modo semper cum expressa Dæmonum inuocatione. Si verò illicita secundùm quid, puta quia absque expressa, licèt non absque tacita Dæmonum inuocatione fiunt, talia iudicantur vana potius quàm illicita nominari à Canonistis & certis Theologis, vt *suprà in quæst. huius vltimæ partis totius operis* patuit.

Illicita remedia vel secundùm quid vel simpliciter.

Iudex ergo quicunque, siue ecclesiasticus siue ciuilis, licet primos & vltimos non habeat reprobare, & signanter primos potiùs commendare, & vltimos tolerare, provt Canonistæ asserunt, licitum esse vana vanis contundere. Illos tamen qui cum expressa Dæmonum inuocatione maleficia auferunt, nullo modo tolerare debet, præcipuè illos qui cum nocumento proximi talia committunt. Et dicuntur cum nocumento proximi practicare, quando maleficium ita ab vno aufertur &

& alteri infertur. Nec obstat, si illa cui infertur sit malefica per se, siue non: siue sit illa, quæ maleficium intulit siue non: & siue sit homo siue quæcunque alia creatura, patent super hæc omnia acta & gesta deducta *in prima quæstione suprà allegata.*

Si quæritur, quid faciat Iudex, vbi talis asserit se maleficia tollere per licita & non illicita remedia, aut quando possit talia veraciter Iudex cognoscere? Respondetur, quod citato illo interrogetur quibus mediis vtatur: nec tamen verbis suis standum, sed Ecclesiasticus Iudex cui ex officio incumbit, diligenter inquirat, siue per se, siue per plebanum aliquem, qui à singulis parochianis exactè sub præstito iuramento, quod exigere potest, perquirat, quibus remediis vtatur: & siquidem inuentum fuerit, prout communiter inueniuntur cum superstitiosis remediis, omnino non sunt propter horribiles pœnas à canonibus inflictas, vt inferius patebit, tolerandæ.

Quomodò illicita remedia ab illicitis discernantur.

Et si quæritur, vnde possunt remedia licita ab illicitis discerni, cùm semper asserant, se quibusdam orationibus, & herbarum applicationibus, huiusmodi amouere? Respondetur, hoc facilè foret, dummodò diligens inquisitio fieret. Nam quia necesse habent superstitiosa remedia occultare, vt non reprehendantur, seu vt facilius mentes simplicium illaqueare valeant, ideò huiusmodi verbis aut herbarum applicationibus insistunt: tamen ex quatuor superstitiosis eorum actibus tanquam sortilegæ & maleficæ manifestè deprehenduntur.

Sunt enim de occultis diuinantes, & ea quæ non nisi malorum spirituum reuelatione scire possunt, reserantes. Exempli gratia. Vbi pro sanitate acquirenda frequentantur à læsis, causam læsionis, aut maleficij aperire & manifestare sciunt: vt si ratione altercationis cum vicina acciderit, vel aliqua ex causa, hoc ipsum perfectissimè noscunt, & indicare frequentantibus sciunt.

Secundò, vbi ad vnius nocumenti seu maleficij curam se intromittunt: alterius verò minimè. Prout in Diœcesi Spirensi, malefica quædam in loco quodam, *Zum Hofe* nuncupato, existit, quæ licèt plures sanare videatur, certos tamen minimè se posse curare fatetur: nullam ob aliam causam, nisi vt ab incolis fertur, quòd maleficia talibus illata, sint tam fortiter ab aliis, vt asserit, maleficis impressa, & hoc vtique virtute Dæmonum, quòd illa amouere non valeat. Quia videlicet Dæmon non semper Dæmoni cedere potest, aut nō vult.

Tertiò, vbi super huius maleficia illata singulares exceptiones facere noscuntur. Prout in ipsa ciuitate Spirensi contigisse noscitur: dum quædam honesta persona maleficiata in tibiis, huiusmodi diuinatricem ob sanitatis gratiam aduocasset illa domum ingressa, & eam dum intuita fuisset talem exceptionem fecit, si, inquit, squamas & capillos in vulnere non habuerit, reliqua omnia extrahere potero. Causam etiam læsionis aperuit, licèt ex rure, & ad duo miliaria aduentasset dicens, quia cum vicina altercasti, tali die, ideò tibi accidit præter squamas etiam & pilos, alias quamplures diuersorum generum res extraxit, & sanitati restituit.

Quartò: vbi superstitiosis insistunt aut insistere faciunt cæremoniis, & sic ante solis ortum, vel alio determinato tempore, se frequentari volunt, dicentes quòd infirmitates vltra angariam illatas sanare nequeant, aut quòd tantummodò duas aut tres personas per annum sanare valeant, licèt non sanando, sed à læsionibus cessando, sanare videantur.

Non sanat maleficę, sed facit cessare læsiones.

Possunt & addi quamplures aliæ considerationes, circa talium personarum conditiones, quia vt plurimum

retro

retroactis temporibus malæ & reprehenſibilis vitæ fuerunt diffamatæ, ſeu adulteræ, aut maleficarum ſuperſtites: vnde ex nulla ſanctitate vitæ hæc gratia ſanitatis à Deo collata.

De obſtetricibus magis.

Incidentaliter reducuntur & obſtetrices maleficæ omnes, alias maleficas in flagitiis excedentes, de quibus & in prima parte operis deductum eſt: Quarum etiam tantus numerus, vt ex earum confeſſionibus cõpertum eſt, quòd non æſtimatur villula, vbi huiuſmodi non reperiantur exiſtere. Cui periculo vtique à præſidentibus foret in parte ſuccurrendum, vt non niſi iuratæ obſtetrices à præſidentibus deputarentur, cum aliis remediis quæ in ſecunda parte operis tacta ſunt.

Magi ſagittarij.

Incidit & maleficis ſagittariis, in contumeliam vtique Chriſtianæ religionis tantò periculoſius detegentes quanto & ſecuriores habent in terris optimatum & principum receptatores, fautores, & defenſores. Sed quòd omnes tales receptatores, fautores, &c. omnibus maleficis plerunque in certis caſibus damnabiliores exiſtāt, ſic declaratur. Nā talium defenſores à Canoniſtis & Theologis in duplici genere aſſignātur. Quidam namque errorem, alij verò perſonam ſunt defendentes: Et hi quidem, qui errorem, damnabiliores ipſis qui errant, exiſtunt: cùm non ſolùm hæretici, imò hæreſiarchæ habendi ſunt, vt patet 24. *quæſt.* 3. *qui illorum.* Et de his defenſoribus communiter non loquuntur iura, eò quòd ab aliis hæreticis non diſtinguuntur. In quibus etiam habet locum *cap. ad abolendam* §. *præſenti.* ſæpè alleg.

Fouentes ſagittarios magos, quo loco habendi.

Quidam alij ſunt qui licèt non defendunt errorem, defendunt tamen perſonam errantem: vtpotè qui reſiſtunt viribus & potentiæ, tales malefici, ſeu quicunque alij hæretici veniant ad manus Iudicis fidei, ad examinandum, vel puniendum, & ſimilia.

Simili modo etiam fautores talium ſunt in duplici genere.

Spirituales domini fouentes ſagittarios maleficos.

Quidam namque ſunt, qui publica funguntur authoritate, hoc eſt, publicæ perſonæ, vt domini temporales, ſeu etiam ſpirituales temporalem iuriſdictionem habentes; qui etiam fautores eſſe poſſunt duobus modis, omittendo & committendo.

Obmittendo, ſcilicet facere ea circa maleficos vel ſuſpectos infamatos, vel credentes, receptatores, defenſores & fautores, ad quæ ex eorum officio obligantur. Cùm tamen ab Epiſcopis vel Inquiſitoribus; vel eorum alter requiruntur. Vtpotè ſi eos non capiant, vel captos non diligenter cuſtodiant, vel infra diſtrictum ſuum ad locum, de quo eis mandatur, non deducant, aut executionem promptam de eis non faciant, & ſimilia, vt patet *in cap. vt inquiſitionis. in princip. libr.* 6. *de hære.*

Committendo autem, vtpotè, ſi captos huiuſmodi, ſine Epiſcopi aut iudicis eius licentia vel mandato, à carcere liberent, vel proceſſum, iudicium, vel ſententiam eorum directè vel indirectè impediant, vel ſimilia peragant, vt patet cap. allegato, vt officium. §. *prohibemus.* Pœnæ talium in præcedentibus circa ſecundùm principale huius operis, & circa finem, vbi de maleficis ſagittariis, & aliis armorum incantatoribus tactum eſt, declaratæ ſunt.

Ad præſens ſufficiat, quòd omnes tales, ipſo iure ſunt excommunicati, & duodecim magnas pœnas incurrunt: patet *extra, de hære. excommunicamus.* §. *credentes. & cap. allegato. vt inquiſition.* §. *prohibemus.* In qua excommunicatione, ſi per annum perſtiterint animo pertinaci, ex tunc ſunt vt hæretici condemnandi, vt eo. *cap. &* §. *alleg.*

De receptatoribus maleficorum.

Qui verò dicendi ſint receptatores, & an habendi ſint, vt hæretici. Reſpondetur, quòd recipientes huiuſmodi

maleficos,

maleficos, ſagittarios, aut quoſcunque armorum incantatores, necromanticos, ſeu maleficos hæreticos, de quibus in toto opere tractatum eſt, ſint in duplici genere, ſicut etiam de eorum defenſoribus & fautoribus tactum eſt.

Quidam namque ſunt, qui non tantùm ſemel verbis, ſed pluries & frequenter tales ſuſcipiunt, & iſti propriè, & ſecundùm vim vocabuli, dicuntur receptatores à receptando, quod eſt verbum frequentatiuum. Et tales receptatores, quandoque ſunt ſine culpa, vtpote ſi ignoranter hoc faciunt, nec aliquid vnquam ſiniſtri de eis ſuſpicati ſunt. Alij quando ſunt in culpa, vtpotè quando eorum errores ſciunt & non ignorant, quia Eccleſia tales ſemper perſequitur tanquam crudeliſſimos fidei hoſtes, & ſi non minus domini terrarum eos receptant, tenent, defendunt, &c. Tales propriè ſunt & dicuntur hæreticorum receptatores. Et de talibus etiam loquuntur iura, & quòd ſunt excommunicati, iuxta *c.excom.1.§.credentes.*

Quidam autem non pluries & frequenter, ſed tantùm ſemel vel bis huiuſmodi maleficos aut Hæreticos receperunt, & iſti non videntur propriè dici receptatores, quia non frequentarunt, ſed receptores, quia eos receperunt, & non receptauerunt. Licet Archidiac. dicat contrarium *in c.quicunque ſuper ver.receptatores.* De quo tamen nõ eſt magna vis, quia non de verbis ſed de factis curandum eſt.

Ponitur tam differentia inter Receptatores & Receptores: eò quòd Domini terrarum ſemper dicuntur talium receptatores, vbi ſimplices, qui eos expellere non habent, nec poſſunt. Et ſi receptores ſint, ſunt tamen ſine culpa.

Differẽtia inter Receptatores & Receptores.

Vltimò autem de impeditoribus officij inquiſitionis Epiſcoporum, contra huiuſmodi maleficos hæreticos, qui ſint, & ſi hæretici dicendi ſint. Ad quod reſpondetur, quòd huiuſmodi impeditores ſunt in duplici genere. Quidam namque ſunt qui impediunt directè, vt qui captos pro hæreſeos crimine à carcere propria temeritate liberant, vel proceſſus inquiſitionis lacerant, teſtes in cauſa fidei, pro eo quòd teſtificati ſunt, vulnerant: Vel ſi dominus temporalis ſtatuat, quòd nullus niſi ipſe in hoc crimine cognoſcat, aut quòd nulli niſi ſibi de hoc crimine deferri poſſit, nec teſtificari niſi coram eo, & ſimilia. Et iſti impediunt directè: iuxta no. per Io. And. *in c.ſtatutum, ſuper ver.directè, lib.6.de hære.* Et qui proceſſum, iudicium, vel ſententiam in tali cauſa fidei directè impediunt, vel qui ad hæc agenda præſtiterint auxilium, conſilium, vel fauorem, & tales licèt ſint multùm culpabiles, non tamen ex hoc ſunt hæretici iudicandi, niſi aliter apparet, quòd eſſent conſimilibus erroribus maleficorum inuoluti cum pertinaci voluntate, ſunt tamen ipſo excommunicationis mucrone percuſſi, iuxta *cap.inquiſitionis.§.prohibemus.* Sic quòd ſi in illa excommunicatione ſteterint per annum animo pertinaci, ex tunc ſunt vt hæretici condemnandi, vt patet *c.& §.alleg.*

Qui impediunt officium inquiſitionis, quomodo hæretici habendi.

Quidam verò ſunt qui impediunt indirectè, vtpotè qui ſtatuunt quòd nullus portet arma ad capiendum hæreticos, niſi de familia Domini temporalis, & ſimilia, iuxta no. per Io. And. *in c.ſtatutum, ſuper ver.indirectè.* Et tales ſunt minus culpabiles, quàm primi, nec ſunt hæretici, ſed ſunt excommunicati, iuxta alleg. *c.vt inquiſitores.* Et etiam præſtantes ad hoc conſilium, auxilium, vel fauorem: taliter quòd ſi ſteterint in illa excommunicatione per annum animo pertinaci, ex tunc velut hæretici ſunt condemnandi, per allega. *c.& §.prohibemus.* Quod ſic eſt intelligendum, quòd hæretici condemnantur taliter, quòd ſi volunt redire, recipiuntur ad miſericordiam,

diam, errore prius abiurato, aliàs vt impœnitentes tradentur curiæ seculari: Vt patet per *c. ad abolendam. §. præsenti.*

Epilogando. Maleficæ obstetrices, provt aliæ maleficæ maleficia inferentes, secundùm qualitatem criminum condemnantur & sententiantur, & à simili, maleficæ maleficia superstitiosè, vt dictum est, opere diaboli tollentes. Cùm non dubium sit, quòd sicut auferre, ita & inferre possunt. Vnde & ex quodam pacto totaliter Maleficæ ex dæmonum informatione conueniunt, vt hæ quidem lædere, aliæ verò sanare debeant, vt sic eo facilius mentes simplicium illaqueando, suam perfidiam augmentent. Sagittarij verò & alij armorum incantatores malefici, cùm nonnisi ex fauore, defensione, receptatione præsidentium sustententur, omnes tales, pœnis præscriptis subiacent: & qui officiales quoscunque contra huiusmodi maleficos, aut eorum fautores, &c. in eorum officio impedirent, simili modo excommunicati sunt, & omnibus pœnis vti fautores subiacent. Verùm vbi steterint per annum in illa excommunicatione animo pertinaci, si redire voluerint, abiurent impedimentum & fautoriam, & ad misericordiam admittuntur, aliàs vt impœnitentes hæretici traduntur brachio seculari. Et vbi non stent per annum, nihilominus contra impeditores huiusmodi potest procedi, vt contra fautores hæreticorum. per *c. accusatus. §. vltimo.*

Qui possunt maleficia auferre præsumũtur etiam posse inferre.

Abiuratio impedimenti & fautoriæ.

Et quod dictum est de fautoribus, defensoribus, receptatoribus & impeditoribus, super maleficos, sagittarios, &c. idem & per omnia intelligendum est erga quascunque maleficas, aut maleficos hominibus, iumentis, & terræ frugibus varia nocumēta inferētibus. Verùm & ipsi malefici quicunque vbi in foro pœnitentiæ spiritu contrito & humiliato peccata deflentes, & purè confitentes, veniam petierint, ad misericordiam recipiuntur. Aliàs vbi innotescunt, contra eos procedere debent, quibus ex officio incumbit, citando, attestando, capiendo, & procedendo in omnibus iuxta criminum qualitatem, vsque ad sentententiam diffinitiuam inclusiuè, vt tactum est, si & in quantum huiusmodi præcedentes æternæ damnationis laqueum, propter excommunicationem eis ab Ecclesia inflictam, euadere velint.

QVÆSTIO XXXV.

Huius vltimæ partis, super modos sententendi, maleficos quousque friuolè, aut etiam iustè appellantes.

SI verò ad appellationis remedium finaliter delatum confugere Iudex cerneret, notandum: primò quòd hæc interdum valida atque iusta, interdum friuola atque nulla decernitur. Cùm enim in negotiis fidei summariè, simpliciter & de plano sit procedendum, vt ex præcedentibus sæpè tactum est, ex *cap. multorum querela. in Cle.* vbi & appellationis remedium interdicitur. Attamen quia Iudices interdum sponte, propter negotij arduitatem libenter ipsum prorogant & dilatant: ideò aduertere possunt, quòd vbi delatus sentiret, se à Iudice realiter & de facto contra ius, & iustitiam aggrauatum, vtpotè quia eum ad defendendum admittere noluit, vel quia solus sine consilio aliorum, vel etiam sine assensu Episcopi, vel eius vicarij pronunciauit delatum quæstionare, cùm aliàs sufficientes probationes pro & contra habere potuisset, & huius similia: tunc quidem appellatio foret iusta, aliàs non.

De appellantibus maleficis.

Secundò notandum, quòd Iudex appellatione huiusmodi sibi præsentata, tunc absque perturbatione & motu debet petere copiam appellationis, protestando verbo quòd non currat sibi tempus, & cùm ipse delatus tradiderit

sibi copiam appellationis, aduertat, quòd adhuc habet duos dies ad respondendum, & post hos duos, adhuc triginta ad Apostolos exhibendum. Et licet statim possit respondere, & Apostolus dare istos vel illos, vbi sit multùm expertus & peritus, tamen vt cautius procedatur, melius est vt aliquem terminum 10. vel 20. vel 25. dierum eidem ad dandum pariter & recipiendum Apostolos, quales dare decreuerit, assignare cum potestate prorogandi.

Tertiò notandum est iudici, quòd infrà tempus iuris, & infrà tempus assignatum debet diligenter attendere & discutere causas appellationis, seu grauamina allegata: & si videt habito bono consilio peritorum, quòd iniustè & indebitè delatum aggrauauit, ad se defendendum non admittendo vel quæstionibus non debito tempore exponendo, vel similia, adueniente termino assignato, corrigat errorem suum, & reducat processum ad punctum, & statim in quo erat quando defensiones ille petiuit, vel terminum ad interloquendum assignauit, & similia, & tollat grauamen: quo ablato procedat prout ante. Quia per amotionem grauaminis, appellatio quæ erat aliqua, fit nulla iuxta *c. cessante. extrà de appellationibus.*

Grauamina reparabilia & irreparabilia.

Sed hîc tamen diligenter attendat circumspectus & prouidus iudex, quòd quædam sunt grauamina reparabilia, & sunt illa, de quibus iam dictum est, & tunc habent locum ea quæ dicta sunt. Quædam autem sunt irreparabilia, vtpotè si delatus fuerit quæstionatus realiter, & de facto, & post euadens appellat: vel si clenodia & aliquantilia, simul cum vasis & instrumentis, quibus malefici vtuntur, fuerunt recepti & combusti, & similia quæ nequeunt reparari nec reuocari: Et tunc non habet locum, prædictus modus scilicet processum ad statum reducere in quo fuit grauamen huius irrogatum.

Quarto notandum iudici est, quòd licet à die responsionis habeat triginta dies ad Apostolos exhibendum, iuxta *c. de appel.* & possit petenti assignare vltimum diem iuris, hoc est trigesimum ad Apostolos recipiendum, tamen ne videatur, quòd velit vexare delatum, & de vexatione indebita reddat suspectum: & ne videatur confirmare grauamen sibi impositum propter quod extitit appellatum, melius est quòd assignet infrà tempus iuris terminum competentem, vtpotè decimum diem, vel vicesimum, & potest postmodum, si expedire noluerit, adueniente termino prorogare, dicendo, se fuisse aliis negotiis implicatum, vel huiusmodi.

Quintò notandum iudici est, quòd quando præfixit terminum appellanti, & Apostolos petenti, quòd non assignet solùm ad Apostolos dandum, sed ad dandum pariter & recipiendum: Quia si assignaret ad dandum tantùm, tunc Iudex, à quo appellaretur, haberet appellanti mittere. Assignabit ergo ei terminum, hoc est, talem diem talis anni, ad dandum eis, & recipiendum à iudice Apostolos, tales quales dare decreuerit.

Sextò, notare debet, quòd in assignatione huius termini, non citat respondendo, quòd dabit Apostolos negatiuos aut affirmatiuos, sed vt plenius deliberare possit, dicet quòd exhiberit tales, quales tunc decreuerit exhibendos.

Attendat etiam quòd in assignatione huius termini, appellanti, vt tollatur omnis cautela & astutia, & malitia appellantis, assignet locum in specie, diem & horam: vtpotè quòd assignet vigesimum diem Augusti, anni præsentis, & horam vesperam, & cameram ipsius Iudicis, in domo tali, talis ciuitatis vel loci sitam, tali appellanti ad dandum & recipiendum Apostolos tales quales decreuerit exhibendos.

Septimò notet, quòd si decreuerit in animo suo, detinere delatum crimine

requirente,

requirente, & iustitia exigente: in assignatione termini ponat, quòd assignet talem terminum ad dandum vel recipiendum personaliter Apostolos, ipsi appellanti, assignétque talem locum eidem appellanti, ad dandum eidem, & recipiendum ab eo Apostolos, de quo sit in potestate Iudicis appellantem liberè retinere, datis tamen prius statim Apostolis negatiuis, aliàs non.

Octauò notet, Iudex, ne aliquid innouet circa appellantem, ipsum capiendo, vel quæstionando, seu è carcere liberando, vel alias ab hora, qua fuit sibi appellatio præsentata, vsque ad horam qua tradidit Apostolos negatiuos.

Epilogando nota; sæpè contingit, quòd delatus, quando dubitat, quòd contra eum feratur sententia, quia constat sibi de culpa sua, frequenter recurrit ad appellationis remedium, vt sic subterfugiat Iudicis sententiam, vnde ab ipso appellat, & causas friuolas assignat, vtpotè quòd Iudex cum captum tenuit, & cautioni idoneæ eũ tradere noluit, & similia friuola colorata qua appellatione Iudici præsentata, copiam appellationis petat: qua habita statim vel post duos dies responsionem, diem, & horam, & locum appellanti ad dandum & recipiendum Apostolos tales quales decreuerit præfigat, infra terminum tamen iuris, vtpotè 25. 26. vel 30. diem talis mensis: infra quem terminum assignatum Iudex copiam appellationis, & grauamina seu causas, propter quas appellat, diligenter discutiat, & cum bono consilio iuris peritorum deliberet, an exhibeat appellanti Apostolos negatiuos, hoc est, responsiones negatiuas appellationem non admittendo. Vel affirmatiuas & reuerentiales mittendas ad iudicem, ad quem appellat, appellationi deferendo.

Si enim videat, quòd causæ appellationis sunt falsæ vel friuolæ atque nullæ, & quòd appellans non vult nisi iudicium subterfugere, seu prorogare, det Apostolos negatiuos sine refutatorios: Si autem videat quòd grauamina sunt vera, & iniustè sibi illata, & non sunt irreparabilia, vel dubitat, si est ita, vel aliàs fatigatus propter malitiam appellantis, vult se à tanto onere liberare, exhibeat appellanti Apostolos infirmatiuos seu reuerentiales. Adueniente igitur appellanti termino assignato, si Iudex nondum formauit Apostolos seu responsiones, vel aliàs non est dispositus, peremptoriè potest rogare simul vel successiuè vsque ad trigesimum diem, qui est vltimus terminus iuris ad exhibendum Apostolos assignatos.

Si autem formauit, & est dispositus, potest statim dare Apostolos appellanti. Si igitur decreuerit dare Apostolos negatiuos, seu refutatorios, adueniente termino peremptorio assignato, exhibebit per modum, qui sequitur in scriptis.

ET dictus Iudex respondens præfatæ interiectæ appellationi, si dici appellatio mereatur, dicit quod ipse Iudex, & secundùm canonicas sanctiones, seu etiam imperialia statuta seu leges, processit, & procedere intendit, & à iuris vtriusque tramite non discessit, nec discedere intendit, minúsque ipsum appellantem aggrauauit, nec aggrauare intendit, aut intellexit, quod patet per causas coloratas allegatas singulas decernendo. Non enim grauauit in hoc, quòd eum cepit & captum tenuit: Quia cùm sit sibi delatus de tali hæretica prauitate, & testes multos habeat contra eum, meritò ipsum tanquam conuictum de hæresi, vel sibi vehementer suspectum, captum tenere debuit, atque debet, nec grauauit eum, quia dare ipsum noluit cautioni. Nam cùm crimen hæreseos sit crimen de maioribus, & ipse appellans esset conuictus & statim in negatiua nequaquam errat, nec est cautioni etiam maximæ dandus, si est &

erat in carceribus detinendus : & sic discurrat per alias rationes.

Quo facto, dicat sic : Quare apparet quòd ipse iudex debitè & iustè processit, & à iuris semitis minimè deuiauit, minúsque ipsum in aliquo aggrauauit: sed ipse appellans per quasdam causas coloratas atque fictas nititur subterfugere iudicium iniustè & indebitè appellando : propter quæ eius appellatio est friuola atque nulla, vtpotè à nullo grauamine interiecta; peccans enim in materia & forma. Et cum appellationibus friuolis nec iura deferant, nec sit à iudice deferendum, ideò dixit iudex ipse quod interiectam appellationem non admittit, nec admittere intendit, nec ei defert, nec deferre proponit : Et hanc responsionem offert dicto tali sic indebitè appellanti pro Apostolis negatiuis, & mandat inseri statim immediatè post appellationem prædictam eidem præsentatam. Et sic tradat notario, qui appellationem eidem præsentauit.

QVibus Apostolis negatiuis sic adhibitis appellanti, statim iudex continuando ipsum suum officium exequatur, mandando eundem capi seu detineri, vel ipsum arrestando, vel terminum ad comparendum coram se eidem assignando, vel aliquid simile propter quod appareat, quòd non desinit esse Iudex continuabitque processum suum, contra appellantem, quovsque à iudice ad quem appellatum sit prohibitus ne procedat.

Caueat tamen Iudex, quòd nullam nouitatem faciat contra appellantem personam, nec ipsum capiendo, nec si captus est, carcere liberando, nec aliàs ab hora, qua fuit sibi appellatio præsentata quovsque Apostolos ei tradiderit negatiuos : Sed ex tunc, vt prædicitur, poterit, si iustitia hoc requirat, quovsque sit prohibitus à iudice ad quem fuerat appellatum : Et tunc cum processibus clausis & sigillatis, & cum fide ac tuta custodia, idonea cautione, si oportuerit, remittat eum ad iudicem ante dictum.

Si autem Iudex exhibere decreuerit Apostolos affirmatiuos & reuerentiales, adueniente eidem termino peremptorio assignato ad dandum & recipiendum Apostolos : exhibebit per modum qui sequitur in scriptis.

ET dictus Iudex, respondendo præfatæ interiectæ appellationi, si dici appellatio mereatur. Dicit quòd ipse iustè, & provt debuit, in causa præsenti processum, & non alias, nec dictum aggrauatum se appellasse, aggrauare intendit. Quod patet per allegatas rationes singulas discurrendo. Non omninò ipsum aggrauabit in hoc quod dixit, &c. discurrat per causas singulas appellationis, meliori modo & cum veritate, qua poterit, respondendo.

Concludendo sic, quare apparet, quòd ipse iudex dictum appellantem nullatenus aggrauauit, nec causam dedit eidem appellanti, metuens ne secundùm eius demerita ad iustitiam procedatur, propter quod eius appellatio est friuola atque nulla, quia à nullo grauamine interiecta, nec ei est iure à Iudice deferendum. Verùm propter reuerentiam Sedis Apostolicæ, ad quam extitit appellatum, dicit ipse iudex, quòd dictam appellationem admittit, eíque defert, & deferre intendit, totum præsens negotium ad sanctissimum dominum nostrum Papam, & sanctam Sedem Apostolicam remittendo : assignando eidem appellanti certum tempus, scilicet tot menses proximè subsequentes, infra quos cum processibus, clausulis & sigillatis, sibi per ipsum iudicem tradendis, vel aliàs data idonea cautione de præsentando, seu in Romana curia, vel cum fida & tuta custodia, eidem per ipsum iudicem exhibenda, habeat in Romana curia præsentare

Domino

Domino nostro Papæ. Et hanc responsionem offert ipse iudex eidem appellanti, pro Apostolis affirmatiuis, & mandatur eam inseri immediatè post interiectam appellationem eidem præsentatam. Et sic tradet eam notario, qui appellationem eidem præsentauit.

ATtendat autem prudens iudex, quòd mox, vt Apostolos reuerentiales appellanti exhibuit, in causa illa pro qua ille appellauit, statim ipse desinit esset iudex, nec potest amplius de illa cognoscere, nisi sibi caussa remissa per sanctissimum dominum nostrum Papam. Quare de causa illa se amplius non intromittat, nisi mittendo dictum appellantem per modum prædictum ad dominum nostrum Papam, assignando eidem terminum competentem, vtpotè vnius mensis, duorum vel trium: quatenus interim possit se ad eundem disponere & parare, recipiátque ab eo de comparendo, & se præsentando in Romana curia, infra eundem terminum assignatum, idonea cautione. Vel si appellans non potest illam præstare, mittatur cum fida & tuta custodia. Vel obligat se melius quo poterit, quatenus se infrà terminum assignandum in Romana curia præsentabit domino nostro Papæ, vel per ipsum non stabit.

Si autem iudex habet causam aliam, ac procedit contra eam in alia causa, in qua delatus non appellauit: In ipsa illa causa iudex remanet prout ante Iudex: etiam si post admissam appellationem, & datis Apostolis reuerentialibus ipse appellans accusatur, & denunciatur iudici de aliis hæreseos criminibus, de quibus non agitur in causa, pro qua appellauit, non desinit esse iudex, imò potest pro se ad informandum, & testes examinandum liberè, prout prius. Et finita prima causa, in Romana curia, vel ad iudicem remissa, potest procedere liberè in secunda.

Aduertant autem iudices, quòd processus clausos, & sigillatos ad Romanam curiam mittant, iudicibus assignatis, qui iustitiam faciant, processus meritis actitatis. Nec Inquisitores ibi curent agere contra appellantes: sed dimittant eos prædictis suis iudicibus iudicandos: Qui iudices, si inquisitores nolint facere partem contra appellantes, procedant ex officio ad procurationem appellantium, si voluerint expediri.

Aduertant etiam iudices, quòd si ad appellantium instantiam citentur personaliter, & compareant, caueant tamen omnino litem non iurare, sed attendant processus exhibere, & totam causam ad illos reducere, & procurent vt citiùs poterunt remeare ne ibi tædiis, miseriis, laboribus & expensis, damnabiliter fatigentur: Sequuntur namque damna Ecclesiæ, & hæretici confortantur, & ex post non inueniunt iudices tantum fauorem & reuerentiam, nec timentur, prout eorum præsentia facit. Item ipsi hæretici alij quicunque videntes iudices in Romana curia fatigari, & detineri, erigent sibi cornua, & contemnent, ac malignabuntur, & audacius hæreses seminabunt, & vbi agitur contra eos, simili modo appellabunt. Alij etiam iudices efficiuntur debiliores, ad negotia fidei prosequendum, & ad hæreticos extirpandos, metuentes ne per consimiles appellationes tædiis, & miseriis fatigentur. Hæc omnia cedent in magnum præiudicium fidei Ecclesiæ sanctæ Dei à quibus singulis sponsus ipsius Ecclesiæ eam præseruare dignetur.

SEQVITVR IN præcedentem Tractatum Approbatio & subscriptio Doctorum almæ Vniuersitatis Colon.

IVXTA FORMAM publici instrumenti.

IN Nomine Domini nostri Iesu Christi, Amen. Nouerint vniuersi præsentes, publicum instrumentum lecturi, visuri, & audituri. Quòd anno à Natiuitate eiusdem Domini nostri, millesimo, quadringentesimo, octuagesimo septimo: Indictione quinta, die verò Sabbati, decima nona mensis Maij, hora quinta post meridiem, vel quasi, pontificatus sanctissimi in Christo patris & Domini nostri Domini Innocentij, diuina Prouidentia Papæ Octaui, anno tertio, in mei Notarij publici & testium infrà scriptorum, ad hoc specialiter vocatorum & rogatorum præsentia, personaliter constitutus, Venerabilis & Religiosus Frater Henricus, sacrosanctæ Theologiæ professor, Ordinis Prædicatorum, hæreticæ prauitatis Inquisitor, à sancta Sede Apostolica, vnà cum Venerabili & Religioso Fratre Iacobo Sprenger, etiam sacræ Theologiæ professore, ac Conuentus Prædicatorum, Coloniens. priore collega sua specialiter deputatus, pro se & dicto collega suo proposuit atque dixit moderrnus Summus Pontifex, scilicet dominus Innocentius Papa, præfatus, per vnam potestatem Bullam commisit ipsis Inquisitoribus Henrico & Iacobo Ordinis Prædicatorum, & sacræ Theologiæ professoribus prædictis, facultatem inquirendi Apostolica auctoritate super quascunque hæreses: præcipuè autem super Hæresim maleficarum modernis temporibus vigentem, & hoc per quinque Ecclesias Metropolitanas, videlicet Moguntineñ. Colonieñ. Treuireñ. Saltzburgeñ. & Bremeñ. cum omni facultate contra tales procedendi, vsque ad vltimum exterminium, iuxta tenorem Bullæ Apostolicæ, quam suis habebat in manibus, sanam, integram, illæsam, & non vitiatam, sed omni prorsus suspicione carentem.

Cuius quidem tenor Bullæ sic incipit. Innocentius Episcopus, seruus seruorum Dei, ad futuram rei memoriam, summis desiderantes affectibus, prout pastoralis sollicitudinis cura requirit, vt fides Catholica nostris potissimè temporibus vbique augeatur & floreat, &c. Finit autem sic. Datum Romæ apud sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo, quadringentesimo, octuagesimo quarto, Nonas Decembris. Pontificatus nostri anno primo.

Et quia nonnulli animarum rectores, & verbi Dei prædicatores, publicè in eorum sermonibus ad populum asserere & affirmare non verebantur, maleficas non esse, aut qui nihil in nocumentum creaturarum quacunque operatione efficere possent. Ex quibus incautis sermonibus, nonnunquam seculari brachio ad puniendum huiusmodi maleficas amputabatur facultas: & hoc in maximum augmentum maleficarum & confortationem illius hæreseos. Ideò præfati Inquisitores, totis eorum viribus, cunctis periculis & insultibus obuiare volentes, tractatum quemdam non tam studiosè, quàm laboriosè collegerunt. In quo, non tam huiusmodi Prædicatorum ignorantiam, pro Catholicæ fidei conseruatione repellere nisi sunt, quantum etiam in exterminium maleficarum debito modo sententiandi & easdem puniendi, iuxta dictæ Bullæ tenorem, & sacrorum canonum instituta laborarunt.

At quoniam consonum rationi est, vt ea quæ pro communi vtilitate fiunt, etiam communi approbatione Doctorum roborentur. Ideò ne præfati Rectores dyscoli, & prædicatores sacrarum literarum ignari, æstimarent

æstimarent prædictum tractatum, sicut præmittitur, collectum, minus benè Doctorum determinationibus, & sententiis fulcitum: eundem almæ Vniuersitati Coloniensi seu nonnullis ibidem sacræ paginæ professoribus ad discutiendum & collationandum obtulerunt, vt si quæ reprehensibilia, à Catholica veritate dissona reperirentur, eorum iudice sic refutarentur: quod tamen consona Catholicæ veritati approbarentur: Quod subscriptis modis factum fuit.

In primis egregius dominus Lambertus de Monte, manu sua propria se subscripsit, prout sequitur.

Ego Lambertus de Monte, sacræ Theologiæ humilis professor, Decanus pro tempore facultatis Sacræ paginæ eiusdem studij Coloniensis, fateor, ac manu mea propria istum tractatum tripartitum, per me lustratum, & diligenter collationatum, quoad eius partes primas nihil continere, saltim meo humili iudicio, quod sit contrarium, aut sententiis non errantium Philosophorum, aut contra veritatem sanctæ Catholicæ & Apostolicæ fidei, aut contra Doctorum determinationes, à sancta Ecclesia approbatorum aut admissorum. Tertia etiam pars vtique sustinenda & approbanda, quoad illorum hæreticorum punitiones: de quibus tractat, in quantum sacris canonibus non repugnat.

Iterum propter experimenta in hoc tractatu narrata, quæ vtique propter famam tantorum virorum præcipuorum, etiam inquisitorum creduntur esse vera. Consulendum tamen videtur, quòd iste tractatus doctis & viris zelosis, qui ex eo sana, varia, & matura consilia in exterminium maleficarum conferre possunt, communicetur simul & Ecclesiarum Rectoribus timoratis, & conscientiosis duntaxat, ad quorum doctrinam subditorum corda in odium tam pestiferæ hæreseos incitari poterunt ad cautelam bonorum pariter & malorum inexcusabilitatem atque punitionem, & sic misericordia in bonis, & iustitia in malis luce clarius pateat, & in omnibus Deus magnificetur, ipso præstante, cui laus & gloria.

Deinde ad idem Venerabilis magister Iacobus de Stralen *etiam propria manu sua subscripsit, in hunc modum. Ego Iacobus de* Stralen *Sacræ Theologiæ professor minimus, post visitationem tractatus memorati, sentio conformiter per omnia, his quæ per Venerabilem magistrum nostrum Lambertum de Monte, Decanum Sacræ Theologiæ superius annotata sunt: quod attestor hac scriptura manus meæ ad laudem Dei.*

Pariformiter eximius magister Andreas de Ochsenfurt *etiam propria manu se subscripsit, vt infrà de materia oblati tractatus, quantum prima facie apparuit: Quod contestor manus meæ scriptura, ad finem in eodem expressum promouendum.*

Consequenter autem egregius magister Thomas de Scotia, similiter se propria manu sua subscripsit: prout sequitur. Ego Thomas de Scotia, Sacræ Theologiæ Doctor, licèt immeritus conformiter sentio per omnia venerabilibus magistris nostris præcedentibus, in materia præfati tractatus, per me examinati, quod attestor manu propria mea.

Subsequenter & secunda subscriptio contra præfatos Prædicatores incautos sic acta fuit; inprimis positi fuerunt articuli prout sequitur.

Primò Inquisitores hæreticæ prauitatis, deputatos auctoritate Sedis Apostolicæ, iuxta formam canonum, commendant magistri Sacræ Theologiæ subscripti: & hortantur, quòd dignentur prosequi cum zelo eorum officium.

Secundò, quòd maleficia posse fieri permissione diuina ex cooperatione diaboli, per maleficos, aut maleficas, non est contrarium fidei Catholicæ, sed consonum dictis

dictis sacræ Scripturæ: imò necessarium est, iuxta sententias sanctorum Doctorum, illa quandoque posse fieri, admittere.

Tertiò, prædicare erga maleficia, non posse fieri, erroneum est. Quia sic prædicantes impediunt, quantum in eis est, opus pium inquisitorum, in præiudicium salutis animarum. Secreta tamen, quæ quandoque ab inquisitoribus audiuntur, non sunt omnibus reuelanda.

Vltimò, exhortandi veniunt omnes principes, & quicunque Catholici, vt assistere dignentur tam piis votis inquisitorum, pro defensione sanctæ Catholicæ fidei.

Demùm verò subscripti & suprascripti Doctores prædictæ facultatis Theologicæ, manibus propriis se subscripserunt, provt ego Arnoldus Notarius infrascriptus ex relatione honesti Ioannis Vorda de Mechlinia, almæ Vniuersitatis Coloniensis Pedelli iurati, qui mihi hoc retulit, audiui, & ex manibus etiam supra & infrascriptis apparuit, vidi & in hunc qui sequitur modum.

Ego Lambertus de Monte Sacræ Theologiæ humilis professor, ita sentio vt præscribitur, teste hac manu mea propria. Ego Vdalricus Tridenvveis *de Esslingen, Sacræ Theologiæ professor nouissimus, vt præscriptum est, ita sentiendum, hac manus propriæ subscriptione censeo. Et ego Conradus de Campis, Sacræ Theologiæ professor humillimus, provt suprà cum maioribus meis in idem concurro iudicium. Ego Cornelius de Breda, minimus professor ita sentio, vt præscriptum est, quod testificor manu mea propria. Ego Thomas de Scotia, Sacræ Theologiæ professor, licèt immeritus, conformiter sentio Venerabilibus professoribus præscriptis, teste manu mea propria. Ego Theodoricus de Bummell. Sacræ Theologiæ humillimus professor, ita sentio, sicut scriptum est per magistros meos præscriptos, quod testor manu mea propria.*

In assertione articulorum præscriptorum, conformis iudicij sum cum venerandis magistris nostris, præceptoribus meis, Ego Andreas de Ochsenfurt, Sacræ Theologicæ facultatis professor, ac Theologorum Vniuersitatis Coloniensis collegij minimus.

Nouissimè autem & finaliter iam dictus Venerabilis & Religiosus frater Henricus Institoris, Inquisitor, habuit & tenuit in suis manibus quandam aliam literam pergamenam Serenissimi Regis Romanorum, sigillo suo rubeo rotundo, in capsa cerea, glauca impressa, impressula pergameni inferius impendentis, sigillatim, sanam & integram, non vitiatam, non cancellatam, neque in aliqua sui parte suspectam, sed omni prorsus vitio & suspicione carentem. Ita quòd in faciliorem expeditionem huius negocij fidei, idem Serenissimus Dominus Romanorum Rex præfatus, ipsam eandem Bullam Apostolicam suprà tactam, tanquam Christianissimus Princeps, tueri & defendere voluit, atque vult, & ipsos Inquisitores in suam omnimodam protectionem suscipit.

Mandans & præcipiens omnibus & singulis Romano Imperio subditis, vt in executione talium negociorum fidei, ipsis inquisitoribus omnem fauorem & assistentiam exhibeant, nec aliàs faciant, provt in eadem litera plenius continetur & habetur.

Cuius quidem literæ regalis principium & finis hic infrà annotantur in hunc modum. Maxilianus, Diuina fauente clementia, Romanorum Rex, semper Augustus, Archidux Austriæ, Dux Burgundiæ, Lotharingiæ, Brabantiæ, Limburgiæ, & Geldriæ, Comes Flandriæ, &c. Finis verò. Datum in oppido nostro Bruxellensi, nostro sub sigillo, mensis Nouembris die sexta, Anno Domini, Millesimo quadringentesimo octuagesimo sexto, regni nostri anno primo.

Desuper præmissis omnibus & singulis iam dictis, Venerabilis & Religiosus frater Henricus, inquisitor, pro se & collega suo ante dicto, ipsis à me Notario publicum, seu publica instrumentum & instrumenta, in meliori forma petiit.

Acta sunt hæc Coloniæ, in domo habitationis Venerabilis magistri Lamberti de Monte prædicti, infrà emunitatem Ecclesiæ Sancti Andreæ Coloniensis sita, in camera negotiorum & studij eiusdem magistri Lamberti inferius. Sub Anno Domini, indictione, mense, die & horis, & pontificatu, quibus suprà præsentibus ibidem prædictis magistro Lamberto, & Ioanne Pedello: nec non honestis viris Nicolao Cuper de Venroide, Venerabilis Curiæ Coloniensis Notario iurato: & Christiano Vintzen de Ensskichen *clerico Coloniensis Diœcesis, testibus, ad præmissa fide dignis rogatis & requisitis.*

Et ego Arnoldus Kolich de Ensskirchen *clericus Coloniensis iuratus: Quia præmissis omnibus & singulis, dum sic, vt præmittitur, fierent & agerentur, vnà cum prænominatis testibus præsens fui, eique sic fieri vidi, & vt præfertur ex relatione Pedelli audiui: idcircò præsens publicum instrumentum, manu mea propria scriptum & ingrossatum, & inde confeci, subscripsi, publicaui, & in hanc publicam formam redegi, signóque & nomine meis solitis & consuetis signaui, & rogatus, & requisitus in fidem, & testimonium omnium & singulorum præmissorum.*

FR. IOANNIS NIDER SVEVI,

Ordinis Prædicatorum, Sacræ Theologiæ Professoris, & hæreticæ pestis Inquisitoris: Liber insignis de maleficis, & eorum deceptionibus, singulari studio ex ipsius Formicario ad explicationem præsentis negotij selectus, & propter affinitatem, atque conuenientiam materiarum aliis Malleis maleficarum, nunc primùm nouiter adiunctus.

CAPVT PRIMVM.

NVNC per libellum quintum sub formicarum proprietatibus de maleficis & eorũ deceptionibus agere placet. Sunt autem formicæ in coloribus variæ: Quia quædam nigræ, aliæ rufæ, aut pallidæ. Per colores autem talium varia conditio vitiorum potest intelligi, quamvis ipsa animalia de se bona sint, sicuti omnes Dei creaturæ. Simile à coloribus formicarũ ad vitia. Per colores vestiũ indicantur in s scrip. virtutes & vitia.

Sicut enim per albedinem & candorem vestium, secundùm beatum Gregorium, virtutum puritas & munditia: ita per colores declinantes ab albedine secundùm maius & minus vitiorum fœtulentia, sacro testante eloquio, consueuit accipi.

Hinc est quòd beatus Ioannes vidit in *Apocal.* 6. sub quatuor coloribus equorum vnum nigrum. Nam primus albus, secundus rufus, tertius niger, & Equi diuersi coloris in Apocalypsi explicati.

quartus pallidus fuisse describitur. Vbi per album Christi caro purissima: per rufum, qui sub specie religionis, vel virtutis homines decipiunt. Per nigrum, qui manifesta habent vitia. Et per pallidum ad modum mortis colorati, persecutores honorum secundùm glossam debent intelligi. Insessores verò equorum talium trium, tres differentias Dæmonum, tales malos regentes homines designant. Quia omnes malorum hominum huius vitæ acies informantur & ducuntur per certos dæmones.

Piger. Desidero igitur noscere, primò, quot modis & qualiter malefici & superstitiosi illisque similes reguntur, equitantur & dementantur per Dæmones: quos non ambigo in vitiis esse varios & malitia carbonibus nigriores: Iuxta illud *Threnorum* 4. Denigrata est super carbones facies eorum, & non sunt cogniti in plateis. *Theologus.* Humanus animus in huius vitæ exilio mole pressus corporis, & captus in eiusdem ergastulo, multimodis phantasiis deluditur: de quibus dicetur in sequentibus. Quantum tamen præsentibus sufficit, tres possunt occurrere interiorum vel exteriorum apparentiæ sensuum raræ & admirabiles.

De tribus phantasiis & apparentiis sensuum.

Quidam enim vigilando vident mira ex Diuina gratia: alij per cerebri vitia: & alij ex Dæmonis astutia. Per primum constituuntur quidam Prophetæ. Per secundum decipiuntur tales maniaci: Et per tertium deluduntur multi Dæmoniaci. De primis latè dictum est *libro* 3. *Formicarij.*

Contingit tamen quòd magnis peccatoribus Dei clemētia aliquando ostēdit animarum pœnas, quas hîc manendo demeruerunt habere in vita alia. De secundis certum est, dominum Albertum legentibus in tertio libro de somno & vigilia, & Auicennam & Galenum in suis medicinalibus, quòd ex vitio & debilitate cerebri & melancholia varia, infirmitas, quam vocant maniam, contrahitur naturaliter sine Dæmonis opere, per quam multa apparent homini, quæ in re nulla sunt, sed in imaginatione & phantasia tantummodo. De tertio autem sunt exempla innumera, quo modo deluduntur sensus hominum per Dæmones.

Mania ex melancholia.

Piger: Audiuimus aliquando ab antiquioribus, eos, vt asserebant, vidisse nocturno tempore exercitus velut armatorum, in variis apparentiis armorum, equorum, rhedarum, & similium: quid hoc veritatis habeat, edoceri cupio.

Armatæ acies nocturnæ visæ.

Theologus: Monstra talia aliquando bella futura prægnosticant: aliquando, per hoc Dæmones incautos decipiunt: aliquando etiam quales sint malorum pœnæ, innuunt, de quibus omnibus exempla habemus tam in sacra Scriptura, quàm alibi.

Nam quando *Iosuë* 2. primò terram promissionis ad capiendum Hiericho intrauerat: vidit virum in agro stantem contra se, & euaginatum tenentem gladium, quo respondente, quòd princeps esset à Deo missus ad regendum Israëlis exercitum, Iosuë lapsus in terram, virum, veriùs Dei Angelum, veneratus est.

Armatus vir comparens Iosuë.

Sic & 2. *Machabæorum* 3. cùm Heliodorus mente spoliandi templum introisset, apparuit quidam equus terribilem habens insessorem, optimis indumentis adornatus. Isque Heliodoro impetu priores calces illisit. Qui etiam insidebat, videbatur arma habere aurea. Alij etiam apparuerunt duo iuuenes virtute decori optimi gloria, speciosique amictu, qui circunsteterunt eum, & ex vtraque parte flagellabant eum sine intermissione multis plagis.

Angelus eques.

Angeli flagellantes.

Sicque etiam ibidem quinto capite ante immanissimam persecutionem Israël, factam per Antiochum dicitur, contigit per vniuersam Hierosolymorum

rum ciuitatem videri diebus 40. per aëra equites discurrentes inauratas stolas habentes, & hastis quasi coïre armatis, & cursus equorum per ordines digestos, & congressiones fieri cominus, & scutorum motus, & galeatorum multitudinem gladiis districtis, & telorum iactus, & aureorum armorum splendorem, omnísque generis loricarum. Quapropter omnes rogabant in bonum monstra conuerti.

Acies in aëre visæ.

Angeli custodes exercitus.

Et ibidem iam finita persecutione, cùm Iudas Machabæus in prælio consisteret, apparuerunt aduersariis de cœlo viri in equis, frenis aureis, decorum ducatum Iudæis præstantes: de quibus duo Machabæum medium habentes armis suis circumseptum incolumem conseruabant. Ibidémque 11. procedentes Iudam cum suis in aliud bellum Israëlis apparuit præcedens eos eques in veste candida, armis aureis, hastam vibrans. Et capitulo vltimo ibidem vidit Onyam & Ieremiam sibi gladium porrigentem pro victoria.

Exercitus Angelorũ custodes piorum.

Sic etiam tertio famulo Helisæi, qui vidit Syros montem circundare in infinita multitudine, oratione facta, vt oculi famuli aperirentur, vidit idem montem plenum equorum & curruum igneorum in circuitu Helisæi, vnde & dixit: Noli timere, plures enim nobiscum sunt, quàm cum illis.

Similia legimus de visis armatorum exercitibus in aëre ante euersionem vltimam Ierosolymorum, factam per Titum & Vespasianum. Nam Iosephus libro septimo, de bello Iudaïco, dicit de eodem: Supra ciuitatem sidus stetit gladio simile, & per annum perseuerauit. Cometes ante solis occasum visi sunt in aëre, ferrei currus totis regionibus & armatæ acies circumfusæ: & plura ibi ponit similia.

Sidera forma gladiis, currus ferrei.

Similiter ante effusum sanguinem Christianorum tempore Gothorum vel Longobardorum in Italia visæ sunt præfatæ acies, vt refert beatus Gregorius in Homilia super illud *Lucæ* 21. Erunt signa in Sole & Luna: Priusquam, inquit, Italia gentili gladio ferienda traderetur, igneas in cœlo acies vidimus, ipsum, qui postea humani generis fusus est sanguinem coruscante.

In quem finem appareant exercitus cœlestes.

Ex quibus iam liquet exercituum apparentias Dei nutu futura guerrarum mala præferre, vt iis aut spes victoriæ apud eos, quæ metuerunt, acquiratur, aut à malignis hominibus pœna Diuina agnoscatur, aut apud bonos, & innocentes patientiæ scutum contra infausta arripiatur. Quæ omnia Dei munera sunt, à thesauro Diuinæ prouidentiæ mundo transmissa.

Præterea eo tempore quo regno Bohemiæ & adiacentibus sibi partibus per diuersarum sectarum tam in fide honore, & rebus ac hominum cædibus iactura grauissima imminebat provt multis Germaniæ Episcopis præsentibus in Nurenbergia, à Domino Petro Episcopo Augustẽsi, viro fide digno audiui, circa metas regni præfati nocturno tempore versus vallem quandam auditi sunt clamores, & congressiones equestrium virorum, induti variis coloribus, visi sunt sæpius. Quidam enim equorum insessores rubris, alij nigris & similibus erant induti coloribus. Stupebant ex iis plurimi, & diuersi variè hæc intrepretabantur.

Prodigia visa ante bellum Bohemicum siue Hussiacũ. Pugnantium irruptiones auditæ.

Fuerunt pro tunc duo armigeri audaces satis in castro non multum distanti à loco monstrorum, quæ omnino scire volentes, quid veritatis sibi visa prætenderent, nocte quadam versus vallem, vbi solita videri censuerunt, iter arripiunt: Antequam autem iis appropinquare auderent, compunctus vnus dixit alteri: Sufficiat nobis ista vidisse, ego iis non approximabo: dictum est veterum, cum talibus nullum debere iocari.

Cum potentiis nõ iocandũ.

Exploratori monstrorum caput præciditur.

Quem aliter velut pauidum increpans, equum pupugit, & cum eo congressu omnibus antedictis exercitibus appropinquauit: De quibus vnus egrediens caput audaci illi amputauit, & ad suos rediit: quo viso ille qui timidus substiterat fugam iniit & funesta noua annunciauit. In crastino autem truncatus reperitur, & caput quidem in valle, vbi acies visæ fuerant, nullius hominis autem vel equi vestigium repertum est, sed tantummodo in lutosis locis signa quædam & vestigia auium visa sunt.

Morbi inflicti pictori Colmariensi à phantasmate quodam.

Prætereà pictorem quendam in Ecclesia nostra Colmariensi laborantem habuimus, infirmitatibus tribus læsum. Nam in colore mortuo videbatur similior quàm viuenti, semisurdus fuit auditu, & multum in lingua balbutiens. Quas infirmitates cùm audissem sibi per quoddam phantasma inflictas, à pictore quæ sequuntur ipse audiui. Cùm inquit, iunior in taberna cum sociis versus noctem conuixissem, nocte tetra solus iter arripui accinctus gladio, & versus villam aliam, quam mihi nominauit; properaui: visum est autem mihi cùm essem inter vineas, quædam terribilia obuiare non in ipso itinere, sed propè viam. Quo facto, de itinere salij, gladium eduxi, & versus locum phantasmatis iuuenili fatuitate & vini calore animatus, percussi in incertum. Cùm autem neminem viderem in ipso ictu, aërem nescio quem me pertranseuntem sensi, quo statim infectus, quas in me videtis infirmitates trinas contraxi.

Tempore etiam quo sacri imperij electores in causis fidei pro bonis regni Bohemiæ dietam in Nuremberga celebrarent: conuenerunt in eadem materia quadam die simul vno in conclaui multi Episcopi, & tam sacræ paginæ, quam Canonici iuris quidam Doctores. Ibi enim Archiepiscopus Moguntinus fuit, itémque Episcopus Herbipolensis, Augustensis & si benè memini, Bambergensis: Et ego inter hos inferior & minimus. Seclusis igitur secularibus post finem tractatus fidei dominus Moguntinus, de quo præmisi, vir magnæ industriæ, & fide dignus, coram præfatis quod sequitur recitauit. Nominauit enim nobis quendam Rheni sibi benè notum militem cuius pro tunc filius viuebat, qui miles, super omnes penè inferioris Alemaniæ nobiles semper extiterat minus in rebus bellicis imperterritus; gerebat autem & patiebatur nonnunquam propter suam animositatem, vel fortitudinem ab aliis graues guerras, propter quas non semper de die, sed nocturno tempore ad loca sibi commoda equitare solebat. Hic igitur quadam nocte coassumptis famulis per siluam circa Rhenum equitare voluit, & principium eiusdem intrauit. Antequam verò finem siluæ haberent, vltra quam campus latus iacebat, provt moris est eorum qui verentur insidias, præmisit famulum, vt in termino siluæ videret, anne in campo insidiæ aliquæ essent: Luna insplendente, vel astris lucentibus hæc videri poterant. Famulus igitur cùm per arborum ramos exploraret commissum, vidit per campi longitudinem exercitum satis mirabilem appropinquare in equis: quo viso considerata nuntiauit militi qui ait: Stemus modicum, quia verisimile est, pro huius exercitus posterioris custodia subsecuturos alios. Ad hos properabimus, & an inimici sint, quæ præcesserunt, an amici experiemur, nec paucos timebimus. Deinde morula transacta, de sylua cum suis miles recessit, in campum venit & neminem nisi quemdam equestrem, in equo sedente & in manu alium ducentem equum eminus sequentem suos intuitus est. Ad hunc cùm miles venisset, quis esset quæsiuit in hæc

verba.

verba. Nunquid tu cocus meus es? Ita enim ſibi à longinquo videbatur, paulò etiam antea cocus eiuſdem militis vita functus fuerat. Qui reſpondit: Sum domine: Quid, ait miles, hic facis? & qui ſunt hi qui præceſſerunt? Cui defunctus reſpondit: Domine hi qui præcedunt ſunt nobiles & armigeri tales & tales (multos enim nomine expreſſit proprio) quos oportet & me cum eis iſta nocte eſſe Hieroſolymis: quia hæc pœna noſtra eſt. Et miles iterum: Quid ſibi vult equus iſte quem ducis nullo inſedente? Ad veſtrum reſpondit obſequium erit, ſi mecum ad terram ſanctam venire velitis. Securus eſto, per fidem Chriſtianam recedendo & reuertendo vos viuum reducam, ſi meis obtemperabitis monitis. Tunc miles ait, Diebus meis mira attentaui, his hoc addam etiam mirabile. Diſſuadentibus igitur illud famulis de equo proprio miles proſiliit, defuncti equum aſcendit, & ab oculis famulorum vterque equeſter ſubtractus eſt. Sequenti autem die, famulis iuxta condictum expectantibus, miles & defunctus redierunt ad locum vbi primum conuenerant. Tunc defunctus militi ait: Me phantaſmate omnino fictum fuiſſe non credatis, duo quæ vobis donata, reſeruate in mei memoriam: vnde protulit mappulam paruam de ſalamandra, & cultellum in vagina. Primum, inquit, cùm immundum fuerit, igne purgate, nec ei nocebit. Alterum cautè tractetis: quia ab eo vulneratus, intoxicatus erit. Et ita defunctus ab oculis militis euanuit.

Miles nobilis cum ſpectro quodam Hieroſolymam eques proficiſcitur.

Dona à ſpectro militi donata.

Ex his prudens Lector colligere poterit nocturnos exercitus nonnunquam videri à bonis & à malis. Qui autem latius de talium natura ſcire cupit, legat deinde Domini Guilhelmi Pariſienſis partem vltimam de vniuerſo, & me ab eiuſdem ſententia declinaſſe non videbit.

Guilhelmus Pariſienſis de Vniuerſo.

Piger: An animæ defunctorum ſua exeunt receptacula, & ſi ſic, quæ hoc facere poſſunt, & etiam quis præfatas apparitiones faciat bonus vel malus angelus quæro. *Theologus:* Sanctus Doctor tibi deſuper reſpõdet *in* 4. *diſt.* 45. *quæſt.* 1. ſic dicens, (ſed pondera verba, quia grauida ſunt ſententiis.) Secundum, inquit, diſpoſitionem diuinæ prouidentiæ aliquando animæ ſeparatæ à ſuis receptaculis egreſſæ conſpectibus hominum præſentantur, ſicut Auguſtinus probat libro de cura pro mortuis, & de bonis exemplificat, vt de ſanctis in cœlo. Et hoc etiam credi poteſt, quòd aliquando de damnatis contingat, quòd ad eruditionem hominum & terrorem permittuntur viuentibus apparere, aut etiam ad ſuffragia expetenda, quantum ad illos, qui in purgatorio detinentur, vt per multa exempla patet 4. *libro* Dialogorum beati Gregorij. Nam glorificati, quando volunt, ſed alij non niſi quando permittit Deus, nobis apparere poſſunt, quia ſi ita ſunt pœnis oppreſſi, vt de ſua miſeria magis doleant, quàm curent viuis apparere. Et quamuis aliquando animæ ſanctorum vel damnatorum præſentialiter adſint vbi apparent, non tamen credendum eſt hoc ſemper accidere. Aliquando huiuſmodi apparitiones fiunt vel in dormiendo, vel in vigilando, operatione bonorum vel malorum ſpirituum ad inſtructionem vel deceptionem viuentium. Sicut etiam & viui homines aliquando aliis apparent, & eis multa dicunt in ſomnis, cùm tamen conſtet eos non eſſe præſentes, ſicut Auguſtinus per multa exempla probat libro de cura pro mortuis agenda. Hæc de Thoma.

An defunctorum animæ ſua exeant receptacula.

Animæ mortuorũ ſuffragia petentes viuorum.

Animæ pœnis obrutæ magis de ſua miſeria dolent, quàm curent viuis apparere.

CAPVT II.

Formicæ in publico ædificantes, multùm inquietantur.

FOrmicæ quæ domos ædificant extra solitudines propè homines vel bestias, deuastationes sæpè patiuntur. Nam modò hominum curiositate, modò pecudum conculcatione, nunc canum inuestigatione, nunc etiam auium comestione, & aliis diuersis deturbationibus in mundo vel prope mundum nidificantes inquietantur. Eísque accidit sicut grano illi, quod secus viam cecidit, & venerunt volucres & comederunt illud: *Matth.* 13. Venit enim malus, id est, Diabolus, dicit glossa, & rapit quod seminatum est in corde eius. Hic est scilicet ager, qui seminatus est secus viam: ita exponit ipsa veritas Christus.

Memorandum est in proposito verbum allegatum Beati Gregorij 31. *mora. suprà libro* 4. *huius Formicarij, quinto cap.* qui dicit super isto. Struthio obliuiscitur quòd pes conculcet oua, & bestia agri conterat ea. Quid, inquit, in pede nisi transitus operationis accipitur? Quid in agro, nisi mundus iste signatur, de quo in Euangelio Dominus dicit: Ager autem est mundus? Quid in bestia, nisi antiquus hostis exprimitur, qui huius mundi rapinis insidians humana quotidie morte satiatur.

Diabolus humana satiatur morte.

Possunt autem per formicas istas, quæ stultè domum propè hostes collocant, hi homines intelligi, qui domum & habitationem propriam contra insidias Diaboli Ecclesiasticis ceremoniis non studiosè muniunt. Nam aqua benedicta, omni die Dominica provt ipse exorcismus notanter in habitationibus fidelium deberet aspergi, & sal exorcizatum pro tunc fideliter sumisse & sua, mane & sæpe quisque fidelis crucis charactere insignire, & à peccatis præsertim grauibus se immunem custodire, Angelúmque proprium sæpè pro tutela inuocare, cum Diuino auxilio.

Quæ domum contra diabolum muniant.

Piger. Iam coniicio, vnde fortassis quibusdam plaga quædam venit, vt in eorum habitationibus Dæmonum tumultus sæpè inquietudines ponant admirandas.

Vnde Dæmones in quibusdā ædibus tumultuentur.

Theologus. Hæc multis ex causis permittit Dei iustitia, aut misericordia, non tamen semper ex obmissione alicuius de prætactis circunstantiis, sed aliquando pro merito acquirendo patientiæ. De primo sume taliusmodi exemplum.

In minori Basilea paulo ante præsens generale concilium, domicilium habuit quidam vir de mala vita, & fortè de maleficio satis suspectus: filiam hic habuit quam in domo iuueni cuidam nuptui tradidit, & tandem senex pater ægrotare cepit. Ad filiam & ad filiastrum demonstrato quodam scrinio dixit. Hoc, ait, vasculum non moueatis, alioquin pœnitentia docebimini, sed in loco stare permittite post meum decessum: Et ita in breui vetulus expirauit. Transacto autem tempore plurimo: nec filia nec eius maritus magni pendit patris iussum. Sed de domo priori in aliam domunculam se transferentes, scrinium, quod satis modicum fuit, portauit extra domum versus nouum hospitium, sed in ipso itinere tanti ponderis esse cepit, vt in ipso viriles artus deficerent, & exinde vxorem pro adiutorio inuocauit. Hæc autem vxor an postmodum in domo scrinium aperuerit, vel quo alio modo incautè se circa vas habuerit, obliuioni tradidit. Vnum constat, quòd in domum nouam cum infantulo, quem genuerant parentes prædicti venerunt. Et ecce subito vxor velut rabida, super cunas infantis irruit, eum necare volens. Quod maritus intuens, vt vxorem inuasit, & eam à Dæmone obsessam esse didicit, qui cum exorcizaretur minatus est Dæmon, se non exiturum nisi

Res gestæ in minori Basilea de Dæmone in scrinio.

nisi eam necaret: & ita factum est super exorcistæ manibus. Altera die maritus per viam stratæ incedens publicè, casum lapidis recepit inopinatissimè de superiori parte cuiusdam canalis cadentis, & in facie cooperatione, vt videbatur, Dæmonis percussus est tam deformiter, vt homo vix videretur esse.

Res gesta in Diœcesi Argentinensi, de virginibus obsessis.

In Argentinensi diœcesi duæ sorores vnà cohabitabāt domo: senior Margareta, iunior verò Barbara vocabatur. Senior matura, deuota & experta satis erat, & ambæ castitatis propositum habuerunt: & ideo hostem eis insidiantem Dæmonem palam & clam multis annis sustinuerunt. Clam aliquando per serpentis iuniorem Dæmon sequebatur, vbi incessit in domo: aliquando versus aures sibi clamitabat, nonnunquam sonitus & strepitus terribiles faciebat quousque extranei etiam talia perciperent, qui domum eandem intrauerant gratia alicuius operis expediendi.

Quia antiquus serpens vocatur.

Appropinquabat post tres circiter annos festum omnium Sanctorum, super quo senior, quæ valdè deuota fuit, confiteri volebat: hanc dum sacerdotem, in Ecclesia vellet accedere gratia confitendi, quidam malignus spiritus impulit ictu quodam tam valido vt ferè ad terram caderet: nec tamen virgo à proposito destitit, sed postmodum confessa est, non curans impulsum Dæmonis, quem tamen grauiter senserat infra modicum tempus, postea sub specie magnæ muscæ venit aliquotiens Dæmon auribus se appendens iunioris: aliquando per dorsum eius extrinsecus: aliquando verò capiti insidebat. Et quandocunque sibi appropinquare voluit, prius ad spatium modicum sonitu quodam signum dare solebat sui aduentus.

Quia Beelzebub vocatur.

Tandem cum iunior quadam nocte in ira notabili se ad lectum posuisset: ob quam causam nescio: venit more solito Dæmon, qui virginem possedit, & in capite tam validè pressit, vt putaret se perdidisse vsum rationis. Hoc autem coniacenti sibi sorori indicauit, sed illa eam iuuare de cætero non valebat. Nihil præterea post hanc obsessionem inquietudinis auditum est in domo, sed in vigilia Paschæ, & in sacris noctibus sequentibus iuuenis crudeliter à Dæmone vexabatur.

Hæc cùm ad me deducta esset (semper enim vitebatur ratione) adhortatus sum, vt confiteretur mihi sacramentaliter. Quod cùm prompto animo & deuoto incepisset, ita Dæmon se eius immersit faucibus, vt nullatenus loqui valeret concepta; probabam autem postea per certa verba, an aliqua lateret fictio fœminea. Sed luce clarius Diabolum in ea intuebar certis ex signis.

Piger. Scio quod per exorcistam tentatum fuit, quicquid circa eam fieri potuit, vt liberaretur, & tamen non fuit liberata à Dæmone pro tunc, quæ ergo causa huius fuit.

Theologus. Sex ex causis aliquis non liberatur, aut propter paruitatem fidei offerentium: aut propter peccata Dæmonium sustinentium, aut propter accommoda remedia adhibere negligentium: aut propter exorcistæ aliquod in fide vitium, aut propter reuerentiam virtutum in alio existentium.

Quod ex causis quidam à Dæmonibus non liberentur.

De primis duobus habes exemplum, *Matth.* 17. & *Marci* 9. In parte vnici filij sui lunatici & discipulorum in Christi præsentia. Primo enim offerens & turba fide carebat, vnde pater cum lachrimis orauit. Credo Domine, adiuua incredulitatem meam. Et ad turbam Iesus ait: O generatio incredula & peruersa, quousque ero vobiscum. De secundo videlicet de sustinente Dæmonium, Iesus increpabat eum, scilicet filium: quia vt beatus Hieronymus ibi dicit, propter peccata sua à Dæmone fuerat oppressus.

Incredulitas parētum impedit quominus Dæmon exturbetur.

De tertio, de neglectu debitorum remediorum patet, quia non fuerunt parentes boni & perfecti viri, vnde Chrysostomus ibi dicit: Columnæ fidei non aderant, videlicet Petrus, Iacobus, & Ioannes. Sed in transfiguratione Christi iam præsentes erant, nec oratio & ieiunium aderant, sine quibus Christus ait: Hoc genus Dæmoniorum non eiicitur. Vnde Origenes ibi dicit: Si aliquando oportuerit nos circa curationem tale aliquid patientium permanere, non admiremur, nec interrogemus, nec loquamur quasi audienti spiritui immundo, sed abigamus ieiuniis & orationibus spiritus malignos. Et glossa dicit. Hoc genus Dæmonij, id est, ista carnalium voluptatum mutabilitas, ad quam scilicet spiritus ille inclinabat, non vincitur nisi spiritus oratione confirmetur, & caro per ieiunium maceretur.

Tres columnæ fidei Apostolicæ.

Ieiunia & orationes Dæmonibus resistunt.

De quarto exorcistæ vitio præsertim in fide patet ibidem de Christi discipulis compræsentibus: vnde postea secretò discipuli quærentes causam suæ impotentiæ: Respondit, propter incredulitatem vestram: Amen dico vobis, si habueritis fidem sicut granum sinapis, dicetis monti huic, transi, & transibit. Vnde Hilarius: Crediderunt quidem Apostoli, nondum tamen erant perfectæ fidei. Nam Domino in monte demorante, & ipsis cum turba residentibus, quidam tepor eorum fidem relaxauerat.

Defectus in Exorcizante

De quinto patet in vitis patrum, vbi legimus aliquando obsessos non liberatos per sanctum Antonium, eius autem discipulum Paulum liberasse.

De sexto patebit infra, vbi de maleficiatis habebimus.

De Dæmonibus inquietātibus domos exempla.

Piger: De inquietantibus domos da exempla.

Theologus: Vix iam decem sunt anni transacti, quòd in ciuitate Nurembergensi monasteriū nostri Ordinis sanctæ Catharinæ dictum, cum extrema difficultate reformabatur per vndecim illuc transmissas deuota reformatrice ab alio reformato loco. Fuerant enim omnes sorores in dicto monasterio ad reformationē inuoluntariæ, & pro se complices sibi in ciuitate non paucas habuerunt. Postquam igitur locus regulariter clausus est & ceruicosa gens sexus fragilis colla iugo submisit obedientiæ, venit in monasterium quidam Dæmon, qui primum sonitibus nocturnis insolitis moniales quasdam infestabat. Quod cùm ad me venit persuasi vt talia non crederent esse à Dæmone, sed à muribus & gliribus, vel ex debilitate capitis: quia deliramenta suspicabar affuisse mulierum.

Moniales S. Catharinæ Nurembergæ à Dæmone vexata.

Altera nocte venit Dæmon, & vnam de iis quæ rebelles extiterant: vt puto sacristanam, matutinas pulsare volentem, ita compressit, vt eadem die putaretur sepulturæ tradi debere & tandem tam de die quàm de nocte sic inquietabat conuentum præfatus Dæmon, vt per totam noctem oporteret per vices custodias vigilantium sororum ponere, quia nulla audebat sola incedere. Fuit autem totus stupidus effectus sexus mollis & fœmineus, ita vt neque ego scirem quid cum eis essem facturus: tamen orationes priuatas singulis iniunxi & publicas, patientiam habere prædicaui, & vt in domino confiderent sæpè suasi.

In præfato verò opere, licèt Dæmonis malitia aliquid adquireret (quædam enim dixerunt: Ecce quando latam viam & antiquam ambulauimus, hæc nobis nunquam acciderunt) Sed tamen per Dei gratiam Diabolus plus perdidit hoc in ludo quàm acquisierit. Quia quasdam ceruicosas fœminas, quas ad plenum pietas reformatarum non valebat trahere, hoc phātasma adeò terruit, vt totius vitæ suæ facinora confiterentur sacramētaliter, vestes veteres deponerent, & nouas secundùm ordinis formam induerent, & in

Bonus finis vexationis Dæmonis.

in aliam vitam nouam ſe transformarent. Hoc cùm Dæmon videret, tandem per Dei gratiam deſtitit, & neſcio quo deuenit.

Tempore Conſtantienſ. concilij in curia ſororum deuotarum, quæ canoniſtæ regulares ſunt, & vocantur monaſterij Pilluruet propè Nurẽbergam, Eyſtetenſis diœceſeos, quidam ſpiritus nocturnis temporibus multos inquietare ſolebat, ſed monaſterium ſororum ab intra nullatenus perturbabat, in domo verò Capellani & locis eidem conuicinis moleſtus multis extitit quibuſdam ſtrepitibus & ſibilis ac pulſibus non multum excellentibus ſed manifeſtis: aliquando enim ad parietes percutiebat, aliquando verò ioculator varias mimorum fiſtulas, vt videbatur, flabat, & talia non nociua multùm faciebat.

Fiſtuans Dæmon. I.

Quidam interea frater, de Conuentu Nurembergenſi deuotus, & indè notus, circa feſta quædam petitus eſt, vt Capellanum in Diuinis iuuaret, qui cùm in ſuperiorem partem domus poneretur, & ſpiritum ignoraret, nocte phantaſmata ſen ſit, quòd ſibi tunicam, quam circa ſe poſitam habuit, abſtraxit. Et exinde frater clamare cæpit: Fures, fures, ſuccurrite homines. Hoc campanarius, qui in eadem domo iacebat audiuit: & negotium intellexit, lumen accendit & clamantem adiit, eúmque ſtupidum reperit, & veſtimenta, quibus tectus fuerat, diſtincta vidit per ſpiritum in camera. Scapulare autem fratris nullibi reperire potuerunt, quouſque tandem foramen quoddam ſatis paruum in pariete conſpexerunt. In illud enim ſpiritus ille ſcapulare ſtrictiſſimè conuolutum & glomeratum abſconderat. Finito verò anno vno aut circiter phantaſma illud abſceſſit.

Dæmon exuens ſcapulari & veſtibus.

Piger: Quales, quæſo, mihi dicas, illi ſpiritus ſunt, qui ſic inquietant homines: an animæ ſunt ſeparatæ vel maligni ſpiritus Dæmonum.

Theologus: Prout ex fine præcedentis capituli elicere potes, animæ non ſunt veriſimiliter, ſed omnino Dæmones, qui in multiplici ſunt differentia. Nam quidam neminem poſſunt lædere grauiter ſaltem, ſed ſolùm principaliter ioculationes exercent. Alij incubi ſunt vel ſuccubi, prementes nocturno tempore homines, vel peccato luxuriæ coinquinantes eos: alij verò ſunt, qui homines lacerandi vel necandi habent poteſtatem. De quibus ita dicit Caſſianus *collat. ſenten.* 1. Tot eſſe immundos ſpiritus, quot in hominibus ſtudia non dubiè comprobantur. Nam nonnullos eorum quos etiam paganos vulgus appellat, ita ſeductores & ioculatores eſſe manifeſtũ eſt: vt certa quæq; loca ſeu vias iugiter obſidẽtes, nequaquam tormẽtis eorũ, quos prætereuntes poterũt decipere, delectentur, ſed deriſu tantummodo & illuſione contenti, fatigare eos potius ſtudeant quàm nocere. Quoſdam verò ſolumodo in nociuis incubationibus hominum pernoctare. Alios ita eſſe furori ac truculentiæ deditos, vt non ſint contenti illorum tantummodo corpora, quos poſſederint, atroci delaceratione vexare, ſed etiam irruere ſuper eminus tranſeuntes, atque affligere illos ſæuiſſima cæde feſtinent, Quales illi in Euangelio, videlicet *Matth.* 8. deſcribuntur. Similia dicit Vuihelmus vbi ſupra de vniuerſo.

Differentia multiplex Dæmonum.

Dæmones pagani.

Ioculatorij dæmones.

Truculentiſſimi dæmones.

CAPVT III.

FRigus graue ouis formicarum ſuperueniens prolem impedit, aut naſci retardat, vel in toto necat. Nimium enim algor & frigoris magnitudo vitam adimit viuentibus & viuificandis ſæpè nocet.

In frigore autem malorum corda intelligi poſſunt, quæ calore charitatis & à ſole iuſtitiæ aliena, torpore malitiæ vel perfidiæ ſunt plena: quo contra de

Diaboli niui comparantur.

forti muliere *Prou. vltimo* dicitur. Non timebit domui suæ à frgoribus niuis. Vbi glossa: Frigora niuis sunt corda malorum perfidiæ torpore algentia. de quibus dicitur videlicet *Mat.* 23. Quoniam abundauit iniquitas, refrigescet charitas multorum, quia corda niue illa opprimuntur, quæ ob superbiam de cœlo corruentes in tenebris adhuc velut Angelum lucis ostendere præsumunt, & habitum niueum præferunt, quod Dei & angelorum eius proprium est, scilicet niueo habitu suæ virtutis claritatem signare.

Quid significent duplices vestes domesticorum Ecclesiæ.

Non timebit autem domui suæ à frigoribus niuis hæc mulier, quia credidit Deo dicenti, quòd portæ inferi non præualebunt aduersus eam. Omnes enim domestici eius vestiti sunt duplicibus, sapientia scilicet ad hæreses reuelandas, & patientia ad tollendas per totum hostium pugnas. Vel vestiti sunt duplicibus, quia promissionem habent vitæ quæ nunc est, & futuræ. Nunc adiuti à Deo ne deficiant, tunc autem in beatitudine Diuina visione ditati. Item vestiti sunt duplicibus, vna veste operis, altera mentis, fide scilicet & factis, sacramentisque redemptoris imbuti & exemplis. Hæc in gloss.

Per frigus igitur, quod prolificationi formicarum est nociuuum, Maleficarũ superstitiones accipere possumus maleficus enim dicitur quasi malefaciens, vel malè fidem seruans, & vtrumque in maleficis, qui superstitionibus & operibus proximum lædunt, satis reperitur.

Quot modis malefici nocere possunt.

Piger: Superstitionum ex beato Isidoro scio multæ sunt species, sed quia de maleficis mentionem fecisti: Quot modis nocere possint proximis, nunc edito.

Theologus. Septem mihi modi occurrunt, quibus ex parte eorum quæ sunt hominis nocere possunt, sed nunquam nisi Deo permittente: Neque eo quo nocere dicuntur tempore actionem vel passionem per se immediatè inferunt, sed per verba ritus vel facta quasi per pacta inita cum Dæmonibus lædere dicuntur. Nam potius Dæmones hæc & immediatè læsiua inferunt.

Vnus igitur modus est, quo amorem malum ingerunt viro alicui ad mulierem aliquam, vel mulieri ad virum. Alius est quando odium vel inuidiam in aliquo seminare procurant. Tertius est in iis, qui maleficiati dicuntur, ne vi generatiua vti valeant ad fœminam, vel viceuersa fœmellæ ad virum. Quartus modus est, cùm in membro aliquo hominem ægrotare faciunt. Quintus cùm vita priuant. Sextus quando vsu rationis aliquem priuant. Septimus, cum quocunque prædictorum modorum aliquem in suis rebus vel animalibus lædere quærunt cum effectu.

Piger. Peto de his funditus omnibus informari, quia quidam talia aut negant omnino, aut causis naturalibus solùm ascribunt, in parte non ea concedunt.

Theologus. Funditus noscere talia ad modicum vtile esset, imò fortè quibusdam noceret; oporteret enim prohibitos inspicere libros, vel superstitiosa aliqua, quæ conscientiosum esset in tanta temporis egestate perlegere. Nec opus est scire talia latè, tibi præsertim, qui ex conditione status ad id non obligaris.

Verum tamen exempla tibi tradam, & doctrinas aliquas petito tuo accommodas quas habeo partim à Doctoribus nostræ facultatis, partim etiam per experientiam cuiusdam probi iudicis secularis & fide digni, qui quæstionibus & fassionibus ac publicis experientiis & priuatis talia multa didicit, cum quo latè & profundè sæpè contuli, domino Petro videlicet ciue

Bernensi

Bernensi in Lausanensi Diœcesi, qui multos vtriusque sexus incinerauit maleficos, & alios fugauit è territorio dominij Bernensium. Contuli insuper etiam cum domino Benedicto monacho sancti Benedicti ordinis, qui licet modò sit religiosus multum Viennæ in reformato monasterio, tamen ante decennium adhuc in sæculo degens, fuit Necromanticus, ioculator, mimus & trufator apud sæculares nobiles insignis & expertus. Audiui similiter quædam de sequentibus ab inquisitore hæreticæ prauitatis Eduensi, qui nostri Ordinis fuit in Conuentu Lugdunensi deuotus reformator & in Eduensi Diœcesi multos de maleficiis reos inquisierat.

Ex Necromantico ioculatore & trufatore fit monachus.

Sunt igitur, vel nouiter fuerunt, vt idem inquisitor & dominus Petrus mihi retulerunt, & fama communis habet circa districtum Bernens. dominij, quidam malefici vtriusque sexus, qui contra humanæ naturæ inclinationem, imò aduersus conditiones specierum omnium bestiarum, lupina specie excepta tantummodo, propriæ speciei infantes vorant & comedere solent. Nam in oppido *Poltingen* Lausanensis Diœcesis, quidam dictus *Stadelin* grandis Maleficus, captus per præfatum Petrum iudicem loci, qui fatebatur se in certa domo vbi vir & vxor simul manebant, vir per sua maleficia successiuè in vtero vxoris præfatæ septem circiter infantes occidisse, ita vt semper abortum faceret fœmina annis multis. Simile fecit in eadem domo omnibus pecoribus setosis, quorum nullum viuum partum edidit in eisdem annis prout rei euentus probauit.

De maleficis vorantibus infantes.

Cumque antedictus nequam quæstionaretur, an in ij & qualiter reus esset, facinus aperuit, dicens: Subter limen ostij domus se lacertam posuisse, & si amoueretur, fœcunditatem inhabitantibus restituendam prædixit. Cùm autem serpens ille quæreretur sub limine, nec inueniretur, quia in puluerem, fortassis redactus erat, pulueres seu terram desuper positam asportabant: & in eodem anno vxori & omnibus iumentis domus fœcunditas restituta est. Præfato autem torto non sponte fatebatur: & demum per prædictum iudicem ignibus traditus est.

Lacerta sub limine ostij impedit fœturam.

Cautela obseruanda si animantia sub liminibus non reperiantur.

Deinde antefato inquisitore mihi referente hoc anno percepi, quòd in Lausanensi ducatu quidam malefici proprios natos infantes coxerant & comederant. Modus autem discendi talem artem fuit, & dixit, quòd malefici in certam concionem venerunt, & opere eorum visibiliter Dæmonem in assumpta imagine viderunt hominis. Cui discipulus necessariò dare habebat fidem de abnegando Christianismo, de Eucharistia nunquam adoranda, & de calcando super crucem, vbi latenter valeret.

Fuit insuper fama communis, dicto Petro iudice mihi referente, quòd in terra Bernensium tredecim infantes deuorati essent intra pauca tempora à maleficis: quamobrem etiam publica iustitia satis durè exarsit in tales parricidas. Cùm autem Petrus quæsiuisset à quadam capta malefica, per quem modum infantes comederent. Illa respondit. Modus iste est. Nam infantibus nondum baptizatis insidiamur: vel etiã baptizatis, præsertim si signo crucis non muniuntur, & orationibus hos in cunabulis, vel ad latera iacentes parentum, ceremoniis nostris occidimus quos postquam putantur oppressi esse, vel aliunde mortui, de tumulis clam furto recipimus, in caldari decoquimus quousque euulsis ossibus tota penè caro efficiatur sorbibilis & potabilis. De solidiori huius

Maleficarum aurum potabile.

Rr 2 materia

materia vnguentum facimus nostris voluntatibus & artibus ac transmutationibus accommodatum: de liquidiori verò humano flascam aut vtrem replemus, de quo is qui potatus fuerit, additis paucis cerimoniis, statim conscius efficitur, & magister nostræ sectæ.

Modum autem eundem alius iuuenis maleficus captus & incineratus, tandem licet vt credo verè pœnitens, distinctius reserauit, qui manus dicti Petri iudicis vnà cum vxore malefica in persuasibili paulò antea euaserat. In Bernensium namque iudicio captus dictus iuuenis cum vxore, & ab eadem in distinctam turrim repositus, dixit: Si meorum facinorum veniam consequi possem, omnia quæ de maleficiis scio, libens patefacerem. Mori enim video me oportebit. Cumque per literatos, si verè pœniteret, audisset se veniam consequi posse omnimodam, tunc lætè se morti obtulit, & modos primævæ infectionis ostendit.

Ordo, inquit, talis est quo etiam seductus sum: oportet primò, vt Dominica die, antequam aqua benedicta consecratur, Ecclesiam introire mox futurum discipulum cum magistris, & ibidem abnegare coram eis Christum, eius fidem, Baptisma & vniuersalem Ecclesiam. Deinde homagium præstare magisterulo, id est, paruo magistro, (ita enim dæmonem & non aliter vocant.) Postremo de vtre bibit supradicto: quo facto, statim se in interioribus sentit imaginem nostræ artis concipere & retinere, ac principales ritus huius sectæ. In hunc modum seductus sum, & vxor mea, quam tantæ pertinaciæ credo, vt potius incendium sustineat, quàm minimam fateri velit veritatem. Sed heu, ambo rei sumus. Sicut dixit iuuenis, ita reperta est per omnia veritas. Nam præconfessus iuuenis in magna contritione mori visus est, vxor

Vnico potu mutātur animi abnegantiū Deum.

verò testibus conuicta, veritatem nec in ipsa tortura fateri voluit, nec in morte, sed incendio præparato per lictorem eidem verbis pessimis maledixit, & sic incinerata est. Ex prædictis iam liquet, quàm noxium sit frigus perfidiæ, quod infantes & partus solet occidere.

Piger: Est ne licitum maleficium de loco tollere.

An liceat maleficia ex locis, vbi ponuntur auferre.

Theologus. Antiqui negant, moderni concedunt, vtique benè. Sed sola opus est vnica distinctione: Quia aut tolli potest per aliud maleficium, seu per ritus alicuius malefici illicitos. Et id constat esse illicitum, imò potius homo mori deberet quàm in talia consentire. Aut tolli potest sine nouis superstitionis operibus, vt per motum localem: velut dictum fuit de puluere lacertæ. Et illud est licitum.

Exemplum de priori casu. Nam inquisitor Eduens. mihi referebat, quòd modus tollendi maleficium aut se vindicandi in maleficio, talis practicabatur suo tempore. Venit enim aliquis læsus in se vel in suis, ad maleficam, sciscitans scire malefactorem. Tunc malefica plumbum liquefactum aliquotiens fundebat in aquam, quousque opere dæmonis in plumbo imago aliqua videretur: qua visa imagine, malefica quæsiuit ab explorante. In qua parte vis lædi maleficum tuum, & in eodem vulnere eum agnoscere. Cúmque explorator locum eligeret, statim malefica in eadem parte imaginis, quæ in plumbo relucebat, fixuram vel vulnus per cultrum posuit, & locum vbi reum inueniret indicauit. Nomen tamen nullatenus manifestauit, sed experientia teste maleficus per omnia lædi reperiebatur, sicut sua imago plumbea.

Modus explorationis an aliquis maleficiatus sit.

An maleficis maleficí non nominantur propriis nominibus.

CAPVT IV.

Comparatio alatarum formicarum.

ALis carentes formicæ, vel nimium progredientes in publicum ab aliis

aliis bestiis faciliter necantur:quia aliis pennatæ multum se subleuant, ne bestiis terræ præda fiant.

Per alas notantur virtutes.

Per alas autem virtutes intelliguntur,quia talibus multum boni feruntur. Vnde *Ezech.*3. Descriptis volantibus animalibus dicit: Audiui post me vocem commotionis magnæ, Benedicta gloria Domini de loco suo, & vocem alarum animalium percutientium alteram ad alteram. Sic exponit beatus Gregorius *libro* 24. *moral.* Quid namque per alas animalium nisi virtutes debemus sentire sanctorum, quæ dum terrena despiciunt,ad cœlestia volando leuantur.

Despiciẽtes terrena,subuolant vt Aquilæ.

Vnde iam directè per *Isaiam* dicitur: Qui confidunt in Domino, mutabunt fortitudinem, assument pennas vt aquilæ. Volantia itaque animalia alis suis se vicissim feriunt:quia sanctorum mentes,in eo quòd suprema appetunt, considerantes,inuicem alternis virtutibus excitantur. Ala enim sua is me percutit qui exemplo sanctitatis propriæ me ad melius accendit,& ala mea vicinum ferio si aliquando alteri opus bonum quod imitetur ostendo.

Ala alam feriens.

Formicæ Moniales alatæ.

Illæ verò formicæ moniales, quæ virtutum pennis non sunt alatæ, vel quæ nimium suæ domus, Ecclesiæ videlicet Catholicæ limites incautè exeunt, in perfidiam incidendo, tales ab vrsis, per quos malefici vel Necromantici possunt intelligi, faciliter deuorantur, sicut ij simplices pueri in figura, qui domos egredientes parentum, & Eliseum deridentes, ab vrsis deuorati esse leguntur. 4. *Reg.*2.

Differẽtia inter necromanticos & maleficos.

Piger. Quia de Necromanticis mentionem fecisti, quæro anne differentia eorum sit à Maleficis,& si sic, quæ eorum sint opera.

Theologus. Necromantici propriè hi dicuntur,qui de terra superstitiosis ritibus mortuos se posse suscitare ad loquendũ occulta ostentãt. Qualis fuit illa olim pythonissa, quæ ad preces Sauli Samuëlem se suscitare velle aduocabat, vt euentum belli patefaceret Regi, 1. *Reg.*28. Qualis etiam Simon magus fuit pessimus, qui supra principis Apostolorum se auctoritatem præferens, defunctum se suscitare finxit. Ex accommodatione tamen vsus, nec necromantici dicuntur, qui per pacta dæmonum per fidem cæremoniis futura prædicunt,aut occulta reuelatione dæmonum aliquid manifestant, aut qui maleficiis proximos lædunt, & à dæmonibus sæpè læduntur.

Necromãtici qui communiter habeantur.

Fuit,& hodie viuit Viennæ in monasterio,quod ad Scotos dicitur,Frater de quo præcedenti capitulo retuli, sancti Benedicti ordinis, hic in seculo existens, famosissimus fuit Necromanticus. Nam libros dæmonum de Necromantia habuit, & secundum eosdem satis miserabiliter & dissolutè vixit plurimo tempore. Habuit autem sororem virginem deuotam multum,de ordine pœnitentium, cuius vt puto precibus frater à faucibus dæmonis erutus est. Compunctus enim, ad diuersa loca diuersorum reformatorum monasteriorum venit, petens sibi sanctæ conuersationis tradi habitum. Sed quia giganteæ staturæ & terribilis aspectu erat, & in maleficiis ac ioculationibus princeps aliorum, fidem vix alicui viro dabat. Tandem autem receptus in antedicto monasterio in ipso ingressu nomen mutauit & vitam, Benedictus enim vocari cæpit: & secundum beati patris Benedicti regulam adeò profecit,vt infra paucos annos speculum religionis effectus,in Prioratus poneretur officiũ: & in Ambone pro sæcularibus profectus, gratiosus est prædicator factus ad populum. Hic cùm adhuc esset nouitius, prout eo referente audiui,multas vexationes à Dæmonibus quos reliquerat sustinuit. Cùm enim confessus fuisset sacramen

Mutatio nominis in susceptione monachismi.

ſacramentaliter quadam die, & virus ſuæ peruerſæ vitæ euomuiſſet ob ſpem veniæ, ſequenti nocte lucernam in manibus deferens, Dæmonem adeſſe ſenſit. Eandem namque lucernam violento ictu de nouitij manibus Dæmon excuſſit, & eum non modicum lædere molitus eſt. Sed vicit Chriſti miles huius vrſi tyrannidem, quia virtutum alas iam aſſumpſerat, quibus per orationes ſacras ab ore beſtiæ liberatus eſt.

De Schafio in murem ſe cõuertente.

Præterea quemadmodum à ſupradicto Petro iudice audiui. In territorio Bernenſium, & in locis eidem adiacentibus, à ſexaginta circiter annis ſuprafata maleficia à multis practicata ſunt: Quorum primus auctor fuit quidam Schafius dictus, qui publicè de hoc gloriari audebat, quòd quandocunque vellet, ipſe ſe in omnium ſuorum æmulorum oculis velut murem facere valeret, & dilabi à manibus inimicorum ſuorum læthalium, & ita capitalibus inimicorum ſuorum manibus ſæpè, vt dicitur, euaſit. Sed cùm terminum ſuæ malitiæ Diuina iuſtitia facere voluit, tandem per hoſtes ſuos in ſtuffa quadam prope feneſtram quandam ſedere explorabatur cautè: quo in loco, cùm nullum ſibi inſidiantium ſuſpectum haberet, per feneſtram gladiis & haſtis inopinatè transfixus eſt, & ob ſua facinora mortuus ibi miſerabiliter. Hæc fraudis commenta diſcipulo qui Hoppo vocabatur, reliquit. Et idem ſupradictum *Stadelin* in maleficiis magiſtrum fecit.

Huius Hopponis etiam Sprenger meminit.

Sciuerunt hi duo, quando ſibi placuit, tertiam partem fimi, fœni vel frumenti, aut cuiuſcunque rei vicini agro nemine vidente ad proprium agrum deferre, grandines vaſtiſſimas & auras læſiuas cum fulminibus procurare, in aſpectu parentum infantes prope aquam ambulantes in ipſam nullo vidente proiicere. Sterilitatem in hominibus & iumentis efficere, in rebus & corporibus proximos lædere, equos ſub inſeſſoribus, ſi ſtrepam aſcendere teneret, phreneticos facere de loco ad locum per aëra, vt putabant transmeare, à ſe cum capi deberent, fætores peſſimos emittere, in ſe capientium manus & animos tremorem magnum incutere, occulta aliis manifeſtare, & quædam futura prædicere, abſentia velut præſentia conſpicere, ictu fulminis nonnunquam quem vellent interimere, & multa alia peſtifera procurare ſciuerunt, vbi & quando Dei iuſtitia hæc fieri permiſit.

Malefici protrudẽtes in aquam infantes, & propè aquam ambulantes.

Piger. Duo hic ſcire vellem. Primum vtrum ne Dæmones & ſui diſcipuli talia maleficia in fulminibus, grandinibus & ſimilia, quæ dixiſti, facere poſſent, de quibus aliqui dubitant. Secundo quæro, fateantur ne tales miſeri, per quæ Diuina opera in ſuis machinamentis impedirentur.

Malefici deludentes ſe proſequentes.

Theologus. Ad primum reſpondeo, haud dubiè poſſunt, ſed non niſi Deo permittente. Nam *Iob* 1. & 2. Accepta poteſtate à Deo, ſtatim Dæmon procurauit vt Sabbæi quingenta iuga boum & quingentas aſinas auferrent, vt deinde ignis de cœlo deſcendens ſeptem millia ouium incenderet, & vt Chaldæi per tres turmas tria millia camelorum raperent, item ſeptem filij & tres filiæ per vehementem ventum lapſu domus occumberent, & ſemper pueri multi vno dempto, vtique vlcere peſſimo corpus ſancti viri percuteretur, & vxor, & tres amici eius eum vexarent grauiter.

Exemplo Iobi probatur poteſtas Satanæ in tempeſtates.

Vbi ſanctus Doctor dicit: Neceſſe eſt confiteri, quòd Deo permittente Dæmones poſſunt perturbationem aëris inducere, ventos concitare, & facere vt ignis de cœlo cadat. Quamuis enim natura corporalis non obediat ad nutum Angelis nec bonis nec malis ad ſuſceptionem formarũ, ſed ſoli creatori Deo, tamen ad motum localem natura corporalis nata eſt ſpirituali naturæ obedire. Cuius indicium in homine apparet: nam

Quomodo natura corporalis ſubſit Naturæ ſpirituali.

nam ad solum imperium voluntatis mouentur membra, vt opus à voluntate dispositum prosequantur: quæcunque igitur solo motu locali fieri possunt, hæc per naturalem virtutem non solùm boni, sed etiam mali facere possunt, nisi diuinitus prohibeantur. Venti autem & pluuiæ & aliæ huiusmodi aëris perturbationes solo motu vaporum resolutorum ex terra & aqua fieri possunt, vnde ad huiusmodi procuranda naturalis virtus Dæmonis sufficit. Hæc Thomas.

Angeli boni & mali motu locali imperant.

Mala enim, quæ nostris exigentibus peccatis in mundo fiunt, Deus velut per suos tortores iustè per Dæmones solet infligere. Vnde gloss. *super illud Psalmi.* Vocauit famem super terram, & omne firmamentum panis contriuit, dicit sic: Hæc mala permittit Deus per angelos malos, quæ talibus præpositi sũt. Vocat ergo famem, id est, angelum fami præpositum. Hæc ibi.

Diaboli sunt Deo loco tortorum.

Porrò quoad secundum dubium, noueris indubiè maleficos multipliciter impediri posse. Nam ita fatebantur multi in torturis, & difficulter quidam alij verò sponte.

De impedimentis maleficorum.

Et quantum ex prædicti Petri verbis in summa collegi, quinque sunt per quæ multum impediuntur. Aliquando in toto, aliquando in parte, aliquando ne in persona hominis fiant, aliquando ne in suis amicis, videlicet fidem integram vel Dei præcepta in charitate seruantibus, se signo crucis & oratione munientibus ritus & cæremonias Ecclesiæ colentibus, publicam iustitiam benè exequentibus, & Christi passionem verbo vel memoria ruminantibus.

De primo & secundo exempla talia mihi Petrus quæ suprà retulit, quæ audierat de supradictis maleficis.

Cum, inquit, quidam simplex, sed non rectus, maleficum me inuocaret; vt inimicum suum vita priuarem aut in corpore læderem grauiter fulminis ictu vel modo alio, vocaui ego magisterulum, id est, Dæmonem, qui mihi respondit, quod neutrum facere posset: Habet, inquit, fidem bonam & diligenter se signo crucis munit: idcirco non in corpore, sed in vndecima parte fructuum suorum in campo si libet, ei nocere possum.

Noui veteranam quandam virginem, quæ Seriosæ nomen habuit, in diœceseos Constantien. finibus: hæc mater omnium in vicina existens virginum, & speculum ad viuificæ crucis signum & ad Christi passionem summam gerebat fiduciam: manebat autem in tugurio villagij pauperculi, ipsa voluntate pauper in terra: vbi nonnunquam maleficia satis locum habere dignoscuntur. Huius amicus in pede graui læsus fuit maleficio, à quo nulla arte sanari poterat. Post multa autem in cassum adhibita remedia, visitauit prædicta virgo infirmum qui ab ea petiuit vt pedi benedictionem aliquam applicaret, annuit illa: & silenter tantummodo orationem dominicam & Apostolorum symbolum cum geminatis viuificæ crucis signis applicuit.

Tunc statim infirmus curatum se sentiens, scire voluit in remedium futurorum, quid carminationis virgo applicasset. Quia respondit: Vos mala fide vel debili, Diuinis & approbatis exercitiis Ecclesiæ non inhæretis, & carmina ac remedia prohibita crebrò vestris infirmitatibus applicatis. Idcirco rarò in corpore & semper in anima per talia læditmini. Sed si in orationum & signorum licitorum efficaciam speraretis, faciliter sæpè curaremini. Nihil enim tibi applicui, nisi Dominicam orationem & Apostolorum symbolum, & iam sanatus es.

Præterea constat, quòd malefici de ritibus Ecclesiæ seruatis & veneratis sua maleficia præpediri fatentur:

Maleficia impediri cæremoniis Ecclesiæ.

vt per aquæ benedictæ aspersionem, per salis consecrati sumptionē, per candelarum die purificationis, & palmarũ, in die palmarum consecratarum, vsum licitum, & per similia: quia ad hoc talia Ecclesia exorcizat, vt vires Dæmonis minuantur.

Veneratio Magistratus eneruat maleficia.

De publica verò iustitia hoc omnes malefici, qui suprà verbo & experientia testimonium dederunt, quòd eo ipso, quo per reipublicæ iustitiæ officiales capiuntur, statim omnis maleficorum eneruatur potestas. Vnde cùm sæpè dictus iudex Petrus antefatum *Stadelin* capere vllet per suos famulos: tantus tremor manibus eorum incussus est, & corporibus & naribus illapsus tam malus fœtor, vt ferè desperarent an maleficum inuadere auderent. Quibus iudex ait: Securè miserum inuadite quia publica tactus iustitia omnes vires perdet suæ nequitiæ. Et ita rei probauit exitus siue effectus.

Quomodo tempestates maleficæ concitent

Idem iudex tale dedit exemplum. Cum, ait, *Stadelin* captiuassem, qui grandinibus terram ex fame grauissimè læserat, & per fulmina plura vastauerat, quæsiui à reo de veritate, qui post quartum ad chordas tractum, primò responsum mihi dedit tale: Faciliter grandines procuro, sed ad libitum lædere non valeo, sed eos tantummodo, qui Dei destituti sunt auxilio, qui signo crucis se muniunt, fulmine meo non interibunt. Cui iudex, Quomodo ad tempestates & grandines concitandas proceditis. Respondit reus. Primò verbis certis in campo principem omnium Dæmoniorum imploramus, vt de suis mittat aliquem à nobis designatum, percutiat deinde, veniente certo Dæmone, in campo aliquo viarum pullum nigrum immolamus, eundem in altum proiiciendo ad aëra. Quo à Dæmone sumpto obedit, & statim auram concitat, non semper in loca designata à nobis, sed iuxta Dei viuentis permissionem grandines & fulgura proiiciendo.

Pulli nigri immolantur.

Quomodo tempestates adiurationibus impediantur.

Subintulit iudex tertio quærendo: Possunt ne per aliqua tempestates tales remediari, à vobis concitatæ & à Dæmonibus? Respondit, possunt per hæc verba. Adiuro vos grandines & ventos per tres Christi diuinos clauos, qui Christi manus & pedes perforarunt, & per quatuor Euangelistas sanctos Matthæum, Marcum, Lucam & Ioannem, vt in aquam resoluti descendatis.

Vtilitates ex maleficiis pulsis emergentes.

Ex quibus iam liquet, quòd omnipotentis Dei clementia & sapientia, quæ attingit à fine vsque ad finem fortiter, disponit etiam istorum pessimorum hominum & Dæmonum maleficia suauiter: ita vt dum perfidia sua Christi regnum & fidem quærant minuere & infirmare: eandem in multorum cordibus firment & radicent validius. Vtilitates enim plurimæ fidelibus ex præfatis malis possunt euenire: quia sic fides roboratur, Dæmonis malitia inspicitur, Dei misericordia & potestas manifestantur, homines ad custodiam sui actuantur: & ad reuerendam Christi passionem & cæremonias Ecclesiæ accenduntur.

CAPVT V.

Viscosa præpedire formicas.

Viscosis humoribus & tempestate ab incessu & à labore formicæ præpediuntur: quia per viscosa incedētes, vel bituminosa loca talibus imbecilla animalia adhærent, sicuti tempestatibus concutiuntur in corpore, & via eis incedendi præcluditur.

Occasiones voluptatum comparantur cũ bitumine.

Per viscosa aut bituminosa loca occasio carnalium voluptatum designatur simulatè in Christiana fide viuentium, quia his allectamentis ad benè operandum non valet egredi, sed in eisdem potiùs terreni captiuatur deliciis.

Montana significant virtutes.

In cuius typum, in loco vbi ceciderũt Rex Sodma & Gomorrhæ, cum suis

ſuis complicibus, per quos luxurioſi & incontinentes deſignantur, fuiſſe leguntur, in valle ſilueſtri multi bituminis putei, in quos tuentes prolapſi ſunt, in corporis videlicet voluptates varias: inculti enim mores, vt dicit gloſſa ibidem, in profundum malorum pertinaces trahunt. Qui autem remanſerant non occiſi, vt ibidem ſequitur, ad montana, id eſt, ad virtutum culmina fugerunt.

Hic Bernardus *homilia* 9. ſuper cantica dicit: Viſcus quidem praui deſiderij & delectationis terrenæ animam volare non patitur, & citius retrahit mentem, ſi fortè aliquando ſubleuatur per tempeſtatem: etiam voluptuoſi à bonis exercendis præpediri dicuntur. Quia carnalium voluptatum ſectatores, humano deliniti fauore velut effæminatæ ad ardua virtututum opera efficiuntur. De quibus *Iob.* 36. dicitur: Morietur in tempeſtate anima eorum, & vita eorum inter effœminatos: vel, vt alia tranſlatio habet: & vita eorum vulnerabitur ab angelis.

Voluptas effeminati.

Vbi beatus Gregorius *libro.* 26. *moralium* dicit: Simulatores, qui vitæ ſuæ cuſtodiam negligunt, in tempeſtate mori referuntur: hinc quippe eos turbo ſubitus internæ percuſſionis eiicit, quos arrogantia externi fauoris extollit, & vita eorum inter effœminatos. Si enim veriſimiliter viuerent, laus tranſitoria nulla eos corruptione vitiaret. Vnde electis Propheta ſuadet, dicens: Viriliter agite & confortetur cor veſtrum. Illicò ſubdit (quaſi ſexum cordis minuere curauerit) Luxurioſa quippe mens corrumpitur, ſi rebus tranſitoriis delectatur. Igitur ſimulatorum vita inter effœminatos moritur, quia luxuria corrupta reperitur. Tranſlatione verò vulneratus ab angelis. Vtrumque tamen, & ſi ſermone diſcrepat, tamen ratione concordat: quia effœminatorum vitam angeli vulnerant, dum nuncij veritatis eam iaculis ſanctæ prædicationis impugnant.

Luxuria mutat ſexum cordis.

Piger. Multos audiuimus noſtris temporibus per maleficos ad amorem alienarum fœminarum adeò ſuccendi, & fœminarum ad viros non ſuos, vt nulla confuſione, plagis, verbis aut factis ad deſiſtendum cogi valerent. E diuerſo inter ſexum vtrumque matrimonij ſacramento coniunctum nonnunquam experti ſumus odia talia ſuſcitari per maleficia & ſimiliter infrigidationes generatiuæ potentiæ, vt nec redditionem nec exactionem debiti matrimonialis locum pro prole valerent habere. Cùm igitur amor & odium in anima exiſtant, animam ſecundùm omnes tuæ profeſſionis cōpotes Dæmon intrare nequit. Quid hic ſit veritatis vel falſitatis ſcire expedit, quia amore muliebri velut viſco irretitur animus, & odio radicato quaſi tempeſtate frigidiſſima ad proximi fauorem frigeſcit homo, & ita ad laborem meritorium progredi ratio non valet.

De amore vel odio maleficiato.

Quomodo Dæmon intret & regat interdum animam hominis.

Theologus: Quamuis ſecundùm concordem noſtrorum doctrinam, Dæmon in intellectum vel voluntatem hominis operari immediatè nequeat; tamen ſecundum eoſdem in corpus & in potentias alligatas corpori Deo permittendo agere valet, ſiue ſint ſenſus interiores ſiue exteriores. Vnde Iob: Et Dæmoni Deus ait: Ecce in manu tua, id eſt in poteſtate eſt Iob quoad corpus, veruntamen animam illius ſerua. Tangis itaque in tua quæſtione tres difficulates: videlicet, quomodo philocaptio & odium in voluntate, & maleficium in potentia generatiua cauſentur.

De philocaptione igitur, ſeu amore inordinato vnius ſexus ad alterum, ſcire debes quòd triplici de cauſa oriri poteſt. Aliquando ex ſola incautela oculorum: Aliquando ex tentatione Dæmonum tantum: aliquando verò ex maleficio

De philocaptione triplici.

maleficio necromanticorum similiter & Dæmonum.

De primo dicitur *Iacobi* 1. Vnusquisque tentatur à concupiscentia sua abstractus & illectus, deinde concupiscentia cum conceperit, parit peccatum: peccatum verò consummatum fuerit, generat mortem: Sic Sichem cùm vidisset Dinam exeuntem ad videndum mulieres regionis, adamauit eam & rapuit, & dormiuit cum illa, & conglutinata est anima eius cum ea. Et secundum gloss. infirmæ animæ sic accidit, quando postpositis propriis aliena negotia curat, seduci consuetudine, & fit vna vnitate consensus cum illicitis.

Gen 34.

De philocaptione ex Dæmonum tentatione orta.

De secundò, quòd oriatur ex tentatione Dæmonum principaliter. Sic Ammon sororem suam Thamar speciosissimam adamauit & deperierat in ea valde, ita vt propter amorem eius ægrotaret. 2. *Reg.* 13. Non enim in toto, vel vix tam corruptus esse videretur, vt in tantum facinus stupri prosiliret, grauiter tentatus à Diabolo si non fuisset. Vnde gloss. ibidem. Hoc monet nos, vt semper cautè agamus, ne vitia in nobis dominentur. Et princeps peccati qui falsam pacem periclitantibus spondet, nos paratos inueniens de improuiso trucidet.

De philocaptione Eremitarum.

De hoc secundo genere amoris refertus est liber sanctorum patrum, qui refert omnem tentationem carnalis amoris sibi in eremis subtraxisse quosdam: qui tamen vltra quam credi potest amore mulierum tentabantur aliquoties. Vnde & 2. *Corinth.* 12. Apostolus dicit: Datus est mihi stimulus carnis meæ, angelus Satanæ, qui me colaphizet: Vbi glossa sic dicit tentando per libidinem, Datus est mihi stimulus, vt quidam aiunt. Tentatio autem cui non consentitur, non est peccatum, sed materia exercendæ virtutis. Hoc intellige dictum de tentatione, quæ est ab hoste, non à carne, quæ peccatum est veniale, si ei non consentiatur: hæc ibi. Et de amore habes exemplum etiam in Formicarij nostri *lib.* 1.

Apostoli Pauli philocaptio.

Tentatio cui non consentitur an sit peccatum.

De tertio, quòd amor illicitus proueniat ex maleficiis Dæmonum & idololatrarum ostenditur hoc *Ezech.* 23. sub metaphora mulieris de Israële, qui populus iam sequebatur idola & maleficia Assyriorum. Insanauit, inquit, in amatores suos in Assyrios propinquantes, vestitos hyacintho, principes & magistratus, iuuenes cupidinis vniuersos, equites ascensores equorum. Quos omnes constat maleficos habuisse vel idololatras.

Quibus modis Dæmon in Imaginatiuam & generatiuam possit agere. Desponsat sibi quidā idolum.

Per quem modum autem Dæmon in potentiam imaginatiuam, in phantasiam & in generatiuam possit agere respondet Petrus de Palude 4. *dist.* 34. quinque modis. Habet enim ex hoc, quod est spiritus, potestatem super creaturam corporalem ad motum localem prohibendum vel faciendum: vnde potest corpora impedire ne sibi appropinquent vel directè vel indirectè, interponendo se in corpore assumpto sicut accidit sponso, qui desponsauerat idolum, & nihilominus contraxerat cum quadam iuuencula, nec propter hoc poterat eam cognoscere.

Dæmon potest intercludere viam seminis. Impotētia ex gallorū testiculis procurata. Cur actus Venereus multum affligatur.

Secundo modo hominem inflammare ad actum illum vel refrigerare ab actu illo, adhibendo occultas virtutes rerum, quas optimè nouit ad hoc validas. Tertio turbando æstimationem & imaginationem, qua reddit mulierem exosam. Quia potest in imaginatione imprimere. Quarto reprimendo directè vigorem membri fructificationi accommodi, sicut & motum localem cuiuscunque organi. Quinto prohibendo missionem spirituum ad membra: in quibus est virtus motiua, quasi intercludendo vias seminis, ne ad vasa generationis descendat, vel ne ab eis recedat, vel ne excitetur, vel emittatur, vel multis aliis modis.

Cùm

Serpentes magis incantationibus subiacent, quàm aliæ animātes.

Cùm autem faciunt mulieres sortilegia cum fabis & gallorum testiculis non est credendum, quòd virtute illarum rerum vir impotens reddatur: sed occulta virtute Dæmonum, illudente sortilarias per ista corporalia. Plus autem permittit Deus super hunc actum, per quam primum peccatum diffunditur, quàm super alios actus humanos, sicut & super serpentes qui magis incantationibus deseruiunt, quàm alia animalia.

Exemplum autem de inflammando ad actum illum habetur in legenda beati Basilij de virgine, quæ seruum parentum concupiunt, & defrigerando sponsum, seruum cognoscere non potuit, vt de illo qui idolum desponsauit, & sponsam cognoscere non potuit.

Idem etiam de muliere est, quia potest imaginationem eius sic dementare, vt exosum habeat virum, quòd pro toto mundo non permittat se cognosci, iterum per motum localem corpore interposito, vel vase obstructo, potest Dæmon per maleficium impedire mulierem, licet virum in pluribus modis, ideò vir sæpius maleficiatur quàm mulier. Et magis permittit Deus in peccatores desæuire Dæmones, quàm in iustos. Vnde Angelus dixit Tobiæ: In illos, qui libidini vacant, accipit Dæmonium potestatem. Licet aliquando in iustos, sicut in Iob: propter quod debent facere confessionem & huiusmodi: ne ferro manente in vulnere, frustra sit malagma apponere.

An philocapiantur existentes in charitate.

Piger. Mihi adhuc occurrit de visco carnalis amoris dubium, vtrum in charitate extes amore tali maleficiari valeant.

Theologus: Responsum huius accipe ex Cassiani verbis, quibus *collatione* 2. *abba.* Sereni, in hæc verba concludit: Diffinit, inquit, beatus Antonius, nullatenus Dæmonem posse mentem cuiusquam vel corpus inuadere, nec habere facultatem in cuiuslibet animam penitus irruendi, nisi eam primò destituerit omnibus cogitationibus sanctis, ac spirituali contemplatione vacuam nudámque reddiderit. Non tamen ista ita intellige, vt Dæmones amore præfato in charitate exeuntes non impugnent, & similibus, sed tales expugnare nō valent, si armis virtutum & naturalium donorum resistere volunt. Talia, inquit Philosophia primo de consolatione ad Boëtium, tibi contuleramus arma, qui prior nisi abiecisses, inuicta te firmitate tuerentur.

Vnde Cassianus ibidem refert de duobus paganis, Philosophis & maleficis, qui per tres gradus differentes in malitia, successiuè per sua maleficia Dæmones miserunt ad cellam beati Antonij, vt cum tentationibus exinde fugarent, odio viri sancti infecti, eò quòd multitudo populi ad eum quotidie veniret. Qui Dæmones beatum Antonium, vt postmodum ad fidem conuersi, fatebantur Philosophi, amarissimis cogitationum stimulis pulsauerunt: quos tamen repulit crucis signo pectori & fronti impresso, & orationum incubationibus insistendo.

Exemplum tamen satis terribile nouiter tactum Vincentius in speculo refert historiali ex gestis beati Basilij magni: cuius tempore diues quidam vnicam filiam habuit, quam consecrare domino disponebat: quam seruus diuitis habere non valens in coniugio, maleficam adiit, Dæmonem inuocauit, eidem chartam abnegationis fidei tradidit & fornicationis, Dæmonem mitti obtinuit ad filiam, quam accendit adeò, vt in terram volutata clamaret se propter seruum torqueri, & pro liberatione sui seruo per patrem in matrimonium tradi: Quod etiam ideo factum est per patrem mœstissimo corde, tandem iuuenis seruus liberatus est per beatum Basilium.

Matrimonium ex maleficio impetratum.

Et in primo Dialogorum refert beatus Gregorius de quodam maleficorum principe, qui à Roma incineratis sociis, in monachi habitu fugit. Basilius nomine, qui etiam tunc se à sancto Equitio pro monacho recipi procurauit, & in monasterio monialium statim absente Equitio monialem pulchriorem in tanto maleficauit, vt febricitaret, anxiaretur, magnísque vocibus & stridoribus clamaret. Modò moritura sum, nisi Basilius monachus veniat, & ipse mihi per suæ curationis studium salutem reddat. Quod cum sancto Equitio nunciaretur, virginem verbo sanauit absens, & maleficum expelli de loco iussit.

Maleficus sub monachi habitu maleficia exercet.

Piger. Cùm potestas Dæmonis impediatur aliquando diuino nutu, quæro quot modis hoc fiat.

Quinque modis impeditur dæmonis potestas diuino nutu.

Theologus: Quinque modos exprimit Hugo *super 2. dist.* 7. Primò per terminum suæ potestati à Deo impositum, sicut *Iob primo & secundo* tangitur. Secundò per miraculum impossibilitatis exterius factum, vt in asina Balaam, *Num.* 22. Tertiò per impedimentum exterius adhibitum, vt in duobus discipulis acrisia percussis. *Lucæ vlt.* Quartò per Dei iudicium de intus disponentis per obstaculum boni Angeli, vt de Asmodæo interficiente sponsos Saræ vxoris Tobiæ, eiusdem 11. Quintò per cautelam sui ipsius, quia non vult aliquando quod potest vt peius fiat, vt 1. *Cor.* 5. de Corinthio, quem vexauit excommunicatum. Aliquando etiam non vult propter peccati abominationem & pudorem, vt Angeli mali propter nobilitatem sui, in qua creati sunt, abominantur tentare de vilibus peccatis, & de Sodomia, vel etiam de fornicatione simplici, neque ad hominem, quando fornicatus est accedunt, maximè prima die vel secunda, propter peccati recentiam. Vnde *Ezech.* 16. Multiplicasti fornicationem ad irritandum me, &c. Ibid. Dabo te in animas odientium te, id est, Dæmonum, qui erubescunt in via tua. Hæc Hugo 2. *sententiarum*.

Intelligit discipulos in Emaüs euntes. Deus non vult sem per quod potest.

Dæmones quidam peccata quædam abominantur.

CAPVT VI.

Formicæ ebrietate amentes.

QVæ formicæ sibi à vino vel à vappa non cauent, subitò in ebrietate, & grauiter quasi amentes nutabundæ incedunt, ita vidi per experientiam, dulcia enim sequuntur auidè, quæ si conspersa fuerint pane, vino intincto, ex his cibis inebriantur.

Voluptates inebriant mentes & ideo faciunt amentes.

Per tales formicas fatuas inebriatas vino, hi possunt intelligi, qui voluptatibus inebriari huius seculi, velut amentes & ratione carentes carnalia prosequuntur per insanias falsas: Quos in persona Dei *Isaias* 10. sic alloquitur: Audi hæc, paupercula, & ebria, & non à vino, hæc dicit dominator Dominus tuus & Deus tuus. Ecce tuli de manu tua calicem soporis, fundum calicis indignationis meæ, non adiiciam vt bibas illum vltra. Per vinum autem luxuriam debere intelligi docet *Prouerb.* 20. Salomon, cùm dicit: Luxuriosa res vinum & tumultuosa ebrietas, quicunque his delectatur, non erit sapiens. Et 21. *ibid.* Qui diligit epulas in egestate erit, qui amat vinum & pinguia non ditabitur. Et in *Psal.* 106. de his, qui inebriati sunt à vino, iterum dicitur: Anima eorum in malis tabescebat, turbati sunt & moti sunt sicut ebrius, & omnis sapientia eorum deuorata est propter quod ad *Ephes.* 5. dicit Apostolus. Nolite inebriari vino, in quo est luxuria, sed impleamini Spiritu sancto, loquentes vobismetipsis in Psalmis & Hymnis, & Canticis spiritualibus, cantantes & psallentes in cordibus vestris Domino gratias agentes.

Ebrietas est res tumultuosa.

Pinguia non amida.

Piger. Ex superioribus satis iam video, non minorem vesaniam vel ebrietatem pati philocaptum, quàm eum

eum qui vino madere conspicitur. Idcircò nunc edoceri cupio in tribus quæ remedia adhiberi debeant talibus vt sanentur, nedum ipsi, sed qualitercumque in potentia generatiua maleficiati. Deinde quomodo hi sanari valeant qui sine maleficio philocapiuntur. Postremo vtrum ne bonus spiritus tantum castitati conferre possit in beneficio, sicut malignus spiritus per suos dare consueuit in maleficio.

Quomodo maleficiati in potentia generatiua sanandi.

Theologus. Pro solutione primi noscere debes, quòd quinque sunt remedia, quæ pro talibus licite applicari valent: videlicet ad sanctorum aliquorum limina peregrinatio, signi crucis & orationis deuotæ multiplicatio, peccatorum suorum vera confessio vel contritio, per verba sobria, licita exorcizatio, & cauta maleficij ablatio. De primo, habuisti exemplum suprà *lib. pimo c.* 4. Et idem est de ieiuniis, abstinentiis & aliis reuerentialibus obsequiis, sanctis certis oblatis. De secundo præcedenti capitulo audisti: quomodo talibus se Beatus Antonius à tentatore defendit. De tertio ibidem Petri de Palude consilium, quod ante eum sanctus Thomas & alij Doctores suaserant, etiam perpendisti. De vltimo dictum est nuper 3.*c*. Et in penultimo de exorcismis omnes penè de hoc loquentes catholici ita fieri posse admittunt, vnde in 4, *distinct. 6*. Sanctus Thomas dicit: Propter peccatum hominis Diabolus potestatem accipit in hominem, & in omnia quæ in vsum hominis veniunt in ipsius nocumentum. Et quia nulla conuentio est Christi ad Belial: Ideo quandocumque aliquid sanctificandum est ad cultum Diuinum prius exorcizatur, vt liberatum à potestate Diaboli qui illud nocumentum hominis assumere putatur, Deo consecretur. Et hoc patet in benedictione aquæ, in consecratione templi, & in omnibus huiusmodi: Vnde cùm prima consecratio qua Deo homo consecratur, fit in baptismo oportet etiam quòd homo prius exorcisetur multò fortiori ratione quàm aliæ res. Quia in ipso homine est causa, quare Diabolus potestatem accipit in hominem, & in quæ sunt propter hominem, scilicet peccatum originale vel actuale. Et hoc significant ea, quæ in Exorcismis dicuntur, cum dicitur: Recede ab eo, Satana. Hæc Tho.

Exorcisatio ad sanctificanda ea, quæ adhibintur ad diuinum cultum.

Idem dicunt Doctores, licitum esse de applicatione Exorcismorum contra potestates Dæmonis. Sed ibi cauendum est ne character aliquis ignotus, aut verba ignota sint, aut aliud superstitiosum.

Sed tamen non obstante applicatione omnium præfatorum remediorum, adhuc aliquando maleficatus à pœna non absoluitur, licet à reatu vel peccato, per quod incurrit maleficium, absoluatur. Vnde sanctus Thom. *in* 4. *dist.* 34. dicit. Maleficium quandoq; ita esse perpetuum, quod non possit habere remedium humano opere, quamuis Deus possit præstare remedium, dæmonium cogendo, vel etiam dæmoni resistendo. Non enim semper oportet, vt quod per maleficium aliquod factum est, possit per maleficium aliud destrui, vt ipsi malefici confitentur. Et tamen si possit per maleficium remedium adhiberi, nihilominus peccatum reputaretur, quia nullo modo debet aliquis dæmonis auxilium per maleficium inuocare.

Maleficia quædam reperiuntur perpetua.

Similiter non oportet, quòd si propter peccatum aliqua data est diabolo potestas in aliquem, quòd cessante peccato cesset potestas: quia pœna interdum remanet, culpa transeunte. Similiter etiam exorcismi Ecclesiæ non valent ad reprimendum dæmones semper, quantum ad omnes molestias corporales iudicio Dei hoc exigente. Sem-

per tamen valent contra illas infestationes dæmonum, contra quas principaliter instituti sunt. Hæc Thomas. Sed multum cauendum iis, qui diuinis præcepit & Ecclesiæ humanam sanitatem præponunt, ne maleficos inuocent pro remedis. Quia eorundum inuocatione posteriora nonnunquam peiora prioribus fiunt: Vt in exemplo dedicit S. Gregorius primo dialogorum, de fœmina, quæ ab vno dæmone possessa, per maleficos, dum liberari attentabatur, legio sub maleficorum operibus statim eam intrauit.

Remediis Maleficorum sæpe res in deterius eunt.

Piger. Habeo adhuc tria dubia de Exorcismo: An non habens exorcizator ordinem exorcizare dæmones licitè valeat. Secundò, quæ sit differentia inter effectum aquæ benedictæ, & exorcismi, cùm vtrunque contra dæmonis molestiam ordinetur. Tertiò. an exorcismus tantum significet, vel etiam an aliquid efficiat.

An non habens ordinem exorcizare valeat.

Theologus: Ad primum & ad alia respondet sanctus Doctor. Ad primum *dist*. 23. *quòd sic in* 4. In ordine, inquit, exorcizator, & in aliis minoribus ordinibus omnibus, cùm conferuntur, recipitur potestas, vt qui hoc vel illud ex officio facere possit, puta exorcizare. Et idem; à non habentibus ordinem licitè fieri potest, non vt ex officio: quamuis illi hoc non habeant ex officio Sicut in domo non consecrata potest dici Missa quamuis cõsecratio Ecclesiæ ad hoc ordinetur, vt in ea Missa dicatur. Sed hoc tunc magis pertinet ad gratiam gratis datam, quam ad gratiam sacramenti.

In non consecratis ædibus missa dici potest.

Ad secundum respondet *dist*. 6. dicens: Diabolus impugnat nos ab exeriori & interiori: aqua ergo benedicta ordinatur contra impugnationem diaboli, quæ est ab interiori Vnde illi, contra quos datur, dicuntur Energumeni, id est, intus laborantes, aut propter infectionem fomitis, aut propter possessionem corporalem à dæmone.

Quare Energumeni dicti.

Ad tertium respondet ididem; quod Exorcismus etiam efficit, quod patet, quia per modum imperij dicuntur, non per modum orationis tantum, vt, Exi maledicte diabole. Tum etiam, quia B. Grego. super Ezch. dicit: Sacerdos dum per exorcismi gratiam manus credentibus imponit, & habitare malignos spiritus in eorum mente contradicit, quid aliud facit nisi quòd dæmonia eiicit. Nec est inconueniens, quòd etiam, quando iam Baptizato exorcismus prius neglectus adhibetur, dicere quòd tunc aliquid efficiat cohibendo ab impugnatione diaboli. Cùm etiam post baptismum per aquam benedictam aliqua potestas dæmonis reprimatur: Imò si exorcizatur puer, & ante baptismum moritur, sibi in vita sua tantum valuit, vt in eo potestas dæmonis debilitata fuerit & sit.

Et ideo exorcismi non tantùm significant, sed etiam efficiunt aliquid, non tantùm in corpore, sed etiam in anima, quia in vtroque est infectio fomitis. Effectus autem iste est debilitatio potestatis dæmonis, ne tantum possit in homine, sicut ante baptismum, & alia bona in ipso impediat. Hæc omnia Thomas.

Exorcismus loco Baptismi.

Ad secundum dubium de amore illicito seu philocaptione vel Hissithi, vt Auicenna loquitur, quæ est ægritudo, quam aliquis incurrit proper amorem. Tradit enim Auicenna septem remedia inter cætera *lib*, 3. Vnum est agnoscere personam, in qua quis captus est: quod experitur aliquis ex fassione infirmi, vel ex variatione pulsus ad nominationem amati, quia sic radix ægrotationis habetur: Vt etiam beatus Ambrosius ponit in passione sanctæ Agnetis de filio iudicis. Aliud est copula per matrimonium, si lex sustinet, quia ita quidam sanantur cùm obeditur naturæ.

Quomodo explorandum, in qua quis captus sit.

Tertium

Quomodo medendū sit amori inordinato.

Tertium est, applicatio medicinalium, de quo ibidem tractat & docet. Quartum est, vt amorem suum dilecto per licita remedia ad aliud diligendum conuertat: quod priori præeligere debet, & ita fugere potentiam amati: quia sic distrahitur animus. Quintum, si irrationabilis est, corrigatur, portetur, tribuletur, & amoris opus ostendatur, esse miseria. Sextum est, vt potissimum vetulæ ad ipsum dirigantur, qui quantum cum veritate & Deo possunt vituperent corpus & dispositionem dilecti & mores, cum transfiguratione facierum, turpi seu deformi, Tamen quidam ex hoc plus inflammantur, quia in relatione de amato delectātur, licet alij sanentur. Septimum est, vt occupetur in rebus arduis distractiuis officiis & huiusmodi: Similiter de similibus dicendum est: persecutio autem horum ad Medicum pertinet, sed Theologica præcedenti dubio dicta, præ aliis applicari debent.

Vetularū aspectus & colloquia amorem excutiunt.

Quod boni Angeli beneficio sicut mali maleficio afficiant.

Ad tertium dubium: An ne bonus Angelus aliquando iustos viros beneficiet sicut constat malum Angelum maleficiare iniustos? Responsum habes ex patrum sanctorum exemplis, quòd sic, imò multiplicius in infinitum. Quicquid enim boni à fonte totius bonitatis Deo in nostra temporalia & corporalia bona emanat, totum secundùm Beatum Dionysium per mysterium Angelorum habemus: & vt sanctus Doctor in quodam loco super 3. sententiarum tradit: Cùm Deus gratiam menti nostræ notabilem, vult infundere, ad quam licèt se nulla creaturæ potestas extendit, tamen ad hanc dispositiuè Angelus bonus cooperatur: sicut etiam, licet ad verbi Dei conceptionem in virgine beatissima, per quam Deus homo factus est, sola diuina virtus efficienter affuerit, tamen Angelico ministerio mens virginis per salutationem, per confortationem, & per informationem multùm excitata, vel ad bonum prædisposita fuit.

Deus per Angelos dispositiue gratiā hominibus infundit.

Salutatio Angelica prædisposuit S. Mariam ad accipiendam cōceptionem

Est præterea communior, & magis consonam sacræ paginæ, quàm Philosophiæ naturalis ista opinio, quæ tradit omnia corpora cœlestia regi & moueri virtute Angelica: quamobrem à Christo, & ab Ecclesia, virtutes cœlorum vocantur. A cœlestibus autem influentiis simpliciter omnia huius mundi corporalia reguntur, teste Philosopho primo Meteororum.

Angeli vocantur virtutes cœlorum.

Est insuper doctrina sancti Doctoris, quòd in homine tria sunt, in quæ spiritus separati agere valent. Sed differentes voluntas intellectus & potentiæ aliæ, ipsius animæ, affixæ membris organicis corporalibus. In primum solus Deus. In secundum tantummodò Deus & bonus Angelus vt illuminet. Et in tertium Deo permittente malus spiritus agere potest & imprimere. Sed in potestate volūtatis humanæ est immissiones factas par Angelos malos acceptare, vel refutare & talia cum Dei inuocata gratia propulsare, vel eadem neglecta admmittere posse.

In voluntate solus Deus agit.

An Angeli boni quosdam castificent, sicut mali infrigidāt.

Piger. Licet hæc sint innumerabilia bonorum Angelorum etiam iniustos profluxa beneficia, de quibus heu nescius fui hactenus, sed gratus ero in antea, tamen de his non quæro principaliter, sed de beneficiis eorum circa generatiuam potentiam, vt pote an quosdam castificent, sicut mali spiritus quosdam malos infrigidant per sua maleficia.

Theologus. Haud dubiè ita faciunt, sed vbi & quando expedit. Nam ita factum est de S. Sereno, abbate, de quo refert Cass. in coll. par. aba. Sereni, prima. Hic, inquit, pro interna cordis atque animæ castitate nocturnis diurnisque precibus ieiuniis quoque ac vigiliis infatigabiliter insistens cunctos æstus carnalis concupiscentiæ tandem per diuinam gratiam in se extinxisse percepit: Deinde maiori zelo castitatis succensus, præfatis vsus

Angelus eximit Abbati S. Sereno viscera libidinis.

vsus remediis, à Deo petiit, vt interioris hominis castitas in corpus redundaret Dei dono; postremò autem adueniens ad eum Angelus in visione nocturna, eiúsque velut aperiens vterum, quandam ignitam carnis strumam, de eius visceribus euellens ac proiiciens, suisque omnia, vt fuerant, locis intestina restituens. Ecce, inquit, incentiua carnis tuæ abscissa sunt, & obtinuisse te noueris hodierna die perpetuam corporis puritatem, iuxta votum quo id popocisti, vt ne ipse quidem naturali motu, qui etiam in paruulis atque lactantibus euitatur, vlterius pulseris.

Angelus eunuchat S. Equitiũ Abbatem.

Sicut de B. Equitio Abbate dicit B. Gregorius primo libro Dialogorum. Hunc, inquit, cùm iuuentutis suæ tempore acri certamine carnis incentiua fatigarent, ipsæ suæ tentationis angustiæ ad orationis studium solertiorem fecerunt. Cumque hac in re ab omnipotenti Deo remedium continuis precibus quæreret, nocte quadam assistentente Angelo eunuchari se vidit, eiúsque visioni apparuit, quod omnem motum ex genitalibus membris eius absciderit, atque ex eo tempore ita fuit alienus à tentatione ac si sexum non haberet in corpore. Qua virtute fretus ex Dei omnipotentis auxilio vt viris ante præerat, ita cepit postmodum etiam fœminis præesse.

S Heraclidis Paradisus patrum.

Ita in vitas patrum, illorum quos sanctus Heraclides, vir religiosissimus collegit, in libro suo quem Paradisum nominat, meminit cuiusdam sancti patris & monachi, quem Heliam vocat, hic misericordia motus, trecentas fœminas in monasterium colligit & regere cœpit. Transacto autem biennio, iam triginta quinque annos circiter habens vitæ tentatus à carne in eremum fugit, vbi biduò ieiunus orans, ad Deum ait: Domine Deus, aut occide me, aut libera me ab hac tentatione. Vesperi igitur somnus cùm irrepsit, tres Angelos ibi ad se venientes vidit: quibus quærentibus: Cur à monasterio virginum fugisset: nec ille præ verecundia respondere auderet, dixerunt Angeli: Si liberaberis: num redibis, curam fœminarum gerendo? Respondit ille: Quàm libens. Tunc illi iuramentum ab Helia recipientes quod exegerant, eum eunucharunt. Nam vnus manus, alter pedes, tertius nouacula testes eius visus est abscindere, non quòd ita verè esset, sed quia ita esse videbatur, quærentibúsque, an ne remedium sentiret. Respondit ille, se plurimum exoneratum. Vnde quinta die ad lugentes fœminas rediit, & per 40. annos, quibus superuixit, nec pristinæ tentationis deinceps scintillam sensit.

S. Heliæ monachi visio de abscissis ab Angelo testibus.

Non minus beneficium collatum esse legimus beato Thomæ Doctori nostri ordinis, qui à consanguineis propter ingressum dicti ordinis incarceratus, vt per meretricem seduceretur, ad seculum tentatus est, quæ per sanguineos immissa est veste & ornatu compositissimo. Hanc enim S. Doctor intuens ad ignem materialem cucurrit, titionem ignitum arripuit, & vi fœminam è carcere fugauit, in orationéque statim pro castitatis dono positus obdormiuit: vbi duo Angeli ei apparuerunt, dicentes: Ecce Dei te ex parte cingimus cingulo castitatis, quòd nulla possis de cætero impugnatione dissolui, & quòd humanæ virtutis non conquiritur merito, tibi ex parte Dei confertur ex dono. Sensit igitur cincturam sanctus vir, scilicet tactum cincturæ, & exclamando euigilauit. Deincépsque tanto munere castitatis se dotatum sensit, vt ab eodem tempore omnem horreret luxum, vt sine necessitate fœminis colloqui possit, sed perfecta castitate polleat, vt eius tradit legenda.

Castitas non acquiritur merito virtutis.

CAPVT

CAPVT VII.

Formicæ si comestæ dätur nemini conducunt præterquamvrsis

FOrmicæ comestæ ab hominibus, eis nocent, non bestiis omnibus, sed quibusdam proficiunt; vt vrsis, qui eas auidè quærunt. Formicarum nomine iusti designantur, vt suprà dudum habuimus.

Comedere autem vitæ alienæ detrahere est, aut in fama, aut in sana doctrina, de qua comestione cautum reddit filium, qui *Prouerbiorum 23. cap.* dicit, Noli esse in conuiuiis potatorum, nec in comessationibus eorum, qui carnes ad vescendum conferunt, quia vacantes potibus, & dantes symbolum (glossa, id est, detractionum) consumentur: Vbi glossa iterum dicit: Carnes ad vescendū conferre, est in communi locutione derogationis vicissim vitia proximorum dicere. De quorum pœna subditur, quia talibus vacantes consumuntur. Quò contra verbis bonis Diuinam continentes sapientiam operā dare cōgruit, quibus anima satiari licitè poterit. De quo *prouerb.* 24. Salom. subdit. Comede fili mel (glossa, doctrinam sapientiæ) quia bonum est, & fauum, dulcissimum gutturi. Sic & doctrina sapientiæ animæ tuæ, quam cum inueneris, habebis in nouissimis spem, & spes tua non peribit, Melli enim & fauo, dicit glossa, cōparat doctrinam sapientiæ, quia sicut illa cæteris cibis, ita hæc doctrinis præualet aliis.

Vt mel cæteris præfertur cibis sic doctrina sapientiæ cæteris doctrinis,

Iterumq; deuoratoribus humanarum carnium per detractionis vitium, & per superstitionis maleficiū, dicitur in Psal. Filij hominum, dentes eorum arma & sagittæ, & linguæ eorum gladius acutus. Et *prouerb.* 3. Inter quatuor generationes peruersas hæc vltima est, de qua dicit, Generatio, quæ pro dentibus gladio habet, & commandit molaribus suis, vt comedat inopem de terra, & pauperes ex hominibus, vbi *glossa*. Generatio quæ pro dentibus gladios habet, hæc est, quæ suam perfidiam aliis immittere conatur: & sicut corpora gladiis, ita audientium animas veneno allocutionis occidit. Vnde dicitur, vt comedat, id est, ad hoc vt deuoret inopes id est, innocentes & pauperes, id est, humiles.

Deuoratio tamen formicarum non hominibus, sed bestiis, vt vrso prodest, quia maleficorum officium, & detractionis vitium non iustos, sed perfidos delectat. in cuius figura *Danielis*. 7. secunda bestia, quæ de mari ascendit, similis vrso erat, quæ in parte stetit, & ordines dentium erant in ore eius & in dentibus eius & dicebant. Surge, comede carnes plurimas. Per quæ triplex nocumentum maleficorum innuitur, videlicet bonorum temporalium, humanorum corporum & animarum rationalium, quæ lædi solent per talia maleficorum exercitia. Vnde *Prou.* 17. Semper iurgia quærit malus. Angelus autem crudelis mittetur contra eum. Expedit magis vrsæ occurrere, raptis fœtibus, quàm fatuo confidenti sibi in stultitia sua. Vbi gl. Angelus crudelis, immundus spiritus est, qui à domino contra peccatores mittitur, vt in præsenti affligat, vt Ægyptos: vnde immisit in eos iram indignationis suæ per Angelos malos. Et subdit. Potest in vrso hostis antiqui malitia intelligi, cui fœtus rapimus, cum eos qui filij sui erant, catechizando & baptizando Dei filiis adiungimus: & hoc sæpè facilius fit, quàm hæreticum ad fidem rectā reuocare, vel catholicum prauè agentem ad bonum opus reducere.

Hic comedere carnes, significat bellū gerere, secundum quosdam.

VrsusDiabolum denotat.

Piger: Per bestias, vt dicis, formicas deuorantes, fide reprobi, & malefici intelligi valent, dic exemplum, quomodo id opere perficiunt, humana lædendo corpora de sanitate in infirmitatem.

Quomodo Dæmones infirment corpora.

Thologus. Audi ergo, quid bestiæ tales Petro iudici de quo suprà retuli

nefas fecerint. Diu enim se in eo vindicare studebant, sed quia fidem bonam gerebat & se diligenter crucis signo munire solebat, seque, auisatus aliquotiens, ab occasione eorum abstinebat, per quæ maleficia procurari solent. Idcirco illæsus propter astutiam talium euadebat, vno excepto tempore, in quo ex delicto proprio meruit non in toto custodiri à domino provt mihi retulit. Consueuerat enim in territorio Bernensium, castro *Blanckenburg.* habere residentiam, tempore quo terram eandem gubernabat. Postquam autem officio resignauit, & ciuitatem Bernensem reintrauit, ibique domicilium tenebat, die quadam rediens ad castrum prædictum, vbi cognatus eius in ipsius officium substitutus fuerat, in eodem castro Petrus quædam expedire negotia apud sibi notos volebat.

Tunc vna malefica & quatuor consortes eiusdem malitiæ viri conuenerunt deserto in loco vno, machinamenta suæ artis voluentes pro viribus, vt Petrum grauiter veneficiis læderent, vel occiderent, quem hæc latebant fraudis commercia.

Aduenïente igitur nocte, Petrus se benedicendo crucis signo cubitum iuit, sed nocte surgere omnino proposuit ad scribendum necessariò quasdam epistolas, vt mane recedere à loco valeret. Euigilans igitur intempesta nocte sibi videbatur exopinatò quòd dies adesset, luce deceptus fictitia, de quo in se iratus, quia vt putabat, noctem neglexerat, non se vt debuit, muniendo more solito, vestimentis induit, per gradus altos versus locum, vbi pugillarem habuit, descendit, & locum clausum reperit. De quo maiori ira exardescens, cum murmure per gradus quos descenderat versus lectum iteratò scandebat: emittendo vnicam ex indictione maledictionem, per verbum satis breue: ac si diceret. In nomine diaboli. Et ecce

In nomine Diaboli cubitu se conferens præcipatur de scalis.

statim in tenebris densissimis Petrus, proiectus est in præceps per graduum prædictorum passus, adeo grauiter, vt famulus, qui de se subter scalam in commodo dormiebat, excitaretur, & exiens, qui adesset conspicere volens, reperit dominum suum Petrum accenso lumine solùm in terra, priuatum rationis vsu iacentem, & collisum per omnia membra: sanguinem plurimum è corpore emittentem. Excitatur familia, & nemo erat qui lapsus causam aperire possit.

Tandem tamen Diuina arridente gratia, vsum rationis recuperauit, sed sanitatem corporis vix in tribus septimanis rehabuit. Et quanquam maleficos haberet suspectos, quos pro viribus de terra radere cupiebat, tamen reos ignorabat huius sceleris sibi illati.

Verùm quia nihil opertum quod non reueletur, euentu quodam factum est postmodum, vt quidam latens maleficus veniens de terra Bernensium, vbi domicilium habuit in ciuitate Friburgensi, Lausanensis diœceseos, die quadam in taberna cum bibulis sederet, & ad conscios diceret. Ecce, ait video quòd talis, quem nominauit in aqua, vbi circa habitationem meam hamum in aquam pro captura piscium posui, mihi cum furto leuat & surripit. Distabant autem ab inuicem loca per sex magna Teuthonica milliaria, per quæ opere Dæmonis furtum intuebatur. Hoc verbum ponderauere fideles: reum accusauerunt, & postmodum iudicialiter carceri mancipatus est, vbi biduo duriter quæstionatus, nihil penitus fateri voluit de propriis facinoribus. Tertia autem die, quæ fuit sabbatum, in qua communiter, ob reuerentiam Beatissimæ virginis, eadem colitur officiosè tortus iterum, virus suum euomuit. Nam præfati sui verbi, & furti veritatem se dixit fuisse expertum.

Quidam in conuiuio sex milliaribus distantem furem videt.

tum. Et quòd quatuor viri malefici Petrum & præsenti malefica, quam nominauit, per manus eiusdem vetulæ dictum Petrum in præceps proiecissent, fatebatur: Et causam huius iracundiæ in vetulam venisse asserebat, quia scilicet sibi iustitiam aliquando ad libitum iudex existendo non ministrasset. Addiditque se aliis duobus diebus, Dæmonum machinamentis detentum, non potuisse in tormentis respondere, sed quia, vt ait, festum beatæ virginis, quoad officium celebrabatur, dixit, se iam liberum ad dicendum veritatem: & ita tandem iuxta patriæ municipalia igni traditus est.

Maleficos sæpè contradictoria confiteri.

Notandum tamen, quod tales Pseudoprophetæ aliquando omnino contradictoria dicere solent, per patrem mendacij decepti: vt idem Petrus expertum se esse retulit. Nam quædam malefica per eum capta est & inturrita; habuit autem maritum talis maleficij non magistrum, qui curiositate ductus, ad quandam illarum partium vetulam properauit, de qua cuncti referebant, quòd futura prænosceret: Ad hanc cum venisset supplex petiuit, vt sibi diceret: Anne spem habere deberet quòd cum vita vxor sua iudicem euaderet, sua quæ iam capta erat vxor. Cui respondit vetula: Noli timere, indubiè liberabitur, nec hac captiuitate morietur. Quo vir factus alacrior obuiauit iudici Petro altera die. Cui Petrus, Vbi quæso fuisti; At ille: apud Prophetissam ait, fui, quæ mihi retulit, vxorem meam de sua captiuitate liberandam esse, nec mori ex hac captiuitate. Deinde regressus Petrus in hospitium, vocabatur à capta malefica quæ Petro dixit: Vidi quòd maritus meus vetulam accersiuit, quæ me liberandam esse prænunciauit: Scio, mentitur, quia proxima die tuo sub iudicio incinerabor. Hæc cùm postmodum iudex marito dixisset, ridendo expectabat quæ inter maleficas veritatem dixisset: sed secutum proxima die inturritæ fœminæ incendium per publicam factum iustitiam, veritatem maleficæ, quæ virum habuit, palam fecit.

Nec tamen credere debes, Petrum, vt in primo exemplo habitum est, manibus maleficorum, qui in castro non erant, corporaliter per gradus iactatum ad literam: sed maleficorum sacrificiis vel cæremoniis allecti Dæmones præsentes illud præcipitium fecerunt Petri. Et vt mentes maleficorum reciperent, in imaginatione superstitiosorum hominum effecerunt, vt ibi viderentur præsentes esse. Ita etiam in secundo & tertio exemplo, Dæmonis impressione in imaginatiuam maleficorum factum est, vt absentia velut præsentia cernerentur, sicuti *suprà lib. præsenti, cap.* 1. audisti ex verbis sancti Doctoris, & etiam *cap.* 5.

CAPVT VIII.

Quid moraliter denotet comedere mortua animalia.

Quibus Formicarum, nonnunquam sunt cadauera animalium mortuorum. Ad moralem intelligentiam, comedere mortua animalia, est aliquando frui peruersa luxuria, vnde illecti aliquando fœminarum peccatricum, propter famem luxuriosæ voluptatis, mortua animalia comederunt, eisdem in non modicam displicentiam Dei fruentes: vt in *Psalm.* 105. sub compendio in veritate, & sub typo de Israëlitico populo tangitur. Initiati, inquit, sunt Beelphegor, & comederunt mortuorum. De quo Num. apertius dicitur 25. Fornicatus est populus cum filiabus Moab, quæ vocauerunt eos ad sacrificia sua: At illi comederunt & adorauerunt Deos earum. Incitatúsque est Beelphegor Israël, & iratus dominus dixit ad Moysen: Tolle cunctos principes populi, & suspende eos contra solem in patibulis,

vt auferatur furor meus ab Israël. Hæc autem omnia fecit Israël seductus occulta machinatione Balaam malefici, qui suo consilio illius morticinæ fornicationis exordium in Israël extitit. Super quo gloss. libidini quis seruiendo doctrinam Balaam tenet.

Duplex fornicatio.

Est ergo execrabilis etiam corporis fornicatio, quæ violat templum Dei, & tollit membra Christi, & facit membra meretricis. Sed execrabilior est generalis fornicatio, in qua omne genus peccati pariter continetur: cum anima scilicet consortio verbi Dei fulcita, & matrimonio eius associata ab aduersario eius qui eam sibi in fide despondit, corrumpitur.

Est ergo sponsus & vir animæ mundæ verbum Dei, id est, Christus. Despondi vos omnes, ait Apostolus, vni viro virginem castam exhibere Christo. Dum igitur animæ adhæret sponso, & complectitur, & audit verbum eius, ab ipso suscipit semen verbi, & concipit, & facit filios: pudicitiam, iustitiam, patientiam, & omnes virtutes, vt salua sit per generationem filiorum, si permanserit in fide & charitate. Si autem se Diabolo & Dæmonibus prostituerit, faciet filios adulterij, scilicet omnia peccata.

Liberi procreandi ex sposo verbo, & anima.

Et iterum glossa Origenis ibidem: Per omnia peccata quæ committimus, maximè si non subreptione aliqua, sed studio peccamus, illi Dæmoni, cui curæ est quod admittimus, consecrantur: Et fortè tot Dæmonibus consecramur, quot peccata committimus, & mysteria Idoli illius pro illo suscipimus.

Peccata sunt mysteria Dæmonum. Meretrices vocātur stercora viæ

Assimilantur autem corpora fornicantium merito fœtidorum animalium corporibus. Quia vt *Ecclesiastici 9.* dicitur: Omnis mulier fornicaria quasi stercus in via conculcabitur. Propter quod Propheta, postquam de his, qui potentes sunt ad bibendum vinum, in quo est luxuria, locutus est *Esaiæ 5.* Paulo post ita subiungit de eisdem. Facta sunt morticina eorum quasi stercus in medio platearum. In omnibus his non est auersus furor eius: sed adhuc manus eius, scilicet Dei extenta.

Piger. Sunt ne nostro tempore boni viri aliqui decepti per magas vel maleficas tuo iudicio.

Henricus Kalteisen Inquisitor.

Theologus. Meum in sequentibus suspendo iudicium: sed ea, quæ publica vox tradit & fama, referam. Habemus hodie sacræ Theologiæ professorem insignem, fratrem Henricum Kalteisen, Inquisitorem hæreticæ prauitatis. Hic cum anno proximè præterito inquisitionis officio in ciuitate Coloniensi insisteret, vt mihi ipse retulit, percepit circa Coloniam quandam virginem esse quæ in habitu virili omni tempore incessit, arma deferebat, & vestimenta dissoluta, velut vnus de nobilium stipendiariis, choreas cum viris ducebat, & potibus ac epulis adeo insistebat, vt metas fœminei sexus, quem non negabat, omnino excedere videretur. Et quia eodem tempore, sicut heu hodie, sedem Treuerensis Ecclesiæ duo pro eadem contendentes, grauiter molestabant, gloriabatur se vnam partem posse & velle introuisare: sicut virgo Iohanna de qua statim dicetur, Regi Karolo Francorum paulo antea fecerat, in suum eum regnum confirmando: imò illa se eandem Iohannam à Deo suscitatam esse affirmabat.

Noua virgo Iohanna (quam Galli Ioane pucelle vocant) exorta in Episcopatu Coloniensi.

Cum igitur die quadam cum Comite iuniori de *Birnenburg* qui eam tuebatur & fouebat, Coloniam intrasset: Et ibidem mira in conspectu nobilium fecisset, quæ magica arte videbantur fieri. Tandem per prædictum Inquisitorem, vt inquireretur, diligenter inuestigabatur & citabatur publicè. Mappam enim quandam dicebatur lacerasse, & subito in oculis omnium reintegrasse. Et vitrum quoddam ad parietem à se iactatum

vitrum confractū maga refecit.

iactatum & confractum, in momento reparasse, & similia plura inania ostentasse. Sed misera parere mandatis Ecclesiæ renuit, comitem antefatum in tutelam ne caperetur habuit, per quem clam de Colonia educta, manus quidem Inquisitoris, sed excommunicationis vinculum non euasit. Quo tandem arctata, partes Allemaniæ exiuit, metásque Galliæ intrauit, vbi militem quendam, ne Ecclesiastico interdicto vexaretur & gladio, duxit in matrimonium. Deinde sacerdos quidam, leno vocandus potius, magam hanc verbis deliniuit amatoriis: cum quo postremò furtim recedens Metensem ciuitatem intrauit, vbi velut concubina secum habitans, quali spiritu ducta fuerit, cunctis patenter ostendit.

Fuit præterea infra decem annorum spatia nouiter in Francia quædam de qua præmisi, virgo Iohanna nomine, tam prophetico spiritu, quam miraculorum potestate, vt putabatur, clara. Hæc enim veste virili semper vtebatur, nec vllis Doctorum quorumcunque persuasionibus molliri potuit, vt tales deponeret vestes, fœmineis contenta, præsertim cum se palam virginem & fœminam esse protestaretur. Sub hoc, inquit, habitu virili in signum futuræ victoriæ vt verbo prædicem & habitu, à Deo missa sum iuuare verum Francorum regem Carolum, & in suo firmare regno, à quo eum fugare nituntur rex Angliæ & dux Burgundiæ. Pro tunc enim hi iuncti mutuò cædibus & armis Franciam premebant grauissimè. Igitur cum suo domino Iohanna continuè velut miles equitabat, futura & fausta multa prædicebat, victoriis bellicis quibusdam intererat, & alia mira talia perpetrabat: de quibus nedum Francia, sed omnia Christianorum regna stupebant.

Ad tantam denique præsumptionem venit Iohanna, vt nondum adepta Francia, iam Bohemis, vbi hæreticorum multitudo tunc fuit, minas intentaret per literas. Dubitabant exinde seculares & Ecclesiastici regulares & monastici, quo spiritu regeretur, Diabolico an Diuino. Scripserunt proinde quidam viri literatissimi tractatus eius ex parte, in quibus non modo diuersa, sed etiam aduersa de virgine senserunt.

Postquam autem regem Carolum in multis iuuisset, & firmasset regnum annis quibusdam, demum nutu, vt creditur Diuino, per Anglorum armatum capta est & incarcerata. Accersitis autem & vocatis in magna multitudine Magistris tam diuini quam humani iuris multis diebus examinata est. Et provt à Magistro Nicolao Amici Licentiato in Theologica audiui, qui Ambasiator fuit Vniuersitatis Parisiensis, tandem ipsa fassa est se habere familiarem Dei Angelum, qui iudicio literatissimorum virorum iudicatus est, esse malignus spiritus ex multis coniecturis & probationibus: per quem spiritum, velut magam effectam, ipsam ignibus per publicam iustitiam consumi permiserunt, provt de hac Historia Rex Angliæ nostro Imperatori Sigismundo satis latè scriptotenus significauit.

Familiaris spiritus virginis Iohannæ Franciæ.

Eodem tempore duæ fœminæ prope Parisios surrexerunt à se publicè dicentes missas esse à Deo, vt virgini Ioannæ essent in subsidium, & quemadmodum à prædicto Magistro Nicolao viuæ vocis organo audiui, subinde velut magæ vel maleficæ per Inquisitorem Franciæ captæ sunt, & per plures Sacræ Theologiæ Doctores examinatæ, tandem repertæ sunt maligni spiritus deliramentis deceptæ. Vnde cum vna ex eisdem fœminis se per Angelum Sathanæ seductam conspiceret, ex magistrorum informatione à ceptis resipuit, & errorem provt debuit statim reuocauit. Alia verò in pertinacia permanens, ignibus consumpta est.

Plures maleficæ volebant virginem Iohannam imitari.

Piger: Mirari non sufficit, quomodo fragilis sexus in tantas audeat prosilire præsumptiones.

Theologus: Apud simplices tui similes mira sunt ista, sed in prudentum oculis hæc rara non sunt. Sunt enim tria in rerum natura, quæ si suæ cognitionis limites excedunt, aut in diminutione, aut in excessu bonitatis vel malitiæ apicem sibi vendicant. Lingua videlicet, Ecclesiasticus, & Fœmina. Quæ si bono reguntur spiritu, optima, si verò malo, pessima fieri consueuerunt.

Nota tria optima & tria pessima.

Linguæ enim vnius bono ministerio (vt de lingua primo exemplificemus) fidei Christianæ plurima regna subiugata sunt, vt in sanctis Christi Apostolis, & in sapientibus patet Prædicatoribus. Prudentis etiam viri lingua nonnunquam infinitorum hominum strages præpeditur. Propter quod Salom. *Prouerb.* 10. dicit. In labiis sapientis inuenitur sapientia, & virga in dorso eius qui indiget corde. Argentum electum lingua iusti, cor impiorum pro nihilo, labia iusti erudiunt plurimos, qui autem indocti sunt in cordis egestate morientur. Cuius causa *ibidem* 16. subditur quia hominis est præparare animum, & diuini gubernare lingua.

Bonum linguæ.

Indocti in cordis egestate morietur.

De malitia linguæ *Ecclesi.* 28. dicitur, Lingua testificans adducit mortem, lingua tetra multos commouit, & dispersit, illos à gente in gentem, ciuitates munitas diu, tum destruxit, & domos magnatum effodit, vide ibi multa mala. Et Iacobi 3. similiter, quæ mala lingua facit. Est autem tetra lingua eorum, qui inter duas contrarias partes incautè vel malitiosè loquuntur aliqua.

Malum linguæ. Lingua tertia.

De Ecclesiasticis secundò plurima exempla habemus. Sub Ecclesiasticis autem clerici & religiosi intelliguntur in vtroque sexu. Quò ad malos clericos dicit beatus Hieronymus in epistola ad Nepotianum, Negociatorem clericum ex inope diuitem, ex ignobili gloriosum, quasi quandam pestem fuge.

Malitia Ecclesiasticorum siue Religiosorum.

Et beatus Bernard. *Homil.* 33. super cantica loquens de clericis dicit: Si insurgeret apertus Hæreticus, mitteretur foras & aresceret. Si violentus inimicus, absconderent se forsitan ab eo, boni scilicet pastores. Nunc verò quem eiicient aut à quo abscondent se omnes amici? Et tamen omnes inimici & omnes aduersarij, omnes domestici & nulli pacifici: Omnes proximi, & omnes quæ sua sunt quærunt.

Amicos se Ecclesiæ simulantes peiores sunt hostibus apertissimis.

Hinc beatus Gregorius in Pasto. dicit, Nemo amplius in Ecclesia nocet, quàm qui peruersè agens, nomen vel ordinem sanctitatis habet.

Delinquentem namque hunc redarguere nullus præsumit, & in exemplum culpa vehementer extenditur, quando pro reuerentia ordinis peccator honoratur.

De Religiosis etiam dicit beatus Augustinus ad Vincentium Donatistam. Simpliciter fateor claritati vestræ coram Domino Deo nostro, qui testis est super animam meam, ex quo Deo seruire cæpi, quantùm difficilè sum expertus meliores quàm qui in monasteriis profecerunt, ita & non sum peiores expertus, quàm qui in monasteriis defecerunt.

De Religiosis dictum S. Augustini.

De mulierum verò malitia *Ecclesi.* 25. dicitur: Non est caput nequius super caput colubri, & non est ira super iram mulieris: Commorari leoni & draconi plus placebit, quàm habitare cum muliere nequam. Et inter plura quæ sequuntur & præcedunt ibidem de nequam muliere concludit breui, nulla malitia super malitiam mulieris.

Malitia mulierum.

Hinc Chrysost. super isto *Matth.* 19. Non expedit mulier nubere. Quid est mulier, quàm amicitiæ inimica, ineffugabilis pœna, necessarium malum, naturalis

Mulier necessarium malum, naturalis tentatio.

naturalis tentatio, desiderabilis calamitas, domesticum periculum, delectabile detrimentum, mali natura, boni colore depicta? Ergo si dimittere illam peccatum est, tenere aut ferè tormentum est, necesse est, aut dimittentes adulteria faciamus, aut quotidianas pugnas tenentes habeamus.

Omnium muliebriũ vitiorum fundamẽtum est à natura.

Tullius denique secundo Rhetorices dicit. Viros ad vnum quodque maleficium singulæ cupiditates impellunt & mulieres ad omnia maleficia cupiditas vna ducit. Muliebrium enim virorum omnium fundamentum est à natura.

Duo genera lachrymarum in oculis fœminarum. Bonum & mulieris.

Et Seneca in suis Prouerbiis: Aut amat, aut odit mulier, vel tertium dedisse, flere fœminam, est mendacium. Duo genera lachrymarum habentur in oculis fœminarum, veri doloris vnum, insidiarum aliud. Mulier cum sola cogitat mala cogitat.

De bonis autem mulieribus tanta laus est, vt etiam beatificasse viros legantur & saluasse, atque gentes, terras & vrbes, vt de Delbora, Iudith patet & Hester. Hinc Apostolus 1. *Cor.* 7. Si qua mulier habet virum infidelem, & hic consentit habitare cum illa, non dimittat virum. Sanctificatus est enim vir infidelis per mulierem fidelem.

Ideò *Eccle.* 26. dicitur: Mulieris bonæ beatus vir, Numerus enim annorum duplex. Multa ibi narrat laudabilissima per totum capitulum, de excellentia bonarum. Similiter Salomon, imò Spiritus sanctus *Prouerb. vltimo* per totum cap. de muliere forti. Præfata satis in noui testamenti fœminis claruerunt. Primò in virginibus & aliis fœminis sanctis, quæ ad Christianam gentem perfidos traxerunt, vt Magdalena, Catharina, Margareta, Martha, & eis similes.

Vngariæ regnum fœminæ contra Christi fidem suscipit, sicut & Francia

Sic etiam totum Vngariæ regnum ab olim idololatriæ deditum, per Gillam, sororem Christianam Imperatoris, fidei Catholicæ adiunctum est per regem Vngariæ, cui præfata Gilla in matrimonium est tradita, per quam etiam conuersus est rex, & in baptismo Stephanus nominatus, posteáque miraculis clarus canonizatus: vt Vincentius ponit in historiæ speculo *lib.* 26. *c.* 9.

Si prætereà per Clothildem Christianam virginem, natam de Burgundorum stipite, Rex Francorum Clodouæus passim persuasus, tandem Idololatrias reliquit, & cum regno ad Christi fidem deuenit, vt Vincentius narrat *lib.* 22. *cap.* 4. 5. & 6.

CAPVT IX.

Duæ potentiæ vnicuique rei à Deo tributæ.

SE lædentes homines, humore acuto formicæ pungunt, non tamen tam lædunt grauiter, quàm apes suos persecutores.

Sunt enim duæ potentiæ, quas vnicuique rei diuina prouidentia tribuit, irascibilis & concupiscibilis. Ista, qua commodum desideratur, illa qua nociuum fugatur. Per concupiscibilem namque necessaria affectantur & delectabilia: sed per irascibilem noxia refutantur & tristabilia.

In spiritualib. esse iram & concupiscentiam.

Ista primis elementis quatuor conspicimus esse in omnibus vegetabilibus & animantibus vsque ad rationale animal hominem, imò suo modo in separatis spiritibus.

Sed in hoc est differentia, quòd apertius rei delectabilis, & repulsa rei tristabilis in sola rationali creatura virtus fieri potest vel vitium, non in inferioribus.

Et sicut inter minuta animalia triplex reperitur punctio formicæ, & minima, quæ statim transit lapis durior, sed scorpionis pessima, ita inter rationales creaturas triplex reperitur vindicatio, leuis eorum, qui charitate repleti sunt, dura eorum qui indiscreto zelo feruent, & pessima in Dæmonibus & eorum sequacibus.

Triplex vindicta.

Primi in punitione similitudinem gerunt

gerunt formicæ, quæ, sine aculeo humoris tantummodo percussione iniuriam vlciscitur. De tali se emendare cupiebat, qui in Psalmo ait, Corripiet me iustus in misericordia, & increpabit me. Et Apostolus ad *Galat.* 6. Si præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto vos qui spirituales estis instruite huiusmodi in spiritu lenitatis, considerans temetipsum ne & tu tenteris.

Per se satis erubescentem confundere non est necesse.

Vnde beatus Hieronymus in Epistola ad Oceanum. Quid necesse est bis pungere nisi recalcitrantem, per se satis erubescentem confundere amplius, cui sui ratio magister est, cui propria conscientia virga, & ingenita verecundia lex & disciplina est. Et Greg. *lib.* 19. *moralium.* Regat disciplinæ vigor mansuetudinem, & mansuetudo ornet vigorem, & sic alterum commendetur ex altero, vt nec vigor sit rigidus, nec mansuetudo dissoluta.

Exemplũ ceruicosæ vxoris.

De huius primæ punitionis modo parabolicum satis accommodum fertur de nostris tale formicis exemplum. Fuit enim quidam villanus, qui nimis ceruicosæ voluntatis vxorem habebat, quæ virgo in cũctis ferè mãdatis recalcitrauit. Anxius autem diu vir per quid rebellem compesceret discretè & rationabiliter. Quadam die contra se iurganti respondit. Fœmina es, nec verbis emendata es meis, per verbera grauia in te miles effici nolo, nec contractam per meas plagas te in lecto iacentem desidero, sed tibi dico nisi te emendaueris, paruis meis amicis de te querela vno proponam die contra te effrenem. Cui illa. In hoc, inquit, liquet tuus effœminatus animus atque genealogia ignobilis, qui de parui status tuis mihi minaris amicis. Non enim mulieri mineris plebeiæ. At ille respondit: Hac vice tibi tantum parcam & die ista: sed reuera, si te non emendaueris, paruis meis conquerar amicis.

Formicæ siue Myrmidones, vocantur humilium & paruorum hominum parui amici.

Cúmque misera non melior, sed efficeretur peior: seruauit vir discretus & prudens suarum minarum veritatem adimplere in crastino. Tunc enim illa velut antea virum inuadere cepit verbis plurimùm contumeliosis. Cui maritus, Modo tempus adest vt factis verba compensem. Vxorem igitur propriam inuadit, vestimentis omnibus præter camisiam exuit, manibus & pedibus in vrsi pellem ligauit, & humeris propriis clamantem & maledicentem in proximum sui horti cumulum formicarum proiecit: vbi aliquantisper formicarum humore solito perfusa & correcta, animum ad meliora conuertere cepit. Nam bestiolæ more solito in auribus & naribus, in ore & in aliis mulieris artubus eam cruciabant grauiter. Tunc illa eiulatu grandi iuramenti & sacramentis promisit grauibus, se de cætero viro velle ad nutum obedire, tantùm vt cruciatum amicorum paruulorum euaderet. Exhinc liberata per virum mulier, mirum in modum emendata est, & felix effecta, quem fecerunt deinceps propria pericula cautiorem.

Mulier obstinata ligatur & ad formicas obijcitur.

Hic igitur modus corrigendi satis discretus & temperatus fuit. Indiscretè verò corrigentes prò læsionibus, iratis apibus sunt similes, quæ lædendo alium, dum aculeus manet in vlti vulnere, sese perpetuo fructu laboris priuant. Tales crudeles sunt, de quibus Seneca de clementia ad Neronem dicit. Crudelitas nihil aliud est, quàm atrocitas animi in pœnis exigendis. Crudeles vocabo, qui puniendi causam modò habent, modò non habent. Et tamen vt Hugo de S. Victore dicit libro de institutione nouitiorum, Difficile est, cor malitia induratum ad formam disciplinæ & speciem honestatis incuruare: sed necesse est, vt dura materia, cùm facilè ad formam non flectitur, ei & acrioris flammæ incendium, & mallei grauioris tunsio adhibeatur.

De indiscretis correctionibus.

Crudeles qui sint.

De vindicta Maleficorum.

Scorpio

Scorpionum autem percussionibus vindicatio Maleficorum & Dæmonum designatur. In quibus, vt beatus Dionysius dicit 4. *cap. de diuinis nominibus*, est furor irrationabilis,& phãtasia proterua. Cuius *Gen.* 49. Iacob maledixit in persona, Simeon & Leui in furore suo, ait occiderunt virum, Maledictus furor eorum, quia pertinax, & indignatio eorum, quia dura, diuidam eos.

De his beatus Hieron. in prologo super Iosuë dicit, Cesset arcuato vulnere contra nos insurgere scorpius, & sanctum opus venenata carpere lingua desistat. Tales sunt illæ monstruosæ locustæ & mortiferæ,de quibus *Apoc.* 9. dicitur, habebant caudas similes scorpionum, & aculei erant in caudis earum, & potestas eorum nocere hominibus mensibus quinque. Et habebant super se regem Angelum abyssi, cui nomen exterminans. Secundum gloss. autem per bestias tales veram fidem peruertere molientes intelliguntur,quia suis dolosis sententiis, vt scorpius, coram blandiuntur, & latenter pungunt. Cumque tumultu nocere nequeunt, quærunt auxilium principum qui caudę adigant, & vt astringant terrent & blandiuntur. Et super se habent Angelum abyssi,Diabolum dominantem terrenis,cuius nomen exterminans,quia à patria vitæ secludit suos.

Locustæ aculeatæ in Apocalypsi,quid designent.

Piger. Satis de correctionis punctione discreta irrationabili diuersi varios ediderunt tractatus. Sed vnum est, quod de maleficio Dæmonum multi non credunt,eos videlicet qui inter dæmones Incubi vocantur & Succubi: non enim in phãtasia,non realitate aliquo humore nociuo & reali pungere, fœdare, quid igitur de hoc verum sit, vel fictitium vel eis nodare.

De Succubis & Incubis.

Theologus. Hanc quæstionem S.August. *de ciuit. Dei, l.b.* 3. *cap.* 5. quidem mouet,sed non determinat: vbi sic dicit:Vtrum potuerit Venus ex cõcubitu Anchisis Æneam parere, vel Mars ex concubitu iunioris filiæ Romulum gignere: hoc in medio relinquamus. Nam penè talis quæstio etiam de scripturis nostris aboritur, qua quæritur: Vtrum præuaricatores Angeli cum filiabus hominum concubuerint: vnde natis gigantibus, id est, nimium grandibus & fortibus viris tunc terra completa est. Sed *lib.* 15. *cap* 22. quæstionum determinat in hæc verba. Et quantum creberrima fama est, multique se expertos vel ab eis, qui experti essent, de quorum fide dubitandum non esset audisse confirmant: syluanos & faunos, paucos, quos vulgò Incubos vocant, sæpè improbos extitisse mulieribus, & earum appetiisse ac peregisse concubitum. Et quosdam dæmones, quos Dusios Galli nuncupant assiduè hanc immunditiam & tentare & efficere plures talésque asseuerant, vt hoc negare impugnantiæ videatur. Hæc ille.

De præuaricatoribus Angelis; an cum mulieribus rem habuerint.

Fauni.

Dusij.

Postea ibidem determinat secundam quæstionem, videlicet, quòd illud *Gen.* 6. videntes filij Dei, id est, Seth, hominum, id est, Cham, non de Incubis intelligitur. Quod autem Incubos esse non sit incredibile,ad illub ibidem est gloss. quæ dicit sic. Non est incredibile ab hominibus non ab Angelis, seu quibusdam dæmonibus, qui mulieribus sunt improbi, eiusmodi homines, id est, gigantes esse procreatos,scilicet de quibus in Lira dicitur, Gigantes autem erant super terram. Quia & post diluuium corpora non solùm virorum, sed etiam mulierum incredibilis magnitudinis extiterunt.

De Gigantibus.

Ad idem est gloss. vbi prophetia *Esa.* 13. desertionem, Babyloniæ ciuitatis prædicit, & monstra in ea habitanda. Ibi,inquit,habitabunt struthiones & pilosi saltabunt in loco, vnde gloss. dicit Pilosi sunt siluestres homines, hispidi, qui incubones vel satyri

Pilosi satyri.

vel genera dæmonum sunt. Et *Isa.* 34. super illo loco, vbi prophetat desolationem terræ Idumæorum, qui persequebantur Iudæos. Erit, inquit, cubile draconum, & pascua struthionum, & occurrent Dæmonia. Glossa interlinearis, id est, monstra Dæmonum ad inuicem. Et glossa beati Gregorij ibidem: Hîc alij pilosi nomine figurantur, non hi, quos Græci Panas, Latini verò Incubos vocant.

De Dæmonibus etiam Cassianus collatione prima Abbatis Sereni passim exponit præfatum. Ad idem est beatus Isidorus *lib.* 8. *c. vlt.* sic dicens: Pilosi, qui Græcè Panitæ, Latinè Incubi appellantur, siue Innij ab ineundo passim cum animalibus: vnde & Incubi dicuntur ab incumbendo, hoc est stuprando. Sæpè enim improbi existunt etiam mulieribus, & earum peragunt concubitum, quos dæmones Galli Dusios nuncupant, quia assiduè hanc peragunt immunditiam.

Innij.

Quem autem vulgò Incubonem vocant, hunc Romani Faunum vicarium dicunt. Ad quem Horatius dicit: Faune Nympharum fugientium amator, meos per fines & pura rura lenis incedas. Insuper illud Apostoli 1. *Corinth.* 11. Mulier debet velamen habere super caput suum, propter Angelos: Multi Catholici exponunt quòd sequitur propter Angelos, id est, Incubos.

Incubones Fauni vicarij.

Propter Incubos velanda sunt capita mulieribus.

Ad idem est Iosephus super textu *Geneseos* 6. præallegato. Item Guilhelmus *libro de vniuerso, parte vltima, circa finem, cap.* 6. *multipliciter.* Præterea hoc determinat sanctus Doctor *parte prima, quæst.* 51. *& in secundo scripto dist.* 8. *& quodlibeto* 7. *q.* 10. atque super Isaiam *cap.* 13. *&* 14. cuius motiua sunt verba B. Augustini in lib. de ciuitate Dei, vnde talia negare dicit Thomas imprudentiæ est. Id enim, quòd multis videtur, non potest omnino falsum esse, secundum Philosophū in lib. de somno & vigilia, in fine, & in 7. *Ethicorum.* Sileo de historiis multis & authenticis, tam Catholicorum quàm Ethnicorum, qui Incubos esse palàm asseuerant.

Quod multis videtur, non est omnino falsū.

Causa autem quare Dæmones se Incubos faciunt vel Succubos, esse videtur, vt per luxuriæ vitium hominis vtriusque naturam lædant corporis videlicet & animæ, qua in læsione præcipuè delectari videntur.

Cur Dæmones incubatum affectant.

Vnde enumeratis per altissimum multis luxuriæ vitiis, à quibus suum populum mundum esse voluit, in quibus infideles irretiti erant: ait *Leuit.* 18. Ne polluamini in omnibus his quibus contaminatæ sunt gentes, quas ego eiiciam ante conspectum vestrum, à quibus polluta est terra, cuius scelera ego visitabo: Dicit gloss. super verbo gentes, Dæmones, inquit, qui propter multitudinem dicuntur gentes vniuersæ, qui cum omni peccato gaudeant, præcipuè fornicatione & Idololatria, quia in his & corpus & anima maculatur, & totus homo qui terra dicitur. Omne enim peccatum, quodcunque fecerit homo extra corpus est: Qui autem fornicatur, in corpus proprium peccat. An nescitis, quoniam qui adhæret meretrici, vnum corpus efficitur cum ea, vt patet 1. *Cor.* 6. Historias de Incubis, & Succubis si intueri libet, Guilhelmum, *vbi suprà, in suo vltimo lib. de vniuerso.* Et Thomam Brabantinum *in libro suo de vniuerso*, qui vulgò de Apibus intitulatur legito, & mirabilia conspicies.

Fornicatione & Idololatria corpus & anima contaminatur.

Thomas Brabantinus de Apibus.

Præterea virginis cuiusdam multum pulchræ corporis dispositione, & quoad animam valdè deuotæ in Basiliensi constituta Diœcesi bonam & diuturnam notitiam habui, quia confessor illius fui, cuius Dæmon cellulam sæpissimè & dormitionis locum perturbabat, modò strepitibus, modò terrificis apparitionibus: Verum quia in cunctis quæ virgo gessit, omni plena fuit custodia,

Vestes n exuendæ sunt illis, quæ ab Incubo vexantur.

custodia, Christi assistente gratia, à cunctis viris & ab Incubo semper remansit intacta. Nam secum ipsa consistens, nullo teste conscio, præter boni Angeli sui custodis reuerentiam, cui diligentissimè semper obsequebatur, pede nudo sese conspicere non audebat, & abinde vestita die noctúque iacebat.

Incredibilis multitudo meretricū in Concilio Constantiensi.

Fuit denique fama communis virorum fide dignorum, eo tempore, quo Constantiense Concilium generale celebrabatur, in quo, hoc est, in ciuitate ipsa Constantiensi, quòd verecundum est dictu, propter principum secularium & mechanicorum præsentiam, incredibilis meretricum multitudo aderat. Eodem inquam tempore in eadem Diœcesi prope oppidum in *Minterhaur* in campi latitudine, quædam, vt videbatur, fœmina pulcherrima secundùm corporis pulchritudinem cursori cuidam obuiauit in ipso itinere. Quæ cùm virum istum Deum timentem ad opus nefarij concubitus inuitaret, facinus horruit, Dei protectus adiutorio, cúmque simplici animo cursor, vnde fœmina veniret ab ea quæsisset, respondit, de Constantiensi venio Concilio. Et aperta, quam in latere portabat, crumena, subintulit, Ecce has omnes pecunias in præfato loco corporis mei mercede conquisiui. Et hoc dicto, velut fumus protinus euanuit. Et quòd Succubus fuerit spurcissimis verbis & fuga respondit.

Incubus publice in Concilio Constantiensi se inter alias meretrices prostituit.

CAPVT X.

INquinant formicæ manus, eas multùm tangentium, & inquinantur potiùs vel sese maculant qui incautè eas contrectant. Cùm enim conditionis sint liberæ, sua libertate carere nolentes, sicut se molestantes humore acuto pungunt: Ita captiuitatem earum quærentes manibus polluuntur.

In quo contactus omnis illicitus nobis prohiberi moraliter innuitur, ne in interiori præsertim homine coram domino & angelico maculati appareamus conspectu. Sumus enim dicit Apostolus 2. *Corinth.* 6. *&* 7. templum Dei viui, sicut dicit Deus, quoniam inhabitabo in illis, & inambulabo: & ipsi mihi erunt populus: propter quod exite de medio eorum & separamini, dicit dominus, & immunda ne tetigeritis, & ego recipiam vos, & ero vobis in patrem, & vos eritis mihi in filios & filias, dicit Dominus omnipotens. Has igitur habentes promissiones, charissimi, mundemus nos ab omni inquinamento carnis & spiritus, perficientes sanctificationem in timore Dei. Verba hæc sunt Apostoli per totum.

Templum Dei vnde simus.

Contra quod maximè luxuriosi delinquere reperiuntur, corpus coinquinantes, & spiritus, qui virgines vel fœminas tangunt illicitè, vel vbi sexus fœmineus seipsum palpat vel tractare sinit inuerecundè.

De quibus beatus Petrus 2. *sua canonica* 2. *c.* sic dicit, Hi sunt velut irrationabilia pecora, voluptatem existimantes dici delicias coinquinationis & maculæ deliciis affluentes, in conuiuiis suis luxuriantes, oculos habentes plenos adulterij & incessibilis delicti, pellicientes animas instabiles.

Quamuis enim formica inter minuta animalia sit ingenio & sagacitate nobilissimum, tamen incautè tactum quantumcunque quis sit nitidus eum reddit immundum. Ita humanum corpus, licet à peccato sit actuali innoxium, tamen à dispari sexu tactum faciliter nimis vtrumque hominem facit pollutum. Cinis quippe tactus à cinere modicissimo, adhibito humore, in lutum conuertitur: Argentum insuper etiam si ad nitorem purgatum fuerit septuplum, vel minera qualiscumque alba, etiam si aurum fuerit obrisum, cùm in

Vt cinis facilè in lutum coalescit, humore perfusus, sic homo peccatori sociatus facile peccat.

charta munda suo tractu ducitur: protinus in liquorem ex motu insensibiliter resoluitur, & macula de mundo super nitido contrahitur.

Hinc huius in typum olim Deus vetasse legitur, ne super terram reptantia, vel eidem multùm hærentia, ab electo tangerentur populo, alioquin pœna inquinationis quis mulctabatur. Vnde *Leuitici* 11. omne quòd reptat super terram (gloss. terrena sapiens) abominabile erit, nec assumetur in cibum. Quicquid super pectus quadrupes graditur (glossa: gastrimargiæ studens,) & multos habens pedes (gloss. ex variis scripturis & varia doctrina sibi salutem futuram affirmans) siue super humum trahitur (Euangeliorum prædicatione abutens luxuriosè viuendo) non comedetis, quia abominabile est. Nolite contaminare animas vestras, nec tangatis quicquam eorum, ne immundi sitis: Ego enim sum dominus Deus vester, sancti estote, quoniam ego sanctus sum. Gloss. notat, hîc non omnem pollutionem in mortuis corporibus notari, vnde sequitur, Ne polluatis animas vestras in omni reptili, quod mouetur super terram.

Gradiētia super pectus gastrimargiā notant.

Piger. Quia hîc locum habet adhuc sibi cauendi ab inquinatione vtriusque hominis, qua quis inficitur potissimè per luxuriam, provt probasti scire cupio de Incubis, quædam mihi occurrentia dubia: primum, an Incubi generent aliquando fœtus. Secundò, cur plus improbati sint vel esse videantur fœminis quam viris. Tertiò, quibus remediis liberari possint, qui ab Incubis vexantur.

An incubi generent aliquando fœtus.

Theologus. Ad primi solutionem tria aduertas: videlicet quòd Dæmones propriè non generant, nec concupiscentiam sensitiuam in venenis habent, licet generationem prolis procurare possint, non suæ, sed illius viri, cui se fecit succubum Dæmon aliquis, vel illius, cuius virtus sementina est: & fœmellæ huius, cuius delusor est incubus. Primi dicti rationem si scire libet, videre poteris in Sancto Doct. vbi prius, & in Guillhelm.

Secundum deducit idem, & præcedens, quia spiritus carnem & ossa non habet, neque generationis instrumēta, per quæ sola & voluntas cōcupiscibilis, & generatio carnalis explentur. Præterea, vt verbis vtar Guillhelm. Si concupiscentiam libidinosam haberent, cùm pessimi sint, vtique à Sodomitico vitio se non continerent in viros, quod tamen nullibi reperimus. Benedictus autem altissimus, qui virilem speciem in hominibus à flagitio eorum vsque hodie sic seruauit.

Dæmones magis infestare mulieres quam viros.

Quod autem generationem procurent aliquando ex præcedentis capituli auctoritatibus palam est. Et ex Guillhelmi dictis sic claret: Quia gentem Hunorum ab huiusmodi Dæmonibus generatam esse euidenter historia regnorum Occidentalium narrat, & insulam Cypri totam populatam esse & inhabitatam à filiis Incuborum fama prædicat.

Cyprum inhabitari à filiis Incuborum.

Denique quòd Gigantes procreare valeant, vt nascantur vel concipiantur, causas S. Doctor assignat. Quia scire possunt virtutes virtutis sementinæ ex dispositione viri huiusmodi, à quo decisa est, & mulieris eidem proportionatæ complexionem agnoscere, & ita constellationem optimè ad hoc cooperantem. Quibus similiter occurrentibus, possibile est genitos magnos esse, & fortes corpore.

Dæmones gigantes posse procreare.

Quo etiam non obstante: Incubi calliditate & maleficio, vir possit habere filium, & fœmella eundem, salua vtriusque virginitate: non tamen in dignitate tali, qualis in beatissima Virgine extitit, licet cum vtriusque aureola, si scire desideras, in quarto scripto quæstione decima. S. Thomam legas,

Vt illæsa virginitate liberi procreentur, Dæmones efficere possunt.

legas, & ita esse possibile clarè disces.

Nec mireris in hoc. Nam in Bambergesi Diocesi virginis notitiam habui, quæ puerum genuit, & virgo vera post partum permansit, non integritate carnis, quod solius Dei genitricis priuilegium est, sed in experientia voluntariæ libidinis. Fuit enim virgo pulchra valdè, & formæ elegantis, dominæ nobili obsequens, quam quidam iuuenis dolosus & potens cognoscere quæsiuit viis quibus potuit.

Exemplũ de Bambergensi virgine, quæ virgo peperit.

Hunc cùm virgo deuota, velut hostem vitaret, virúsque hominis, ipse nocturno tempore insidias virgini posuit, & quod obdormiens fortissimè, & inexcitabiliter quodammodò in primo somno iacere consueuisset: nescio vnde didicit, ex hac occasione in cubiculum virginis venit, dormientem cognoscit, nescit virgo, vt dicit in conscientia sua, quomodo imprægnauerit, & ita recessit. Cùm autem virgo doli etiam postmodum penitus ignara signa imprægnationis habere inciperet, & ad examen coram honestis matronis posita imprægnata esset reperta, fugit reus de patria qui aliàs palo transfixus fuisset. Ipsa autem virgo incredibilibus lachrymis sese deplanxit.

Fuerunt tunc multi, qui virgini, vt sine periculo pareret, matrimonium suaserunt: alij quòd deterius extitit, ea abuti concupierunt, præfatam partus difficultatem allegantes. Sed virgo deuota, votum quod Christo de virginitate statuerat seruandum, etiam si mors sequeretur, constanter seruare decreuit, & perfecit. Nam tempore oportuno peperit, & in magna deuotione iam plurimis annis vixit, séque mundi huius concupiscentiis, ita nudam fecit, vt aureolam virginum eam tandem percepturam non dubitet. Discant ex hac virgine, quam cautè thesaurus ille necessariò seruandus sit, quem saltem de corporis integritate aliquando incubus, aliquando homo insidiosus, aut in dormitionis naturali fortitudine, aut in potus artificialis collatione rapere potest.

Ad secundum dubium respondet Vuilhelmus, quòd verisimiliter nec Succubi nec incubi amore concubitus nec desiderio voluptatis talia viris & mulieribus faciunt, sed potiùs malignitatis studio, videlicet vt vtrumque polluant eos & eas spurcitia. Similem causam audisti in gl. vna præcedẽti capite.

Cur magis ab Incubis vexentur puellæ pulchros crines habentes.

Cur autem Incubi amplius vexare reperiantur mulieres & etiam puellas pulchros crines habentes, respondet dominus Vuilhelmus: Non mihi alia causa occurrit nisi vna istarum: quia aut curæ aut ornatui crinium nimium incumbunt huiusmodi: Aut quia per crines viros inflammare cupiunt vel consueuerunt: aut quia in eis inaniter gloriantur: Aut quia diuina bonitas hoc permittit vt terreantur mulieres inflammare viros per ea, per quæ etiam Dæmones inflammare viros volunt.

Cur autem Dæmones in Veneris vitio potentiam generatiuam plus molestent etiam in sexu masculino per maleficia habuisti causam ex Sancto doctore *cap.* 5. huius libelli.

Quibus remediis liberari possint, qui ab Incubis vexantur.

Ad tertium de remediis propellendi incubos in diuersis diuersa legi & reperi: quòd per quinque modos quidam liberari reperiuntur. Videlicet per exorcismorum applicationem per sanctam exercitationem, per sacramentalem confessionem per loci certi mutationem, & per cautam sanctorum excommunicationem. De primo satis habitum est suprà *præsenti lib. cap. 6.*

Angelicã salutationem Incubos propellare.

De secundo sanctis exercitiis videlicet crucis consignatione vel Angelica salutatione. Refert Cæsarius in suo Dialogo, quòd in Bunna, postquam sacerdos quidam se suspendit, eius concubina monasterium intrauit, & per

Incubum ad luxum prouocata est, quę per crucis consignationem repulit, & per aquæ benedictæ aspersionem, sed statim postea rediit. Quando autem angelicam salutationem dicebat, longè velut sagitta disparuit, & recessit: sed interdum rediit licet prope accedere ad eam non auderet.

Confitendo peccata pelli Succubos.

De tertio sacramentali confessione videlicet, patet per eundem Cæsarium qui dicit quòd concubina antedicta, cum iam confessa esset purè, in toto derelicta est ab Incubo.

Refert idem, quòd quidam vir in Leodio passus Succubum confessione sacramentali finita, totaliter liberatus est. Ponit insuper exemplum ibidem, de quadam inclusa propter Deum, quam Incubus nec crucis signo, nec oratione, nec confessione, nec propter aliud spirituale exercitium reliquit quando eius lectum ascenderet. Sed cùm ad informationem cuiusdam viri religiosi diceret: Benedicite, eam statim Dæmon reliquit.

Mutatio loci mutat Incubos.

De quarto videlicet loci mutatione, dicit qui priùs: quòd filia cuiusdam sacerdotis stuprata per Incubum, & facta ex dolore phrenetica, trans Rhenumque elongata ab Incubo dimissa est. Sed parte eius, quia à loco filiam deposuerat à Dæmone percussus est, adeo vt moreretur in triduo. Hinc de Apib. prope finem sermo fit de quadam, quæ per Incubum crebrò in lecto vexata proprio, consociam deuotam petiit, vt loco vexatæ iaceret, quod cùm fecisset tota nocte quasdam inquietudines grauissimas sensit, & prior tunc quieta fuit.

Excōmunicatione incubos pelli.

De quinto, de excommunicatione, quæ fortassis aliquando eadē est exorcisationi: patet in Legenda beati Bernardi, In Aquitania siquidem quædam mulier ab Incubis sex annis iam vexata, incredibili abusu libidinis, audiuit, sibi incubum ne ad virum sanctum qui venturus erat, appropinquaret, minantem. Nihil, inquit, tibi proficiet, sed eo recedente tuus crudelissimus ero persecutor, qui hactenus tuus amator extiti. Quæ cùm virum S. Bernardum inuocaret, Respondit: Tolle meum baculum, & loco tuo infige, & faciat malignus quod potest. Hoc cùm fecisset, Dæmon, Cameram fœminæ non est ausus intrare, sed foris minabatur atrocissimè eam velle persequi Bernardo recedente: Quo per fœminam audito conuocat populum S. Bernardus, omnes iubet accensas candelas gestare in manibus, & Dæmonem cum vniuerso, qui aderat cœtu, excommunicauit, ac ne ad illam vel ad aliam deinceps accessum habeat interdixit. Et ita illa plenè liberata est.

S. Bernardi baculus in lectum positus Incubum abigit.

Aliquando verò nullum prædictorum remediorum iuuat, vt Dæmonis abscedat nequitia, vt de Apibus circa finem ponit Thomas Brabantinus exemplum de quadam quæ Incubum passa, nullo confessionis remedio vel crucis aut huiusmodi applicatione liberabatur, licet causam vexationis suæ satis nudè confessa esset.

Similis ratio assignata est suprà *c. 6. de maleficio*, quare non semper tollitur. Tunc enim pœna est vexatio Dæmonis & pro peccatis satisfactio: si prout oportet sustineatur in charitate, sicut alia mala huius mundi, quæ nos premunt, sed ad Deum ire compellunt.

Piger. Cùm fœminæ sint timidæ, & faciliter mirabilium formarum imaginatione susceptiuæ, nunquid contingit quibusdam ex eis, quòd in veritate per incubum non vexantur, sed tantummodo ita se vexari putant. Sicut etiam quædam ex eadem radice falsò se imprægnatas esse putant per Incubos, vt fertur, quæ tamen grauidæ non sunt.

Theologus. Vtrumque verum esse agnoscitur, vt dicit dominus Vuilhelmus

An quædam se Incubo vexari sibi imaginentur.

mus vbi prius; Multæ, inquit de apparitionibus fantasticis ex morbo melancholico in multis fiunt: sed in mulieribus maximè, sicut apparet de visionibus & reuelationibus. Et causa in hoc est præter eam quam norunt Medici, ipsa natura muliebrium animarum, ob hoc videlicet quoniam longè facilioris & leuioris impressionis sunt quàm animæ viriles.

Quædam sibi imaginari se grauidas.

Et subdit idem: Scio me vidisse mulierem, quæ credebat se cognosci ab intus & à Diabolo, & alia incredibilia se sentire dicebat. Nonnunquam etiam impræguatæ sibi videntur mulieres ab Incubis, & intumescunt vehementer ventres earum. Et cum partus tempus aduenisse credunt, sola emissione multæ ventositatis detumescunt. Nam de ouis formicarum in potu sumptis incredibilem ventositatem & tumultum in ventre generant hominis: Similiter de granis catapuriæ: Et de granis arboris, quæ dicitur Nigrapinus consimilia in ventre fiunt. Facillimum est autem Dæmoni similia & maiora in ventribus hominum procurare.

Oua formicarum ventositatem & tumultum in ventre generant. Ludificatoria experiméta Maleficorum.

Et si libris Maleficorum creditur, scripserunt experimentum ludificatorium, quo apparere dicebant mulieribus se in lecto pluries cognosci, quàm cognoscerentur. Verbi gratia, cùm cognoscerentur nisi semel aut bis ab eo, qui experimentum illud operaretur putaret se cognosci quadragesies aut sexagesies. Essent ergo similes ludificationes Incuborum. Etiam ex testimonio sanctæ cuiusdam mulieris sciri potuit, quòd quidam ex huiusmodi Dæmonibus, cùm sic ludificasset eam, videlicet concubitu fantastico, tanto fluxu seminis inquinauit eam realiter, vt mille homines non tantùm emitterent. Hæc omnia de Vuilhelmo.

CAPVT XI.

Radices lædunt arborum formicæ, vbi iuxta arbores nidificare sinuntur. Quia radices inde rodunt, & succo exinde exhausto arescit radix & exinde stipes & rami.

Exterior, superior & interior homo.

In hominis natura tres particulares homines sunt qui radices suas habent, quas lædere valent nociuæ formicæ. Est enim exterior & interior homo, qui oculis etiam patet alienis in figura quantitatis corporeæ. Superior homo, qui spiritualis dicitur homo, & interior, & est sensualis tamquam medius & animalis homo dicitur. Quisquis autem horum, quia radicem suam habet propriam, ramos & stipitem, arbori assimilatur.

Homo inuersæ arboris similitudinem præfert.

Nam primi hominis figura, arboris, sed euersæ similitudinem præfert secundùm Philosophos, quia crines radicibus in capite assimilantur, truncus pectus & eidem adiacentia dicuntur, membra verò, reliqua rami vices habere videntur, & operatio talium fructus sunt corporei. Vnde *Marc.* 8. legimus de cæco, quem Dominus paulatim iuxta fidei suæ crementum sanabat, quòd primo sputo eius tetigit oculos, & an videret quæsiuit: Cui ille respondit: Video homines velut arbores ambulantes. De hac arbore corporis non curandum esse Dominus docet, dicens Matthæi sexto. Quis vestrùm cogitans potest adiicere ad staturam suam cubitum vnum. Omnes, inquit, *Matth.* 10. vestri capitis capilli numerati sunt, nolite ergo timere.

De homine animali, secundum, vitã vel secũdum sensum.

Alius autẽ est homo animalis: de quo 1. *Cor.* 2. Animalis homo non percipit ea, quæ sunt spiritus Dei, stultitia. n. est illi, & nõ potest intelligere: Vbi gl. Animalis homo dicitur vel vita vel animi sensu. Vita autem animalis dicitur quæ fertur dissoluta lasciuia animæ suæ, quàm intra naturalis metas ordinis

ordinis ſpiritus rector non continet, eo quòd ipſe Deo ſe regendum non ſubiicit. Animi verò ſenſu dicitur animalis, qui de Deo iuxta corporum phantaſiam, vel legis literam, vel rationem phyſicam iudicat. Quare autem animalis non percipit, ſubdit: Stultitia eſt illi ſecundùm humanum ſenſum: Ideo non poteſt intelligere ſpiritualia.

Huius hominis, id eſt, ſenſualitatis radices ſunt ſecundum medicos humidum radicale & calor naturale, & elementorum quatuor qualitates: cuius cura ſpectat ad medicos. Qui tamen in omnibus non ſunt imitandi: dicente B. Ambroſio ſuper *Pſalm.* 13. Contraria diuinæ conditioni præcepta medicinæ ſunt. A ieiunio reuocant, lucubrare non ſinunt, ab omni intentione meditationis abducunt. Et concludit, itaque qui ſe Medicis dederit, ſe ipſum ſibi abnegat. Hominis enim animalis membrum mortificare iubet Apoſtolus *Col.* 3. Mortificate membra veſtra quæ ſunt ſuper terram, fornicationem, immunditiam, libidinem, concupiſcentiam malam & auaritiam. Huius hominis membra, manus, pedes & oculos abſcindere Chriſtus iubet, cùm ſcandalizant nos. *Matth.* 18. Hoc, inquit Apoſtolus *Rom.* 6. Scientes quia vetus homo noſter ſimul crucifixus eſt, ſcilicet cum Chriſto, vt deſtruatur corpus peccati, & non vltra ſeruiamus peccato.

Medicis non in omnibus eſt obſequendum.

De ſpirituali homine.

Tertius verò ſpiritualis homo eſt interior: de quo 1. *Cor.* 2. *dicit*, Spiritualis autem homo iudicat omnia, & ipſe à nemine iudicatur. Vbi gloſſ. Spiritualis autem homo eſt vita vel ſcientia. Spiritualis eſt vita, qui ſpiritum domini habens rectorem, animam regit. Scientia verò ſpiritualis eſt, quia & ſic ex parte & per ſpeculum videt, tamen de Deo ſecundùm imagines corporum, vel legis literam, vel humanam philoſophiam non ſapit, ſed Spiritui Dei ſubiectus, certiſſimè ac fideliter iudicat omnia, certa fide, occultorum non patenti cognitione, & ipſe à nemine, ſcilicet à nullo homine animali iudicatur, id eſt, intelligitur, vtrum benè vel malè intelligat.

Huius hominis ſpiritualis radix eſt gratia, fides & charitas; Stirpes animæ eius eſſentia, rami potentiæ, gemmæ cogitatus, folia verba, flores voluntates, & fructus virtutes & earum opera. De quibus Apoſtolus *Rom.* 6. dicit, liberati à peccato, ſerui autem facti Deo, habetis fructum veſtrum in ſanctificationem, finem verò vitam æternam. Gratia autem Dei vita æterna in Chriſto Ieſu, Domino noſtro. Et ad *Epheſ.* 3. Flecto genua mea ad patrem domini noſtri Ieſu Chriſti, à quo omnis paternitas in cœlo & in terra nominatur, vt det nobis ſecundùm diuitias gloriæ ſuæ virtutem corroborari, per ſpiritum eius interiorem hominem habitare Chriſtum per fidem in cordibus veſtris, in charitate radicati, & fundati, vt poſſitis comprehendere cum omnibus ſanctis, quæ ſit latitudo, longitudo, ſublimitas & profundum.

Arboris forma ſpiritualis hominis.

Hinc beatus Gregorius in Homilia quadam, vt multi arboris rami ex vna radice prodeunt, ſic multæ virtutes, ex vna charitate generantur. Nec habet aliquid viriditatis ramus boni operis, ſi non manet in radice charitatis.

Bona opera, quæ.

Ex quibus iam patenter conuincitur, quanta damna hominibus inferant, qui velut nociuæ formicæ fidem, gratiam vel charitatem de cordibus hominum caſſant.

Ex vna charitate multæ ſolent virtutes prodire.

Piger. Puto Dæmones in huiuſmodi radicibus damna maxima inferre quando eos conſtat alicuius hominis corpus potenter poſſidere. Quia in hoc omnium trium quas deſcripſiſti arborum radices lædere videntur. Quamobrem ſcire cupio de hac materia, vtrum tantummodò pro grauibus criminibus poſſideant. Quibus modis

Bona opera niſi in radice charitatis maneant, nihil viriditatis habent.

vexent

vexent & quibus remediis iuuari valeant possessi.

Theologus. Satis benè consideras, sed non distinguis. Diuersimodè enim diuersi possidemur, quidam plus, alij minus, per Dæmones, à quibus non semper potenter possidentur, nec propter quodlibet mortale peccatum quis possidetur.

Propter quæ crimina homines à Dæmonibus possideantur.

Vnde ad primam tuam quæstionem audi Sancti Doctoris, *quodlibeto 3.q.3.* responsum. Quantum, inquit, ad corpus potest Diabolus hominem substantialiter possidere sicut patet in arreptitiis. Sed hoc magis pertinet ad rationem pœnæ, quàm ad rationem culpæ. Pœnæ autem corporales huius vitæ non semper sequuntur culpam eius qui punitur, sed quandoque non peccantibus inferuntur, vt dicitur *Ioa.9. de cæco nato.* Et hoc modo est secundum altitudinem incomprehensibilium iudiciorum Dei. Vnde non cum qualibet culpa mortali Diabolus habitat in homine substantialiter etiam quantum ad corpus. Hæc ille.

Quinque ob causas obsideri homines à Diabolis.

Reperio autem quòd quinque de causis aliquem contingit possideri. Aliquando pro proprio maiori suo merito. Aliquando pro alieno leui delicto. Aliquando pro suo veniali peccato. Aliquando pro graui peccato alieno. Et aliquando pro magno facinore proprio.

Diaboli pelluntur cilicio & epistola.

De primo patet in Dialogo Seueri, beati Martini charissimi discipuli, vbi fertur quendam patrem sanctissimæ vitæ tantum dotatum in gratia expellendi Dæmones, vt hi nedum verbis suis propriis fugarentur, sed etiam eiusdem patris epistolis & cilicio. Cùm autem coram mundo pater esset celeberrimus, se tentari sensit vana gloria. Cui vitio licèt viriliter resisteret, tamen vt humiliaretur amplius, totis præcordiis Deum precabatur, quatenus quinque mensibus à Dæmone possideretur. Quod & factum est. Nam eum statim possessum vinculari oportebat & omnia applicare sibi Dæmoniacis communia. Finito autem quinto mense, prorsus & ab omni vana gloria, & à Dæmone liberatus est.

Quomodo ex alieno delicto quis possideatur.

De secundo quomodo ex alieno leui delicto, aliquis possidetur, ponit exemplum B.Gregorius de B.Eleutherio Abbate, viro simplicissimo, qui cùm propè monasterium virginum pernoctaret, ei ignoranti ordinauerunt ad suam cellam poni paruulum puerum: qui omni nocte vexabatur à Dæmone, sed eadem nocte à Dæmone liberatus est per patris præsentiam. Hic cùm rem didicisset gestam, & puer iam positus esset in monasterio sancti viri, & transactis multis diebus, paulò immoderatè lætus de liberatione pueri ait ad confratres suos. Fratres, Diabolus sibi cum illis sororibus iocabatur. Sed vbi ad seruos Dei venit, puerum hunc accedere non præsumpsit. Et ecce statim Diabolus puerum vexare cœpit, & per lachrymas & ieiunia sancti viri & confratrum difficulter, sed eadem die liberatus est.

De tertio videlicet de proprio veniali peccato patet, per Cassian. collatione Abba.Sereni, prima dicentē de Moyse. Moyses, inquit, in eremo cùm singularis & incomparabilis vir esset, ob reprehensionem vnius sermonis, quem contra Abbatē Macharium disputans paulò durius protulit, quadam scilicet opinione præuentus, diro confestim traditus est Dæmoni, vt humanas egestiones ori suo ab eo suppletus ingereret.

Quod flagellum purgationis gratia se dominus intulisse, ne scilicet in eo vel momentanei delicti macula resideret velocitate curationis eius, atque auctore medio demonstrauit. Nam continuò, Abbate Machario in oratione submisso dicto citius, nequam spiritus ab eo fugatus abcessit.

Lactucam sine signatione crucis comedens corripitur à Diabolo.

Simile videtur huic, quod primo Dialogorum refert B.Greg.de quadam Dei famula in monasterio virginum, quæ hortum ibidem ingressa, lactucam conspiciens & concupiscens, quam signo crucis benedicere oblita, auidè momordit,

mordit, arrepta à Dæmone cecidit & vexabatur, quovsque statim vocato beato ibidem patre Equitio per eundem liberata est.

De quarta causa, qua dictum pro alieno graui peccato aliquem possideri patet ibidem per B. Greg. Nam vt refert Fortunatus Episcopus, Diabolum ab obsesso homine propulerat. Serò igitur Dæmon idem in specie peregrini per plateas ciuitatis clamare cœpit. O virũ sanctum Fortunatum, eiecit de hospitio peregrinum, quem quidam vir inuitauit suum ad hospitium. Et quærendo causam expulsionis, est gauisus super derogatione sancti viri, quàm à peregrino ficto audiuit. Exinde autem Diabolus puerum inuasit, & prunis iniecit ac animam eius excussit, sicque pater miser primum quem recepisset hospitio, intellexit.

De quinta verò causa proprij facinoris & magni communiter, tam in sacra scriptura, quàm in sanctorum passionibus legimus. Nam sic 1. *Reg.* 15. Saul inobediens Deo possessus est.

Tempore quo in vniuersitate Coloniensi sacræ Theologiæ studio ascriptus fui quædam virgo quindecim vel sexdecim annos habens, moribus secundum seculum satis composita, in domo cuiusdam suæ consanguineæ nutriebatur extra domum parentum. Cúmque cognatæ suæ scyphum satis vilem terreũ quendam à casu fregisset, cognata ira replebatur in lapsus negligentiam, & in ream virginem, quæ virgo tantò hoc molestius tulit, quò vasculum vilius extitit. In iram igitur cõmota virgo hora sumendi cibum, nec comedere nec ad mensam præ ira se præsentare voluit. Cuius cognata ait: Oportet vt comedas. At virgo apud se (vt mihi post modum & exorcistæ retulit suo) huiuscemodi verba submurmurando dicebat. Si me oportet edere, in nomine diaboli fiat. Sic mensam accedit, benedictionem mensæ quam benè sciebat, dicere neglexit, & in primo morsello, vt putabat, muscam ori illatam sensit, quam cum nulla arte eiicere valeret, deglutiuit, & immediatè obsessa fuit, semper tamen vsum rationis bonum habuit licèt sæpè satis vexaretur à dæmone.

Diabolus in specie muscę deglutitur.

Cùm autem in domum parentũ cum magna mœstitia reduceretur, & diutissimè nullus reperiretur, qui liberare posset, tandem quidam frater nostri ordinis, nũc Magister Gotfridus *Echlussel* sacræ Theologiæ professor, calamitati parentum & puellæ compatiens, se de eius exorcizatione intromisit, pacto tali præuio, vt, si liberaretur, nihil terreni exorcistæ daretur, sed puella in castitate solita, si vellet, liberè & non in matrimonio de cætero Deo militaret. Legit igitur pater præfatus missam, obtulit obsessa oblationem consuetã, in eadem affuit per totum, & in nullo vexari videbatur. Finitóq; officio post satis diutinum exorcismi actum, membris omnibus virginei corporis penè præcontusis, exiit dæmon, & ita virgo deinceps domino in castitate seruiuit.

Puellæ voto castitatis destinata, liberatur à Cacodæmone.

Porrò quoad secundum dubium: Quibus modis dæmon possideat vel homines lædat? ad plenum puto nullus in hac vita sine miraculo posset edicere. Sunt tamen sex modi satis conuenientes vt perfunctoriè transeamus, quibus potestatem exercent in homines, sed tantummodò pro quanto à Deo permissi fuerint.

Sex modi quibus Cacodæmon homines possidet & lædit.

Nam vexant aliquando tantum in rebus fortunæ exterioribus. Aliquando etiam aliquos in propriis vexant tantummodo corporib. aliquando in corpore simul, & in potentiis interioribus, aliquando quidem per eos intus & extra solum tentantur: Alij castigatione eorum ad tempus tantummodo vsu rationis priuantur: Alij verò velut bestiæ irrationales redduntur.

De tribus primis manifestum est in B. Iob. Deum dæmonem licentiasse in res exteriores eius tantummodo, quãdo

Deus

Deus Satanæ ait, Ecce vniuersa quæ habet in manu tua sunt, tantum in eũ ne extendas manum tuam, *Iob primo*. In corpus, vbi postmodum ait *ibid*.2. Ecce in manu tua est, verumtamen animam eius serua, id est, vitam eius ne auferas. In potentias interiores verò agendi potestatem dedit *ibid*. 7. vbi dicit Iob ad dominum: Si dixero consolabitur me lectulus meus, & reuelabor loquens mecum in strato meo: Terrebis me per somnia & visiones horrore concutiens, dæmone scilicet procurante, secundum Nicol. de Lyra.

Iob quoad potentias interiores, affligebatur à Satana.

Nam vt S. Thom. ibidem ad literam exponit, homines sapientes quando solitarij sunt, & tumultibus hominum & negociorum semoti, tunc magis loqui possunt secundum rationem aliquid cogitando, sed ista remedia Iob iuuare nõ poterant, quia tempore quo his remediis vti debebat, aderant sibi alia impedimenta, quibus perturbabatur, scilicet somnia terribilia, & horribiles visiones. Et hoc est quod subdit: Terrebis me per somnia, quæ scilicet dormienti apparent, & per visiones quæ scilicet apparent, vigilanti ab vsu exteriorum sensuum alienatio.

Solent nocturna phantasmata conformia esse diurnis cogitationibus. Vnde quia Iob de die mortis suæ cogitabat, similibus phantasmatibus perturbabatur in nocte. Infirmitas enim corporis ad hoc operatur, vt perturbata phantasmata dormientibus appareant. Sic igitur vndique consolatione exclusa, nullus modus Iob remanere videbatur, tot angustias euadendi, nisi per mortem. Horrore, inquit, concutiens.

Nocturna phantasmata.

De quarto diabolicæ vexationis modo, patet in Iuda *Io*.13. Cùm iam diabolus misisset in cor vt traderet Iesum Iudas. Vbi B. August. dicit: Missio illa spiritualis suggestio est, & non fit per aurem, sed per cogitationem.

Quomodò Sathan missus sit in cor Iudæ.

De quinto modo habes. *Mat*.17. in lunatico exemplum, cuius pater ait ad Iesum: Domine miserere filij mei, quia lunaticus est, & malè patitur. Et de Saul 1. *Reg*. 15. & in sequentib.

De sexto modo typum gessit illa mulier, quam vt Christus ait alligauit Satanas 18. annis, & erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere, sicut nec bestiæ: vt patet *Luc*. 13. Vbi glossa Basilij: Brutorum siquidem caput humi deflexum est, & terram cernit, caput hominis erectum est in cœlum, & oculi superna conspiciunt.

Lunatici irrationales à Dæmonibus redditi. Quinque remedia liberandi obsessos.

De tertij solutione dubij, quibus remediis liberentur possessi à dæmone: Quando reperiũtur pro talibus experta antidota: Aliqui enim liberati sunt per exorcismos Ecclesiæ: aliqui verò contritione vera vel confessione: aliqui Eucharistiæ sacra communione: aliqui sanctorum locorum applicatione vel bonorum oratione. Aliqui etiam in excõmunicationis absolutione. De primo satis dictũ est. Et de secundo præced. cap.

De tertio dicit Cassian. *colla. abbat. prima*. Communionem sacrosanctam nequitiæ spiritibus traditis à senioribus nostris nunquam memini interdictum: quinimò si possibile esset, & quotidie eis impartiri eã debere censebant, quæ ad purgationẽ ac tutelam corporis animæque peruenire credenda est: quæ ab homine percepta, eum, qui in membris eius insidet spiritum seu in ipsis latitare conatur, velut quodam exurens fugat incendio. Hoc namque modo curatum & Abbatem Andronicum nuper aspeximus, aliósque quam plures. Magis namq; ac magis inimicus insultabit offensæ, cùm eum à cælesti medicina viderit segregatum tantóq; durius & frequentius attentabit: quantò eum à spirituali remedio senserit longius abdicatum. Hæc Cassianus.

An obsessi debeant communicare sacræ synaxi, liberationis causa.

Eucharistiæ sacramentum exurit Dæmones.

Et iterum de eisdem ibidem dicit: Duo hic credere immobiliter oportet: primò quòd sine Dei permissu, nullus ab eis spiritibus omnino tentatur. Secundò, quòd omnia, quæ à Deo nobis

bis inferuntur, siue tristia ad præsens, siue læta videantur, velut à piissimo patre, Clementissimóque Medico pro nostris vtilitatibus irrogātur: Et idcirco eos velut pædagogis traditos humiliari: vt discedentes ex hoc mundo, vel purgatiores ad vitam aliā transferantur, vel pœnali rigore plectantur. Quia secundum Apostolum traditi sunt in præsenti satanæ in interitum carnis, vt spiritus salui fiant in die Domini nostri Iesu Christi.

Corpus hic affligitur, vt spiritus saluus fiat.

Piger. Quid ergo erit de vsum rationis non habentibus qui se probare non possunt, & sic edere de cibo hoc secundum Apostolum non valent.

Theologus: Sanctus Doctor de hoc *in 3. parte, q.* 8. sic distinguit de omnibus amentibus. Aliqui, inquit, dicuntur non habere vsum rationis dupliciter. Vno modo, qui habent debilem vsum rationis, sicut dicitur non videns qui male videt: Et quia tales possunt aliquam deuotionem concipere huius sacramenti, non est eis hoc sacramentum denegandum. Alio modo dicuntur aliqui non habere vsum rationis, quia sic à natiuitate permanserunt, & sic talibus non est hoc sacramentum exhibendum: quia in eis nullo modo præcessit huius sacramenti deuotio. Aut non semper caruerunt vsu rationis Et tunc si prius, quando erant suæ mentis compotes, apparuit eis huius sacramenti deuotio, dent eis in articulo mortis hoc sacramentum exhiberi, nisi fortè timeatur periculum vomitus vel exspuitionis.

Amentes quomodo distinguēdi, quoad sumptionem sacræ cœnæ.

Quomodo amentibus in articulo mortis sacramentum adhibendum.

Vnde legitur in Concilio Carthaginensi, & habetur in decretis *dist.* 28. *q.* 6. Is qui in infirmitate pœnitentiam petit, si casu, dum ad eum inuitatus sacerdos venit, oppressus infirmitate obmutuerit, vel in phrenesin conuersus fuerit, debet testimonium quæri ab his, qui eum audierūt. Et si continuò creditur moriturus, reconcilietur per manuū impositionem, & infundatur ori eius Eucharistia. De baptizatis, qui corporaliter ab immundis spiritibus vexantur, est eadem ratio, & de aliis amentibus.

Infirmis infundēda Eucharistia.

Hæc Thomas. Et ad hoc Cassianum allegat. Addit tamen *in* 4. *dist*. 9. dæmoniacis non est deneganda communio: nisi fortè certè certum sit pro aliquo crimine à diabolo torqueri. Cui sic Petrus de Palude addit. In hoc casu pro excommunicandis sunt habendi qui traditi sunt Sathanæ. Hæc Petrus.

Ex quibus liquet, quod si aliqui sunt possessi à dæmone etiam propter sua crimina, habentes tamen lucida interualla & rationis vsum, postea conuertuntur de peccatis, vel debitè confitentur, tales cùm sint absoluti coram Deo, nullatenus sunt à cōmunione diuinissimi Sacramenti Eucharistiæ sequestrandi.

De sanctorum locorum applicatione vel deuota oratione, quod pro quinto remedio tactum fuit, legendæ Sanctorum refertæ sunt. Merita enim sanctorum Martyrum, confessorum & virginum exigunt, vt hi spiritus nequam sanctorū in patria existentiū intercessione vincantur, quos sancti in via vicerunt.

Sanctorū intercessiones obsessos iuuant.

Similiter viatorum deuotæ orationes liberationem obsessorum obtinuisse sæpè leguntur. Vnde ad hoc hortatur Cassianus *vbi suprà*. Si inquit, haberemus hanc sententiam, imò fidem, quam superius comprehendi, vt & omnia per dominum fieri, & pro vtilitate animarum dispensari vniuersa crederemus non solùm nequaquam despiceremus eos, sed etiam pro eis inquit, tanquam pro membris nostris incessanter oraremus, eísque totis visceribus pleno compatiremur affectu.

De sexto modo absoluendi ab excommunicatione sciendum, quòd nec iste communis est, nec fortè licitus, nisi habenti auctoritatem & spiritualem reuelationem vel probabilitatem, quòd possessus quis sit propter excommunicationem Ecclesiæ. Sicut Apostolus 1. *Cor*. 5. excommunicatum à se, & à plebe Corinthum fornicarium tradidit Satanæ in interitum carnis, vt spiritus saluus fieret

De remedio excommunicationis in obsessis.

fieret in die Domini nostri Iesu Christi, idest, vt glo. dicit: vsque ad illuminationem gratiæ contritionis, vel ad iudicium. Et Pseudodoctores, qui fidem perdiderant, videlicet Hymeneum & Alexandrum, tradidit Satanæ, vt discerent non blasphemare: 1. *ad Timoth.* 1. Tantæ enim potestatis, dicit glossa, erat Apostolus, tantámque gratiam habebat, vt recedentes à fide solo verbo traderet diabolo. Vnde S. Thom. *in* 4. *dist.* 18. vbi Magister tres effectus excommunicationis tradit, eosdem sic declarat sanctus Doctor.

Triplicia incommoda ex excommunicatione prouenientia.

Ex hoc ipso verò, inquit, quòd aliquis suffragiis Ecclesiæ priuatur, triplex incommodum incurrit, per tria, quæ quis ex suffragiis Ecclesiæ consequitur. Valent enim ad augmentum gratiæ eius qui habent, vel ad merendum eis qui non habent. Et quantum ad hoc, Magister dicit, quòd gratia subtrahitur per excommunicationem. Valent etiam ad custodiam virtutis. Et quantum addicit, quòd protectio subtrahitur, non quòd omnino à Dei Prouidentia excludantur, sed ab illa protectione, qua filios Ecclesiæ specialiori modo custodit.

Valent etiam ad defendendum ab hoste, & quantum ad hoc, dicit quòd diabolo maior potestas sæuiendi in ipsum datur, & corporaliter & spiritualiter. Vnde in primitiua Ecclesia, quando oportebat per signa ad fidem homines inuitare, sicut Spiritus sanctus visibili signo manifestabatur, ita excommunicatus corporali vexatione à diabolo innotescebat. Nec est inconueniens, si ille, qui est desperatus, hosti datur: quia non datur ei quasi damnandus, sed quasi corrigendus, cùm in potestate Ecclesiæ sit ex eius manu ipsum eripere cùm voluerit. Hæc Thom.

In primitiua Ecclesia cur signa & miracula requirebantur.

Remedia exorcizationis.

Ex quo vltimo verbo patet sextum remedium. Sed cauendum est valdè exorcistæ cuilibet, ne de suis viribus faciliter præsumat, aut iocum aut ludum serioso Dei operi intermisceat: aut superstitiosum, vel suspectum aliquid de maleficio adiiciat: Alioquin pœnas vix euadet, vt declaratur per exempla.

Nam de primo refert B. Greg *primo Dialog.* de quadam contra conscientiam suam à marito petente & obtinente debiti redditionem in vigilia dedicationis Ecclesiæ S. Sebastiani, quia contra conscientiam se processioni Ecclesiæ immiscuit possessa est, & publicè furiebat. Quo viso, sacerdos eiusdem Ecclesiæ ex altari sindonem tulit, eáque cooperuit. Sed & hunc sacerdotem, repente simul diabolus inuasit. Et quia vltra vires voluit quicquam præsumere, compulsus est cognoscere in sua vexatione quis esset. Hæc Gregorius.

Nec de officio, quod Exorcizatus sanctum ordinem requirit, quis iocum faciat. Nam vidi in Conuentu Coloniensi fratrem, verbis satis iocosum, sed in gratia expellendi Dæmones valdè famosum. Hic cùm in terminis conuentus Coloniensi Dæmonem in obsesso corpore arctaret. Iam Dæmon petiuit à Fratre locum recedendi: quo gauisus frater, ait in ioco. In cloacam meam vadas. Exiit igitur Dæmon & nocte cùm frater ventrem purgare vellet, Dæmon tam dirè eum torsit propè cloacam, vt vitam cum difficultate saluaret.

Diabolus illudentem ipsi exorcistæ in cloaca inuadit.

Ad dæmoniacos curandos malefici non adhibendi.

Cùm præterea maleficorum præsidia super possessos inuocantur finis deterior quàm principium sæpè efficitur. Vnde de præfata fœmina refert Greg. vbi *suprà.* Cùm inquit, propinqui eam carnaliter amantes, atque amando persequentes ad obtinendum salutis remedium maleficis tradiderunt. Ducta igitur per eos ad fluuium, atque in aquam mersa, & multis incantationibus agitata, dum vnus Dæmon ab ea expelli debuit, legio eam intrauit: cuius distinctis vocibus iam clamare cœpit. Quod tandem consanguinei confitentes, & de hoc dolentes, eam præsentarũt Sancto Episcop. Fortunato, qui diuturnis orationib. duobus diebus eam ex integro sanauit.

CAPVT XII.

Flores & folia quid in sacra Scriptura significet.

AD summitates arborum formicæ scandunt, & ibi earum flores, aliquæ sæpè gramina & fructus lædunt. Qui radices sint arboris & rami in morali intellectu, qui lædi possunt à nociuis formicis dictum est præcedentis capit. principio.

Flores autem sunt bona proposita, & fructus opera, verba verò velut folia. Vnde *Eccles.* 24. Ego quasi therebintus extendi ramos meos, & rami mei honoris & gratiæ: Ego quasi vitis fructificaui suauitatem odoris, & flores mei fructus honoris & honestatis. Vbi gloss. Therebintus arbor est fructuosa, flos ramecosus, sicut oliuæ; sed rubeus: folia habet densa & folliculos, emittentes quædam animalia quasi culices, plenior resina quæ de cortice erumpit.

Therebintus quid.

Per Therebintum significatur Ecclesia, quæ per totum orbem ramos prædicationis & fidei extendit: cuius resina præcipua, id est, animarum medicina. Masculi huius arboris sine fructu sunt, quia qui in se confidunt, fructum virtutis non faciunt. Fœminarum autem duo genera sunt, & cum vite maturescunt. Qui enim infirmitatem suam agnoscunt, & spem suam in domino ponunt, fructum martyrij sibi acquirunt. Aut per continentiam aut munditiam cordis & corporis spirituale præmium possidebunt.

Quid fructus vineæ Salomonis denotet.

Qui etiam sint flores & fructus vineæ spiritualis in hæc verba tradit beatus Gregorius *libro* 11. *Moralium.* Benè, inquit, per Salomonem dicitur manè sagittamus ad vineas: Videamus si floruit vinea, flores si fructus parturiunt. Florent quippe vineæ, cùm mentes fidelium bona opera proponunt, sed fructus non pariunt si ab eo, quod proposuerunt aliquibus victi erroribus infirmantur.

Non ergo intuendum est, si vineæ floreant, sed si flores ad partum fructuum conualescunt. Quia mirum non est, si quis bona inchoat, sed valdè mirabile est si intentione recta in bono opere perduret. Vnde fit plerumque vt si in bono opere recta intentio non tenetur, etiam ipsum hoc opus quod bonum creditur amittatur. Hæc ille.

Orandum ergo nobis est deuotè cum Psalmis, Domine Deus virtutum, vide & visita vineam istam, quam plantauit dextera tua, & ne singularis ferus eam depascat, aut per eam exterminat de silua. Ne etiam dominus de vobis sicut de gente maligna committetur illud *Ezech.* 39. Feris auibus, omníque volatili & bestiis terræ dedi te ad deuorandum. Gl. Aduersariis potestatibus, Dæmonibus scilicet qui iuxta viam comedunt sementem. Venit enim Diabolus & tollit verbum de corde hominum, ne credentes salui fiant: vt ipsa veritas ore expresso proprio.

Piger. Finem tractatus propè habemus. De maleficis igitur adhuc operationibus scire desidero: vtrum ne alij modi sint, quibus possidere consueuerunt dæmones in hac vita homines.

Theologus. Tres adhuc mihi occurrunt, vnus est in corporali vexatione alius est in animæ necatione. Tertius est in sola opinione. Primus aliquando fit sine delicto præuio. Secundus semper cum mortali peccato. Tertius oritur ex complexionis vitio. Primus est de quo latè dictum est in præcedentibus.

Piger. Vnum adhuc est mihi dubium de præfata materia vtrum ne herbis, petris & melodiis valeant expelli Dæmones.

Num herbis, lapidibus & musica expellantur Dæmones.

Theologus. Valent certè talia nonnunquam debitè applicata, & si non semper vi ex toto: tamen vt pro parte liberentur: patet illud *Tobiæ* 6. vbi Raphaël ait Tobiæ: Cordis particulam piscis nempe quem cepisti si super carbones ponas, fumus eius extricat omne genus dæmoniorum siue à viro siue à muliere, ita vt vltra non accedat ad eos.

Idem

Fumus arboris cuiusdam abigit Cacodæmones.

Idem in effectu patuit *ibidem* 8. vbi Magister in Historia sic addit: Nec super hoc mirari debemus, cùm fumus cuiusdam arboris adustæ eandem vim habere prohibeatur. Nec hoc venerabilis Hugo negat, communicando eandem historiam. Imò beatus Hieronymus dicit, Dæmonium sustinenti licet petras vel herbas habere sine incantatione: & habetur in forma *26. q.7.* Dæmonium sustinenti.

Salomonis regis exorcismi.

Ad idem allegat Dominus Guilhelmus Parisiensis vltima parte summæ suæ de vniuerso, satis probabiliter. Præterea certum est, exorcismos iure aliquos fideles in vsu habuisse. Vnde *Act.* 19. de septem refertur. Super quo dicit Magister in Historia, licet per exorcismos Salomonis eiecerint non tamen absque labore multo, sed quibusdam herbis & gemmis adhibitis, vt tradit Iosephus. Hæc ibi.

Dæmones corporalibus virtutibus non subiacent.

Detur quòd prænominata, non directè de sui natura aduocant vel compellunt Dæmones, videlicet verba, herbæ & petræ, vt dicit S.Th. *in 4. dist.7. art. vlt.* Non est, inquit, credendum aliquibus virtutibus corporalibus Dæmones subiacere, & ideo non coguntur inuocationibus, & factis quibusdam maleficis, nisi inquantum per hoc fœdus cum eis initur: secundum quod dicitur *Isaiæ* 18. percussimus fœdus cum morte, & cum inferno fecimus pactum.

Necromántici non possunt sibi Dæmones subiacere.

Et illud *Iob.* 40. An extrahere poteris Leuiatham hamo, & sequentia sic finaliter exponit secundùm Thomam dicentem: Si quis rectè considerat omnia, præmissa videntur pertinere ad præsumptionem Necromanticorum confutandam, qui nituntur cum dæmonibus pactum inire, ac eos sibi subiicere vel qualitercunque constringere. Ostenso ergo, quod homo non potest vllo modo sua virtute Diabolum superare, quòd ex omnibus præmissis concludit dicens & subdens. Pone super eum manum tuam: subaudi si potes, quasi diceret, nullo modo tua virtute potes, Superatur tamen virtute diuina. Vnde subdit. Memento belli: quo scilicet ego contra eum pugno. Hæc de Thoma.

Vnde etiam postea *c.* 41. dicitur: Non est potestas super terram, quæ ei comparetur. Super quo idem, per hoc, inquit, signatur, quod nulla virtus corporalis potest adæquari potestati Dæmonis, quæ est potestas spiritualis naturæ. Et sequitur: Qui factus est vt nullum timeret. Diabolus enim ex ordinatione suæ naturæ, in qua factus est à Deo vt nec hominem timeat, nec aliquam creaturam corporalem. Hæc de Thom.

Diabolus factus est, vt nemo timeat.

Indirectè autem quodam modo Dæmone obsessus, potest virtute melodiæ, vel herbæ, vel corporalis rei sibi à naturali proprietate inexistente cerebrum vel partem corporis læsi à Dæmone sanare, vel reducere vt tolerabilius habeant. Vt tenet dominus Albertus *Lucæ 9.* & Nicolaus de Lira primo *Reg.* 16. & Doctores ibidem. Nec omnino certum est Dæmones aliquos nisi in pœnam in potestate eorum impediri, qui igne corporali cruciantur, & sanctorum orationibus. Certum etiam est, eos præfatis rebus, si in laude Dei vel sanctorum assumuntur, vel in inuocatione diuina & beatorum, sæpè cruciari, vt in multis Legendis sanctorum patet.

Per sensibilia posse obsessos liberari.

Præterea quòd his maius est, tenet Paulus Burgensis in additionibus super primum *Reg.* 16. hanc conclusionem: videlicet. Non solùm concedendum videtur quòd aliqua sensibilia possunt afflicti à dæmonibus leuius ferre, vt scilicet Nicolaus de Lira tenet. Sed quòd etiam per sensibilia aliqua à dæmonibus afflicti possunt totaliter liberari, quod probatur per eandem rationem, quam Nicolaus adducit. Nam cùm dæmones non possunt materiam corporalem secundùm suam voluntatem transmutare, sed mediantibus actiuis qualitatibus, quæ disponunt materiã ad susci-

ſuſcipiendum actionem afflictiuam in corporibus ab eis obſeſſis: vt Nicol. dicit. Eadem ratione per aliquam rem ſenſibilem poteſt curari diſpoſitio in corpore humano, per quam non ſit aptum ad ſuſcipiendum actionem dæmonis. Verbi gratia, Mania eſt maximè diſpoſitiua ad alienationem mentis, ſecundùm medicos, & per conſequens ad ſuſcipiendum afflictionem Dæmoniacam. Quæ quidem Manica paſſio ſicut poteſt alienari per ſenſibilia medicamina ſic & penitus curari & per conſequens curata eſſet talis diſpoſitio in corpore humano ad ſuſcipiendum afflictionem dæmonis correſpondĕtem tali diſpoſitioni: & ſic recedet penitus afflictio dæmonis actiua recedente paſſiua in poſſeſſo.

Exemplũ de manica paſſione.

Idem poteſt dici de iecore piſcis Tobiæ. Idem de melodia Dauid. Ratione cuius licet primore focillaretur Saul & leuius haberet, tamen totaliter expulſus fuit per eam. Vnde dicit litera: recedebat ab eo ſpiritus malignus. Nec conſonum eſt literæ, dicere quòd hoc fiebat ex merito Dauid, ſeu per rationes eius: quia non eſt veriſimile, quòd hoc ſcriptura taceret cùm eſſet in laudem Dauid notabiliter, de quo tamen nullam mentionem facit. Hæc de Paulo. Secundus verò modus, quo dæmones poſſident homines eſt grauiſſimus: de quo Caſſian. *col. Abba. Sereni prima* dicit. Illi ſunt verè miſeri ac miſerabiles iudicandi qui cum ſe vniuerſis criminibus, flagitiíſque contaminent, non ſolum nullum in eis viſibiliter ſignum diabolicæ ſuppreſſionis oſtenditur, ſed ne aliqua quidem operibus eorum condigna tentatio, nec vllum flagellum correptionis infertur. Non enim merentur celerem temporis iſtius expeditámque medicinam, quorum durities & impœnitens cor pœnam vitæ præſentis excedens, theſaurizant ſibi ipſis iram & indignationem in die iræ & reuelationis iuſti iudicij Dei. In quo vermis eorum non morietur, & ignis eorum non extinguitur.

Non per meritum Dauidis ſanatur Saül.

Grauiſſimus modus obſeſſionis.

De deſperatis loquitur.

Et iterum idem Caſſianus comparando corporalem obſeſſionem, & animæ peccatum: paulò antea dicit: Multo grauius, inquit, conſtat illos vehementiúſque vexari, qui cùm corporaliter ab ipſis ſupprimi minimè videantur, animo tamen pernicioſius poſſidentur: eorum ſcilicet vitiis vel voluptatibus inuoluti. Secundùm Apoſtoli namque ſententiam: A quo quis ſuperatur, eius ſeruus efficitur. Niſi quod in hoc iſti deſperatius ægrotant, quòd cum ſint eorum mancipia, nec impugnari ſe ab illis, nec dominatum eorum ferre cognoſcunt.

Tertius modus poſſeſſionis non eſt verus nec proprius, ſed tantùm aut putatiuus, quo quidam, ex tentatione mera dæmonis, aut ex vitio corporeæ complexionis ſeſe poſſeſſos exiſtimant.

De putatiua obſeſſione.

Noui in ciuitate Nurembergenſi quandam iuuenem de ditioribus & maioribus honeſtam dominam, in matrimonij lege ſub viro conſtitutam. Hæc per quatuor circiter annos, ſe ſola conſcia, & quadam deuota ſibi famula, putabat omnino ſe eſſe poſſeſſam à dæmone. Et quia ſe notari timuit, & natos quos habuit ſi proderet, apud ſemetipſam tabeſcere cœpit in corpore tam grauiter, vt nec pueri, quos habebat pulchros, nec mariti admodum probi præſentia, neque amicorum vel epularum quarumcunque delitiæ eam lætificare valerent.

Res geſta Norimbergæ.

Veni ego ad locum prædictæ ciuitatis, & quia mei notitiam habuit, ideò in porta conuentus me de animæ ſalute & de aliis conſulere cœpit. Cúmque inter mea verba dæmonem neſcio quo caſu, nominarem, diuertere cœpit fœmina à me cautè caput, vt faceto more ſaliuam eiiceret. Ex phantaſiis enim præteritis quoties nomen dæmonis nominari audierat, horruit eius animus ex contracta aſſuetudine. Poſt quædam igitur verba cum in geſtu fœminæ timorem

morem eius quem celauerat agnouiſſem, illi dixi: Domina, ſi mihi veritatem fateri volueritis, ſecretam veſtram tentationem, quam celatis, indicabo. Quæ reſpondit admirando. Ita faciam, ſi veritatem dixeritis. Tunc ego. Vos putatis, vos eſſe poſſeſſam. De quo ſtupens reſpondit, Veritas eſt, & hæc mea grandis dudum triſtitia extitit & durat hodie. Viſa itaque conditione fœminæ, & auditis ſui timoris circumſtantiis: illi dixit, Secura eſtote, poſſeſſa non eſtis. Sed aut tentatio eſt, aut maniæ naturalis paſſio. Quo audito, cœpit gaudere & melius dietim habere. Multóque tempore poſteà viuebat alacriter & honeſtè.

Aliud exemplũ imaginatæ obſeſſionis.

Tempore quo in Viennenſi ſteti ſtudio, fuit ibidem ciuis vnus vxoratus de meliori ciuitatenſium proſapia, mihi multiſque notus: Hic in forma ſtrepitus cuiuſdam ſecularis iudicij cautionem quandam litteratoriam produxit in medium inſcius, vt multis videbatur, quæ oppoſita ſolis radiis quibuſdam videbatur per raſuram falſificata. Super quo poſtmodum clam auiſatus coram amicis, quia probus & fide dignus ſemper extiterat, ſatis erubuit, & ſe die noctúque perpetuæ infamiæ maculam contraxiſſe ſuſpicabatur, nec ſuper hoc conſolationes cuiuſcunque recepit. Ductus igitur ad examen in medicinis expertorum, adeſſe iuueni viderunt infirmitatem ſcilicet maniæ.

Vnde poſtquam multa ipſi adhibita eſſent remedia, nec quicquam adiuuarent, ſuaſerunt cauti medici multum prudenter & catholicè, vt ſacramentalem confeſſionem faceret, Euchariſtiæ ſacramentum inciperet, & ſe per omnia diſponeret ac ſi mori vellet, ne ex mania futura imperſuaſibilis ſine talibus moriendo, putaretur à dæmone poſſeſſus: & factum eſt ita. Nam paulò poſt ipſi viſum fuit quòd mortuus eſſet: & quia mortui nec comedunt nec bibunt, nec alia communia viui faciunt, ita nec iſte facere vlla perſuaſionẽ voluit. Vnde tandem mera fame interiit, nec iuuabat remedium quòd quidam ſe mortuum fingens & comedens, ſimilem vt fertur, aliquando ſanauerat Maniacum.

Quidam ſe mortuũ putat, ſe necat fame.

Vidi alium non de infimis in ciuitate Colonienſi virum literatum & diuitem, ac multùm honoratum: de cuius ore audiui, quòd quadam via periculoſè infirmabatur: Etiam lecto decumbenti, vbicunque ſe inſpexit, ſibi apparebat, quod ipſe duo homines eſſet: de quo ſtupens, & an dormiret vel amens eſſet, ambigere cœpit. Deinde concludens, quòd hoc impoſſibile eſſet, ne ab aliis vſu rationis priuatus eſſe videretur, clam vocauit medicum corporis: qui maniam adeſſe conſpiciens, confortabat infirmum bona ſpe animum euadendi dedit, dummodo Diuina ſacramenta reciperetur. Quo facto de die in diem conualeſcebat infirmus, & cum gratiarum actione recedente infirmitate, abſceſſit etiam maniaca paſſio, quàm ſe habuiſſe poſtmodum ferè cunctis celauerat, quovſque me coram audiuit, quod infirmitas hæc naturalis eſſet.

Quidam imaginatur ſe corpora duo habere.

In ciuitate alia notitiam alterius magni & diuitis atque probi viri habui, qui licet eſſet ditiſſimus, & perpetuis multis poſſeſſionibus redditnatus, & vir magni conſilij, tamen timere cœpit, quòd tandem eum mendicare oporteret: cum tamen omnium iudicio tantarum eſſet diuitiarum homo, & prouiſus redditibus, vt ad comedendum argentum ſatis haberet, ſi vellet. Præfata igitur mania territus, ſupra modum grauabatur, nec vlla perſuaſione ſibi iſta à ſuo remoueri poterat capite, & ita catholicè, ſine nota tamen vita functus tandem. Habuit pro tunc filium iam adultum, nouiter traditum nuptui, qui nouiter ſimili vexatus mania grauius tam in præfata materia, quàm poteſt haberi, fert.

De Mania diuitis qui ſatiari non poterat.

Piger: Si iſta paſſio, quam tu ex medicorum

dicorum libris maniam vocas, imaginationes tam firmiter solidat in mente hominis, vt in potestate liberi arbitrij non sit eas deponere, quale remedium adhibendum est talibus quæro?

Quomodo imaginata mania possit sanari.

Theologus: Medicorum interest taliusmodi dare remedia, qui quidem sæpissimè salubria leguntur inuenisse antidota.

In Diœcesi Bambergensi aliquando fui vocatus ad domum cuiusdam mechanici satis infirmi, qui de animæ suæ salute totaliter desperatè loquebatur: & crebrò arma, vt ipse seipsum perimeret sollicitè quæsierat: Suasi quantum occurrit de sacræ Scripturæ passibus viro præfato mechanico: videlicet maniaco, vt verè dolens de peccatis suis veniam se à Deo plenè consecuturum firmiter speraret, sed mihi profeci. Peccatum enim quoddam satis modicum ipse allegabat se fecisse, nec non ingeminasse, & idcirco se putabat atque dixit non posse saluari. Institi autem acrius, replicando, maiores peccatores fuisse gratiam consecutos, Verumtamen ille verba mea explodit dicendo: Domine experientiæ credo. Nam actu video ad inferni baratra, & exinde versus me flammas terribiliter aduolare conspicio. Tunc suasi, vt medicus aduocaretur & remedia dormiendi vel alia necessaria secundùm medici consilium applicarentur, & recessi. Sequenti die redij, & vt antea de speciebus veniæ persuadebam. Ait illic: Putatis ne me veniam peccatorum posse consequi? Respondi lætus quòd sic. Dormierat enim, & per medicinalia melancholica requierat. Vnde quia iam dubitauit de animæ salute, quietior factus, ad spem veniæ faciliter reductus esse videbatur.

Maniacis soporifera ministranda.

Piger: Fortassis hi, quicontra fidei articulos nonnunquam per inquisitores hæreticæ prauitatis reperiuntur duri, tali maniaca laborant passione, & ista ignorantes, tales statim seculari tradunt brachio, vbi cremantur præcipitantur nimis.

Inquisitores in inquisitione sæpè præcipitanter agere.

Theologus: Fieri potest per incautos Inquisitores provt tangis, & fortassis ita factum fuisset cum isto sacerdote Vngarico, de quo *libro tertio, Formicarij cap.* 10. relatum est, nisi magna literatorum prudentia hoc præuenisset. Quamobrem probandi sunt spiritus, an ex deo sint, vel an ab infirmitate dæmonis, vel à maleficio pertinacitatis. Tempus in his, locus & persuasiones salubres atque considerationes prudentes dandæ sunt ab his, qui tales curare habent, ne quid de contingentibus omittatur, Vbi non modo de salute corporum, sed de periculo animarum perpetuò agitur.

Præterea noui quendam in artibus, & in sacra pagina professorem excellentem plurimum, qui premi cœpit imaginatione grauissima & mania de interficiendo se cum proprio cultro. De quo erubuit valdè se manifestare, nec tamen poterat phantasiam amouere. Venit tandem ad me occultè, fleuit vbertim & remedium petiuit. Cui expurgationem conscientiæ per sacramentalem confessionem primum certis de causis suasi aggredi, quam & fecit, nec liberatus est, quia iudicio medici corporalis, maniam patiebatur. Vnde aliquando idem maniacus, qui in aliis magnæ prudentiæ fuit, mihi flendo dixit. Mirabile, inquit, negocium. Ego me vti ratione experio, & scio me esse contradictoriè liberum, nec valeo istam phantasiam de me necando cum tota animali libertate deponere. Talibus sæpè opus est longè plus medico corporis quàm animæ.

FINIS FORMICARII FRATRIS IOAN. NIDER, De Maleficiis & Dæmonibus.

INDEX

INDEX

ALPHABETICVS RERVM, ac Sententiarum memorabilium, quæ sparsim in hoc opere continentur.

A

ABACVCH per Angelum bonum in momento transfertur in Chaldæam. p.114.col.1
Abiurandi modus in Ecclesia ob leuem suspicionem hæreseos. 265.c.2
Abiuratio quomodo secretè facienda. 268 c.1
Abrahæ precatio sanat impotentiam Abimelech. 184.c.1
Abusus Sacramentorum ad maleficia. 124.c.1
Abusus festorum sacrorum ad maleficia. ibid.c.2
Accusatio ad pœnam rationis est periculosa. 235.c.2
Actus actiuorum sunt in patiente prædisposito. 39.c.2
Actus carnalis cur respectu vnius & non alterius mulieris impeditur. 56.c.2
Actus intellectus voluntatis & corporis in homine considerari oportet. 32.c.2
Actus matrimonij coniugalis tribus impeditur. 2.c.1
Actus venereus cur multum affligetur. 322.c.2
Actus venereus cur facilius maleficiatur. 126.c.1
Adæ peccatum cur maximum. 88.c.1
Adæ peccatum non excedit Maleficarum crimen. ibid.c.2
Adam si non peccasset, an qui nunc saluantur, saluati fuissent. ibid.c.2
Ad accusationem malefici quilibet admittitur. 4.c.2
Adfrontatio Maleficarum se inuicem accusantium. 290.c.2
Adfrontatio testium. 250.c.1
Admonitio S. Augustini notanda contra consulentes Magos. 202.c.1
Aduocati Maleficæ munus. 236.c.1
Aduocatus ad delati beneplacitum non deputatur. ibid.
Aduocato seruanda modestia, veritas & moderamen salarij. ibid.c.2
Aduocatus clienti, malam causam fouenti, non consulens vt cedat, perdit salarium. ibid.
Aduocatus quid respõdere debet super inimicitiæ allegationem. 237.c.2
Æneas an ex concubitu Veneris & Anchisis oriri potuerit. 21.c.2

INDEX.

Aër figurabilis,quomodo. 116.c.2

Aëreum corpus Dæmon non poteſt aſſumere. ibid.

Agens ex propoſito cognoſcit ſuum effectum. 47.c.2

Alchimiſtæ verum non conficiunt aurum. 9.c.1

Alexander & Hymeneus per excommunicationem à Diabolo oppreſſi. 190.c.2

Amentes quomodo diſtinguendi quoad ſumptionem ſacræ cœnæ. 348.c.2

Amicos Eccleſiæ ſe ſimulantes peiores ſunt hoſtibus apertiſſimis, 334.c.2

Amon Thamar ſuam ſororem adamauit. 184.c.2

Amor inordinatus ex Diabolo & maleficio procedit. ibid.& 185.c.1

Amor hæreos vnde proueniat. 185. c.1

Amor hæreos quid ſit. ibid.

An aſſerere Maleficas eſſe, ſit ita Catholicum,quòd eius contrarium defendere ſit hæreticum. 1.c.1

Angeli cooperantur ad gratiæ infuſionem. 33.c.2

Angelus eques. 300.c.1

Angeli flagellantes. ibid.

Angeli boni an quoſdam caſtificent, ſicut mali infrigidant. 327.c.2

Angelus eximit Abbati Sancto Sereno viſcera libidinis. 328.c.1

Angelus eunuchat S. Equitium Abbatem. ibid.

Angeli cur malis hominibus appareant. 118.c.2

Angeli cooperantur cometis. 31.c.2

Angeli vocantur virtutes cœlorum. 337.c.2

Angeli lapſi quomodo voluerint Deo æquales eſſe. 74.c.2

Angeli boni & mali motui locali imperant. 419.c.1

Angeli nunquam aſſumunt corpora. 133.c.1

Angeli & Dæmones quomodo videantur. ibid.c.2

Angelus prædiſpoſuit S. Mariam in conceptionem Chriſti. 97.c.2

Angelus non cognoſcit ea, quæ ſunt animæ. 54.c.1

Anima complexiones corporis imitatur. 309.c.1

Anima eſt actus corporis phyſici. 19. c.1

Anima mouetur per aliquod extrinſecum. 29.c.2

Animal viſum Ictericis prodeſt. 15. c.1.2

Animæ pœnis obruptæ magis de ſua miſeria dolent,quam viuis apparere. 309.c.2

Animæ humanæ nulla apprehenſio ſufficit ad immutationem corporis exterioris. 17.c.1

Anima ſuo corpori dominatur potiſſimùm quando eſt in vita per gratiam. 30.c.2

Anima proprio corpori vnitur vt forma. 17.c.1

Anima quando operetur in corpore alieno,ſicut in proprio. 10.c.1

Animæ defunctorum an exeant in ſua receptacula. 309.c.2

Animæ illabi ſoli Deo eſt poſſibile. 51. c.2

Animalium noxæ ſunt pœnæ diuinæ. 67.c.1

Anni Chriſti non ſuperantur à maleficis. 27.c.1

An omnis actio infidelis ſit peccatum. 80.c.1

Apoſtaſia quid importet ſecundùm D.Thom. 79.c.1

Apoſtata ſeu fugitiuus quis habendus. ibid.

Appellatio ad candens ferrum. 252.c.1

Aqua benedicta ordinatur contra diaboli impugnationes exteriores, Exorciſmus contra interiores. 326.c.1

Aqua benedicta ad quid ordinetur 96. c.1

A quo quis ſuperatur, eius ſeruus efficitur. 201.c.2

Arboris

INDEX.

Arboris forma spiritualis hominis. 344. c.2
Arreptitius vnde dicatur. 50.c.2
Armatæ acies noctu visæ. 300.c.2
Armatus vir comparens Iosuæ. ibid.
Ars præstigiosa triplex. 61.c.1
Aspectus vi imaginationis mouet corpus aliquod. 14.c.2
Astronomi quare vera prædicant. 31.c.2
Astronomicæ imagines ex opere diaboli. 203,c.2
Auaritia fundamentum omnium vitiorum mulierum. 42.c.1
Auditus Angelorum. 118.c.2
Augustini dictum de religiosis. 334.c.2
Auctoritas Episcoporum eneruatur per nimiam auctoritatem Inquisitorum. 213.c.2
Auicennæ dictum de virtute imaginatiua immutante corpora extranea, quomodo intelligatur, 10.c.1
Auri forma substantialis non est per calorem ignis Alchimistarum, sed per calorem solis. 9.c.1
Aurum maleficorum portabile. 315.c.2

B

Baptizati infidelitas hæresis nominatur. 2.c.2
Baptizati infantes nō vorantur. 105.c.2
Baculus Bernardi liberat ab incubo. 180. c.1
Barbam radere cur Deus inhibuerit. 209.c.1
Basiliscus quando hominem interficiat. 15.c.2
Bona opera nisi in radice charitatis maneant, nihil viriditatis habēt. 344.c.2
Bonum sine malo inuenitur, sed non contrà. 28.c.1
Bonus finis vexationis dęmonis. 312.c.2
Bulla Innocentij VIII. Inquisitoribus data. 217.c.2
Butyrum maicum ex aqua formare. 157.c.2

C

Carmina in collo gestanda. 186. c.2
Canonis intellectus declaratur. 5.c.2
Characterum adhibitio vitiat naturalia remedia. 230.c.1
Casus de homine in Asinum mutato. 187.c.2
Capita mulieribus velanda propter incubos. 338.c.1
Casus in oppido *Iesbrud*. 148.c.2
Cautela per iudicē obseruanda. 247.c.2
Casus in Diœcesi Constantiensi. 148. c.1
Casus in Diœcesi Argentinensi inter oppidum *Frassen* & montem Ferrerum. 159.c.1
In oppido *Rauenspurg*. 119.c.2
In comitatu *Burbiæ*.. ibid.
In Basilea in villa *Vberuesler*. 110.c.2
Casus inter Brisiacū & *Presburg*. 148.c.1
Casus euidentis facti. 234.c.1
In oppido *Marburg*. 143.c.1
In oppido Brisiaci Basi. 106.c.1
In villa *Buchel*. 110.c.2
Casus in oppido Argentinensi notabilis. 136.c.2
In oppido *Danni*. 152.c.2
In Bernensi iudicio. 106.c.2
In oppido *VValdsshut*. 114.c.2
In ciuitate Salzburgensi. 196.c.1
Ciuitas Spirensis. 92.c.2
Casus in Diœcesi Argentinensi cuiusdam virginis. 104.c.1
Causa impedimenti fletus in maleficis. 246.c.2
Causæ cur Exorcismis non semper obtineatur sanitas. 199.c.2
Causæ quinque cur homines à dæmonibus obsideantur. 139.c.2
Causa alicuius dicitur dupliciter. 48.c.1
Causæ cur dæmon professionis iuramentum differat. 108.c.1
Causæ vnde futura sciant dæmones. 109.c.2
Causa apparitionis somniorum. 60.c.2
Casus obstetricis. 151.c.2
Casus in Lausaniensi ducatu. 106.c.2
Castitas non acquiritur merito virtutis. 328.c.2

Castitas non acquiritur merito virtutis. ibid.
Cautela obseruanda si animantia sub liminibus non reperiantur. 315.c.2
Cautelæ pro exorcistis. 123.c.2
Cautela Notario obseruanda. 271.c.1
Cautelæ quibus à Iudice obseruandæ vt delata veritatem fateatur. 250.c.1
Cautioni fideiussorum quando malefica relinquatur. 233.c.1
Cera benedicta in calice aquæ benedictæ immissa, maleficium taciturnitatis abigit, si bibatur. 248.c.2
Cereum benedictum licet accendere. 96.c.1
Cibaria & potagia maleficiatorum exorcizando. 197.c.2
Circe non reuera mutauit socios Vlyssis. 64.c.2
Cyprum inhabitari à filiis Incuborum. 540.c.2
Cythara Dauid vanitatem diuinæ essentiæ significat. 39.c.2
Cognitio intellectus ex rebus accusatur. 37.c.1
Corpora cœlestia non possunt imprimere intellectum. ibid.
Cogitatio cognoscitur non solùm per actum exteriorem, sed etiam per immutationem. 53.c.2
Cholerici sunt iracundi. 30.c.2
Columnæ fidei inter Apostolos qui fuerint. 200.c.2
Columna Salomonis Romæ. 142.c.1
Comestio Angelorum qualis. 118.c.2
Cometa, mortis Regũ indicium. 32.c.1
Cometæ non sunt ex his, quæ à principio genita sunt astra. ibid.c.2
Comparatio alatarum formicarum. 316.c.2
Concordia dæmonum est nequitiæ, non amicitiæ. 28.c.1
Concubinatus suspicionem de maleficio auget. 231.c.2
Concupiscentia mater peccati. 52.c.1
Coniecturæ de morbis maleficialibus. 239.c.2
Coniugum confirmatur offic. 58.c.2
Coniuratio ad lachrymas emittendas. 246.c.1
Consolat. pro meticulosis. 54.c.1
Consulentes maleficos de sanitate accersunt sibi mortem. 173.c.2
Consuetudo generalis Ecclesiæ pro lege habenda. 207.c.1
Conuersio Nabuchodonosoris. 133.c.1
Contractus dæmonis est virtualis, non corporalis. 24.c.1
Continentia Iob. 130.c.1
Contra Ecclesiæ determinationem nullus Doctor vel sanctus suam defendit sententiam. 219.c.1
Contra mulierem prægnantem sententia differri potest. 256.c.2
Contra negantem confessam, sententia differenda. ibid.
Corpus immutari potest ex forti imaginatione & apprehensione ad varias ægritudines. 34.c.2
Corpus hic affligitur, vt spiritus saluus fiat. 348.c.1
Corpora cœlestia cur immutari non possint. 224.c.1
Corpora cœlestia mouentur ab intelligentiis. 114.c.1
Cum portentis non est iocandum, 307.c.2
Cur circa serpentes magis vis maleficorum versetur. 46.c.2
Cur in venereis magis maleficiuntur viri, quàm fœminæ. 56.c.2
Cur Sathan odio habeat virginitatem. 154.c.1
Cur quædam in tormentis nihil fateantur. ibid.
Cur vocati Dæmones in certis constellationibus adueniant. 38.c.2
Clauium vigor notatur. 180.c.1
Clericus ducens vxorem Apostata est. 79.c.1
Clericus negotiator quasi pestis fugiendus. 42.c.1
Clericus maleficus deponendus & in

monasterio detrudendus. 4.c.2
Clothildes virgo miranda fecit. 42.c.1
Crimen Maleficarum est partim Ecclesiasticum, partim ciuile. 221.c.1
Christus quomodo comederit. 118.c.2
Christianæ Ducissæ Brabantiæ consilium. 182.c.2
Christiani solùm possunt fieri Hæretici. 219.c.1
Chrysostomi dictum notandum contra portantes exorcismi causa Euangelia. 196.c.2

D

DAmasceni opinio de Cometis. 31.c.1
Deus punit vt meritum cumuletur per exercitium patientiæ. 83.c.2
Deus an sinat hominem suo arbitrio viuere. 91.c.2
Deus & natura nec abundant in superfluis, nec deficiunt in necessariis. 170.c.1
Deus amplius permittit super vim generatiuam propter maiorem eius corruptionem, quàm super alios actus humanos. 55.c.2
Deus iustè permisit Angelos & primum hominem cadere. 90.c.1
Deo non conuenit Diaboli malitiam impedire. ibid.
Deus non vult semper quod potest. 327.c.1
Deus per Angelos dispositiuè gratiam hominibus infundit. 327.c.1
Deus solus agit in voluntatem. ibid.
Deus vniuersa mala permittit casibus Angelorum, & hominum permissis. 71.c.1
Deus solus quomodo miracula facere dicatur. 56.c.1
Deus potest ex malis particularibus bona plurima elicere. 71.c.2
Deus non potest facere creaturam ex sui natura impeccabilem. 72.c.1
Deus iustè permittit hominem peccare. ibid.
Deus neque vult mala fieri, neque mala non fieri. 70.c.1
Dæmones carent pulmone & lingua. 117.c.2
Dæmones in obsessis quomodo loquantur. 118.c.1
Dæmones ex virtute propria corpora localiter mutare possunt. 60.c.2
Dæmones habere potestatem supra corpora & supra imagines hominum Deo permittente. 56.c.1
Dæmon potest interiorem phantasiam immutare & intellectum obtenebrare. 81.c.2
Dæmones seu malefici an verè possint facere animalia. 66.c.1
Dæmones sine diuina permissione nihil efficere possint. 146.c.2
Dæmones quomodo mutationes in corporibus operentur. 53.c.1
Dæmonum opera, aliqui non præstigiosè, sed essentialiter in lupos transformantur. 6.c.2
Dæmonis virtus corporali virtute fortior. 2.c.1
Dæmones esse non credunt asserentes non esse maleficos, nisi in vulgi existimatione. 3.c.1.2
Dæmones quare constellationibus constringantur. 8.c.2
Dæmon motui cœlesti non subiicitur. ibid.
Dæmon colligit determinata actiua applicando determinatis passiuis. ibid. c.1
Dæmon quare maleficis vtatur. 9.c.2
Dæmones cuncta per intellectum & voluntatem exequuntur. 20.c.1
Dæmones triplici scientia vigent. ibid.
Dæmon semper superbia & inuidia peccat. ibid.
Dæmones non mouent corpora localiter. 19.c.1
Dæmones corpora non viuificant. ibid. c.1.2
Dæmones non sunt Spiritus immundi, licet sint impuri. 20.c.2
Dæmon licet neminem timeat, Sanctorum

ctorum tamen meritis ſubiacet.ibid. c.1
Dæmon poteſt adminiculo alterius agentis corpora ſubſtantialiter & accidentaliter tranſmutare. ibid.
Dæmones præcipuè gaudent peccato fornicationis & Idololatriæ. 22.c.1
Dæmones abſque aſſumptione corporis poſſunt tranſmutationes in ſeminibus facere. 23.c.2
Dæmon poteſt aliqua reponere vt conſeruetur ſemen: ne calor vitalis euaporetur. 25.c.1
Dæmon mouet voluntatem, quæ eſt cauſa peccati. 29.c.2
Dæmones de quolibet ordine cecidiſſe creduntur. 27.c.1
Dæmones per homines ad decrementa Lunæ vexant. 38.c.1
Dæmones ſemper cum maleficis concurrunt. 13.c.1
Dæmon etiam memoriam corrumpit. 128.c.2
Dæmones ſanctorum virorum oculos non decipiunt. 63.c.2
Dæmon homagium petit. 106.c.1
Dæmones ex prophetis prædicere poſſunt futura. 110.c.1
Dæmones expellendi non interrogandi 200.c.1
Dæmones corporalibus virtutibus non ſubiacent. 351.c.1
Dæmon poteſt intercludere viam ſeminis. 322.c.2
Dæmon exuens fratrem ſcapulari & veſtibus. 313.c.1
Dæmones ad exercitum deputati non ſunt in inferno, ſed in iſto aëre caliginoſo. 28.c.1
Dæmones fœtum in vtero inficiunt. 121.c.1
Dæmones cur incubatũ affectēt. 338.c.2
Dea fortunæ cæca. 32.c.1
Dedecus culpæ non eſt ſine dedecore vindictæ. 76.c.1
Delatus cum omnia negat tria faciat iudex. 251.c.2
Deprehenſus in hæreſi euidentia facti aut teſtibus eſt puniendus, licet non confiteatur. 232.c.1
Dei auctoritate quando Malefici creaturam vanè tranſmutant. 8.c.2
Deus permittit mala fieri propter perfectionem vniuerſi. ibid.
Deus eſt creaturæ obiectum, & vltimus finis. 54.c.1
Deus punit per malos Angelos. 58. c.2
De cognitione hæretici aliter Canoniſtæ & aliter Theologi ſentiunt. 217.c.1
De teſtium inimicitia iudex per ſe inquirere tenetur. 256.c.2
Diabolus à Dia, & Bolus, dicitur. 27. c.2
Diabolus vexat pios in ſomnis. 54. c.2
Diabolus cogit voluntatem per modum perſuadentis. 48.c.2
Diabolus inſtigat inuiſibiliter per modum diſpoſitionis. 51.c.1
Diaboli inter ſe differunt ſpecie. 26. c.1
Diabolus non eſt ſcrutator cordium. 47.c.1
Diabolus cauſat etiam circa animam. 5.c.1.2
Diabolus eſt vbi operatur. 73.c.2
Diabolus vocatur Magiſterulus. 107. c.1
Diabolus ſemel tantùm vertibilis. 7. c.2
Diaboli opere Cham filius Noë naſcendo riſit. 12.c.1
Diabolus in forma ſacerdotis prædicat. 138.c.2
Diabolus etiam malis torquetur. 90. c.2
Diabolus cur magis affectat lædere bonos, quàm malos. 91.c.1
Diaboli facta an dicantur miraculoſa. 66.c.2
Diabolus ſolùm per media ſæuit. 159. c.1

INDEX.

Diabolus plus mali perpetrat, quàm maleficæ iubeant. 148.c.1

Diaboli ex inferiori choro. 112.c.2

Diabolus non est causa omnium peccatorum. 48.c.1

Diabolus, quot modis sit causa peccati. 37.c.2

Diaboli sunt veluti pædagogi humanitatis. 189.c.2

Diaboli pelluntur cilicio, & Epistola sancti patris alicuius. 345.c.1

Diabolus in specie muscæ deglutitur. 346.c.2

Diaboli sunt Deo loco tortorum. 319. c.1

De beatæ virginis malefici torti, plerumque confitentur maleficia. 330. c.2

Die Sabbathi caput non pectinandum. 207.c.1

Diffamatus in pluribus locis, etiam multis locis purgatur. 262.c.2

Differentia inter Necromanticas, & Astronomicas imagines. 203.c.2

Differentia imaginum Astrologicarum, magicarum, & maleficarum. 37.c.2

Differentia inter præstigium & imaginariam visionem. 133.c.2

Differentia inter aquam benedictam & Exorcismum. 199.c.2

Differentia inter fauorem personæ & culpæ. 291.c.1

Differentia Dæmonum multiplex. 313. c.2

Diuersitas cultus diuini, non repugnat veritati. 207.c.1

Diuinatio est secundum genus superstitionis. 12.c.2

Diuinatio est per expressam Dæmonum inuocationem. ibid.

Diuinatrices consulere non licet. 249. c.1

Diuinatores, & malefici, qui hæretici iudicantur iuris præsumptione, non ex natura rei iudicio ordinariorum, & non inquisitorum subiacent. 217. c.2

Dominica die ieiunare est Diabolicum. 108

Dona à spectro militi donata. 309. c.1

Duarum maleficarum casus. 62.c.1

Duellum ad vitæ conseruationem ordinatur. 252.c.1

Duellum Dauidis cum Philistæo diuina reuelatione fuit. 253.c.1

Duo fratres simul infirmabantur & curabantur. 30.c.2

Duo spiritus non possunt esse in vno & eodem loco. 134.c.1

Duo testes concordes. 225.c.2

Duo testes legitimi non singulares sufficiunt. ibid.

Duo testes de iuris æquitate non sufficiunt in crimine hæresis. ibid.

Duo genera lacrymarum in oculis fœminarum. 335.c.1

Duæ potentiæ vnicuique rei à Deo tributæ. ibid.c.2

E

Ebrietas est res tumultuosa. 324. c.2.

Ecclesia Monialium *Hoh enzorn*. 164. c.1

Effectus maleficiales phantasticos esse & imaginarios quibusdam videtur. 2.c.2

Effectus maleficiales quomodo sint miracula. 36.c.1

Effectus pœnales quadruplices sunt. 11.c.1

Eleemosyna ex lacte, præseruat lac. 204.c.1

Epilepsia. p. 142. c. 2.

Episcopus maleficiatur à concubina sua. 172.c.1

Episcopi contra maleficas procedere possunt, exclusis inquisitoribus. 213.c.1

Equi diuersi coloris in Apocalypsi explicati. 305.c.2

Equitare cum Diana vel Herodiade, est cum Diabolo transmeare. 6.c.1

Errant dicentes, extrema maleficia realia, medium autem phantasticum esse. 5.c.2
Error in mente, hæreticum non facit. 12.c.2
Esus stercorum amorem operatur. 51. c.1
Esus infantum qualis apud maleficas. 107.c.1
Eucharistiæ sacramentum exurit Dæmones. 347.c.2
Euæ peccatum non induxisset mortem, nisi culpa Adam accessisset. 45.c.2
Euidentia facti differt ab indicio facti. 242.c.1
Excommunicatione incubos pelli. 342. c.1
Excusatio à tanto non excusat à toto. 8.c.1
Executio sententiæ quando sit differenda. 255.c.2
Ex effectibus deuenitur in cognitionem caussæ. 36.c.1
Exempla mulieres infantes vorare. 68. c.1
Exemplum constantis casti iuuenis. 186.c.2
Exemplum pœnæ iniustè mouentis bellum. 169.c.1
Exempla de vexatis ab incubis. 180. c.1
Exempla de Dæmonibus inquietantib. domos. 312.c.1
Exemplum de magica possessione. 352. c.1
Exemplum de virgine Bambergensi, quæ virgo peperit. 341.c.1
Exemplum imaginatæ obsessionis. 353. c.1
Exercitus Angelorum custodes piorum. 307.c.1
Exercitus cœlestes in quem finem appareant. ibid.c.2
Exorcismus ad quid ordinetur. 199.c.2
Exorcisatio cur fiat in baptismate. 197. c.2
Exorcista quomodo possit vti herbis, & petris. 191.c.2
Exorcizatio ad sanctificanda ea, quæ adhibentur ad diuinum cultum. 325.c.1
Exorcismi olim irriti. 174.c.1
Exorcismus loco baptismi. 326. c.2
Exorcismi Ecclesiæ quando conducant. 180.c.1
Exorcismi scripti quomodo gestandi & appendendi. 196.c.2
Exorcismi à D. Gregorio instituti. 200.c.2
Ex malitia quantumcunque humana maleficorum opera oriri non possunt. 35.c.1.2
Ex melancholia apparitiones mulieribus phantasticæ videntur. 181.c.1
Ex natura peccant omnes Dæmones. 25.c.1
Experientia docebit iudices. 245. c.1
Ex præsumptione cuiusdam Sacerdotis quid acciderit. 179.c.2
Ex quibus signis dignoscantur maleficæ. 170.c.2
Extra vnum Deum nihil est numinis. 6.c.2

F

Fatum esse aliquid, & dari assertio hæretica. 33.c.1
Fatum quid sit. ibid.c.2
Fatum dupliciter consideratur. ibid.
Fato non subduntur maleficarum opera, sed aliis causis. 34.c.1
Fati & prouidentiæ discrimen. ibid.
Fascinatio tripliciter accipitur. 13. c.2
Faunus sicarius quis. 21.c.1
Fœlix per se, fœlicissimus si cœlebs. 43.c.2
Feriarum tempore magis confitentur magæ, quàm alio tempore. 250.c.1

Fides

Fides quando hæreticis & maleficis ſeruanda. 244.c.2
Fidei & rationi non repugnat aſſerere mores hominum diſpoſitiuè & contingenter,à ſyderum diſpoſitionibus variari. 101.c.1.
Fides eſt vita animæ. 166.c.2
Fide muniti ſunt ſigno crucis muniti 94.c.2
Fides quando Aduocato adhibeatur. 240.c.1
Filij Dei in Scriptura Geneſis filij Seth dicuntur. 24.c.2
Filiæ hominum in 6.c.Geneſis, filiæ Cain dicuntur.ibid.
Filius quomodo portet iniquitatem patris. 84.c.2
Fieri dupliciter ſumitur. 132.c.1
Figuræ in plumbo liquefactæ. 81.c.2
Flegmatici pigri. 30.c.2
Flores & Folia quid in ſacra ſcriptura ſignificent. 350. c.1
Fœminæ viris ſunt ſemper ſtudioſiores propter tria. 45.c.1
Fœmina vnde deriuetur ibid
Fœmina duo genera lachrymarum habet. 42.c.1
Forma ſententiæ abſolutoriæ & diffinitiuæ. 260.c.2
Forma accuratæ & acris ſententiæ contra conuictum de hæreſi & fugitiuum latæ. 286.c.2
Forma ſententiæ abſolutoriæ ab excommunicatione. 271.c.2
Fornicatio duplex. 332.c.1
Fornicatione & idololatria corpus & anima contaminantur. 338.c.2
Frigiditas naturæ quomodo à maleficio dignoſcatur. 6.c.1
Frigus quod denotet. 313.c.2.
Fructus vineæ Salomonicæ quid denotet. 350.c.1.
Fulmina & grandines eandem habent cauſam. 162.c.2
Fumus arboris cuiuſdam abigit cacodæmones. 351.c.1
Fundamentum omnium muliebrium vitiorum eſt à natura. 335.c.1

G

GAudens detractionibus poſſidetur à dæmone. 140.c.2 & 141.c.2.
Genethliaci dicuntur propter natalium ſyderum conſiderationem. 32.c.1
Geniti ex ſpurcitiis diaboli an ſint maioris virtutis quam alij. 120.c.1
Gigantes an dæmonibus procreati. 20.c.1.
Gilia Chriſtianiſſima mulier Vngariæ regnum ad Chriſtum deduxit. 42.c.1
Gradientia ſuper pectus gaſtrimargiam notatur. 340.c.1
Gratia quid ſit. 73.c.2

H

HAlec dum capitur, extra aquam ſubitò vocem emittit & moritur. 118.c.1
Helias.S. Pater & monachus; inter trecentas fœminas tentatur. 328.c.2
Heraclides vir ſanctus vitas ſanctorum patrum compilauit. ibid.c.1
Henricus Imperator candentis ferri iudicium erga ſuam coniugem exercuit. 252.c.1
Herba quædam accenſa fumigans facit trabes apparere ſerpentes. 61.c.1
Hæreſis quare dicatur maleficarum & non maleficorum. 46.c.1
Hæreſis eſt maxima opera maleficarum non credere. 267.c.2
Hæretici comparantur catis 138.c.1
Hæreticus ſimplex relapſus etiamſi pœniteat, eſt occidendus. 167.c.1
Hæreticus ſummus quis cenſendus. 259.c.2

Hæreticus qui in sacræ Scripturæ expositione errat. 3.c.1

Hæretici quidam propria confessione morte adiudicati, illæsi in igne manserunt. 248.c.1

Hæretici inquisitorum iudicio subiiciuntur. 217.c.2

Hæreticis conuersis non est fides adhibenda. 285.c.2

Hisithi Auicennæ quid sit. 326.c.2

Hippocratis sententia laudatur.

Hypocritæ non sunt Apostatæ. 79.c.2

Hominis est præparare animum, Dei gubernare linguam. 41.c.1

Hominem procreare est actus corporis viui. 19.c.1

Homini non licet vti dæmonum auxilio per pacta tacita vel expressa. 203. c.2

Homines à dæmonibus procreari. 20. c.2

Homines hominibus, dæmones dæmonibus præsunt. 25.c.2

Homines an transformentur in bestias. 64.c.2

Homo videns lupum vocem amittit. 15. c.1.2

Homo quinque modis declarat voluntatem. 91.c.2

Homo inuersæ arboris similitudinem præfert. 343.c.2

Homo animalis quid. ibid.

Homo spiritualis & interior. 344.c.1

I

Ieiunia & orationes abigunt dæmones. 312.c.1

Idololatria primum superstitionis genus. 12.c.2

Ignis & aër dæmonibus subsunt. 13. c.1

Ignorantia multiplex. 7.c.2

Imaginari & phantasiari idem sunt. 128 c.1

Imagines duplices. 37.c.2

Ima à summis. 30.c.1

Imagines ex influentiis cœlestium corporum. 10.c.2

Imaginibus vti illicitum semper. 17. c.1

Imago Saluatoris cruorem emittit. 164. c.1

Impatientia mulierum. 43.c.1

Impeditores officij inquisitionis, quomodo Hæretici habendi. 296.c.2

Impossibile est malitiam esse in voluntate, quin sit error in intellectu. 216. c.2

Impotentia ex maleficio procreata, aut est temporalis aut perpetua. 58.c.2

Impotentia duplex. 183.c.1

Impotenter facientes sunt homicidæ. 57.c.1

Incantator serpentum interimitur à serpente. 196.c.1

Incantatores qui dicantur. 168.c.1

Incarceratio duplex. 234.c.1

Inconuenientia ex fato. 33.c.2

In Ecclesia primitiua sine Exorcismis baptismus peragebatur. 200.c.2

Incredibilis multitudo meretricum in Concilio Constantiensi. 339.c.1

In criminalibus sententia non differatur. 255.c.2

Incubi vnde dicantur. 20.c.2

Incubi ex quo elemento formentur. 116.c.2

Incubi an generent aliquando fœtus. 340.c.1

Incubi pelluntur Angelica salutatione. 179.c.1

Incubi plus vexant mulieres & puellas pulchros crines habentes. 180. c.1

Incubones Fauni Vicarij. 338.c.1

Infirmis infundenda Eucharistia. 348. c.1

Infirmissimi sæpè fiunt martyres. 350. c.1

Informatio discretorum virorum disponit ad veritatem dicendam. 263.c.2

In fornicatione iuuenis peccat, senex insanit. 78.c.1

Inimici

Inimici capitales qui dicantur. 227.c.2
Inimicus capitalis non admittitur ad actionem. ibid.
Inimicitiæ ſunt plerunque cauſæ maleficij. 231.c.1
In iuſto bello an liceat magorum opera vti. 165.c.2
In monaſteriis neminem meliorem, vel peiorem inuenies, quàm qui profecerunt in illis, aut defecerunt. 41.c.2
Inquiſitoribus maleficæ non poſſunt nocere. 95.c.2
Indeuotæ orationes clauſtralium. 214.c.1
Inquiſitorum Hiſpaniarum opinio de iudice competenti. 213.c.1
Inquiſitores non ſe intromittunt, niſi in his quæ ſapiunt hæreſim. 281.c.2
Inquiſitores debent ſchiſmaticos prælatos iudicare, non punire. 218.c.1
Inquiſitores in inquiſitione ſæpè præcipitanter agere. 353.c.1
Inquiſitorum limitata inquiſitio. 210.c.1
Intelligere eſt aliquid pati. 48.c.2
Intellectus humanus poteſt ab Angelo adiuuari. ibid.
Intellectus ſubſtantiæ bonæ. ibid.
Intellectus benè diſpoſitus virtuti non contrariatur. 49.c.1
Intendere ſuperſtitioſè rebus naturalibus quomodo licitum. 16.c.1
Interrogatoria delatoribus proponenda. 224.c.1
Interrogatoria generalia quomodo formari debeant. 230.c.1
Interrogatoria ſuper teſtes. 229.c.1
Interrogatoriæ particularis datur modus. 231.c.1
Inteſtinis cadauerum inteſtinæ Maleficarum affliguntur. 176.c.2
Iob etiam in anima à Satana affligebatur. 142.c.2
Irrationales à Dæmonibus redditi. 347.c.2
Iudex ſecularis Epiſcopi conſenſu poteſt Maleficos iudicare & punire. 166.c.2
Iudex Eccleſiaſticus propter ſolam inconſtantiæ ſuſpicionem relapſum curiæ ſeculari tradat. 167.c.1
Iudex rigoroſius procedat contra deprehenſos manifeſtè, quàm contra ſuſpectos. 232.c.1.2
Iudex in crimine Hæreſis perſequatur, & Malefici libellum non exigat, nec litis conteſtationem poſtulet. 255.c.1
Iudicium de priore obſeſſo ſacerdote. 144.c.1
Iudicium duriſſimum iis qui præſunt. 167.c.1
Iudicium ferri candentis, neque auctoritate diuina, neque ſanctorum patrum ſancitum. 252.c.2
Iudicium Dei duplex. 216.c.2
Iudici an liceat promittendo impunitatem à reo plectendo, veritatem elicere. 244.c.2
Iuliani Apoſtatæ perfidia minor apoſtaſia Maleficarum. 79.c.2
Iuramentum purgantis ſe canonicè. 262.c.2
Iuramentum ſuſpectæ & diffamatæ. 273.c.1
Iuſtitia diuina eſt in vniuerſo, ſicut lex in ciuitate. 36.c.2

L

LAcerta ſub limine oſtij impedit fœturam. 315.c.1
Lactucam ſine ſignatione comedens corripitur à diabolo. 345.c.2
Lachrymæ donum in pœnitentibus præcipuum. 246.c.1
Lachrymas non poteſt Malefica in tormentis emittere. ibid.
Laodices vxoris regis Antiochi caſus. 44.c.2
Litaniæ inſtitutæ Viennæ contra lupos. 67.c.2
Leges ciuiles tolerant maleficia maleficiis

ficiis pelli. 177.c.1.
Lepram & Epilepsiam à Maleficis inferri. 147.c.2
Lex Diuina mandat Maleficas occidere. 3.c.1
Liberi quomodo portent peccata parentum. 154.c.1
Liberti procreandi ex sponso, ex verbo, & anima. 332.c.1
Liberum arbitrium est peccabile. 73.c.1
Liberi Necromantici. 100.c.1
Ligatio rationis à Dæmonibus. 50.c.1
Linguæ bonum. 334.c.1
Linguæ malum. ibid.
Lingua tertia multos commouit. ibid.
Locustæ arcentur excommunicatione. 180.c.2.
Locustæ aculeatæ in Apocalypsi quid designent. 337.c.1
Ludificatoria experimenta Maleficorum. 343. c. 1.
Lunatici vsu rationis ad tempus per Dæmones priuantur. 347. c. 2
Luxuria mutat sexum cordis. 321.c.1
Lupus vigilibus, gladium surripuit. 67.c.2

M

Magi qui sint. 11.c.2
Magia quando inuenta. 12.c.2
Magi Pharaonis veros serpentes produxerunt. 49. c.1
Magi & Astronomi vtrùm sint Apostatæ. 80.c.1
Magi caballo per aëra equitant. 112.c.1
Magici sagitttarij & sclopetarij in aulis principum fouentur. 164.c.1
Magnatum concubinæ. 46.c.1
Maleficæ cur principibus non noceant. 93.c.1
Maleficæ sunt species Pythonum. 5 c.2
Maleficæ an creent creaturas. 6.c.1
Maleficæ quot modis impediantur. 206.c.1
Maleficæ committuntur Episcopis, puniendæ. 221.c.1
Maleficæ ante Noam non fuerunt. 120.c.2.
Maleficæ quomodo fidem abnegent. 78.c.2.
Maleficæ quomodo lacte priuent. 156.c.2.
Maleficæ pactum pangunt cum inferno. 79.c.2
Maleficæ vnde dicantur. 17.c.2
Malefica aliquando Diaboli opere in quæstionibus efficitur insensibilis. 242.c.2.
Maleficæ faciliter crimina sua fatentes, quæ. 243.c.1
Maleficæ cur offerant pueros Diabolo 155.c.2
Maleficæ an valeant ad amorem corda succendere. 51.c.1
Maleficiæ cur non ditentur. 93.c.1
Maleficæ an reuera auferant virilia. 59.c.2
Maleficæ non sanant, sed faciunt cessare læsiones. 294.c.2
Maleficæ quomodo mutentur in catos. 137.c.2
Maleficia tolluntur ab his qui fecerunt. 62.c.1
Maleficæ triplices sunt. ibid.
Malefici quando inceperint cum Dæmonibus colludere. 12.c.2
Malefici quomodo animalia interimant. 158.c.2
Malefici procurant odia per serpentes. 186.c.2.
Malefici leonibus comparantur. 209. c.1.
Malefici non adhibendi ad Dæmoniacos curandos. 349.c.1.2
Malefica maleficam necat. 172.c.2
Maleficarum artes eneruantur quàm primùm à magistratu capiuntur. 95. c.2
Mleficia inuertunt propria hominis. 35.c.1
Maleficia vbi inquirenda sint. 205.c.2

Malefici

Malefici relegātur ad medicos. 171.c.1
Maleficia impediuntur ceremoniis Ecclesiæ. 319.c.2
Maleficorum peccata primorum parētum peccata excedunt. 78.c.1
Maleficos esse Necromanticos. 85.c.1
Maleficus contra Maleficum testificare potest. 227.c.1
Maleficus vnde dicatur. 314.c.1.
Maleficia quædam reperiuntur perpetua. 325.c.2
Maleficium manet perpetuo. 169. c.2
Maleficium auferre de loco an sit licitum. 316.c.2
Maleficium quòd sit reuera non opinione. 57.c.1
Malitia linguæ. 41.c.1
Malum fieri, est bonum propter perfectionem vniuersi. 70.c.1
Mania imaginata quomodo possit sanari. 354.c.1
Maniacis soporifera ministranda. ibid.
Materia corporalis naturaliter obedit bono vel malo Angelo ad motum localem. 49.c.1
Mathematici propriè qui dicantur. 32. c.1
Matrimonium est meritorium. 3.c.2.
Maleficiis pœna imponitur. ibid.c.1
Matrimonium contractum dirimitur per maleficium superueniens. ibid. & 4.c.1
Matrimonium ex maleficio impetratum. 323.c.2
Maleficus sub monachi habitu maleficia exercet. ibid.
Medium participat naturam extremorum. 5.c.2.
Medicis non in omnibus est obsequendum. 344.c.1.
Melancholici sunt inuidi. 30.c.2
Membra occultari non segregari. 128. c.1.
Memoria est thesaurus intentionum. 50.c.1
Mens impiorum est sicut nauis in mari sine gubernatore. 139.c.1
Meretrices vocātur stercora vitæ. 332 c.1
Merita sanctorum abigunt Dæmones. 190.c.1.
Migratio in alias ædes amouet maleficia. 186.c.2
Miles nobilis cum spectro quodam Hierosolymam eques proficiscitur. 309.c.1.
Minimus Angelus humanan virtutem incomparabiliter excedit. 113.c.2
Minora mala tolerantur ad vitanda maiora. 252.c.1
Miracula bonorum fiunt per publicam iustitiam. 36.c.2
Miracula quomodo faciāt sancti. 11.c.1
Miracula malorum per signa publicæ iustitiæ fiunt. 36.c.1.
Mira opera Dæmonum & Maleficorum an pro miraculis habeantur. 135.c.2.
Modi impediendi vim generatiuam. 56.c.2
Modi 13. seruandi circa sententiam ferendam contra Maleficam ab alia Malefica incinerata vel incineranda delatam. 289.c.2
Modus interrogandi, inquirendi, & examinandi Maleficos & Hæreticos non est idem in omnibus 245.c.2
Modus in tortura procedendi. 244.c.1
Modus profitendi duplex 105.c.2
Modus sciendarum tempestatum. 160. c.2
Modus explorationis an aliquis sit maleficiatus. 316.c.2
Modus & forma exorcizandi maleficiatos. 198.c.1
Modus idem est totius & partis, sicut totius terræ glebæ. 24.c.1
Monachi prædicatores comparantur canibus. 138. c.1
Monialis non signans se cruce in esu lactucæ à diabolo possidetur. 61.c.2
Moniales S.Catharinæ Nurembergæ. à Dæmone vexatæ. 312.c.2
Mores hominum quomodo causentur ab astris. 30.c.1

Morbi

INDEX.

Morbi inflicti Pictori Columbariensi à phantasmate quodam. 308.c.1
Morbi non exorcisantur, sed morbosi: non infectio, sed infecti. 197. c.1
Morbi maleficiales & naturales quomodo dignoscantur. 92.c1.
Moses percussit Ægyptum ministerio bonorum Angelorum. 11.c.2
Motores orbium inclinant semper ad bona. 35.c.1
Motores bonorum & virtutes cœlorum quid sint. 98.c.1
Mulier pro carnis concupiscentia intelligitur. 42.c.1
Mulier est minoris fidei quàm vir. ibid.
Mulier virum decipere laborat. ibid.c.2
Mulieres sunt vindicabiles. 44.c.1
Mulieres natura sunt immorigeræ. ibid.
Mulier non vult regi, sed impetu suo procedere etiam in damnum suum. ibid.c.2
Mulier quæ sit. 41.c.2
Mulier aut amat au odit. 42.c.1
Mulier cum sola cogitat, mala cogitat. ibid.
Mulier bona beatificat viros, saluat gentes & vrbes. ibid.
Mulieres minùs valent intelligendo quàm viri. 43.c.1
Mulieres sunt incontinentes linguæ. 41.c.2
Mulier fuit formata de costa pectoris tortuosa quasi contraria viro. 43. c.1
Mulier Samsonis infesta. ibid.
Mulieris procliuitas ad odia. 43.c.1
Mulier amicitiæ inimica. 334.c.2
Mulieres aut blanditiis, aut importunitate instigant viros. 44.c.2
Mulier obstinata ligatur & ad formicas proiicitur 336.c.2
Mulier amarior morte, & quare. 42. c.1
Multiplicatio ex Incubo natorum. 120. c.1.
Munitio contra præstigias. 129.c.1
Mundus sine mulieribus esset conuersatio Deorum 45.c.2
Mutatio loc. mutat Incubos. 179.c.2

N

NAtura bona, creatura mala, secundùm voluntatem. 34.c.2
Natura corporalis non obedit Angelis, nisi quoad motum localem. 159. c.2
Natura corporalis quomodo subsit naturæ spirituali. 318.c.2
Natus ex Incubo, cuius filius dicatur. 22.c.2
Necromantici non possunt sibi Dæmones subiicere. 351.c.1
Necromantici qui dicantur. 317.c.2
Necessitas non requirit prudentiam. 69.c.3.
Nemo noscens malum operatur illud. 36.c.1.
Nemo illabitur animæ, nisi eius creator. 47 c.2
Nemo innocens infamatur. 146.c.2
Nocturna phantasmata conformia sunt diurnis cogitationibus. 347.c 1
Nomina Diabolorum. 27.c.1
Nomina in baptismo ritè imponenda. 201.c.1
Non semper cessante peccato cessat potestas Diaboli ibid.
Notarius totum scribat in processu, quod delatus in tortura fatetur. 245. c.1
Non confitens vno tormento illud experiatur. ibid.
Nouum dicitur dupliciter. 66.c.2

O

OBiectum excellens corrumpit potentiam. 204.c.1
Obsessi an debeant communicare sacræ synaxi liberationis causa. 347. c.2

Obstetrices

Obstetrices maleficentissimæ. 68.c.2
Oculi Angelorum sunt picti. 118.c.1.
Oculi Maleficarum corrumpunt Iudices. 150.c.2
Oculi mala qualitate infecti aërem medium inficiunt. 15.c.1
Olla plena capitum infantium. 106.c.2
Oliua à meretice plantata non fert fruges. 33.c.1
Omne quod incipit de nouo habet aliquam causam. 29.c.2
Omne multiforme reducitur ad aliquod vniforme. 28.c.2
Omne quod non est ex fide, peccatum est. 80.c.1.2
Omnis actio est per contractum. 19.c.2
Omnis alteratio fit per qualitates actiuas. 64.c.1
Omnia creata sunt ordinata. 71.c.2
Omnis malitia & immunditia à Diabolo excogitata sunt. 48.c.1
Omnia fere mundi regna propter mulieres euersa. 44.c.2
Opera Antichristi qualia. 66.c.2
Operationes sequuntur naturales conditiones. 158.c.1
Oppidi Zaberni casus. 151.c.2
Opinio Philosophorum de cometis. 31 c.2
Opus Dei licet per Diabolum vitietur, non tamen est potentior illo. 8.c.2
Orat Iudex Ecclesiasticus secularem, ne abiuratum & relapsum pœna sanguinis puniat. 282.c.2
Ordo seruandus cum conuicto legitimè, omnia tamen negante. 283.c.1
Ordo iuris duplex. 256.c.1
Ordinis sui manu se purgare, quid significet. 262.c.2
Ordo in purgatione canonica seruandus. ibid
Ordo inter Dæmones. 26.c.1
Origo adorationis imaginum. 12.c.1
Oua formicarum ventositatem & tumultum in ventre generant. 261.c.1.& 343.c.1
Oua cum mortuis tumulata. 148.c.1
Oues lupum, & carnem naturali imaginatione discernunt. 51.c.2

P

Passio sensibilis non est sine immutatione. 14.c.2.& 15.c.1
Passionis Christi tempore, fides B. Virg. non defecit. 43.c.1
Peccatum nisi venisset, lateret gratia. 74.c.1
Peccatum non corrumpit totum bonum naturæ. 80.c.1
Peccatum non consistit in imaginatione, sed in voluntate. 65.c.1
Peccare quid sit. 73.c.1
Peccatum quot modis vnum dicatur maius altero. 78.c.1
Peccatum quid sit. ibid.c.2
Peccatum primi Angeli aliorum Angelorum peccata excessit. 75.c.1
Peccati prima corruptio in nos per actum generationis prouenit. 46.c.2
Peccatum eorum qui palpant homines. 343.c.2.& 344.c.1
Peccatum hominis ex libero arbitrio procedit. 28.c.2
Per colores vestium indicantur in sacra Scriptura virtutes & vitia. 305.c.2
Per Dauidis Musicam prorsus recessisse à Saule Sathan. 352.c.1
Perfectæ & imperfectæ creaturæ. 132, c.1
Peripateticorum opinio de motibus. 57.c.2
Periuria admittuntur in testimonium contra Maleficos. 227.c.1
Pœna triplex vni Decano imposita. 291.c.2
Pœnas patientes sustinens satisfacit pro culpa. 82.c.1

Pœna hæreticorum multiplex. 80.c.2
Pœnæ corporales non ſemper conſequuntur culpam. 139.c.2
Pœnæ irrogatæ de iure canonico receptatoribus Maleficorum. 165.c.1
Pœnitentiæ ſacramentum eſt remedium contra maleficium. 62.c.1
Pili Maleficæ omni ex parte abraduntur in tormentis. 247.c.2
Piloſi Satyri quid ſint. 337.c.2
Pinguia non amanda. 327.c.2
Phantaſia quid ſit. 49.c.2
Phantaſma non eſt ſine quantitate. 63. c.2
Philocaptio quid ſit. 321.c.2
Philocaptio triplex. ibid.
Philocaptio ex Dæmonum tentatione orta. 322.c.1
Philocaptio Eremitarum. ibid.
Philocaptio Pauli Apoſtoli. ibid.
Philocaptio ex triplici cauſa oriri poteſt. 184.c.1.2
Poteſtas Luciferi æqualis poteſtati Angelorum bonorum. 113.c.2
Poteſtas Dæmonis quot modis impediatur. 324.c.1
Poteſtas Satanæ in tempeſtates probatur exemplo Iouis. 318.c.2
Practica cognoſcendi morbos maleficiales. 92.c.2
Practica contra violenter ſuſpectum ſeruanda. 269.c.2
Precationes publicæ Eccleſiæ conducunt contra obſtinationes Maleficarum. 249.c.2
Prædicatores 4. debent populo prædicare. 6.c.1
Prædicatores habent linguas canum. 41.c.1
Prædicator cautè loquatur de mulieribus, propter beatam virginem. 41. c.2
Præfixa poteſtas Diaboli. 94.c.2
Præſtigium quid ſit & vnde dicatur. 60.c.1
Præuaricatores Angeli an cum mulieribus rem habuerint. 337.c.2
Princeps quando dicatur reſipiſcere. 166.c.1
Priuilegium viri à maleficio. 46. c.1
Prodigia viſa ante bellum Bohemicum ſiue Huſſiticum. 307.c.2
Prouidentia eſt ordinantia ad finem aliquem. 71.c.1
Prouidentia humana non ſe extendit ad neceſſaria quæ ex natura proueniunt. 76.c.2
Puella vota caſtitati deſtinata liberatur à Cacodæmone. 346.c.2
Puella pluuiam & tempeſtatem concitans. 156.c.1
Puncleri circulus in *Borbach*. 163. c.2
Pugnantium irruptiones audiri. 307. c.2
Puncler Maleficus. 163.c.2
Purgatio canonica quid vocetur. 262. c.1
Pythones qui dicantur. 3.c.2
Pythoniſſa in Actis Apoſtolorum. 86. c.2

Q

QVadraginta & vna Maleficæ combuſtæ. 68.c.2
Quare Dæmones ſe Incubos faciant. 2.c.2
Quare Dæmon plus mali poteſt in actibus venereis. 46.c.2
Quare iudicium extremum protrahatur. 152.c.2
Quare Deus permittat infantes à Dæmonibus obtrudi. 208.c.2
Quatuor inſatiabilia. 46.c.1
Quatuor modi conuincendi reum. 255.c.2
Quærere mulierem per fluuium. 44. c.2
Quidam imaginatur ſe duo corpora habere. 254.c.1
Quid delato reſpondendum, ſi plenè petat teſtes publicari. 237.c.2

Qui

Qui Hæretici perpetuò carceri mancipentur. 268.c.2
Quilibet est causæ suæ malitiæ. 28. c.2
Qui maleficium negant non credunt Dæmones esse. 2.c.2
Qui per annum in excommunicatione persistit velut Hæreticus condemnandus. 258.c.2
Quinque officia sensuum. 49.c.2
Quinque causæ cur Deus flagellat. 83.c.2
Quinque remedia liberandi obsessos. 315.c.1
Quinque modi impediendi Venerem. 55.c.1
Quinque regulæ, ad quas examinantur ea quæ videntur superstitiosa. 206. c.2
Quinque personæ adsint in testium examinatione. 229.c.2
Quod multis videtur non potest omninò falsum esse. 24.c.2
Quomodo Dæmones alliciantur carminibus, Musica, herbis. 38.c.2
Quomodo Deus sinat malum fieri. 90.c.1
Quomodo probetur an aliqua sit maleficata. 149.c.2
Quo tempore sint faciendæ interrogationes. 249.c.2

R

RAtio condemnationis Maleficarum. 4.c.2
Receptatores qui dicendi & an hæretici habendi sint. 295.c.2
Receptatores & fautores Maleficiorum puniendos esse. 164.c.2
Refrænare appetitum venereum, subiacet libero arbitrio. 48.c.1.2
Regna an per astra mutentur. 31. c.1
Remedia pro à Dæmone obsessis sunt Exorcismi Ecclesiæ, confessio, sacra communio, locorum sacrorum visitatio, ab excommunicatione absolutio, & bonorum oratio. 189.c.1
Remedia super maleficiatis ad amorem vel odium. 184.c.1
Remedia contra quasdam occultas Dæmonum infestationes. 208.c.1
Remedia quædam iudici proponantur ad veritatem cognoscendam. 249. c.1
Remedia contra grandines & super iumenta maleficiata. 203.c.2
Remedia contra Incubos & Succubos. 177.c.2
Remedium exorcisationis. 349.c.1
Remedia Ecclesiastica duplicia. 183. c.1
Remedia illicita sunt, vel secundùm quid, vel simpliciter. 169.c.2
Remedia licita quomodo ab illicitis discernuntur. 185.c.2
Remedia contra amores non prouenientes ex maleficio. 285.c.1
Remedia pro illis qui contra vim generatiuam maleficiuntur. 181.c.1
Remediis Maleficorum sæpè res in deterius eunt. 326.c.1
Remedium Ecclesiasticum optimum. 177.c.2
Remedium vanum toleratur. 176. c.1
Res gesta de maleficiato obsesso. 141. c.1
Repetitio omnis generis Maleficorum. 260.c.1
Res gesta in Diœcesi Argentinensi, de virginibus obsessis. 311.c.1
Res gesta Nurembergæ. 352.c.2
Res gesta Minor Basileæ de Dæmone in scrinio. 310.c.2
Rosa flos Veneris. 45.c.1

S

SAcramentum quibus obsessis non sit dandum. 189.c.2
Sacramenta etiam ab ineptis administrari possunt. 200.c.2

Sacramentum circumgestare contra tempestates an licitum sit. 206.c.2
Sacerdos frustra maleficiis virginem ad amorem propellit. 186.c.1
Salices I.Maij incisæ, præseruant à Maleficis. 204.c.2
Salomonis regis exorcismi. 351.c.1
Sancti etiam amore mulierum tentati. 52.c.1
Sanctius est mori, quàm abnegare, vel vesci idololatricis. 220.c.1
Sanctorum scientia excrescente etiam artes Dæmonum excrescunt. 12.c.2
Sanctorum intercessiones obsessos iuuant. 348.c.2
S. Antonius in massa auri reperit Dæmonem. 61.c.2
S. Macharius curat virginem visam equam. 65.c.1
Sanctus quidam petit quinque mensibus à Dæmone possideri humiliationis causa. 345.c.1.2
Saluia putrefacta excitat tempestates. 9.c.2
Sanguis occisi hominis quare ad præsentiam interfectoris remanet. 10.c.2
Sanguinei sunt benigni. 30.c.2
Sapiens dominatur astris. 31.c.1
Satan quomodo sit missus in cor Iudæ. 347.c.1
Satyri genus dæmoniorum. 21.c.2
Saturnus dominatur plumbo. 135.c.1
Sententia ad continuandam torturam. 245.c.1
Sententia diffinitiua absolutoria ad pœnam purgationis canonicæ. 260.c.2
Sententia super varium rerum ad quæstioni subiiciendum. 263.c.2
Sententia interlocutoria ad quæstionem submittendam. 243.c.2
Sententia absolutionis contra totaliter immunem. 261.c.1
Sententia non feratur sub conditione. 255.c.1
Sententia diffinitiua quomodo ferenda. 254.c.1
Sententia non nisi in conuictum aut sponte confessum fertur. 255.c.1
Sententiandi formula contra præcisè diffamatum. 261.c.1
Sententia contra vehementer suspectum. 266.c.2
Sententiandi modus contra confessam relapsam, sed pœnitentem. 279.c.1
Sententia hæreticis pœnitentibus danda. ibid.
Sententiæ condemnatoriæ nullo die festo nec in tempus sunt ferendæ. 280.c.1
Septem maleficia ad actum venereum pertinentia. 46.c.2
Septem, decem, viginti & triginta testes aliquando in purgatione canonica requiruntur. 262.c.1
Septem modi quibus maleficia nocere possunt. 314.c.1
Sex fines cur maleficia tela in ligna crucis dirigant. 162.c.2
Sexta feria dies ad crimina detegenda. 250.c.1
Sex modis quibus Cacodæmon homines possidet & lædit. 346.c.2
Signatio credentium. 195.c.2
Signum dignoscendi maleficium. 173.c.1
Siluani & Fauni cum mulieribus extiterunt. 21.c.1
Simonis Magi artes. 65.c.1
Simile à coloribus formicarum ad vitia. 305.c.2
Sine culpa, nisi subsit causa nemo est puniendus. 83.c.1
Scopis aquam spargere excitat pluuiam. 146.c.1
Scutum fidei formatæ. 91.c.1
Solis virtus. 9.c.1
Solitarij cùm sunt prudentes magis secundùm rationem loqui possunt. 347.c.1
Somniorum apparitiones. 50.c.1
Somnia secundùm complexiones. 86.c.1
Somnia Maleficarum. ibid.

Sortilegi vel diuinatores duplices. 213. c.2
Specula noua impuritatem contrahunt ex mulieris menstruatæ aspectu. 9.c.2
Stella cometa est impressio calida & sicca. 31.c.2
Stella in transitu D.Thomæ quomodo formata. ibid.
Succubi ex maleficio immissi. 178.c.1
Succubus publicè in Concilio Constantiensi se inter alias meretrices prostituit. 339.c.1
Summariè & simpliciter procedatur. 254.c.2
Summæ Maleficæ & earum opera. 124. c.2
Super actum venereum quare diabolus magis maleficia exercitet. 22.c.1.2
Superstitio quid sit. 206.c.2
Suspectus de vehementi generaliter abiuret. 258.c.2
Suspectus de maleficio nihil commodato dandum aut donandum. 205. c.1
Suspecti de hæresi Maleficarum sunt in triplici genere. 256.c.1
Suspicio vehemens quæ sit & quomodo tollatur. 257.c.1
Suspicio Hæresis triplex. 256.c.1
Sustinens excommunicationem per annum hæreticus habetur. 269.c.1

T

Taciturnitatis maleficium Haganoæ. 248.c.1
Taciturnitas in torturis vnde proficiscatur. ibid.
Tam difficulter quæstionatur magus, quam exorcisatur obsessus. 243.c.2
Telonium impositum consulentibus Maleficam. 174.c.1
Tempestates à Maleficis quomodo concitentur. 320.c.1
Tempestates adiurationibus quomodo impediantur. ibid.c.2
Templum Dei vnde simus. 339.c.2
Tentatio cui non consentitur an sit peccatum. 322.c.1
Testes cogendi sunt in causis Ecclesiasticis. 226.c.2
Testes pluries examinari possunt. ibid.
Testes duo quando sunt concordes quid faciendum. 215.c.2
Testes singulares non sufficiunt in causa hæresis. 226.c.2
Testes singulares qui sint. 225.c.1
Testes falsi quomodo puniendi. 284. c.1
Tormenta continuanda non iteranda. 245.c.2
Tormenta non iterantur nisi superueniant indicia noua. ibid.
Transformatio Sathanæ in S. Siluanum Nazarenum Episcopum. 145.c.1
Traditur brachio seculari abiuratus de hæresi vehementer, non autem leuiter tantùm. 280.c.2
Tradendus brachio seculari prius ordine est denudandus. 278.c.2
Transmutatio quotuplex. 132.c.1
Tres species infidelitatis. 78.c.2
Tres columnæ fidei Apostolicæ. 312. c.1
Tres homines particulares in hominis natura. 343.c.2
Tredecim modi, quibus Maleficæ Maleficas traducunt vel deserunt. 289. c.2
Tria attendat Iudex cùm delatus omnia negat. 231.c.2
Tria genera hominis tuti à maleficiis. 94.c.2
Tria præcipua vitia mulierum. 46.c.2
Tria in rerum natura sunt quæ medium tenere nesciunt, Lingua, Ecclesiasticus, & Fœmina. 40.c.2
Triplex Pœna Malefico irroganda. 238. c.1
Triplex genus Incuborum. 177.c.2
Triplex malum & bonum. 77.c.2
Triplici modo punitur quis iustè ob aliena peccata. 81.c.2

V

VBi maior culpa, ibi maior pœna. 25.c.2
Vbi grauior est culpa maior vindicta exerceatur. 165.c.1
Veneratio magistratus eneruata maleficia. 320.c.1
Veritatem multi faterentur nisi metu mortis retraherentur. 244.c.2
Verbum Dei non minus quàm corpus Christi. 135.c.2
Veste liuida ad modum scapularis monachi induitur abiuratus. 272.c.1
Vestes non exuendæ sunt illis quæ ab incubo vexantur. 338.c.2
Vetula quatuor Abbates interimens amore. 50.c.2
Vetularum aspectus & colloquia amorem excutiunt. 327.c.1
Vetularum aspectus venenosus. 13.c.2
Vilia non sunt scienda. 69.c.2
Vinum quomodo maleficæ comparent. 158.c.1
Vindicta triplex. 335.c.2
Violenta suspicio ad condemnationem sufficit, & est duplex. 256.c.1
Viri plus maleficiuntur, quam fœminæ. 181.c.2
Virtus Angeli ibi est vbi operatur. 131.c.1
Virgo Iohanna (quam Galli *Ieanne pucelle* vocant) exorta in Episcopatu Coloniensi. 332.c.2
Virgo Iohanna Bohemis Hussitis bellum denunciat, sed incassum. 333.c.1
Virtus sensitiua an sit dignior nutritiua. 54.c.2
Vi crucis Dauid cythara pulsans Dæmonem abegit. 40.c.1
Vir vxorem non sustinens. 65.c.1
Vis aquæ benedictæ. 107.c.1
Vis salis benedicti. 96.c.2
Vis tituli crucis. 97.c.1
Visu maleficia immittunt Maleficæ. 247.c.1
Vis verbi Benedicite. 179.c.2
Verum & Ens conuertuntur. 53.c.1
Vnguenta ex carnibus infantum. 114.c.2
Voces fœminarum sunt mortiferæ. 45.c.1
Voluntas recipit obiectum suum ab intellectu suo ratione boni. 54.c.1
Voluntas hominis soli Deo subiacet. ibid.
Voluntas regitur à Deo, sicut intellectus ab Angelo. 53.c.1
Voluptas carnalis effœminat. 321.c.1
Voluptates inebriant mentes. 324.c.2
Vulgaris licita canonica purgatio. 233.c.1
Vt cinis facilè in lutum coalescit, humore profusus, sic homo peccatori sociatus facilè peccat. 339.c.2
Vtilitates ex maleficiis pulsis emergentes. 320.c.2
Vxor quando propter suspicionem fornicationis possit dimitti. 256.c.1
Vxor Loth à Diabolo fuit conuersa in statuam salis. 59.c.1

Z

ZOroastres artis Magicæ & Mathematicæ primus inuentor. 112.c.2

AVCTORES

EX QVIBVS HOC OPVS desumptum est, & ab Auctoritate citati.

DIONYSIVS Areopagita.
Ioann. Chrysostomus.
Ioan. Cassianus.
Ioan. Damascenus.
Heraclides.
Hilarius.
Augustinus.
Gregorius Papa primus.
Isidorus Episc. Hispaniensis.
Itinerarium Clementis.
Remigius.
Albertus Magnus.
Thomas Aquinas.
Bernardus Abbas.
Bonauentura Cardin.
Antonius Archiep. Florent.
Petrus de Bonauentura.
Petrus Damianus.
Nicolaus de Lyra.
Glossa ordinaria.
Paulus Burgensis.
Magister Historiarum.
Magister Sententiarum.
Vincentius Beluacensis.
Guilielmus Parisiensis.
Petrus de Palude.
Petrus de Taranthasia.
Scotus.
Guido Carmelita.
Alexander de Ales.
Ioan. Nider.
Rabbi Moyses.
Compendium Theologicæ veritatis.
Vitæ sanctorum Patrum.
Concilia.
Iura Canonica.
Boëtius.
Hostiensis.
Gratianus.
Thomas Brabantinus.
Raymundus.
Vbertinus.
Goffredus.
Cæsareus.
Bernardus.
Mich. Pselus.
Martinus Planstch.
Actesanus de Ast.
Bartholomæus de Spina.
Ioan. Franciscus Picus Mirandolanus.
Constantinus Parentinus.
Iacob Sprenger.
Henricus Institor.
Bernard. Basin.
Vlricus Molitor.
Ioan. Gerson.

Thom.

INDEX AVCTORVM.

Thom. Murner.
Ioan. Laur. Ananiæ.
Paul. Gryllandus.
Bernard. Comensis.
Franc. Penna.
Ioan. Franc. Leo.
Ambrosius de Vignate.
Alij etiam sunt (Amice Lector) quicquid auxilij Maleficorum, & Dæmonis naturæ cognitionem appetentibus præstare valeant: tuo calculo relinquimus diiudicandum.

FINIS TOMI PRIMI.